

Urbani Grammaticae institutiones, Graecae, nunc denuo summa diligentia excussae, & a? mendis hactenus minus observatas vindicatae. : Adh[a]ec quid operae (praeter sufficientem principalium locorum nunc additum indicem) expectabis, epistola subsequenti reperies.

<https://hdl.handle.net/1874/456598>

VRBANI

GRAMMATICAE INSTITV

tiones, Græcæ, nunc denuo summa di
ligentia excussæ, & à mendis
hactenus minus obser
uatas uindicatæ.

Adhęc

quid operæ (præter sufficientem principa
lium locorum nunc additum indiz
cem) expectabis, epistola
subsequenti re
peries.

BASILEAE, APVD VALENTINVM
CVRIONEM, ANNO
M. D. XXX.

V A L E N T I N V S C V R I O
L E C T O R I S . P . D .

IAm denuo Urbani Grammatica lector candidissime
excudi nostris typis fecimus. Tum quòd auidos librorũ
nostrorũ emptores uos probaueritis. Tum maxime etiã
quòd (citra aliorum iniuriã) inter gymnastas qui rudimen-
ta, Græcæ linguæ tradiderunt, hic imprimis dignus habea-
tur, quẽ omnes huius linguę studiosi mordicus arripiant.
Etiam si non ignoremus, quã tamẽ hunc Theodorus in-
genio simul ac doctrina superet, uerum Urbanum commẽ-
dari eò uoluimus, perinde nihil non in mediũ adduxerit
(etiam ex abdytissimis aliarum linguarum dialectis) quod
facile rudem lectore imponere soleret, absq; hoc quod odo-
rationũ parteis pinguißima Minerua absoluerit. In quo,
præter ueterẽ æditionem, in huius libri uestibulo, τὰ χεῖρα
ἐπὶ τὸ πνευματικόν, (quæ ab Aldo Manutio cum latina inter-
prætatione è regione mutuata) adiecimus, tanquã in
his pariter & literarum & uirtutum brabea uenarentur. Ad
hæc etiam multò castigatior nunc exijt quã hæctenus, &
plurium locorum diligenti castigatione, & utilium scholio-
rum & haud inelegantium cumulo. Demum tractaculum
περὶ διαλίτων τῶν παρὰ νορίνου παρεμβλητέων, ueluti no-
uis tyrũculis minus necessarium, reseruauimus: donec ma-
iorem oportunitatem naçti, cum uberiori studiosorum fru-
gilatine queat iuxta adpositè traduci. In cuius etiam lo-
co indicem suffecimus, summa totius operis, ac singulorũ
catalogum complectentem. Vale & nostros conatus
fauore demeremini. Basileæ ex officina nostra

Mense Septembri. Anno
M. D. XXX.

H A B E S I N H O C O P E R E
præter hæc Urbani grammatica,

De passionibus dictionum ex Tryphone.
De spiritibus ex Theodorito & alijs.

Et his omnibus aduentitia in
marginibus scholia.

AVREA CARMINA PYTHA
GORAE,

ΧΡΥΣΑ ΕΡΗ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ,

Immortaleis primum deos, lege, ut dispositi sunt
Αθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς νόμῳ, ὡς διάκεινται
Cole, & uenerare iusiurandum, deinde Heroës illustreis.
Τίμα, καὶ σέβου ὄρκον, ἐπειδ' ἥρωας ἀθανάτους.
Et terrenos uenerare dæmones legitimè sacrificans.
Τοὺς τε καὶ χθονίους σέβου δαίμονας ἐννομα εἰζῶν.
Et parenteis honora, & proximè cognatos.
Τοὺς τε γονεῖς τίμα, τοὺς τ' ἄλλοις ἐγγυαῶτας.
Sed ex alijs uirtute fac amicum, qui optimus sit.
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῆ ποιεῦ φίλον, ὅς τις ἄριστος.
Benignis autem pare sermonibus, operibusq̃ utilibus.
Πραῖτοι δ' εἶνε λόγοις, ἐργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Neq̃ odio habe amicum tuum peccati causa parui.
Μὴ δ' ἐχθαρε φίλον σὸν ἀμαρτὰδος εἴνευα μικρῆς.
Quoad possis. posse enim propè necessitatem habitat.
Ὅφρα δύνη. δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.
Hæc quidem sic scito, sed dominari assuesce hisce.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴδι, κρατῆρ δ' εἰθίξιο πῶνδε.
Venti primum, & somno, luxuriæq̃.
Γαστρός μὲν πρῶτα, καὶ ὕπνου, λαγνείας τε,
Et iræ, facies autem rem turpem nunquam, neq̃ cum alio,
καὶ θυμοῦ. πρῆξις δ' ἀσχερόν ποτε μήτε μίτ' ἄλλου,
Neq̃ separatim. omniū aut maximè, pudeat te tui ipsius.
Μίτ' ἴδι. πάντων δὲ μάλιστα ἀσχήνεο σαυτόν.
Tum iustitiam exerce opereq̃, uerboq̃.
Εἰς δὲ δικαιοσύνην ἀσχεῖν ἐργῶ τε, λόγῳ τε.
Neq̃ stultè te ipsum habere in re ulla assuesce.
Μὴ δ' ἀλογίως σαυτόν ἐχειρ περιμυδῆρ ἐθίξει.
Sed scito, moriendum esse fato omnibus.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανείην πῶτερωται ἅπασι.
Pecunias aut aliquando possidere ama, aliquando perdere.
Χρῆματ' δ' ἄλλοτε μὲν κτῆσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλεσθαι.

Χ Ρ Υ Σ Α Ε Π Η

Quotq̄ diuinis fortunis mortales dolores habent.

Ὅ ἄταί δαιμονίησι, τύχαις βροτοὶ ἄλλε' ἔχουσιν.

Horū q̄ncunq̄ partē habeas, equo aīo fer, neq̄ ægre feras.

Ὡρ' ἀνμόδρω ἔχης, πρῶως φέρε, μὴδ' ἀγανάτα.

Curare autem decet quoad possit. Sic autem confydera.

Ἰᾶσθαι δὲ πρέττει καθόσον δύνη. ὦδὲ δὲ φράζεο.

Non ualde bonis, istorum multum fortuna præbet.

Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς, τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.

Multi autem hominibus sermōnes, maliq̄ & boni

Πολλοὶ δὲ ἀνθρώποισι λόγοι δειλοῖτε καὶ ἰσθλοῖ

Accidunt: quibus neq̄ obstupescere, neq̄ sanē permittas

Προσπίησθαι, ὧρ' μὴτ' ἐκπλήωσο, μὴτ' ἀρ' ἐάσης

Implicari teipsum. Mendacium autem si quod dicatur,

Εἰρηδοῦσαν τὸν ψεύδος δ' ἢρ' πῆρτι λέγεται.

Aequo aīo feras. Quod autē tibi dicā omni in re perficiatur.

Πρῶως ἴσχε'. ὅ δὲ τοι ἐρέω, ὅπῃ πάντ' τελίωθαι.

Nullus neq̄ uerbo te decipiat, neq̄ re.

Μηδεὶς μὴτε λόγῳ σε παρείπη, μὴτέτι ἐρέω.

Fac, neq̄ dic, quod tibi non melius est.

Πρῆξαι, μὴδ' ἐπέειν, ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

Consule autem ante opus, ne stulta sint.

Βουλευοῦ δὲ πρὸ ἐργου, ὅπως μὴ μωρὰ πείληται.

Timidi facereq̄, dicereq̄ stulta proprium uiri.

Δειλοῦ τοι πρῆωσαντε, λέγαντ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.

Sed ea perfice, quæ te non postea dolore afficiant.

Ἀλλὰ τὰδ' ἐκτελείειν, ἃ σε μὴ μετίπατ' ἀνήση.

Fac nihil eorum, quæ non scis, sed docere.

Πρῆωε δὲ μηδὲν, πῶρ' μὴ πῖσασαι, ἀλλὰ διδάσκειν.

Quæcunq̄ necesse est, & delectabilissimā uitā sic perages.

Ὅσα χρεῶν, καὶ τερπνότατον βίον ὦδὲ διάξεις.

Necq̄ sanitatis circa corpus negligentiam habere oportet.

Οὐδ' ὑγιείης τῆς πόθι σώμ' ἀμίλειαν ἔχειν χρῆ.

Sed potusq̄ mensuram, & cibi, exercitiorumq̄.

Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον, καὶ σίτου, γυμνασίωρ τε.

Fac.

ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Fac. mensuram aut dico eam, quæ te dolore non afficiat.

Ποιῆσαι. μέτρον δὲ λέγω τὸδ', ὃ μὴ σ' ἀνίση.

Affueſce autem uiuendi modum habere purum, firmum.

Εὐθίῃ δὲ διαίτην ἔχειν καθαρίων, ἀθρυπῆον.

Et caue ea facere, quæ inuidiam habeant.

Καί τι φύλαξέ γε ταῦτα ποιῆν, ὅποσα φθόνου ἴσχει.

Ne expende præter tempus, tanquàm bonorum nescius.

Μὴ δ' ἀπαντῶν παρὰ καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδανάμων.

Neq̄ illiberalis sis. Mensura omnibus in rebus optima.

Μὴ δ' ἀνελευθέρως ἴδι. μέτρον δ' ἐπὶ πάνσι μ' ἄριστον.

Fac autem ea quæ te nō lædant: conſydera aut ante opus.

Πρῶτον δὲ ταῦθ' ἄσε μὴ βλάβῃ, λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.

Neq̄ somnum mollibus in oculis ſuſcipe

Μὴ δ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσοδέξασθαι.

Ante, quàm diurnorū operū ter unumquodq̄ percurras.

Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκαστον ἐπιλθεῖν.

Quò transgressus sum? quid feci? quid mihi decens nō per-

εῖν παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη. (ſectum eſt.)

Incipiens à primo, percurre & quæ poſtea.

Ἀρχόμενος δ' ἀπὸ πρῶτου, ἐπίξθι ἢ μετέπειτα.

Mala quidem operatus, dole: bona uerò, lætare.

Δολῆ μὲν ἐν πρῆξας, ἐπιπλήνω. χρεῖα δὲ, τίεπον.

Hæc labora, hæc meditare: hæc oportet cupere te.

Ταῦτα πόνοι, ταῦτ' ἐμελίτα. τούτων χρεὶ ἔαρσε.

Hæc te diuinæ uirtutis ad ueſtigia ponent.

Ταῦτά σε τῆς θεῆς ἀρετῆς εἰς ἵχνη ἀθίσει.

Næ per noſtræ animæ dantem quaternionem

Ναί μὰ τὸν ἀμετέρου ψυχῆ παρὰ δόντα τετραυτῆρ

Fontem perennis naturæ. Sed uade ad opus,

Παγὰν ἀνάου φύσεως. ἀλλ' ἔρχιν ἐπ' ἔργον.

Deos præcatus ut perficiant: his autem impetratis,

Θεοῖσιν ἐπιευξάμενος τελίσει. τούτων δὲ κρατήσας,

Cognoſces immortaliumq̄ deorū, mortaliūq̄ hominum

Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν, θνητῶν τ' ἀνθρώπων

Χ Ρ Υ Σ Α Ε Γ Η

Consistentiam, ut singula prætereunt, utq̄ tenentur.

Σύσασιν, ἢτε ἕκαστα διέρχεται, ἢτε κρατῆται.

Cognosces aut̄ (quatenus fas est) naturā in oībus similem.

Γνώσῃ δι' ἢ θέμις ἐστὶ, φύσιν περὶ πάντος ὁμοίην.

Vt neq̄ insperanda speres, neq̄ te quid lateat.

Ὡς τὲ σε μήτε ἀελπῆ' ἐλπίζειν. μήτε τι λυθαι.

Cognosces aut̄ homines spontanea detrimēta habentis.

Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους ἀνθαίρετα πύματ' ἔχοντας.

Miseri, qui bona prop̄e quum sint, non uident,

Τλήμονες, ὅτι ἀγαθῶν πλείας ὄντων, οὐκ ἴσαρῶσιν,

Neq̄ audiunt. Solutionem autem malorum pauci norūt.

Οὔτε κλύουσι. λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασιν.

Talis fortuna mortalium lædit menteis. Hi sed cylindris

Τοίη μοίρα βροτῶν βλάβηται φρένας. οἳ δὲ κυλίνδροις

Ex alijs in alia feruntur, infinita nocumenta habentes.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πύματ' ἔχοντες.

Molesta enim comes lis nocens latet,

Ληχρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἕρις βλάβητουσα λέλυθε.

In sita: quam nō oportet te adducere, sed cædendo fugere.

Σύμφυτος, ἢρ οὐ δὲ προσάγειν, εἴηοντα δὲ φεύγειν.

Iupiter pater, uel à multis malis quiescas omneis,

Ζεῦ πάτερ, ἢ πολλῶν τε κακῶν πάνσεας ἅπαντας.

Vel omnibus ostendas, qua nam sorte utantur.

ἢ πάσιν δείξαις, οἷω τῷ δαίμονι χρῶνται.

Sed tu confide, quoniam diuinum genus est mortalibus:

Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῶν γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,

Quibus sacra adferens natura ostendit singula.

Οἷς ἱερά προφέρουσα φύσις δέιυυσιν ἕκαστα.

Quorum si quid tibi curæ est, uinces quæ te iubeo

Ὡρ εἴσοι τίμιτεςι, κρατύσεας ὧρ σε κελεύω

Medicando: animam autem laboribus istis liberabis.

Ἐξαΐσεας, ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεας.

Sed abstine ciborum quos diximus: inq̄ purgationibus,

Ἀλλ' εἰργου βρωτῶν, ὧρ εἰπομεν, ἔντε καθαρμοῖς,

ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Inq̄ liberatione animi dijudica, & consydera singula,

Ἐν τελέσει, ψυχῆς κρῖνον, κὶ φράζει ἕκαστα,

Aurigam iudicium constituens desuper optimum.

Ἡ νιοχορ γνώμη σήσασ καθύπερθερ ἀρίστη.

Quum autem, relicto corpore, ad æthera liberum iueris,

Ἡ ῥ' ἀπολείψασ' σῶμα, ἔς ἀνιέρ' ἐλεύθερον ἔλθης,

Eris immortalis deus, incorruptibilis, non amplius mor:
Ἐσθιαι ἀθάνατος θεός, ἀμβροτος, οὐκ ἐπιθνητός. (talis.

Finis aureorum carminum Pythagoræ.

Τέλος τῶν χρυσῶν ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου.

ΝΙΚΗΤΟΥ

ΝΙΚΗΤΟΥ ΤΟΥ

ΦΑΥΣΤΟΥ.

Εἶαρος ἀρχομένοιο, κῆ ἀντίλλοντος ἀν' οὐδ' ας
 Ἀνθις, μαχαλάα πᾶρ γένος ὑψιπέτωρ.
 Εὐλαζόνων βάλλει μῆρ' ὑπόσειγατίνα χελιδῶρ,
 φρουρεῖδ' ὡς φιλόπαις ἔρει πωλοχύτω.
 Τόφραχιῶν ζεφύρω καταλείβεται, ἀσπασίως τε
 Εργαβοῶν ῥαίνα δ' ἄμβρος ὀφυλλοτόμος.
 Προβλήτες δ' ἀνεφ' ἀμπαρ εἰγμῆνες ἴασι,
 Πᾶσαι τ' ἀκροπόλας, ἠ' ἠνεμόεν τέμενος.
 Εὐδα νηνεμίητε κατ' ἀβέρα, κῆ κατὰ πόντον,
 Πλοῖα τ' ἀποπροκαλῆ, κῆ μαγαληνιῶν.
 Δῆ τὸτ' ἐρωτάμενος τράμβιν, μακρόν εἰς ἄλα δῖον.
 Ἐμπορος ἀφροδόμοις σέλημασι ναυτίλεται.
 Οὐρβανοῖο παρόντος ἰύσροφα πείσματα βίβλων
 Λύσατε ὡσεὶ πλείην γραμματικῆς πύλαρος.
 Ἡ' δι γῆ κλίσεων κρυερῶν βυθῶν, σὶδμά τε γλώσσας
 Παντοίας πῆθε φροῦδ' ὀρ' ἐθικε νόος.
 Ἡ' δι κῆ φθόγγων προβολῆρ' σουόεσων ἰδειξερ
 Οὗτος, κῆ κινόνων κρυπτομένων σπιλάδας.
 Οὗτος ἐμ' ὑμῖν ἄνθος, πρῶτικε χελιδῶν,
 Οὗτος ἐμ' ἰεφυρος, πλείετε θαρσαλείοι.

Τέλος.

FRATRIS VR-

BANI ORDINIS MINORVM INSTITV-
TIONIS GRAMMATICES TRA-
CTATVS PRIMVS.

GRAMMATA, quæ Latine Literæ
literæ dicuntur, sunt quatuor &
uiginti, α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ.
λ. μ. ν. ξ. ο. ω. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ.
ω. Et in duas diuiduntur par-
teis, εἰς φωνήεντα, ἢ εἰς σύμφωνα,
hoc est, in uocaleis & cōsonan-
teis. Vocales septem, α. ε. η.
ι. ο. υ. ω. Consonantes uero dez-

Vocales.

Consonan-
tes.

Prima uoca-
lium diuisio.

Secunda dis-
uisio.

Diphthongi

Consonan-
tium diuisio.

Mutarum tri-
plex ordo.

Orationis
partes.

cem & septem, β. γ. δ. ζ. θ. η. λ. μ. ν. ξ. ω. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.
Vocales diuiduntur, εἰς μακρὰ, εἰς βραχία, ἢ εἰς δίχρονα, in
longas, breueis, & ancipiteis. Vocales natura longæ duæ,
η. & ω. μίχα. Natura breues duæ, ε. ψιλόν, & ο. μικρόν. An-
cipites tres, α. ι. υ. Diuiduntur etiam εἰς μεταβόλαια, ἢ εἰς
ἀμετάβόλαια, hoc est, in mutabileis, & in immutabileis. Mus-
tabilestres, α. ε. ο. A. quidem & ε. in η. mutantur, sed ο. in
ω. μίχα. Immutabiles uero quatuor, η. ι. υ. ω.

Ex uocalibus diphthongi propriæ sex fiunt, αι. αυ. ει. ευ.
οι. ου. Abusuæ uero quinque, α. η. ω. ηυ. υι.

Consonantium autem quædam sunt ἡμίφωνα, hoc est,
semiuocales. Quædam ἄφωνα, id est, mutæ. Semiuocales
ocho, ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quarum διπλά, hoc est, dupli-
ces, tres, ζ. ξ. ψ. Ἀμετάβόλαια, hoc est, immutabiles quatuor,
στ. λ. μ. ν. ρ. At σ. ἄσιμος appellatur.

Mutæ sunt nouem, quæ trifariam diuiduntur. εἰς ψιλὰ,
hoc est, tenuis, η. π. τ. εἰς δασεία, id est, crassas, θ. φ. χ. ἢ
εἰς μέσα, hoc est, medias, β. γ. δ. Ex hisce literis sic diuisis
sunt syllabæ, ut πλά. Ex syllabis dictiones, ut πλάτων. Ex
dictionibus oratio, πλάτων περιπατῆ, Plato deambulatur.

Huius octo sunt partes, ὄνομα, ἔνημα, μετοχή, ἄρθρον, ἄντωνος
νομίζω, ἄρθρον, ἐπίθετον, ἢ σύνδεσμος, hoc est, Nomen, Ver-

DE NOMINVM DECLINATION.

Declinabiles
indeclinabiles.

bum, Participium, Articulus, Pronomen, Præpositio, Aduerbi-
um, & Coniunctio. Horum quinque sunt declinabiles, & unus
indeclinabilis. *ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία.* Indeclinabilis uer-
bō tres, *πρόθεσις, ἐπίρρημα, καὶ συνδεσμός.*

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΣ.

Accentus.

Προσῳδία, hoc est, Accentus sunt decem, *ὀξεῖα, βα-
ρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλῆ, ἀπόσπασ-
τος, ὑφέρι καὶ ὑποδιαστολή.* Id est, Acutus. Grauis.
Circumflexus. Longa linea. Breuis, siue contracta li-
nea. Aspiratio. Leuigatio, siue siccitas. Auerfio. Sub-
unio. & Distinctio.

ΠΕΡΙ ΑΡΤΡΩΝ.

De articulis.
Accidentia
articulo.

Ωρ δὲ ἄρθρων, *τὰ μὲν προτακτικά, καὶ ὀνόμα-
τακτικά.* Articulorum autem, hi qui-
dem præpositiui, hi uerò subiunctiui, si-
ue subordinatiui, quos Latini relatiua
appellant.

Articuli præpositiui genere masculi-
no declinantur sic.

Articuli præ-
positiui in fle-
ctio.

*Ενικά. Nominatiuo ὁ. Genitiuo τοῦ. Datiuo τῷ. Accusat-
iuo τόν. Δυνικά. Nominatiuo & Accusatiuo τὰ, accen-
tu acuto solum. Genitiuo & Datiuo τοῖν. Πληθυντικά.
Nominatiuo οἱ. Genitiuo τῶν. Dtῷ τοῖς. Accusatiuo τούς.*
Genere fœminino.

Ενικά. ἡ. τῆς. τῆ, τῶν. Δυνικά. τὰ, ταῖν. Πλη. αἱ. τῶν. τῆς, τὰς.
Genere neutro.

Ενικά. τό. τοῦ. τῷ. τόν. Δυνικά. τὸ. τοῖν. Πλη. τὰ. τῶν. τοῖς, τὰ.

Articuli subiunctiui genere masculino.

Articuli sub-
iunctiui in
flectio.

Ενικά. ὃς. οὗ. ᾧ. ὅν. Δυνικά. ὃ. οἷν. Πλη. οἱ. ᾧ. οἷς, οὓς.
Genere fœminino.

Ενικά. ἡ. ἧς. ῆ. ἧν. Δυνικά. ἡ. αἷν. Πλη. αἱ. ᾧ. αἷς, ἄς.
Genere neutro.

Ενικά. ὃ. οὗ. ᾧ. ὃ. Δυνικά. ὃ. οἷν. Πλη. ἃ. ᾧ. οἷς, ἄ.

Ablatiuum
in totum
Græci igno-
rant.

Vocatiuo casu articuli omnino carent. ᾧ uerò articu-
lus non est, sed aduerbium uocandi, quod omnibus gene-
ribus, ac numeris commune est.

ΠΕΡΙ

ΠΕΡΙ ΟΝΟΜΑΤΟΣ.

Omini accidunt quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πῶσις. hoc est, Genus, Species, Figura, Numerus, Casus.

Nomini accidentia.

Genera sunt quinque, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, ἢ ἐπίκοινον. Masculinum, Femininum, Neutrum, Comune, Promiscuum. Masculinum. ut ὁ πλάττωρ. Femininum. ut ἡ ἀρετή. Neutrū. ut τὸ δῶρον. Com-

Genera.

munis. ut ὁ ἢ ἡ ἄνθρωπος. Promiscuum. ut δᾶτος. ἢ χειδῶρ.

Species duæ, πρῶτον, ἢ παράγωγον. Primitiua, & Deriuatiua. Primitiua. ut οὐρανός. Deriuatiua. ut οὐράνιος.

Species.

Figuræ tres, ἀπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. hoc est, Simplex, Composita, & Decomposita. Simplex. ut ἵππος.

Figuræ.

Composita. ut φιλιππος. Decomposita. ut φιλιππίδης.

Numeri tres, ἐνικός, δυνικός, πληθυντικός. Singularis, Dualis, & Pluralis. Singularis, ut ὁ καλός. Dualis, ut τῶ καλῶ.

Numeri.

Pluralis. ut οἱ καλοί.

Casus quinque, εὐθεία, γενική, δοτική, ἀτιατική, ἢ κλιτική. Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, Vocatiuus.

Casus.

DE DIVISIONE NOMINVM.

Ὡς δ' ὀνομάτων, τὰ μὲν ἰσοσύλλαβα, τὰ δὲ περιττῶσύλλαβα. hoc est, Nominū aliqua parisyllaba sunt.

Declinatio enim diuisio.

ut ἀνείας, ἀνείς. aliqua imparisyllaba. ut αἴας, αἴαντος. Quæ sunt parisyllaba, quadrifariā declinantur: quæ imparisyllaba, uno modo tantū. Vnde quinque sunt declinationes, Prima, Secunda, Tertia, Quarta, Quinta imparisyllaba. Et hæc quidē omnes simplices dicuntur.

DE PRIMA DECLINA.

Prima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum, in ας desinentium, & in κς. ut ἀνείας, ὁ χεύς. quorum Genitiuus in ε desinit. Datiuus in α. uel in η. diph. improprias, secundum uocalē Nominatiui. Accusatiuus in ρ. cum uocali Nominatiui.

Ἐνικά. Ο ἀνείας. τῷ ἀνείς. τῶ ἀνεία. τῶν ἀνείαρ. ὁ ἀνεία Aeneas. κοινῶς, ἢ ὁ ἀνείας ἀτήνωσ. Δυνικά. τῶ ἀνεία. τῶν ἀνείαρ. ὁ ἀνεία. Πληθυντικά. οἱ ἀνείαι. τῶν ἀνείων. τοῖς ἀνείας. τοὺς ἀνείας.

b a ἀνείας

promiscuorum in *ος* desinentium, & neutrorum in *ου*,
quorum Genitiuus desinit in *υ*. Datiuus in *ου*. Accusati-
uus in *υ*, cum uocali nominatiui.

Ενιμά.

Ο λόγος. τῷ λόγῳ. τῶ λόγῳ. τὸν λόγον. ὃ λόγε κοινῶς, κὶ ὃ λόγῳ Sermo.

ῆς ἀπὸ τῆς. Δυνιά. τῶ λόγῳ. τοῖμ λόγοιμ. ὃ λόγῳ. Πλη. οἱ λόγοι.

τῶν λόγων. τοῖς λόγοις. τοὺς λόγους. ὃ λόγοι. Ενιμά.

Η ὁδός. τῆς ὁδοῦ. τῇ ὁδῷ. τῶ ὁδοῦ. ὃ ὁδέ κοινῶς, κὶ ὃ ὁδοῦ ἀπὸ τῆς Via.

ῆς. Δυνιά. τῷ ὁδῷ. τῶ ὁδοῦ. Πλη. αἱ ὁδοί. τῶν ὁδῶν. τῶν.

ῆς. τῶν ὁδῶν. ὃ ὁδοί. Ενιμά.

Ο ἢ ἄνθρωπος. τῷ ἢ τῆς ἀνθρώπῳ. τῶ ἢ τῆ ἀνθρώπῳ. τὸν ἢ Homo.

τῶ ἢ ἀνθρώπῳ. ὃ ἀνθρώπε κοινῶς, κὶ ὃ ἀνθρώπος ἀπὸ τῆς. Δυνιά.

τῶ ἢ τῶ ἀνθρώπῳ. τοῖμ ἢ τῶ ἀνθρώποιμ. ὃ ἀνθρώπῳ. Πλη. οἱ ἢ

αἱ ἀνθρώποι. τῶν ἀνθρώπων. τοῖς ἢ τῶ ἀνθρώποις. τοὺς ἢ τῶ

ἀνθρώπων. ὃ ἀνθρώποι. Ενιμά.

Ο ἄετός. τῷ ἄετῷ. τῶ ἄετῷ. τὸν ἄετόν. ὃ ἄετί κοινῶς, κὶ ὃ ἄετός Aquila.

ἀπὸ τῆς. Δυνιά. τῶ ἄετῷ. τοῖμ ἄετοῖμ. ὃ ἄετῷ. Πλη. οἱ ἄετοί. τῶν

ἄετων. τοῖς ἄετοῖς. τοὺς ἄετούς. ὃ ἄετοί. Ενιμά.

Τὸ ξύλον. τῷ ξύλῳ. τῶ ξύλῳ. τὸ ξύλον. ὃ ξύλον. Δυνιά. τῶ ξύλῳ Lignum.

λο. τοῖμ ξύλοιμ. ὃ ξύλω. Πλη. τῶ ξύλα. τῶν ξύλων. τοῖς ξύλοις.

τῶ ξύλω. ὃ ξύλα.

Necte lateat, omnia neutra in *ου* desinentia, tam sub- De neutris.

stantia quàm adiectiua, mittere genitiuum in *υ*, ut τὸ ξύ-
λον, τῷ ξύλῳ. τὸ καλόν, τῷ καλοῦ. nisi fuerint à masculinis ad

iectiuorum nominum in *ου* communiter desinentium: si-

ue à comparatiuis, siue à participijs. quoniam huiusmodi

neutra suorum masculinorum sequuntur declinationem.

ὡς κὶ ἡ εὐδαίμων, τῷ ἢ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὐδαίμον, τῷ εὐδαίμο-

νος. ὡς κὶ ἡ μείζων, τῷ ἢ τῆς μείζονος. τὸ μείζων, τῷ μείζονος. ὡς κὶ ἡ

τύπος, τῷ τῆς τυπῆτος. τὸ τυπῆτος, τῷ τυπῆτος. Etiam in neutris

nominibus, tā parisyllabis quàm imparisyllabis, treis ear- Annotatiu-

um esse similes in omni numero, hoc est, nominatiuū, ac-

cusatiuum, & uocatiuum. qui licet in singulari, & duali nu-

mero uariam habeant terminationem, in plurali tamen

semper in *α*. correptum communiter desinunt. ut τὸ μῆλον,

τῷ μῆλῳ. τὸ τυφθέν, τῷ τυφθέντι. τὸ τυφθέν, τῷ τυφθέντι.

Δυνιά. τῶ μῆλῳ, ὃ μῆλῳ. τῶ τυφθέντι, ὃ τυφ-

θέντι. Πλη. τῶ μῆλα, ὃ μῆλα. τῶ τυφθέντα, ὃ τυφθέντα.

DE NOMINVM DECLINATION.

DE QVARTA DECLINA.

Quarta declinatio est Atticorum nominum parisyllaborum, masculini generis, & sceminini, ac cōmunis in *ως*, & neutri in *ωρ*, διὰ τῷ ω. μζάλης, quorum Genitiuus & Datiuus in *ω* desinunt. Accusatiuus uerò in *ρ*. cum uocali Nominatiui. Ενικά.

Menelaus.

Ο μενέλεως. τῷ μενέλειω. τῶ μενέλειω. τὸν μενέλειωρ. ὃ μενέλεως. Δυνικά. τὸ μενέλειω. τοῖρ μενέλειωρ. ὃ μενέλειω. Πλη. οἱ μενέλειω. τῶρ μενέλειωρ. τοῖς μενέλειωρ. τοὺς μενέλειωρ. ὃ μενέλειωρ.

Area.

Ενικά.
 Η ἄλωρ. τῆς ἄλω. τῆ ἄλω. πῶ ἄλωρ. ὃ ἄλωρ. Δυνικά. ἡ ἄλω. τῶρ ἄλωρ. ὃ ἄλω. Πλη. αἱ ἄλω. τῶρ ἄλωρ. ταῖς ἄλωρ. τῶς ἄλωρ. ὃ ἄλωρ.

Ferax.

Ενικά.
 Ο ἡ εὐγεωρ. τῷ ἡ τῆς εὐγεω. τῶ ἡ τῆ εὐγεω. τὸν ἡ πῶ εὐγεωρ. ὃ εὐγεωρ. Δυνικά. τὸ ἡ τῶ εὐγεω. &c. Πλη. αἱ εὐγεωρ. τῶρ εὐγεωρ. ὃ εὐγεωρ. Δυνικά. τὸ εὐγεω. τοῖρ εὐγεωρ. ὃ εὐγεω. Πλη. τῶ εὐγεω. τῶρ εὐγεωρ. τοῖς εὐγεωρ. τῶ εὐγεω. ὃ εὐγεω.

De Atticorum declinatione.

Ne quis miretur, communem ordinem declinationū mutatum esse, sciat hoc non temerè esse factum, quando quidem deriuatum posterius est eo, à quo deriuatur. Nam Attica nomina in *ως* desinentia, à nominibus in *ως* cōmuniter terminantibus fiunt, ο. paruo in *ω*. magnum mutato, ac penultima correpta. quæ si fuerit *α*. productum, in *ε*. φιλῶρ conuertitur, eodem accentu seruato, ac in eadem syllaba, & si mutata sit syllabarum quantitas. In obliquis uerò communibus, si in penultima fuerit accentus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. ut νικολάως, νικολάω. abiecto *υ*. τῆς & diphthongi. & in Accusatiuo plurali similiter, τοὺς νικολάωρ, τοὺς νικολέωρ.

Si uerò fuerit *ι*. remanet in diph. impropria, τῶ νικολάωρ. οἱ νικολάοι, οἱ νικολέωρ. τοῖρ νικολάοιρ, τοῖρ νικολέωρ. τοῖς νικολάοις, τοῖς νικολέωρ.

DE QVINTA DECLINA. IMPA.

Quinta declinatio est omnium imparisyllaborū nominum masculinorum, scemininorum, neutrorum, communium, & promiscuorum, differentes terminationes habentium. quorum Genitiuus desinit in *ως*. Datiuus

TRACTATUS PRIMVS.

tius in *ι*. Accusatiuus in *α*, & aliquando in *μ*.

Ενιὰ.

Ο ἄας, τῷ ἄαντος. τῷ ἄαντι. τὸν ἄαντα. ὃ ἄαρ ποιῶς, ἢ ὃ ἄασ ἄηκῶς. Δυνία. τῷ ἄαντε. τοῖν ἄαντοιν. ὃ ἄαντε. Πλη. οἱ ἄαντες. τῶν ἄαντων. τοῖς ἄασι. τοὺς ἄαντας. ὃ ἄαντες. Aiax.

Ενιὰ.

Ητριάς. τῆς τριάδος. τῆ τριάδι. τῶν τριάδα. ὃ τριάς. Δυνία. Ἔ τριάδε. τῶν τριάδοιν. ὃ τριάδε. Πλη. αἱ τριάδες. τῶν τριάδων. Ἔ τριάσι. Ἔς τριάδες. ὃ τριάδας. Trias:

Ενιὰ.

Τὸ βῆμα. τῷ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὃ βῆμα. Δυνία. τῷ βήματε. τοῖν βημάτοιν. ὃ βήματε. Πλη. Ἔ βήματα. τῶν βημάτων. τῶν βήμασι. Ἔς βήματα. ὃ βήματα. Gradus.

Sed quoniam huius quintæ declinationis uariæ sunt re
 curreterminationes, non ab re erit, ordine quodam per singu
 la genera exempla ponere. Et primū de nominibus mas
 culinis in *σ*. desinentibus.

Ο θῶας. τῷ θῶαντος. τῷ θῶαντι. τὸν θῶαντα. ὃ θῶαρ, ἢ ὃ θῶας.
 ὃ λάχης. τῷ λάχitos. τῷ λάχiti. τὸν λάχिता. ὃ λάχηρ, ἢ ὃ λάχης.
 ὃ πάρις. τῷ παρίδος. τῷ παρίδι. τὸν παρίδα, ἢ παρίμ. ὃ πάρι, ἢ
 ὃ πάρις.

Σ

Exempla
 nominum
 masculinos
 rum quintæ
 declinatio
 nis.

ἡ χαρίας. τῷ χαριέντος. τῷ χαριέντι. τὸν χαριέντα. ὃ χαρία, ἢ ὃ χα
 ρίας, ἢ ὃ χαριέμ.
 ὃ ὠνός. τῷ ὠνίος. τῷ ὠνί, ἢ ὠνί. τὸν ὠνία, ἢ ὠνύρ. ὃ ὠνύ, ἢ ὃ
 ὃ βότερος. τῷ βότερος. τῷ βότερι. τὸν βότερμ μόνου. ὃ βότερ, ἢ
 ὃ βότερος.

ὃ ὀδός. τῷ ὀδόντος. τῷ ὀδόντι. τὸν ὀδόντα. ὃ ὀδός.

ἡ ἰδράς. τῷ ἰδρωτός. τῷ ἰδρωτι. τὸν ἰδρωτα. ὃ ἰδρώς.

ἡ ἠρωός. τῷ ἠρωός. τῷ ἠρωί. τὸν ἠρωα. ὃ ἠρωός.

ἡ ἄλς. τῷ ἄλός. τῷ ἄλι. τὸν ἄλα. ὃ ἄλς.

ἡ τίρηνς. τῷ τίρηνθος. τῷ τίρηνθι. τὸν τίρηνθα. ὃ τίρηνς.

ἡ παιάρ. τῷ παιάνος. τῷ παιάνι. τὸν παιάνα. ὃ παιάρ.

ἡ ποιμήμ. τῷ ποιμίμος. τῷ ποιμίμι. τὸν ποιμίνα. ὃ ποιμήμ.

ἡ δελφίμ. τῷ δελφίνος. τῷ δελφίμι. τὸν δελφίνα. ὃ δελφίμ.

ἡ φόρηνμ. τῷ φόρηνθος. τῷ φόρηνθι. τὸν φόρηνθα. ὃ φόρηνμ.

ἡ ἄγων. τῷ ἄγωνος. τῷ ἄγωνι. τὸν ἄγωνα. ὃ ἄγων.

ἡ ξενοφῶμ. τῷ ξενοφῶντος. τῷ ξενοφῶντι. τὸν ξενοφῶντα. ὃ ξενοφῶμ

ἡ θῶραξ. τῷ θῶρακος. τῷ θῶρακι. τὸν θῶρακα. ὃ θῶραξ.

ἡ μῦρμηξ. τῷ μῦρμηκος. τῷ μῦρμηκι. τὸν μῦρμηκα. ὃ μῦρμηξ.

ὃ πῆριδιξ.

N

Ξ

DE NOMINVM DECLINATION.

Π ὁ πῆρδιξ. τῷ πῆρδικος. τῷ πῆρδι. τὸν πῆρδικα. ὃ πῆρδιξ.
 ὁ δοιδυξ. τῷ δοιδυκος. τῷ δοιδυμι. τὸν δοιδυια. ὃ δοιδυξ.
 ὁ πῆωξ. τῷ πῆωκος. τῷ πῆωκι. τὸν πῆωκα. ὃ πῆωξ.
 ὁ μάναρ. τῷ μάναρος. τῷ μάναρι. τὸν μάναρα. ὃ μάναρ.
 ὁ λυτήρ. τῷ λυτήρος. τῷ λυτήρι. τὸν λυτήρα. ὃ λυτήρ.
 ὁ αἰθήρ. τῷ αἰθήρος. τῷ αἰθήρι. τὸν αἰθήρα. ὃ αἰθήρ.
 ὁ νῆσωρ. τῷ νῆσωρος. τῷ νῆσωρι. τὸν νῆσωρα. ὃ νῆσωρ.
 ὁ ἄραψ. τῷ ἄραβος. τῷ ἄραβι. τὸν ἄραβα. ὃ ἄραψ.
 ὁ λίψ. τῷ λιβός. τῷ λιβί. τὸν λιβία. ὃ λίψ.
 ὁ μέροψ. τῷ μέροπος. τῷ μέροπι. τὸν μέροπα. ὃ μέροψ.
 ὁ κύνλωψ. τῷ κύνλωπος. τῷ κύνλωπι. τὸν κύνλωπα. ὃ κύνλωψ.

Exempla fce
miniorum.

Θηλυκά.

Ν ἡ τροϊζήν. τῆς τροϊζήνος. τῇ τροϊζήνι. τῶν τροϊζήνα. ὃ τροϊζήν.
 ἡ σαλαμίη. τῆς σαλαμίης. τῇ σαλαμίηι. τῶν σαλαμίηα. ὃ σαλαμίη.
 ἡ γόρτυν. τῆς γόρτυνος. τῇ γόρτυνι. τῶν γόρτυνα. ὃ γόρτυν.
Τ ἡ τρέρων. τῆς τρέρωνος. τῇ τρέρωνι. τῶν τρέρωνα. ὃ τρέρων.
Θ ἡ ἀβλαξ. τῆς ἀβλακίος. τῇ ἀβλακίηι. τῶν ἀβλακίηα. ὃ ἀβλαξ.
 ἡ ἀλώπιξ. τῆς ἀλώπικος. τῇ ἀλώπικει. τῶν ἀλώπιεα. ὃ ἀλώπιξ.
Ρ ἡ κύνλιξ. τῆς κύνλικος. τῇ κύνλιηι. τῶν κύνλικα. ὃ κύνλιξ.
 ἡ φλόξ. τῆς φλόκος. τῇ φλόκι. τῶν φλόγα. ὃ φλόξ.
 ἡ δάμαρ. τῆς δάμαρτος. τῇ δάμαρτι. τῶν δάμαρτα. ὃ δάμαρ.
 ἡ χεῖρ. τῆς χειρός. τῇ χειρί. τῶν χεῖρα. ὃ χεῖρ.
Σ ἡ μήτηρ. τῆς μητέρος. τῇ μητέρι. τῶν μητέρι. ὃ μήτηρ.
 ἡ λαμπάς. τῆς λαμπάδος. τῇ λαμπάδι. τῶν λαμπάδα. ὃ λαμπάς.
 ἡ δαίς. τῆς δαιτός. τῇ δαιτί. τῶν δαῖτα. ὃ δαίς.
 ἡ φιλότις. τῆς φιλότικος. τῇ φιλότιπι. τῶν φιλότιπα. ὃ φιλότις.
 ἡ κόνις. τῆς κόνιος. τῇ κόνι. τῶν κόνιη. ὃ κόνις.
 ἡ κλεις. τῆς κλειδος. τῇ κλειδί. τῶν κλειδα. ὃ κλεις.
 ἡ χλαμύς. τῆς χλαμύδος. τῇ χλαμύδι. τῶν χλαμύδα. ὃ χλαμύς.
 ἡ γένυς. τῆς γένυος. τῇ γένυι. τῶν γένυη. ὃ γένυς.
 ἡ τίρυνς. τῆς τίρυνθος. τῇ τίρυνθι. τῶν τίρυνθα. ὃ τίρυνς.
 ἡ φλεψ. τῆς φλεβός. τῇ φλεβί. τῶν φλεβία. ὃ φλεψ.

Exempla
neutorum.

Οὐδέτερα.

Υ τὸ βῆμα. τῷ βήματος. τῷ βήματι. τὸ βῆμα. ὃ βῆμα.
Λ τὸ μέλι. τῷ μέλιτος. τῷ μέλιτι. τὸ μέλι. ὃ μέλι.
Ι τὸ δόρυ. τῷ δόρυος. ἢ δερός. τῷ δόρυι. ἢ δερί. τὸ δόρυ. ὃ δόρυ.
Υ τὸ πᾶρ. τῷ παντός. τῷ παντί. τὸ πᾶρ. ὃ πᾶρ.
Ν τὸ μέλαρ. τῷ μέλανος. τῷ μέλανι. τὸ μέλαρ. ὃ μέλαρ.

τὸ τίψ.

TRACTATUS PRIMVS.

τὸ τιθέρ. τῷ τιθέντος. τῷ τιθέντι. τὸ τιθέρ. ὃ τιθέρ.
 τὸ τυπούρ. τῷ τυπούντος. τῷ τυπούντι. τὸ τυπούρ. ὃ τυπούρ.
 τὸ ζευγνύρ. τῷ ζευγνύντος. τῷ ζευγνύντι. τὸ ζευγνύρ. ὃ ζευγνύρ.
 τὸ μείζορ. τῷ μείζονος. τῷ μείζονι. τὸ μείζορ. ὃ μείζορ.
 τὸ δέλεαρ. τῷ δελείατος. τῷ δελείατι. τὸ δέλεαρ. ὃ δέλεαρ.
 τὸ ἥπαρ. τῷ ἥπατος. τῷ ἥπατι. τὸ ἥπαρ. ὃ ἥπαρ.
 τὸ κῆρ. τῷ κηρός. τῷ κηρί. τὸ κῆρ. ὃ κῆρ.
 τὸ ὕδωρ. τῷ ὕδατος. τῷ ὕδατι. τὸ ὕδωρ. ὃ ὕδωρ.
 τὸ ἄλας. τῷ ἄλατος. τῷ ἄλατι. τὸ ἄλας. ὃ ἄλας.
 τὸ σῆς. τῷ σαιτός. τῷ σαιτί. τὸ σῆς. ὃ σῆς.
 τὸ τετυφός. τῷ τετυφόςτος. τῷ τετυφότι. τὸ τετυφός. ὃ τετυφός.

5
P
Σ

Ethæc de simplicibus declinationibus. Nunc uerò de contractis per κράσιμ, siue συναίρεισιμ dicendum.

DE CONTRACTIS.

Vinq; igitur sunt & aliæ declinationes, quæ συνηρημένα, hoc est, contractæ appellantur, & à quinta simplicium fiunt per synæresim & crasim, quas Græci cōmuniori uocabulo synalephas appellāt quæ figuræ inter se differunt.

Synæresis et crasis differunt.

Synæresis.

Nam synæresis est quædam coniunctio, siue cohærentia duarum separatarum uocalium in diphthongum, in qua nulla fit uocalium transmutatio. ut δημοσθένης, δημοσθένη. λιτόι, λιτοῖ.

Crasis.

Κράσις autem est quædam commixtio, siue contempertamentum duarum separatarum uocalium, nunc in diphthongum nunc uerò monophthongum: in quibus aut altera uocalium transmutatur. ut δημοσθένης, δημοσθένης. aut ambæ. ut δημοσθένη, δημοσθένι. nam ε. & ο. in ε diphthongum contracta sunt, ubi ε. omnino transmutatum est, ε. ue rō & α. in η. monophthongum, in qua & si neutra uocaliū adu appareat, potestate tamen ambæ in ea mixtæ sunt.

Notio qua synæresis fieri contingat

Abusu uero altera pro altera capitur, utraq; tamen ut plurimum communi uocabulo synæresis appellatur, & si ipsam rarius fieri contingat. Aduertendū est etiam, præcedente uocali longa, quantacunq; sit sequens, nunquam ex illis fieri synæresim, ut asserit Emanuel Chrysolora. Fit autem

c autem

DE NOMINVM DECLINATION.

Annotation
cula.

autem, aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in longam. Sed sciendum, synæresin pro crasi esse accipiendam: nam synæresis, ut supra definiuimus, raro ex præcedente breui fit, & in datiuo singulari tantum, primæ & quartæ, & quintæ declinationis. ut δημοσθένει, δημοσθένει, λιτόι, λιτοί. κρείαι, κρείαι. Cæteræ uerò contractiones per crasin fiunt omnes, & ex præcedente breui semper, quæ est aut α. aut ε. aut ι. aut ο. ut in sequentibus declinationibus liquidò apparebit.

DE PRIMA DECLI. CONTRA.

ΗΣ
ΕΣ
ΟΣ

Prima declinatio contractorum est nominum masculinorum, foemininorum, & communium, desinentiū in ης, ac neutrorum in ες adiectiuorum, & in ος substantiuorum. quorum Genitiuus perfectus & imparisyllabus διὰ τὸ εος existens, in ης facit contractum. Synæreses autem huius declinationis ex ε. tenui fiunt semper, & ex quauis uocali pura sequente, hoc est, nulla intercedente consonante sic, ε. & ο. in η diphthongū, & in οι. ε. & ω. in ω. ε. & ι. in ει diphthongum semper. ε. & α. & duo εε. aliqua sequente consonante, etiam in α diphthongum, alioqui in monophthongū. Sunt igitur in uniuersum synæreses quinque, α, η, οι, η, & ω. quarum singuli genitiui singulas sortiti sunt, Genitiuus singularis ον. τὸ δημοσθένεος, υς. Dualis οι. τὸν δημοσθένεοιρ, νοιρ. Pluralis ω. τῶν δημοσθένεωρ, νορ.

Synæreses
quinque.

Contractio
nes primæ
declinat.

Ei communis est datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus. τῷ δημοσθένει, νε. οἱ δημοσθένεες, νες. τοὺς δημοσθένεας, νεας. H uerò communis est accusatiuo singulari, & nominatiuo & accusatiuo duali. τὸν δημοσθένεα, νη. δημοσθένεων. nominatiuo etiam & accusatiuo, & uocatiuo pluralibus neutrorū. τὰ τέτρα, χη. ἃ τέτρα, χη.

Exemp. primæ
contra.
Demosthenes.

Παραδείγματα.

Ενικά.

Ο δημοσθένης, τὸ δημοσθένεος, δημοσθένεος. τὸν δημοσθένεα, νη. ἃ δημοσθένεων κοινῶς, ἢ ἃ σθένεος ἀπλῶς. Διὰ τὸν δημοσθένεα, νη. οἱ δημοσθένεες, νεας. τῶν δημοσθένεωρ, νορ. τὸν δημοσθένεα, νη. Πλη. οἱ δημοσθένεες, νεας. τῶν δημοσθένεωρ, νορ. τοὺς δημοσθένεας, νεας. ἃ δημοσθένεες, νεας.

Tiremis.

Η τειρέης, τῆς τειρέως, ρεης. τῆ τειρέει, ρει. τῶν τειρέων, ρει.

TRACTATUS PRIMVS.

τείρεις, κὴ ὠ τειρείς, κὴ ἄλοιπά.

Ενικά.

Ὁ κὴ ἀληθίς. τῷ κὴ τῆς ἀληθείος, θούς. τῷ κὴ τῆ ἀληθεί, θεῖ. τὸμ Verax.
 κὴ τῶ ἀληθεία, θῆ. ὦ ἀληθίς, κὴ ὠ ἀληθίς. Δυνικά. τῶ κὴ ἄ ἀληθείε,
 θεῖ. τῶμ κὴ ταῖρ ἀληθείοιρ, θοῖρ. ὦ ἀληθείε, θῆ. Πλη. οἱ κὴ αἱ ἀληθείες,
 θεῖς. τῶμ ἀληθείωρ, θῶρ. τοῖς κὴ τῶς ἀληθείοσι. τούς κὴ τῶς ἀληθείας,
 θεῖς. ὦ ἀληθείες, θεῖς.

Ενικά.

Τὸ ἀληθίς. τῷ ἀληθείος, θούς. τῷ ἀληθεί, θεῖ. τὸ ἀληθίς. ὦ ἀληθίς.
 Δυνικά. τῶ ἀληθείε, θῆ. τῶμ ἀληθείοιρ, θοῖρ. ὦ ἀληθείε, θῆ. Πλη. ἄ
 ἀληθείε, θῆ. τῶμ ἀληθείωρ, θῶρ. τοῖς ἀληθείοσι. ἄ ἀληθεία, θῆ. ὦ ἀληθ
 θεῖς, θῆ.

Ενικά.

Τὸ τείχος. τῷ τείχεος, κὴ τείχες. τῷ τείχεϊ, χεῖ. τὸ τείχος. ὦ τῆς Μυρια.
 χος. Δυνικά. τῶ τείχεε, χη. τῶμ τεχέιοιρ, χοῖρ. ὦ τείχεε, χη. Πλη.
 ἄ τείχεα, χη. τῶμ τεχέωρ, χῶρ. τοῖς τείχεσι. ἄ τείχεα, χη. ὦ τεί
 χος, τείχη.

DE SECUNDA DECLI. CONTR.

Secunda declinatio contractorum nominum duas habet terminationes, scilicet masculinorum, foemininorum, & communium, & i. neutrorum. quorum Genitiuus fatiuus in *ιρ* solum.

Huius autem declinationis una tantum synæresis fit propria, hoc est, in *ι*. productum. Quia præcedente *ι*. sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in *ι*. fit semper: quod cuiusuis generis quatuor tantum euenit casibus, hoc est, datiuo singulari. τῷ ὄφει, ὄφει. τῷ σινίπει, σινίπει. Nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralibus. οἱ ὄφεις, ὄφεις. τούς ὄφιας, ὄφιας. ὦ ὄφεις, ὄφεις. ἄ σινίπια, πι. ὦ σινίπια, πι. In duali numero nunquam fit synæresis in *ι*. Eodem uero *ι*. in *ε*. conuerso ionico more, eadem fiunt synæreses, quæ sunt in prima declinatione: quandoquidem ex *ε*. tenui & uocali sequente fiunt, & hoc in dictis quatuor casibus, & in nominatiuo duali. τῷ ὄφει, ὄφει. τῶ ὄφει, φει. οἱ ὄφεις, φεις. τούς ὄφιας, φιας. ὦ ὄφεις, ὄφεις. Et in neutris. τῷ σινίπει, πε. τῶ σινίπει, πι. ἄ σινίπια, πι. Sunt igitur tres declinationi propria: & duæ communes cum prima, hoc est,

Vna synæresis.

Annotatum cula.

DE NOMINVM DECLINATION.

est, *e.* & *n.* Genitiuorum enim nullus patitur synæresim, sed diuersus est secundum diuersarum linguarum proprietates. Nam regula est, quòd quando cūq; genitiuus singularis patitur synæresim, etiam dualis & pluralis patiuntur: at si non patitur singularis, nec cæteri patiuntur.

Canon.

Exempla secundæ contractorum.
Serpens.

Παραδείγματα. Ενικά.

Ὁ ὄφις. τῷ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφεος ἰωνικῶς, καὶ ὄφεως ἀθητικῶς. καὶ ὄφι, ὄφι, καὶ ὄφει ὄφει. τὸν ὄφιμον ὄφιν. ὦ ὄφι, καὶ ὦ ὄφεις. Δυϊκά. τῷ ὄφι μόνον, καὶ ὄφει, ὄφιν. τοῖν ὄφιοι, καὶ ὄφιοι, καὶ ὄφει, καὶ ὄφει μόνον, καὶ ὄφει, ὄφιν. Πλη. οἱ ὄφεις, ὄφεις, καὶ ὄφεις, ὄφεις, τῶν ὄφιων. καὶ ὄφειων, καὶ ὄφειων. τοῖς ὄφισι, καὶ ὄφισι. τοῦς ὄφιας, ὄφια, καὶ ὄφιας, ὄφιας. ὦ ὄφεις, ὄφεις, καὶ ὄφεις, ὄφιας.

Ενικά.

Ciuitas.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, καὶ πόλεος ἰωνικῶς, καὶ πόλεως ἀθητικῶς. τῆ πόλι, πόλι, καὶ πόλει, πόλει. τῷ πόλιμον ὄφιν. ὦ πόλι, καὶ ὦ πόλις, Δυϊκά. τῷ πόλι μόνον, καὶ πόλει, πόλιν. τοῖν πόλιοι, καὶ πόλιοι, καὶ πόλει, καὶ πόλει μόνον, καὶ πόλει, πόλιν. Πλη. αἱ πόλεις, πόλεις, καὶ πόλεις, πόλεις. τῶν πόλιων, καὶ πόλειων, καὶ πόλειων. τῶν πόλισι, καὶ πόλισι. τῶν πόλιας, πόλις, καὶ πόλιας, πόλεις. ὦ πόλεις, πόλεις, καὶ πόλεις, πόλεις.

Ενικά.

Τὸ σινίπι. τῷ σινίπιος κοινῶς, καὶ σινίπεος ἰωνικῶς, καὶ σινίπεως ἀθητικῶς. τῷ σινίπι, σινίπι, καὶ σινίπει, σινίπει. τὸ σινίπι. ὦ σινίπι. Δυϊκά. τῷ σινίπι μόνον, καὶ σινίπει. τοῖν σινίπιοι, καὶ σινίπιοι, καὶ σινίπει, καὶ σινίπει μόνον, καὶ σινίπει, σινίπι. Πλη. τῶν σινίπια, σινίπια, καὶ σινίπια, σινίπια, πη. τῶν σινίπιων, καὶ σινίπιων, καὶ σινίπεων. τοῖς σινίπισι, καὶ σινίπισι. τῶν σινίπια, σινίπια, καὶ σινίπια, πη. ὦ σινίπια, σινίπια, καὶ σινίπια, σινίπια.

DE TERTIA DECLI. CONTRA C.

Tertia declinatio cōtractorum nominum unicam habet terminationem in *εως* & masculinorum tantum, quorum Genitiuus διὰ τῶος fit κοινῶς, καὶ εως ἀθητικῶς, καὶ εως ἰωνικῶς. Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes, quando quidem ex *e.* tenui præcedente fiunt & uocali sequente, & duæ sunt tantum *ei* scilicet & *n.* enim in datiuo singulari. τῷ βασιλεῖ, λέι. in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralibus. οἱ βασιλεῖς, λέης. τοῖς βασιλεῖς, λέης. *n.* uerò in nominatiuo & uocatiuo duali,

TRACTATUS PRIMVS.

7

uo duali, τὸ βασιλέε, λῆ. ὃ βασιλέε, λῆ. Genitiuorū autem nul-
lus patitur συναίρεσιμ, sed diuersus est secundum linguarū
diuersitatem. Aduertendum etiam penultimam uocalem
hoc est, ε. ψιλὸν, in omnibus casibus, dempto singulari no-
minatiuo & uocatiuo, in κ. conuerti ἑθαιωνιῶ, nec ex ea
synaresim fieri.

Annotatiun-
cula de Ges-
nitiuo.

Παράδειγμα.

Εννά.

Ὁ βασιλεύς. τὸ βασιλέος ποιῶς, ἢ βασιλέως ἀήνως, ἢ βασι-
λέων ποιῶς. τὸ βασιλεί, βασιλέ, ἢ βασιλῆ. τὸν βασιλέα, ἢ βασι-
λέα. ὃ βασιλεύ ποιῶς, ἢ βασιλεύς ἀήνως. Δυνά. τὰ βασιλέε,
λῆ, ἢ βασιλῆε. τοῖν βασιλέοιν, ἢ λῆοιν. ὃ βασιλέε, λῆ, ἢ βασιλῆε.
Πλ. οἱ βασιλέες, λῆς, ἢ βασιλῆες. τῶν βασιλέων, ἢ βασιλῆων.
τῶν βασιλέων, ἢ βασιλῆων. τοὺς βασιλέας, λῆς, ἢ βασιλῆας. ὃ βα-
σιλέε, λῆς, ἢ βασιλῆε.

Rex.
Exemplum
tertiæ con-
tractorum.

DE QVARTA DECLI. CONTRA.

Qvarta declinatio cōtractorum nominum duas ha-
bet terminationes, in ω. & in ος, fœminiorū tan-
tum. Quorum Genitiuus perfectus & imparisylla-
bus in ος existens, in ες κατὰ κράσιμ facit contractum. Syn-
næresis autem huius declinationis, quæ ex ο. paruo præ-
cedente, & uocali sequente fiunt, tres sunt, ου. οι. ω. quæ sic
ordinantur, duo οο in σ. in genitiuo singulari. τῆς λιτόος,
λιτοῦς. ο. & ι. in οι in datiuo singulari. τῆ λιτοῖ, λιτοῖ. ο. &
α. in ω. in accusatiuo singulari. τὴν λιτόα, λιτόα. Cætera ue-
rò tertiam sequuntur simplicium declinationem.

Tres synære-
ses.

Παράδειγματα.

Εννά.

Ἡ λιτόα. τῆς λιτόος, λιτοῦς. τῆ λιτοῖ, λιτοῖ. τὴν λιτόα, λιτόα,
accentu acuto. ὃ λιτοῖ. Δυνά. ἅ λιτόα. ἅριν λιτοῖν. ὃ λιτόα.
Πλ. αἱ λιτοῖ. τῶν λιτῶν. τῆς λιτοῖς. τῶν λιτές. ὃ λιτοῖ.

Latona
Exemplum
quartæ decli-
nationis.

Εννά.

Ἡ ἀδόα. τῆς ἀδόος, δοῦς. τῆ ἀδοῖ, ἀδοῖ. τὴν ἀδόα, δῶ, accen-
tu circumflexo. ὃ ἀδοῖ. Δυνά. ἅ ἀδόα. ἅριν ἀδοῖν. ὃ ἀδόα.
Πλ. αἱ ἀδοῖ. τῶν ἀδῶν. τῆς ἀδοῖς. τῶν ἀδές. ὃ ἀδοῖ.

Pudor.

DE QVINTA DECLI. CONTRA.

Qvinta declinatio cōtractorum nominum duas ha-
bet terminationes, ας purum & ρας, neutrorū tan-
tum. Quorum Genitiuus in ατος desinit ποιῶς, &
c 3 in αος.

DE NOMINVM DECLINATION.

in αος, subtracto, τ. ἰωνικῶς, & in ως κατὰ ἑρᾶσιμ ἀθητικῶς.
 In hac autem declinatione duæ fiunt synæreses, in α. pro
 ductum, & in ω. μέγα. ex α. enim præcedente, & ο. utcum-
 que sequente, siue ο. paruum sit: & idem siue solum, siue in
 diphthongo, siue sit ω. μέγα, semper fit synæresis in ω. με-
 γα, quod genitiuis tantum euenit. Sequentē uerò quauis
 alia uocali, in α. productum fit synæresis.

Exemplum
 quintæ decli-
 nationis.

Caro.

Ἐνικά.
 Τὸ κρέας. τῷ κρέατος κρινῶς, ἢ κρέατος ἀθη-
 κῶς. τῷ κρέατι, ἢ κρέατι, ἢ κρέα. τὸ κρέας. ὃ κρέας. Δυνικά. τῷ
 κρέατι, ἢ κρέατι, ἢ κρέα. τοῖν κρέατοιν, ἢ κρέατοιν, ἢ κρέατοιν. ὃ κρέα-
 τε, ἢ κρέατι, ἢ κρέα. Πλη. τῶ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέα. τῶν κρέα-
 των, ἢ κρέατων, ἢ κρέατων. τοῖς κρέασι. τῶ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέα-
 ὢ κρέατα, ἢ κρέατα, ἢ κρέα.

Vbi sciendum Genitiuum dualem κρέων κρέασιμ πατι,
 atq; συναίρεσιμ. nam ex α. & ο. crasi facta in ω. μέγα, ei per
 synæresim ι. subscribitur.

Cornu.

Τὸ κέρα. τῷ κέρατος, ἢ κέρατος, ἢ κέρατος. τῷ κέρατι, ἢ κέρα-
 τι, ἢ κέρα. τὸ κέρα. ὃ κέρα. & alia sicut τὸ κρέας.

De nominibus quæ contractionem in omnibus
 casibus patiuntur.

PRæter dicta nomina contracta aliqua inueniuntur,
 quæ per omnes numeros & casus synæresim patiun-
 tur: quorum masculina & neutra tertiæ sunt simplicium
 declinationis, feminina uerò secundæ, quæ à Theodoro
 Gaza ὀλοπαθῆ appellatur, ob quam rem in nulla contrac-
 tionum declinatione coordinantur, quorum inflectio talis
 est.

Ἐνικά.

Ὁ νόος, νοῦς. τῷ νόε, νοῦ. τῷ νόω, νόω. τῶν νόων, νοῶν. ὃ νόε, νοῦ. Δυν-
 κᾶ. τῷ νόω, νόω. τοῖν νόοιν, νοῖν. ὃ νόω, νόω, accentu acuto, quo
 niam dualis numerus in ω. desinens, siue à circumflexis,
 siue ab oxitonis acuitur, circumflectitur autem nunquam,
 ut ὁ καλός, τῷ καλῷ. ὁ ἀρχυροῦς, τῷ ἀρχυρῷ. ὁ νοῦς, τῷ νόω. Πλη. οἱ
 νοοί, νοῖ. τῶν νόων, νόων. τοῖς νόοις, νοῖς. τοῦς νόος, νοῦς. ὃ νοοί, νοῖ.
 Declinatur etiam per quintam declinationem sic.

Fluxus.

Ὁ ροῦς. τῷ ροῦς. τῷ ροῖ. τὸν ροῦ. ὃ ροῦ. Sicut βοῦς, βοῖ.
 Ὁ ῥοός, ῥοῦς. τῷ ῥοῦς, ῥοῦ. τῷ ῥοῦ, ῥῶ. τὸν ῥοῦ, ῥοῦ. ὃ ῥοῦς, ῥοῦ.
 Ὁ ῶροός, ῶροῦς. τῷ ῶροῦς, ῶροῦ. τῷ ῶροῦ, ῶροῦ. ὃ ῶροῦς, ῶροῦ.

ὠπλός, πλοῦς. τῷ πλόου, πλοῦ. τῷ πλόω, πλώ. τὸν πλόου, πλοῦν. Sic ἀπλός, ἀπλοῦς, διπλός, διπλοῦς. Et alia quorum *fæminina & neutra etiam per omneis numeros & casus synæresim patiuntur.*

Ἡ ἀπλόη, ἀπλή. τῆς ἀπλόης, ἀπλῆς, τῇ ἀπλόῃ, ἀπλή. &c.
 Τὸ ἀπλόον, ἀπλοῦν. τῷ ἀπλόω, ἀπλώ. τῷ ἀπλόω, ἀπλώ. τὸ ἀπλόον, ἀπλοῦν. ὦ ἀπλόω, ἀπλώ. Δυνά. τὸ ἀπλόω, ἀπλώ. τοῖς ἀπλόω, ἀπλώ. ὦ ἀπλόω, ἀπλώ. Πλη. τὰ ἀπλόα, ἀπλά. τὸν ἀπλόον, ἀπλόον. τοῖς ἀπλόοις, ἀπλοῖς. τὰ ἀπλόα, ἀπλά. ὦ ἀπλόα, ἀπλά.

Ἡ λέξις, τῆς λέξεος, τῇ λέξει, ἀπὸ τῷ λέξει. τῷ λέξει, ὦ λέξις. Δυνά. τὰ λέξεε. τῶν λέξεων, καὶ λέξεων. ὦ λέξεε. Πλη. αἱ λέξεις, ἀπὸ τῷ λέξεε. τῶν λέξεων. τῶν λέξεσι. τὰς λέξεις, ὦ λέξεις, sicut *Nominatiuus.* Sic ἡώσις, ἡώσιος, & alia huiusmodi.

Dictio.

De ijs quæ in paucis contrahuntur.

Sunt & alia nomina in *vs* desinentia, & imparisyllaba, quæ cum in paucis casibus synæresim patiuntur, *ὀλιγοπαθῆ* & ipsa quoque dicta sunt, & à Theodoro Gaza *partim primum v.* appellatur, & ὀξύτονα sunt. ut ἡδύς, ἡδύς, ἡδύς, ἡδύος. Partim uero secundum, & grauitona sunt. ut βότερος, βότερος. σάχυς, σάχυος. Quæ sunt primi *v.* in datiuo singulari synæresim patiuntur. ut ἡδί, ἡδέ. sicut δημοσθίνετ, δημοσθίνα. Et in nominatiuo, accusatiuo & uocatiuo pluralibus. ut ἡδίς, ἡδές. ἡδέας, ἡδέας. sicut δημοσθίνας, ἡδέας. δημοσθίνας, ἡδέας. nullius tamen sunt contractōrum declinationis. Quæ uero sunt secundi, in nominatiuo, accusatiuo, & uocatiuo pluralis numeri tantum contrahuntur. nam præcedente *v.* sequente uero quauis uocali, si ex eis synæresis fieri contingat, in *v.* fit semper. ut βότερες, βότερες. βότερας, βότερες. sicut ex *i.* præcedente, & quauis uocali sequente fit synæresis in *i.* ut in secunda contractōrum declinatione dictum est.

Paucipassia.

Similiter & quæ in *vs* desinunt, & imparisyllaba sunt, in tribus casibus pluralis numeri tantum synæresim patiuntur: & ea unica est, *v* scilicet, nec in aliqua cōtractōrum declinatione coordinantur.

Εννά.

Ὁ βοῦς, τῷ βοός, τῷ βοί. τὸν βόα, καὶ βοῦν. ὦ βοῦ. Δυνά. τὸ βόε.

DE NOMINVM DECLINATION.

βοῦ. τοῦ βοῦ. ὁ βοῦ. Πλκ. οἱ βόες, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βοῦσι.
τούς βόας, βοῦς. ὁ βόας, βοῦς.

DE COMPARATIVORVM CONTRA.

Comparatiua quoque in ωρ desinentia, ὀλιγοπλήθι & ipsa appellari possunt: cum in Accusatiuo singulari masculinorū, & in Nominatiuo, Accusatiuo, & Vocatiuo pluralibus neutrorum in ω. fiat synæresis, Atticorū more. ut τὸν μείζονα, μείζω. τῶν μείζονα, μείζω. expuncto scilicet ρ. & ο. & α. in ω. contractis. In Nominatiuo uerò plurali, & Vocatiuo masculinorum, ρ. prius eliso, ο. & ε. in ω. contrahuntur. ut μείζονες, μείζεις, μείζεις. At in accusatiuo eiusdem numeri, subtracto ρ. ut supra, ο. & α. etiam in ω. contrahi necesse est. ut μείζονας, μείζοας, μείζεις. sicut βοῦς, βοῦς. βόας, βοῦς. & dum sunt generum, ac in ωρ neutrum habent formatum. ut ὁ κῆ ἢ μείζωρ. τὸ κῆ τῆς μείζονος. τὸ μείζωρ. τὸ μείζονος.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΘΕΤΩΝ.

De Adiectiuis nominibus.

Τὸν ἐπιθέτων, hoc est adiectiuorum, aliqua in ας desinentia sunt masculinum, foeminiuum in σα, & neutrum in αρ. ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. τὸ πᾶν, τὸ παντός.

ΑΣ

ΗΣ

ΕΙΣ

ΙΣ

ΥΣ

Acutifona.
Grauifona.

Aliqua uerò in ης, duum generum & neutrorum in ης. ut ὁ κῆ ἢ ἀλιθής. τοῦ κῆ τῆς ἀλιθείας, ἀλιθοῦς. τὸ ἀλιθές, τοῦ ἀλιθούς.

Aliqua uerò in ες, foeminiuum in εσα, & neutrum in ερ. ut ὁ χαρίεις, τοῦ χαρίεντος. ἡ χαρίεσσα, τῆς χαρίεως. τὸ χαίριον, τοῦ χαρίεντος.

Aliqua uerò in ις, duum generum, & neutrum in ι. ut ὁ κῆ ἢ φιλοπάτρις, τοῦ κῆ τῆς φιλοπατρίας. κῆ τὸ φιλοπάτριον, τὸ φιλοπατρίδος.

Aliqua autem in υς ὀξύτονα, foeminiuum in εα, & neutrum in υ. ut ὁ κῆ ἢ ἡδύς, τὸ κῆ ἡδέος. ἡ κῆ εἰα, τῆς κῆ εἰας. τὸ κῆ εἰ, τὸ κῆ εἰος.

Aliqua uerò in υς grauίτονα duum generum, & neutrum in υ. ut ὁ κῆ ἢ ἀδάκρυς, τοῦ κῆ τῆς ἀδάκρυος. τὸ ἀδάκρυον, τὸ ἀδάκρυος.

Desinentia in ος purum, simplicia communia trium generum

nerum, in α. formant fœmininum, & neutrum in ορ. ut δι-
 κείος, δικαία, δικαιορ. Eodem modo, quæcunq; in ultima
 syllaba habent ρ. ut ἀνθρῶς, ἀνθρῶα, ἀνθρῶρ. σοφίη uerò &
 similia Ionica sunt. Desinentia autem in ορ. non purum,
 in η. fœmininum formant. ut ἔρημος, ἐρήμη, ἔρημορ. σοφός,
 σοφῆ, σοφῶρ. Composita uerò in ορ, Atticorum mo-
 re duùm sunt generum, & neutrum habent in ορ. ut ὁ κῆρ
 φιλῶσοφος. τὸ φιλόσοφορ. Aliqua uerò in ους, duùm ge-
 nerum, & in ουρ. neutrum habent formatum. ut ὁ κῆρ ἡ πολὺς
 ουρ. πους, τῷ κῆρ πῶ πολύποδος. τὸ πολύπουρ, τῷ πολύποδος. Απλοῦς
 uerò, & διπλοῦς, & μολιβδούς, & χαλκοῦς, & ἀργυροῦς, & χρυ-
 σοῦς trium sunt generum, quorum masculina & neutra ter-
 tiam simplicium inflexionem sequuntur, fœminina uerò
 secundam. ut ὁ ἀπλοῦς, ἡ ἀπλοῦ. ἡ ἀπλή, τῆς ἀπλής. τὸ ἀπλοῦρ,
 τῷ ἀπλοῦ. ὁ ἀργυροῦς, τῷ ἀργυροῦ. ἡ ἀργυρῶα, τῆς ἀργυρῶας. τὸ ἀρ-
 γυροῦρ, τῷ ἀργυροῦ. Iones tamen χρύσεος, χρύσεια, χρύσειορ
 dicunt. & alia similiter.

De compo-
tis regula.

ous.

ουρ.

ως. & ορ.

Attica.

Aliqua uerò in ως. duùm generum, & neutrum in ωρ. ως. & ορ.
 quæ Attica sunt. ut ὁ κῆρ ἡ εὐζέως, τοῦ κῆρ τῆς εὐζέω. τὸ εὐζέωρ,
 τῷ εὐζέω.

Aliqua in ηρ. duùm generum, & neutrum in ἔρ. ut ὁ κῆρ
 ἡ τίρερ, τοῦ κῆρ τῆς τίρενος. τὸ τίρερ, τῷ τίρενος.

Aliqua in ωρ. duùm generum, & neutrum in ορ. ut ὁ κῆρ ἡ
 εὐδαίμων, τῷ κῆρ τῆς εὐδαίμονος. τὸ εὐδαίμορ. τῷ εὐδαίμονος.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Nomina numeralia unum significantia, singulariter tantum declinantur. Quæ uerò duo, dualiter
 quæ autem plura, pluraliter, & trium sunt generū.

De nominibus nume-
ralibus.

Ἐῖς. ἐνός. ἐνί. ἕνα. Μία. μιᾶς. μιᾶ. μίαρ. Ἐρ. ἐνός. ἐνί. ἕρ. Vnus.
 Δύο, κῆρ δύο ἀπῆνωδς διὰ τῷ ω. μεγάλου. δυοῖρ, κῆρ δυῶρ, in fœc: Duo.
 minino o. in ε. uerso. Declinantur etiam in plurali nu-
 mero sic. οἱ δύο. αἱ δύο. τὰ δύο. τοῖς κῆρ ταῖς κῆρ τοῖς δυσι. τοὺς δύο.
 τὰς δύο. κῆρ τὰ δύο.

Τρεῖς. τριῶρ. τρισί. τρεῖς, duùm generum. τρία. τριῶρ. τρι Tres.
 σί. τρία. Τίταρες, τεωάρωρ. τίταρσι, τίταρας, duùm gene Quatuor.
rum.

d rum.

DE NOMINIBVS NUMERALIBVS.

Annotatiu- rum. Τέσσαρα, τεσσάρων, τεσσαράσιν, τεσσαράκις, τεσσαράκιον. Aquatuor au-
 cula. tem usq; ad centum omnia sunt indeclinabilia: articulis au-
 tem discernuntur, cuius sint generis & casus, sic,

Quinque. Οί πέντε, πέντε, τοῖς πέντε, τοὺς πέντε. Αἱ πέντε.
 πέντε, πέντε, ταῖς πέντε, ἄς πέντε. Τὰ πέντε, πέντε, τοῖς πέν-
 τε, ἄς πέντε. Eodem modo declinantur & ἑξήκοντα, & ἑπτά, &
 οὐτώ, & ἑννέα, & δέκα, & alia usque ad centum. A duce-
 tis uerò omnis numerus per omnia genera pluraliter de-
 clinatur sic,

Ducenti. Οί διακόσιοι, πῶρ διακοσίωρ, τοῖς διακόσιοις, τοὺς διακο-
 σίους, Αἱ διακόσια, πῶρ διακοσίωρ, ταῖς διακοσίας, ἄς διακο-
 σίας. Τὰ διακόσια, πῶρ διακοσίωρ, τοῖς διακοσίοις, ἄς διακο-
 σία. Sic & Οί τριακόσιοι, πῶρ τριακοσίωρ, τοῖς τριακοσίοις, τοὺς τριακο-
 σίους, Αἱ τριακόσια, πῶρ τριακοσίωρ, ταῖς τριακοσίας, ἄς τριακο-
 σίας. Τὰ τριακόσια, πῶρ τριακοσίωρ, τοῖς τριακοσίοις, ἄς τριακο-
 σία. Οί τετρακόσιοι, πῶρ τετρακοσίωρ, τοῖς τετρακοσίοις, τοὺς τετρακο-
 σίους, Αἱ τετρακόσια, πῶρ τετρακοσίωρ, ταῖς τετρακοσίας, ἄς τετρακο-
 σίας. Τὰ τετρακόσια, πῶρ τετρακο-
 σίωρ, τοῖς τετρακοσίοις, ἄς τετρακοσία. Πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι,
 ἑπτακόσιοι, ἑννεόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, Τρισχίλιοι, Τετρακο-
 σήλιοι, κ' ἄλοιπά.

Επτά.

Εὐθεῖα.	Ἐνικῶ.		Δυσικῶ.		Πληθυντικῶ.	
	Γενικῶ.	Δοτικῶ.	Κλιτικῶ.	Γενικῶ.	Κλιτικῶ.	Γενικῶ.
ἰ.	τοῦ	τοῖς	τῶ	τοῖς	οἱ	τοῖς
ἱ.	τῷ	τῷ	τῷ	τοῖς	αἱ	ταῖς
ἱ.	τοῖς	τοῖς	τοῖς	τοῖς	αἰ	ταῖς
ἱ.	τοῖς	τοῖς	τοῖς	τοῖς	αἰ	ταῖς

Prima declinatio marium est tantum in ας. & in ης.

ας.	α.	αμ.	α.	ας	α.	αμ.	α.	αι.	ωμ.	αις.	ας.	α.
ης.	η.	ημ.	η.		αι.	ωμ.	αις.	ας.	α.			

Secunda est fœmininorum tantum, quæ in α. & in η. terminant.

α.	αμ.	α.	α.	αι.	ωμ.	αις.	ας.	αι.
η.	ημ.	η.	α.	αι.	ωμ.	αις.	ας.	αι.

Nomina tamē quæ in α. purū, δα. θα. ρα. finiunt, seruant α. in Genitio & Datio singulari. ut θεῖα, θεῖας. λιθῶνα, λιθῶνας. μέγαρα, μέγαρους. ἡμέρα, ἡμέρας.

Tertia declinatio est singulorum generum in ης. exesuntium, & neutrorum in ου.

α.	ου.	ω.	ου.	ου.	ου.	ου.	ου.	ου.
η.	ου.	ω.	ου.	ου.	ου.	ου.	ου.	ου.

Aduerte Atticos in omnibus casibus facere Vocatiuum Nominatiuo similem.

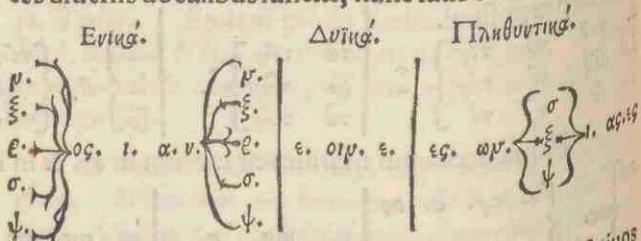
Quarta est Atticorum, quæ fit à tertia, mutato ο. in ω. quod in omnibus casibus retinet.

α.	ω.	ω.	ωμ.	ω.	ωμ.	ω.	ωμ.	ω.
η.	ω.	ω.	ωμ.	ω.	ωμ.	ω.	ωμ.	ω.

DECLINATIO

Hæ quatuor superiores dicuntur parisyllabæ, quia non crescunt in obliquis, sed pares efferuntur Nominatiuo.

Quinta est generum omnium quæ crescunt in obliquis, quorum terminatio uaria est. Sed hæ quinque consonantes diuersis uocalibus iunctæ, nunc satis erunt.

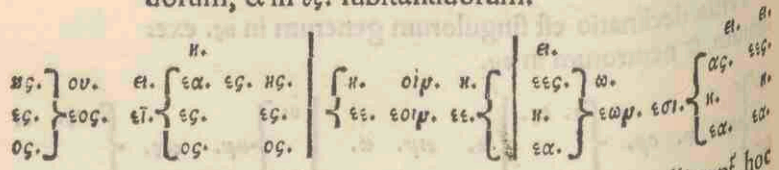

Similiter etiam neutra uariabis, in quibus Accusatiuos & Vocatiuos suis Nominatiuis simileis ubiq; facies, eorum pluralia in α. ut & latina.

Περί τῶν συνηρημένων.

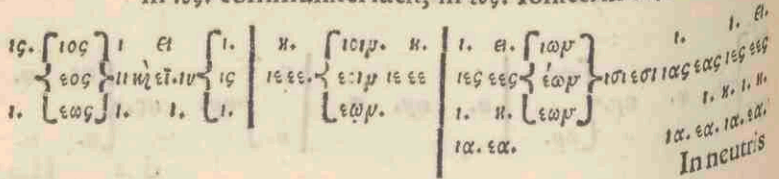
Ab hæc quinta, alię quinque fiunt declinationes, quę syneresi atq; dicunt, quot syneresim. i. contractionē patiunt, quarū

Prima est marium, fœmininorum, & communium, desinentium in ης. neutrorum uerò desinentium in ες. adiectiuorum, & in ος. substantiuorum.

In qua declinatione quinque hæc synereses colligunt, hoc est, εο. in η. ετ. in ε. εα. & duo εε. etiã in ε. & in η. εοι. in οι. εω. in ω.

Secunda est marium, fœmininorum, & communium in ις. desinentium, & neutrorum in ι. quorum Genitiuus in ιος. communiter facit, in εος. Ionice, in εως. Attice.

In neutris

In neutris aduertendum est treis pluraleis casus. In qua declinatione propria synæresis una est, in *ι*. productum. Nam ubicunq; euenit synæresin fieri ex *ι*. & quauis uocæ subsequente, fit contractio in *ι*. Quum uerò mutatur *ι*. in *ε*. Ionice, fiunt synæreses quæ sunt in prima.

Tertia est marium tantummodo in *ευς*. exeuntiū: quorum Genitiuus in *εος*. fit cōmuniter in *εως*. Atticè, & in *ηος*. Ionice: & ita singulatim unūquodq; idioma potes uariare

Ενικά.		Δυνικά.		Πληθυντικά.	
<i>ευς</i> .	$\left. \begin{array}{l} \epsilon\omicron\varsigma. \epsilon\iota. \\ \epsilon\omega\varsigma. \epsilon\iota. \\ \eta\omicron\varsigma. \eta\iota. \end{array} \right\} \epsilon\alpha.$	$\left. \begin{array}{l} \epsilon\upsilon. \\ \epsilon\upsilon\varsigma. \\ \epsilon\upsilon\varsigma. \end{array} \right\} \eta\alpha.$	$\left. \begin{array}{l} \epsilon\epsilon. \\ \eta. \\ \eta\epsilon. \end{array} \right\} \epsilon\omicron\iota\mu.$	$\left. \begin{array}{l} \epsilon\epsilon. \\ \eta. \\ \upsilon\epsilon. \end{array} \right\} \eta\omicron\iota\mu.$	$\left. \begin{array}{l} \epsilon\epsilon\varsigma. \\ \epsilon\epsilon\varsigma. \\ \eta\epsilon\varsigma. \end{array} \right\} \epsilon\omega\mu. \epsilon\upsilon\sigma\iota. \\ \left. \begin{array}{l} \epsilon\alpha\varsigma. \epsilon\epsilon\varsigma. \\ \epsilon\eta\varsigma. \epsilon\iota\varsigma. \\ \eta\alpha\varsigma. \eta\epsilon\varsigma. \end{array} \right\}$

In qua declinatione duæ synæreses fiūt, quæ à prima sunt, hoc est, *ε*. & *ι*. in *ει*. duo *εε*. in *ει*. & in *η*. *ε*. & *α*. etiam in *ει*.

Quarta est fœmininorum solum, in *ω*. uel in *ως*. exeūtium.

<i>ως</i> .	$\left. \begin{array}{l} \omicron\upsilon. \omicron\iota. \omega. \\ \omicron\omicron\varsigma. \omicron\iota. \omicron\alpha. \omicron\iota. \end{array} \right\}$	$\left. \begin{array}{l} \omega. \omicron\iota\mu. \omega. \\ \omicron\upsilon. \omicron\iota. \omega. \end{array} \right\}$	$\left. \begin{array}{l} \omicron\iota. \omicron\mu. \omicron\iota\varsigma. \omicron\upsilon\varsigma. \omicron\iota. \\ \omicron\iota. \omega. \end{array} \right\}$
-------------	---	--	--

In qua quidem tres hæ *εο*. *οι*. *οα*. synæreses in singulari tantum habentur: alij uerò duo numeri tertiam sequūtur simplicium declinationem.

Quinta est neutrorum in *ας*. purum, uel in *εας*. exeuntium.

<i>ας</i> .	$\left. \begin{array}{l} \alpha\omicron\varsigma. \alpha\tau\iota. \\ \alpha\omicron\varsigma. \alpha\iota. \end{array} \right\} \alpha\varsigma. \alpha\varsigma.$	$\left. \begin{array}{l} \alpha\tau\epsilon. \alpha\omicron\iota\omicron\mu. \alpha\tau\epsilon \\ \alpha\epsilon. \alpha\omicron\iota\mu. \alpha\epsilon. \\ \alpha. \omicron\mu. \alpha. \end{array} \right\} \alpha\tau\alpha. \alpha\tau\omega\mu.$	$\left. \begin{array}{l} \alpha\alpha. \alpha\omega\mu. \\ \alpha. \omega\mu. \end{array} \right\} \alpha\sigma\iota.$	$\left. \begin{array}{l} \alpha\tau\alpha. \alpha\tau\alpha. \\ \alpha\alpha. \alpha\alpha. \\ \alpha. \alpha. \end{array} \right\}$
-------------	---	---	--	--

In hac declinatione duæ sunt synæreses: in genitiuis in *α*. in reliquis casibus in *α*.

DECLINATIONVM TYPI

Sunt quaedam nomina, quæ per omnes casus patiuntur
synæresim. ut νόος, ῥόος, ἀπλόος, & alia huiusmodi.

Ενικά.	Δυνικά.	Πληθυντικά.
ου. ου. φ. ου. ου. οος. οσ. οφ. οοφ. οε.	ω. οίφ. ω. όω. οοίφ. όω.	οι. ω. οι. ου. οι. οοι. οωφ. οοις. οωφ. οοι.

Νοῦς tamen etiam per quintam simplicium declinatur.
ut νοῦς, νοός, νοί, νοά.

Nomina numeralia.

Εἷς. ἑνός. ἐνί. ἕνα. quintæ }
 Μία. μιᾶς. μιᾶ. μιάφ. secundæ } declinationis.
 Ἐφ. ἑνός. ἐνί. ἕφ. quintæ }

οἱ } δύο. — τῶν δύο. { τοῖς } δυοί. { τοῦς } δύο.
 αἱ } { ταῖς } δυοί. { τὰς } δύο.
 τὰ } { τοῖς }

οἱ } τρεῖς. — τῶν τριῶν. { τοῖς } τρισί. { τοῦς } τρεῖς.
 αἱ } { ταῖς } τρισί. { τὰς } τρεῖς.
 τὰ } { τοῖς }

οἱ } τεσσαρες. — τῶν τεσσαρων. { τοῖς } τεσσαρσι. { τοῦς } τεσσαρες.
 αἱ } { ταῖς } τεσσαρσι. { τὰς } τεσσαρες.
 τὰ } { τοῖς }

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Verbi definitio.

Ἡμαῖσι μέρος λόγου κλητικόν μετὰ διαφορῶν
 χρόνων, ἐνέργειαν, ἢ πάθος, ἢ οὐδέτερον τι
 μαίνομεν. hoc est, Verbum est pars oratio-
 nis declinabilis, cum diuersis tempo-
 ribus, actionem, uel passionem, uel neu-
 trum quiddam significans.

Verbo

<p>ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν. & sunt r. ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν.</p>	<p>Indicatiuus. Imperatiuus. Optatiuus. Subiunctiuus. Infinitiuus.</p>	<p>τύπῳ. τύπῳ. τύπῳ. ἑπιλιπτικῶν. τύπῳ.</p>
<p>ἑπιλιπτικῶν. & sunt r. ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν.</p>	<p>actiuum. passiuum. neutrum. cōmune, mediū deponens.</p>	<p>τύπῳ. τύπῳ. ὑπὸ τῶν. διὰ τῶν. μάχῳ.</p>
<p>ἑπιλιπτικῶν. & sunt duo ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν.</p>	<p>primatiua. deriuatiua.</p>	<p>ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν.</p>
<p>ἑπιλιπτικῶν. & sunt tria ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν.</p>	<p>simplex. composita. decomposita.</p>	<p>ἑπιλιπτικῶν. παρισῶν. παρισῶν.</p>
<p>ἑπιλιπτικῶν. & sunt tres ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν.</p>	<p>singularis. dualis. pluralis.</p>	<p>τύπῳ. τύπῳ. τύπῳ.</p>
<p>ἑπιλιπτικῶν. & sunt tres ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν.</p>	<p>prima. secunda. tertia.</p>	<p>γράφῳ. γράφῳ. γράφῳ.</p>
<p>ἑπιλιπτικῶν. & sunt sex ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν.</p>	<p>præsens. p̄teritū imperfe. p̄teritū perfe. p̄terit. plusq̄perf Indefinitum. futurum.</p>	<p>τύπῳ. ἑπιλιπτικῶν. τίτῳ. ἑπιλιπτικῶν. ἑπιλιπτικῶν. τύπῳ.</p>

Σύνταξις, hoc est, coniugatio: & sunt tredecim. Sex τῶν βασιλικῶν, hoc est, grauisonorum. Tres τῶν περιπωμιῶν, id est, circumflexorum in ᾠ. desinentium, & quatuor in μ.

DE CONIUGATIONE VERBORVM
 CONIUGATIONVM
 DISTINCTIONES.

PRIMAE.

Prima β . Prima igitur grauitonorum coniugatio est, quæ per β .
 uel ω . uel ϕ . uel π . profertur. ut λείβω. τέρω. γράβω. τίβω.
 π . Quorum Futurum per ψ . ut λείψω. τέρω. γράψω. τίψω.
 ϕ . Præteritū uerò per ϕ . ut λείψα. τέρωφα. γέγραφα. τίρωφα.

SECUNDAE.

Secūda γ . Secunda coniugatio est, quæ per γ . uel η . uel χ . uel ι . ut
 η . λείγω, πρίνω, τρίχω, τίτω. Quorum futurū per ξ . ut λείξω, πρίξω,
 χ . ξω, τρίξω, τίξω. Præteritum uerò per χ . ut λείχα, πρίχα, τίχα,
 τριχα, τίτεχα.

TERTIAE.

Tertia δ . Tertia est, quæ per δ . uel θ . uel τ . ut ἄδω, πλῖθω, ἀνώτω.
 θ . Quorum futurum per σ . ut ἄσω, πλῖσω, ἀνώσω. Præteritum
 τ . uerò per η . ut ἤκα, ἠπληκα, ἠνυκα.

QUARTA E.

Tertia ζ . Quarta est, quæ per ζ . uel geminum ω . ut φράζω, δρύαω,
 ω . siue δρύηω ἀπηνῶς. Quorum futurum nunc per σ . ut φράσω,
 nunc per ξ . ut δρύξω. Et præteritum nunc per η . ut ἠφρασα,
 nunc per χ . ut ἠρυχα.

QUINTAE.

Quinta λ . Quinta est, quæ per quatuor immutabiles profertur. uel
 μ . delictet λ . μ . ν . ρ . ut ψάλλω. νίμω. κλίνω. σπείρω. Quorum
 Futurum, penultimam corripit, ac extremam circumfle
 ν . ctens, per easdem immutabiles enunciat. ut ψάλλω, altera
 ρ . immutabili expuncta, νειμῶ. κρινῶ. σπειρῶ, subiunctiua uoca
 li diphthongi abiecta, ι . scilicet. Præteritum per η . ut ἠ
 ψαλια. νενίμηα. κέκρινα. ἔσπαρανα.

SEXTAE.

Sexta ω . Sexta uerò per ω . purum. ut ἀνούω, ἱππέω. Quorum
 purum. futurum per σ . ut ἀνούσω, ἱππέσω. Præteritum uerò per
 η . ut ἠνούα. ἠππέα.

adnotatiuz
 cula. Quo in loco sciendum est, coniugationes, quas alijue
 decim faciunt, Theodorum Gazam in quinque redigere,
 hoc est. Quæcunq; uerba ante ω . habent, siue β . siue
 ω . siue ϕ . siue π . primam constituere coniugationem. ut
 λείβω. τέρω. γράβω. τίβω. Quæcunq; uerò γ . siue η . siue χ
 siue ι .

siue κτ. siue geminatū ω, siue ζ. & in futuro ξ. secundā. ut
 λίζω. πλείω. έχω. τίκτω. δρύωω. παίζω. At quæcunq; δ. siue
 θ. siue τ. siue ζ. siue geminatum ω. siue ω. purum, & in fu-
 turo σ. tertiam. ut ἄδω. πλῖθω. ἀνύτω. φράζω. πλάωω. ἀνέω.
 Quæ uerò quampiam immutabilem habent, quartā con-
 sruere necesse est. ut ψάλλω. νέμω. νρίνω. σπείρω. Quintam
 uerò quæcunq; in μι desinunt uerba. ut τίθημι. ἴσκημι. διδω-
 μι. ἰσχυρομι. de quibus proprijs locis dicitur.

Sed ante uerbi inflexionem hæc pauca annotāda sunt,
 hoc est, Cum prima persona pluralis numeri in μεν exē-
 at primam dualem omnino deficere: quod omnibus acci-
 dit actiuus, tam in ω. quàm in μι desinentibus, & ambo:
 bus etiam aoristis passiuus, & præterito perfecto medio, cū
 & ipsa actiuam sequantur literaturam. Etiam, tertia per-
 sona plurali in ι. aut in ωi exeunte, hoc est, ι. in actiuus, &
 ωi in passiuus, secundam, & tertiam dualis numeri similes
 esse. Si uerò in aliam exeat terminationem omnino differ-
 te. Etiam in modo imperatiuo, & subiunctiuo futurum
 deficere, sed pro his aoristos in usu haberi. Etiam præ-
 sens, & præteritum imperfectum, præteritum perfectum,
 & præteritum plusquamperfectum in modo indicatiuo di-
 uisim inflecti, in alijs uerò coniunctim. Præterita quoq;
 augmentum, quod in modo indicatiuo suscipiūt, siue tem-
 porale sit, siue syllabicū, in alijs modis, & participijs omni-
 no amittere. excipiuntur præteritum perfectum, & paulo
 post futurum, quod Græce μέτ' ὀλίγορ μέλλωρ dicitur, quæ
 ubiq; suum retinent augmentum.

Annotationum
 culæ quinz
 que.
 1
 2
 3
 4
 5

Exemplum grauitonorum uerbornm primæ
 coniugationis.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ.

Ενιά.	Ενεσας.			
Δυνά.	Τύπας.	τύπαι.	τύπαι.	Indicatiuus*
Πη.	τύπαστορ.	τύπαιτορ.	τύπαιτορ.	actiuus.
παρατ.	τύπασμερ.	τύπαιτε.	τύπαισι.	Verbero.
	Ετυπαστορ.	ἔτυπαιτε.	ἔτυπαι.	
	ἔτυπασμερ.	ἔτυπαιτορ.	ἔτυπαιέτηρ.	
		ἔτυπαιτε.	ἔτυπαιτορ.	
			ε	παρακ.

DE VERBOR. CONIVGATION.

παραι.	Τέτυφα.	τίτυφας.	τίτυφε.
	τετύφαμεν.	τετύφατορ.	τετύφατορ.
ὑπερσ.	Ετετύφαρ.	τετύφατε.	τετύφασι.
	ἔτετύφας.	ἔτετύφασ.	ἔτετύφα.
	ἔτετύφαμεν.	ἔτετύφατορ.	ἔτετύφαιτορ.
ἀέρ. α.	Ετυφα.	ἔτετύφατε.	ἔτετύφασαμ.
	ἔτυφας.	ἔτυφας.	ἔτυφε.
	ἔτυφαμεν.	ἔτυφατορ.	ἔτυφάτορ.
ἀόρ. β.	Ετυπορ.	ἔτυφατε.	ἔτυφαρ.
	ἔτυπες.	ἔτυπες.	ἔτυπε.
	ἔτυπόμεν.	ἔτυπέτορ.	ἔτυπέτορ.
μῆλλ. α.	Τύψω.	ἔτυπέτε.	ἔτυπορ.
	τύψας.	τύψας.	τύψαι.
	τύψομεν.	τύψετορ.	τύψετορ.
μῆλλ. β.	Τυπῶ.	τύψετε.	τύψοσι.
	τυπῆς.	τυπῆς.	τυπῆ.
	τυπούμεν.	τυπέτορ.	τυπέτορ.
	τυπάτε.	τυπάτε.	τυπούσι.

Προσαντινά ενεργητικά. Ενισῶς ἢ παρατατινός.

Imperatiuus

Ενιῶ.	Τύψε.	τυψέτω.	Δυϊῶ.	τύψετορ.	τυψέτορ.
Πλη.	τύψετε.	τυψέτωσαρ.			
παρ. ἢ.	Τέτύφε,	τετύφέτω.	τετύφετορ.	τετύφέτορ.	
ὑπερσ.	τετύφετε.	τετυφέτωσαρ.			
ἀόρ. α.	Τύψορ.	τυψάτω.	τύψατορ.		
	τυψάτορ.	τύψατε.	τυψάτωσαρ.		
ἀόρ. β.	Τύπε.	τυπέτω.	τύπέτορ.		
	τυπέτορ.	τύπετε.	τυπέτωσαρ.		

Εὔητινά ενεργητικά. Ενισῶς ἢ παρατατινός.

Optatiuus.

Ενιῶ.	Τύψοιμι.	τύψοις.	τύψοι.
Δυϊῶ.		τύψοιτορ.	τυψοίτηρ.
Πλη.	τύψοιμεν.	τύψοιτε.	τύψοιερ.
παρ. ἢ.	Τετύφοιμι.	τετύφοις.	τετύφοι.
ὑπερσ.		τετύφοιτορ.	τετυφοίτηρ.
	τετύφοιμεν.	τετύφοιτε.	τετύφοιερ.
ἀόρ. α.	Τύψαιμι.	τύψαις.	τύψαι.

τύψαιμεν.

ἀόρ. β.	τύψαιμερ. Τύποιμι.	τύψαντορ. τύψαιτε. τύποις. τύποιτορ. τύποιτε. τύψοις. τύψοιτορ. τύψοιτε. τυποῖς. τυποῖτορ. τυποῖτε.	τυψαίτηρ. τύψαιερ. τύποι. τυποίτηρ. τύποιερ. τύψοι. τυψοίτηρ. τύψοιερ. τυποῖ. τυποίτηρ. τυποίερ.
μέλλ. α.	τύποιμερ. Τύψοιμι.		
μέλλ. β.	τύψοιμερ. Τυποῖμι.		
	τυποῖμεν.		

Υποτακτικά ἐνεργητικά. ἐνεσῶς, ἢ παρατακτικός.

Επιπλά. ἀρ.	Τύψη.	τύψης.	τύψη.
Δοτικῶν.	τύψητορ.	ἐὰρ τύψητορ.	τύψητορ.
Πληθ. ἀρ.	τύψοιμερ.	τύψητε.	τύψησι.
παρακ. ἀρ.	Τετύφω.	τετύφης.	τετύφη.
ἢ ὑπερσ.	ἐὰρ τετύφω.	ἐὰρ τετύφητορ.	τετύφητορ.
ἀόρ. α.	ἐὰρ τετύφωμερ.	τετύφητε.	τετύφωσι.
	ἐὰρ. Τύψω.	τύψης.	τύψη.
ἀόρ. β.	ἐὰρ τύψωμερ.	ἐὰρ τύψητορ.	τύψητορ.
	ἐὰρ Τύπω.	τύψητε.	τύψωσι.
	ἐὰρ τύπωμερ.	τύψης.	τύπη.
		ἐὰρ τύπητορ.	τύπητορ.
		τυπητε.	τύπωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεσῶς, καὶ παρατακτικός.

Τύψηρ. παρακ. ἢ ὑπερσ. τετυφῆναι. ἀόρ. α. τύψαι.
ἀόρ. β. τυπῆρ. μέλλ. α. τύψειρ. μέλλ. β. τυπῆρ.

Μετοχῶν, ἐνεργητικά. Ενεσῶς, ἢ παρακ.

παρακ. ἢ ὑπερσ. ἀόρ. α.	Ο Τύψωρ. τῆς τυψούσης. ὁ Τετυφῶς. τῆς τετυφύσας. ὁ Τύψας. τῆς τυψάσης.	τῷ τύψηοντος. τὸ τύψηρ. τοῦ τετυφύοτος. τὸ τετυφός. τοῦ τύψαντος. τὸ τύψαρ.	ἡ τύψησα. τοῦ τύψηοντος. ἡ τετυφυῖα. τοῦ τετυφύοτος. ἡ τύψασα. τῷ τυψαντος. ε α ἀόρ.
-------------------------	---	--	--

DE VERBORVM CONIVGAT.

ἀόρ. β.	ὁ τυπῶρ,	τοῦ τυπῶντος.	ἡ τυπούσα,
	τῆς τυπούσης.	τοῦ τυπῶρος,	τοῦ τυπῶντος.
Μίλλ. α.	ὁ τύψωρ,	τοῦ τύψουτος.	ἡ τύψουσα,
	τῆς τυψούσης.	τοῦ Τύψωρ,	τοῦ τυψῶντος.
μίλλ. β.	ὁ τυπῶρ,	τοῦ τυπούντος.	ἡ τυπούσα,
	τῆς τυπούσης.	τοῦ τυπούρ	τοῦ τυπούντος.

Annotation cula. Aduertendum est, participia masculina & neutra ad quintam simplicium declinationē referri. Fœminina uerò ad secundam.

DE VERBIS PASSIUIS,

ΠN passiuus uerò hæc sunt annotāda, hoc est dualem numerū omneis habere personas, cū prima pluralis nō in μερ, sed in θα exeat: demps aoristis passiuus, qui actiuorum literaturam sequuntur. Etiam tertiam personam pluralem præteriti perfecti passiuui omnino deficere, si tertia singularis ante ται finalem syllabam aliam habeat cōsonantem, pro ea autem participio eiusdem temporis utimur, & substantiuo uerbo. Hoc idem patitur & præteritum perfectum modi optatiui, & subiunctiuui, in omnibus numeris, & personis: cum nullo modo rectè formari possit, si prima persona præteriti passiuui aliquam habeat consonantem ante μαι finalem.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΟΣ.

Indicatiuus passiuus. Verberor.	Ενικά	Τ ύπτομαι.	τύπτη.	τύπεται.
	Δυνικά	τυπτόμεθωρ.	τύπτεσθωρ.	τύπτεσθωρ.
	Πλη.	τυπτόμεθα.	τύπτεσθε.	τύπτονται.
	παρατ.	Ετυπτόμην.	έτυπτον.	έτυπο.
	έτυπτόμεθωρ.	έτυπτεσθωρ.	έτυπτεσθηρ.	έτυπτοντο.
	έτυπτόμεθα.	έτυπτεσθε.	έτυπτοντο.	
	παραν	τέτυμμα.	τέτυψαι.	τέτυπται.
	τετύμμεθωρ.	τέτυψθωρ.	τέτυψθωρ.	τέτυψθωρ.
	τετύμμεθα.	τέτυψθε.	τέτυψθε.	τετυμμένοι είσι.
		μίθωνικῶς		τέτύφατο. έπτε

ὑπερ.	Ετετύμην.	ἔτετυφο.	ἔτετυπτο.
	ἔτετύμμενον.	ἔτετυφον.	ἔτετύφην.
	ἔτετύμμενα.	ἔτετυφθε.	ἔτετυμμένοι ἦσαν.
ἄρ.	Ετύφην.	ἔτυφιν.	ἔτετύφατο
		ἔτυφθη.	ἔτυφθη.
		ἔτυφθητον.	ἔτυφθητην.
ἄρ. β.	ἔτυφθημεν.	ἔτυφθητε.	ἔτυφθησαν.
	Ετύπην.	ἔτυπιν.	ἔτυπη.
		ἔτυπιτον.	ἔτυπητην.
	ἔτυπιμεν.	ἔτυπιτε.	ἔτυπισαν.
ἡλλ. α.	Τυφθίσομαι.	τυφθίσω.	τυφθίσεται.
	τυφθισόμενον.	τυφθίσεισον.	τυφθίσεισον.
	τυφθισόμενα.	τυφθίσειθε.	τυφθίσονται.
ἡλλ. β.	Τυπήσομαι.	τυπήσω.	τυπήσεται.
	τυπισόμενον.	τυπήσεισον.	τυπήσεισον.
	τυπισόμενα.	τυπήσειθε.	τυπήσονται.
ἡτ' ὄλ.	Τετύφομαι.	τετύψω.	τετύψεται.
ἡλλ.	τετυφόμενον.	τετύψεισον.	τετύψεισον.
	τετυφόμενα.	τετύψειθε.	τετύψονται.

Προσακτινὰ παθητικὰ. Ενισῶς ἢ παρατ.

Ἐνισά	Τύπτω.	τυπτίσθω.	Δυϊνά.	τύπτεσον.	τυπτίσθαρ.
	Πλη.	τύπτεσθε.	τυπτίσθωσαν.		
παρακ. ἢ ὑπερ.	Τέτυφο.	τετύφω.	Δυϊνά.	τίτυφον.	τετύφωρ.
ἄρ. α.	Πλη.	τίτυφθε.	τετύφωσαν.		
	Τύφνιτι.	τυφνήτω.	τύφνιτον.		
ἄρ. β.	τυφνήταρ.	τύφνιτε.	τυφνήτωσαν.		
	Τύπνιτι.	τυπήτω.	τύπνιτον.		
	τυπήταρ.	τύπνιτε.	τυπήτωσαν.		

Imperatiu.

Ἐυκτινὰ παθητικὰ. Ενισῶς ἢ παρατ.

Ἐνισά.	Τυπτοίμην.	τύπτοιω.	τύπτοιτο.
Δυϊνά.	τυπτοίμενον.	τύπτοισον.	τυπτοίσθην.
Πλη.	τυπτοίμεθα.	τύπτοισειθε.	τύπτοιοντο.
παρακ. ἢ ὑπερ.	Τετυμμένος εἶην.	εἶης.	εἶη.
	τετυμμένω εἶητον.	εἶητην.	
	τετυμμένοι εἶημεν.	εἶητε.	εἶησαν.

Optatiuus.

DE VERBOR. CONIVGATION.

ἀόρ. α.	Τυφθείμῃ.	τυφθείης.	τυφθείη.
	τυφθείμεν.	τυφθείητορ.	τυφθείητηρ.
ἀόρ. β.	Τυπείμῃ.	τυπείης.	τυπείη.
	τυπείμεν.	τυπείητορ.	τυπείητηρ.
μέλλ. α.	Τυφθήσοίμῃ.	τυφθήσοιο.	τυφθήσοιτο.
	τυφθήσοίμεθορ.	τυφθήσοισθορ.	τυφθήσοίσθηρ.
	τυφθήσοίμεθα.	τυφθήσοισθε.	τυφθήσοιτο.
μέλλ. β.	Τυπήσοίμῃ.	τυπήσοιο.	τυπήσοιτο.
	τυπήσοίμεθορ.	τυπήσοισθορ.	τυπήσοίσθηρ.
	τυπήσοίμεθα.	τυπήσοισθε.	τυπήσοιτο.
μετ' ὄλ.	Τετύφοίμῃ.	τετύφοιο.	τετύφοιτο.
μέλλ.	τετύφοίμεθορ.	τετύφοισθορ.	τετύφοίσθηρ.
	τετύφοίμεθα.	τετύφοισθε.	τετύφοιτο.

Υποτακτικὰ παθητικά. Εως ὡς ἢ παρὰτ.

Subiunctivus.	Ενικά.	ἰὰρ Τυπήσῃμαι.	τύπη.	τύπηται.
uus.	Δουικά.	ἰὰρ τυπήσῃμεθορ.	τύπησθορ.	τύπησθηρ.
	Πληκ.	ἰὰρ τυπήσῃμεθα.	τύπησθε.	τύπησθαι.
	παρὰκ. ἢ ὑπερς.	Τετυμμένος ἰὰρ ὦ. ἦς.	ἦ.	ἦ.
		τετυμμένω ἰὰρ ἦτορ.	ἦτορ.	ἦσι.
		τετυμμένοι ἰὰρ ὦμερ.	ἦτε.	ὦσι.
ἀόρ. α.		ἰὰρ Τυφθῶ.	τυφθῆς.	τυφθῆ.
		ἰὰρ τυφθῶμερ.	ἰὰρ τυφθῆτορ.	τυφθῆτορ.
ἀόρ. β.		ἰὰρ Τυπῶ.	τυπῆς.	τυπῆ.
		ἰὰρ τυπῶμερ.	ἰὰρ τυπῆτορ.	τυπῆτορ.
			τυπῆτε.	τυπῶσι.

Απαρέμφατα παθητικά. Εως ὡς ἢ παρὰτ.

Infinitivus.	Τυπήσθαι.	παρὰκ. ἢ ὑπερς.	τετύφθαι.	ἀόρ. α. τυφθῆσθαι.
	ἀόρ. β. τυπῆσθαι.	μέλλ. α. τυφθήσθαι.	μέλλ. β. τυπήσθαι.	
	μετ' ὄλιγορ	μέλλορ.	τετύφθαι.	

Μετοχαί παθητικά. Εως ὡς ἢ παρὰτ.

Participium	ὁ Τυπήθῳρος.	τὸ τυπήθῳμένον.	ἢ τυπήθῳμένη.
	τῆς τυπήθῳμένης.	τὸ τυπήθῳρορ.	τὸ τυπήθῳμένου.
			παρὰκ.

παραι. α.	ὁ Τετυμμένος,	τὸ τετυμμένον.	ἡ τετυμμένη,
ἀορ. α.	τῆς τετυμμένης,	τὸ τετυμμένον.	τῆς τετυμμένης.
ἀορ. β.	ὁ Τυφθεός,	τὸ τυφθέντος.	ἡ τυφθεῖσα.
μῆλ. α.	τῆς τυφθείσης.	τὸ τυφθέν,	τῆς τυφθέντος.
μῆλ. β.	ὁ Τυπέης,	τὸ τυπέντος.	ἡ τυπέισα.
μῆλ. γ.	τῆς τυπέισης.	τὸ τυπέν,	τῆς τυπέντος.
μῆλ. δ.	ὁ Τυφθισόμενος,	τὸ τυφθισόμενον.	ἡ τυφθισομένη.
μῆλ. ε.	τῆς τυφθισομένης.	τὸ τυφθισόμενον.	τῆς τυφθισομένης.
μῆλ. ζ.	ὁ Τυπισόμενος,	τὸ τυπισομένου.	ἡ τυπισομένη.
μῆλ. η.	τῆς τυπισομένης.	τὸ τυπισόμενον.	τῆς τυπισομένης.
μῆλ. θ.	ὁ Τετυψόμενος,	τὸ τετυψομένου.	ἡ τετυψομένη.
μῆλ. ι.	τῆς τετυψομένης.	τὸ τετυψόμενον.	τῆς τετυψομένης.

Aduertendum est, participia passiuia in *μενος* masculinæ Annot.
na, & neutra in *μενον*, tertiæ esse simplicium declinationis:
fœminina uerò eorum, secundæ. At participia utriusq̃
aoristi passiuui masculini generis & neutri, quintæ declina-
tionis, eorum uerò fœminina, secundæ.

DE VERBO MEDIO

Ibuit in hac uerborum declinatione, Theos-
dorum Gazam immitatus, communi ordine
relieto, per omneis modo & tempora, uerba
media seorsum uariare. Cum alij partim acti-
uis, ut præteritum perfectū, & præteritum plusquàm per-
fectum: partim uerò passiuuis. hoc est, ambos aoristos, &
utrunq̃ futurum admiscuerit. Quod quidem eo consilio
fecimus, ut faciliorem discantibus uiam ostenderemus.
Esto igitur tertio loco eorum perfecta ac distincta uariatio,
quæ quidem in præsentī, & præterito imperfecto passiuuis
prorsus similia sunt.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Επὶ	Τύπωμα.	τύπη.	τύπεται.
Δυνά.	τυπόμενον.	τύπασθον.	τύπασθον.
Πλ.	τυπόμενα.	τύπασθε.	τύπονται.
παραι.	Ετυπώμιμ.	ἐτύπουν.	ἐτύπεται.
	ἐτυπόμενον.	ἐτύπασθον.	ἐτυπῆσθον.
	ἐτυπόμενα.	ἐτύπασθα.	ἐτύπασθον.

Indicatiuus
medius.
uerbero uel
uerberor,

παραι

DE VERBOR. CONIVGATION.

	παρὰκ. Τέτυπα.	τέτυπας.	τέτυπε.
	τετύπαμεν.	τετύπατε.	τετύπατο.
ὑπερ.	Ετετύπαρ.	ἔτετύπας.	ἔτετύπε.
	ἔτετύπαμεν.	ἔτετύπατε.	ἔτετύπατο.
ἄορ. α.	Ετυψάμην.	ἔτυψα.	ἔτυφατο.
	ἔτυψάμεθον.	ἔτυψασθον.	ἔτυψάσθη.
	ἔτυψάμεθα.	ἔτυψασθε.	ἔτυψαντο.
ἄορ. β.	Ετυπόμην.	ἔτυπη.	ἔτυπετο.
	ἔτυπόμεθον.	ἔτυπέσθον.	ἔτυπέσθη.
	ἔτυπόμεθα.	ἔτυπέσθε.	ἔτυποντο.
μέλλ. α.	Τύψομαι.	τύψη.	τύψεται.
	τύψόμεθον.	τύψεσθον.	τύψεσθη.
	τύψόμεθα.	τύψεσθε.	τύψονται.
μέλλ. β.	Τυπούμαι.	τυπή.	τυπῆται.
	τυπέμεθον.	τυπέσθον.	τυπέσθη.
	τυπέμεθα.	τυπέσθε.	τυπουνται.
	Προσακτικὰ μίσα.	Ενεσῶς ἢ παρακτικὸς.	
Imperatiu.	Ενικά. Τύπτε.	τυπέσθω.	Δ. τύπτεσθον.
	τυπέσθωρ.	Π. τύπτεσθε.	τυπέσθασα.
παρ. ἢ	Τέτυπε.	τετυπέτω.	τετύπετο.
ὑπερ.	τετυπέτωρ.	τετύπετε.	τετυπέτωσα.
ἄορ. α.	Τύψαι.	τυψάσθω.	τύψασθον.
	τυψάσθωρ.	τύψασθε.	τυψάσθασα.
ἄορ. β.	Τυπού.	τυπέσθω.	τύπεσθον.
	τυπέσθωρ.	τύπεσθε.	τυπέσθασα.
	Εὐτικὰ μίσα.	Ενεσῶς ἢ παρακτικὸς.	
Optatiu.	Ενικά. Τυπτοίμην.	τύπτοιο.	τύπτοιο.
	Δυϊνά. τυπτοίμεθον.	τύπτοισθον.	τυπτοίσθη.
Πλη.	τυπτοίμεθα.	τύπτοισθε.	τύπτοντο.
παρ. ἢ	Τετύποιμι.	τετύποις.	τετύποι.
	τετύποιμεν.	τετύποιτο.	τετυποίτη.
	τετύποιμεν.	τετύποιτε.	τετύποιε.
ἄορ. α.	Τυψαίμην.	τύψαιο.	τύψαιτο.
	τυψαίμεθον.	τύψεσθον.	τυψαίσθη.
	τυψαίμεθα.	τύψεσθε.	τύψαντο.

ἀόρ. β.	Τυποίμην.	τύποιο.	τύποιτο.
	τυποίμεθον.	τύποισθον.	τυποίσθην.
μέλλ. α.	τυποίμεθα.	τύποισθε.	τύποιντο.
	Τυψοίμην.	τύψοιο.	τύψοιτο.
	τυψοίμεθον.	τύψοισθον.	τυψοίσθην.
	τυψοίμεθα.	τύψοισθε.	τύψοιντο.
μέλλ. β.	Τυποίμην.	τυποῖο.	τυποῖτο.
	τυποίμεθον.	τυποῖσθον.	τυποῖσθην.
	τυποίμεθα.	τυποῖσθε.	τυποῖντο.

Υποτακτικὰ μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατακτικός.

Επιτά.	ἔαρ Τυπῶμαι.	τύπη.	τύπηται.	Subiuncti- uus.
Δωτικά.	ἔαρ τυπῶμεθον.	τύπησθον.	τύπησθον.	
Πλη.	ἔαρ τυπῶμεθα.	τύπησθε.	τύπῃνται.	
παρ. ἢ ὑπερ.	ἔαρ Τετύπω.	τετύπως.	τετύπη.	
	ἔαρ τετύπωμεν.	τετύπητε.	τετύπητον.	
ἀόρ. α.	ἔαρ Τύψωμαι.	τύψη.	τύψηται.	
	ἔαρ τυψῶμεθον.	τύψησθον.	τύψησθον.	
	ἔαρ τυψῶμεθα.	τύψησθε.	τύψῃνται.	
ἀόρ. β.	ἔαρ Τύπωμαι.	τύπη.	τύπηται.	
	ἔαρ τυπῶμεθον.	τύπησθον.	τύπησθον.	
	ἔαρ τυπῶμεθα.	τύπησθε.	τύπῃνται.	

Απαρέμφατα μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Τύπῃσθαι.	παρ. ἢ ὑπερ.	τετυπῆναι.	ἀόρ. α.	τύψασθαι.	
ἀόρ. β.	τυπέσθαι.	μέλλ. α.	τύψεσθαι.	μέλλ. β.	τυπέσθαι.

Infinitivus.

Μετοχὰ μίσα. Ενισῶς ἢ παρατατ.

δ	Τυπῶμενος,	τῷ τυπῶμένῳ.	ἢ τυπῶμένη,	Participium	
	τῆς τυπῶμένης.	τὸ τυπῶμενον,	τῷ τυπῶμένῳ.		
παρ. ἢ ὑπερ.	δ	Τετυπῶς,	τῷ τετυπῶτος.		ἢ τετυπῶτα,
	τῆς τετυπῶτας.	τὸ τετυπῶς,	τῷ τετυπῶτος.		
ἀόρ. α.	δ	Τυψῶμενος,	τῷ τυψῶμένῳ.		ἢ τυψῶμένη,
	τῆς τυψῶμένης.	τὸ τυψῶμενον,	τῷ τυψῶμένῳ.		
ἀόρ. β.	δ	Τυποῦμενος,	τῷ τυποῦμένῳ.		ἢ τυποῦμένη,
	τῆς τυποῦμένης.	τὸ τυποῦμενον,	τῷ τυποῦμένη.		
μέλλ. α.	δ	Τυψῶμενος,	τῷ τυψῶμένῳ.		ἢ τυψῶμένη,

f τῆς

DE VERBIS CIRCUNFLEXIS

τῆς τυπούμενης. τὸ τυπούμενον, τῷ τυπούμενον.
 μέλλ. β. ὁ Τυπούμενος, τοῦ τυπούμενου. ἢ τυπούμενη.
 τῆς τυπούμενης. τὸ τυπούμενον, τῷ τυπούμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ
 ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis
 circumflexis

Circumflexa uerba, à sexta coniugatione grauitonorum fiunt. Non tamen ab omnibus uerbis: sed ab his solum, quæ in penultima habent siue ε. siue α. siue ο. ut ποιῶ. βοῶ. χερσῶ. Et dicuntur circumflexa, eò quod circumflexum accentum habent in ultima ex contractione. ut ποιῶ, ποιῶ. βοῶ, βοῶ. χερσῶ, χερσῶ. Patiuntur autem synæresim in præsentis, & præterito imperfecto modi indicatiui, quæque uariis temporibus in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur. Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales, hoc est, ε. α. & ο. distinguuntur: quas χαρακτῆρσιμα, id est, formatiuas literas appellare possumus: quemadmodum & consonanteis in grauitonibus. Esto igitur χαρακτῆρσιμα primæ coniugationis circumflexorum. α. Secundæ. ο. Tertię.

Loci et tempora contra
 dictionum.

Prima coniugatio circumflexorum.

Synæreses primæ coniugationis.

Prima, coniugatio circumflexorum à uerbis sextæ coniugationis grauitonorum, in εω desinentibus, per synæresim fit. ut ποιῶ, ποιῶ. Cuius futurum in σω desinens, à uerbo perfecto fit, penultima uocali, hoc est, ε. in η. conuersa. ut ποιῶ, ποιήσω. Eandem quoque uocalem & præteritum perfectum, in ηα desinens, seruat. hoc idem & præteritum plusquamperfectum & aoristus primus faciunt. ut ποιῶ, ἔποιον, ἔποιον. Quædam tamen inueniuntur quæ in huiusmodi temporibus ε. immutatum retinent. ut τελῶ, τελῶ, τελήσω. ὀλέω, ὀλέω, ὀλήσω. καλέω, ὀλέω, καλήσω. ἀρνέω, ὀλέω, ἀρνέσω. & alia. Sunt & quæ utrunque habent. ut φρονέω, φρονέω, φρονήσω, καὶ φρονήσω. αἰνέω, ὀλέω, αἰνέσω, καὶ αἰνήσω. νορέω, ὀλέω, νορέσω, καὶ νορήσω. & alia. Synæreses autem huius coniugationis, quæ semper ex ε. præcedente, & uocali sequente fiunt.

DE VERBIS CIRCUNFLEXIS

Προσατικά ἰνεργητικά. Ενως ἢ Παρατ.

Imperatiuus

Ενικά.	Ποίε, ποία. ποιέτω, ποιείτω, Δυϊ. ποιέετορ, Ποιέτορ.
	ποιέετωρ, ποιείτωρ. Πληθυντικά. ποιέεται, ποιήτι.
	ποιέετωσαρ. ποιείτωσαρ.
παρακ. ἢ ὑπερσ.	Πεποιίνε, πεποιίνετω. πεποιίνετορ.
	πεποιίνετωρ, πεποιίνετε, πεποιίνετορ.
ἀόρ. α.	Ποίσορ, ποιήσατω. ποιήσατορ.
	ποιήσατωρ. ποιήσατε, ποιήσατορ.
	ποιήσατωσαρ.

Ἐδικτικά ἰνεργητικά. Ενως ἢ Παρατ.

Optatiuus

Ενικά.	Ποίσοιμι, οἶμι. ποίσοις, οἶς. ποίσοι, οἶ.
Δυϊνά	ποιέοιτορ, οἶτορ. ποίεοιτηρ, οἶτηρ.
Πλη.	ποιέοιμερ, οἶμερ. ποιέοιτε, οἶτε. ποίεοιερ, οἶερ.
παρακ. ἢ ὑπερσ.	Πεποιίνοιμι. πεποιίνοις. πεποιίνοι.
	πεποιίνοιτορ, πεποιίνοιτε, πεποιίνοιτηρ.
ἀόρ. α.	Ποίσοαμι. ποιήσοις. ποιήσοι.
	ποιήσοιτορ, ποιήσοιτε, ποιήσοιτηρ.
	ποιήσοιμερ. ποιήσοις. ποιήσοι.
μέλλ. α.	Ποίσοιμι. ποιήσοις. ποιήσοι.
	ποιήσοιτορ, ποιήσοιτε, ποιήσοιτηρ.
	ποιήσοιμερ. ποιήσοιτε. ποιήσοιερ.

Υποτακτικά ἰνεργητικά. Ενως ἢ Παρατ.

Coniunctiuus

Ενικά.	ἰάρ Ποίω, ᾧ. ποιήης, ἦς. ποιήι, ποιήι.
Δυϊνά.	ἰάρ ποιέιτορ, ἦτορ. ποιέιτορ, ἦτορ.
Πλη.	ἰάρ ποιέωμερ, ᾧμερ. ποιέιτε, ἦτε. ποιέωσι, ᾧσι.
παρακ. ἢ ὑπερσ.	ἰάρ Πεποιίνω. πεποιίνης. πεποιίνι.
	ἰάρ πεποιίνιτορ, πεποιίνιτε, πεποιίνωσι.
ἀόρ. α.	ἰάρ Ποίσω. ποιήης. ποιήσι.
	ἰάρ ποιήσιτορ, ποιήσιτε, ποιήσιτορ.
	ἰάρ ποιήσωμερ. ποιήσιτε. ποιήσωσι.

Απαρέμφατα ἰνεργητικά. Ενως ἢ Παρατ.

Ποίεσθαι, ἀν. παρακ. ἢ ὑπερσ. πεποιίνεσθαι. ἀόρ. α. ποιήσθαι. μέλλ. α. ποιήσεσθαι.

Μετορ.

Μετοχά ἐνεργητικά. Ενεσῶς ἢ Παρατ.

	ὁ Ποιῶν, ποιῶν. τῷ ποιόντος, ποιούντος.	
	ἡ ποιούσα, ποιούσα. τῆς ποιούσης, ποιούσης.	
	τὸ ποιῶν, ποιῶν. τῷ ποιόντος, ποιούντος.	
παρα. ἢ	ὁ Πεποιήσας, τῷ πεποιήσαντος. ἢ πεποιήσασα,	
ὑπερ.	τῆς πεποιήσασας. τὸ πεποιήσας, τῷ πεποιήσαντος.	
ἀφ. α.	ὁ Ποιήσας, τῷ ποιήσαντος. ἢ ποιήσασα,	
	τῆς ποιήσασας. τὸ ποιήσας, τῷ ποιήσαντος.	
μέλλ. α.	ὁ Ποιήσων, τῷ ποιήσοντος. ἢ ποιήσουσα,	
	τῆς ποιήσουσας. τὸ ποιήσων, τῷ ποιήσοντος.	

Participium

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Επικ.	Ποιῶμαι, οὔμαι. ποιῶ, πο. ἢ. ποιῆται, ἔται.	
Δυνικ.	ποιεόμενον, οὔμενον. ποιέσθων, εἶσθων. ποιέσθω, εἶσθω. ποιέσθω, εἶσθω. Πλη. ποιέμενα, οὔμενα. ποιέσθε, εἶσθε.	Indicativus. Passivus.
	εἶσθε. ποιόνται, οὔνται.	

παρατ. Εποιοῦμαι, οὔμαι. ἐποιῶ, ἐποιῶ. ἐποιέτο, ἔται.
ἐποιέμενον. οὔμενον. ἐποιέσθων, εἶσθων. ἐποιέσθω, εἶσθω.
ἐποιήσθων, ἐποιήσθων, οὔμενα. ἐποιήσθε, ἐποιήσθε.
ἐποιόντο, ἐποιούντο.

παραμ.	Πεποιήμαι.	πεποιήσε.	πεποιήται.
	πεποιήμενον.	πεποιήσθων.	πεποιήσθω.
	πεποιήμενα.	πεποιήσθε.	πεποιήνται.
ὑπερ.	Ἐπεποιήμαι.	ἠ' ἐποιήσας.	ἠ' ἐποιήσασα.
	ἠ' ἐποιήμενον.	ἠ' ἐποιήσων.	ἠ' ἐποιήσθω.
	ἠ' ἐποιήμενα.	ἠ' ἐποιήσθε.	ἠ' ἐποιήντο.
ἀφ. α.	Ἐποιδίμαι.	ἠ' ἐποιδίως.	ἠ' ἐποιδίκατο.
		ἠ' ἐποιδίως.	ἠ' ἐποιδίω.
		ἠ' ἐποιδίως.	ἠ' ἐποιδίω.
μέλλ. α.	Ἐποιδίμαι.	ἠ' ἐποιδίω.	ἠ' ἐποιδίω.
	ἠ' ἐποιδίμενον.	ἠ' ἐποιδίωσθων.	ἠ' ἐποιδίωσθω.
	ἠ' ἐποιδίμενα.	ἠ' ἐποιδίωσθε.	ἠ' ἐποιδίωσθων.
μέλλ. α.	Ἐποιδίμαι.	ἠ' ἐποιδίω.	ἠ' ἐποιδίω.
	ἠ' ἐποιδίμενον.	ἠ' ἐποιδίωσθων.	ἠ' ἐποιδίωσθω.
	ἠ' ἐποιδίμενα.	ἠ' ἐποιδίωσθε.	ἠ' ἐποιδίωσθων.

f 3 Prosa.

DE VERBIS CIRCUMFLEXIS.

Προσαντινά παβιτινά. Ενενώς, ή Παρατατ.

Imperatiuus

Ενικά.	Ποίε, ποιοῦ. ποίεσθα, είσθα. Δ. ποίεσθω, είσθω.	Π. ποίεσθε, είσθε. ποίεσθασα, είσθασα.
παρ. ή	Πεποιήτο.	πεποιήτω. πεποιήτωρ.
ὑπερσ.	πεποιήτωρ.	πεποιήθε. πεποιήσασα.
ἀόρ. α.	Ποιήντι.	ποιήντω. ποιήντωρ.
	ποινήτωρ.	ποινήτε. ποινήσασα.

Εβιτινά παβιτινά. Ενενώς, ή Παρατατ.

Optatiuus

Ενικά.	Ποιήμιρ, οίμιρ. ποίηοιο, ποίηοιο. ποίηοιτο, οίτο.	
Δυνικά.	ποιοίμεθωρ, ποιοίμεθωρ. ποιοίσθωρ, ποιοίσθωρ.	
Πλη.	ποιοίμεθα, οίμεθα. ποιήσθε, οίσθε. ποιήντο, οίτο.	
παρ. ή	Πεποιήμιρ.	πεποιήο. πεποιήτο.
ὑπερ.	πεποιήμεθωρ.	πεποιήσθωρ. πεποιήσθωρ.
	πεποιήμεθα.	πεποιήσθε. πεποιήντο.

Accentu circumflexo super penultimam secundae & tertiae personae, cuiusvis numeri, nisi longa sequatur, quod in omnibus sane uerbis circumflexis obseruandum est.

ἀόρ. α.	Ποινείμιρ.	ποινείμιρ.	ποινείμιρ.
	ποινείμιρ.	ποινείμιρ.	ποινείμιρ.
μίλλ. α	Ποινείμιρ.	ποινείσοιο.	ποινείσοιο.
	ποινείσοίμεθωρ.	ποινείσθωρ.	ποινείσοίσθωρ.
	ποινείσοίμεθα.	ποινείσοισθε.	ποινείσοιτο.
μετ' ὀλί.	Πεποιήσοίμιρ.	πεποιήσοιο.	πεποιήσοιτο.
μίλλ.	πεποιήσοίμεθωρ.	πεποιήσοίσθωρ.	πεποιήσοίσθωρ.
	πεποιήσοίμεθα.	πεποιήσοισθε.	πεποιήσοιτο.

Υποσαντινά παβιτινά. Ενενώς, ή Παρατατ.

Subiunctiuis

Ενικά.	ἴαρ Ποιῶμαι, ὦμαι. ποιῆ, ποιῆ.	ποιήνται, ἴνται.	
Δυνικά.	ἴαρ ποιῶμεθωρ, ὦμεθωρ. ποιήσθωρ, ποιήσθωρ. ποιήσθωρ, ποιήσθωρ.	ποιήσθωρ, ποιήσθωρ.	
Πλη.	ἴαρ ποιῶμεθα, ὦμεθα. ποιήσθε, ἴσθε. ποιῶνται, ὠνται.	ποιήσθωρ, ὠνται.	
παρ. ή	ἴαρ Πεποιῶμαι.	πεποιῆ.	πεποιήται.
ὑπερσ.	ἴαρ πεποιῶμεθωρ.	πεποιήσθωρ.	πεποιήσθωρ.
	ἴαρ πεποιῶμεθα.	πεποιήσθε.	πεποιήνται.

ἀόρ. α. ἰὰρ ποιῶ. ποιῶνς. ποιῶν. ἰὰρ ποιῶμεν. ποιῶντες. ποιῶσι.

Hoc in loco aduertendum est, subiunctiua in *μαι* desinen-
tia, si a circumflexis existant, circumflecti penultimam. ἰὰρ
ποιῶ, ἰὰρ ποιῶμαι. ἰὰρ ποιῶ, ἰὰρ ποιῶμαι. Etiam si sint praeteriti
perfecti. ἰὰρ πεποιῶμαι, ἰὰρ βεβοῶμαι. Grauiasi autem, si a
grauitoni extiterint. ἰὰρ πύπῳ, ἰὰρ πύπῳμαι.

Ἀπαρίμφοτα παθητικά. Ενεσῶς, ἢ Παρατατ.

Ποιέσθαι, εἶσθαι. παρ. ἢ ὑπερσ. πεποιῆσθαι. ἀόρ. α. ποιῶνται. μέλ. α. ποιῶντο. μετ' ὄλ. μέλ. πεποιῆσθαι

Infinitiuus.

Μετοχὰ παθητικά. Ενεσῶς, ἢ Παρατατ.

ὁ ποιούμενος, οὐόμενος. τὸ ποιούμενον, ποιούμενον. ἡ ποιούμενη, ἐμένη. τῆς ποιούμενης, ποιούμενης.

Participium

τὸ ποιούμενον, οὐόμενον. τὸ ποιούμενον, ποιούμενον.

ὁ πεποιμένος, τὸ πεποισμένον. ἡ πεποιμένη.

τῆς πεποισμένης. τὸ πεποισμένον, τὸ πεποισμένον.

ὁ ποιῶν, τὸ ποιῶντος. ἡ ποιῶσα.

τῆς ποιῶσας. τὸ ποιῶντος, τὸ ποιῶντος.

ὁ ποιῶμενος, τὸ ποιῶμενον. ἡ ποιῶμενη.

τῆς ποιῶμενης. τὸ ποιῶμενον, τὸ ποιῶμενον.

ὁ πεποισόμενος, τὸ πεποισόμενον. ἡ πεποισομένη.

τῆς πεποισομένης. τὸ πεποισόμενον, τὸ πεποισόμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ποιέομαι, οὔμαι. ποιῶ, ποιῶ. ποιέται, εἶται. Ἐποιοῦμαι, οὔμαι. ἐποιοῶ, ἐποιοῦ. ἐποιοέτο, εἶτο.

Indicatiuus. medius.

Ad similitudinem passiuorum caetera uariabis.

Praeteritū perfectū mediū, & praeteritū plusq̄ perfectū, & secundus aoristus, ac futurum secundum omnino desunt.

Ἐποισάμην. ἐποίησα. ἐποίησατο.

ἐποισάμενος. ἐποίησασθον. ἐποισάσθην.

ἐποισάμεθα. ἐποίησασθε. ἐποιήσασθε.

Ποιήσομαι. ποιήσῃ. ποιήσεται.

ποιήσομενος. ποιήσεσθον. ποιήσεσθον.

ποιήσομεθα. ποιήσεσθε. ποιήσουται.

Προσάντικα

DE VERBIS. CIRCUNFLEXIS

Προσакτινὰ μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Imperatiuus

Ποίον, ποιού, ut passiuū. ἄρ. α. ποιήσαι, ποιήσασθε.
ποιήσασθωρ, ποιήσασθωρ. ποιήσασθε, ποιήσασθωρ.

Εὐκτινὰ μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Optatiuus.

	Ποιοίμην, οίμην. ποιέοιο, οίο.	ποιήοιτο, οίτο. &c.
ἄρ. α.	Ποισαίμην. ποιήσαιο.	ποιήσαιτο.
	ποιήσασθωρ.	ποιήσασθωρ.
	ποιήσασθωρ.	ποιήσασθωρ.
μέλλ. α.	Ποισοίμην. ποιήσοιο.	ποιήσοιτο.
	ποιήσοίμην.	ποιήσοίμην.
	ποιήσοίμην.	ποιήσοίμην.
	ποιήσοίμην.	ποιήσοίμην.

Υποσакτινὰ μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατ.

Coniunct.

	ἴαρ Ποιῶμαι. ὦμαι. ποιέη, ποιήη.	ποιήητε, ἦται. &c.
ἄρ. α.	ἴαρ Ποιῶμαι. ποιήση.	ποιήσηται.
	ἴαρ ποιήσασθωρ.	ποιήσασθωρ.
	ἴαρ ποιήσασθωρ.	ποιήσασθωρ.

Απαρέμφατα μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατ.

Infinitiuus.

Ποίεσθαι, εἶδαι. ἄρ. α. ποιήσασθαι. μέλλ. α. ποιήσασθαι.

Μετοχαί μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατ.

Participium

	ὁ Ποιούμενος, ούμενος. τὸ ποιούμενόν, υμένον. ἢ ποιούμενόν, ουμένον. τῆς ποιούμενης, υμένης. τὸ ποιούμενον, ποιούμενον. τὸ ποιούμενόν, ποιούμενόν.
ἄρ. α. ὁ	Ποισάμενος. ἢ ποιισαμένον. τὸ ποιισάμενον.
μέλλ. α. ὁ	Ποισόμενος. ἢ ποιισομένον. τὸ ποιισόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΡ.Ω.Μ.

Secunda
coniugatio
circumflexo
rum.

Ecunda coniugatio circumflexorū à uerbis flexæ coniugationis grauitonorum in ωω desinentibus, per synæresim fit. ut γελᾶω, γελῶ. Cuius futurū in σω desinens, à uerbo perfecto fit: nunc penultima uocali seruata. ut γελᾶω, ὦ, γελᾶσω. nunc in u. conuersa.

uersa. βοῶ, βοῶ, βοῶσα. Eandem quoque penultimam & præteritum perfectum in *να* desinens seruat. ut *χειρίδανα. βεβόηνα*. Sic & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus. Synæreses autem huius secundæ coniugationis, quæ semper ex *α*. præcedente, & uocali sequente fiunt, duæ tantummodo sunt, *α*. scilicet, & *ω*. Nam post ipsum *α*. aut *ε*. sequitur, aut *κ*. aut *ο*. *μιμνήσκω*. aut *ω*. Si *ε*. aut *κ*. sequantur, in *α*. productum fit crasis. ut *βοάετε, βοᾶτε. βοᾶντε, βοᾶτε*. Si *ο*. *μιμνήσκω* aut *ω*. in *ω*. *μίγα* fit semper. ut *βοῶω, βοῶω. βοῶμεν, βοῶμεν*. At ubi *ι*. in diphthongo repertum fuerit, idem facta crasi, in diphthongum impropiam per synæresin resumendum erit. ut *βοᾶεισ, βοᾶσ. βοᾶει, βοᾶ. βοᾶοιμι, βοᾶμι*. Si uero *υ*. omnino obijciendum. ut *βοᾶουσι βοᾶσι*.

Synæreses huius coniugationis.

χειρίδανα $\left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ \eta \\ \omicron \\ \omega \end{array} \right. \alpha$ Si post *α*. sequitur *ι*. in quapiam diphthongo, idem remanet in diphthongo impropria.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Επιτά.	Β οῶω, ῶ.	βοᾶεις, ᾶς.	βοᾶει, βοᾶ.
Διατά.		βοᾶέτορ, ᾶτορ.	βοᾶέτορ, ᾶτορ.
Πλη.	βοᾶομεν, ῶμεν.	βοᾶέτε, ᾶτε.	βοᾶεσι, ῶσι.
παράτ.	Εβοᾶορ, ἔβοῶρ.	ἔβοᾶεις, ἔβοᾶς.	ἔβοᾶε, ἔβοᾶ.
		ἔβοᾶέτορ, ᾶτορ.	ἔβοᾶέτηρ, ᾶτηρ.
παράν.	ἔβοᾶομεν, ῶμεν.	ἔβοᾶέτε, ᾶτε.	ἔβοᾶορ, ἔβοῶρ.
	Βεβόηνα.	βεβόηνας.	βεβόηνε.
		βεβόηνατορ.	βεβόηνατορ.
ὑπερσ.	βεβόηναμεν.	βεβόηνατε.	βεβόηνασι.
	Εβεβόηναρ.	ἔβεβόηνας.	ἔβεβόηνε.
		ἔβεβόηνατορ.	ἔβεβόηνείτηρ.
ἄρε. α.	ἔβεβόηναμεν.	ἔβεβόηνατε.	ἔβεβόηνεσαρ.
	Εβόησα.	ἔβόησας.	ἔβόησε.
		ἔβόησατορ.	ἔβόησάτηρ.
ῥήθ. α.	ἔβόησαμεν.	ἔβόησατε.	ἔβόησαρ.
	Βοήσω.	βοήσας.	βοήσα.
		βοήσατορ.	βοήσατορ.
	βοήσομεν.	βοήσετε.	βοήσουσι.

Indicatiuus, actiuus. Clamo.

DE VERBIS CIRCUNFLEXIS.

Προσακτικὰ ἐνεργητικὰ. Εννεῶς, ἢ Παρατατ.

Imperatiuus		Βόαε, βόα.	βοαίτω, βοάτω.	βοάετορ, βοάτορ.
		βοαίτωρ, άτωρ.	βοάετε, βοάτε.	βοαίτωσαρ, άτωσ.
	παρακ.	Βεβοήνε.	βεβοήνω.	βεβοήνετορ, άτορ.
		βεβοήνωτορ.	βεβοήνετε.	βεβοήνωσαρ.
	ἄορ. α.	Βοήσορ.	βοησάτω.	βοήσοτορ.
		βοησάτωρ.	βοήσατε.	βοησάτωσαρ.

Εἰδικτικὰ ἐνεργητικὰ. Εννεῶς, ἢ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικὰ.	Βοάομι, ᾧμι.	βοάοις, βοῶς.	βοάοι, βοῶ.
	Δυνικὰ.		βοάοιτορ, ᾧτορ.	βοαοίτηρ, ᾧτηρ.
	Πλη.	βοάοιμερ, ᾧμερ.	βοάοιτε, ᾧτε.	βοάοιμε, ᾧμε.
	παρακ. ἢ ὑπερσ.	Βεβοήνομι.	βεβοήνοις.	βεβοήνοι.
		βεβοήνοιτορ.	βεβοήνοιτε.	βεβοήνοιτηρ.
	ἄορ. α.	Βοήσομι.	βοήσοις.	βοήσοι.
		βοήσοιτορ.	βοήσοιτε.	βοήσοιτηρ.
	μέλλ. α.	Βοήσομι.	βοήσοις.	βοήσοι.
		βοήσοιτορ.	βοήσοιτε.	βοήσοιτηρ.
		βοήσομερ.	βοήσοιτε.	βοήσοιμερ.
		βοήσοιμι.	βοήσοις.	βοήσοι.
		βοήσοιτορ.	βοήσοιτε.	βοήσοιτηρ.
		βοήσομερ.	βοήσοιτε.	βοήσοιμερ.

Υποσακτικὰ ἐνεργητικὰ. Εννεῶς, ἢ Παρατατ.

Subiuncti- uus.	Ενικὰ.	ἰάρ Βοάω, βοῶ.	βοάες, βοῶς.	βοάει, βοῶ.
	Δυνικὰ.		ἰάρ βοάοιτορ, ᾧτορ.	βοάοιτορ, ᾧτορ.
	Πλη.	ἰάρ βοάοιμερ, ᾧμερ.	βοάοιτε, ᾧτε.	βοάοισι, ᾧσι.
	παρακ. ἢ ὑπερσ.	ἰάρ Βεβοήνω.	βεβοήνω.	βεβοήνω.
		ἰάρ βεβοήνωτορ.	βεβοήνωτε.	βεβοήνωσι.
	ἄορ. α.	ἰάρ Βοήσω.	βοήσω.	βοήσω.
		ἰάρ βοήσοιτορ.	βοήσοιτε.	βοήσοιτορ.
		ἰάρ βοήσομερ.	βοήσοιτε.	βοήσοισι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικὰ. Εννεῶς, ἢ Παρατατ.

Infinitiuus.	Βοάειν, βοῶν, παρακ. ἢ ὑπερσ.	βεβοήνειναι, ἄορ. α.
	βοήσαι, μέλλ. α.	βοήσαι.

Μιτοχαί ἐνεργητικὰ. Εννεῶς, ἢ Παρατατ.

ὁ Βοάειν.

ὁ Βοάωρ, βοῶρ. τοῦ βοάοντος, ἄντος. ἢ βοάωσα, βοῶσα.
 τῆς βοαούσης, ἄσης. τὸ βοάωρ, βοῶρ. τοῦ βοάοντος, ἄντος
 παρακ. μὲν ὁ Βεβονκίως. τοῦ βεβονκίωτος. ἢ βεβονκίη.
 ὄψισ. τῆς βεβονκίως. τὸ βεβονκίως. τῷ βεβονκίωτος.
 ἄρ. ὁ Βοίσας. ἢ βοίσασα. τὸ βοίσαρ.
 μέλλ. ὁ Βοίσωρ. ἢ βοίσωσα. τὸ βοίσωρ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Εἰδικά. **Β**οάομαι, βοῶμαι. βοᾶν, βοᾶ. βοάεται, βοᾶται. Indicativus
 Δοκίμα. βοαόμενον, ἄμενον. βοάεσθον, ἄσθον. βοάεσθον. Passivus.
 Πλη. βοᾶσθον. Vocor.

παρακ. βοαόμενα, ἄμενα. βοάεσθε, ἄσθε. βοάονται, ἄνται.
 βοαόμεναι, ἄμεναι. βοάεσθε, ἄσθε. βοάονται, ἄνται.
 ὄψισ. βοαόμενον, ἄμενον. ἰβοάεσθον, ἰασθον. ἰβοάεσθον, ἰασθον. ἰβοαίσθον, ἰασθον.
 παρακ. ἰβοαίσθον, ἰασθον. ἰβοαίσθον, ἰασθον. ἰβοαίσθον, ἰασθον.
 ὄψισ. ἰβοαίσθον, ἰασθον. ἰβοαίσθον, ἰασθον. ἰβοαίσθον, ἰασθον.
 ἄρ. α. ἰβοαίσθον, ἰασθον. ἰβοαίσθον, ἰασθον. ἰβοαίσθον, ἰασθον.

Βεβονκίμαι. βεβονκίμαι. βεβονκίται.
 βεβονκίμενον. βεβονκίμενον. βεβονκίμενον.
 βεβονκίμενα. βεβονκίμενα. βεβονκίμενα.
 Εβεβονκίμαι. ἰβεβονκίμαι. ἰβεβονκίται.
 ἰβεβονκίμενον. ἰβεβονκίμενον. ἰβεβονκίμενον.
 ἰβεβονκίμενα. ἰβεβονκίμενα. ἰβεβονκίμενα.
 Εβονκίμαι. ἰβονκίμαι. ἰβονκίται.
 ἰβονκίμενον. ἰβονκίμενον. ἰβονκίμενον.
 ἰβονκίμενα. ἰβονκίμενα. ἰβονκίμενα.

Προσαιντὶκὰ παθητικὰ. Εννεσῶς μὲν Παρακ.
 Εἰδικά. Βοάω, βοῶ. βοαίσθω. βοάσθω. Imperativus
 Δοκίμα. βοάεσθον, ἄσθον. βοαίσθωρ, βοάσθωρ.
 Πλη. βοάεσθε, ἄσθε. βοαίσθωσαρ, βοάσθωσαρ.
 παρακ. μὲν Βεβονκίσο. βεβονκίσθω. βεβονκίσθωρ.
 ὄψισ. βεβονκίσθωρ. βεβονκίσθε. βεβονκίσθωσαρ.
 ἄρ. α. Βονκίτι. βονκίτω. βονκίτων.

DE VERBIS CIRCVNFLEXIS.

ὁ βοάμενος, ὠμένος. ἢ βοασμένη, ὠμένη. τὸ βοάμενος, βοάμενος.
 ἄορ. α. ὁ βοσάμενος. ἢ βοσασμένη. τὸ βοσάμενος.
 μέλλ. α. ὁ βοσόμενος. ἢ βοσομένη. τὸ βοσόμενος.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜ.

Tertia coniugatio circumflexorum.

Tertia coniugatio circumflexorum à uerbis sextae coniugationis grauitonorum, in ω. desinentibus, per synæresim fit. ut χερσῶ, χερσῶ. Cuius futurum ante σω. ut plurimum ω. habet. Conoscitur autem sic. Nam quandoquocumq; uerbum nomen habet præiacens, à quo deriuatur, tunc futurum habet ω. ut ἀργυρός, ἀργυρῶ, ρῶ, ἀργυρῶσα. Si autem uerbum nullum habeat nomen, à quo deriuetur, tunc futurum retinet ο. μετρήρ. ut ὁμόω, ῶ. ὁμόσω. Præteritum quoq; perfectum in κα. desinens, & præteritum plusquamperfectum, & aoristius primus eandem seruant penultimam, quam habet futurum. ut κερύσωκα. ὠμονα.

Synæreses tertiae coniugationis.

Synæreses autem huius cōiugationis tres sunt ο. ου. ω. Nam si post ο. sequitur ε. aut alterum ο. siue solum, siue in ου. diph. fit sinæresis in ου. ut χερσέτορ, χερσοῦτορ, χερσοῦμερ, χερσοῦμερ, χερσοῦσι, χερσοῦσι. Si κ. aut ω. in ω. μετ. ut χερσεῖτε, χερσῶτε. χερσῶσι, χερσῶσι. Si uerò ι. in quapiam diphth. repertum fuerit, in οι. semper fiat synæresis. ut χερσεῖς, χερσεῖς. χερσοῖμι, χερσοῖμι. χερσοῖ, χερσοῖ.

χαρακτηριστικὸν ο { ε ου
ο ου
η ω
ω ω

Sequentes in quauis diphth. fit synæresis in οι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus Ενικά.
 Actiuius Δνικά.
 Deauro Πλη.
 παρατ.

Χερσῶ, χερσῶ. χερσεῖς, χερσεῖς. χερσεῖ, χερσεῖ.
 χερσεῖτορ, οὔτορ. χερσεῖτορ, οὔτορ.
 χερσοῦμερ, οὔμερ. χερσεῖτε, οὔτε. χερσοῦσι, οὔσι.
 Εχερσοορ, ἐχερσοορ. ἐχερσοοις, ὕσος. ἐχερσοοις, ἐχερσοοις.
 ἐχερσοῖτορ, οὔτορ. ἐχερσοῖτορ, οὔτορ.
 ἐχερσοῖμερ, ἐχερσοῖμερ.

παρ. α.	ἔχρυσόμην, οὐμην.	ἔχρυσόετε, οὔτε.	ἔχρυσοον, σοῦν.
	Κεχρύσωνα.	κεχρύσωνας.	κεχρύσωναι.
		κεχρύσωνάτορ.	κεχρύσωνάτορ.
ὑπερ. α.	κεχρύσωναμεν.	κεχρύσωνάτε.	κεχρύσωνάσι.
	Εκεχρύσωναν.	ἐκεχρύσωνας.	ἐκεχρύσωναι.
		ἐκεχρύσωνάτορ.	ἐκεχρύσωνάειτιν.
ἀδρ. α.	ἐκεχρύσωναμεν.	ἐκεχρύσωνάτε.	ἐκεχρύσωνάσαρ.
	Εχρύσωσα.	ἐχρύσωσας.	ἐχρύσωσασι.
		ἐχρύσωσάτορ.	ἐχρύσωσάτιν.
μέλλ. α.	ἔχρυσώσασμεν.	ἔχρυσώσατε.	ἔχρυσώσασι.
	Χρυσώσω.	χρυσώσας.	χρυσώσασι.
		χρυσώσάτορ.	χρυσώσάτορ.
	χρυσώσομεν.	χρυσώσετε.	χρυσώσασσι.

Προσωντικά ἐνεργητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

	Χρῦσε, χρῦσε.	χρυσάτω, σοῦτω.	χρυσόετορ, σοῦτορ.	Imperatiuus
παρ. ἢ ὑπερ. ἀδρ. α.	χρυσοίτωρ, στωρ.	χρυσόετε, σοῦτε.	εχρυσοίτωσαρ, στώσασ	
	Χεχρύσωναι.	κεχρυσωνίτω.	κεχρυσωνέτορ. (σαρ	
	κεχρυσωνίτωρ.	κεχρυσωνίτε.	κεχρυσωνίτωσαρ.	
	Χρῦσασορ.	χρυσώσάτω.	χρυσώσάτορ.	
	χρυσώσάτορ.	χρυσώσατε.	χρυσώσάτωσαρ.	

Εὐνικά ἐνεργητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Εὐνικά. Δυνικά. Πλη. παρ. ἢ ὑπερ. ἀδρ. α. μέλλ. α.	Χρυσόοιμι, χρυσοίμι.	χρυσόοις, χρυσοῖς.	χρυσόοι, χρυσοῖ	Optatiuus.
		χρυσόοιτορ, σοῖτορ.	χρυσοοίτην, οῖτην.	
	χρυσόοιμην, σοῖμην.	χρυσόοιτε, σοῖτε.	χρυσόοιεν, σοῖεν.	
	Χεχρυσάοιμι.	κεχρυσάοις.	κεχρυσάοι.	
		κεχρυσάοιτορ.	κεχρυσάοιτην.	
	κεχρυσάοιμεν.	κεχρυσάοιτε.	κεχρυσάοιεν.	
	Χρυσάοισαμι.	χρυσάοις.	χρυσάοισασι.	
		χρυσάοισάτορ.	χρυσάοισάτιν.	
	χρυσάοισαμεν.	χρυσάοισατε.	χρυσάοισαεν.	
	Χρυσάοοιμι.	χρυσάοοις.	χρυσάοοι.	
		χρυσάοοιτορ.	χρυσάοοιτην.	
	χρυσάοοιμεν.	χρυσάοοιτε.	χρυσάοοιεν.	

Υποτακτικά ἐνεργητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Εὐνικά.	ἰάρ.	Χρυσάω, χρυσῶ.	χρυσόης, χρυσοῖς.	χρυσάην, χρυσοῖ.	Subiunctis uis.
				Δυνικά.	

DE VERBIS CIRCUMFLEXIS.

Δυνά. ἰάρ χρυσόηθον. σῶθον. χρυσόητορ. σῶτορ.
 Πλη. ἰάρ χρυσόωμερ. σῶμερ. χρυσόητε. σῶτε. χρυσόωσι. σῶσι.
 παρ. κὶ ἰάρ Κεχρυσάω. κεχρυσάωης. κεχρυσάωη.
 ὑπερσ. ἰάρ κεχρυσάωητορ. κεχρυσάωητορ.
 ἰάρ κεχρυσάωμερ. κεχρυσάωητε. κεχρυσάωωσι.
 ἄορ. α. ἰάρ Χρυσάωσι. χρυσάωσις. χρυσάωσι.
 ἰάρ χρυσάωσιντορ. χρυσάωσιντορ.
 ἰάρ χρυσάωμερ. χρυσάωσις. χρυσάωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ἐνεὼς ἢ Παρατατ.

Infinitivus.

Χρυσάωρ, χρυσάωρ. παραι. κὶ ὑπερσ. κεχρυσάωηται.
 ἄορ. α. χρυσάωσαι. μέλλ. α. χρυσάωσαιρ.

Μετοχαί ἐνεργητικά. Ἐνεὼς ἢ Παρατατ.

Participium

ὁ Χρυσάωρ, χρυσάωρ. ἢ χρυσάωουσα, οὔσα. τὸ χρυσάωρ,
 χρυσάωρ.
 παραι. κὶ ὑπερσ. Κεχρυσάωης. ἢ κεχρυσάωηται. τὸ κεχρυσάωης.
 ἄορ. α. ὁ Χρυσάωσας. ἢ χρυσάωσασα. τὸ χρυσάωσας.
 μέλλ. α. ὁ χρυσάωσας. ἢ χρυσάωσουσα. τὸ χρυσάωσας.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicativus
 Passivus.

Ενικά. **Χ**ρυσόομαι, σοῦμαι. χρυσόη, χρυσόη. χρυσόηται.
 Δυνά. χρυσόηται.
 χρυσόομεθον, σοῦμεθον. χρυσόησθον, οὔσθον.
 Πλη. χρυσόομεθα, σοῦμεθα. χρυσόησθε, οὔσθε. χρυσόησθαι, οὔσθαι.
 παρατ. Ἐχρυσόομιρ, σοῦμιρ. ἔχρυσός, ἔχρυσού. ἔχρυσόηται,
 σοῦτο. ἔχρυσόομεθον, οὔμεθον. ἔχρυσόησθον, οὔσθον.
 ἔχρυσόησθηρ, οὔσθηρ.
 ἔχρυσόομεθα, οὔμεθα. ἔχρυσόησθε, οὔσθε. ἔχρυσόησθαι,
 ἔχρυσόησθαι.
 παραι. Κεχρυσάωμαι. κεχρυσάωσαι. κεχρυσάωται.
 κεχρυσάωμεθον. κεχρυσάωσθον. κεχρυσάωσθον.
 κεχρυσάωμεθα. κεχρυσάωσθε. κεχρυσάωσθαι.
 ὑπερσ. Ἐνεχρυσάωμιρ. ἐνεχρυσάωσο. ἐνεχρυσάωτο.
 ἐνεχρυσάωμεθον. ἐνεχρυσάωσθον. ἐνεχρυσάωσθηρ.
 ἐνεχρυσάωμεθα. ἐνεχρυσάωσθε. ἐνεχρυσάωσθαι.
 ἄορ. α.

ἀρ. α.	Εχερωάβην.	ἐχερωάβης.	ἐχερωάτῃ.
		ἐχερωάβητορ.	ἐχερωάβῆτιμρ.
μίλλ. α.	ἐχερωάβηνμερ.	ἐχερωάβητε.	ἐχερωάβησαρ.
	Χρυσωθήσομαι.	χρυσωθήσῃ.	χρυσωθήσεται.
	χρυσωθήσομεβορ.	χρυσωθήσειβορ.	χρυσωθήσειβορ.
μετ' ὄλ.	χρυσωθήσομεθα.	χρυσωθήσεσθε.	χρυσωθήσονται.
μίλλ.	Κεχερωάσωμαι.	κεχερωάσῃ.	κεχερωάσεται.
	κεχερωάσωμεβορ.	κεχερωάσειβορ.	κεχερωάσειβορ.
	κεχερωάσωμεθα.	κεχερωάσεσθε.	κεχερωάσονται.

Προσωντικά παθητικά Ενισώς, ἢ Παρατ.

Χρυσάει, χρυσού, χρυσοίσθω, ούσθω. χρυσόεσθορ, Imperatiuus

χρυσούσθορ.

χρυσοίσθωρ, ούσθωρ. χρυσοίσθε, ούσθε. χρυσοίσθωσαρ,

χρυσούσθωσαρ.

Κεχερύσωσο, κεχερύσῃ.

κεχερύσῃσθε, κεχερύσῃσθαρ.

κεχερυσώσωμαι.

κεχερυσώσωμεβορ, κεχερυσώσωμεθα.

Χρυσάβητι.

χρυσάβητω, χρυσάβητορ.

χρυσάβητιμρ.

χρυσάβητιτε, χρυσάβητιτσαρ.

Εὐωνικά παθητικά. Ενισώς, ἢ Παρατ.

Χρυσοίμην, οίμην. χρυσόοιο, σοίο. χρυσόοιτο, σοίτο. Optatiuus.

χρυσοίμεβορ, οίμεβορ. χρυσοίσοιβορ, οίσοιβορ. χρυσοίσοι

σθην, σοίσθην. (το.

χρυσοίμεθα, οίμεθα. χρυσοίσθε, σοίσθε. χρυσόοιντο, σοίντο.

Κεχερυσώμην. κεχερυσώω.

κεχερυσώωσθε, κεχερυσώωσθαρ.

κεχερυσώμεβορ. κεχερυσώσειβορ.

κεχερυσώμεθα. κεχερυσώσεσθε, κεχερυσώσονται.

Χρυσάβειην. χρυσάβειης.

χρυσάβειητορ. χρυσάβειητιμρ.

χρυσάβειημερ. χρυσάβειητε, χρυσάβειησαρ.

Χρυσάβησοίμην. χρυσάβησοίοιο.

χρυσάβησοίσοιβορ. χρυσάβησοίσοισθην.

χρυσάβησοίμεβορ. χρυσάβησοίσεσθε, χρυσάβησοίσονται.

Κεχερυσώσοίμην. κεχερυσώσοισιο.

κεχερυσώσοισοιβορ. κεχερυσώσοισθην.

κεχερυσώσοίμεβορ. κεχερυσώσοισεσθε, κεχερυσώσοισονται.

Υποτακτικά παθητικά. Ενισώς, ἢ Παρατατινός.

h Ενικά.

DE VERBIS CIRCUMFLEXIS.

Subiunctivus.

Ενικά. ἰὰρ Χρυσόμαι, σῶμαι. χρυσῶν, χρυσοῖ. χρυσόωνται, χρυσῶνται.
 Δυϊκά. ἰὰρ χρυσοόμενον, ὀμίνον. χρυσοίνον, ὠδον. χρυσοίνον, ὠδον.
 Πλη. ἰὰρ χρυσοόμενα, ὀμενα. χρυσοίνα, ὠδε, χρυσόωνται, ὠνται.
 παρακ. ἢ ἰὰρ Κεχρυσῶμαι. κεχρυσῶ. κεχρυσῶνται.
 ὑπερσ. ἰὰρ κεχρυσόμενον. κεχρυσείνον. τεχρυσείνον.
 ἰὰρ κεχρυσόμενα. κεχρυσήσθε. κεχρυσῶνται.
 ἄορ. α. ἰὰρ Χρυσῶν. χρυσῶν. χρυσῶν.
 ἰὰρ χρυσῶντον. χρυσῶντον.
 ἰὰρ χρυσῶντων. χρυσῶντων. χρυσῶντων.

Infinitivus.

Απαρίμφοτα παθητικά. Ενισῶς ἢ Παρατ.
 Χρυσέσθαι, σοῦσθαι. Παρακ. ἢ ὑπερσ. κεχρυσάσθαι.
 ἄορ. α. χρυσῶσθαι. μέλλ. α. χρυσῶσθαι. μετ' ὄλ. κεχρυσάσθαι.
 Μετοχὰ παθητικά. Ενισῶς, ἢ Παρατ.
 ὁ Χρυσόμενος, σοῦμενος. ἢ χρυσομένη, οὔμνη. το χρυσόμενον, οὔμενον.
 παρακ. ἢ ὑπερσ. ὁ Κεχρυσόμενος. ἢ κεχρυσάμενη. τὸ κεχρυσάμενον.
 ἄορ. α. ὁ Χρυσῶν. ἢ χρυσῶν. τὸ χρυσῶν. (νερ.)
 μέλλ. α. ὁ Χρυσῶν. ἢ χρυσῶν. τὸ χρυσῶν.
 μετ' ὄλ. ὁ Κεχρυσάμενος. ἢ κεχρυσάμενη. τὸ κεχρυσάμενον.
 μέλλ. χρυσάμενον.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicativus medius. De auro uel de auror.

παρατ. **Χ**ρυσόμαι, σοῦμαι. χρυσῶν, χρυσοῖ. χρυσόωνται, σοῦνται.
 ἰαχρυσόμενον, οὔμνη. ἰαχρυσόμενον, οὔμνη.
 ἰαχρυσόμενον, οὔμνη.
 ἄορ. α. ἰαχρυσόμενον, οὔμνη. ἰαχρυσόμενον, οὔμνη.
 ἰαχρυσόμενον, οὔμνη. ἰαχρυσόμενον, οὔμνη.
 μέλλ. α. Χρυσάσομαι. χρυσάσθαι. χρυσάσθαι.
 χρυσάσομαι. χρυσάσθαι. χρυσάσθαι.
 χρυσάσομαι. χρυσάσθαι. χρυσάσθαι.
 χρυσάσομαι. χρυσάσθαι. χρυσάσθαι.

Imperativus

Προσαιτικά μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατ.
 Χρυσέ, χρυσῶ. χρυσείσθω, σοῦσθω. χρυσείσθω, σοῦσθω.
 χρυσείσθω, σοῦσθω.

χρυσόισθωρ, σουθωρ. χρυσόισθε, σουσθε. χρυσοίσθω
σαρ, σουσθωσαρ.

ἄρ.α. Χρύσωσαι. χρυσοάσθω. χρυσοάσθωρ.
χρυσωσίθωρ. χρυσώσασθε. χρυσοάσθωσαρ.

Εὐνιτικά μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατ.

Χρυσοσίμωρ, οίμωρ. χρυσόιοι, σοῖο. χρυσοῖτο, σοῖτο. Optatiuus.

ἄρ.α. Χρυσωσαίμωρ. χρυσάσαιο. χρυσάσαιτο.
χρυσωσαίμεθωρ. χρυσάσαιθωρ. χρυσωσαίσθωρ.
μέλλ.α. χρυσωσαίμεθα. χρυσάσαισθε. χρυσάσαιντο.
Χρυσωσοίμωρ. χρυσάσοιο. χρυσάσοιτο.
χρυσωσοίμεθωρ. χρυσάσοισθωρ. χρυσωσοίσθωρ.
χρυσωσοίμεθα. χρυσάσοισθε. χρυσάσοιντο.

Υποταυτικά μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατ.

ἰάρ χρυσοῶμαι, σῶμαι. χρυσῶν, χρυσοῖ. χρυσοῖται, σῶ. Subiunctis
ἰάρ χρυσώσωμαι. χρυσώση. χρυσώσονται. (ται, υς.
ἰάρ χρυσωσάμεθωρ. χρυσώσηθωρ. χρυσώσηθωρ.
ἰάρ χρυσωσάμεθα. χρυσώσησθε. χρυσώσονται.

Απαρέμφατα μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατ.

Χρυσόεισθαι, σουσθαι. ἄρ.α. χρυσώσασθαι. μέλλ.α. Infinitiuus.
χρυσάσεισθαι.

Μετοχαί μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατ.

ὁ χρυσοῶμενος, σουῶμενος. ἢ χρυσοομένη, ἐμένη. τὸ Participium
χρυσοῶμενον, σουῶμενον.

ἄρ.α. ὁ χρυσοῶμενος. ἢ χρυσοομένη. τὸ χρυσοῶμενον.
μέλλ.α. ὁ χρυσοῶμενος. ἢ χρυσοομένη. τὸ χρυσοῶμενον.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Erba in mi desinētia fiunt à uerbis sextæ
coniugationis grauitonorum: partim
ab ijs quæ patiuntur synæresim, partim
ab ijs quæ non patiuntur. Deriuatiua à
grauitonis synæresim patientibus, quæ
idcirco περισπώμενα dicta sunt, reduplica
tionem plærungꝰ suscipiunt, & ea quidem trisyllaba esse
debent,

De uerbis in
III.
Deriuatiua,

DE VERBIS IN MI.

debent, cōnumerata scilicet ea syllaba, quam per gemina-
tionem, siue reduplicationem adsumunt: & si apud poë-
tas aliqua inueniantur trisyllaba quæ omnino reduplica-
tione carent. ut δίζημι, ὄνημι. & similia. Est autem redupli-
catio, quæ Græce ἀναδιπλασιασμός dicitur, eiusdem conso-
nantis, aut proprii antistichi cū uocali correpta assumptione.
Et est duplex, propria, & impropria.

Reduplica-
tio quid.

Reduplica-
tio propria.

Propria, in qua eadem repetitur consonans cum i. bre-
ui κοινῶς. ut δῶ, διδῶ, διδῶμι. Hoc idem fit, si etiam duæ sint
consonantes, quarum prior sit muta, altera uerò liquida,
quæ quidem cōmunem faciunt syllabam: tunc enim prior
repetitur, muta scilicet, cum i. hoc in loco pro breui habea-
tur. ut πλῶ, πιπλῶ, πίπλημι, κίμιπλημι. πλεονασμῶ τῶ μ. At
si ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, non eadem re-
petitur aspirata propter incōcinnitatem: sed in eius locum
ἀντίστοιχόν suum, hoc est, propria tenuis subrogatur. ut θῶ, τῶ,
τίθημι. χεῶ, κίχεῶ, κίχημι.

Impropria.

At impropria reduplicatio est, in qua nulla sit consonan-
tis repetitio: sed i. tantum uerbo præponitur. Id quod duobus
etiam modis fieri contingit. Vno, cum uerbum incipit à
uocali. ut ᾄ, ἰᾄ, ἰημι. altero autem, quando à s. principium
capit. ut σῶ, ἰσῶ, ἰσημι. ubi σ. non repetitur, quando quidem
ἰῶτα productum existit: cum post ipsum duæ sequatur con-
sonantes. hoc est, σ. & τ. non autem muta cum liquida,
ut supra.

Annotat.

Illud autem sciendum est, reduplicationem hanc, siue
propria sit, siue impropria, in præsentis, & præterito imper-
fecto modi indicatiui, uerborum in μι. exeuntium, fieri de-
bere, quæ quidem tempora, ut in alijs modis, sic & in par-
ticipijs simul uariantur.

Illud quoque memoria tenendum, uerba in μι. in præsen-
ti solum tempore propriam habere inflexionem.

At præteritum imperfectum, & aoristum secundum, in
omnibus modis, ac etiam participijs, formationem passi-
ui aoristi sequi: etsi eorum penultimam plerunque uaria-
ri contingat.

Præterea futurum à perfecto themate fieri, penultima,
quæ in præsentis breuis est, in longam mutata, ac reduplica-
tione

catione prius expuncta. ut θίω, θήσω. σάω, σήσω. δάω, δώσω.
Cætera uerò tempora ad grauitonorum similitudinem
uariari.

Quæ uerò à uerbis grauitonis, non patientibus synære
fin, deducuntur, ab his solum fiunt, quæ ante ω. v. habent
incipitem: & ea quoq; plerunq; trisyllaba sunt, quanq̄ neu
tram suscipiunt reduplicationem. ut ζευγνύω, ζευγνυμι.

Cum igitur uerborum circumflexiorum tres sint coniug
ationes, & ab una quaq; earum uerba in μι. deducantur,
item à uerbis grauitonis in υω. desinentibus, quatuor coniug
ationes uerborum in μι. omnino esse oportet, & eas quib;
dem per quatuor uocaleis distinctas, ε. scilicet, α. ο. & υ.
quas χαρακτηρισία, hoc est, figuratiuas appellare possu
mus. Esto igitur ε. figuratiua primæ coniugationis uer
borum in μι. α. secundæ, ο. tertiæ. υ. quartæ. De quibus singu
latis dicendum est.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Rima igitur coniugatio uerborum in μι. à per
fectis uerbis primæ coniugationis circumflexo
rum fit: extrema in μι. ab penultima quæ bre
uis est, in κ. mutatis. ut τιθίω, τιθῶ, τίθημι. In dua
li uerò, & plurali, ac in passiuis, κ. in ε. iterum uersa. τίθετορ,
τίθεμερ, & τίθεμαι dicitur.

Prima con
iugatio uer
borum in
μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Επιμ.	Τ ίθημι.	τίθης.	τίθησι.
Δισμ.	τίθεμερ.	τίθετορ.	τίθετορ.
Τριμ.	τίθεμερ.	τίθετε.	τίθεσι.
παρατ.	Ετίθηρ.	μίωνηκῶς.	τίθεισι.
	τίθεμερ.	ίτιθης.	ίτιθι.
παραμ.	τίθειαι.	ίτιθετορ.	ίτιθίτηρ.
	τίθειαι.	ίτιθετε.	ίτιθεσαρ.
	τεθειναμερ.	τίθειαις.	τίθειαι.
		τεθεινατορ.	τεθεινατορ.
		τεθεικατε.	τεθεικασι.

Indicatiuus
actiuus.
Pono.
Aliquid
commune
habet cum
ίτύφτηρ,
nisi quod sin
gularis nus
merus non
est in usu.
α ανόμαλον

τίθειαι tamen esse debuerat: διὰ τῷ κ. ἀπὸ τῷ θήσω futuro:
h 3 sed

DE VERBIS IN MI.

sed Bœotorum mos obtinuit, ut *υ*. mutaretur in *α*. dicitur phthongum.

<i>υπερσ.</i>	Ετεβείκαρ.	έτεβείκας.	έτεβείκα.
		έτεβείκατορ.	έτεβείκατιρ.
<i>α ανόμαλον άόρ. α.</i>	έτεβείκαμερ.	έτεβείκατε.	έτεβείκασαρ.
	Εθικα.	έθικας.	έθικε.
		έθικατορ.	έθικατιρ.
	έθικαμερ.	έθικατε.	έθικαρ.

Εθισα tamen dicendum fuerat διά τῷ σ. quæ est futuri consonans. Sed quinq; annotantur aoristi: duo quidem in grauitonis, hoc est, *εἶπα. ἤνιχα.* tres uerò in uerbis in *μ*. quæ sunt *έθικα. έδωνα, & ἦκα.* quoniam non seruant consonantes suorum futurorum.

<i>άόρ. β.</i>	Εθιμ.	έθις.	έθι.	έθετορ.	έθιτιρ.
	έθεμερ.		έθετε.	έθεταρ.	
<i>μέλλ. α.</i>	Θήσω. θήσας.	θήσα.		θήσετορ.	θήσετιρ.
	θήσομερ.	θήσετε.		θήσοουσι.	

Προσαυτικά ενεργητικά. Ενισως η Παρατατ.

Imperatiuus *Ενικά.*

Τίθει. τίθειτω. Δ. τίθειτορ. τίθειτωρ. Π. τίθειτε. τίθειτωσαρ.

ωαραν. η Τίθεινε. τίθεινίτω. τίθεινέτορ. τίθεινίτωρ. τίθεινίτωσαρ.

υπερσ. τίθεινίτωσαρ.

άόρ. α. Θήτωρ. θηνάτω esse debuerat, από τῷ έθικα: sed in usu non est, quod quidem & cæteris modis ac participijs euenit.

άόρ. α. Θέτι. η θίς. θίτω. θίτορ. θίτωρ. θίτε. θίτωσαρ.

Ευητικά ενεργητικά. Ενισως η Παρατατ.

Optatiuus. *Ενικά.*

Τίθειρ. τίθεις. τίθειν.

ut τυφθείρ *Δυτικά.*

τίθειτορ. τίθειτιρ.

Πλη. τίθειμερ. τίθειντε. τίθεισαρ. η τίθεισαρ.

ωαραν. η Τεθεινομι. τεθεινοις. τεθεινοί.

υπερσ. τεθεινοίτορ. τεθεινοίτιρ.

τεθεινοίμερ. τεθεινοίτε. τεθεινοίσαρ.

άόρ. β. Θείρ. θείς. θείν. θείτορ. θείτιρ.

θείμερ. η θείμερ. θείντε. θείσαρ. η θείσαρ.

μέλλ. Θήσομι. θήσοις. θήσοι.

θήσοιτορ. θήσοίτιρ.

θήσοιμερ.

θήσομαι. θήσοιτε. θήσοικε.

Υποτακτικά ενεργητικά. Ενεδώς ή Παρατατ.

Ειπά.	ἰάρ	Τιθῶ.τιθῆς.	τιθῆ.	Δοῖνά.	ἰάρ	τιθῆτορ.	τιθῆτορ.	Subiuncti uus.
Πη.	ἰάρ	τιθῶμερ.	τιθῆτε.			τιθῶσι.		ut τυφθῶ.
παρα. ή ή ὑπερ.	ἰάρ	Τεθείνω.	τεθείνης.			τεθείνη.		
						ἰάρ τεθείνητορ.	τεθείνητορ.	
	ἰάρ	τεθείνωμαι.	τεθείνητε.			τεθείνωσι.		
ἀρ. β.	ἰάρ	Θῶ. θῆς.	θῆ.			ἰάρ θῆτορ.	θῆτορ.	
	ἰάρ	θῶμερ.	θῆτε.			θῶσι.		

Απαρέμφατα ενεργητικά. Ενεδώς ή Παρατατ.

Τίθειναι. παρ. ή ὑπερ. τιθειναι. ἀρ. β. θείναι. μέλλ. α. θήσοιρ. Infinitiuus.

Μετοχά ενεργητικά. Ενεδώς ή Παρατατ.

δ	Θιθείς, τῷ	τιθίντος.	ή τιθείσα,	τῆς	τιθείσης,	τὸ	τιθεῖν,	Participium ut τυφθείς.
τ	τιθίντος.							
παρα. ή ὑπερ.	δ	Τιθεινός.	ή	τεθεινῶ.			τὸ	τεθεινός.
ἀρ. β.	ο	Θείς.	ή	θείσα.			τὸ	θεῖν.
μέλλ. α.		Θήσοιρ.	ή	θήσοισα.			τὸ	θήσοιρ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ

Ειπά.	Τ ίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.	Indicatiuus
Δοῖνά.	τιθέμεθορ.	τιθέσθορ.	τίθεσθορ.	Passiuus.
Πη.	τιθέμεθα.	τιθέσθε.	τίθενται.	Ponor.
παρατ.	Ετιθέμιρ.	ετιθέσο, ή ετιθε.	ετιθετο.	
	ετιθέμεθορ.	ετιθέσθορ.	ετιθέσθιρ.	
	ετιθέμεθα.	ετιθέσθε.	ετιθεντο.	
παρ.	τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.	
	τεθέμεθορ.	τίθεσθορ.	τίθεσθορ.	
	τεθέμεθα.	τίθεσθε.	τίθενται.	

τίθεμαι, tamen esse debuerat, quoniam præteritum passiuum uerborum in μι. amat habere in penultima propria uocalem coniugationis, & eam quidem breuem. ut δίδουα, δίδουμαι. ἴσανα, ἴσαμαι. Sed quoniam præteritum actiuum huius uerbi τίθειμι propriam amisit penultimam, & affumpfit e. diphthongum Βæotorū more, eandem etiam retinuit & præteritum passiuum. ut τέθειμα, τέθειμαι.

ὑπερ.

DE VERBIS IN MI

	ὑπερσ.	Ετεθείμην.	ἐτέθασο.	ἐτέθατο.
		ἐτεθείμεθον.	ἐτέθασον.	ἐτεθείσαν.
		ἐτεθείμεθα.	ἐτέθασαι.	ἐτέθαντο.
	ἀόρ. α.	Ετέθη.	ἐτέθης.	ἐτέθη.
			ἐτέθητον.	ἐτέθητην.
		ἐτέθημεν.	ἐτέθητε.	ἐτέθησαν.
Hæc futura differunt per u. & ei.	μίλλ. α.	Τεθίσομαι.	τεθίσω.	τεθίσεται.
		τεθισόμεθον.	τεθίσασον.	τεθίσασονται.
		τεθισόμεθα.	τεθίσασαι.	τεθίσονται.
	μετ' ὄλ.	Τεθείσομαι.	τεθείσω.	τεθείσεται.
	μίλλ.	τεθασόμεθον.	τεθείσασον.	τεθείσασονται.
		τεθασόμεθα.	τεθείσασαι.	τεθείσονται.

Προσωντικά παθητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Imperatiuus	Ενικά.	Τίθεσο, ἢ τίθη.	τιθείω.	Δυνικά. τίθεισον.
Hæc differunt per π. & τε. & diphthou.	Πλη.	τίθειθε.	τιθείωσαν.	τιθείωσαν.
	ωαρ. ἢ	τίθεσο.	τεθείω.	τίθεισον.
	ὑπερσ.	τίθειθε.	τεθείωσαν.	τεθείωσαν.
	ἀόρ. α.	τίθητι. τιθέτω.	τίθητον.	τίθητην.

Ενεργητικά παθητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Τιθείμην.	τιθέω.	τιθέτο.
Hæc tempora differunt per τι. & τε.	Δυνικά.	τιθείμεθον.	τιθέωσον.	τιθείσην.
	Πλη.	τιθείμεθα.	τιθέθε.	τιθέητο.
	ωαραν. ἢ	Τιθείμην.	τιθέω.	τιθέτο.
	ὑπερσ.	τιθείμεθον.	τιθέωσον.	τιθείσην.
		τιθείμεθα.	τιθέθε.	τιθέητο.

Accentu circumflexo super penultimam secundæ & tertie personæ, cuiusvis numeri, tam præsentis temporis quæ præteriti perfecti, nisi longa sequatur, quod & in alijs coniugationibus uerborum in μι. omnino seruandum est.

Υιτυφθει:	ἀόρ. α.	Τεθείην.	τεθείης.	τεθείη.
ηρ.			τεθείητον.	τεθείητην.
		τεθείημεν.	τεθείητε.	τεθείησαν.
Hæc futura differunt per u. & ei.	μίλλ. α.	Τεθισοίμην.	τεθισοιο.	τεθισοιτο.
		τεθισοίμεθον.	τεθισοιοσον.	τεθισοισθην.
		τεθισοίμεθα.	τεθισοιοθε.	τεθισοιοντο.

μετ' ὄλ.

TRACTATUS PRIMVS.

μετ' ὄλ. μίλλ.	Τεθεισοίμην.	τεθείσοιο.	τεθείσοιτο.	
	τεθεισοίμεθον.	τεθείσοισθον.	τεθεισοίσθη.	
	τεθεισοίμεθα.	τεθείσοισθε.	τεθείσοιντο.	

Υποτακτικὰ παθητικὰ. Εννεώς κὴ Παρατατ. °

Επὶ α.	ἰὰρ	Τιθῶμαι.	τιθῆ.	τιθῆται.	Subiunctis us.
Διὰ α.	ἰὰρ	τιθώμεθον.	τιθῆσθον.	τιθῆσθον.	
Πη.	ἰὰρ	τιθώμεθα.	τιθῆσθε.	τιθῶνται.	
παρὰ κὴ ἰὰρ ὑπερ.	ἰὰρ	Τεθῶμαι.	τεθῆ.	τεθῆται.	Differunt Per τι. & τε.
	ἰὰρ	τεθώμεθον.	τεθῆσθον.	τεθῆσθον.	
	ἰὰρ	τεθώμεθα.	τεθῆσθε.	τεθῶνται.	
ἀόρ. β.	ἰὰρ	Τεθῶ.	τεθῆς.	τεθῆ.	ut τυφῶ.
			ἰὰρ τεθῆτον.	τεθῆτον.	
	ἰὰρ	τεθῶμεν.	τεθῆτε.	τεθῶσι.	

Απαρίμφοτα παθητικὰ. Εννεώς κὴ Παρατατ.

μίλλ. α.	Τίθεσθαι.	παρὰ κὴ ὑπερ.	Τεθειῖσθαι.	ἀόρ. α.	Τεθῆναι.	Infinitivus.
	Τεθῆσθεσθαι.	μετ' ὄλ. μίλλ.	Τεθειῖσθεσθαι.			

Μετοχαί παθητικὰ. Εννεώς κὴ Παρατατ.

	ὁ	Τιθίμενος.	ἢ τιθεμένη.	τὸ τιθίμενον.	Participium
παρὰ κὴ ὑπερ.	ὁ	Τεθεμίνος.	ἢ τεθεμίνη.	τὸ τεθεμίνον.	
ἀόρ. α.	ὁ	Τεθείς.	ἢ τεθείσα.	τὸ τεθείρ.	
μίλλ. α.	ὁ	Τεθεισοίμενος.	ἢ τεθεισομένη.	τὸ τεθεισοίμενον.	Differunt.
μετ' ὄλ. μίλλ.	ὁ	Τεθεισοίμενος.	ἢ τεθεισομένη.	τὸ τεθεισοίμενον.	per κ. & α.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

παρὰ. ἀόρ. α.	Τίθεμαι.	τίθεσαι.	τίθεται.	Indicativus medius. Pono uel ponor.
	Επιθίμην.	ἐτίθεσο, κὴ ἐτίθω.	ἐτίθето.	
	Εθnikάμην.	ἐθnikώ.	ἐθnikατο.	
	ἐθnikάμεθον.	ἐθnikασθον.	ἐθnikάσθη.	
	ἐθnikάμεθα.	ἐθnikασθε.	ἐθnikαντο.	
ἀόρ. β.	Εθnikίμην.	ἐθεσο, κὴ ἐθω.	ἐθετο.	
	ἐθnikίμεθον.	ἐθεσθον.	ἐθnikάσθη.	
	ἐθnikίμεθα.	ἐθεσθε.	ἐθεντο.	
μίλλ. α.	Θήσομαι.	θήσῃ.	θήσεται.	

i θησοίμεθον.

DE VERBIS IN MI.

θισοόμενον. θήσεσθον. θήσεσθον.
θισοόμεθα. θήσεσθε. θήσουται.

Aduertendum est, medium præteritum perfectum, & præteritum plusquàmperfectum in his uerbis formari non posse, sicut neque in uerbis circumflexis, à quibus deriuantur, neque futurum secundum.

Προσαιντιὰ μέσα. Εννεῶς ἢ Παρατατ.

Imperatiuus

	Τίθεισο, ἢ τίθες.	τιθείω.	τιθείσθον.
	τιθείσθον.	τιθείσθε.	τιθείσθασα.
ἄορ.β.	Θίσεισο, ἢ θού.	θίσθω.	θίσθον.
	θίσθω.	θίσθε.	θίσθασα.

Εὐτιὰ μέσα. Εννεῶς ἢ Παρατατ.

Optatiuus.

	Τιθέμην.	τιθέο.	τιθέτο.
ἄορ.β.	Θείμην.	θέο.	θέτο.
	θείμενον.	θέσθον.	θείσθην.
	θείμεθα.	θέσθε.	θέντο.
μέλλ.α.	Θησοίμην.	θήσειο.	θήσειτο.
	θησοίμενον.	θήσοσθον.	θησοίσθην.
	θησοίμεθα.	θήσεισθε.	θήσειντο.

Υποταντιὰ μέσα. Εννεῶς ἢ Παρατατ.

Subiunctiuis

uus.

ἴαρ	Τιθῶμαι.	τιθῆ.	τιθῆται.
ἄορ.β.	ἴαρ	Θῶμαι.	θῆται.
Δυνικά.	ἴαρ	θήμενον.	θήσθον.
Πλη.	ἴαρ	θήμεθα.	θῆνται.

Απαρίμφατα μέσα. Εννεῶς ἢ Παρατατ.

Infinitiuus.

Τίθεσθαι. ἄορ.β. Θίσεσθαι. μέλλ.α. Θήσεσθαι.

Μιτοχαὶ μέσα. Εννεῶς ἢ Παρατατ.

Participium

ἄορ.β.	ὁ	Τιθέμενος.	ἢ τιθεμένη.	τὸ τιθέμενον.
μέλλ.α.	ὁ	Θίμενος.	ἢ θεμένη.	τὸ θίμενον.
	ὁ	Θησομένος.	ἢ θησομένη.	τὸ θησομενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ

ἐμάτορ.

Secunda

DE VERBIS IN MI.

ἀόρ. α. Στήσορ. σήσατο. σήσατορ. σήσατορ. σήσατε. σήσατε
 ἀόρ. β. Στήλι. σήθα. σήτορ. σήτορ. σήτε. σήθασαρ. (σαρ.)

Εὐνιτικὰ ἐνεργητικά. Ενισῶς, ἢ Παρατατ.

Optatiuus.	Ενικά.	Isáiv.	isáiv.	isáiv.
	Δυνικά.		isáivτορ.	isáivτηρ.
	Πλη.	isáivμν.	isáivτε.	isáivσαρ, ἢ isáiv.
	παραιν. ἢ	Esáivομι.	isáivοις.	isáivοι.
	ὑπερσ.		isáivοιτορ.	isáivοιτηρ.
		isáivοιμν.	isáivοιτε.	isáivοιερ.
	ἀόρ. α.	Στήσαιμι.	σήσαις.	σήσαι.
			σήσαιτορ.	σήσαιτηρ.
		σήσαιμεν.	σήσαιτε.	σήσαιερ.
	ἀόρ. β.	Σταίιν.	σαιίς.	σαιί.
			σαιίτορ.	σαιίτηρ.
		σαιίμν.	σαιίτε.	σαιίσαρ, ἢ σαιί.
	μίλλ. α.	Στήσοιμι.	σήσοις.	σήσοι.
			σήσοιτορ.	σήσοιτηρ.
		σήσοιμεν.	σήσοιτε.	σήσοιερ.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικά. Ενισῶς, ἢ Παρατατ.

Subiunctivus.	Ενικά.	isáiv.	isáiv.	isáiv.
	Δυνικά.		isáivτορ.	isáivτηρ.
	Πλη.	isáivμν.	isáivτε.	isáivσι.
	παραιν. ἢ	Esáiv.	isáivης.	isáiv.
	ὑπερσ.		isáivητορ.	isáivητορ.
		isáivωμν.	isáivητε.	isáivωσι.
	ἀόρ. α.	isáiv.	σήσῃς.	σήσῃ.
		isáiv.	isáivητορ.	isáivητορ.
		isáivωμν.	σήσητε.	σήσωσι.
	ἀόρ. α.	isáiv.	σήσῃ.	σή.
		isáiv.	isáivητορ.	isáivητορ.
		isáivωμν.	σήσητε.	σήσωσι.
	ἀόρ. α.	isáiv.	σήσῃ.	σή.
		isáivωμν.	isáivητορ.	isáivητορ.
		isáivωμν.	σήσητε.	σήσωσι.

Απαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενισῶς, ἢ Παρατ.

Infinitivus.	Γήσαναι. παρ. ἢ ὑπερσ.	isáivinaí.	ἀόρ. α. Σήσαι. ἀόρ. β.
	Σήναι. μέλλ. α.	σήσαι.	
	Μετοχαί ἐνεργητικά.	Ενισῶς, ἢ Παρατατ.	οἱ Γήσαι.

TRACTATUS PRIMVS.

	ὁ Ἰσᾶς, τῷ ἰσάντος.	ἢ ἰσᾶσα, τῆς σης.	τὸ ἰσᾶν, τῷ ἰσάντος	Participium
παραι. ἢ ὑπερ. α.	ὁ ἰσακῶς.	ἢ ἰσακῦια.	τὸ ἰσακῶς.	
ἀφ. β.	ὁ Στήσας.	ἢ σῆσασα.	τὸ σῆσαμ.	
ῤήλ. α.	ὁ Σᾶς.	ἢ σᾶσα.	τὸ σᾶμ.	
	ὁ Στήσωμ.	ἢ σῆσωσα.	τὸ σῆσωμ.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Επικᾶ.	Ἰσαμαι.	ἰσασαι.	ἰσᾶται.	Indicatiuus passiuus. Statuor.
Δυνικᾶ.	ἰσαμέθομ.	ἰσαδομ.	ἰσαδομ.	
Πη.	ἰσαμέθα.	ἰσαδε.	ἰσανται.	
παραι.	Ἰσᾶμμ.	ἰσᾶσο, ἢ ἰσω.	ἰσατο.	
	ἰσαμέθομ.	ἰσαδομ.	ἰσᾶθμ.	
	ἰσαμέθα.	ἰσαδε.	ἰσαντο.	
παραι.	Ἐσαμαι.	ἕσασαι.	ἕσᾶται.	
	ἕσαμέθομ.	ἕσαδομ.	ἕσαδομ.	
ὑπερ.	ἕσαμέθα.	ἕσαδε.	ἕσανται.	
	Ἐσᾶμμ.	ἕσᾶσο.	ἕσατο.	
	ἕσᾶμέθομ.	ἕσαδομ.	ἕσᾶθμ.	
ἀφ. α.	ἕσαμέθα.	ἕσαδε.	ἕσαντο.	
	Ἐσᾶθμ.	ἕσᾶθς.	ἕσᾶθ.	
	ἕσᾶθμμ.	ἕσᾶθτομ.	ἕσᾶθῆκμ.	
ῤήλ. α.	Σαθῆσομαι.	σαθῆσο.	σαθῆσεται.	
	σαθῆσομέθομ.	σαθῆσεδομ.	σαθῆσεδομ.	
	σαθῆσομέθα.	σαθῆσεδε.	σαθῆσονται.	
ῤήλ. α.	Ἐσᾶσομαι.	ἕσᾶση.	ἕσᾶσεται.	
ὑπερ. α.	ἕσᾶσομέθομ.	ἕσᾶσεδομ.	ἕσᾶσεδομ.	
ῤήλ.	ἕσᾶσομέθα.	ἕσᾶσεδε.	ἕσᾶσονται.	

Προσατικᾶ παθητικᾶ Εννεσῶς, ἢ Παραι.

Επικᾶ.	Ἰσᾶσο, ἢ ἰσω.	ἰσᾶσω. Δ.	ἰσᾶστομ.	ἰσᾶσθωμ.	Imperatiuus
Πη.	ἰσαδε.	ἰσᾶσθωσαμ.			
παραι. ἢ ὑπερ. α.	Ἐσᾶσο.	ἰσᾶσω.	ἕσᾶστομ.		
ἀφ. α.	ἕσᾶσθωμ.	ἕσᾶσθε.	ἕσᾶσθωσαμ.		
	Στάθῆτι.	ταθῆτω.	σᾶθῆτομ.		
	σαθῆτωμ.	σᾶθῆτε.	σαθῆτωσαμ.		

Εὐντικᾶ παθητικᾶ. Εννεσῶς ἢ Παραι.

DE VERBIS IN MI.

Optatiuus:	Ενιὰ.	Ἰσαίμῃρ.	ἰσαῖο.	ἰσαῖτο.
	Δυνιὰ.	ἰσαίμεθορ.	ἰσαῖθορ.	ἰσαῖδορ.
	Πλη.	ἰσαίμεθα.	ἰσαῖθε.	ἰσαῖντο.
	παρὰκ. ἢ	Ἐσαίμῃρ.	ἰσαῖο.	ἰσαῖτο.
	ὑπερσ.	ἰσαίμεθορ.	ἰσαῖθορ.	ἰσαῖδορ.
		ἰσαίμεθα.	ἰσαῖθε.	ἰσαῖντο.
	ἀόρ. α.	Σταθείμῃρ.	σαθείς.	σαθεί.
		σαθείμερ.	σαθείτορ.	σαθείτηρ.
	μίλλ. α.	Σταθισοίμῃρ.	σαθισοιο.	σαθισοισαρ.
		σαθισοίμεθορ.	σαθισοιοθορ.	σαθισοίδορ.
		σαθισοίμεθα.	σαθισοιθε.	σαθισοιντο.
	μετ' ὄλ.	Ἐστασοίμῃρ.	ἰστασοιο.	ἰστασοισο.
	μίλλ.	ἰστασοίμεθορ.	ἰστασοιοθορ.	ἰστασοίδορ.
		ἰστασοίμεθα.	ἰστασοιθε.	ἰστασοιντο.

Υποτακτικὰ παθητικὰ. Ενὲσῶς ἢ Παρατατ.

Subiuncti- uus.	Ενιὰ.	ἰὰρ Ἰσῶμαι.	ἰσῶ.	ἰσῶται.
	Δυνιὰ.	ἰὰρ ἰσῶμεθορ.	ἰσῶθορ.	ἰσῶδορ.
	Πλη.	ἰὰρ ἰσῶμεθα.	ἰσῶθε.	ἰσῶνται.
	παρὰκ. ἢ	Ἐσῶμαι.	ἰσῶ.	ἰσῶται.
	ὑπερσ.	ἰὰρ ἰσῶμεθορ.	ἰσῶθορ.	ἰσῶδορ.
		ἰὰρ ἰσῶμεθα.	ἰσῶθε.	ἰσῶνται.
	ἀόρ. α.	ἰὰρ Σταθῶ.	σταθῆς.	σταθῆ.
		ἰὰρ	σταθῆτορ.	σταθῆτορ.
		ἰὰρ σταθῶμερ.	σταθῆτε.	σταθῶσι.

Απαρέμφατα παθητικὰ. Ενὲσῶς ἢ Παρατατ.

Infinitiuus.	Ἰσαῖσαι.	παρὰκ. ἢ ὑπερσ.	ἰσαῖσαι.	ἀόρ. α. Σαθῆσαι.
	μίλλ. α.	Σαθῆσαι.	μετ' ὄλ. μίλλ.	ἰσαῖσαι.

Μετοχὰ παθητικὰ. Ενὲσῶς ἢ Παρατατ.

Participium	ὁ Ἰσαίμενος.	ἡ ἰσαίμην.	τὸ ἰσαίμενορ.	
	παρὰκ. ἢ ὑπερσ.	ὁ ἰσαίμενος.	ἡ ἰσαίμην.	τὸ ἰσαίμενορ.
	ἀόρ. α.	ὁ Σταθείς.	ἡ σαθείσα.	τὸ σαθείν.
	μίλλ. α.	ὁ Σταθισόμενος.	ἡ σαθισομένη.	τὸ σαθισόμενορ.
	μετ' ὄλ.	μίλλ. ὁ ἰσασοίμενος.	ἡ ἰσασομένη.	τὸ ἰσασοίμενορ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

παρ. ἀρ.α.	Ι σῶμαι.	ἴσασαι.	ἴσῃται.	Indicativus medius. Statuo uel Statuor,
	Ἰσάμην.	ἴσασο, ἢ ἴσω.	ἴσατο.	
	Ἐισάμην.	ἴσῃσω.	ἴσῃσατο.	
	ἰσῶμεθον.	ἴσῃσαθον.	ἴσῃσάντην.	
	ἰσῶμεθα.	ἴσῃσαθε.	ἴσῃσαντο.	

μῆσος ἀρ. β. οὐκ ἴσι.

μῆλλ.α.	Στήσωμαι.	σῆσῃ.	σῆσῃται.
	σῆσῶμεθον.	σῆσῃσαθον.	σῆσῃσαντο.
	σῆσῶμεθα.	σῆσῃσαθε.	σῆσῃσαντο.

Προσαιντικὰ μῆσα. Ενεσῶς ἢ Παρατ.

Ἐνικ. ἀρ.α.	Ἰσασο, ἢ ἴσω.	ἰσάσθω.	Δυνικὰ ἴσαθον.	Imperativus
	ἰσάσθων. Πλη.	ἴσαθε.	ἰσάσθωσαν.	
	Στήσαι. σῆσάσθω.	σῆσῃσαθον.	σῆσῃσάντων. σῆσῃσαθε.	

σῆσῃσάσθωσαν.

Ἐυτικὰ μῆσα. Ενεσῶς ἢ Παρατ.

ἀρ.α.	Ἰσάμην.	ἴσῃσω.	ἴσῃσατο.	Optativus.
	Στησάμην.	σῆσῃσῃσω.	σῆσῃσατο.	
	σῆσῃσῶμεθον.	σῆσῃσῃσαθον.	σῆσῃσῃσάντην.	
	σῆσῃσῶμεθα.	σῆσῃσῃσαθε.	σῆσῃσῃσαντο.	
μῆλλ.α.	Στησοίμην.	σῆσῃσοίσω.	σῆσῃσοίσατο.	

ὑποαιντικὰ μῆσα. Ενεσῶς ἢ Παρατ.

ἀρ.α.	Ἰσῶμαι.	ἴσῃ.	ἴσῃται.	Subiunctivus.
	Στήσωμαι.	σῆσῃ.	σῆσῃται.	
	σῆσῶμεθον.	σῆσῃσαθον.	σῆσῃσαντο.	
	σῆσῶμεθα.	σῆσῃσαθε.	σῆσῃσαντο.	

Ἀπαιρέματα μῆσα. Ενεσῶς ἢ Παρατ.

Ἰσάσθαι. ἀρ. α. Σῆσάσθαι. μῆλλ.α. Σῆσῃσθαι.

Infinitivus.

Μετοχαί μῆσα. Ενεσῶς ἢ Παρατ.

ὁ Ἰσάμηνος.

DE VERBIS IN MI.

Participium	ὁ	Ἰσάμηνος.	ἢ ἰσαμίνη.	τὸ ἰσάμενον.		
	ᾠδ.	ὁ	Στησάμενος.	ἢ στησαμίνη.	τὸ στησάμενον.	
	μίλλ.	α.	ὁ	Στησόμενος.	ἢ στησομίνη.	τὸ στησόμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜ.

Tertia con-
iugatio uer-
borum in
μι.

Tertia coniugatio uerborū in μι. à perfectis uer-
bis tertiæ coniugationis circumflexorum fit, ex-
trema in μι. ac penultima in ω. μέγα mutatis. ut

διδῶ, δίδωμι. In duali uerò, ac plurali, ac in passiu-
uis ω. magno in ο. paruum iterum uerso. δίδοτε, δίδομεν,
& δίδομαι dicimus.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Indicatiuus actiuus. Do.	Ενικά.	ἴδωμι.	δίδως.	δίδωσι.
	Δυνικά.	△ δίδομεν	δίδοτε.	δίδοτε.
	Πλη.		δίδοτε. δίδουσι, ἢ ἰωνικῶς, δίδασσι.	
	παράτ.	Εδίδωρ.	ἰδίδως.	ἰδίδω.
		ἰδίδομεν.	ἰδίδοτε.	ἰδίδοτην.
	παράπ.	Δίδωκα.	δεδώκας.	δεδώκε.
		δεδώκαμεν.	δεδώκατορ.	δεδώκατορ.
	ὑπερσ.	Εδεδώκαμ.	δεδώκατε.	δεδώκασι.
		ἰδεδώκαμεν.	ἰδεδώκατε.	ἰδεδώκασι.
	ᾠδ.	Εδῶκα.	ἰδῶκας.	ἰδῶκα.
		ἰδῶκαμεν.	ἰδῶκατορ.	ἰδῶκατην.
	ᾠδ.	Εδῶρ. ἰδῶς.	ἰδῶ.	ἰδοτε.
	μίλλ.	ἰδομεν.	ἰδοτε.	ἰδοσαρ.
	Δάσω.	δάσεις.	δάσα.	
	δάσομεν.	δάσετερ.	δάσετερ.	
		δάσιτε.	δάσασι.	

Προσαντικὰ ἐνεργητικὰ. Ενεσῶς, ἢ Παρατάτ.

Imperatiuus	Ενικά.	Δίδου.	διδότω.	Δ. δίδοτε.	διδόταρ.	πλη.
-------------	--------	--------	---------	------------	----------	------

Πη. διδοτε. διδοτασαρ.
 παραμ. η̄ Διδωκε. δεδωκίτω. δεδώνητορ. δεδωκίτωρ.
 υπερσ. δεδώνητε. δεδωκίτωσαρ.
 ἀόρ. α. Δῶνορ. δωνάτω esse debuerat secundum analogiam, ἀπὸ τοῦ ἰδωκα, sed in usu non est. Hoc idem & de alijs modis, ac participijs intelligendum.
 ἀόρ. β. Δῶνι, η̄ δός. δότω. δότορ. δότωρ. δότε. δότωσαρ.

Εὐνικὰ ἐνεργητικὰ. Ενισῶς η̄ Παρατατ.

Ευνά.	Διδοίηρ.	διδοίης.	διδεία.	Optatiuus.
Δυνά.		διδοίητορ.	διδοίητορ.	
Πη.	διδοίμερ.	διδοίητε.	διδοίσαρ, η̄ διδοίερ.	
παραμ. η̄	Δεδώνημι.	δεδώνησις.	δεδώνησι.	
υπερσ.		δεδώνητορ.	δεδωκίτηρ.	
ἀόρ. β.	δεδώνημερ.	δεδώνητε.	δεδώνηερ.	
	Δοίηρ. δοίης.	δοίη.	δοίητορ. δοίητηρ.	
	δοίμερ.	δοίητε.	δοίησαρ, η̄ δοίερ.	
μηδ. α.	Δώσοιμι.	δώσοις.	δώσοι.	
		δώσοιτορ.	δώσοίτηρ.	
	δώσοιμερ.	δώσοιτε.	δώσοιερ.	

Υποτακτικὰ ἐνεργητικὰ. Ενισῶς η̄ Παρατατ.

Ευνά.	ἰάρ	Διδῶ.	διδῶς.	διδῶ.	Subiunctiuis.
Δυνά.	ἰάρ		διδῶτορ.	διδῶτορ.	
Πη.	ἰάρ	διδῶμερ.	διδῶτε.	διδῶσι.	
παραμ. η̄	ἰάρ	Δεδώνω.	δεδώνης.	δεδώνη.	
υπερσ.	ἰάρ		δεδώνητορ.	δεδώνητορ.	
ἀόρ. β.	ἰάρ	δεδώνωμερ.	δεδώνητε.	δεδώνωσι.	
	ἰάρ	Δῶ. δῶς.	δῶ.	ἰάρ δῶτορ. δῶτορ.	
	ἰάρ	δῶμερ.	δῶτε.	δῶσι.	

Απαρέμφατα ἐνεργητικὰ. Ενισῶς η̄ Παρατ.

μηδ. α. Διδῶναι. παραμ. η̄ υπερ. Δεδωνίνα. ἀόρ. β. Δούναι. Infinitiuus.
 Δῶσαρ.

Μετοχὰι ἐνεργητικὰ. Ενισῶς η̄ Παρατατ.

παραμ. η̄ υπερσ. ὁ Διδούς. τῷ δίδοντος. ἢ δίδουσα. τὸ δίδῶρ. Participium
 ὁ δεδωνός. ἢ δεδωνύνα. τὸ δεδωνός.
 ἔ ἀόρ. β. -

DE VERBIS IN MI

ἀόρ. β. ὁ Δούς. τῷ δόντος. ἡ δούσα. τὸ δόν.
 μέλλ. α. ὁ Δάσωρ. ἡ δάσουσα. τὸ δάσωρ.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicativus	Ενικά.	ἰδομαι.	δίδομαι.	δίδομαι.
passivus.	Δυνικά.	διδόμεθωρ.	δίδοσθωρ.	δίδοσθωρ.
Doc.	Πλη.	διδόμεθα.	δίδοσθε.	δίδονται.
	παρατατ.	Εδιδόμην.	ἰδίδεσο, ἢ ἰδίδε.	ἰδίδοτο.
		ἰδιδόμεθωρ.	ἰδίδοσθωρ.	ἰδιδόσθην.
		ἰδιδόμεθα.	ἰδίδοσθε.	ἰδίδονται.
	παρακ.	Δέδομαι.	δέδομαι.	δέδομαι.
		δέδομέθωρ.	δέδοσθωρ.	δέδοσθωρ.
		δέδομέθα.	δέδοσθε.	δέδονται.
	ἑπερσ.	Εδεδόμην.	ἰδίδεσο.	ἰδίδοτο.
		ἰδεδόμεθωρ.	ἰδίδοσθωρ.	ἰδεδόσθην.
		ἰδεδόμεθα.	ἰδίδοσθε.	ἰδεδονται.
	ἀόρ. α.	Εδόνην.	ἰδόνην.	ἰδόνην.
		ἰδόνην.	ἰδόνητορ.	ἰδόνητορ.
		ἰδόνημεν.	ἰδόνητε.	ἰδόνησαρ.
	μέλλ. α.	Δοθήσομαι.	δοθήσῃ.	δοθήσεται.
		δοθήσομεθωρ.	δοθήσεσθωρ.	δοθήσεσθωρ.
		δοθήσομεθα.	δοθήσεσθε.	δοθήσονται.
	μετ' ὄλ.	Δεδόσομαι.	δέδοσῃ.	δέδοσεται.
	μέλλ.	δέδοσομεθωρ.	δέδοσεσθωρ.	δέδοσεσθωρ.
		δέδοσομεθα.	δέδοσεσθε.	δέδοσονται.

Πρῶσαντικὰ παθητικά. Ενεσῶς ἢ Παρατατ.

Imperativus	Ενικά.	Δίδεσο, ἢ δίδε.	δίδεσθω.	Δυνικά. δίδεσθωρ.
		δίδεσθωρ.	Πλη. δίδεσθε.	δίδεσθωσαρ.
	παρακ. ἢ	Δέδεσο.	δέδεσθω.	δέδεσθωρ.
	ἑπερσ.	δέδεσθωρ.	δέδεσθε.	δέδεσθωσαρ.
	ἀόρ. α.	Δόνητι.	δόνητω.	δόνητορ.
		δόνητωρ.	δόνητε.	δόνητασαρ.

Εὐνικὰ παθητικά. Ενεσῶς ἢ Παρατατ.

Optativus.	Ενικά.	Διδοίμην.	διδότο.	διδότο.
	Δυνικά.	διδοίμεθωρ.	διδοίσθωρ.	διδοίσθην.
	Πλη.	διδοίμεθα.	διδοίσθε.	διδόιντο.

παρακ. ἢ

παραιν. ή υπερσ.	Δεδοίμην.	δεδότο.	δεδότο.
αόρ. α.	δεδοίμενον.	δεδόσθωρ.	δεδόσθην.
	δεδοίμενα.	δεδόσθε.	δεδόιντο.
	Δοθείην.	δοθείς.	δοθείν.
	δοθείμεν.	δοθέντων.	δοθείτην.
μήλλ. α.	δοθήσοίμην.	δοθήσοιο.	δοθήσοιτο.
	δοθήσοίμενον.	δοθήσοισθωρ.	δοθήσοίσθην.
μετ' ολ.	δοθήσοίμενα.	δοθήσοισθε.	δοθήσονται.
μήλλ. α.	Δεδόσοίμην.	δεδόσοιο.	δεδόσοιτο.
	δεδόσοίμενον.	δεδόσοισθωρ.	δεδόσοίσθην.
	δεδόσοίμενα.	δεδόσοισθε.	δεδόσονται.

Υποτακτικά παθητικά. Ενισως ή Παρατατ.

Επικ.	ιαρ	Διδῶμαι.	διδῶ.	διδῶται.	Subiuncti uus.
Δην.	ιαρ	διδάμενον.	διδάσθωρ.	διδάσθην.	
Πη.	ιαρ	διδάμενα.	διδάθε.	διδάσθαι.	
παραιν. ή υπερσ.	ιαρ	Δεδῶμαι.	δεδῶ.	δεδῶται.	
αόρ. α.	ιαρ	δεδάμενον.	δεδάσθωρ.	δεδάσθην.	
	ιαρ	δεδάμενα.	δεδάθε.	δεδάσθαι.	
	ιαρ	Δοθῶ.	δοθῆς. δοθῆ. ιαρ	δοθήτων. δοθήτων.	
	ιαρ	δοθῶμεν.	δοθήτε.	δοθήσι.	

Απαρέμφατα παθητικά. Ενισως ή Παρατατ.

μήλλ. α.	Διδόσθαι. παραιν. ή υπερσ.	Δεδόσθαι. αόρ. α.	Δοθῆναι.	Infinitiuus.
	Δοθήσθαι. μετ' ολ. μήλλ.	Δεδόσθαι.		

Μετοχαι παθητικά. Ενισως ή Παρατατ.

παραιν. ή αόρ. α.	δ	Διδόμενος.	ή διδομένη.	τό διδομένωρ.	Participium	
μήλλ. α.	υπερσ.	δ	Δεδομένος. ή δεδομένη.	τό δεδομένωρ.		
		δ	Δοθείς.	ή δοθείσα.		τό δοθείρ.
μετ' ολ.		δ	Δοθησόμενος. ή δοθησομένη.	τό δοθησόμενωρ.		
		μήλλ.	δ	Δεδόσομενος. ή δεδοσομένη.	τό δεδοσόμενωρ.	

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΜΕΣΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

παραιν. αόρ. α.		ιδόμαι.	ιδόσαι.	ιδόσθαι.	Indicatiuus medius. Do uel dor.
		Εδιδόμην. ή ιδόσο.	ή ιδίδο. ή ιδίδοτο.		
		Εδωνάμην. ή δώνω.	ιδώνατο.		

DE VERBIS IN M I

	ἰδωνάμεθον.	ἰδωνάσθον.	ἰδωνάσθην.
	ἰδωνάμεθα.	ἰδωνάσθε.	ἰδωνάσθη.
ἄορ.β.	Ἐδόμεν.	ἰδοσο, ἢ ἰδου.	ἰδοτο.
	ἰδόμεθον.	ἰδοσθον.	ἰδοσθην.
	ἰδόμεθα.	ἰδοσθε.	ἰδοντο.
μίλλ.α.	Δάσομεν.	δάσθ.	δάσεται.
	δασόμεθον.	δάσεισθον.	δάσεισθην.
	δασόμεθα.	δάσειθε.	δάσουνται.

Προσατινά μίσα. Ενισώς ἢ Παρατ.

Imperatiuus	Δίδοσο, ἢ δίδου.	δίδοσθ.	δίδοσθην.
	ἄορ.β.	Δάσο, ἢ δοῦ.	δοσθ.
		δοσθε.	δοσασθην.

Εὐκτινά μίσα. Ενισώς ἢ Παρατ.

Optatiuus.	Διδοίμην.	διδόιτο.	διδόιτο.
ἄορ.β.	Δοίμην.	δοίτο.	δοίτο.
	δοίμεθον.	δοίσθον.	δοίσθην.
	δοίμεθα.	δοίθε.	δοίτη.
μίλλ.α.	Δάσοίμην.	δάσοιτο.	δάσοιτο.
	δασοίμεθον.	δάσεισθον.	δάσεισθην.
	δασοίμεθα.	δάσειθε.	δάσειντο.

Υποταυτινά μίσα. Ενισώς ἢ Παρατατ.

Subiuncti: Ενισά.	ἰάρ	Διδῶμαι.	διδῶ.	διδῶται.
uus. ἄορ.β.	ἰάρ	Δῶμαι.	δῶ.	δῶται.
	ἰάρ	δάμεθον.	δάσθον.	δάσθον.
	ἰάρ	δάμεθα.	δάθε.	δῶνται.

Απαρέμφατα μίσα. Ενισώς ἢ Παρατ.

Infinitiuus.	Δίδοσθαι.	ἄορ.β.	Δόσθαι.	μίλλ.α. Δάσεισθαι.
--------------	-----------	--------	---------	--------------------

Μετοχαί μίσα. Ενισώς ἢ Παρατατ.

Participium	δ	Διδόμενος,	ἢ δίδομένη.	τὸ δίδόμενον.
ἄορ.β.	ὁ	Δόμενος.	ἢ δομένη.	τὸ δόμενον.
μίλλ.α.	ὁ	Δασόμενος.	ἢ δασομένη.	τὸ δασόμενον.

TETAPTH ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ ΡΗΜ.

Varta coniugatio uerborum in μι. à uerbis grauitonis sextæ coniugationis in ω. desinentibus fit, extrema in μι. mutata: quorum penultima singularis actiui v. habet productum. ut ζευγνύω. In dualis uerò & pluralis ac passiuī penultima, idem v. correptum. ut ζεύγνυτορ, ζεύγνυμιρ, ζεύγνυμαι. v. enim anceps est, nec ullum habet αντίστοιχορ in quod mutari possit, sed μακροῦ, ἢ βραχείᾳ. hoc est, longa, siue correpta linea notatur sic ὦ. ὦ.

Quarta coniugatio uerborum in μι.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ.

Επιτά.	Ζ	Εύγνυμι.	ζεύγνυς.	ζεύγνυσι.
Διῖνά.		ζεύγνυτορ.	ζεύγνυτορ.	
Πη.		ζεύγνυμιρ.	ζεύγνυτε.	ζεύγνυσσι.
Παρατ.		Εζεύγνυρ.	εζεύγνυς.	εζεύγνυ.
		εζεύγνυτορ.	εζεύγνυτορ.	εζευγνύτηρ.
		εζεύγνυτε.	εζεύγνυτε.	εζευγνυσαρ.

Indicatiuus actiuus. Iungo.

Nec ultra uariatur. Quoniam huiusmodi uerba, si polysyllaba sunt, in præsentī solum, & præterito imperfecto declinantur: tam in actiuis quàm in passiuis. Si uerò dissyllaba, & futurum primum, & secundū aoristum habent. ut κλύωμι, μέλλω, κλύσω. ἀόρ. β. ἐκλυω, sicut p̄t̄m̄ imperfectum.

Προσακτινά ενεργητικά. Ενεσώς ἢ Παρατατ.

Επιτά.	Ζ	Ζεύγνυθι.	ζευγνύτω	Διῖνά.	ζεύγνυτορ.	ζευγνύτωρ.	Imperatiuus
Πη.		ζεύγνυτε.	ζευγνύτωσαρ.				

Απαρέμφατα ενεργητικά. Ενεσώς ἢ Παρατατ. Ζευγνύναι. Infinitiuus.

Μετοχαί ενεργητικά. Ενεσώς ἢ Παρατατ.

δ	Ζευγνύς.	τῶ ζευγνύντος.	ἢ ζευγνύσα.	τῆς ζευγνύσης.	Participium
	τῶ ζευγνύν.	τῶ ζευγνύντος.			

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ. ΕΝΕΣΤΩΣ

Επιτά.	Ζ	εύγνυμαι.	ζεύγνυσαι.	ζεύγνυται.
Διῖνά.		ζευγνύμεθορ.	ζεύγνυθορ.	ζευγνυθορ.
Πη.		ζευγνύμεθα.	ζεύγνυθε.	ζεύγνυται.
				ε 3 παρατ

Indicatiuus passiuus. Iungor.

DE VERBO SVBSTANT. EIMI.

παρατ. Εξευνύμην. ἐξεύνησο. ἐξεύνητο.
 ἐξευνύμεθον. ἐξεύνησθε. ἐξευνύσθη.
 ἐξευνύμεθα. ἐξεύνηθε. ἐξεύνητο.

Προσακτικά παθητικά. Ενως ἢ Παρατατ.

Imperatiuus Ζεύνησο. ζευνύσθω. ζεύνησθον.
 ζευνύσθε. ζεύνηθε. ζευνύσασθε.

Infinitiuus. Απαρέμφατα παθητικά. Ενως ἢ Παρατ. Ζεύνησθαι.

Μετοχά παθητικά. Ενως ἢ παρατ.

Participium ὁ Ζευνύμενος. ἡ ζευνυμένη. τὸ ζευνύμενον.

Optatiuus modus, & subiunctiuus in hac quarta coniugatione non inueniuntur, partim quia in usu non sunt, partim quia formari non possunt.

ΥΡΑΡΚΤΙΚΟΝ ΡΗΜΑ. hoc est substantiuū uerbum. Ενως.

Coniugatio uerbi substantiui Sum

Ενικά.	Εἰμι.	εἰς, ἢ εἶ.	ἔστι.
Δυνικά.	Εἶμι.	ἔσθω.	ἔσθω.
Πλη.	ἴσμεν.	ἔσθε.	ἔσθε.
παρακ.	Ἦρ.	ἦς.	ἦρ.
	ἦμεν.	ἦτορ.	ἦτηρ.
μῖσος.	Ἔσομαι.	ἔση.	ἔσται.
μέλλ. α.	ἔσόμεθον.	ἔσεσθον.	ἔσεσθον.
	ἔσόμεθα.	ἔσεθε.	ἔσονται.

Προσακτικά. Ενως ἢ Παρατατ.

Imperatiuus Ενικά. Ἔσο, ἢ ἴδι. ἔστα. Δυνικά. ἔστον. ἔσταρ.
 Πλη. ἔστε. ἔσωσθον.

Εὐτικά. Ενως ἢ Παρατατ.

Optatiuus. Ενικά. Εἶην. εἶης. εἶη. Δυνικά. εἶητορ. εἶητηρ.
 Πλη. εἶμεν. εἶντε. εἶσθον. εἶσθον.
 μῖσος μέλλ. Εσοίμην. ἔσοιο. ἔσοιτο.
 ἔσοίμεθον. ἔσοισθον. ἔσοίσθον. ἔσοίμεθα.

ἴσοιμεθα. ἴσοιοθε. ἴσοιντο.

Επιπλά. Ἰσοιμεθα. Ἰσοιοθε. Ἰσοιντο. Ἰσοιμεθα. Ἰσοιοθε. Ἰσοιντο. Πληρ. Ἰσοιμεθα. Subiuncti-
uus.

Υποτακτικά. Εννεως κη Παρατατ.

Απαρίμφοτα. Εννεως κη Παρατατ. Infinitiuus.

Εἶνα. μέσος μέλλ.α. ἴσισθαι.

Μετοχαι. Εννεως κη Παρατ.

δ Ωρ. τῶ ὄντος. η οὔσα. τῆς οὔσης. τὸ ὄν. τῶ ὄντος. Participium
ἴσισθαι. ο Εσόμενος. η ἴσομένη. τὸ ἴσομένορ.

Nec plura inueniuntur huius uerbi substan-
tiui, quæ in communi usu habe-
antur.

Τέλος τῶν ἐπιμάτων.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΑΣ.

Αντωνυμία ἔστι μέρος λόγου κλιτόν, ἀντὶ ὄνομα Diffinitio
ματος παραλαβανομένορ. id est, Prono-
men est pars orationis declinabilis, pro-
nomine assumpta. Cui accidunt quæ-
tuor, Genera, Numeri, Casus & Per-
sonæ. Αντωνυμιῶν ἡμῖν πρῶτότυπος, Diuisio.

ἢ δὲ κτιτική, ἢ δὲ δευτική, ἢ δὲ ἀναφορική, ἢ δὲ σύνθετος. hoc est,
Pronominum aliud quidem primitiuum, aliud possessi-
uum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud aus-
tem compositum.

Primitiua quidem tria, ἐγὼ, σὺ, ὅς. Horum declinatio Primitiua.
possessiuæ hæc.

Περὶ τοῦ πρώτου προσώπου.

Επιπλά. ἢ εὐθεῖα ἐγὼ. ἢ γενική, ἐμοῦ. ἢ δοτική, ἐμοί. ἢ αἰτιατική, Εγώ.

ἢ Δευτικά. ἢ εὐθεῖα κη αἰτιατική, νὼ. ἢ γενική κη δοτική, νῶρ.

ἢ τριτά. ἢ εὐθεῖα, ἡμῶν. ἢ γενική, ἡμῶν. ἢ δοτική, ἡμῖν. ἢ αἰτιατική,
τοῦ δευτέρου.

Επιπλά. σὺ. σοῦ. σοί. σέ. Δευτικά σφῶ σφῶν. Πληρ. ὑμεῖς. ὑμῶν. Τυ.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Επιπλά.

DE PRONOMINE.

- Ille. Sui.** *Ενικά. ὄς. οὔ. οἱ. ἔ. Δυνικά. σφὲ σφίρ. Πλη. σφέας. σφῶρ. σφίσι. σφάς.*
- Positiua de-
clinatio.** Appellantur enim κλίσεις θεματικαί. hoc est, declinatio-
nes positiuæ, quoniam unaquæq; uox suis ipsius est positio,
nec altera ab altera regulatur, sicut in nominibus & uerbis.
- Possessiuua** Possessiuua uerò à primitiuis deriuata octo. *ἑμός. σός. ὄς. νωίτερος. σφωίτερος. ἡμίτερος. ὑμίτερος. σφέτερος.* Quorum
tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, *ἑμός, ἀπό τῷ ἑμοῦ. σός, ἀπό τῷ σοῦ. ὄς, ἀπό τῷ οὔ.* Duo uerò à nominatiuis dua-
libus. hoc est, *νωίτερος, ἀπό τῷ νωί. σφωίτερος, ἀπό τῷ σφωί. &*
hæc de duobus tantum. A duali numero tertiæ persone
non fit pronomē possessiuum. A nominatiuis uerò plu-
ralibus tria fiunt pronomina. hoc est, *ἡμίτερος, ἀπό τῷ ἡμῶν. ὑμίτερος, ἀπό τῷ ὑμῶν. σφέτερος, ἀπό τῷ σφῶν.* Et hæc omnia
trium sunt generum. masculina enim & neutra tertiam
declinationem simplicium sequuntur, fœminina uerò ses-
cundam, & in eorum declinatione articulos suscipiunt,
tanquàm adiectiua nomina, ut *δ ἑμός, τῷ ἑμοῦ. ἡ ἡμῶν, τῆς ἡμῶν. τὸ ἑμῶν, τῷ ἑμοῦ.* sicut, *ὁ καλός. ἡ καλή. τὸ καλόν.* Sic & ὁ σός,
ἡ σή. τὸ σόν. ὁ ὄς. ἡ ἠ. τὸ ὄν. Deriuatiua uerò in *ερος,* in-
mittunt fœmininum, & id quoq; in obliquis seruant. ut *νωί-
τερος. ἡ νωίτέρα. τῆς νωίτερας. τῇ νωίτέρα &c.*
- Demonstra-
tiua** Demonstratiua autem duo, *οὗτος, μή κείνος;* quorum
talis est inflexio.
- Hic** *Ενικά. οὗτος. τούτῃ. τούτῳ. τούτῳ. ὃ οὗτος. Δυνικά. τούτῳ. τούτοις. ὃ τούτῳ. Πλη. οὗτοι. τούτων. τούτοις. τούτους. ὃ οὗτοι.*
- Hæc** *Θηλυκά. αὐτή. ταύτης. ταύτη. ταύτην. ὃ αὐτή.*
- Hoc** *Οὐδέτερα. τούτο. τούτου. τούτῳ. τούτο. ὃ τούτο.*
- Ille** *Εκείνος. ἐκεῖνον. ἐκεῖνο. ἐκεῖνον.*
- Illa** *ἐκεῖνη. ἐκεῖνης. ἐκεῖνη. ἐκεῖνην.*
- Illud** *ἐκεῖνο. ἐκεῖνου. ἐκεῖνο. ἐκεῖνο.*
- Relatiuum** Relatiuum autem unum, & ipsum quoq; trium existit
generum. *αὐτός. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτόν. Αὐτή. αὐτῆς. αὐτήν. αὐ-
τήν. Αὐτό. αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτό. Huius autem pronominis pro-
prium est, significatio trium personarum, ut αὐτός ἐγώ. αὐ-
τός σύ. αὐτός ἐκεῖνος, & leuem spiritum semper habet. Si
uerò αὐτοῦ. αὐτῷ. αὐτόν aspirata inueniantur, sciendum
ea pronomina reciproca esse, & ab ἑαυτοῦ deducta κατὰ
ἀφ᾽ ἑαυτοῦ.*

ἀφαιρέσει. Nam adspiratio quæ erat super e, eadem etiam super au, seruatur.

Pronomina composita tria, quæ nominatiuum non habent, scilicet ἐμαυτοῦ, σαυτοῦ, & ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus singularis numeri solum uariari: tertiæ uerò etiam in plurali: nec solum coniunctim, sed etiam diuisim.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Μειρησις.

Εμαυτοῦ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτόν. Εμαυτῆς, ἐμαυτῆ, ἐμαυτήν.
Εμαυτοῦ, ἐμαυτῶ, ἐμαυτό.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Τυήρησις.

Σαυτοῦ, σαυτῶ, σαυτόν. Σαυτῆς, σαυτῆ, σαυτήν.
Σαυτοῦ, σαυτῶ, σαυτό. ἢ κράσει, Σαυτοῦ, σαυτῶ, σαυτόν.
Σαυτῆς, σαυτῆ, σαυτήν. Σαυτοῦ, σαυτῶ, σαυτό.

Τοῦ τρίτου.

Συήρησις.

Εαυτοῦ, ἑαυτῶ, ἑαυτόν. Εαυτῆς, ἑαυτῆ, ἑαυτήν. Εαυτοῦ, ἑαυτῶ, ἑαυτό. Πλη. Εαυτῶν, ἢ σφῶν αὐτῶν, ἑαυτοῖς, ἢ σφίσι σιν αὐτοῖς, ἑαυτούς, ἢ σφῆς αὐτούς.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΣ.

ροθεσις ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτομ προτιθέμενον De præpositi
πάντα τοῦ λόγου μερῶν κατὰ σύνθεσιν, ἢ κατιονε.
τὰ ἀράθεισιν, ἢ τοὶ σύνταξι. hoc est, Præ-

positio est pars orationis indeclinabilis, quæ præponitur omnibus partibus orationis per compositionē, uel adpositionem, siue constructionem. Per compositionem, ut ἐμπερος, peritus. Per adpositionem siue constructionem, ut ἐρ οἴκῳ, in domo.

Accidunt autem Præpositioni tria, τὸ ὀξύνεσθαι, id est, a Præpositio-
cui, τὸ ψιλοῦσθαι, hoc est, principalem syllabā leuigari, dem- niaccidentia
ptis quæ in principio u. habent, ut ὑπὸ, ὑπὲρ τὸ βραχυκαταλι
κτείν, hoc est, extremā syllabam corripi: duabus exceptis,
1 uidelicet

DE PRAEPOSITIONE.

uidelicet, εις. & εξ. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuerfas singulae habentes significationes. quarum sex sunt monosyllabae. scilicet, εν. εις. εξ. συρ. προς. προ. duas dissyllabae. ut ανα. κατα δια. μετα. παρα. αντι. επι. περι. αμφι. απο. υπο. υπερ. Sed de earum compositione, & constructione in secundo tractatu latissime dicitur.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Aduerbiū de finitio.

Aduerbiū ac cidentia.

Πιρρῆμα ὄσθι μέρος λόγου ἀκλιτον προσηγορικον αὐτοῦ τῷ ἑνίματῳ, ἢ ὑποσηγορικον hoc est, Aduerbiū est pars orationis indeclinabilis, quae praepōnitur uerbo, aut subiungitur. Cui accidunt duo εἶδος, καὶ σχῆμα, hoc est, species & figura. Species duae, Primitiua. ut νῦν. Deriua

tia. ut νυνί. Figurae duae, simplex. ut πάλαι. Composita. ut

Temporis. Aduerbiū aliqua sunt χρόνου σημαντινά, id est temporis significatiua. ut νῦν, nunc. τότε, tunc. ποτὶ, aliquando. ἤδη iam. ἄρτι nuper. ἀντίνα statim. παραχρῆμα statim. ἀθίς rursus. ἐξαίφνης repente. τίως interea, tantisper. ἕως donec usque. ἡνίκα quando. ἐπιτα, μετῴπιτα postea. ἐπει, ἐπειδι, ἐπει δᾶν postquam, cum. σήμερον hodie. ἄυριον cras. μεθαυριον perendie. χθίς καὶ ἐχθίς heri. προχθίς nudius tertius. πάλαι diu, olim. ἄρτιως modo. ἐνθῦς, καὶ ἐνθῆως statim. πρῶί mane. ἐσπέρας uesperī. ἐφῶσον dum. ἀεί, ἀει, ἀέρ semper. ὄφρα donec dum. τόφρα tantisper, interea.

Loci. Aliqua autem τόπων, id est, loci. ἐνταῦθα hic. ἐκεῖ illic, ibi. ἐκεῖσε illuc. ἐκεῖθεν inde. εἰσω καὶ ἔσω intus, intro. ἔξω foris, foras. αὐτοῦ illic. ποῖ quod. ὅποι quod. ὄθεν unde. ὄθεν ποθεν unde cunq;. αὐτόθεν ex eodē loco. δεῦρο huc. αὐτόσε istuc. ἀνω supra. κάτω infra. ἔμπροσθεν ante. ὀπίσθεν retro. ἐγγύς propē. πόρρω procul. σὺν ubi. οὐδαμοῦ necubi. οὐδαμῶν nusquam. ὅπου ubi. ὀπόθεν unde. ἔνθεν inde. ἐπέκεινα ultra. μακρῶν longē, procul. ἐνδεξιῶν detrorsum. ἐξαρῖς ἐρῶν sinistrosum.

Qualitatis medietas.

Aliqua autem ποιότητος, id est, qualitatis. ut εὖ. bene. καλῶς bene. ἠδῶς iucunde. σοφῶς sapienter. ἀρεταίως pulchre. quae nempe & medietatis dicuntur, quoniam ἀ γενitiuo plurali

plurali nominum adiectiuorum fiunt, qui medius dicitur, id est, communis, cum sit omnis generis. ut τῶν καλῶν, τῶν σοφῶν. in quibus u. in σ. uerso, καλῶς fit, & σοφῶς. Cætera uero cum aliunde deriuentur, hanc non assequuntur denominationem. ut κυνιδόν canine. βοτρυδόν racematim. ἀγελιδόν gregatim.

Aliqua uerò ποσότητος, id est, quantitatis. ut ἄνωξ̄ semel. Quantitatis
bis. τρίς ter. τετράκις quater. πολάκις sæpe. ὀλίγάκις rarò.

Aliqua autem ἀπρσίσεως, id est, congregationis. ut ἅμα sitio nis.
mul. ὁμοῦ unà. συλληθῶν comprehensim, ἀπρόως confertim.

Aliqua autem διαρίσεως, id est, diuisionis. ut ἄνευ sine. Diuisionis.
χωρῖς seorsum.

Aliqua uerò ἐξαιρέσεως, id est, electionis, siue exceptio Exceptionis
nis. ut πλῆν̄ præter.

Aliqua autem παρακλιτεύσεως, id est, hortationis. ut εἰα Hortationis
εία. ἄγε age. ἄγετε agite. εὐγε euge. φέρε age.

Aliqua aut̄ τάξεως, id est, ordinis. ut ἐξῆς deinceps. ἐφεξῆς Ordinis.
deinceps. ἐνθός, ἐνθίως, statim. ἐξαιφύνης repēte. ἀντίνα statim.

Aliqua autem ὁμοιώσεως, id est, similitudinis. ut ὡς tanq̄. Similitudinis
ὡςπερ quemadmodum. οὕτως sic. καθὰ sicut. καθ' ἅπερ sicut.
uelut, ueluti. ὡςεἰ uti. ὄντροπον quemadmodum.

Aliqua autem ἀποσάσεως, id est, separationis. ut ὡςεἰ Separationis
nis.

Aliqua autem συγκρίσεως, id est, comparationis. ut μᾶλλον magis. πλέον plus. ἥττον minus. Comparationis
onis.

Aliqua autem ἐπιτάσεως, id est, intensions. ut λίαν ualde. Intensionis
ἀγαν multum. πάντη prorsus. παντελῶς penitus. παντάπασι
omnino. πάνυ nimiū. σφόδρα uehemēter. μάλιςα maxime.

Aliqua ἀνέσεως, id est, remissionis. ut ἡρέμα quiete. ἢ συχῆ Remissionis
quiete. μόλις, μόλις uix. βραδίως tarde. βᾶδιον passim.
ἴσει ferē.

Aliqua autem βεβαιώσεως, id est, confirmationis. ut Confirmatio
nis.
ἐπαδὶ profecto. διήκουθεν nempe. πάντως omnino. ὄντως
uere. ἢ. reuera.

Aliqua aut̄ καταμόσεως, id est, iurandi. ut ναί certe. νή per. Iurandi.

Aliqua autem ἀπομόσεως, id est, abiurandi. ut μά per. Abiurandi.

Aliqua autem ἀρνήσεως, id est, negandi. ut οὐ. non. οὐχι Negandi.
non. οὐχόν non igitur. οὐδαμῶς nullo modo. ἥνιστα minime
οὐτε neq̄. οὐδέ neq̄.

DE ADVERBIO.

- Prohibendi Aliqua autem ἀπαγορεύσεως, id est, prohibitionis. ut μή ne. μηδαμῶς nequaquam.
- Euentus. Aliqua autē εἰκασμοῦ, id est, euentus. ut ἴσως forte. τάχα fortuito. τυχέρ fortē.
- Interrogandi Aliqua autem ἐρωτήσεως, id est, interrogationis. ut ποῦ ubi. ποῖ quò.
- Hæc αὖσι καὶ dicuntur Aliqua autem δείξεως, id est, demonstrationis. ut ἰδοὺ ecce. ἐν en. ὧδε huc. ἐνθάδε hic.
- Vocandi. Aliqua autem κλήσεως, id est, uocandi, ut ὦ, ὀ.
- Declarandi. Aliqua autem διασαφήσεως, id est, declarationis. ut ἵνα uidelicet. οἶον ut, uidelicet. τοῦτ᾽ ἐστὶ hoc.
- Aduerbia positionis Aliqua autem θέσεως, id est, positionis. ut ἀνωρῶς ὀριζόμεν gendum. γραπτόν sribendum. πλευσίον nauigandum. dicuntur enim positionis, quoniam determinant siue positionem rei, siue deliberationem.
- Desyderandi Aliqua autem ἐπιθέσεως, id est, uoti. ut εἴθε, ἄφελομ ὑτιναμ.
- Exclamandi Aliqua autem σχετλιασμοῦ, id est, exclamationis. ut ἦ heu. ἴου hei. οἴμοι hei mihi. αἶ, ἰὼ heu.
- Admirandi Aliqua autem θαυμασμοῦ, id est, admirationis. ut ὦ φῶ.
- Firmandi Aliqua autem θρασυμοῦ, id est, furentis. ut ἰνοὶ heu, εὐοὶ ἰνὰρ heu.
- Terroris Aliqua autem ἐκπληξέως, id est, percussiois. ut ἄ ἄ. ἔρπυ κλας hercules.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ.

Coniunctio
nis definitio

Accidentia
coniunctionis

ut ἔπειθ᾽.

ἑνδεσμός ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτόν, συνδέει τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου εἰς διάνοιαν μετὰ τάξεως, hoc est. Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partibus orationis in sententiam cum ordine. Accidit autem coniunctioni σχῆμα, Figura. Simplex. ut ἔπειθ᾽. Composita.

Coniunctionum aliquæ συμπλεκτικοί, id est, Copulatiuae. ut μὲν quidem. δὲ autem. τέ τε. καὶ &. ἀλλά, ἀτάρ, αὐτὸς τάρ sed. ὅτι quod.

Aliqua autem διασπυκτικοί, id est, Disiunctiuae. ut ἢ. uel ἢτοι siue, ἢέ siue.

Aliquæ

Aliquæ autem συναπημοί, id est, Continuativæ. ut *ἴσι*.
ἴπερ, *ἴδιππερ* siquidem.

Aliquæ autem παρασυναπημοί, id est, Subcontinuativæ.
 ut, *ἴπει*, *ἴπειπερ* quoniam *ἴπειδι*, *ἴπειδιππερ* quoniam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοί. i. Causales. ut *ἴνα*, *ὅπως*, *ὄφρα*
 ut, *γὰρ* enim. ὅτι quia. *διότι*, quia. *καθότι* quoniam. *ἐνεκα* causæ.
ὄννεκα quia.

Aliquæ autem ἀπορηματιοί, id est, dubitativæ. ut *ἄρα*
 an. *μῶν* num. *μή* an.

Aliquæ autem συλλογιστικοί, id est, collectivæ, siue rati-
 onales. ut *ἄρα* ergo. *ἀλλὰ*, *ἀλλὰ μὴν* at. *οὖν* igitur. *τοίνυν* igitur.
τοιγάρτοι itaq. *τοιγαροῦν* ergo.

Aliquæ autem παραπληρωματικοί, id est, repletivæ. ut
ἴναι. *ἴ* nempe. *θῆν* quidem, *νὸ* certe. *ποῦ*, *τοί*, *αὖ*, *οὖν*. *πίρ*.
πῶ, *μὴν*, *δέ* τα, *γέ* quidem. At *γέ* non solum repletiva est, sed
 etiam diminutiva pro saltem, & causalis.

Aliquæ autem δυνητικοί, id est, potestatis. ut *ἄρ*, *κί*, *κίρ*
 utiq. quæ apud poëtas repletivæ etiam inveniuntur.

Aliquæ autem διακριτικοί, siue ἐπιδεικτικοί, id est, dissertivæ,
 siue electivæ. ut *ἴ* quàm.

Aliquæ autem ἐλαττωτικοί, id est, extenuativæ, siue dimi-
 nutivæ. ut *γούρ*, *γέ* saltem.

Aliquæ vero ἐναντιωματικοί, id est, aduersativæ. ut *ὄμως*
 tamen. *καίτοι* et si. *καίπερ* quanq̄. *ἔμπης* tamen. *ἐνὰ* et si.

DE FORMATIONE VERBORVM

Mne uerbum aut in ω. desinit, & id quid-
 dem si grauem habet accentum, βαρύντο
 νογ appellatur. ut *τύπῳ*. Si circumflexū,
περισπώμερον. ut *ποιδῶ*. Aut in μ, & id à
 terminatione nomen assumpsit, τὸ εἰς μ,
 hoc est, uerbum in μ. ut *τιθῆμι*. Βαρύτονα
 quidem in sex distinguuntur cōiugatio-

nes, partim per consonanteis, partim per uocaleis atq; di-
 phthongos. Prima igitur coniugatio treis mutas ante ω. fis-
 nalemi sibi uendicat, scilicet β. ω. φ. Secunda treis alias, uiz
 delictet γ. η. χ. Tertia treis extremas, hoc est, δ. θ. τ. Quarta
 ex duplicibus unam tantum, ζ. scilicet, & geminatum ω.

Diuisio uer-
 borum.

Coniugatio
 nes quomodo
 discerantur.

DE FORMATIONE VERBORVM.

Quinta quatuor immutabileis, hoc est, λ. μ. ν. ρ. Sexta omneis uocaleis, præter η. & omneis diphtongos proprias, & unam impropiam, υ. scilicet. Quæ quidem omnes, siue consonantes sint, siue uocales, siue diphtongi, cum immediate ω. finalem ipsius thematis præcedant, χαρᾶν, ἔργων, ἔργων, hoc est, figuratiuæ literæ appellantur: per eas enim unumquodq; uerbum discernitur quomodo sit cōiugationis.

Futurum quomodo discernatur.

Quæ uerò superfluunt ex dictis literis, hoc est, ψ. ξ. σ. χαρᾶν, ἔργων, ἔργων sunt futurorum. Nam futurum primæ coniugationis ψ. sibi uendicat. secundæ ξ. futurū uerò tertiæ, & aliarū quæ sequuntur σ. & si uerba quintæ cōiugationis ob inconcinnitatem illud abnuant, & quatuor immutabiles, hoc est, λ. μ. ν. ρ. ut propria χαρᾶν, ἔργων, ἔργων sibi uendicent. Tot etiam sunt perfectōrū præteritorum χαρᾶν, ἔργων, ἔργων, uidelicet φ. η. υ. Nam si futurum habet ψ. præteritum habet φ. Si ξ. η. Si σ. aut quampiam ex immutabilibus, η. Vnde cum sex tempora uerborum quasdam habeant inter se cognationes, consonantes quoq; inter se sortita sunt. Nam Præteritum imperfectum cum naturam præsentis sapiat, eiusdem sibi consonantem asciiuit. ut τῆν φ. ἔργων. Præteritū uerò plusquamperfectū, præteriti perfecti. ut ἔργων, ἔργων. Atque admodum & primus aoristus futuri. ut τῆν ψ. ἔργων. Atque

Præteritum quomodo cognoscatur

Cognitiones temporum.

Medium præteritum.

diūm præteritū consonantem præsentis, quam figuratiuā uerbi appellamus assumpsit. ut τῆν φ. ἔργων. Eandem quoq; & secundus aoristus, & secundum futurū sibi uendicarunt. ut ἔργων, τῆν φ. Excipiuntur uerba quartæ coniugationis, quoniam cum ζ. & geminatū α. earum sint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum assumit medium præteritum. Sed nunc γ. nunc aut δ. γ. quidem sibi asciiuit, cum futurum ξ. habeat ante ω. finalem. ut ἔργων, ἔργων. Si uerò futurū σ. habuerit, medium præteritum δ. sibi uendicabit. ut ἔργων, ἔργων. Si in usu habeatur.

Hoc est per additionem literæ quæ non faciat per se syllabam.

Hoc idem & secundus aoristus, & secundum futurum sequuntur. At si ante ω. diuersæ fuerint consonantes, hoc est, η. ι. μ. scito priorem illarum figuratiuam esse: nam ω. & η. per παρεμπλήρωσιν τ. sibi asciscunt: μ. uerò ν. ut κῆν, μένων, ἔργων, κῆν, ἔργων. τῆν, τῆν, τῆν, τῆν, τῆν.

In desin

In desinentibus autem in *σω*, etsi ante *φ*. duæ existant consonantes, neutra tamen illarum figuratiuæ locum possidet, cum huiusmodi uerba nullius sint coniugationis, quandoquidem à futuro in *σω*. fiunt *πλεονασμῶ τοῦ η*. ut *ἀρέσω*, *ἀρέσω*. *τρέσω* *τρέσω*. & similia, quæ usq; ad paratatis cum solum uariantur, duobus exceptis, quæ etiam futurū habent. hoc est *ἀλύσω*, *ἀλύξω*, secundum aliquos, & *θνήσω* *θνήξα*. Sed quoniam huiusmodi uerba quæ partim deficiunt, partim uerò anomala, multa & uaria inueniuntur, nec facile ad communeis regulas reduci possunt, proprijs locis relinquimus differenda.

Verbain
σκω.

CONIVGATION. TYPI.

	Ενεσῶς. παράτ.	μίλλ. α. παραν. μέσ. παραν. ἄορ. μέλλ. ἄορ. α. ὑπερσ. ὑπερσ. β. β.			
πρώτη συζυγία.	$\left. \begin{matrix} \beta \\ \omega \\ \phi \\ \pi \end{matrix} \right\}$ ω. ψω. φα. $\left. \begin{matrix} \beta \\ \omega \\ \phi \\ \omega \end{matrix} \right\}$ α. ορ. ῶ. Prima con- ορ. ψα. φαν. $\left. \begin{matrix} \omega \\ \epsilon\rho. \end{matrix} \right\}$ ια.				iugatio.
δευτέρα.	$\left. \begin{matrix} \gamma \\ \mu \\ \chi \\ \kappa\tau \end{matrix} \right\}$ ω. ξω. χα. $\left. \begin{matrix} \gamma \\ \mu \\ \chi \\ \kappa \end{matrix} \right\}$ α. ορ. ῶ. Secunda, ορ. ξα. χαν. $\left. \begin{matrix} \epsilon\rho. \end{matrix} \right\}$ ια.				
τρίτη.	$\left. \begin{matrix} \delta \\ \theta \\ \tau \end{matrix} \right\}$ ω. σω. να. $\left. \begin{matrix} \delta \\ \theta \\ \tau \end{matrix} \right\}$ α. ορ. ω. Tertia. ορ. σα. ναν. $\left. \begin{matrix} \epsilon\rho. \end{matrix} \right\}$ ια.				
	Ενεσῶς. παράτ.	μίλλ. α. παραν. μέσ. παραν. ἄορ. μέλλ. ἄορ. α. ὑπερσ. ὑπερσ. β. β.			
τέταρτη.	$\left. \begin{matrix} \iota \\ \omega \\ \alpha\rho \end{matrix} \right\}$ ω. α. $\left. \begin{matrix} \sigma\omega. \nu\alpha. \delta\alpha. \delta\omicron\rho\mu. \delta\tilde{\omega}. \\ \alpha. \epsilon\rho. \end{matrix} \right\}$ ορ. $\left. \begin{matrix} \xi\omega. \chi\alpha. \gamma\alpha. \gamma\omicron\rho\mu. \gamma\tilde{\omega}. \\ \alpha. \epsilon\rho. \end{matrix} \right\}$				
	$\left. \begin{matrix} \omega \\ \omicron\rho \end{matrix} \right\}$ ω. $\left. \begin{matrix} \sigma\omega. \nu\alpha. \delta\alpha. \delta\omicron\rho\mu. \delta\tilde{\omega}. \\ \alpha. \epsilon\rho. \end{matrix} \right\}$ ορ. $\left. \begin{matrix} \xi\omega. \chi\alpha. \gamma\alpha. \gamma\omicron\rho\mu. \gamma\tilde{\omega}. \\ \alpha. \epsilon\rho. \end{matrix} \right\}$				Quarta.
					πέμπτῃ

DE AVGMENTO PRAETERITO.

A consonante incipientia. Augmentum syllabae cum.

Si autem incipiat uerbum à consonante, omnia praeterita in principio assumunt ε. quod syllabicum augmentum appellatur. ut σπειρώ. παρατατικός, ἴσπαρον. παρακλήμας, ἴσπαρκα. ὑερσυντέλιος, ἴσπαρκα. ἀόριστος πρώτος, ἴσπαρεα. ἀόριστος δεύτερος, ἴσπαρον. At praeteritum perfectum praeter ε. quod est commune augmentum, & praesentis consonantem repetit, si tamen sola, ac simplex existat:

A ρ. incipientia.

quia tunc ε. correptum remanet, & per id communis fit praeteriti perfecti geminatio. ut τύπῳ, παρἑτυπῳ, τίτυφα. λέγω, ἔλεγον, λέλιξα. his exceptis, quæ à ρ. principium habent: quandoquidem in eorum praeteritis ρε. nempe geminandum est. ut ῥίπῳ. ἔρριπῳ, ἔρριφα. non autem ῥέριφα quoniam ε. productum existit, cum duæ sequantur consonantes, hoc est, ρε. geminatum. At ῥεριπωμένα participii praeteriti passivi, id est, ῥερίπωμαι, ἀπό τοῦ ῥιπόμαι, οἶμαι, ε. habet correptum metri gratia, altero quidem ρ. expuncto: iccirco geminat ρ. praesentis consonantem. ὁδύσσεια. ἴ. Ἐσσομαι ἄνθρωποι πλυνούσα, τὰμοι ῥεριπωμένα νέται. Sic ῥέριμα, ἐν τοῦ ῥέριμαι, & alia huiusmodi. Cur autem ρ. sit geminandum, in secundo tractu, hoc est, in praeterito imperfecto activo abunde dicitur.

Ab aspiratis incipientia.

Si uerò ab aliqua aspiratarum uerbum incipiat, nulla illarum repetitur, sed earum loco tenues subrogantur. ut θείνω, τίθεινα. φαίνω, τίφαζα. χείρω, κέχαρα. As si duæ fuerint consonantes, neutra illarum geminatur, cum ε. quod neutra breue existit, positione factum sit longum. ut φθείρω, ἔφθαρα. nisi muta cum liquida sequatur ε. quia tunc repetitur muta: quandoquidem ε. hoc in loco pro breui habetur. Nam muta cum liquida siue immutabili, communem faciunt syllabam. ut γράφω, γέγραφα.

A γν. & γρ. incipientia.

quæ à γν. & γρ. principium habent, in quibus γ. non repetitur, quia longam faciunt syllabam. ut γναφίω, ἔγναφισμαι ἀπό τοῦ γνάφωμαι, ὠμαι. κέντιμαι, ἀπό τοῦ κτάομαι, ὠμαι. ἔπιπῳ ἀπό τοῦ πτάομαι, ὠμαι. & πείπῳ ἀπό τοῦ πτάομαι, ὠμαι. In quibus praeteritum perfectum priorem syllabam: sicut & muta cum liquida. sic Herodianus. Si uerò ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc est, ἴ. ξ. ψ. nulla

ut. μν. π. A ξ. & ψ. incipientia.

ab aliqua duplicium uerbum incipiat, hoc est, ἴ. ξ. ψ. nulla lam

lamillarum geminat præteritum perfectum, cum ϵ . breue
 positione producat. ut $\zeta\acute{\alpha}\omega\ \epsilon\zeta\eta\mu\alpha$, $\xi\acute{\iota}\omega\ \epsilon\zeta\eta\mu\alpha$. $\psi\acute{\alpha}\lambda\lambda\omega\ \epsilon\psi\alpha\lambda\mu\alpha$.
 In his igitur uerbis à consonante incipientibus hoc breui-
 ter aduertendum est: an præteritum imperfectum ϵ . quod
 est syllabicum augmentum, correptum habeat: quia tunc
 præsentis consonans in præterito perfecto cum ipso ϵ . cor-
 repto geminatur, etiam si communis sit syllaba, quoniam
 hoc in loco pro breui reputatur. ut $\lambda\acute{\epsilon}\gamma\omega$, $\epsilon\lambda\epsilon\gamma\omicron\upsilon\omicron\upsilon$, $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\alpha$. $\kappa\epsilon\lambda\iota\zeta\omega$,
 $\epsilon\kappa\epsilon\lambda\iota\zeta\omicron\upsilon\omicron\upsilon$, $\kappa\epsilon\lambda\iota\zeta\eta\mu\alpha$. Si uerò præteritum imperfectum ϵ .
 productum habeat, nequaquam præteritum perfectum
 geminationem suscipit. Quoniam omnis geminatio siue
 reduplicatio communis per breuem uocalem ι . scilicet, si-
 ue ϵ . semper fit, nunquam autem per longam.

Annotat.

De uerbis compositis.

Quandoquæ præpositiones nihil plus significant
 in compositione uerborum quam ipsa uerba sim-
 plicia, fit consuetum augmentum in principio to-
 tius compositi, & tanquam simplex uerbum declinatur.
 Quandoquidem præpositio nulla alia necessitate, quam
 ornatus gratia, ipsi uerbo præposita est. ut $\epsilon\upsilon\acute{\nu}\epsilon\pi\omega$, $\eta\upsilon\upsilon\epsilon\pi\omicron\upsilon\upsilon$.
 ex $\epsilon\pi$. præpositione & $\acute{\nu}\epsilon\pi\omega$, quod idem significat, hoc est,
 dico. Si autem plus significant præpositiones quam ipsum
 uerbum simplex, fit augmentum inter ipsam præpositio-
 nem & uerbum. ut $\omega\alpha\tau\alpha\iota\omicron\upsilon\omega$, $\omega\alpha\tau\eta\eta\omicron\upsilon\upsilon\omicron\upsilon$, α . in n . conuersa,
 cuius simplex uerbum, hoc est, $\acute{\alpha}\nu\omicron\upsilon\omega$, audio significat,
 præposita uerò $\omega\alpha\tau\acute{\alpha}$ præpositione, mutata est uerbi si-
 gnificatio. Nam $\omega\alpha\tau\alpha\iota\omicron\upsilon\omega$ obaudio significat, & decisi-
 uo. Aduertendum est in his compositis, præpositiones
 abijcere extremam uocalem, alia sequente uocali: tam in
 præsentibus quam in præteritis. ut $\omega\alpha\tau\epsilon\lambda\chi\omega$, $\omega\alpha\tau\epsilon\lambda\chi\omicron\upsilon\upsilon$, ex $\omega\alpha\tau\acute{\alpha}$
 & $\acute{\epsilon}\lambda\omega$. $\acute{\alpha}\pi\alpha\upsilon\tau\epsilon\omega$, $\acute{\alpha}\pi\eta\upsilon\tau\epsilon\omega$. Quò circa etiam in uerbis, à con-
 sonantibus incipientibus, cum in præteritis suscipiant ϵ . syl-
 labicum augmentum, pari modo præpositiones abijci-
 unt extremam uocalem. ut $\lambda\epsilon\acute{\iota}\pi\omega$, $\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\pi\omicron\upsilon\upsilon$. $\kappa\alpha\tau\alpha\lambda\epsilon\acute{\iota}\pi\omega$, $\kappa\alpha\tau\epsilon\lambda\epsilon\pi\omicron\upsilon\upsilon$.
 At si uerba incipiant ab aspiratis uocalibus, siue dis-
 phthongis, præpositiones mutant tenuis in proprias as-
 piratas, ut $\acute{\alpha}\pi\eta\omicron\mu\alpha\iota$, $\kappa\alpha\tau\acute{\alpha}\pi\eta\omicron\mu\alpha\iota$. $\acute{\epsilon}\pi\omicron\mu\alpha\iota$, $\kappa\alpha\tau\epsilon\pi\omicron\mu\alpha\iota$. $\pi\epsilon\tau\epsilon\acute{\iota}$ $\pi\epsilon\tau\epsilon\acute{\iota}$ & $\omega\tau\epsilon\acute{\iota}$

Distinctio
notanda.Præpositio
nes uocas
lem abijcien
tes.

m 2 uero

DE FORMATIONE VERBORVM.

Mos Atticus.

uerò & πρό. extremam retinent uocalem, & si cum uerbis à uocali incipientibus componantur. ut περιάπτω, περιέχω, προάγω, προήγορ. Sunt quæ Atticorum more in principio compositi augmentum assumunt, quorum simplicia in usu non sunt. ut ἀμφισβητῶ, ἡμφισβήτουρ. ἀντιβολῶ, ἡπιβολουρ. Quædam intrinsecus, ut ἀπολαύω, ἀπέλαουρ, ἀπὴλάουρ. ἐπιχερῶ, ἐπεχείρουρ. ἐνωμιάζω, ἐνωμιάζουρ. Quædam etiam à δυς, & εν. incipientia, hoc idem patiuntur. ut δυσάπισῶ, δυσπίσουρ. δυσάρεσῶ, δυσηρέσουρ. ἐνὄρουρ, ἐνὄρευρ. ἐνεργετῶ, ἐνεργέτουρ. ἐναγγελίσομαι, ἐναγγελίζουμρ. Sunt & quæ in principio duplex habent augmentum, syllabicum scilicet, & temporale. ut μέλλω, ἡμελορ. δύναμαι, ἡδυνάμηνρ. βούλομαι, ἡβουλόμηνρ. pro ἔμελλορ, ἔδυνάμηνρ, & ἔβουλόμηνρ. Quædam uerò in principio, & in medio. ut ἐνοχλῶ, ἐνώχλουρ. ἀνορθῶ, ἡνώρθουρ. ἀνέχομαι, ἡνεχόμηνρ, secundum quosdam. παροινῶ, ἐπαρώνουρ.

A δυς & εν incipientia. Quæ duplex augmentum habeant.

Translata à fine paginæ sequentis.

ῶ εἶωρ.	οἶκοςροφῶ
ῖω εἶμα	οἰδάνω
ῖρῶ εἶρουρ	οἶνουρῶ.
ῖθω εἶωθα.	οἰμόζω.
ῖθίζω εἶθίζουρ.	
ῖρζάσομαι εἶρζάσομηνρ.	

γν. & γρ. initium habet in quibus γ. non repetitur. ut γνωρίζω, ἐγνώρικα. γρηγορῶ, ἐγρηγόρικα. Si à duplici, potestate ut sunt ξ. ψ. nulla earum in præterito perfecto repetitur.

Ορισμῶ

DE FORM. VERBORVM ACTIVORVM.
ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Ενιμά.
Indicativi
formatio.

ὕψω à nullo fit, cum sit totius uerbi thema. Se-
cunda persona τύπης, à prima fit, extrema in
ης. conuersa. Tertia τύπη, à secunda expun-
cto σ. Δυϊνά. Prima persona formari non po-
test, quandoquidem prima pluralis in μεν desinit. Secun-
da persona à secunda singulari, expuncto σ. ac ι. subiuncti-
ua uocali diphthongi, & addita του. τύπητορ. Tertia ea-
dem est cum secunda. τύπητορ. Πλη. Prima persona à pri-
ma singulari fit, ω. magno in ο. paruum conuerso, & ad-
iuncta μερ. τύψημερ. Secunda à prima, extrema in τε. & ο.
in ε. mutatis. τύψητε. Tertia etiam à prima, extrema in ο.
conuersa, ac υ. penultimæ uocali adiuncto. τύψηουσ.

Δυϊνά.

Πλη.

Παρατατικός.

Ενιμά.
Præteritum
imperfectum

Ετυψηορ, à τύψηω prima singulari præsentis temporis extre-
ma in ορ. mutata, ac ε. communi augmento præposi-
to. Secunda persona à prima eiusdem temporis, extre-
ma in ης. conuersa. ΐτυψης. Tertia à secunda, expuncto
σ. ΐτυψη. Δυϊνά. Prima persona formari non potest, si-
cut neq̄ in duali præsentis temporis. Secunda persona à
secunda singulari fit, expuncto σ. & apposita του. ΐτυψητορ.
Tertia à secunda duali, extrema in τηρ. conuersa. ΐτυψητηρ.

Δυϊνά.

Annotation
cula.

Nam quodcumq̄ tertia persona pluralis desinit aut in ι.
aut in αι. secunda & tertia dualis numeri similes sunt, alio-
qui dissimiles. Vbi & hoc quoq̄ aduertendum, accentum
loco moueri, quodcumq̄ extrema, quæ breuis est, in
longam mutatur. Πλη. Prima persona à prima singulari,
interiecta με. inter ο. & υ. ΐτυψημερ. Secunda à prima
plurali, extrema in τε. ac penultima uocali in ε. mutatis.
ΐτυψητε. Tertia ΐτυψητορ, quæ à genitiuo sui participij fit, ex-
puncta τος syllaba, ac ε. augmento præposito. ut τύψη-
τουσ, ΐτυψητορ, & est par syllabis primæ personæ singu-
lari, quod nempe & ambobus aoristis euenit.

Πλη.

Παρακειµένος.

Ενιμά.
Præteritum
perfectum.

Τίτυφα, à τύψω uenit futuro, extrema scilicet in φα. mu-
tata, cum sit uerbum primæ coniugationis grauitonori,
geminata etiam principali cōsonante præsentis, quæ præ-
ponitur

DE FORM. VERBORVM ACTIVORVM.

Præteritum
Atticum &
syllabarum.

Medium
præteritum.

Verba ab δ
incipientia.

Cautio.

duas literas præsentis communi præterito præponentes corripientes insuper tertiam à principio syllabam si supra treis syllabas præteritū extiterit. ut ἀγείρω, ἤγερενα κοινῶς, καὶ ἀγέρενα ἀττικῶς, unde passivum ἀγέρεμαι. ἀνοῦω, ἠνοουνα, καὶ μίσος ἠνονα κοινῶς καὶ ἀπύνοα ἀττικῶς. Vbi sciendum, præteritum actiuum & passivum Atticum, nō posse habere pau- ciores quatuor syllabis. Vult enim habere principalem syl- labam præsentis temporis, eamq; breuem: quoniam præ- teritum Atticum nunquam à longa principium habet: sed à quapiam trium iam dictarum, α. scilicet correpta, ε. & ο. Secundam uerò & tertiam, per eandem consonantem geminatam, & cum uocali longa η. scilicet, siue ω. μέγα. Nam α. & ε. ex temporali augmento in præteritis mutantur in ο. μίγερον uerò in ω. μέγα. quæ quidem uocales in communi præterito primū tenent locum: in Attico uerò secundum. ut ἀλείφω ἠλειφα κοινῶς, καὶ ἀλήλιφα ἀττικῶς. δέωρα ἠέρχα κοι- νῶς, καὶ δέωρα ἀττικῶς. At quartam syllabam sibi uendicat, quæ per propriam figuratiuam præteriti consonantem cum α. finali enunciatur. Medium uerò præteritum trium syllabarum esse potest, quod nempe euenit, cum uerbum dissyllabum fortè extiterit. Nam prima syllaba eadem est cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo præterito. Secunda & tertia per eandem consonantem geminatam enuntiat, quæ quidem consonans & figuratiua est præ- sentis temporis & præteriti mediij. ut ἄρω ἠρέα, καὶ μίρος ἠέ- νοινῶς, καὶ ἄρεα ἀττικῶς. cuius extrema per ε. quæ est præte- riti mediij figuratiua, effertur, & eadem repetitur in secun- da & tertia syllaba secundum regulæ præceptionem. sic ἴδω ἠνα, καὶ μίρος ἠδα κοινῶς, καὶ ἴδῃδα ἀττικῶς. & alia huiusmo- di. Sunt quædam uerba ab ο. incipientia, quorū præterito cōmuni solū ε. Attici præponere cōsueuerunt. ut ἄρανα ἠά- ρανα. ἴσμαι. ἴσμαι. quos poëtæ imitati, in præterito, imper- fecto & in ambobus aoristis hoc idem facere cōsueuerunt. ut ἴρωρ, ἠνωῦμαι. ἴρωρ, ἠνωῦμαι. ἠνα, ἠνας, ἠνε. unde ἠνωῦ- νε. ἠπα ἠεπα. & similia. Sed quoniā dictū est, tertiam syl- lam à principio esse corripendam, aduertendum est quo pacto id faciendum: quia η. mutatur in ε. ut ἀλίθη, ἠλιθα κοινῶς, καὶ ἀλήθηα ἀττικῶς. ω. μέγα in ο. μίγερον. ut ἠρωτῶ ἠετέ- τηα

τα κα κοινῶς, κὴ ἐρερώτηνα ἀτήνωσ. Si fuerit diphthongus a. uel eu. uel oi. uel ou. e. quidem abijcit ε. ut ἀλείφα, ἕλειφα ἀλιλάφα. eu. quoq; abijcit ε. ut ἐλεύθω, ἕλευνα, ἐλιθύνα, κὴ μίεσς ἐλιθύνα. oi. uerò abijcit ι. ut ἐτοιμάζω, ἠτοίμακα, ἐτιτόμακα. At ou. abijcit υ. ut ἀνούω, ἕνουνα, ἀνήνοκα, κὴ μίεσ. ἀνήνοα. Sed de hoc satis, quando quidem in secundo tractatu plenius dicetur.

Υπερσυντέλιος.

Ἐτετύφαρ, ἀ τετύφα præterito perfecto deducitur, extre- Ενινά.
 main er. mutata, cui & alterum ε. omnino præponitur, Præteritum
 quod fit quodcumq; præteritum perfectum à consonanz plusquam
 te principium habet. At si à sola uocali incipiat præteritum perfectum, ab eadem quoq; & plusq; perfectū inchoate necesse est, ut ἀνούω, ἕνουνα, ἠνούμερ. σπείρω, ἔσπαρνα, ἐσπάρμερ. Secunda persona à prima fit, υ. in σ. uerso. ἔτετύφας. Δυνιά. Δυνιά.
 Tertia à secunda, expuncto σ. ἔτετύφα. Δυνιά.
 Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ. & adiuncta τος. syllaba. ἔτετύφαιτορ. Tertia à secunda duali, Πλι.
 τος. in τιν. mutata. ἔτετυφείτηρ. Πλι. Prima persona à Πλι.
 prima singulari, abiecto υ. & adiuncta μερ. ἔτετύφαιμερ. Se-
 cunda à prima plurali, μερ. in τε. conuersa. ἔτετύφατε. Ter-
 tia etiam à prima, μερ. in σαρ. conuersa. ἔτετύφαισαρ.

Αόριστος α.

Ἐτυψα, à futuro trahitur, ω. magno in α. mutato, ea: Primum in
 demq; consonante seruata, & ε. cōmuni augmento præ- definitum.
 posito, ut πύψω, τυψω, ἔτυψα. Excipitur εἶπα ἀπὸ τῷ ἔπω, ἔψα.
 & ἕνεμα ἀπὸ τῷ ἐνέμω, ἐνέξω, & ἔθνη ἀπὸ τῷ τίθημι, θήσω, &
 ἔθνη ἀπὸ τοῦ δίδωμι δάσω, & ἕνα ἀπὸ τῷ ἵημι, ἴσω, quæ suo-
 rum futurorum consonanteis omnino abnuerunt. Penul- Penultima
 timam uerò habet eandem cum futuro primus aoristus, & indefiniti.
 eam aut natura, aut positione productam. Igitur si pe-
 nultima futuri breuis extiterit sicut uerbis quintæ coniu-
 gationis euenit, omnino erit producenda. Nam si fuerit
 α. ab ipso themate, id mutabitur in η. ut ψάλλω, ψαλλῶ, ἔψαλα.
 Si α. diphthongus, eadem fiet mutatio in η. ἔθα ἀτήνω. ut
 χάνω, χανῶ, ἔχηνα. μαινῶ, μανῶ, ἐμῆνα. communiter tamen
 ἔπεινα dicitur & ἐσημανα, ἀπὸ τῷ σημαίνω, à existente longa.
 Si uerò ι. aut υ. cum sint ancipites producuntur. ut κρινῶ,
 κρινῶ,

DE FORM. VERBORVM ACTI.

κρινῶ, κρινα. ὄτρυνῶ, ὄτρυνά, ὄτρυνα. Si ε. fuerit, assumet
in diphthongum. ut φθειρῶ, φθειρῶ, ἐφθερα. Sunt & quip
nultimam correptam seruant. ut ἐτέλεσα, ἐτέλεσα. Secun

Δυνά. τυφε. Δυνά. Secunda persona à secunda singulari ex
puncto σ. & adiuncta τος. ἐτύφατος. Tertia à secunda dua
Πλη. λι, extrema in τηρ. mutata. ἐτύφατηρ. Πλη. Prima perso
na à prima singulari adiuncta μερ. ἐτύφαμερ. Secunda à
prima plurali, μερ. in τε. conuersa. ἐτύφατέ. Tertia à gene
tius sui participij abiecta τος. syllaba, & ε. syllabico au
gmento præposito. ut τύφας, τύφαντος, ἐτύφαρ. Siue à pri
ma singulari, adiuncto ν. ἐτύφα, ἐτύφαρ.

Αόριστος β.

Indefinitum secundum. Ετυπορ, à primo fit, extrema in ου. mutata cum præter
tis consonante, quæ figuratiua dicitur, de qua in princi
pio de uerborum formatione supra dictum est: cui ε. quoq
commune augmentum præponitur, & eandem habet in
flexionem in omnibus numeris, quam & præteritum im
perfectum. Est etiam syllabis par primo aoristo, si thema
grauitonum sit. ut τύπῶ, ἐτύφα, ἐτυπορ. Siue uerò circumfle
xum, una minuitur syllaba. ut δουπῶ, ἐδούπισα, ἐδουπορ.

Annot. σχῶ, ἐσχισα, ἐσχον. Vbi aduertendum est, secundum aorist
tum in hoc à præterito medio differre, quoniam etsi à pri
mo aoristo una syllaba minuat, dissyllabus tamen esse
potest, etiam augmento syllabico connumerato. ut ἐσχον,
ἐσχες, ἐσχε, quo abiecto fit σχέ τὸ προσαιτιόμ, ἢ προσαιτιόσα τὸ

Penult. sec. indefiniti. σ. σχίς. unde πρόσχες, κατάσχες, abundat enim σ. quoniam
monosyllabum est, ut inquit Zenodotus. Penultimam au
tem corripit secundus aoristus à themate grauitono exis
tens, si polysyllabus sit. ut λήβω, ἐλάβορ. Nam dissyllabi au
gmenti gratia ut plurimum penultimam producant, cum
Penultima amat ancipitem. eadem etiã principalis fit. ut εἶδορ, εἶλορ, εἶνορ. & alia. Vter
titur enim η. in α. quoniam secundus aoristus amat habere
re in penultima ancipitem correptam. Etiam si fuerit, in
dissyllabo themate aliqua præcedente immutabili, siue se
quente, ut plurimū uertitur in α. ut εἶρω, εἶραρορ. πλέω, ἐπλά
κορ. λέω tamen ἐλέγορ facit, & φλέω ἐφλέγορ, & βλέπω ἐβλά
πορ. Si uerò ω. μέγα, id quoq in α mutatur. ut τεάζω ἐτεάζορ. Si

3p. Si duæ fuerint, bitemporæ siue ancipites, abijcitur secunda. ut *ναίω, ἔναορ. παύω, ἔπαορ.* unde *ἐπαύρ, ἢ ἀνεπαύρ* aoristus secundus passiuus in usu. Si *εῦ*. aut *ει*. abijcitur *ε*. ut *φείρω, ἔφρωρ. λείπορ, ἔλιπορ.* Excipiuntur dissyllaba quin-
 te coniugationis, in quibus expuncto *i*. diphthongi, *ε*. in *α*.
 mutatur. ut *σπείρω, ἔσπαρόρ. ὀφείλω* uerò *ὄφελορ, & αἰέω,*
ἔεορ, & ἐξείρω ἤγερορ, & similia: trisyllaba enim sunt. A
 themate uerò circumflexo existens secundus aoristus con-
 sistit penultimam, si ante *ω*. finalem sola consonans exis-
 fiat. ut *πισίω, ὠ. ἔπισορ.* excipitur *δουπῶ ἔδουπορ. εὔρω. εὔρορ.*
 Si duæ extiterint consonantes, positione producitur penul-
 tima. ut *βλασῶ ἔβλασορ. ὀλιθῶ ὀλίθορ.*

Dissyllaba r.
coniugat.

Futurum primum, à præfenti fit, & in *ω*. desinens idem
 habet principium. ut *τύπῳ. τύψω.* Tria tamen excipi-
 untur, quæ principalem syllabam habent aspiratam,
 hoc est, *θρέψω. θρέξω. ἔξω.* quorum themata eandem habent
 leuigatâ, id est, tenuem. ut *τρέφω. τρέχω. ἔχω.* & id quidem
 propter sequentem aspiratâ. Nulla enim dictio dissyllaba
 in usu est, quæ utranq; aspiratam habeat. Cōsonanteis au-
 tem futuri iam dictum est tres esse proprias, etsi futurum
 uerborum quintæ coniugationis, expuncto *σ*. quatuor im-
 mutabileis, ut proprias figuratiuas, sibi uindicauerit. ut
ψάλλω, ψαλλῶ. νέμω, νεμῶ. κρινῶ, κρινῶ. δέρω, δερῶ. Penultima
 quoq; ut plurimum habet eandem cum præfenti. ut *λίω,*
λίξω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, quæ pe-
 nultimam corripunt, cum aut alteram immutabilem abij-
 ciant. ut *τίλλω, τιλλῶ. κάμνω, καμνῶ.* aut *i*. diphthongi. ut *φαί-
 να, φανῶ. κείρω, κερῶ.* Sunt & quædam alia, quæ differentem
 habent penultimam. ut *πλέω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. πνέω, πνεύ-
 σω. καίω, καύσω. κλαίω, κλαύσω.* Est etiam futurum par syllas
 bis præfenti, nisi synæresim, aut reduplicationem præfens
 patiat. ut est *ποιῶ, ποιήσω. τίθημι, θήσω.* Quædam tamen
 sunt uerba, quæ ex circumflexis grauitona facta sunt, ἔθει ἀτ-
 τῶ. ut *θέλω, μέλω. ὀφείλω. βούλω. ἀπό τοῦ θελῶ. μελῶ. ὀφελῶ.*
βουλῶ. quorum futurum non ab Atticis grauitonis, sed à cir-
 cunflexorū perfectis est. ut *θελήσω ἀπό τοῦ θελέω. μελήσω ἀπό
 τοῦ μελέω. ὀφελήσω ἀπό τοῦ ὀφελέω. βουλήσω ἀπό τοῦ βουλέω.*

Futurum
primum.

Canon.

Exceptiones

Præfens et
futurum syl-
labis pares.

DE FORM. VERBORVM ACTIVORVM.

Hoc quidē & ἀύξω patitur, & ἀλέξω, & ἔψω. ἀπὸ τοῦ αὐξῶ, λέξῶ & ἔψῶ. Futurum uerò αὐξήσω, ἀλεξήσω, ἔψήσω, ab eo quod est αὐξέω, ἀλεξέω, ἔψέω. & alia quæcunq; inueniantur similia. Inflexionem autem eandem habet futurum in omnibus numeris, quàm & præsens.

Μέλλωρ β.

Futurum secundum.

Secundum futurū fit à secūdo aoristo, abiecto augmento, ac extrema in ῶ. circumflexum mutata, eademq; penultima uocali, ac extrema consonante, quæ figuratiua coniugationis est, seruatis. ut τῆλω, ἔτλωρ, τῆῶ. σπείρω, ἔσπρωρ, σπάρῶ. Cuius inflexio talis est, τῆῶ, τῆῆς, τῆῖ. Δυνία. τῆῆτόρ, τῆῆτόρ, à secunda persona singulari puncto σ. & addita τωρ. syllaba. Πλη. Prima persona à prima singulari ω. in ου. mutata, & adiuncta μερ. syllaba. τυποῦμερ. Secunda à prima plurali, ου. in ει. & μερ. in τι. mutatis. τυπῆτι. Tertia & ipsa quoq; à prima, extrema in σι. conuersa. τυποῦσι, accentu circumflexo obseruato.

Προσक्तिὰ ἰνεργητιὰ. Εἰς ὧς ἢ Παρατατ.

Imperatiuus

Tῆῆ, à tertia persona præteriti imperfecti, expuncto syllabico augmento. ἔτῆε τῆῆ. Tertia persona à secunda deducitur, adiuncta τω. τῆῆτω. Δυνία. Secunda persona à secunda singulari, apposita τωρ. τῆῆτόρ. Tertia, à tertia singulari, addito ν. τῆῆτόρ. Πλη. Secunda persona, à secunda singulari, adiuncta τε. τῆῆτε. Tertia, à tertia singulari, addita σαρ. τῆῆτωσαρ. Vbi uariatis syllabis ac syllabarum numero, accentus quoq; locum uariari necesse est.

Παρακείμερος, ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Præteritum perfecti. et plusquam.

Τέτυφε, à tertia persona præteriti perfecti, nulla mutatione facta. Tertia persona à secunda fit, apposita τω. τετυφέτω. Δυνία, ἢ Πλη. præsentis formationem omnino sequuntur.

Αόριστος α.

Indefinitum primum.

Τύψωρ, à tertia sui temporis ἔτυψε, expuncto augmento, & extrema in ορ. mutata, Syracusanorum more. Tertia persona à secunda fit, expuncto ν. & ο. in α. uerso, & apposita τω. syllaba. τυψάτω. Δυνία. τυψάτορ, τυψάτορ. Πλη. τυψάτε.

ψατε, τυψάτωσαρ, α. ubiq̄ seruato. Nam primus aoristus tam actiuorum, quàm mediorum, α. ancipitem uocalem natura sibi asciuit in omnibus modis, ac etiã participijs, dempto subiunctiuo.

Annotationum cula,

Αόριστος β.

Τύπε, τυπέτω, à tertia sui temporis penultima acuta, sic demptis tribus, uidelicet, είπέ, έλθέ, εύρέ.

Indefinitum secundum.

Εὐτικά ενεργητικά.

Optatiui omnes actiui à genitiuis participiorum sunt, extrema in μι. uersa, & abiecto ν. quando interfuerit, ac penultimæ adiuncto ι. ου. uerò quoties inciderit, in οι. mutabit̄, ut semper sit diphthongus διὰ τῷ ι.

Optatiuus.

Ενεσῶς ἢ Παρατατικός.

ὁ Τύπων, τῷ τύποντος, extrema genitiui in μι. ac expuncto ν. & eius loco ι. uocali assumpta, fit τύποιμι. Secunda persona à prima, extrema in σ. mutata. τύποις. Tertia à secunda, σ. solum expuncto. τύποι. Δυνικά. Secunda persona à secunda singulari, expuncto σ. & adiuncta τος. τύποιτος. Tertia à secunda duali, τος. in τος. conuersa. τος τος. Πλη. Prima persona à prima singulari, extrema in μι. mutata. τύποιμι. Secunda à prima plurali, μι. in τε. conuersa. τύποιτε. Tertia etiam à prima, expuncto μ. tantum. τύποιεμ.

Præfens et imperfect.

Δυνικά.

Πλη.

Παρακειμένως ἢ ὑπερσυντέλικος.

ὁ Τετυφῶς, τῷ τετυφῶτος. Vnde τετυφοίμι, extrema scilicet genitiui in μι. & ι. penultimæ apposito. Secunda persona, τετυφοίς. Tertia, τετυφοί, augmento ubiq̄ seruato.

Præteritum perfect. et plusquam.

ἢ τὰ λοιπά
 Αορ. α. ὁ τύψας, τῷ τύψαντος. τύψαμι. τύψαις. τύψαι.
 Αορ. β. ὁ τυπῶρ. τῷ τυπόντος. τυποίμι. τυποίς. τυποί.
 μέλλ. α. ὁ τυψῶρ. τῷ τυψόντος. τυψοίμι. τυψοίς. τυψοί.
 μέλλ. β. ὁ τυπῶρ. τῷ τυποῦντος. τυποῖμι. τυποίς. τυποῖ.

Indefi. pri.

Inde. secun.

Futur. pri.

Futu. secun.

accentu circumflexo ubiq̄ seruato, nisi postrema obstiterit.

Υποτακτικὰ ενεργητικά.

Subiunctiuus omnibus præponitur ἕαρ coniunctio, quæ latine cum significat. Sed aduertendum est actiuos uos omnes subiunctiuos uerborum in ω. desinentiū n ; similem

DE FORM. VERBORVM ACTIVORVM.

similem habere inflexionem & formationem cum indicatiuo præsentis temporis, ε. tamen ubi fortè extiterit in η. mutato, etiam si in diphthongo fuerit, & ο. paruo in ω. magnū conuerso, ac ν. uocali subiunctiua omnino abiecta, ut τῶπιω, τῶπιεις, τῶπιε. ἴαμ τῶπιω, τῶπιης, τῶπιη. τῶπιετομ, τῶπιετομ. ἴαμ τῶπιητομ, τῶπιητομ. τῶπιημεμ, τῶπιητε, τῶπιηουσι. ἴαμ τῶπιωμεμ, τῶπιητε, τῶπιησι. Quamquidem literaturam & præteritum perfectum, & ambo aoristi sequuntur.

Præfens et præteritum imperfectum *Ενεσώς ἢ Παρατατικός.*
 ἴαμ Τῶπιω, à prima persona præsentis indicatiui uenit. Sic uè à prima imperfecti ἴτῶπιον ueterum more, abiecto incremento pariter & ρ. finali, & ο. paruo in ω. magnum mutato.

Præteritum perfect. et plusquam. *Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.*
 ἴαμ Τετῶφιω, à prima sui temporis τετῶφι, α. in ω. conuerso, & accentu ad penultimam translato.

Indefinitum primum. *Αόριστος α.*
 ἴαμ Τύψω, à prima aoristi ἴτυψα, expuncto augmento, & α. in ω. magnum mutato.

Indefinitum secundum. *Αόριστος β.*
 ἴαμ Τύπω, à prima fit aoristi secundi, eodem modo, quo de præsentis dictum est.

Infinitiuus. *Απαρέμφατα ἀνεργητικά. Ενεσώς ἢ Παρατατ.*
 Τύπιεμ, fit à tertia singulari præsentis temporis indicatiui modi, adiuncta ν. τῶπιε, τῶπιεμ.

Præter. perfe. et plusquam. *Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.*
 Τετῶφιέναι, à tertia præteriti perfecti τετῶφι, addita una syllaba.

Indef. pri. *Αόριστος α.*
 Τύψαι, à tertia sui aoristi ἴτυψε, abiecto augmento, ac tenui in αι. diphthongo uerso.

Indef. secun. *Αόριστος β.*
 Τύπῃεμ, à tertia secundi aoristi ἴτυπε, expuncto augmento, & ι. cum ν. addito, ac ultima circumflexa.

Futura pri. et secunda. *Μέλλ. α. Τύψαι. Μέλλ. β. τυπῃεμ.* Eodem modo formantur, quo & præfens, ν. scilicet adiuncto.
 Infinitiuus uerò actiuus uerborum circumflexorum à tertia

tia imperfecti temporis fit iuxta ueterum traditionem, expuncto scilicet augmento, & addita *v.* consonante. ut *ἰποίη*, *ποιῆν*. *ἰβόα*, *βοῶν*. *ἰχεύου*, *χευσοῦν*. Nihil tamen prohibet, quin à perfecto infinitiuo præsentis temporis in unaquaq; circumflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit. Nam si ex *αι*. quæ est finalis diphthongus infinitiui perfecti, subtrahatur *i*. subiunctis uo uocalis, & ex propria figuratiua cuiusuis cōiugationis, & *ε*. sequente, quæ ex *αι*. diphthongo relicta est, fiat synæresis. Id quidem eueniet ut unaquaq; coniugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam fortiatu synæresim. ut *ποιῆν*, *ποιῆν*, *ποιῆν*. *βοῶν*, *βοῶν*, *βοῶν*. *χευσοῦν*, *χευσοῦν*, *χευσοῦν*. Siquidem duo *ει*. in *αι*. contrahuntur. *α*. & *ε*. in *αι*. productum. *ο*. & *ε*. in *ου*. Et sic duplicem huiusmodi infinitiuorum formationem habes.

Μετοχά ἰνεργητικαί. Εἰς ὧς ἢ Παρατατ.

Tὴν ἴσην, τὸ τῆς ἰσότητος, à prima fit præsentis temporis, addito *v.* ἢ τῆς ἰσότητος, à genitiuo masculini, extrema in *σαι*. conuersa, ac *ο*. penultimæ uocali adiuncto *v.* prius tamen *v.* consonante expuncta. τὸ τῆς ἰσότητος, à genitiuo masculini, extrema syllaba tantum expuncta.

Παρακειµένος ἢ ὑπερσυντέλιος.

ὁ Τετυφῶς, τὸ τετυφότητος, à secunda sui temporis, *α*. in *ω*. *μῆ* mutato, & accentu in ultimam translato. ἢ τετυφῶν, à genitiuo masculini, extrema in *α*. & *ο*. penultima uocali expuncta, ac eius loco *υι*. diphthongo impropria interiecta. τὸ τετυφότητος, τὸ τετυφότητος à nominatiuo masculini, *ω*. magno in *ο*. paruū mutato. uel à genitiuo, abiecta τὸ syllaba.

Ἀόριστος α.

ὁ Τύψας, τὸ τῆς ὑψαντός, à secunda sui aoristi, expuncto *ε*. Indefin. pri. syllabico augmento, & accentu in penultimam translato. ἢ τῆς ὑψασα, à nominatiuo masculini, *α*. τῆς uocali adiuncta. τὸ τῆς ὑψασα, à genitiuo masculini, extrema syllaba abiecta.

Ἀόριστος β.

ὁ Τυπῶν, τὸ τῆς ὑπόντος, à prima sui aoristi, *ο*. paruū in *ω*. Indef. secun. magnum mutato, & acuto accentu ad ultimam reiecto. ἢ τῆς ὑποῦσα à genitiuo masculini, sicut ἢ τῆς ἰσότητος, accentu tamen

DE FORM. VERBORVM PASS.

tu tamen circumflexu super penultimam posito, ubi postrema non fuerit producta. τὸ τυπὸρ à genitio masculini, extrema syllaba abiecta.

- Futur. pri. δ τυπῶρ, τοῦ τυπόντος, à prima primi futuri, adiuncto ν.
 ἢ τυπούσα sicut ἢ τυπύουσα. τὸ τυπὸρ, sicut τὸ τυπύουρ.
 Μέλλων α.
- Futu. secun. δ Τυπῶρ, τοῦ τυποῦντος, à prima secundi futuri, ν. addito & accentu circumflexo ubiq; seruato, nisi extrema fuerit in pedimento. ἢ τυπούσα à genitio masculini, extrema in σα. conuersa, sicut in τυπύουσα dictum est, accentu circumflexo ubiq; seruato, ubi postrema non obstitit.
 τὸ τυποῦρ, τοῦ τυποῦντος, à genitio masculini, accentu circumflexo seruato, ut supra.
 Μέλλων β.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΠΑΘΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Indicatiuus passiuus.

ὑπῶμαι, à prima persona præsentis actiui, ω. ma gno in ο. paruum mutato, & adiuncta μαι. syllaba. Secunda persona à prima deducitur, expuncto μ. & ο. paruo in ε. conuerso. τυπῆται ἰωνικῶς ε. uerò & α. in η. κατὰ κράσιν uersis, ac subscripto. fit τυπῆται ἰωνικῶς. Tertia à secunda persona perfecta τυπῆται, interiecta τ. τυπῆται. Δυνά. Prima persona à prima singulari, extrema in μιθον uersa. τυπῆμιθον. Secunda à tertia singulari ται. in οθον. mutata. τυπῆοθον. Tertia similis est secundæ. τυπῆοθον. Πλη. Prima persona à prima duali, θον. in βα. conuersa. τυπῆμεθα. Secunda à secunda duali, extrema in θε. mutata. τυπῆθε. Tertia à tertia singulari, ε. penultima uocali in ο. paruum uersa, ac ν. conlocante interiecta. τυπῆνται.

- Præteritum imperfect. Παρατατινός.
 Ετυπῆμιθον, à prima imperfecti actiui, ἔτυπῆμιθον, inter ο. & ν. posita. Secunda persona à prima fit, penultima in ε. & extrema in ο. uersis. ἐτυπῆο θον ἰωνικῶς, ἢ κράσα τοῦ ε. ἢ ο. εἰς ον. ἐτυπῆον ἰωνικῶς. Tertia persona à secunda perfecta, ἐτυπῆται, interiecto τ. ἐτυπῆτο. Δυνά. Prima persona à prima singulari, extrema in μιθον uersa. ἐτυπῆμιθον. Secunda à tertia singulari, extrema in οθον. mutata. ἐτυπῆοθον. Tertia

Tertia à secunda duali, extrema in $\omega\eta\rho$ conuersa. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\acute{\epsilon}\zeta$
 $\omega\eta\rho$. Πλη. Prima persona à prima duali, $\theta\omicron\rho$. in $\theta\alpha$. con-
 uersa. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\acute{\omicron}\mu\epsilon\theta\alpha$. Secunda à secunda duali, extrema in $\omega\epsilon$.
 uersa. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\epsilon\omega\delta\epsilon$. Tertia à tertia singulari, ϵ . in \omicron . conuerso,
 ac ν . consonante interiecta. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\omicron\nu\omicron\tau\omicron$.

Παρακείμενος.

$\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$, fit à præterito actiuo $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$. Pro quo anno: Præteritum
 tandum est, treis esse terminationes numeri singularis pas perfectum.
 sui præteriti, $\mu\alpha\iota$. scilicet primæ personæ, $\sigma\alpha\iota$. secundæ, uel
 actu, uel potestate: $\tau\alpha\iota$. uerò tertiæ, ante quas cum uariæ
 sint consonantes, uarias quoq; formationes esse oportet.
 Nam prima coniugatio treis habet mutas, β . ω . ϕ . & du-
 plicem unam, hoc est ψ . quæ $\acute{\alpha}\nu\tau\iota\sigma\omicron\iota\chi\alpha$ sunt, quarum quidē
 altera loco alterius ponitur. $\tau\upsilon\psi\omega$ enim futurum ψ . dupli-
 cem sibi uendicat, qua in simplicis resoluta, hoc est, in ω .
 & σ . cum eas potestate contineat, fit $\tau\upsilon\psi\omega$. at σ . in α . con-
 uersa, ac tenui in aspiratam, hoc est, ω . in ϕ . præteritum
 fit actiuum $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\alpha$. unde α . in $\mu\alpha\iota$. mutata, & ϕ . in β . prima
 fit passiuæ præteriti persona $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\beta\mu\alpha\iota$. at $\mu\alpha\iota$. in $\sigma\alpha\iota$. & β . in ω .
 uersis, fit secunda, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\sigma\alpha\iota$. ω . uerò & σ . iterum unitis, hoc
 est, in ψ . reuersis, fit $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\psi\alpha\iota$. at $\sigma\alpha\iota$. in $\tau\alpha\iota$. conuersa, fit tertia
 $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\alpha\iota$. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\beta\mu\alpha\iota$ tamen non dicimus ob ineptam conso-
 nantium structuram, sed $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$, β . in μ , conuerso, cum
 alterum μ . sequatur. $\Delta\nu\iota\acute{\nu}\acute{\alpha}$. Prima persona à prima fit $\Delta\nu\iota\acute{\nu}\acute{\alpha}$.
 singulari, extrema in $\mu\epsilon\theta\omicron\rho$. conuersa. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\epsilon\theta\omicron\rho$.
 Secunda uerò & tertia à tertia singulari, $\alpha\iota$. in $\omicron\rho$. & tenui-
 bus in proprias aspiratas uersis. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\omicron\rho$. Πλη. Πλη.
 Prima persona à prima duali, $\theta\omicron\rho$. in $\theta\alpha$. conuersa. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\epsilon$
 $\theta\alpha$. Secunda à secunda duali, $\omicron\nu$. in ϵ . conuersa. $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\epsilon$.
 Tertia uerò formari non potest, si tertia singularis, à qua
 formanda est, aliquam habeat consonantem ante $\tau\alpha\iota$. cum Tertia per
 inter ipsam & penultimam ν . consonans omnino sit inter- sona pluralis.
 ponenda. Nam $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\tau\alpha\iota$ dicendum quidem foret, si $\tau\alpha\iota$
 lem literarum structuram ulla dictio reciperet. Ergo sup-
 plendum erit per proprium participium & substantiuum
 uerbum. ut $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\mu\acute{\iota}\nu\omicron\iota$ $\acute{\epsilon}\iota\sigma\iota\rho$. Vbi uerò nulla intercesserit
 consonans, apta fiet formatio. ut $\omega\epsilon\pi\omicron\iota\eta\tau\alpha\iota$, $\omega\epsilon\pi\omicron\iota\eta\tau\alpha\iota$. At
 Ionico more in omnibus uerbis propemodum tertia per-
 sona

DE FORM. VERBORVM PASS.

sona pluralis præteriti passiu formari potest, cum ante ται loco ν. consonantis α. uocalem appetat, quam hoc in loco sic formare poterimus. Nam in prima & secunda coniugatione grauitonorum, à prima persona præteriti actiui fit tertia passiu Ionice, adiuncta ται. syllaba, seruata tamen penultima præteriti passiu. ut τίτυφα, τετύφαται. λέλεχα, λελέχεται. In tertia uerò & quarta à medio fit præterito, seruata ut supra penultima præteriti passiu. ut πείθα, μίσος παραι. πείπιθα. παθητικός, πείπεις, πεπίθεται. φρέφα, πείφραδα, πείφρασαι, πείφράδαται. In quinta uerò coniugatione ea solum uerba hanc tertiam personam Ionice formatam habent, quæ in ρω. desinunt, & à medio præterito formari potest, seruata, ut dictum est, penultima præteriti passiu. ut σπείρω, έσπορα, έσπαρται, έσπάρεται. uel à tertia singulari, hoc est, έσπαρται, α. uocali solum interposita, έσπάρεται. At in uerbis in ω. purum desinentibus, siue grauitonis, siue circumflexis, ac etiam in μι. aptius formabitur, si à tertia quoque singulari præteriti passiu nullam ante ται. habentem consonantem deduxerimus, penultimam scilicet corripientes, si longa fortè existat, & α. uocalem interponentes. ut κλείω, κέκλειται, κελιάται. ποίω, ώ. ποιόηται, ποιοίεται. χρυσόω, ώ. κερύσσωται, κερυσόαται. δίδωμι, δέδοται, δέδοται. At βεβόαται, & έσάαται non dicimus διά τήν κανοφανίαν. Poëtæ tamen metri gratia nonnunquam antepenultimam productam seruant. όδονοείας α. αβιτοπάς τοιδικθά δέδαίταται, έσχατοι άνδρών. In his uerò quæ σ. habent ante ται. nequaquam formari potest tertia persona ίωνιώς, de qua in secundo statu latius dicetur. In secunda coniugatione tres alie locantur mutæ, γ. scilicet η. χ. & ξ. duplex, & hæ quoque αττίσοιχα sunt, & altera quidem in alterius locum succedit eodem ordine quo & superiores in prima coniugatione monstrauimus. ut λέγω. μέλλω, λέξω. duplici uerò in simplice resoluta, hoc est, in η. & σ. fit λείσω. præteritum actiuum λέλιχα. passiuum λέλιχμαι, λέλειπσαι. η. uerò & σ. iterum in έξ. restitutis, λέλειξαι. σαι. uerò in ται. fit λέλειπται.

Verba in ρω.

Verba in ω. purum.

Secunda coniugatio.

Alie coniugationes.

Præteritum uerò passiuum aliarum coniugationū tam grauitonorum, quam circumflexorum, & uerborum in μι. ab actiuo fit, ηα. in μαι. conuersa: sed ante μαι. aut σ. habet, aut

aut quampiam immutabilem, uocalēmue, aut diphth.σ. quidem habet, si tertiæ sit coniugationis, aut quartæ, nisi præteritum actiuum in χα. desinat: quia tunc ad secundam referitur coniugationem. Etiam si sextæ fuerit coniugationis σ. plerunq̄ sibi asciscit. Si uerò quintæ, quampiam sibi uendicat immutabilem. ut *ῥίπασμαι. ῥίφρασμαι. ἴσπαρμαι. ἴκουςμαι. βεβασίλευμαι. ῥεποίημαι. τέθειμαι.* hoc idem & tertia persona habet ante ται. ut *ῥίπασαι. ῥίφρασαι. ἴσπαρται. ἴκουςται. βεβασίλευται. ῥεποιήται. τέθειται.* Secunda uero persona semper in σαι. desinit, in qua nunq̄ σ. geminatur. ut *ῥίπασσαι. ἴσπαρσαι. ῥεποιήσαι.* Sed de hoc in secundo tractatū latius dicetur. *Δυνιά.* Prima persona à prima singulari *ῥίπασμαι.* scilicet in *μεθον* conuersa. ut *ῥίπασμαι, ῥεπεισμεθον.* Secunda & Tertia à tertia singulari, ται. in *θον* mutata. ut *ῥίπασται, ῥεπεισθον. ἴσπαρται, ἴσπαρθον.* Vbi uerò nulla intercesserit consonans, addetur σ. ut *ῥεποιήται, ῥεποιήσθον.* Prima persona à prima duali deducitur, extrema *ῥίπασται.* conuersa. ut *ῥεπεισμεθα.* Secunda à secunda duali, *ῥεπεισθον.* Tertia non fit quandoquidem in tertia singulari ante ται. consonans existit.

Penultima uerò eadem est cum præterito actiuo, si à uerbo in ω. desinente ueniat. ut *τέτυφα, τίτυμμαί.* excipiuntur uerba dissyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ in penultima præsentis ε. habent: quod quidem cum in præterito actiuo in ο. conuersum fuerit Atticorum more, in passiuo postmodum præterito in ε. pristinum reuertitur. ut *λέγω, λέλοχα, λέλεγμαί.* Verba quoq̄ habentia ε. in præsentis cum aliqua consonante implicitum, si in penultima præsentis ε. habeant, id in α. uertunt. ut *τρέφω, τίτρεφα, τίτρεμμαί.*

Υπερσυντέλιμος.

Ἐτετύμμω, à præterito passiuo fit, *μαι.* in *μω.* conuersa, Præteritum plusquamperfecti.
 ac altero ε. præposito, sicut in actiuis. ut *τέτυμμαί, ἔτετύμω.*
μω. Si uerò passiuum præteritum à uocali inceperit, ab eadem & plusquamperfectū principium habebit. ut *ἴκουςμαι, ἴκουςμω.* Secunda persona à secunda præteriti, extrema in ψο. mutata. ut *τίτυψαι, ἔτετυψο.* Tertia uerò à tertia, postrema in πω. ut *τίτυπῃαι, ἔτετυπῶ.* *Δυνιά.* à *τετύμω*
 ο 2 *μεθον*

FORM. VRRBORVM PASS.

μεθор fit ἐτετύμμεθор. à τετύφθор. ἐτετύφθор. Γλι. à τετύμμεθα, ἐτετύμμεθα fit. à τετύφθε, ἐτετύφθε. à τετυμμένοι εισί, τε τετυμμένοι ἴσαρ, ἢ ἰωνιῶς ἐτετύφατο. Hoc idem in reliquis coniugationibus seruandum est.

Αόρισος α.

Indefinitum primum. Ετύφθιρ, à tertia persona præteriti passiuī, extrema in θιρ mutata, & expuncta prima consonante, quæ in præterito perfecto geminatur. In quo aduertendum est, tertiam personam præteriti passiuī, aut in ται. puram desinere, aut cum aliqua præcedente consonante iungi, quæ aut muta sit, & ea quidem tenuis, aut σ. aut immutabilis. Si in ται. puram desuerit, ται. in θιρ. mutabitur. ut κέριται, κερύθιρ. πεποιται, ποιήθιρ.

Si autem aliqua præcesserit muta tenuis, ea quoque in propriam uertetur aspiratam. ut τέτυπται, ἐτύφθιρ. λέλειπται, ἐλέγθιρ.

Εσώθιρ. Si uero σ. aut immutabilis, eadem ante θιρ. permanebunt. ut ὤπασαι, ἐπέιδιρ. ὠφέρασαι, ἐφράδιρ. ἐψάλται, ἐψάλθιρ. ἴσπαρται, ἴσπάρθιρ. Excipiuntur ἐσώθιρ, ἀπό τοῦ σίωσαι, in quo σ. tollitur, quod quidem ἐρρώθιρ suscipit, ἀπό τοῦ ἐρρωται. & ἐμνήθιρ, ἀπό τοῦ μίμνηται.

Penult. prim. indefin.

Penultimā autem primus aoristus habet eandem cum passiuo præterito. ut τέτυμμαι, ἐτύφθιρ. Excipitur ἐύρημαι, quod ἐύρέθιρ facit, & ἐπήνημαι, ἐπηνέθιρ. Circumflexa autem composita ἀπό τοῦ αἰρέω eandem penultimam non seruant.

Composita ab αἰρέω.

ut καθήρημαι, ἐκαθιρέθιρ. Addantur illa etiam, quæ e. habent cum aliqua implicitum consonante, quæ in præterito perfecto passiuo ε. in α. transferunt, & in aoristo α. in ε. restituant. ut ἴσραμμαι, ἀπό τοῦ ἴσρεφα, ἴσρέφθιρ. Secunda persona ἐτύφθης, à prima, υ. in σ. conuersa. Tertia ἐτύφθι, à secunda, expuncto σ. Δυνία. ἐτύφθιτορ, ἐτύφθιται, ἐτύφθιμεθ, ἐτύφθιτε, ἐτύφθισαρ, à prima plurali, extrema in σαρ. mutata, uel à tertia singulari, adiuncta σαρ.

Αόρισος β.

Indef. secun.

Ετύπιρ, ἐτύπις, ἐτύπι, fit à secundo aoristo actiuo ἐτύπορ, in κρ. conuersa, & eandem habet cum primo aoristo in flexionem.

Μέλλωρ α.

Futurum

Futurum primum à secunda primi aoristi persona for: Futur. pri.
matur, abiecto augmento, & adposita *ομαι*. ut *ἐτύφθης, τυφθήσομαι, τυφθήσῃ, τυφθήσεται.*

Μέλλων β.

Futurum autem secundum *τυπήσομαι, τυπήσῃ, τυπήσεται.* Futu. secun.
à secunda fit secundi aoristi, eodem modo quo primum
futurum formare diximus.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulò post futurum, quod græce μετ' ὀλίγον μέλλων dicitur, scilicet, *τετύφομαι, τετύφῃ, τετύφεται,* à secunda persona passivi præteriti uenit, inter ψ. & αι. diph. *ομ.* interposita. ut *τέτυψαι, τετύφομαι.* In quo quidem futurum sciendum est, idem seruari augmentum, quod in præterito, à quo ducitur inuenies. Quod ideo quidem admonendum putauimus, quia in cæteris futuris augmentum tollitur eius temporis à quo trahuntur.

Mox futurum.

Προσωντικά παθητικά. Ενισως ἢ Παρατατ.

Τύπῃον, à secunda imperfecti passiuui ἐτύπῃο, abiecto augmento, uenit. Tertia persona à tertia temporis eiusdem, extrema in *ω.* conuersa, & accentu in penultimam translato. ut *ἐτύπῃετο, τυπῃέω.* Δυνά Secunda persona *τύπῃεορ,* à tertia singulari, *ω* in *ορ.* conuersa, & accentu in antepenultimam reiecto, quando quidem ultima iterum breuis facta est. Tertia quoque ab eadem fit, adiuncto *ν.* ut *τυπῃέωρ.* Πλη. Secunda persona à secunda duali, *ορ.* in *ε.* conuersa. *τύπῃεθε.* Tertia à tertia singulari, adiuncta *σαρ,* *τυπῃέωσαρ.*

Imperatiuus passiuus.

Παρακειμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Τέτυφο, à secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile cum præterito perfecto incrementum habens. Tertia persona à tertia fit eiusdem temporis, extrema in *θω.* conuersa, seruatis tamen consonantibus, quæ ante *το.* forte extiterint. Si qua uerò tenuis fuerit, in propriam uertatur aspiratam. Vbi autem nulla inciderit consonans, *σ.* addatur necesse est. ut *ἐτέτυπῃο, τετύφθω. ἐπέπεσθο, πεπέσθω. ἔσπαρτο, ἐσπάρθω. ἐπέποιητο, πεποιήθω.* Et alia ad præsentis inflexionem.

Præteritum perfecti et plusquam.

DE FORM. VERBORVM PASS.

Αόριστος α.

Indefin. pri. Τύφθητι, à tertia persona primi aoristi, adiuncta τi. quam quam ratio postulabat ut θi. adderetur: quod quidem ob id factum non est, quoniam cum præcedens syllaba alteram habeat aspiratam, necesse fuit ut pro θ. eius ἀντίστοιχον hoc est, τ. poneretur. Vbi uerò ultima nullam habuerit aspiratam adiuncta θi. secunda fiet persona, quod autem ad tertiam, & eas quæ sequuntur attinet, illud θ. in τ. mutabitur. Tertia persona fit à secunda, extrema in τω. mutata, & accentu ad penultimam translato. ut τύφθητι, τυφθήτω. Δυνικά. τύφθητορ, τυφθήτωρ. Πλη. τύφθητε, τυφθήτωσρ.

Αόριστος β.

Indefinitum secundum. Τύπηθι, à tertia secundi aoristi formatur, abiecto scilicet, augmento, & apposita θi. ut ἐτύπη, τύπηθι. Secunda τυπήθηθι. in τω. conuersa. διὰ τῷ τ. Δυνικά. τύπητορ, τυπήτωρ. Πλη. τύπητε, τυπήτωσρ.

Εὐτικά παθητικά.

Optatiuus passiuus.

Optatiui omnes passiuæ uocis à proprio indicatio passiuo fiunt, extrema in μικρ. conuersa, & adiuncto i. penultimæ uocali, ut in ea sit omnino dipthongus διὰ τῷ i. ut τύημαι, τυήοιμικρ. ωπειήμαι, ωπειήοιμικρ. Vbi uerò ante μαι. fuerit aut consonans, aut υ. aut dipthongus ex ea consistens, nulla poterit esse formatio.

Ενεως ή Παρατατικός.

Præfens et præteritum imperfectum

Τυήοιμικρ, deducitur à prima persona præfentis τυήοιται, ut supra dictum est. Secunda persona à prima formari potest, extrema in ο. conuersa, & accentu in ante penultimam retracto: quandoquidem postrema breuis facta est. ut τυήοιο. Tertia à secunda, interiecto τ. τυήοιτο. Δυνικά. τυήοιμεθορ, à prima singulari, μικρ. in μεθορ. conuersa. Secunda persona τυήοιοθορ. Tertia τυήοιοθορ. Πλη. τυήοιμεθα, τυήοιοθε, τυήοιυτο.

Παρακειμένος ή ὕπερσυντέλιμος.

Præteritum perfectum et plusquam.

Præteritum perfectum hoc in loco formari non potest, cum ante μαι. consonantem habeat, ut supra dictum est. Igitur per participium eiusdem temporis, & substantiui uerbum, suppletur, sic uidelicet. τετυμμένος, εἶμ, εἶς, εἶν. Αόριστος α.

Αόριστος α.

Τυφθείμῃ, à genitiui sui participij, extrema in ηρ. mutata, & addito ι. penultimæ, actiuorum more. ut τύφθεις, τυφθέντος, τυφθείην. Secunda persona à prima fit, ρ. in σ. uerso. τυφθείης. Tertia à secunda, expuncto σ. τυφθείη. Δυνιά. Secunda persona à secunda singulari expuncto σ. & adiunctα τωρ. τυφθείτωρ. Tertia à secunda duali, extrema in πρ. uersa, τυφθείτηρ. Πλη. Prima persona à prima singulari interiecta με. inter κ. & ρ. τυφθείμερ. Secunda à prima plurali, μερ. in τε. conuersa, τυφθείητε. Tertia quoq; à prima, extrema in σαρ. mutata. τυφθείησαρ.

Indefi. pri.

Αόριστος β.

Τυπέμῃ, à genitiuo sui participij, τυπέης, τυπέντος; sicut & primus.

Indefinitum secundum.

Μέλλων α.

Τυφθίσοίμῃ, τυφθήσοιο, τυφθήσοιτο, à prima persona primi futuri passiuī, τυφθίσομαι, sicut & præsens.

Futurum primum.

Μέλλων β.

Τυπησοίμῃ, τυπήσοιό, τυπήσοιτο, à prima secundi futuri passiuī, τυπήσομαι.

Futr. secun.

Μετ' ὄλ. μέλλων.

Τετύψοίμῃ, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima persona paulo post futuri, τετύψομαι.

Paulo post futur.

Υποτακτικὰ παθητικὰ. Εννεσῶς ἢ Παρατατ.

Τύπῃωμαι, à prima persona præsentis indicatiui modi passiuī. pro quo aduertendum est, ο. paruum in ω. magnū, & ε. ψιλόν in η. ubiq; uertenda esse. ut τύπῃωμαι. ἔαρ τύπῃωμαι. τύπῃεται, ἔαρ τύπῃεται. τύπῃεσθω, ἔαρ τύπῃεσθω. & sic de alijs. Potest etiam & à prima persona subiunctiuī actiuī deduci, adiunctα μαι. Nā regula est, ὅτι δ' ἐνεργητικὸς ἐνεσῶς τῶν ὑποτακτικῶν προοίσει τῆς μαι παθητικὸς γίγνεται. ἔαρ τύπῃω, ἔαρ τύπῃωμαι. hoc est, Actiuum præsens subiunctiuorum appositione μαι. passiuum fit.

Subiunctiuis pass.

Canon.

Παρακείμενος, ἢ ὑπερσυντέλιος.

Præteritum perfectum nequaquam formari potest, ubi ante μαι. consonans fortè extiterit, aut υ. aut diphthongus ex eo consistens. oportet igitur aliam esse monophthongum,

Præteritum perfect. et plusquam.

DE FORM. VERBORVM PASS.

gum, qua in δ . circumflexum mutata apte formari poterit. ut $\omega\pi\omicron\iota\mu\alpha\iota$, $\acute{\epsilon}\alpha\rho\ \omega\pi\epsilon\omicron\iota\omega\mu\alpha\iota$. Iccirco hoc etiam in loco per participium passivi praeiteri, & substantivum uerbum, ut supra quoque dictum est, supplendum erit, cum ante $\mu\alpha\iota$. consonans existat. ut $\tau\epsilon\tau\upsilon\mu\acute{\epsilon}\nu\omicron\varsigma\ \acute{\epsilon}\alpha\rho$, δ . $\eta\zeta$.

Indef. pri. $\acute{\epsilon}\alpha\rho\ \tau\upsilon\phi\theta\acute{\omega}$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta\varsigma$, $\tau\upsilon\phi\theta\eta$, à tertia persona primi aoristi $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\eta$, extrema in δ . circumflexum mutata, & ϵ . augmenti to syllabico expuncto.

Αόρισος α.

Indef. secun. $\acute{\epsilon}\alpha\rho\ \tau\upsilon\pi\acute{\omega}$, $\tau\upsilon\pi\eta\varsigma$, $\tau\upsilon\pi\eta$, à tertia secundi aoristi $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta$, sic cut & primus.

Αόρισος β.

Infinitivus passivus. **T** $\upsilon\pi\eta\epsilon\omicron\delta\alpha\iota$, à secunda persona pluralis numeri $\tau\upsilon\pi\eta\epsilon\omicron\delta\epsilon$, ϵ . tenui in $\alpha\iota$. diphthongum uerso.

Απαρίμφατα παθητικῶν. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Παρακειμῆνος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Præter. perfe. $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\alpha\iota$, à secunda pluralis praeiteri passivi $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi\theta\epsilon\iota$, et plusquam. in $\alpha\iota$. diph. conuerso, & accentu in penultimam translato.

Αόρισος α.

Indefin. pri. $\tau\upsilon\phi\theta\eta\upsilon\alpha\iota$, à tertia persona singularis numeri primi aoristi, $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\eta$, adiuncta $\upsilon\alpha\iota$. expuncto tamē prius augmento.

Αόρισος β.

Indef. secun. $\tau\upsilon\pi\eta\upsilon\alpha\iota$, tertia à singulari secundi aoristi $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta$, eodem modo.

Μέλλων α.

Futur. pri. $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\omicron\delta\alpha\iota$, à secūda pluralis numeri temporis eiusdem $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\omicron\delta\epsilon$, sicut & præsens.

Μέλλων β.

Futu. secun. $\tau\upsilon\pi\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\omicron\delta\alpha\iota$, à secunda pluralis numeri eiusdem temporis. $\tau\upsilon\pi\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\omicron\delta\epsilon$.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Paulo post futurum. $\tau\epsilon\tau\upsilon\psi\epsilon\omicron\delta\alpha\iota$, à secunda pluralis eiusdem temporis $\tau\epsilon\tau\upsilon\psi\epsilon\omicron\delta\epsilon$. Possūmus etiam huiusmodi infinitiua, quæ in $\omicron\delta\alpha\iota$. de sinunt, à tertia singulari suorum temporum formare, extrema scilicet in $\omicron\delta\alpha\iota$. conuersa. $\tau\upsilon\pi\eta\epsilon\iota\tau\alpha\iota$, $\tau\upsilon\pi\eta\epsilon\omicron\delta\alpha\iota$. $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\tau\alpha\iota$, $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\upsilon}\sigma\epsilon\omicron\delta\alpha\iota$.

Μετοχᾶ παθητικῶν. Ενισῶς ἢ Παρατατ. ὁ $\tau\upsilon\pi\eta\acute{\omicron}\mu\omicron\varsigma$.

TRACTATUS PRIMVS.

Τυπῆσθαι, τοῦ τυπόμενου, à prima indicatiui, *μαι* in Participium
 μινος uersa. passiuum.

ο Τετυμμένος, τῷ τετυμμένου, à prima præteriti passiuui, *εο*: Præt. perfe.
 dem modo. et plusquàm.

ο Τυφθεῖς, τῷ τυφθέντος, à secunda primi aoristi, ἐτύφθης, Indefinitum
 extrema in *ας*. uersa. primum.

ο Τυπέεις, τῷ τυπέεντος, à secunda secundi aoristi, eodem Indef. secun.
 modo.

μήλ. α. ο Τυφθισόμενος } à prima suorum temporum,
 μήλ. β. ο Τυπησόμενος } *μαι*. in *μινος*. uersa.
 μετ' μέλλ. ο Τετυψόμενος }

Ρ Η Μ Α Τ Α Μ Ε Σ Α.

Erborum mediorum præsens & præteritū im- De uerbis
 perfectum cum passiuis prorsus conueniunt. medijs.
 præteritum perfectum & plusquàmperfectum,
 actiuam sequuntur terminationem. Reliqua
 uerò tempora passiuam.

ορισμά μίσα. Evesōs. Τυπόμεαι. τύπημ. τυπῆται. ab actiuo, sicut & passiuum. Indiciuius
 παρακείμενος passiuus.

Ετυπόμενρ. ἐτύπηον. ἐτύπητο &c. Παρατατικός. Præteritum
 μένπα, à præterito actiuo fit, idem habens principium, medium.

& in α. desinens cum præsentis consonante, quæ quidem
 χαρακτρισμόν τῆς συζυγίας, hoc est, figuratiua coniugatio-
 nis appellatur. ut λείβω. παραι. λείλεφα. μίσος παραι. λείλοι
 βω. λείγα. παραι. λείλεγα. μίσος, λείλογα. Excipiuntur uerba Verba quar-
 quartæ coniugationis, quoniam cum ζ. & geminatam ω. tæ coniuga.
 earum sint figuratiuæ literæ, neutram tamen illarum assu-
 mit mediū præteritū. Sed nunc γ. nūc uerò δ. γ. quidem sibi
 affiscit, cum futurum ξ. habeat ante ω. finalem. ut κραίω,
 κραίξω, μίσο. παραι. κείραγα. πλῆνω, πλῆξω, πῖπλιγα. Si uerò
 futurum σ. habuerit, medium præteritum δ. sibi uendicabit.

DE FORM. VRRBORVM MEDIORVM.

bit. ut φράσω, φράσω, φίφραδα. ἐρέω, ἐρέω, ἤρεδα, si in usu habeatur. At si præsens duas diuersas habuerit consonanteis, uidelicet π. κ. & μ. medium præteritum priorem as-

Exceptiones

ἐρέω κ.

Verba in ω. purum.

Annotat.

Canon.

Annotat.

sumit, cum sit proprium coniugationis χαρακτηρισμόν. τίς πω. μέσος παραι. τίτυπα. τίτω, τίτοια. τίμνω, τίτομα. nam τ. & υ. cum per παρέμψησι extrinsecus accersita sint, χαρακτηρισμῶν coniugationis esse non possunt. Quatuor tamen inueniuntur uerba, quæ & si per π. enunciantur, eorū tamen præteritum medium non ω. sed partim β. partim υ. ubi uendicat. ut βλάπω, βίβλαβα. καλύπω, κενάλυβα. κρύπω, κρύβα. σιάπω, έσιαφα. quæ consonantes propriæ sunt futurorum perfectorum figuratiuæ. ut βλάβω, καλύβω, κρύβω, & σιάφω, & si omnia in usu non sint. At ἐρέω κ. medium præteritum ἀπό τῶ ἐρέω, unde ἐρύκος uerbale nomen, licet ambobus serauerit consonanteis, scito tamen κ. solum esse χαρακτηρισμόν. nam κ. in eadem syllaba minime comprehēdi possunt, sed per διάσσι in diuersis locari syllabis &c. Si uerò in ω. purum desinat uerbum, siue monophthongus præcedat, siue diphthongus, eandem & medium præteritum seruat. ut λύω. παραι. λένυα. μέσος λένυα. ἀνούω. quæ aut εω. aut ου. habent, omnino carent, præter ἀνούω, ut dictum est. Est autem præteritum medium par syllabis actiuo, quando à themate grauitono deducitur. ut τρέπω, τίτυφα. μέσος. τίτυπα. Si autem à circumflexo, una minuitur syllaba. Nam quando cunq; futurum primum superat præsens circumflexum, tunc medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo. Secundus aoristus à primo. ut δουπέω. μέλωρ, δουπέσω, παραι. δεδούπηνα. μέσος, δεδουπα. ἀόρ. α. ίδούπησα. ἀόρ. β. ίδουποι, qua syncopa penultima uocalis præteriti actiui eliditur, & sequens consonans, quæ α. finali iuncta erat, hoc est, κ. Vnde apparet medium præteritum haud dubie sequi præsens circumflexum, cum par sit ei syllabis, augmento detracto, cumq; eandem suscipiat consonantem quam præsens habet circumflexum ante ω. finalem, tanquam cōiugationis figuratiuam. ut δουπέω, δεδουπα, sicut in grauitonis, ω:ίω, ω:ιποίω. Præterea

DE FORM. VERBORVM MEDIORVM.

Υπερσυντέλιμος.

Præteritum
plusquàm
perfect.

Ετετύπερ, à præterito medio, τίτυπα, sicut à τίτυφα, ἔτι
τύφειρ.

Αόριστος α.

Indefin. pri.

Ετυψάμην, à prima persona primi aoristi actiui ἔτυψα, ad-
iuncta μην. Secunda persona à prima fit, extrema in ο.
uerfa, & accentu in antepenultimam retracto. ἔτυψάμην, ἔ-
τύψαο, α. uerò & ο. in ω. μίγα contractis, ἔτύψω fit. Tertia per-
sona à secunda fit perfecta, interposito τ. ἔτύψαο, ἔτύψατο,
ἢ τάλσιπά.

Αόριστος β.

Indef. secun.

Ετυπόμην, ab actiuo ἔτυπον, interiecta μιν. sic ἔτυπόμεν,
ἀπό τῶ ἔτυπῳ.

μέλλων α.

Futur. pri.

Τύψομαι, à prima primi futuri actiui, sicut & præfens.
Nam omne futurum actiuum in ω. desinens, assumens μαι.
syllabam, ac uertens ω. magnum in ο. paruum si grauitos-
num est, si uerò circumflexum, in ου. medium futurum fac-
cit. ut λέξω, λέξομαι. ψαλῶ, ψαλοῦμαι.

Μέλλων β.

Futu. secun.

Τυποῦμαι, à prima secundi futuri actiui τυπῶ, ut dictum
est supra.

Προσαυτινάμιστα. Ενισῶς ἢ παρατατ.

Imperatiuus

Τῆσον, τυπῆσθω, à secunda imperfecti temporis ἔτυπῶν,
abiecto augmento, ut in passiuis dictum est.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Præt. perfe.
et plusquàm.

Τίτυπε, τίτυπέτω, à tertia præteriti medijs, sicut τίτυφε.

Αόριστος α.

Indefin. pri.

Τύψαι, τυψάσθω, à prima primi aoristi medijs ἔτυψάμην ex-
puncta μην. finali syllaba, & adiuncto ι. ut ἔτυψάμην, τυψαι.
uel fit à prima actiui abiecto augmento, & addito ι. penul-
timæ. ἔτυψα, τυψαι. Tertia à tertia actiui, τω. in ἔσθω. conuer-
σα. τυψάτω, τυψάσθω. Δυνά. τυψάσθω, τυψάσθω. Πλη. τυ-
ψάσθε, τυψάσθασα, α. quidem ubiq; seruato.

Αόριστος β.

Indef. secun.

Τυποῦ, τυπέσθω, à secunda persona eiusdem temporis,
abiecto prius augmento, ac circumflexo super extremam
syllabam posito.

Εἰτινά

Εὐτιμὰ μίσα. Ενισῶς ἢ παρατατ.

Τυπόμιμρ. τύποιο. τύποιτο, ἂ τύποιμαι, sicut & passiuum. Optatiuus

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Τετύποιμι. τετύποις. τετύποι, ἂ genitiuo participij Præteritum
τετυπότος. perfect. et plusquam.

Αόρισος α.

Τυφάμιμρ. τυφάσο. τυφάστω, ἂ prima primi aoristi mediij Indefin. pri.
τυφάμην.

Αόρισος β.

Τυποίμιμρ. τύποιο. τύποιτο, ἂ secundo aoristo ἐτυπόμιμρ. Indef. secun.

Μέλλων α.

Τυφοίμιμρ. τυφοίο. τυφοίτο, ἂ primo futuro τυφοίμαι. Futur. pri.

Μέλλων β.

Τυποίμιμρ. τυποίο. τυποίτο, ἂ secundo futuro τυποίμαι, ου. Futu. secun.
inoi. uersa, & μαι. in μιμρ. ac circumflexo in acutum mutas
τω, ubi postrema ex breui longa facta sit.

Υποτακτικὰ μίσα. Ενισῶς ἢ παρατατ.

Τυπώμαι. τύπη. τύπηται. sicut passiuum. Subiuncti-
uus.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

ἰάρ Τετύπω, ἂ præterito medio τίτυπα, sicut ἂ Præt. perfe.
τύψα, ἰάρ τετύψω. et plusquam.

Αόρισος α.

ἰάρ Τυψώμαι, ἂ prima primi aoristi mediij ἐτυφάμιμρ, per Indefi. pri.

ultima in ω. μίγα, & μιμρ. in μαι. mutatis, expuncto prius Canon,

augmento. nam regula est, ὅτι πᾶρ παθητικῶν ἢ μέσων, ἔχου
ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικῶν, τρέπον τὴν ἰσχύα τιν εἰς μαι, ἢ ἐν τῇ παρ

αλλογούσῃ προσλαμβάνου τὸ ω. μίγα ὑποτακτικῶν γίνεται. hoc
est, Omne passiuum siue medium, habens in fine μ. κλιτι

κῶν, uertens extremam in μαι. & in penultima assumens ω.
magnum, subiunctiuum fit.

Αόρισος β.

ἰάρ Τύπωμαι, ἂ secundo aoristo ἐτυπόμιμρ, eodem modo. Indef. secun.

Απαρέμφατα ἀνεργητικὰ. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Τυπῆσθαι, ἂ secunda plurali præsentis temporis, ε. in αι. Infinitiuus
diphthongo conuerso.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντ.

DE FORM. VERBORVM MEDIO R.

- Præteritum perfect. et plusquam. Τετυπείναι, à tertia præteriti medij, adiuncta να. sicut τετυφείναι.
- Indefin. pri. Τύψαθε, à secunda plurali eiusdem aoristi ἐτύψαθε, sicut & præfens.
- Indefinitum secundum. Τυπέσθαι, eodem modo, ἀπὸ τοῦ ἐτύπεσθε, accentu tamen in pe. ultimam translato.
- Futurum primum. Τύψεσθαι, à secunda plurali primi futuri medij τυψέσθε.
- Futu. secun. Τυπέσθαι, accentu circumflexo super penultimam, à secunda persona plurali secundi futuri medij τυπέσθε.
- Poteris etiam & hæc infinitiua, quæ in εσθαι. finiunt, à tertia singulari suorum temporum deducere, extrema in εσθαι. conuersa, sicut in passiuo dictum est. ut τύπεται τυπέσθαι. ἐτύψατο τυψάσθαι, & sic de alijs, augmento prius expuncto, ubi forte extiterit.

Μετοχὰί μέσαι. Ενεσὼς ἢ Παρατατ.

- Participium ὁ Τυπόμενος, τοῦ τυπόμενου, à prima persona præsentis indicatiui.
- Præteritum perfect. et plusquam. ὁ Τετυπώς, τοῦ τετυπότος, à secunda persona præteriti medij τέτυπας, α. in ω. uersa.
- Indefin. pri. ὁ Τυψάμενος, τοῦ τυψαμένου, à prima primi aoristi ἐτυψάμενος.
- Indefinitum secundum. ὁ Τυπόμενος, τοῦ τυπόμενος, à prima secundi aoristi ἐπυπόμηνος.
- Futur. pri. ὁ Τυψόμενος, τοῦ τυψομένου, à prima primi futuri τύψομαι.
- Futu. secun. ὁ Τυπούμενος, τοῦ τυπουμένου, à prima secundi futuri τυπούμαι.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTI
TUTIONVM TRACT. PRIMI
FINIS.

F. VRB.

F. VRBANI INSTITVTIONIS GRAM-
MATICAE TRACTATVS
SECVNDVS.

N priori tractatu de octo parti-
bus orationis locuti sumus, sed
secundum linguam cōmunem.
nunc, quia magna inter hanc &
alias diuersitas est, de eisdem se-
cundum eas dicemus, additis
quibusdam regulis generalibus,
quas inutileis fore non puto, tam
nominum quàm aliarum parti-

um orationis, iterum sumpto à literis initio. quæ (ut dictū
est) quatuor & uiginti bipartitō diuiduntur, *εις φωνήντα*,
ής σύμφωνα, hoc est, in uocaleis & consonanteis. Voc-

Literæ quot

ales sunt septem, *α. ε. η. ι. ο. υ. & ω*. Consonantes uerò
decem & septem, *β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ.*

Vocales.

Vocales trifariam diuiduntur *εις μεταβλητά, ή άμετάβη-
τα*, hoc est, in mutabileis & in immutabileis. *εις μακρά, ή
βραχέα, ή δίχρονα*, longas, breueis, & ancipiteis. *εις προτα-
στικά, ή ύποτακτικά*, hoc est, præpositiuas, & subiunctiuas.

Mutabiles.

Mutabiles sunt *α. ε. ο. μικρόν*, quæ sic appellatæ sunt, quod
in uerborum præteritis mutantur, hoc est, *α. & ε. in η. ο.*

Immutabiles

μακρόν uerò in *ω. μέγα. ut ακούω. παρατακτικός ήμουρ. έθές-
ω, ήθελορ. όφείλω, άφειλορ.* Immutabiles uerò sunt *η. ι.*

υ. & ω. quæ cum in præteritis non mutantur, hoc sortitæ
sunt nomen. ut *ήνω, παρατακτικός ήμορ. ίξένω, ίξενορ. ύβριζώ,*

De ancipiti-
bus uocali-
bus.

ύβρορ. άθω, άθορ. Vocales natura longæ duæ, *η. & ω. μέγα*,
natura breues duæ, *ε. ψιλόν, & ο. μικρόν.* Ancipites tres

α. ι. & υ. quas alij alijs nominibus nuncuparunt. Quis-
dam *άμφίβολα*, hoc est, indifferenteis & ambiguas, tanquã

dubias, quoniam interdum sunt longæ, interdum breues.
Alij *όγρα*, hoc est, liquidas siue labileis ad tempus, & lon-
gæ & breuis syllabæ. Alij autem appellauerunt ipsas *δι-
χρονα*, quod obtinuit. Interdū enim suscipiunt tempus lon-
gæ syllabæ, interdū uerò breuis, quod & Dionysius Thrax
dicit.

DE LITERARVM DIVISIONE.

Quare dicitur propter hoc ipsas *δίχρονα* dictas esse, *ἐπεὶ ἐκτρέφεται, καὶ συστέλλεται*, quoniam producuntur & corripuntur. Non tamen omnino plenam & absolutam sortitæ sunt licentiam, ut ubicunq; sitæ sint, & longæ & brevis syllabæ locum possideant. Sed de eis etiam dantur regulæ. Nam aut in fine dictionis reperiuntur, atq; ita regulam finalium uocant, aut in principio siue medio dictionis, & hoc dupliciter: Velenim quibusdam grammaticorum regulis, poetarumq; autoritate coarctantur, ne quis ex arbitrio eas in una & eadem dictione nunc longas nunc breues indifferenter accipiat, & sic, quæ semel breues sunt, non nisi breues esse possunt, & contra, exempli gratia, *πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθει ἄλγος ὄρκατὰ θυμόν*. Nam *πάθει* penultimam corripit, cum sit aoristi secundi τῶν βαρυτόνων, qui quidem natura appetit penultimam breuem. *τετυφάσι* uerò penultimam producit, quoniam omnia uerba in *σι*, desinentia ante finalem natura habent longam, & si poetæ nonnunquam eam corripiant, ut etiam Herodianus ἐν τῷ περὶ χρόνων asserit, his utens exemplis. *Οδυσεύς δ. τεθυάσι, τμηρὸν δὲ δειλόχασσιν ἴσα θεοῖσι. καὶ παρὰ ξυνοφάνει ὁ ἀρχὴ κατ' ἄμμερον, ἐπεὶ μεμαθήσασιν πάντες*. Multa tamen sunt ab antiquis annotata, quibus si semel Homerus breuib; usus est, ea semper corripit, & contra, quæ semel produxit ea semper usurpat ut longa. Vel ipsæ ancipites propriam exercent potestatem, nec ullo modo arctantur, quin etiam in eadem dictione & longæ esse possint, & breues. Et sic *δίχρονα*, hoc est, ancipites merito appellandæ sunt. Exemplum de *α. ἰλιάδος ε. ἀρεῖς ἀρεῖς βροτολοιοῖ, μαιφόνε, τεχέσι πῶλῆτα*. Nam *ἀρεῖς* primo loco producit primam, secundo uerò corripit eandem. De *ι. Οδυσεύς ι. ἰομῶν, ἢ καὶ ἔπειτα κατὰ φέεσ' ἐαδόμεν' ἐπι*. Et in eodem, *μὴ ἰομῶν, μὴ πού τις ἐποσπασῶν καὶ ἰομῶν*. In primo uersu *ἰομῶν* producit primam, in secundo uerò corripit eandem. De *ν. Οδυσεύς ε. καὶ τὸ κατεβόμβρον συγῆς ὕδαρ, ὅς τε μέγιστος. καὶ Ἰλιάδος β. ἀξίου, οὐ καλλιόρον ὕδαρ ἰπυῖς δναται αἶσαρ*. In primo uersu *ν. producta est, in secundo uerò correpta. Igitur aut in quibusdam dictionibus semper corripuntur secundum regulam grammaticorum, ut *πάθει* *θερ*,*

βῆμα, & id genus alia: aut semper producantur. ut *ἰνά*
να, τῶ, μῦθος, & similia. Aut eadem aliquando corripit
 untur, & aliquando producantur. ut *ἀπόλλωμ, ἰομν, ἴδωρ*.
 Hæc ut arbitror dicuntur proprie à grammaticis ἀμφίβο- ἀμφίβολα.
 τα, id est, ambiguae siue ancipites. *διχρονα* uerò, id est, bis
 temporæ generali nomine appellantur cuiuscunque ordi-
 nis, tam illæ quæ pro breuibus semper accipiuntur, quàm
 quæ pro longis, & quæ in eadem dictione modo longæ
 modo breues sumuntur: sed de his satis. Præpositiua Præpositiua
 uocales sunt α. ε. η. ο. & ω. Subiunctiua uerò ι. & υ. Præpo Subiunctiua
 sitiua enim dictæ sunt, quoniam subiunctiuis præpositæ
 diphthongos faciunt. Subiunctiua uerò, quoniam præ-
 positiuis in constitutione diphthongorū supponuntur. ex
 α. enim & ι. fit diphthongus αι. & ex ε. & ι. fit ει. & sic de α
 η. υ. u. autem & si sit subiunctiua, nonnunquam tamen præ
 ponitur τῷ ι. ut *υῖος, μῦα, ἀρπυια*. Diphthongorum quæ Diphthong
 ex dictis uocalibus constituuntur, aliæ propriæ, aliæ im- gi.
 propriæ. Propriæ sunt sex, αι. αυ. ει. ευ. οι. ου. & hæc εὐ-
 φωνοι dicuntur, id est, sonoræ: uel (ut uerbum uerbo red-
 damus) benefonæ. Impropriæ item sex. quinque com-
 munes, α. η. ηυ. υι. ω. & una ἰώνων propria ωυ. ut *ὠντός,*
 pro *αὔτός*. quarum tres sunt κακόφωνοι, id est, dissonæ
 uel malefonæ, hoc est ηυ. υι. ωυ. tres uerò ἀφωνοι id est, a-
 να, α. scilicet η. & ω. Συμφώνων δὲ τὰ μὲν ἀφωνα, τὰ δὲ ἡμί-
 φωνα. hoc est, Consonantium autem aliqua mutæ, aliqua
 tenui uocales. Mutæ sunt nouem, β. γ. δ. η. π. τ. θ. φ. χ. Quæ Mutæ.
 in quadrati figuram dispositæ, duobus modis possunt con-
 siderari. Vno modo quatenus ex eis tres carent aspiratione
 ne, & hæ ψιλὰ, hoc est, tenues literæ nuncupantur. η. π. τ.
 Tres plenam eam possident, & hæ δασέα, hoc est, crassæ Tenues.
 dicuntur. θ. φ. χ. Tres neque prorsus carent aspiratione, Aspiratæ.
 neque eam plenam possident, & hæ μέσα, hoc est, mediæ Mediæ.
 habentur. β. γ. δ. Et sic earum tres habentur ordines. Vnus
 medius, hoc est. β. γ. δ. Alter læuus, π. η. τ. Et tertius des-
 xter, φ. χ. θ. ita quod β. media sit inter π. & φ. γ. inter η.
 & χ. δ. inter τ. & θ. Alio modo quatenus inuicem pro se po-
 nuntur, & ita tres alij fiunt earum ordines transuersi. Pri-
 mus, π. β. φ. Secundus, η. γ. χ. Tertius τ. δ. θ. Et hoc mo-
 q do

DE LITERARVM DIVISIONE.

ἀντίσοιχα. do ἀντίσοιχα appellantur, nam tenues pro aspiratis ponuntur. hoc est, ω. pro φ. η. pro χ. & τ. pro θ. ut φράσω, τίφραδα, χίχρα, εω κίχρα, θείνω τίθαια. pro φίφραδα, χίχρα, τίθαια. quod non dicimus propter uocis asperitatem. Item aspiratae pro tenuibus ponuntur, quando cunq; post ipsas tenues sequitur diæio à uocali aspirata incipiens, siue in compositione, siue in diuisione. ut ἐφίσημι, οὐχ' ὄπως, μεθ' ὧν. ob quam rem in ἐπι præpositione, & μετὰ, extrema uocali abiecta per az postrophum, mutatae sunt tenues in proprias aspiratas. Sic in οὐν aduerbio negandi η. in χ. transijt, sequente ὄπως. Semiuocales autem sunt octo ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Quæ in duas parteis diuiduntur. εις διπλά, ἢ ἀπλά. id est, duplices & simplices. Duplices sunt tres, ζ. ξ. ψ. quæ sic appellantur, quoniam unaquæque illarum uim habet duarum consonantium. ζ. σ. & δ. ξ. η. & σ. ψ. ω. & σ. Simples uerò bifariam & ipsæ diuiduntur, εις ἀμετάβολα ἢ ὑγρά, ἢ εις ἀσχημορ. hoc est in immutabileis, siue liquidas, & in aschemum. Immutabiles sunt quatuor, λ. μ. ν. ρ. quæ sic appellatae sunt, quoniam non mutantur in declinationibus nominū, neq; in futuris uerborum. u. νίωρ, νίωρος. ἔλλυρ, ἔλληνος. ψάλλω. Σ. ψάλλω. κρινώ, κρινῶ. ἀσχημορ uerò unum, σ. scilicet: quæ idcirco ita nuncupata est, quoniam non habet alteram sibi peculiarem significationem, ut aliæ. Nam ζ. & semiuocalis est, & duplex. ut ξ. & ψ. Sic λ. & semiuocalis est, & immutabilis. ut μ. ν. & ρ. At σ. solum semiuocalis, unde ἀσχημορ dicitur. A quibusdam etiam, ut refert Diomedes grammaticus, μωσβαδιόρ appellatur, quòd suæ cuiusdam potestatis sit.

εἰκοστίαρχα

DE SYLLABARVM DIVISIONE.

Syllabæ dif-
finitio.

ΣΥλλαβὴ ὅστι συνέλευσις τοῦλάχισον δύο γραμμάτων. hoc est, Syllaba est concursus ad minimum duarum literarum. Vel sic, Συλλαβὴ ὅστι σύλληψις συμφώνων μετὰ φωνήεντος, ἢ φωνήεντων. hoc est, Syllaba est comprehensio consonantium cum uocali, siue uocalibus. Vel sic, Συλλαβὴ ὅστι συμπλοκὴ σοιχείων κατὰλληλος ὑφ' ἑνα τόνου, ἢ ἐν πνεῦμα ἀδιασάτως ἀγομῆν. id est, Syllaba est conuexio siue copulatio elementorum adinuicem sub uno tono, & uno spiritu indistanter, & sine interuallo ducta. Dicitur autem συλλαβὴ παρὰ τὸ συλλαμβάνειν τὰ γράμματα. Abusiuè uerò & solæ uocales syllabæ dicuntur. ut ἄω. Spiro.

Longæ natura.

Syllabarum aliæ longæ, aliæ breues, aliæ communes. Longæ, aut natura sunt, aut positione fiunt. Sed hæc quæ natura sunt, modis tribus ordinantur. Aut quando per longa elementa enuntiantur, ut ἠέως. Aut quando habent ancipitem aliquam per productionem assumptam, ut ἄρης. Aut quando habent diphthongum, ut αἶας.

Positione longæ.

Positione longa fit syllaba modis quinque. Vno, cum correpta uocalis in duas desinat consonanteis, ut ἀλς, δάμαρ. Altero, si desinat in duplicem literarum, ut ἄραψ, κούρα. Tertio, cum in comprehensione duæ inferuntur consonantes, ita tamen quod non sit muta cum liquida, ut νῆας, ἱκτορ. Quarto, si sequens à duplici incipiat, ut ἄξω, ἴψω. Quinto, si desinat in unam consonantem, & sequens item à consonante incipiat, ut ἔργον, ἔργος. Breues sunt quæ correptam uocalem habent, & non desinunt in duas consonanteis, uel in aliud quod possit pro duabus consonantibus accipi, ut λόγος, βρέφος. Vel cum aliquam habent ancipitem per correptionem assumptam, ut νῆα, ἄλα. Οδυσσεὺς β. ἢ

Breues.

Communis.

τὸτε νῆα θοήρ ἀλαδ' ἔρυσσε. α. enim ubique correpta est. Communis syllaba est, longa in breuiem, uel contrā, certis obseruationibus uersa. Communium syllabarum modi sunt tres. Primus est, cum locum breuis, longa occupat, finita parte orationis uocali sequente, siue diphthongo, nec ulla interposita consonante. Ἰλιάδος γ. οὔτι μοι αἰτῆ ἐοί, θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσίη. Secundus, cum breui uocali, siue ancipiti correptæ, duæ inferuntur consonantes: quarum prior sit muta, sequens uerò liquida. Ἰλιάδος τ. πᾶτρων δέ μοι δαδῆ

ωἴασον

πλεον μεχαρισμένη θυμῷ, hoc est, Patrocle mi miseræ anis
 mo gratissime nostro. Tertius, cum dictio præcedens
 desinat in uocalem breuem, seu puram seu cum aliqua
 consonante, & sequens incipiat à uocali, non quauis tar
 men, sed ἰῶτα tantummodo. Sic enim inuenio traditum
 à quibusdam, quod etiam Priscianus uidetur sensisse, ubi
 de diphthongis loquitur. Sed aduertendum eum locum
 esse mancum. Οδυσσεύς. ἢ δὲ μέγα ἰά, υσσα ὄ, πειδραμε, κὶ
 λάβε, γούμ. & Ιλιάδ. ξ. οἱ δὲ με, γα ἰά, χοντισεῖ, πειδραμορ, υἱος
 ἄ, γαῖωρ. Et in eodem. Νέσορα, δ' ὄνη ἔλα, θερ ἰα, χηπί,
 νοντάπερ, ἔμπης, τὸ μέγα enim extremam habet productam
 sequente ἰῶτα, quæ alioqui breuis est. sic ἔλαθερ. Sunt
 tamen qui simpliciter dicunt sic, κὶ τὴν ἔξῃς ἔχη ἀπὸ φωνήεντα
 τὸς ἀρχαίονορ, hoc est, & sequentem habeat à uocali incip
 pientem. nec ullum faciunt de ἰῶτα mentionem, secun
 dum quos esset illud Homeri Ιλιάδος ξ. αἶνε κανὸς ὡς νόσ
 σφιρ ἀλυσκαίω πολεμοιο. nam nos communis est syllaba.
 Et illud Hesiodi ἐμ ἔργοις. ἐνιδιορ γ' ἔπος ἐπέμ, βοε δός, κὶ
 ἄμαξαν. nam πως cum breuis sit, hic pro longa habetur,
 sicut & illud Homericum nos.

Annotatum
 culæ in Hos
 merum.

De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος ἐλάχισον τῷ κατὰ σύνταξιν λόγου διακριτικόν.
 id est, Dictionis est minima pars orationis compositæ, quæ
 diuidi potest.

Dictionis
 definitio.

De oratione.

Λόγος ἐστὶ λέξεων σύνθεσις διάνοιαρ αὐτοτελεῖν δηλοῦσα. hoc
 est, Oratio est dictionum compositio, sententiam pers
 fectam demonstrans. dicitur autem παρὰ τὸ λέγω, quod
 est dico. Nam nomina deriuata à uerbis habentibus ε. in
 penultima, loco ε. habent ο. ut φέρω, φόρος, τρέχω, τρόχος.
 sic igitur λέγω, λόγος. Cuius octo sunt partes, ὄνομα. ἔημα.
 μεταχί. ἄρθρον. ἀντωνυμία. πρόθεσις. ἐπίρρημα. σύνδεσμος.
 Horum declinabiles sunt quinque, ὄνομα. ἔημα. μεταχί ἄρ
 θρον. ἀντωνυμία. Indeclinabiles tres, πρόθεσις. ἐπίρρημα. σύν
 δεσμος.

Oratio.

Notio.

DE NOMINE ACEIVS
ACCIDENTIBVS.

Nomen.

Νομα δὲ μέρους λόγου ἡωτικόν, σῶμα, ἢ πρᾶγμα σημαίνον, κοινῶς ἢ ἰδίως λεγόμενον. id est, nomen est pars orationis casualis, corpus, uel rem significans, communiter, siue proprie dictum. corpus, ut λίθος. rem. ut παιδεία. cōmuniter dictum, ut ἄνθρωπος. proprie. ut πλάτων. Nam

Corpus.

Res. apud grammaticos id dicitur corpus, quod tactu percipitur. Res uerò, quod sola mēte comprehendi potest.

Accidentia nomini.

Accidunt autem nomini quinque, γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πῶσις. Genus, Species, Figura, Numerus, & Casus.

Genera nomini.

Γένη, Genera quinque, ἀρσενικόν, θηλυκόν, οὐδέτερον, κοινόν, ἐπίκοινον. hoc est, Masculinum, Fœmininum, Neutrum, Commune, Promiscuum. ἀρσενικόν, cui nominatiuo

casu numeri singularis præponitur articulare δ. ut ὁ θεός.

θηλυκόν, cui nominatiuo singulari præponitur articulare γη. ut ἡ ἀρετή. οὐδέτερον, cui nominatiuo singulari præ-

ponitur articulare τὸ. ut τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. κοινόν, cui nominatiuo singulari præponuntur duo aricularia. ὁ καὶ ἡ. ἄν-

Epicœnum.

θρώπος. ἐπίκοινον, quod latine promiscuum dicitur, est quod aut specie masculini generis declinatur, & simul sic

gnificat etiam fœmininum genus. ut ὁ σκουθός, hic passer. Aut declinatur specie fœminini generis, ac etiam masculinum genus significat, ut ἡ χελιδὼν, hæc hirundo, & sic sub

uno genere utrunque intelligitur. Nam inter commune & epicœnum hoc interest, quod commune est ubi uisu se-

cernimus sexum. ut κύνες canis. Epicœnum est ἐκτραντίο, ubi uisu non secernimus sexum. ut κὸραξ coruus.

Species.

Εἶδη δύο, Species duæ. πρωτότυπον ἢ παράγωγον. Primitiua & deriuatiua. Primitiua. ut οὐρανός. γῆ. Deriuatiua.

Deriuatiuorum species.

ut οὐράνιος. γήινος, coelestis, terrestris. Deriuatiuorum autem septem sunt species. πατρωνυμικόν. κτητικόν. συγκριτικόν.

ὑπερθετικόν. ὑποκοριστικόν. παρώνυμον. ἢ ἐνηματικόν. De quibus post nominum declinationes dicitur.

Figura.

Σχήματα τρία, Figurae tres, ἀπλοῦν, σύνθετον, παρασύνθετον. Simplex, Composita, & Decomposita. Simplex, quæ

secundum

secundum seipsam simpliciter dicitur. ut ἵππος. Composita, quæ ex duabus componitur dictionibus. ut φίλιππος. Decomposita, quæ à compositis deriuatur. ut φιλιππίδης.

Figura composita quatuor fit modis. Aut enim fit ex duobus perfectis. ut χειρίσοφος, ex χειρί datiuo casu, & σοφός. Aut ex duobus corruptis. ut σοφουλῆς, ex σοφός & κλῆς. Aut ex perfecto & corrupto. ut περιηλῆς, ex περι prepositione, & κλῆς. Aut ex corrupto & perfecto. ut φιλοδῆμος, ex φίλος & δῆμος.

Ἀριθμοί, id est, Numeri sunt tres, ἐνικός, δυνικός, πληθυντικός. Singularis, Dualis, & Pluralis. Singularis. ut ὁ ἄνθρωπος. Dualis. ut τὸ ἄνθρώπων. Pluralis. ut οἱ ἄνθρωποι.

Πτώσεις, Casus quinque, ὀρθή, γενική, δοτική, αἰτιατική, κλητική. Nominatiuus, Genitiuus, Datiuus, Accusatiuus, & Vocatiuus. Ὀρθῇ δὲ πτῶσις, id est, Rectus casus sic appellatur, quòd recte substantiam rei significat. Dicitur autem εὐθέα ἢ ὀνομαστική. εὐθέα quidem, quoniam συνώνυμον est εὐθὺ πρὸ ὀρθῶ. ὀνομαστική δὲ, id est, Nominatiuus, quòd uolentes nominare res, τῇ, ὀρθῇ, hoc est, recto utimur. Reliqui autem quatuor casus πλάγιοι, id est, obliqui uocantur, quia ex obliquo significant ea quæ sunt, aut fiunt circa substantiam. Volentes enim solem, uel hominem, uel equum, uel quiduis eorum quæ sunt, siue definire, siue describere, uel nominare, dicimus homo, equus. Si quid autem de his dicere uolumus, obliquis utimur. ut hominis prudentia, leonis fortitudo.

Numeri.
Casus.
Rectus.
Nominatiuus.
Obliqui.

DE ACCENTIBVS.

Προσῳδία ἔστι τόνος φωνῆς ἐγγραμμάτου. hoc est, Accentus est tonus uocis literatæ. ἄλλως. Προσῳδία ἔστι σημαῖον τι ἐγγραφόν, δι' οὗ γνωρίζεται ἡ ἕξις τῶν φωνῶν πρὸς φωνῶν ἢ πνευμάτων, ἢ δυναφορὰ τῶ σημανομένου τῶν λέξεων. hoc est, Accentus est signum quoddam scriptum per quod cognoscitur integra uocum prolatio, temporum & spirituum, & differentia significati dictionum. Dicitur autem προσῳδία παρὰ τὸ πρὸς αὐτὴν ἄδειν ἡμᾶς ταῖς φωναῖς. Sicut apud latinos, accentus dictus est ab accantando, quòd sit quasi quidam cuiusque syllabæ cantus.

Accentus
definitiones

Sunt

DE NOMINVM ACCIDENTIB.

- Accentus diuisio.** Sunt autem decem, ὀξεία, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρά, βραχέα, δασεία, ψιλῆ, ἀπόστροφος, ὑψίμ, κὶ ὑποδιασολή, id est, Acutus, grauis, circumflexus, longa linea, breuis linea secundum Priscianum, siue longus & breuis secundum Diomedem, aspiratio, leuigatio siue siccitas, auersio, subunio siue coniunctio, & distinctio. ὀξεία est nota à sinistra parte ascendens in dextram, sic ' , qua syllaba acuitur. βραχέα est nota à summo in dexteram partem descendens, ita ' , qua syllaba deprimitur, ac deponitur. Περισπωμένη est nota ex acuto & graui facta, ita ' , qua acuitur & deprimitur syllaba. μακρά nota à sinistra in dexteram partem æqualiter ducta, ita ' , quæ est signum productæ uocalis. ut ἀνέψι οὐ καταμένοιο. ψι enim producta est, iccirco supra se characterem habet τῆς μακρᾶς. βραχέα nota iacens similiter supra correptam, sed panda, & contractior, quasi sursum spectans, quæ est signum correptæ uocalis. ut ἀρεῖς ἀρεῖς βροτολογιέ. ᾶ. secundo loco correpta existens, supra se habet characterem τῆς βραχείας. his enim duobus utebantur, ut in quibusdam codicibus adhuc uidere licet. Δασεία ad summam uocalem aspiratam ponitur in principio dictionis, & hac notatur figura ' . quæ est leua pars circuli. ὀξεία etiam ad summam uocalem leuigatam, id est, in aspiratam ponitur, quæ in principio dictionis leui spiritu enuncianda sit, & hac notatur figura ' . quæ est dextra pars circuli, aspirationis notæ opposita. ut ἀνέρε. Veteres tamen diuidentes uocalem, læua quidem parte pro aspirationis nota utebantur. ut ἀνός. Dextera uerò pro læui. ut ἀγρός. Vbi aduertendum est, quod omnibus dictionibus à uocali incipiens uel à diphthongo, aut δασεία signatur aut ψιλῆ. non item, incipiens à consonante, nisi à γ. incipiat, quæ semper aspiratur. ut ἐοπή. εἶπω. excipitur ἐάρος, ἐαρίας, & ἐάριον. Sed de his cumulatius in præterito imperfecto actiuo grauitonorum, hoc est, ἐτροπήμ, habebis. ἀπόστροφος, est item dextera pars circuli, quæ summam consonantem apposita, sed in fine dictionis, quæ fit ita ' , hac nota ostendimus parti orationis deesse ultimam uocalem. ut ἀρ' οὐτως pro ἀρα οὐτως, quod quatuor accidit uocalibus,

uocalibus, duabus breuibus ε. scilicet & ο. ut φέρει επί, pro φέρει επί. τοῦτ' ἐμόρ, pro τούτο ἐμόρ. Et duabus ancipitibus, hoc est, α. & ι. si correptæ fuerint. ut παρὲ ἡμῶν, pro παρὰ ἡμῶν. ἐφ' ἡμῶν, pro ἐπὶ ἡμῶν. Hocidem & duabus euenit diphthongis αι. uidelicet, & οι. cum pro breuibus habeantur ποιητικῶς. ut βούλομαι ἐγώ, pro βούλομαι ἐγώ. δὴ μ' ὡς ἄχθομαι, pro δὴ μοι ὡς. Υφείρ nota, qua utimur, cum duas dictiones Subunio, coniungimus, quæ natura diuisæ sunt. Est namq; ὑφείρ subiecta uirgula uersui circumflexa ita υ. ut ὅυ πως οὐρ. Υποδιαολή, est dextra pars circuli ad imam literam in fine Distinctio, dictionis applicata, qua nota male cohærentia discernuntur. ut ὅ, τι. το, τε. ἔσι, νοῦς. Exigit hic locus, ut de accentibus aliquid in usu per dicam, definitionemq; quam Georgius ὁ χοιροβοσκός, Herodiani Alexandrini Apollonij ueteris gramaticim filij, asserit esse, in medium afferam, quæ huiusmodi est.

Προσφθία ὄσι ποία τάσις ἐγγραμμάτων φωνῆς ὑγιούσας κατὰ ἄλληλητικῶν τῆς λέξεως ἐμφερομένης μετάτινος τῶν συνειλεγμένων περὶ μίαν συλλαβήν: ἵτοι κατὰ συνήθειαν διαλείτου ἐμπορομένης, ἵτοι κατὰ τὸν ἀναλογητικῶν ὅρον καὶ λόγον. hoc est, ut uerbum uerbo reddam, Accentus est quædam extensio uocis literatæ sanæ secundum enunciationem dictionis prolatae, cum aliquo eorum quæ sunt coniuncta circa unam syllabam: siue secundum cōsuetudinem linguæ certæ, siue secundum definitionem quæ secundum proportionem existat & rationem. Dicitur est autem accentus ab eo quod accinit & congruit dictioni subiectæ. Sunt autem accentus decem, per numeri perfectionē, ex quibus septem, qui sunt à literis, proprie uocantur accentus. tres autem ultimi abusive, qui à literis non fiunt. Ex Α diuiso in duas partes, fit acutus & grauis. Ex θ. tres fiunt, circumflexus ex superiori semicirculo, breuis ex inferiori, longus autē, ex linea media. Ex η. diuiso duo fiunt spiritus, ac pars sinistra est densus, dextra autem tenuis. Tres autem alij ultimi non fiunt ex literis. Diuiduntur uerò omnes in quatuor. εἰς τὸ νόον, χρόνον, πνεύματα, καὶ πάθη. id est, tonos, tempora, spiritus, & passiones. Toni sunt tres, acutus, grauis, & circumflexus, qui extendunt uoces ad similitudinem currentium.

Georgius
Chærobof.Alia accen-
tus definitioAccentus
unde dicatur

Toni.

DE ACCENTIBVS.

tot enim sunt etiã uix uel accliuēs, uel decliuēs aut curuæ,
Acutus. Et acutus quidem acuens uocem, assimilatur uix rectæ &
Grauis. sursum ferenti, Grauis autem deprimens, & secundum æ
Circumflexus. qualitatem dictus, comparatur uix decliui. At circumflexus,
 xus, qui medius est, circumflectit. Horum duo proprij sunt
 toni, acutus & circumflexus. Nam grauis, syllabicus tonus
 dicitur, iacens super syllabis quæ non habent proprium tonum.
 Et acutus quidem & grauis, toni simplices, circumflexus
 autem cõpositus, quia ex acuto & graui fit. Sed acutus
 & circumflexus toni dictionum dicuntur, grauis syllabarũ.
 Omnis uerò dictio siue monosyllaba, siue polysyllaba, uel in
 unum horum suscipit, uel in ultima uel in penultima, uel in
 antepenultima. & unusquisq; tonus sortitus est proprium
Loci accentus acuti. locum. Acutus, tres, ultimam uidelicet syllabam, penultimam,
 & antepenultimam. In ultima ponitur acutus, quando id quod
 suscepturum est eum, sit longum absque synæresi, uel breue. ut ἀνίη, σοφός. talia enim per se posita acui
 untur. In consequentia uerò, hoc est, in contextu plurimum
 dictionum grauantur. ut καλός ἀνθρώπος. σοφός ἀνίη
 ἦν. Omnis enim dictio acutum in fine suscipiens per se
 acuitur, in consequentia autem acutus in grauem mutat
 tur. Item acutus ponitur in penultima, quando id, quod
 suscipit, natura sit longum, uel positione, & finalis sit long
Longa ante longam. ga. Longa enim ante longam non inflectitur, si non in
 flectitur, acuitur necessariò. Nam grauis accentus, si sit
 gnandus est, ultimum solum sortitur locum. Item supra
 longam positione circumflexus non ponitur, sed acutus:
 etiam quando suscipiens accentum sit breue, & ultima syl
Grauis. laba breuis, aut longa. ut λόγος. πόνος. λίβυς. ἕλω. Nam
 super breui inflexus non ponitur sed acutus. Item in antepenultima
 acutus solus, siue breuis siue longa suscipiens
 sit syllaba, ac finalis sit breuis. ut δμητήριος. φιλόσοφος.
Circumflexus. Longa uerò existente finali, dictio non potest acui in antepenultima
 xus. κοινῶς, ἀγνῶς uerò potest. ut μινίλειος, λήξει
 ὄξυτονον. Ante duas syllabas circumflexus non ponitur, sed ac
 cutus ex necessitate. Idcirco habens ὄξυτονον in ultima syllaba,
ωροξυτονον. ωροξυτονον appellatur. In penultima ωροξυτονον, siue
ωροπαραξυτονον. ωροπαραξυτονον. In antepenultima ωροπαραξυτονον, siue βαρῶτονον.

τοῦ ὀξύτονον enim dicitur, quòd ultima syllaba acuatur. *προπαροξύτονον*, quòd antez penultima. *βαρύτονον* uerò quòd ultima grauatur, à qua *βαρύτονον*.

omnis accentuum ratio pendet. Ponitur autem accentus, quum opus sit, super uocalibus & diphthongis. Grauis *Grauis loccus.*

accentus, si signandus est, unum tantum possidet locum, extremam scilicet syllabam, ut supra dictum est. ponitur nanque super ipsam grauans & per se. ut τὸν. τῶ. τοῦς.

acetiā ἐν τῇ συνειρή, hoc est, in consequentia. est enim *συνειρη συναρπαγή τῶν λέξεων, ἢ συνειφώνησις.* ut τοῦς μὲρ *πρὶ τῶν ἄρχοντα.* ubi quatuor dictiones omnes accen-

tum grauem habent cum se inuicem sequantur, & simul alia aliam trahat, nec inter eas spiritus suspensio fiat ulla. Etenim in alijs syllabis nunquam non signatur grauis acc-

entus, etsi quælibet syllaba, præter illam quæ acuitur aut circumflectitur, graui accentu enuncietur. Tot enim sunt accentus graues in unaquaque dictione, quot sunt syllabæ: illa excepta quæ proprium habet. ut ἀλασάμβρος.

ὁ enim proprium habet accentum, acutum scilicet: cæteræ uerò, tam præcedentes quàm sequentes, grauem.

Circumflexus uerò circumflectens dictionem, duo loca occupauit, ultimam scilicet syllabam, & penultimam. Ponitur autem in polysyllabis super ultimam, cum ex synæresi longa fit. ut ναυσικᾶά ναυσικᾶ. Omnis enim synæresi ex acuto & graui inflexum accentum facit. Etiam *Circumflexi loca.*

super simpliciter longam. ut τιμῆς. *Contractio.*

Omnis enim genitiuus & datiuus extremam produzum habens, accentum suscipientem, inflectitur. ut ἀρετῆς, ἀρετῆ. καλοῦ, καλῶ. quemadmodum & nominatiuus, & accusatiuus acuitur. ἀρετῆ, ἀρετῆν. καλός, καλόν. Etiam *Canon.*

& diphthongus finalis habens v. ψιλόν, si suscipit tonum, circumflectitur. εὔ. φεῦ. οὐδαμοῦ, præter adnotata, uidelicet ἰδοῦ, ἰοῦ, & οὔ. *Diphthongus.*

Ponitur etiam supra penultimam quum longa sit natura, & ultima breuis. ut μαῖα, γαῖα, μούσα.

Omnis enim natura longa ante finalem breuiem inflectitur, & cum ex synæresi penultima longa fuerit. ut βοάεται, βοᾶται. Omnis nanq; synæresis ex acuto & graui circumflexum facit, Iccirco habens circumflexum

DE ACCENTIBVS.

Quæstio de
accentu circunflexo.

Accentus
nunquam in
4. syllaba.

in extrema syllaba *περισπώμενον* appellatur. ut *πῶς*. hæc
bens uerò in penultima, *προπερισπόμενον*. ut *ποιοῦμαι*.
Quæri potest hoc in loco, cur circumflexus non tot for-
titus sit loca, quot acutus, ultimæ, scilicet, penultimæ, &
ante penultimæ. Respondetur, quòd huius gratia non
potest circumflexus super tertiam syllabam locari, quia ex
acuto & graui per crasim compositus est. Acutus enim
& grauis concurrentes, circumflexum faciunt. Quoniam
igitur non inuenitur acutus accentus ante treis syllabas,
ob ineptam ac difficilem prononciationem, nam si super
quartam syllabam ponatur acutus. ut *ἀπὸ λλα νίος*, uox
nempe, quæ super eam in ipsa prononciatione per *ἀρετῆν*
intenditur & eleuatur, in fine dictionis omnino deficeret,
& caderet, cum tres sequentes syllabæ graui accentu conti-
nuato, ac æquali tono forent enuntiandæ. Huius gratia
neq; circumflexus ante duas syllabas locari potest. ut *πεδῆς*
γίος ποιοῦμενος. Si enim circumflexus super *ῆς* syllabam
ponatur & super *ῶν*. quæ à fine tertia est, liquido apparet
acutum accentum quartum possidere locum. Nam tar-
met si non omnis dictio habens circumflexum ex crasi con-
sistat, ac saltem ipse circumflexus ui ac potestate, & acutum
complectitur & grauem, & ob hanc causam syllabam ap-
petit quæ sit aut natura, aut ex crasi longa, & duo habeat
tempora, quæ aut actu, aut potestate in quas diuidi possit,
ad cuius diuisionem & ipse circumflexus diuidatur in acu-
tum scilicet & grauem. ut *πυλῶν*, *πυλάων*. Quamobrem
cum secundum eius syllabæ tempus, quæ circumflexo pro-
nuntiatu accentu, grauem habere uideatur, identidem se-
queretur, tres graues accentus post unum acutum pronun-
tiari. ut *ποιοῦμεθα*, *ποιεῖμεθα*, quod quidem ineptissimum
est. Dictum est etiam circumflexum poni super penulti-
mā si sit natura longa & extrema breuis. ut *μῶσα*, *μοῦσα*. At
si fortè euenerit, ut ultima quoq; sit natura longa, nequa-
quàm penultima circumflexū super se habere potest: quam-
obrem ambæ, siue actu siue potestate diuisibiles sunt, ad
quorum diuisionem, & circumflexum diuidi necesse est, in
acutum uidelicet & grauem: & sic acutus quartum possi-
debit locum, grauis tertium & deinceps, ut supra. Idcirco
cautum

cautum est, ut longa ante longam acuatur. quæ si in duas dissoluatur syllabas, acutum qui simplex est, super penultimam manere necesse est. ut *πικλείδης πικλείδης, ἐποιείδης ἐποιείδης*. Etiam si penultima sit positione longa, licet extrema brevis existat, non ob hoc circumflectitur, sed acuitur. Quandoquidem uocalis quæ ex se natura brevis est, & unum tantum habet tempus, uirtute consonantium pro ducitur: nec ulla ratiōe dissolui potest, sicut dissoluitur quæ est natura longa. huius gratia simplicem appetit accentū, acutum scilicet. ut *ῥέθρος, ἔγχος*.

Χρόνοι δὲ, id est, tempora duo sunt, *μακρὰ, καὶ βραχέα*. **Se:** Tempora. quitur enim uocaleis tempus unum, aut duo. Brevis uocalis unum tempus habet, longa duo. His namq; signis, siue notis utebantur antiqui in ambiguis dichronis, ut supra adnotauimus. ostendentes quæ earum longè essent, & quæ breues. *Πνεύματα* autem, hoc est, spiritus, duo, *δασεία καὶ ψιλά*, quæ ad summam uocalem siue diphthongum in principio dictionis ponuntur. aspiratur & *ρ*. cum in principio dictionis ponitur. ut *ῥώμη*.

πάθη tria, *ἀπόστροφος, ὑφέρ, καὶ ὑποδασολή*. hæ tres notæ **Passiones.** non proprie appellantur accentus, cum à literis factæ non sint, sed *πάθη*, hoc est, passiones, quòd circa dictiones patientes uersentur, nec super uocaleis ponuntur sicuti à *η* accentus. Nam *ἀπόστροφος* dictionis defectum indicans, super extremam consonantem locatur. *Υφέρ* uerò & *ὑποδασολή* dictionibus supponuntur: alterum quidem ut duas dictiones coniungat, quæ natura diuisæ sunt: alterum uerò ut male cohærentes discernat.

DE DECLINATIONE NOMINVM.

Ominum declinationes sunt quinque: quatuor parissyllabæ, quinta uerò imparissyllaba, & hæ quidem simplices dicuntur, quando neque synæresin neque crasin patiuntur.

DE PRIMA DECLINATIONE
ET HAEC PARISYLLAB.

Prima decl.
parisyllaboz
rum.

Prima igitur declinatio est parisyllaborum nominum masculinorum tantum in *as*. aut in *us*. desinentium. ut δ *ἀντίας*, δ *χρύσας*. Quorum genitiuus ob id quidem uariius est, quia uariij sunt linguarum usus. Hac de causa priusquam ad nominum inflexionem ueniamus, de eo, deq; alijs casibus nonnulla, quæ quidem obseruatio: ne digna nobis uisa sunt, præponenda censuimus. Atq; ut ordinem casuum sequamur, primum quidem sciendum est, quòd ad singularem nominatiuum attinet, Iones in nominibus in *as*. desinentibus, nisi Dorica fuerint, sicut est δ *λάας*, τοῦ *λάα*. & δ *ἀλεύας*, τῷ *ἀλεύα*, uertere *a*. in *u*. ac dicere δ *ἐρμείας*, ἀντὶ τῷ δ *ἐρμείας*. Καλλιμαχος ἐν ὕμνοις δὲ δὶ *δαίματος ἐν μυχάτοιο ἔρχεται ἐρμείας*. Dores uerò contrarium

Nominatiuus.

Iones *a*. in *u*. uertere.

Dores *u*. in *a*.

Nominatiuus in *a*.

Priscianus.

Vergilius.

Persius.

facientes in nominibus in *us*. desinentibus uertere *u*. in *a*. productum, & dicere δ *χρύσας*, ἀντὶ τῷ *χρύσας*. & δ *χρονίδας*, ἀντὶ τῷ *χρονίδας*. Θεόκριτος ἐν πλοεμαίῳ. ὅτῃ σφίωρ *κρονίδας μελέωρ ἔξειλετο γῆρας*. Præterea inueniri nomina quorum nominatiuus in *as*. aut in *us*. desinens, apud poetas in *a*. ad similitudinem uocatiui terminatur, ἔθει *ἀολιῶ*, *βοιωτικῶ*, ἢ *θεωραλιῶ*. ut δ *ἀρχύτας*, ἀντὶ τοῦ *ἀρχύτας*. ὁ *θύσια*, ἀντὶ τοῦ *θύσιας*. Sunt tamen qui uelint hic ἀντιπῶσιν esse, hoc est uocatiuum pro nominatiuo poni, quorum opinioni Priscianus noster adstipulatur, qui ubi de constructione scribit, sic inquit. Antiquis quoq; mos est, nominatiuos pro uocatiuis proferre. Homerus *ἰλιάδος γ. ἠέλιος ὄσωντ' ἔφορᾶς, ἢ πάντ' ἐπαίουας*. quem secutus Verg. in xi. Cernis ger hesperidum fluuius regnator aquarum. fluuius pro fluuio dixit. Macedontes autem, & Tessali è contrario uocatiuos pro nominatiuis proferre solebant. Homerus *ἰλιάδος α. μάλιστα δὲ μητιέτα ζεύς*. hic uocatiuus pro nominatiuo, *μητιέτα* pro *μητιέτης*. Vnde Romani frequentissime huiusmodi nomina, & maxime appellatiua per uocatiuum græcum etiam pro suo nominatiuo. ut Sophista, Citharista. Persius tamen indubitanter pro nominatiuo posuit, Censorem ue tuum, uel quod trabeate salutas. trabeate dixit pro trabeatus. hæc Priscianus.

Η γενική, τοῦ ἑρμείου κοινῶς ἢ ἀτῆνῶς, ἢ ἑρμεία δωρικῶς. Nam δωρῆς in huiusmodi nominibus in ας. communiter desinentibus, siue ex conuersione κ. in α. ἔθει δωρικῶ, abie-
 στο σ. faciunt genitiuum. ut κρονίδας, τοῦ κρονίδα. ἀπὸ τοῦ
 κρονίδης κρονίδου. ὁ φιλόνοδας τοῦ φιλόνοδα. Θεο. ἐρ νομεῦσι. εἰπέ-
 μοι κρονίδαρ, τίνος αἱ βόες, ἢ ῥὰ φιλόνοδα. ἀντὶ τοῦ φιλόνοδου. Sic
 igitur ὁ ἑρμείας, τοῦ ἑρμεία. Cui si addatur ο. μικρόν fit ἑρ-
 μέασ αἰολικῶς, ἢ βοιωτικῶς: sicut βορέας βορέα βορέασ. Καθ
 ἡμαχός ἐρ ὕμοισι. αἴμω ἔπει θρηῖνι τόθερ βορέασ καταλῆ ἔρχε-
 ται. Mutatis uerò α. in ε. & ο. in ω. μέγα fit ἑρμείω ἰωνικῶς
 cum accentu acuto in antepenultima, quanquam ex-
 tema sit natura longa. Quoniam genitiui διὰ τοῦ ε. ἰω-
 νικῶς, si à communibus genitiuis grauitonis sint, acunt
 antepenultimam. ut ἀργείως, ἀργέισου, ἀργείω. ni forte synco-
 pam patiantur. ut βορέας, βορέω, βορέω ποικτικῶς. Ησίοδος
 ἐρ βοροῖνα. νόσφι νότου, βορέωτε, ἢ ἀργείω, ἰεφύρουτε. Si
 uerò à circumflexis genitiuis sint, παραξύνονται. ut αὐλητής,
 αὐλητοῦ, αὐλητέω.

Genitiuus.
 Mos doricus

Genitiuus
 Ionicus.

Η δοτική, τῶ ἑρμεία κοινῶς, ἢ ἑρμείη ἰωνικῶς, τροπή τοῦ α. εἰς κ. sicut in nominatiuo. Καλλιμαχός. οὐ πάρος ἑρμείη κλη-
 λανός, οὐ δὴ κρήνη. Dores uerò è contrario in nominibus
 desinentibus in κς. κοινῶς, uertunt κ. in α. sicut in nomina-
 tiuo. ut ὁ αἰακίδας, ἀπὸ τοῦ αἰακίδης, τῶ αἰακίδα. Θεο. ἐρ πῆος
 λειπείω. ἀλλὰ θέτις βαθύνολος ἀκουτίσιν ἀχιλῆα αἰακίδα πι-
 λῆ. ἀντὶ τοῦ αἰακίδης, ἰῶτα tamen utrobique subscripto. Quo-
 niam omnis datiuus singularis aut in ι. ἐμφανούμηνον, hoc
 est, prolatum, desinit. ut τῶ αἰαντι: aut in ι. non prolatum,
 sicut est in diphthongis. τῶ ἀρχύται. τῆ ἀρετῆ. τῶ λόγι.
 Sic enim ueteres præpositiuus uocalibus in diphth. etiam
 improprijs ι. adscribere solebant. Nunc uerò in tribus
 improprijs, hoc est, α. κ. ω. usus obtinuit, ut ι. subscribatur:
 quod ideo quidem factum est, ut lectio fieret clarior. Excis-
 piuntur autem nomina in υς, desinentia, quæ per abiectio-
 nem σ. inflectuntur. ut ὁ καμῦς, τοῦ καμῦ, τῶ καμῦ. ὁ ἀπφῦς.
 τῶ ἀπφῦ, τῶ ἀπφῦ. & similia, quorum datiuus omnino res-
 puit ι. quoniam nulla inuenitur dictio, quæ in ι. diphth.
 desinat. Quin etiam Aeoles datiuus in ω. desinentibus ι. nō
 adscribunt. Datiuus uerò dualis cum semper in diphth.
 siue

Datiuus.

Dores.

Canon.

Nomina in
 υς.

Aeolicus
 datiuus.
 Dati. dual.

DE PRIMA DECL. PARISYLL.

- siue propriam, siue impropriam exeat, i. non prolatum semper habet. ut τοῖν ἑρμείων. τοῖν αἰάντων. τοῖν Μενέλαων.
- Pluralis dati uis.** At datiuus pluralis aut in *ι*, prolatum definit. ut τοῖς αἰμασι. ταῖς γυναιξί: aut non prolatum. ut τοῖς ἑρμείαις. τοῖς λόγοις, τοῖς Μενέλεως.
- Accusatiuus** Η ἀπιατικῆ, τῶν ἑρμείων κοινῶς, ἢ ἑρμείων ἰωνιῶς, τροπῆ τῶ α. εἰς *η*. ut supra. Ἰλιάδος ω. ἀλλ' οὐχ ἑρμείων ἑριούνην ἕπνος
- Ξέρξεα.** ἑμαρπῆ. ἢ ἑρμεία, sicut ξέρξυν, ξέρξεα. Dissolunt enim
- Iones η. in α.** Iones η. in εα. & abijciunt *ν*. nam α. ἀποβλητικῶν ὅτι τῶ *ν*. hoc est abiectiuum, nisi à declinatione. ut ἡ μουσα, τὴν μουσαρ. & ἔτυφα, ἔτυφαρ. Herodotus historiarum vij. ἀποδείξαθ' ὅτι βασιλιῶν πέρσων δαρείου ξέρξεα ὠρμάτω στρατεύεσθαι. Sic
- Dores.** δεσπότην, δεσπότηα, & similia. Dores uerò in nominibus in *υς*. desinentibus, uertentes *η*. in *α*. sicut in alijs casibus, τῶν κρονίδων dicunt. Θεο. ἐν ἐπιθαλάμῳ ἐλένης. μόνος ἐν ἀμυθίοις κρονίδων διάπυθιρὸν ἕξεις.
- Vocatiuus.** Η κλιτικῆ, ὃ ἑρμεία κοινῶς, ἢ ἑρμείας ἀπιατικῶς. Nam Attici in omnibus numeris cuiusuis declinationis, parem faciunt uocatiuum nominatiuo. Hoc etiam annotandum
- Mos atticus Annotat.** est, Nomina parisyllaba in *υς*. desinentia, facere uocatiuum in *η*. ut ὁ χρύσις, ὃ χρύση. Annotantur ὁ λάχνης, ὃ λάχνα. ὁ πυραίχνης, ὃ πυραίχμα. ἢ ὁ μεναίχνης, ὃ μεναίχμα, quae hanc regulam non sequuntur. Etiam in *της*. desinentia parisyllaba, in *α*. correptum faciunt uocatiuum. ut ὁ τοξότης, ὃ τοξότα. ὁ ἰππιλάτης, ὃ ἰππιλάτα. Excipiuntur ὁ αἰήτης, ὃ αἰήτη. ὁ καλλιπέτης, ὃ καλλιπέτη. ὁ ἀναρέτης, ὃ ἀναρέτη. ὁ φιλοθεροσίτης, ὃ φιλοθεροσίτη. Etiam in *της*. poëtica. ut ὁ κνωπίατης, ὃ κνωπία. Ἰλιάδος α. τιμὴν ἀνύμφοι ἀνελάν, σοῖτε κνωπίατα.
- In *της*. poëtica.** Nomina quoque gentilia in *υς*. desinentia, in *α*. faciunt uocatiuum. ut ὁ σκύνθης, ὃ σκύνθα. ὁ πέρσης, ὃ πέρσα. Si uerò eadem fuerint propria, in *η*. faciunt uocatiuum. ut ὁ πέρσης. Ἡσίοδος ἐν ἔργοις. ἐγράψεν νήπιε πέρση ἔργα. Etiam composita à τρέβω, παλῶ, μετῶ. ut ὁ παιδοτρέβης, ὃ παιδοτρέβα. ὁ βιβλιοπάλης, ὃ βιβλιοπάλα. ὁ γεωμέτρης, ὃ γεωμέτρα.
- Genitiuus pluralis.** Η γενικῆ τῶν πλινθιντιῶν, τῶν ἑρμείων κοινῶς, ἢ ἑρμείων ἰωνιῶς, τροπῆ τῶ ω. εἰς *α*. μακρόν. Σοφοκλῆς ἐν αἰάντι. ἀρχὸς τῆς αἰάντος γενεῆς χθονίων ἀπ' ἐρεχθιδῶν ἔχουον συναχὰς ἢ αἰανδον ἔργον ἀτραδάμ τῶ δ' ἄρχα. Et Pindarus ἐν πυθίοις, ἢ μῆν

ἢ μὲν ἠρακλειδᾶν ἕμιζονι ὄχθαις ὑπὸ τανυέτν μαίοντες αἰεὶ. καὶ ἐρ
 μαῶν αἰολικῶς ἢ βοιωτικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐρμειῶν, κατὰ ἐπέκτασιν τ᾽ α.
 sicut ἐρετᾶν ἀπὸ τοῦ ἐρετῶν. Οδυσεύας β. οὐ γὰρ νηὶς ἐπιβόλος,
 οὐδ' ἐρετᾶν. ἢ ἐρμειῶν ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ ἐρμειῶν, τροπῆ τοῦ α.
 εἰς ἄωσ πειρσεῶν, ἀπὸ τοῦ πειρσεῶν. Herodotus tertio historiae
 rum. εἰ γάρτινες ἢ ἄλλοι τὰ πειρσεῶν νόμιμα ὀρθῶς ἐπισείαται.

Possunt & singula à singulis genitiuis singularibus dedu-
 ci. hoc est, ἀπὸ τοῦ ἐρμείου, τῶν ἐρμειῶν. ἀπὸ τοῦ ἐρμεία, τῶν ἐρ-
 μειῶν. ἀπὸ τ᾽ ἐρμείο, τῶν ἐρμειῶν. ἢ ἀπὸ τ᾽ ἐρμείω, τῶν ἐρμειῶν.

Ἡ ὄσην τῶν ἐρμείων κοινῶς, ἢ ἐρμείης, ἢ ἐρμείησι ἰωνικῶς.
 Vbi animaduertendum est, omnem datitiuum pluralem
 in σ. desinentem κοινῶς assumere. κατὰ προσχηματισμὸν ἔθει
 ἀπτικῶ, δωρικῶ, ἢ ἰωνικῶ. ut ἀτρεΐδαις, ἀτρεΐδαισι, μούσαις, μούσαι
 σι, λόχοις, λόχοισι. Οδυσεύ. α. αἰεὶ δὲ μαλακοῖσι, καὶ αἰμυλίσι σι λό-
 χοισι θέλγει. At Iones in his quæ habēt α. diphthongon, siue

in σ. desinant, siue in ι. κατὰ προσχηματισμὸν etiam α. in κ. uer-
 tere consueuerunt: sicq; ex diphthongo propria fit impro-
 pria. ut ἀτρεΐδαις, ἀτρεΐδης, ἀτρεΐδῃσι. παλάμαις, παλάμῃς, παλά-
 μῃσι. Nam sicut Atticorum est proprium uertere ε. in κ. εἰ. δι-
 phthongon. ut εἶδεν, ἢ ἴδεν; sic Ionum mutare α. in κ. αἰ. diph-
 thongon. Sic Herodianus. Ἰλιάδ. β. ὄσοι ἄμ' ἀτρεΐδης ὑπὸ ἰλι-
 σφι κλον. ἢ Οδυσεύ. ε. Οἱ τὸτ' ὄλοντο τροίη ἐν εὐρύη χάριμ ἀτρεΐδης
 σφι φέροντες.

Ἡ ἀπιατικὴ τοῦς ἐρμείας κοινῶς. Inuenitur etiam huiusmodi
 diacufatiuum pluralem & in εας. desinere: tanquam à sin-
 gulari accusatiuo Ionico κατὰ διάλυσιν. hoc est, τὸν δεσπότην
 δεσπότεα, ἢ προδῖσει τῷ σ. δεσπότεας. Herodotus primo histo-
 riarum. ἢ οὐπω οὔτε σὺ ἀλώσειαι ἀδινέωρ τοῦς δεσπότεας, οὔτε ἡ-
 μῖν καὶὼς βεβηλευμένα ἔσαι. & alia παραδείγματα.

Ἐπιτά. Ο ἐρμείας κοινῶς, ἢ ἐρμείης ἰωνικῶς. Τοῦ ἐρμείου
 κοινῶς ἢ ἀπτικῶς, ἢ ἐρμεία δωρικῶς, ἢ ἐρμείο αἰολικῶς ἢ βοιω-
 τικῶς, ἢ ἐρμείω ἰωνικῶς, καὶ ἐρμεία ποιητικῶς. Τῶ ἐρμεία κοι-
 νῶς, ἢ ἐρμείη ἰωνικῶς. Τὸν ἐρμείαν κοινῶς, ἢ ἐρμεία ἰωνικῶς.
 ἢ ἐρμείην. ὦ ἐρμεία κοινῶς, ἢ ὦ ἐρμείας ἀπτικῶς. Δυήν. τῶ ἐρμεία.
 τῶν ἐρμείων. ὦ ἐρμεία. Πλυθυντικ. Οἱ ἐρμείαι. τῶν ἐρμειῶν
 κοινῶς, ἢ ἐρμειῶν δωρικῶς, ἢ ἐρμειῶν αἰολικῶς, ἢ ἐρμειῶν ἰων-
 ικῶς. Τῶς ἐρμείας κοινῶς, ἢ ἐρμείης, ἢ ἐρμείησι ἰωνικῶς. Τοῦς
 ἐρμείας κοινῶς, ἢ ἐρμείας ἰωνικῶς. ὦ ἐρμεία. Inuenitur tamen
 s singula

Datiuus plu-
 ralis.
 Adnotatio.

Datiuus Ios-
 nicus.

Accusatiuus
 pluralis.

Exemplum
 primæ decli-
 nationis.

κῆ, πλοκῆ, χλαῖνα, τέχνη. Etiam in ρα. desinentia, siue unius Nomina in
 sint generis, siue trium, α. debent habere finalem, ut ἡμέρα, ρα.
 ἡμέρα, περιερέα, φοβερῆ, σιμερέα. Excipiunt ἄσκη, κόρη, κόρη,
 ἄσκη, δέρι, κῆρι, ἰφύρη, τερψιχόρη, κᾶτη, ὄλυρη, ἄρη, ἴρη,
 ἄρσιον. Adiectiua quoque foemini generis, quæ a no- Nomina ad
 minibus masculinis in ος. purum desinentibus fiunt, α. fic
 nale desiderant. ut λόγιος, λογία. ἀνδρείος, ἀνδρεία. excipi-
 tur ὀδός, ὀδόν. Si uerò masculina in ος. non purum ter-
 minabuntur, foemina oportebit in η. desinere. ut καλός,
 καλή, ταπεινός, ταπεινή. excipiuntur quæ habent ρ. ante ος.
 ut ἡμίτερος, ἡμέτερα. αὔγουσα uerò ἀπὸ τοῦ αὔγουσος, quia αὔγουσα.
 Latinum est, η. in α. correptum transtulit: nam αὔγουση di-
 ceptum fuerat. Sed Latini Aeolum more η. in α. cor-
 reptum uertere consueuerunt. Id quoq; & Iones faciunt.
 ἡμίφα enim dicunt pro νύμφη. ἱλιάδος γ. δεῦρ ἴθι νύμφη
 φίλη. ἢ ὀδονείας δ. νύμφη φίλη σὺ μὲν ἄρ. μεκατάκτανε νη-
 λὶ χαλῶ. nam φα. breuis est: quare in genitiuo, & datiuo
 ipsum α. in η. reuertitur. αὔγουσης, αὔγουση. & νύμφης, νύμ-
 φη. Cum uerò αὔγουσα proprium est nomen, α. produ-
 ctum habet: idēq; in obliquis seruat ἔθει δοριῶ. ut αὔγουσα,
 αὔγουσας. Nam Dorum est uertere η. in α. productum. ut
 φημιῶ, pro φιλομήλη. σελάνα pro σελήνη. Θεο. ἐρ φαρμα-
 κητρία. ἀλλὰ σελάνα φαίνε καλὸρ. ἢ ἀθᾶνα pro ἀθήνη. & κρᾶ-
 νε pro κρήνη. & alia. Καλλιμαχος ἐρ ὕμνοισ. τὸρ δὲ χολωσαμίνα
 πρὸ ὄμωσ προσέφασκε ἀθᾶνα. & in eodem ὕμνω. ἔποι κρᾶνα ἐλι-
 κωνδι κατὰ ἔροισα. & alia. Iones uerò contrā in huiusmodi
 nominibus α. productum in η. uertunt, nisi Dorica fuerint. Ionum mos
 ut ἰσορίη, ἰσορίης, ἰσορίη. pro ἰσορία, ἰσορίας. Herodotus ipso
 statim historiarum initio. ἡροδότου ἀλικαρνασσοῦ ἰσορίης ἀπὸς
 ἑξῆς ἴδε. ἡμέρη pro ἡμέρα. idem in eodem. ὡς δὲ ἡμέρη τάχιστα
 ἕμερονε. ἀθηναίη pro ἀθηναία. ὀδονείας ζ. τὸρ μὲν ἀθηναίη θῆκερ
 δὲς ἐμμεγαλῆ μείζονα.

De genitiuo singulari.

In genitiuo singulari annotandum est, sola nomina in Nomina in
 α. purum, necnon in δα. in θα. & in ρα. desinentia, seruat α. purum.
 τε α. in genitiuo & datiuo κοινῶς. ut μαῖα, μαίας, μαία, λῆδα, δα.
 λῆδας, λῆδα. σιμαῖδα, σιμαίδας, σιμαίδα. ἡμέρα, ἡμέρας, ἡμέ-
 ρα. ἀθηνᾶ uerò & ναυσικᾶ, & μνᾶ, quæ κατὰ πάθος fiunt, ρα.

DE SECUNDA DECL. PARISYLL.

licet in nullam dictarum desināt terminationum: α. tamen in genitiuo seruant & datiuo: sicut eorum perfecta, quæ in ἄθηνά. α. purum exeunt. hoc est, ἄθηνά, νασιναά, & μνά. Est enim ἄθην, unde ἄθηνά: sicut ἀσελίην σεληναί. abiecto uerò ἄθηνά, καὶ κρᾶσα ἄθηνᾶ: sicut μναί, μνά, μνά. Idcirco extremam producunt, & circumflectuntur. Declinantur autem sicut dictum est, ἄθηνᾶ, ἄθηνᾶς, ἄθηνᾶ. νασιναᾶ, νασιναᾶς, νασιναᾶ. & μνά, μνάς, μνά. Cætera uerò omnia uertunt α. in η. ut μούσα, μούσης, μούσῃ. δίψα, δίψης, δίψῃ.

De datiuo singulari.

Annotatio.

Aduertendū est, huius declinationis datiuū singularem apud Poetas metri gratia pati μεταπλασμόν. ut ὕμνῳ ἀντὶ τοῦ ὕμνου, διατῆς η. διφθόγγου. Et ἀλκί, ἀντὶ τοῦ ἀλκῆ, & similia. ἀλκί tamen ἀπὸ τοῦ ἀλξ, ἀλκῆς deduci potest: sicut ὡπλακῆ ἀπὸ πλάξ τῷ πλάκῳ. Patitur etiā προσχηματισμὸς τῆς φ. συναπῆς, ut παλάμηφι, ἀντὶ τοῦ παλάμη. Quæ figura etiam in alijs casibus tam singularis numeri quàm pluralis, apud poetas frequentissimo habetur in usu: nec solū in hac secunda declinatione, sed in alijs. In pronomibus etiam & aduer-

Pronomina et aduerbia.

Exempla

φ.

Ἡσιόδου ἐν ἔργοις. ὀδὸς δὲ ἐτέρηφι παρελθῆν κρείσσον. ἀντὶ τοῦ ἐτέρᾳ ὀδῷ. In genitiuo Ὀδυσ. β. ὄρνυτ' ὄξ ἐννήφι. ἀντὶ τοῦ ἐννήφῃ. καὶ ἰλιάδος θ. ἡ ῥά καὶ ἄλλον ὄϊσόν ἀπὸ νευρῆφι ἰάλλει. ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νεύρας. In datiuo. Ὀδυσ. ε. Πῦρ μὲν ἐπ' ἰσχάρῳ μίγναται το. ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἰσχάρῳ. In aduocatiuo. Ἰλιάδος π. κῦτε ταῦρορ ἰπὶ φνελίωρ ἀγέληφι μετελθῶρ. ἀντὶ τοῦ μετ' ἀγέληρ. Καὶ Ἡσιόδου ἐν ἔργοις. Μῆδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὐρίον, ἐς τ' ἐννήφι. ἀντὶ τοῦ ἐς ἐννήφῃ. In uocatiuo. Οὐρανίαφι φίλη. ἀντὶ τοῦ ὠ οὐρανία φίλη. In datiuo plurali. Ὀδυσ. ε. Πρὸς κοτυλιδοῦφι πνικναὶ λάγνης ἔχονται. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς κοτυλιδοῖσι. Sic Eustathius. Nam πρὸς prepositio datiuo iuncta, inhaerentiam quandam significat: quæ constructio in sequenti uersu explicite posita est, uidelicet. ὡς τὸ πρὸς πέτρῃσι θρασιάων ἀπὸ χερῶν ἔνοι ἀπὸ φθερ. ἀντὶ τοῦ πρὸς ταῖς πέτραις. In aduocatiuo plurali. Ἰλιάδ. ν. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν αἰρήσαν, κτινείων δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούσ. ἀντὶ τοῦ παρὰ αὐτάς ναῦς. In genitiuo singulari tertiæ declinationis

πρὸς cum datiuo.

declinationis. Οδυω. ω. ὡς κεντηλεφανής ἐν ποντόφῳ ἀνδράσι
 ἐν ἀντί τῷ ἐν πόντῳ. Καὶ Ἰλιάδος κ. ἀκίμῳ ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατός
 φῳ προσηλαίῳ. ἀντί τῷ ἀπὸ στρατός. In datiuo singulari. Οδυω. γ.
 πός. ἐτ' ἰκρίόφῳ καταλέξεται. ἀντί τῷ ἐπὶ ἰκρίῳ. In genitiuo plu
 rali. Οδυω. ξ. Τοῦ δ' ἦδη μέλλουσι κύνες ταχέως τ' οἰωνοὶ ἕϊνον ἀπ'
 ὀσέοφῳ ἔρῳ. ἀντί τῷ ἀπὸ τῶν ὀσῶν. In datiuo plurali. Οδυω. ε.
 Οὐδέποτε ὄραε δακρυόφῳ τέρσοντο. ἀντί τῷ δακρυόις. In aduclaz
 tiuo. Οδυω. εἰας π. φθινύθει δ' ἀμφ' ὀσέοφῳ χρώς. ἀντί τῷ πῶρ τὰ
 ὀσά. In genitiuo singulari quintæ declinationis. Ἰλιάδος. ι.
 κίλευν δὲ ἔρεβυσφῳ ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα. ἀντί τῷ δὲ ἔρεβυς. In
 genitiuo plurali. Οδυω. τ. ὡς δὲ χιῶν κατατήχεται ἐν αἰροπόλοι
 σι ὄρεσφῳ. ἀντί τῷ ὄρεων. Καὶ Ἰλιάδος μ. οὐ νόσμῳ παραναῦφῳ
 ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κίλευθα. ἀντί τῷ ἀπὸ νῶν. In datiuo. Ἰλιάδος. ε.
 Εὐρε δὲ τόνη ἀνακτα παρ' ἵπποισι κὶ ὄχεσφι. ἀντί τῷ ὄχεσι. In adu
 clatuo. Ἰλιάδος β. Ἰδρῶσε μὲν τευτελαμῶν ἀμφὶ σῆθεσφι. ἀντί τῷ
 παρὶ τὰ σῆθεα. In pronominibus. Ἰλιάδος λ. Τῆλε δὲ χαλιός ἀπ'
 αὐτόφῳ οὐρανὸν εἶσω. ἀντί τῷ ἀπ' αὐτό. In datiuo. Ἰλιάδος μ. εἰπέρε
 ξ' ἔρεμῖσι παρ' αὐτόφι βῆτορας ἀνδρας. ἀντί τῷ παρ' αὐτό. In ad
 uerbis. Οδυω. εἰας γ. κτημαθ' ὀπόρα τοῖσι, τὰτ' ἐνδοθι, κὶ τὰ θύς
 ρηφι. ἀντί τοῦ ἐκτοθι, τῆτισι, ἐξ ὧν τῶν θυρῶν. In quibus enume
 randis paulò curiosior fui, quòd sciebam esse plerosq̃, qui
 terminationem huiusmodi contenderent, in datiuis tantū,
 uel paucis admodum casibus usurpatam.

φι. in tertia
 declinatione

In quinta de
 clinatione,

In pronomi
 nibus,

In aduerbijs

De genitiuo plurali.

Genitiuus pluralis quadrifariam uariatur: sicut & gen. ωρ.
 nituius pluralis primæ declinatiōis, in ωρ κοινῶς. ut ἡμερῶν.
 in ἄρ βοιωτικῶς. ut ἡμερῶν. Καλλιμάχος ἐν ῥύμνοις. τὸ δ' ὡς ἀλῆς
 κτηνορ ὕδωρ δὲ ἀμαρῶν ἀνέθει. pro ἀμαρῶν, accentu circumflexo
 x̄o super extremam: etiam si genitiuus cōmunis acutum
 habeat in penultima. ut νηανῶν, νηανῶν. ἀμφοτέρω, ἀμφο
 ῦν, & sic de alijs. In αωρ βοιωτικῶς κὶ ἀιοληνῶς. ut ἀδινῶν. αωρ.
 Ἰλιάδος β. Ἡῦτε μινῶν ἀδινῶν ἔθνεα πολλὰ. pro μινῶν, ἀδινῶν.
 Et in εωρ ἰωνικῶς. ut ἡμερῶν. Herodotus histor. libro primo.
 Τούτων τῶν ἀπασίωρ ἡμερῶν τῶν ἐς τὰ ἑβδομήκοντα ἔτια. pro
 ἡμερῶν.

De datiuo plurali.

Datiuus etiam pluralis eadem patitur, quæ & datiuus
 pluralis primæ. hoc est, προσχηματισμὸν τοῦ ἰ. ἔθα ἰωνικῶ, ἀπῆ
 κῶ, κὶ δωρικῶ. ut πύλαις, πύλῃς, πύλῃσι. sicut ἀτρεῦδαις, ἀτρεῦδῃς,
 ἀτρεῦδῃσι.

DE TERTIA DECL. PARISYL.

ἀτρούδισι. Herodotus historia. libro primo. δαρείω δὲ καὶ δεινῶν
ἰδοικεῖ εἶναι τῆσι πύλῃσι ταύτησι μινδὲν χρεῖεσθαι. Cæteri uerò cas
sus communem sequuntur inflexionem.

Παραδείγματα.

Exempla se-
cundæ decli-
nationis.

Ἡ ἡμέρα. τῆς ἡμέρας. τῇ ἡμέρᾳ. τῆρ ἡμέραρ. ὦ ἡμέρα. ποιῶς.
Ἡ ἡμέρη. τῆς ἡμέρης. τῇ ἡμέρῃ. τῆρ ἡμέρηρ. ὦ ἡμέρη. Ἰωνικῶς.
Δυνία. Τὰ ἡμέρα. τῶρ ἡμέραρ. ὦ ἡμέρα.
Πληθυντικά. Αἱ ἡμέραι. τῶρ ἡμερῶν ποιῶς, καὶ ἡμέραρ δωρι-
κῶς, καὶ ἡμεράων ἰοιωνικῶς καὶ βοιωτικῶς, καὶ ἡμερέων Ἰωνικῶς. τῶς
ἡμέραις, ποιῶς, καὶ ἡμέρης καὶ ἡμέρησι ἰωνικῶς. τὰς ἡμέρας.
ὦ ἡμέραι.
Ἡ κρήνη. τῆς κρήνης. τῇ κρήνῃ. τῆρ κρήνηρ. ὦ κρήνη. ποιῶς.
Ἡ κρήνα. τῆς κρήνας. τῇ κρήνᾳ. τῆρ κρήναρ. ὦ κρήνα. δωρικῶς.

DE TERTIA DECLINATIONE
PARISYLLABICORVM.

Tertia decl.

Tertia declinatio est parisyllaborum nominum, tam
masculinorum quàm foemininorum, communium,
& promiscuorum in os, desinentium: & neutrorum
in or. Quorum genitiuus desinit in s. ποιῶς, in oio. ἰωνικῶς καὶ
ἰωνικῶς, & in ω. δωρικῶς. Datiuus autem in ω. diphthosagon
impropriam. Adcusatiuus in ρ. cum uocali nominatiui.
De qua declinatione, præter ea quæ in primo tractatu dic-
ta sunt, aliqua omnino & hic sunt adnotanda. Sciendum
est igitur, complura inueniri nomina, quæ in singulari uer-
bero aut sunt masculini generis aut foeminini: in plur. siue
rò neutri. ut ὁ δίφρος, τὰ δίφρα. ὁ τεράχιλος, τὰ τεράχιλα. ὁ λυ-
χνος, τὰ λυχνα. ὁ μοχλός, τὰ μοχλά. ὁ σαβμός, τὰ σαβμα. ὁ δεσμός,
τὰ δεσμά. ὁ νῶτος, τὰ νῶτα. ὁ ζυγός, τὰ ζυγά. ἡ κέλευθος, τὰ κέλευθα.
ὁ καὶ ἡ τέταρος, τὰ τέταρα. quorum exempla apud poetas
passim inuenies. Sunt & quæ duplicem habent declinatio-
nem. ut τὸ δένδρον, τῶ δένδρεν. καὶ τὸ δένδρος, τῶ δένδρεος. τὸ ἄνδρα
ποδορ, καὶ τὸ ἄνδρα ποδος. τὸ κτήτωρ, καὶ κτήτωρος. Hæc enim in
nominatiuo non inueniuntur, obliqui tamen eorum in usu
sunt. Τὰ δένδρεα uerò, quidam uolūt non ἀπὸ τῶ δένδρεος, sed
ἀπὸ τῶ δένδρεος fieri.

Annotan-
dum.

Heteroclitica.

De geni

De genitiuo.

Etiam aduertendum est, Atticos, & Iones, & Thessalos genitium singularem per οιο. enunciare, τροπή τῆς ου. διὰ φθόγγος ἐς τὴν οί, καὶ πρὸ ἀείσει τῷ ο. μικροῦ. ut ὁ δόμος, τῷ δόμῳ, δός μοιο. *Ιλιάδος α.* Κλίματα δ' ὑψηλῆν, κατεβύσατο οἷο δόμοιο. *ω. pro ου.*
Dores uerò abijcientes u. τῆς διφθόγγου. acuertentes ο. μι *Doricum.*
κροῦν in ω. μέγα, enunciare τοῦ καλῶ, nec subijcere ι. Θεόγενες.
Καὶ μὰρ ἐς τὸ μάλιμον ἐλαύνεται ἰς τὰ φύσικω, ἀντὶ τοῦ φύσικω.

Genitius in οιο.

ω. pro ου.
Doricum.

De datiuo singulari.

Datiuus quoque singularis in quibusdam nominibus diuersorum generum μεταπλασμοῦ patitur, διὰ τοῦ ι. ut τῷ κλάδῳ, ἀντὶ τοῦ κλάδου. τῷ πολυπάτῳ, ἀντὶ τοῦ πολυπατάου. τῇ διχόμῳ, ἀντὶ τοῦ διχομήνου. τῷ μελιερατῷ, ἀντὶ τοῦ μελιεράτου. τῷ λιτί, ἀντὶ τοῦ λιτίου. Quare illud etiam Homeri, λιπ' ἐλαίῳ, datiuus casus est. Patitur etiam ἀποκοπήν, καὶ ἀπόστροφον, ἀπὸ τοῦ λιπαρῶ. *Οδυσείας γ.* Αὐτὰρ ἐπεὶ λούσεντε, καὶ ἔχρισε λιπ' ἐλαίῳ.

De adcusatiuo singulari.

Adcusatiuum quoque singularem apud poëtas scito μεταπλασμοῦ pati. Λίτα enim dicunt ἀντὶ τοῦ λιτόν. *Ιλιάδος θ.* Ἀρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθα κατὰ λίτα πετάσας. ubi mutata literatura, accentus quoque mutatus est, & locus eius.

De genitiuo & datiuo duali.

In duali uerò ὁμοίῳ inuenitur pro ὁμοίῳ. & ποδῶν, pro ποδῶν, & alia eiusmodi infinita, κατ' ἐπέτασιν τῷ ι. ἰθὺι ἰωνικῶ.

De datiuo plurali.

Pluralem etiam datiuum pati manifestum est, non solum προσχηματισμοῦ τοῦ ι. sicut in alijs declinationibus. ut λόχοισι, νόμοισι: sed etiam μεταπλασμοῦ. ut ἄερασι, pro ἄεροις. & ἔμασι pro ἔματόις. & πρὸ βασι pro πρὸ προβάτοις. & πετάλοισι pro πετάλοις. Τοῖσδεσι uerò pro τοῖς. & σχηματισμοῦ τοῦ ι. patitur, ἰθὺι ἰωνικῶ, & ἐπέτασιν τοῦ δ. Nec uariatur accentus, licet in τοῖσδεσι. antepenultima (contra suam naturam) circumfleatur. Quod sanè factum est (ut inquit Eustathius *Οδυσείας φ.*) ne τοῖς datiuus pluralis suam prorsus amittat proprietatē. *Οδυσ. β.* Εγγὺς ἐὼν τοῖσδεσι φόνον, καὶ κῆρα φυντεύει. Possunt etiā duæ esse adpositiones, δέ. scilicet & σι. *Οδυσ. ξ.* Ἐδιδε δαι- τοῖσδε. μόνι ξείνων, καὶ τέπειο τοῖσδε. ἀντὶ τοῦ τέτοις. Nam ὁ articulus prepositiuus

DE TERTIA DECL. PARISYLL.

δε. præpositiuus assumens δε. coniunctionem, uim habet pro:
nominis demonstratiui οὗτος.

De accusatiuo.

Accusatiuum etiam pluralem in ους. communiter desin-
nentem, sciendum est per ως. enuntiarī δωρικῶς. τῶς λόγῳς.
Ως pro ους Dorum. pro τούς λόγους. τὰς ἀμπέλους, pro τὰς ἀμπέλους. Dors enim
abijcietes υ. τῆς διφθόγγου, uertunt ο. μικρόν in ω. μέγα. Θ. ο.
ἐν ὀδύποροις. μή μευλω βασιῆδι τὰς ἀμπίλους, ἐντί γ' ἄβαί. & rur-
sus, κ' γ' ἐγὼρ μισέω τῶς κληάρας, οἱ τὰ φιλῶνδα. Vbi ad-
uertendum est syllabam corripī, uel potius ἀμφίμαρον. In
Oς pro ους quibusdam tamen codicibus inuenimus huiusmodi accus-
fatiuos per ο. μικρόν ἀμπέλος, & κληάρας, subtracto scilicet ο.
ex ον. diphthongo δωρικῶς: sicut νάσος pro νήσους apud Pin-
darum ἐν Ὀλυμπίῳς. ἐνθα κληάρων νάσος ὠκεανίδες αὐραί περ
εἰπνίονσι. hoc est, ubi beatorum insulas oceanæ auræ cir-
cunflant, quod magis quidem consentaneum uidetur.

Παραδείγματα. Ἐνικά.

Exemplum
tertiæ decl.

Ο λόγος. τῷ λόγῳ κοινῶς, κ' λόγοιο ἀτῆνῶς, κ' ἰωνικῶς, κ' ἰωνί-
κῳ δωρικῶς. τῷ λόγῳ. τὸν λόγον. ὃ λόγε κοινῶς, κ' ὃ λόγος ἀτῆνῶς.
Δυτικά. τῷ λόγῳ. τοῖν λόγοις κοινῶς, κ' λογοῖν ἰωνικῶς, ὃ λόγῳ.
Πλη. οἱ λόγοι. τῶν λόγων. τοῖς λόγοις κοινῶς, κ' λόγοισι ἰωνικῶς.
τούς λόγους κοινῶς, κ' λόγῳς, κ' λόγος δωρικῶς, ὃ λόγοι. & alia hu-
iusmodi nomina, κατ' ἀναλογίαν uariabis.

DE QUARTA DECL. PARISYLL.

Attica decli-
natio.

Q uarta declinatio est Atticorum nominum parisyl-
laborum masculini generis, & fœminini, ac come-
munis in ως. & neutrorum in ωρ. διὰ τὸ ω. μέγαν.
Quorum genitiuus & datiuus in ω. desinunt: accusatiuus
uerò in υ. cum uocali nominatiui. Sed quoniam commu-
nem ordinem declinationum mutauimus, Theodorum
Gazam immitati, sciri uelim, ut antea dictum, hoc non te-
mere factum esse. Nam nomina in ος. desinentia masculi-
ni generis & fœminini, & in ορ. neutri, quæ secundum alie-
os in ordine simplicium declinationum quartum tenent
locum, Attici referunt ad propriam declinationem, quæ
est in ως. & in ωρ. per ω. magnum, sicut dictum est. ut ὁ πτε-
ρος

τῶς κοινῶς. ὁ περὶ τῶς ἀτῆνῶς. τὸ χρεῖον κοινῶς. τὸ χρεῖον ἀτῆνῶς.

c. paruo in ω. magnum mutato, quæ cum à communi de-

clinatione pendeat, post ipsam merito locanda est. Vbi Annotan-

aduertendum est, quod cum proprium sit Atticorum in hu-

iusmodi nominibus uertere, non solum ο. μιγεῖον in ω. μέγα,

sed etiam α. finalem in plurali numero neutrorum nomi-

num, euenit ut omnes casus cuiusuis generis & numeri,

in ω. μέγα desinant: siue solum, siue in diphthongo, nul-

la mutata consonante. Si enim in diphthongo communi

fuerit υ. omnino abijcitur. si uerò ι. seruatur. & sic ex ω. &

ι. sit diphthongus impropria: quod quinque accidit casibus,

hoc est, datiuo singulari, duali, & plurali, & nominatiuo

plurali, & uocatiuo masculini generis, & fœminini, & com-

munis. Corripiunt etiam penultimam, quæ si fuerit α. pro-

ductum, uertunt in ε. ut ναός, νεώς. λαός, λεώς. προτεσίλαος,

προτεσίλωος. Si uerò correptum, nequaquam. Non enim

ab eo quod est οἰνόμαος, οἰνομάου fit οἰνόμεωος, οἰνόμειω ἀτῆνῶς,

quandoquidem penultima α. scilicet breuis est, & sic de sic

millibus. Eundem quoque accentum seruant, ac in eadem

syllaba, et si mutata sit quantitas syllabarum. Attici enim

communes accentuum regulas non omnino sequuntur:

tam ultima existente longa, acciunt antepenultimam.

Vnde in obliquis communibus, si in penultima fuerit ac-

centus, in Atticis retrahitur in antepenultimam. Quibus

diligenter seruatis, facile poterimus unumquodque nomen

tertix declinationis ad Atticam formam reducere. exem-

pli gratia, ὁ νιοδῆλος κοινῶς, ὁ νιοδέωος ἀτῆνῶς, τὸ νιοδάου. κοι-

νῶς, τὸ νιοδέω ἀτῆνῶς. τὸ νιοδάω κοινῶς, τὸ νιοδέω ἀτῆνῶς. τὸν

νιοδάον κοινῶς, τὸν νιοδέωον ἀτῆνῶς. ὁ νιοδάος κοινῶς, ὁ νιο-

δέωος ἀτῆνῶς. uocatiuus enim in omni numero similis est no-

minatiuo Atticorum more. Δυνά τὸ νιοδάω κοινῶς, τὸ νιο-

δέω ἀτῆνῶς. τὸν νιοδάοι κοινῶς, τὸν νιοδέωον ἀτῆνῶς. τὰ νιο-

δέω κοινῶς, ὁ νιοδέω ἀτῆνῶς. Πλη. οἱ νιοδάοι κοινῶς, οἱ νιο-

δέω ἀτῆνῶς. τῶν νιοδάων κοινῶς, τῶν νιοδέωον ἀτῆνῶς. τοῖς νιο-

δέω κοινῶς, τοῖς νιοδέω ἀτῆνῶς, τοὺς νιοδάους κοινῶς, τοὺς

νιοδέωος ἀτῆνῶς. ὁ νιοδάοι κοινῶς, ὁ νιοδέω ἀτῆνῶς. Annotan-

tur quædam quæ à supra dictis deuiant, uidelicet κάλος κα-

λῶς, & τάλος, ταλώος. in his enim α. remanet immutabilis,

dum.

Οἰνόμαος.

Atticorum
accentus.

Exemplum
quartæ decl.

Vocatiuus.

Κάλος.

Τάλος.

t quod

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

Ορφος. sicut λαός, & ναός, & similia. ὄρφος uerò mutato accentu ὄρε
Quæ o. ad φῶς facit & λαγός, λαγῶς. Quædam etiam inueniuntur
 * accipiāt apud poëtas, quæ in genitiuo singulari, gratia metri afflu-
 munt o. μικρόρ. ut ταλῶ, ταλῶο. μίω, μίωο. πετιῶ, πετιῶο.
Ιλιάδος β. τῶν δ' ἐυθ' ἠγεμόνευ' υἱός πετιῶο μινεαδύς. ταλαῶο
 uerò quidam uolunt esse ἐμ τῶ Ἰαλασίῳ τροπῆ τῶ ο. τῆς διφθόγγου
 εἰς ω. μέγα, ideo censuerunt i. esse subscribendum Ἰαλαῶο.
Τρεῶς. Sunt & pauca quædam fœminina propria urbium nomine
 na. ut τρεῶς. τλῶς. ῥῶς. κῶς. quæ amoto σ. Attice declinantur.
Δῶς. δῶς. uerò, quoniam nec proprium est, nec circumflexum,
 solum indeclinabile existit: significat autem datiuum. Hesiodus ἐν ἔργοις.
 δῶς ἀγαθὴ ἀρπαξ δ' ἡσπὶ βασιλείῳ δότερα. Quatuor etiam
 annotantur, quæ absque u. accu-
 satiuum singularem faciunt. hoc est, ἄθως, ἄθωο. κῶς, κῶο. τί-
 ως, τίωο. λαγῶς, λαγῶο. quidam addunt ἕως, ἕωο.

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

Quinta declinatio est omnium imparisyllaborum
 nominum masculinorum, fœmininorum, neutro-
 rum, & promiscuorum, differentes terminationes
 habentium. Quorum genitiuus desinit in ος. datiuus in i.
 accusatiuus in α. Sed quoniam huius quintæ declinationis
 multæ, ac uariæ sunt terminationes, tam in masculinis quàm
 in fœmininis, & in alijs, ab re non erit aliquanto altius ea
 repetere, quæ ad eius cognitionem necessaria sunt. Non
 tamen generaleis regulas uniuscuiusq; terminationis por-
 nere intendimus, sicut Herodianus fecit, & qui eum secuti
 sunt: ne ob regularum inculcationem fastidiò rudes lecto-
 res afficiantur, sed ea duntaxat sine quibus non facile in-
 telligi possit, quomodo unumquodq; nomen sit declinan-
 dum. Sequemur tamen eorum ordinem in ipsis nomi-
 nis uariandis per genera omnia, ac terminationes. Et pri-
 mum de masculinis dicendum est. Quorum finales lites
 ræ, siue elementa, quinque sunt. *ν. ξ. ρ. σ. ψ.* Omne enim
 masculinum græce declinatum in aliquam harum desinit
 consonantem. ut δῖωρ φοίνιξ, νῆσωρ, ἄϊας. ἄραψ. Αστρούβηδ
 uerò

Masculino-
 rum finales.

uero & βάρβαροι, & νεώμενοι, & similia barbara sunt. Ἀτίας
 κώβ, δανιήλ, ἀδάμ, ἄβραάμ, Hebræa, reduci tamen ad græ-
 cam declinationem possunt. ut ἰακώβος, ἰακώβου. δανιή-
 λος, δανιήλου. ἀδάμος, ἀδάμου. ἄβραμος, ἄβραμόν. Ex uoc-
 alibus uerò nulla est inquam masculinum nomen desin-
 nat. τοῖόςδε enim ἀντὶ τοῦ τοίος, & τοσόσδε ἀντὶ τοῦ τοσός, & οὐ
 τοῖ ἀντὶ τοῦ οὗτος, & similia κατ' ἐπίτασιν facta sunt. Ἀτιες
 φεληγερέτης, & ἰππότανίσωρ, & similia, ut quibusdam plas-
 cet, μετπλασμός est, ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, & ἰππότης. Alij
 tamen uolunt ἀντίηωσιν esse, id est, uocatum pro nomi-
 natiuo, ut in prima declinatione dictum est. Ex dictis
 igitur consonantibus quatuor sunt imparisyllaborum nos-
 trinum finales. hoc est, ν. ξ. ρ. ψ. quæ in ους. mittunt genit-
 ium, ut δῖωμ, δῖωνος. κήρυξ, κήρυκος. νίσωρ, νίσωρος. πεί-
 λωψ, πείλοπος. σ. uerò communis est terminatio & parisyl-
 laborum, & imparisyllaborum. Parisyllaba enim in ου.
 mittunt genitium, ut ἀνείας, ἀνείου. σοφός, σοφοῦ. Impar-
 isyllaba uerò, ut dictum est, in ους. habent genitium, ut
 μίνωρ, μίνωρος. σάχως, σάχως. Σωκράτους uerò, & δημοθένους,
 & similia, genitiui sunt κατὰ συναίρεσιν. Desinentia in σ.
 ante ipsam omnes uocales habere possunt præter ε. ut ἀρε-
 χίας, ἀρεχίας. χεύσις, χεύσις. καλός, καλός. ἥρως, ε. tamen inuenitur
 ante σ. non quidem solum, sed cum ι. aut υ. in diphthongum.
 ut χαρίας, βασιλεύς. Sunt & quæ in ους. desinunt. ut με-
 λάμπους, δῖπους. unum in αις. ut παῖς, παιδός κατὰ συναί-
 ρεσιν. De quibus dicendum est, & primum de nominibus
 in αις. desinentibus cum duplicem habeant declinatio-
 nem, parisyllabam & imparisyllabam, sintque uariatu faci-
 liora. Propterea & ueteres Grammatici, & iuniores, ab
 eis initium sumpserunt. Parisyllaba igitur in αις. primæ sunt
 declinationis, & genitium habent partim in ου. partim in
 α. Quæcumque enim in αις. purum desinunt polysyllaba, ha-
 bentia ι. in penultima, ut νιλάς, λυσίας: uel ε. ut ἀτίας.
 παγίας: uel ε. diphthongum, ut ἀνείας. ἐρμείας: uel υ. ut
 μαρσάς, & quæcumque in εας. desinunt, habentia ο. μικρόν
 in penultima, ut ξυναγόρας, in ου. mittunt genitium. Si
 uerò aliquot horum in α. genitium habuerint, Dorica
 erit declinatio. ut πωταγόρας, πωταγόρα. Nam sunt quæ
 t a abiecto

Τοῖόςδε.

Imparisylla-
borum 4 fi-
nales.

Nomina in
σ.

Nomina in
αις. primæ
declina.

In genitio
α. more
Dorico.

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

abiectione σ . in α . solum faciunt genitiuum, quæ quidem est Dorica sunt, eorum tamen usus communi linguæ frequentissimus est. ut δ σουΐδας, τῷ σουΐδα. δ λάας τῷ λάα. δ ἄβας, τῷ ἄβα. Sed cum multa sint, & uaria, opus est ut per literarum ordinem accuratissimè ea percurramus, discernamusq; ab his quæ imparisyllaba sunt. Nomina igitur in $\alpha\varsigma$. desinentia monosyllaba pauca sunt, acuantur autem aut circumflectuntur, & partim sunt parisyllaba, & declinantur per abiectionem τοῦ σ . Et partim imparisyllaba, & ea declinantur per $\nu\tau$. Sunt enim parisyllaba hæc, δ γράς, τῷ γρά. δ λᾶς, τῷ λᾶ. δ ψᾶς, τῷ ψᾶ, diminutiuum αἰῶν τῷ πατήρ, δ φᾶς τῷ φᾶ. δ θᾶς τῷ θᾶ. Imparisyllaba hæc, δ κρατός, τῷ κρατός, per τ . solum δ ψᾶς τῷ παντός, trium generum, genitiuum habens δ ξύτονον. ἴας uero ἴαντος, & φθᾶς φθάντος, cum participij sumpserint terminationem, accētum quoq; in genitiuo ad eius similitudinem seruauerunt. ut δ σᾶς τῷ σατός. Desinentia in $\alpha\varsigma$. polysyllaba circumflexa, quæ sint parisyllaba, in α . mittunt genitiuum. ut θ ομάς, θ ομά. ν οσηῶς, ν οσηᾶ. μ υνᾶς, μ υνᾶ. Imparisyllaba uerò in $\tau\omicron\varsigma$. faciunt genitiuum. ut ω ελειᾶς, ω ελειᾶντος. Inueniuntur quædam Ionica, quæ in $\delta\omicron\varsigma$. mittunt genitiuum. ut β ρηᾶς, β ρηᾶδος. ν ηῶς, ν ηᾶδος. Etiam desinentia in $\beta\alpha\varsigma$, ante β . aliam consonantem habentia, dummodo non sit ρ . in α . faciunt genitiuum. ut δ σάμβας, τῷ σάμβα. δ χάλας, τῷ χάλδα. δ κρηῖβας, τῷ κρηῖβα. his similia sunt δ ἰβας, τῷ ἰβα. δ βανίβας, τῷ βανίβα. δ ἀννίβας, τῷ ἀννίβα. Etiam in $\gamma\alpha\varsigma$. desinentia dissyllaba solum propria. ut δ μίγας, τῷ μίγα. δ ἄλγας, τῷ ἄλγα. δ μέγας, τῷ μέγα. quod extremam producit. excipitur δ σάλγας quod σάλγαντος facit. At δ μέγας τῷ μεγάλου, heteroclitum est, & adiectiuum. μέγας enim quintæ declinationis μέγας facit, sicut λάας λάαος, & extremam habet correptam. At μεγάλος μεγάλου παροξύτονον tertιæ declinationis est parisyllaborum, & adiectiuum. μέγαλλος enim παροξύτονον, & per geminum $\lambda\lambda$, proprium est nomē ν εῖα τῶν ω αλαῖς. hæc Eustathius ἐν τῷ σ . τῆς Οδυσσ. Etiam polysyllaba $\gamma\alpha\varsigma$. ut δ σατύρας, τῷ σατύρα. δ σροάρας, τῷ σροάρα. excipitur δ ἀεράρας, τῷ ἀεράραντος, nomen fluij Siciliæ, unde ἀεράρας τῆς ἀεράραντος nomen urbis. Etiam in $\delta\alpha\varsigma$ dissyllaba &

ba & polysyllaba. ὁ λάδας, τὸ λάδα. ὁ ἴδας, τὸ ἴδα. ὁ λεωνίδας, τὸ λεωνίδα. ὁ τιμαχίδας, τὸ τιμαχίδα. excipiuntur quæ diphthongum habent in penultima. ut ὁ ἀφειδῶν, τὸ ἀφειδαντος. ζας. Etiam in ζας. θας. κας. ξας. ψας. ut ὁ ἀρίζας, τὸ ἀρίζα. ὁ ἀνθα, τὸ ἀνθα. ὁ πελέκας, τὸ πελέκα. ὁ ἀλίξας, τὸ ἀλίξα. ὁ ἀψας, τὸ ἀψα. κας. Etiam in λας, ἀπλᾶ dissyllaba, quæ sint unius generis, & non habeant penultimam naturam longam, & etiam polysyllaba duo λλ. habentia. ut ὁ ὕλας, τὸ ὕλα. ὁ γέλας, τὸ γέλα. ὁ ἰόλας, τὸ ἰόλα. ὁ ἀβόλλας, τὸ ἀβόλλα. Etiam in μας. consonantem habentia ante μ. ὁ σύλμας, τὸ σύλμα. ὁ ἀναματοχάρμας, τὸ ἀναματοχάρμα. excipit ὁ τὸλμας, τὸ τὸλμαντος. Etiam desinentia in μας. περιούια. ut ὁ σαλάμας, τὸ σαλάμα. ὁ σπιτάμας, τὸ σπιτάμα. Etiam in νας. ut ὁ πίνας, τὸ πίνα. Excipit ὁ κάνας, τὸ κάναντος. Etiam in πας. desinentia unius generis. ut ὁ πάπας, τὸ πάπα. ὁ κάλπας, τὸ κάλπα. ὁ λάμπας, τὸ λάμπα. Excipitur ὁ κύνπας, τὸ κύνπαντος. πᾶς uerὸ παντός, adiectiuum & monosyllabum. Etiam in ρας. non habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, uel antistichicis incipientem. ut ὁ σιμόρρας, τὸ σιμόρρα. ὁ κύνρρας, τὸ κύνρρα. Etiam in σας desinentia dissyllaba, quæ non habent ante, in penultima. ut ὁ χεύσας, τὸ χεύσα. ὁ κίρσας, τὸ κίρσα. Etiam in τας. ut ὁ ἀρχύτας, τοῦ ἀρχύτα. ὁ ἐυρώτας, τοῦ ἐυρώτα. τας. excipitur ὁ τελεύτας, τοῦ τελεύταντος. Etiam in φας desinentia dissyllaba, & in χας. ut ὁ δέλφας, τὸ δέλφα. ὁ ἀλφας, τὸ ἀλφα. κύνφας uerὸ κύνφαντος facit. ὁ κελλήχας, τὸ κελλήχα. ὁ λάχας, τὸ λάχα. κάλχας uerὸ κάλχαντος facit. Etiam in ας. à uerbis circumflexis composita. ut ὁ πατραλοίας, τὸ πατραλοία, ἀπὸ τὸ ἀλοῖω, τὸ τυπῆω. Etiam in ας. à nominibus fœmininis composita. ut ἡ φαρέτρα. ὁ ἐυφαρέτρας, τὸ ἐυφαρέτρα. ἡ βία. ὁ ἐυρυβίας. τὸ ἐυρυβία. ἡ ἀγορά. ὁ πυνθαγόρας. τὸ πυνθαγόρα, ἢ πυνθαγόρου, quamuis hoc nomen, alij aliunde deducunt. ἡ ἀνία. ὁ πανσανίας, τοῦ πανσανία. Et hæc de pariter declinatis.

De impariter declinatis.

Desinentia in ας. purum dissyllaba grauitona, & quæ In ας. purum Dorica non sint, θιά τὸ ντ. declinantur. ut ὁ αἴας, τοῦ αἴαντος. ὁ θόας, τοῦ θόαντος. excipitur ὁ λάας, τοῦ λάα, cum proprium est nomen. cum uerὸ appellatiuum est, ὁ

DE QUINTA DECL. IMPARISYLL.

- λάας, τοῦ λάαος facit, ἢ κρᾶσει λάος. Οδυνείας θ. Λᾶος ὑπαίξι
 πῆς. τῷ λάαϊ, λαῖ. Ἰλιᾶδ. π. βάλε δ' ἕτερος ἡμιόχῃ αἰπῶρ ἠὶ ἔχοντα
 μετώπιον ὄξει λαῖ. Δυῖνά. τῷ λάαε, λάε. Ἰλιᾶδ. ψ. λάε δ' ἄϊνά
 τερθερῆρερῆ δαται δύνω λενκῶ. Declinatur etiam ὁ λάας, ἤ λάς,
 τῷ λάα, τῶν λάαρ. Etiam in ας. monosyllaba ὄξει τονα, in τος. fa
 ciunt genitium. ut ὁ προᾶς, τῷ προαντός. Etiam polysyllaba. ut ὁ ἀνδριάς, τῷ ἀνδριάντος. Etiam in βας. desinentia, si
 ancipitem correptā in penultima habuerint. ut ὁ βίβας, τοῦ
 βίβαντος. ὁ λιπάβας, τοῦ λιπάβαντος. ὁ ἀλύβας, τοῦ ἀλύβαντος,
 cuius penultima longa est. Excipiuntur ὁ βαρνάβας, τοῦ βαρ
 νάβα. ὁ λάβας, τοῦ λάβα. ὁ κᾶβας, τοῦ κᾶβα. ὁ ἄβας, τοῦ ἄβα, ἢ
 θυκῶρ. At δ' ὄβας, τοῦ ὄβαντος, proprium nomen. Similiter
 & ἰόβας, ἰόβα. & ἔμβας, ἔμβα. Etiam in βας. & quæ ante β. ha
 bent ε. impariter declinantur. ut ὁ φέβας, τοῦ φέβαντος.
 ὁ κέβας, τοῦ κέβαντος. Etiam in γας. desinentia dissyllaba
 γας. propria, & adpellatiua, siue gentilia. ut ὁ γίγας, τῷ γίγαντος.
 δας. ὁ βρείγας, τῷ βρείγαντος. Etia in δας. dissyllaba, & quæ habeant
 diphthongum in penultima. ut ὁ ἀφείδας, τοῦ ἀφείδαντος. ὁ
 εἰδᾶς, τοῦ εἰδᾶντος. Etiam polysyllaba, siue dissyllaba à uer
 bis grauitonis deriuata. ut μείδομαι. ὁ μείδας, τοῦ μείδαντος.
 εἶδῶ, ὁ εἶδας, τοῦ εἶδᾶντος. χαρίζομαι, ὁ χαρίδας, τοῦ χαρίδαντος.
 ζας. Etiam desinentia in ζας. habentia ν. ante ζ. ut ὁ βύζας, τοῦ
 βύζαντος. ὁ πύζας, τοῦ πύζαντος. Etiam in λας. dissyllaba μαρ
 λας. ὁ φιλᾶς, & quæ habeant penultimam natura longam. ut ὁ φι
 λας, τοῦ φιλᾶντος. ὁ χήλας, τοῦ χήλᾶντος. Similiter & quæ ha
 bent consonantem cum λ. ut ὁ ἄτλας, τοῦ ἄτλᾶντος. Etiam
 ἄτλας. ὁ πᾶλλας, τοῦ πᾶλλᾶντος. ὁ βᾶλλας, τοῦ
 βᾶλλᾶντος. ὁ μίλας uerò, τοῦ μίλᾶντος, & ὁ τάλας, τοῦ τάλλᾶντος,
 μαρ. trium generum sunt. Etiam in μας. dissyllaba & polysylla
 ba, & quæ ante μ. breuem uocalem habent. ut ὁ ἀδάμας, τοῦ
 ἀδάμαντος. ὁ πολυδάμας, τοῦ πολυδάμαντος. & cum his ὁ δαυ
 ρας. μαρ, τοῦ θαύμαντος. Etiam in ρας. dissyllaba, habentia pri
 mam & secundam syllabam ab eadem consonante, siue
 antisticho eius incipientem. ut ὁ βᾶβρας, τῷ βᾶβραντος. ὁ προ
 φρας, τοῦ προφραντος. ὁ τεύθρας, τοῦ τεύθραντος. Similiter &
 ea quæ participijs incidunt. ut ὁ πείρας, τοῦ πείραντος. ὁ ἄρας,
 τῷ ἄραντος. Similiter & quæ habent α. ante ρ. ut. ὁ τᾶρας,
 τῷ τᾶραντος. ὁ κᾶρας, τοῦ κᾶραντος. Etiam desinentia in σας.
 polyssyllaba

polyfyllaba, & quæ in penultima habent ε. ut ὁ ἀπίεσας, τοῦ ἀπίεσαντος. Etiam in φας. desinentia polyfyllaba. ut ὁ πορῦφας, τοῦ πορῦφαντος. ὁ ἐλίφας, τοῦ ἐλίφαντος. ὀνόφας uerò ὁ νόφας facit. Desinentia in ας. composita, simplicium seruât In ας. composita.

declinationem. ut λυκοθόας, λυκοθόαντος. quoniã θόας, θόαντος. σύμπαας, σύμπαντος, quoniam πᾶς παντός dicimus.

Ethæc de nominibus in ας. desinentibus, & eorum genitiuis. Nunc de alijs casibus nominum quintæ declinationis: pro quibus ὁ αίας, commune sit exemplum.

Ὁ αίας. ἡ γενική τοῦ αίαντος. Nam desinentia in ας. purum disyllaba, grauitona, penultimam productam habentia, διὰ τοῦ ντ. declinantur. Ἡ δοτική, πρὸ αίαντι, à genituo fit.

Nam omnis genitiuus in ος. desinens, mutata ος. in ι. datiuum singularem facit. Ἡ ἐπιτατική, τὸν αίαντα, à datiuo.

Nam omnis datiuus singularis in ι. prolatum desinens, ι. in α. conuerso, aduatiuum singularem facit. Sed aduertendum est, aduatiuum singularem quintæ declinationis aut in α. correptum desinere, aut in ρ. In α. correptū, τὸν αίαντα, τὸν θόαντα. In ρ. quum genitiuus singularis in ος. purum desinens, ancipitem uocalem habet in penultima, à nominatiuo fit, ς. in ρ. conuerso. ut ἰχθύς, ἰχθύος, ἰχθύρ.

ὄφις, ὄφιος, ὄφιρ. πάρις, πάριος, πάριρ. Excipitur δίδος, δία.

Desinentia uerò in υς. etsi frequenti usu in ρ. mittant aduatiuum. ut ταχύς, ταχύρ. ὄξύς, ὄξύρ: nonnunquam tamen in α. faciunt aduatiuū ποιητικῶς. ut εὐρία πόντορ. ἢ ποδία στρατὸρ. Similiter & in ους. desinentia, nunc in α. mittunt aduatiuum, nunc in ρ. sed in ρ. frequentius, rarò autē in α. ut τὸν βούρ, ἢ βόα.

Ἡ κλητική, ὦ αίαρ, à genituo fit, extrema syllaba abiecta. Nam in nominibus διὰ τὸν ντ. declinatis, & quæ synæresim non patiuntur, extrema genitiui abiecta, fit uocatiuus singular. ut θόας, θόαντος, ὦ θόαρ. λαοδάμας, λαοδάμαντος, ὦ λαοδάμαρ. Ποῦ ἄται tamen huiusmodi uocatiuum abscipiente consueuerunt. Ὀδυσσ. β. λαοδάμα, μάλα ἔτος ἔπος κατὰ μῆγαρ ἔειπες. & Ἰλιάδ. ν. πολυδάμα, οὐ μὲρ αὐτοῦ ἐρύηαι πάντας ἄριστος. Σιμοῦς, & πλανοῦς, & similia, etiã ρ. extremæ syllabæ abiecti. ut σιμοῦντος, ὦ σιμοῦ. πλανοῦντος, ὦ πλανοῦ. Excipitur ὀδύς, ὀδόντος. huius enim uocatiuus solus est similis nominat. ὦ ὀδύς. In quib. uerò genitiuus διὰ τὸν εος existens, in ους.

Genitiuus singularis.

Datiuus sin.

Aduatiuus singularis.

Desinentia in υς.

Vocatiuus.

DE QUINTA DECL. IMPARISYLL.

in εος. genitius. in ους. faciunt synæresiatum, à nominatiuo fit, η. in ε. conuertitur. ο. δ. δημοσθένης, ὡ δημοθένης. In desinentibus uerò in ω. siue in ως, fœmininis, à nominatiuo fit, extrema in ο. μικρόν mutata, ac ι. in diphthongū adsumpto. ut ἡ λητώ, ὡ λητοῖ. ἡ ἀδωός, ὡ ἀδοῖ. In his uerò quæ exeunt in ηρ. siue in ες. quorum neutrum in ερ. est formatum, à genitiuo fit, abiecta ος. syllaba. ut τέρηρ, τέρηνος, ὡ τέρηρ. χαρίης, χαρίεντος, ὡ χαρίερ. In desinentibus autem in ηρ. grauitonis, fit uocatiuus in ερ. ut μήτηρ, ὡ μήτερ. Excipitur ὡ πῆρ. Ex oxytonis uerò quatuor sunt his similia. πατήρ, ὡ πάτερ. δάηρ, ὡ δάερ. σωτήρ, ὡ σωτέρ. ἀνὴρ, ὡ ἀνερ. Etiam in quibusdā similis est uocatiuus nominatiuo proprius. In quibusdam uerò & sine σ. profertur. Nam in his quæ in ενς. & ους. exeunt, etiā sine σ. cum diphthongo enuntiantur. ὡ βασιλεῦ. ὡ βοῦ. nisi quid prohibeat. Nam ὡ ποῦς, & ὡ ὀδούς solum dicimus: ne coincidāt cum ποῦ aduerbio, & ὀδοῦ. Etiam in adpellatiuis grauitonis in ις. desinentibus, quæ non exeunt in natura longam, & omnino in desinentibus in ις. grauitonis. ut ὀφίς, ὡ ὄφι. Etiam in υς. grauitonis. ὀβότρως, ὡ βότρον. Etiam in oxytonis quæ sunt trium generum. ὀιδύς, ὡ ἰδύ. In ως. uerò desinentibus masculinis, productam habentibus penultimam, similis est uocatiuus nominatiuo: & omnino in desinentibus in ως. purè aut̄ declinatis, siue per τ. præter fœminina oxytona. ὀήρος, ὡ ἠρώς. Etiam in ης. grauitonis iambicis, & omnino in ης. desinentibus, declinatis autem per τ. ut ὀλάχης, ὡ λάχης. Etiam in ις. oxytonis. ut ὀπριάμης, ὡ πριάμης. Etiam in υς. oxytonis. ut ὀχλαμύς, ὡ χλαμύς. Etiam in ες. oxytonis. ut ὀπαλλάς, ὡ παλλάς. Etiam λς. ut ὀάλης, ὡ άλλς. Etiam in aliquam dupliciū. ὀάνης, ὡ άνης. Etiam in aliquam immutabilem exeuntibus. ut ὀέλληρ, ὡ έλληρ. præter superius annotata.

Δυσία.

Dualis numerus.

Ἡ ὀνομαστικὴ, ἢ ἀιτιατικὴ, πῶρ δυϊκῶρ, τῶ ἀίαντε, à datiuo singulari. Omnis enim datiuus singularis in ι. prolatus desinens, mutato ι. in ε. nominatiuum & accusatiuum dualem facit. πῶ ἀίαντι, τῶ ἀίαντε. Ἡ γενικὴ ἢ δοτικὴ, τοῖρ ἀίαντοισιν.

Pluralis numerus.

Omnis nominatiuus dualis in ε. siue in ω. exiens, in οῖρ. facit genitiuum & datiuū dualem. ut τῶ ἀίαντε, τοῖρ ἀίαντοισιν. τῶ λόγῳ, τοῖρ λόγοισιν. τῶ ἀιδῶ, ταῖρ ἀιδῶσιν.

Πλυθοντικά.

Πλῆ. Η εὐθέα κὶ κλητικὴ πλεθυντικὴ οἱ αἰαντες, ὡ αἰαντες. Ο
 mnis enim nominatiuus dualis in ε. desinens, adposito σ.
 nomina: iuum pluralem facit. τῶ αἰαντε, οἱ αἰαντες, neutris
 tamen exceptis.

Pluralis
 numerus.

Η γενικὴ τῶν αἰαντων. Omnis genitiuus pluralis cōmunis,
 cuiusvis generis, in ων. exit. Η δοτικὴ τοῖς αἰασι. Vbi aduer:
 tendū est, datiuū pluralem, partim à nominatiuo singulari
 fieri, partim à datiuo. Si à nominatiuo, hęc datur regu a. Ο
 mnis nominatiuus singularis in σ. desinens cum lōga, siue
 uocali, siue diph. ac in paribus syllabis inflexus, ne habēs
 genitiuū contractum, apposito ι. datiuum pluralem facit.

Datiuus plu
 ralis à nomi
 natiuo singu
 lari.

ut ὁ θαας, τοῖς θαασι. ὁ λέβης, τοῖς λέβησι. ὁ τρεῶς, τοῖς τρεῶσι. ὁ βασι:
 λης, τοῖς βασιλ. ὤσι. annotant τοῖς ποσι, quod à datiuo singu
 lari fit ποδι, & τοῖς υἱεσι ἀπὸ τῶ υἱενος. & δερομέσι, ἀπὸ τῶ
 δερομένος. pro υἱεῦσι, & δερομένσι. Sciendum est autem nomi
 natiuum in υς. productam desinentem, assumpto ι. ac υ. Nomina in
 correpto, datiuum pluralem facere. ut ὁ ἰχθύς, τοῖς ἰχθύσι. υς.

Exceptiones

excipitur τοῖς μῦσι ἀπὸ τῶ μῦς: quod solum producitur. Etiz
 am nominatiuus exiens in aliquam duplicium, eodem mo
 do datiuum pluralem facit. ὁ ἄρπαξ, τοῖς ἄρπαξι. A dativ:
 tuo uerò singulari fit datiuus pluralis, cum nominatiuus
 singularis aliam habet terminationem. Pro quo aduerten
 dum est, quòd si datiuus singularis in ι. purū exeat, assum
 pro σ. ante ι. datiuum pluralem facit. τῶ ὄφι, τοῖς ὄφισι. τῶ
 ἰλί, τοῖς ἰλίσι. τῶ δημοδένι, τοῖς δημοδένεσι. ὄφις enim & ἰλι:
 ῖς extremam habent correptam. δημοδένος uerò, & si in
 ι. cum uocali longa exeat, genitiuum tamen habet per sy
 neresim. Si uerò datiuus singularis consonantem habe
 at ante ι. assumpto σ. ac consonantibus abiectis, quæ cum
 ipso minime audiri possunt, datiuum pluralem facit. ut τῶ
 αἰαντι, τοῖς αἰασι. Si uerò datiuus singularis υ. solum habeat

Datiuus plu
 ralis à dativ
 uo singulari

ante ι. mutato υ. in σ. datiuum pluralem facit. ut πλάτωνι,
 ποιμῖνι, ποιμίσι. etsi alibi υ. ante σ. inueniatur. ut
 ἄμινυς. Sed aduertendum penultimam datiuus pluralis,
 aut parem esse penultimæ aliorum obliquorum, aut ma
 iorem. Quæ si sit anceps, & per abiectionem consonanz
 tum facta sit breuis, rursus in se ipsam productam mutari.

Annotat.

ut τῶ θόαντι, τοῖς θοᾶσι, θόᾶσι. Si uerò breuis fuerit, ε. scilicet,
 u auto.

DE QUINTA DECL. IMPARISYLL.

aut ο. μικρόν. ε. quidem assumpto. i. in diphth. produciuntur, ut τιθέντι, τιθείσι, τιθέσι. ο. uerò assumpto υ. ut τῶ λείοντι, λείοι, εἰς. λείουσι, χαρίεις igitur, & τιμίεις, & similia, cum in ac. desinant διὰ τῆς ε. διφθόγγου, & imparibus inflectantur syllabis, nec habeant genitium contractum: à nominatio singulari datiuum pluralem deducere possunt assumpto. i. ut χαρίεις, χαρίεσι. & τιμίεις, τιμίεσι: sicut à βασιλεύς, βασιλεύοι. Possunt etiam formari à datiuo singulari υ. & τ. prius expunctis, ac σ. interiecto. ut χαρίεντι, χαρίεσι. τιμέντι, τιμίεσι. & adiuncto ι. penultimæ uocali fit χαρίεσι, & τιμίεσι: sicut à τιθείς, τιθέντι, τιθείσι, ἢ τιθέσι. Quidam tamen non iusta sed

Gregorius Scholarius

Datiuo addi v.

Accusatiuus pluralis Canon.

Annotatio nominatiui Acolici.

Datiui extrema quanta.

Comparatiuus.

alterum σ. addentes χαρίεαι dicunt, ut Gregorius Scholarius asserit, quod factum est, ne eius penultima minor tcm pore sit aliorum obliquorum penultima. Additur etiam v. v. consonans huiusmodi datiuus in ι. prolatum desinentibus, uocali sequente. ut τοῖς αἰασρ. Sed apud poëtas, etiam consonante sequente additur υ. quod quidem metri gratia sit. *Ἰλιάδος α. ἐν δ' οἱ ἦτορ σῆτασρ λασιόισι διάνδρα μεμύριξερ. & eodem. πῶς τίς τοι πρόφρωρ ἔπεισρ πείθεται ἄρπεωρ.* Η ἀτιατιμή, τούς αἰαντας. Nam omnis accusatiuus singularis in α. desinens, assumpto σ. accusatiuum pluralem facit. τὸν αἰαντα, τούς αἰαντας. Ηυλικτική, ὦ αἰαντες, nominatio plurali omnino similis. Aduertendum est hoc in loco, Aeoles huiusmodi nomina in ac. desinentia, si διφθόγγου enunciare. ut τάλαις pro τάλασ. μέλαις pro μέλασ. & θόαις pro θόασ. non tamen αἰαις pro αἰας dicunt, διὰ τῆς ἱπαλληκίαν τῶν φωνηέντων. At genitiuus nonnunquam ἀποκοπήν patitur ποιητικῶς metri gratia. ut αἰαρ pro αἰαντος, θόαρ pro θόαντος. Datiuus uerò poëtica licentia aliquando producit extremam. hoc est i. facta communi syllaba. ut αἰαντι, δαίφρωι, cum regula id corripi exposulat. nonnunquam κατὰ κράσρ eandem producit. ut θέτιδι, θέτι, θέτι. *Ἰλιάδ. πάντα θέτι ἠσλιπλουάμω.* sic μήτιδι, μήτι, μήτι. *Οδυσ. υ. ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι μήτιτε κλέομαι, ἢ κέρδεσιρ.* Patitur etiam ἀποκοπήν. ut ἰδρωτι, ἰδρῶ. *Ἰλιάδος ε. τίρεθ' ἔμοι νόσμάτω, ἢ ἰδρῶ σπυδόντεσσι.* Accusatiuus quoque idem patitur. ut ποσειδῶνα, ποσειδῶ. ἰδρωτα, ἰδρῶ. *Ἰλιάδ. κ. αἰρωι δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενήγοντο θαλάσῃ.* In comparatiuus uerò in ap. desinentibus

desinentibus crasim patitur ἀήμιως. ut μείζονα, ἀποβολῆ τῷ
 ν. μείζα, ἢ κράσα τῷ ο. ἢ α. εἰς ω. μείζω. Nec solum accu-
 satiuus singularis dictorum comparatiuorum hoc patitur,
 sed etiam nominatiuus, accusatiuus, & uocatiuus plura-
 lis numeri patiuntur, & si non in ω. sed in ου. crasim fieri
 contingat ἔθει ἀήμιω. ut δι μείζονες, μείζοες, μείζους. Sic accu-
 satiuus casus, μείζονας, μείζοας, μείζους. & uocatiuus simi-
 lis est nominatiuo. Nam regula est, ὅτι πᾶσα ἐνθεῖα ὠλι-
 θοντικὴ εἰς σ. λήγουσα, ἢ συνηρημένη κατὰ τὸ τέλος, τῆν ἀτια-
 τικὴν ἔχει ὁμόφωνον, ἢ ἑμόχρονον, ἢ τῆν κλιτικὴν. id est,
 Quod omnis nominatiuus pluralis in σ. desinens, & circa
 finem synæresim patiens, accusatiuum, & uocatiuum ha-
 bet sibi consonum & temporalem. At in nominati-
 uo, accusatiuo & uocatiuo pluralis numeri neutrorum ear-
 dem fit crasis, quæ in accusatiuo singulari masculinorum.
 ut τῷ μείζονα, μείζα, μείζω. Datiuus pluralis παραγωγῆν πα-
 τισι ἔθει ὠλιθοντικῷ ἢ ὠλιθοντικῷ. ut θοάντες. & fit à nominatiuo
 plurali in ες. desinente, siue masculini generis sit, siue foe-
 minini, addita σι. syllaba. ut κύνες, κύνεσι, γυνῶνες, γυναικίσι.
 In neutris uerò, aut à nominatiuo plurali, extrema in ες.
 mutata & adiuncta σι. τέχια, τεχίεις, τεχίεσι. uel à geniti-
 uo singulari ο. in ε. conuerso. τέχειος, τεχίεις, τεχίεσι. iccir-
 co duplici ω. scribitur, nisi metri gratia alterum eiiciatur.

Canon.

Datiuus pluralis.

Παράδειγμα.

Ὁ θόας κοινῶς, ἢ θόας ὠλιθοντικῶς. τῷ θόαντος κοινῶς, ἢ θόα
 ποιητικῶς. τῷ θόαντι. τὸν θόαντα. ὃ θόαρ κοινῶς, ἢ ὃ θόας ἀήμι-
 κῶς. Δυνία. τὸ θόαντε. τοῖν θόαντοιρ. ὃ θόαντε. Πλη. οἱ ας.
 θόαντες. πῶρ θόαντων. τοῖς θόασι κοινῶς, ἢ θόαντασι ὠλιθοντικῶς ἢ
 ὠλιθοντικῶς. τοὺς θόαντας. ὃ θόαντες.

Exemplum nominum in

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΗΣ.

N Omina in ης. desinentia, cum & ipsa partim sint æ-
 qualiter declinata, partim uerò inæqualiter. & quæ
 æqualiter declinantur, aliqua mittunt genitiuum
 in ου. aliqua in κ. ἔθει δωρικῷ, ordine quodam & ipsa uar-
 rianda sunt, & discernenda quæ sunt parisyllaba, ab
 his quæ imparisyllaba sunt. Et primum de parisyllabis
 u 2 habent

De nominis
 bus in ης.

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

Desinentia habentibus genitium in ou. Desinentia igitur in ης. Grae
 in ης. grae uitona, spondaica, in ou. faciunt genitium. ut δ χερύσης, τῷ
 Exceptiones χερύσῃ. ὁ Ξέρξης, τῷ ξέρξῃ. Excipitur δ μάδλης, τῷ μάδλητος.
 ὁ κούρης, τῷ κούρητος. ὁ πύργης, τῷ πύργητος, ὁ τίρηης, τῷ τίρηητος.
 τος, fluuīη nomen, qui & τίρηης, τίρηιδος. & τίρηιος ἰωνίως.
 φάρης, φάρητος. μάνης, μάνητος. ἴνης, ἴνητος. μάσῃς, μάσῃς.
 In ης. circ. μάσῃτος. μίνδης, μίνδητος. Etiam in ης. circumflexa in ou.
 cunflexa. faciunt genitium. ut ὁ θαλῆς, τῷ θαλοῦ. καὶ ὁ θάλῃς, τῷ θάλῃτος.
 ὁ ἑρμῆς, τῷ ἑρμού. ὁ σωτῆς, τῷ σωτοῦ. ὁ μωσῆς, τῷ μωσοῦ. καὶ μω
 σῆς, τῷ μωσοῦ. καὶ ὁ μωσειῦς, τῷ μωσειῶς. καὶ ὁ μωυσειῦς, τῷ μωυσειῶς.
 In ης. grae Etiam in ης. grae uitona à foemininis in η. desinentibus, τῷ
 uitona. deriuata. ut ἡ λίσχη, ὁ λίσχης τῷ λίσχῃ. ἡ ἀράχη, ὁ ἀράχης, τῷ
 δης. ἀράχῃ. ἡ χαιτή, ὁ κλινοχαιτής, τῷ κλινοχαιτῃ. Etiam in δης.
 desinentia πατρωνυμικά. ὁ ἀτρεΐδης, τῷ ἀτρεΐδου. Etiam in
 δης. propria, patronimici formam habentia. θεκούδης, τῷ θε
 κουδίδῃ. ὁ μιλιτιάδης, τῷ μιλιτιάδου. ὁ ἐυριπίδης, τῷ ἐυριπίδου.
 Etiam in ης. desinentia, grae uitona, siue simplicia sint, siue
 decomposita, à nominibus in ος. deriuata. ut ἀράξος, ὁ
 ἀράξῃς, τῷ ἀράξῃ. λάπιθος, ὁ λαπίθης, τῷ λαπίθου. Etiam in
 τις. τις. quæ composita non sunt à uerbo κρατῷ. ut ὁ δότης, τῷ δότῃ
 θης. του. ὁ χάρτης, τῷ χάρτεῖ. ὁ δύτης, τῷ δύτῃ. In θης. quoque des
 νης. inentia his similia sunt. ὁ σκύνθης, τῷ σκύνθῃ. Etiam in ανης.
 λης. ανης. ονης. υνης, καὶ ωνης, καὶ ολης. ὁ ἰορδάνης, τῷ ἰορδάνῃ. ὁ ἀσχινης,
 τῷ ἀσχινοῦ. ὁ κερυόνης, τῷ κερυόνοῦ. καὶ κερυῶν, κερυόνος, καὶ κερυ
 νῆς, κερυονέος sæpe apud poetas. ὁ κερυόνης, τῷ κερυόνῃ. ὁ τελώ
 νης, τῷ τελώνοῦ. ὁ ὄζλης, τῷ ὄζλῃ. Grae uitona quoque in ης.
 desinentia, super duas syllabas habentia ante ης. immu
 tabilem quampiam geminatam. ὁ ἰωάννης, τῷ ἰωάννου. ὁ κα
 βάλλης, τῷ καβαλλοῦ. excipitur δ πόλλης, τῷ πόλλητος. ὁ κα
 enim dissyllabum. & ὁ ἀελλῆς, τῷ ἀελλοῦς, ὁ ξύτονορ γάρ.
 Etiam in ης. quæ sunt unius generis, & à uerbis composita
 ta. ut πολῶ, ὁ βιβλιοπόλλης, τῷ βιβλιοπόλλου. μετρῶ, ὁ γεωμέτρης,
 τῷ γεωμέτρου. τρεῖβῶ, ὁ παιδοτρεῖβης, τῷ παιδοτρεῖβου. βαινω, ὁ σχοι
 νοβάτης, τῷ σχοινοβάτου.

De nominibus in ης. habentibus gtm̄ in η.

Monosyllaba in ης. desinentia, circumflexa, abiecto σ. faci
 ciunt genitium. ut ὁ δρεῖς, τῷ δρεῖ. ὁ δρεῖς, τῷ δρεῖ. Sic ποδῆς,
 ποδῆ, solea, quod dissyllabum.

Hactenus

DE QUINTA DECL. IMPARISYL.

- Adiectiua in κς.** ἀριστοτέλεος, ἀριστοτέλους, & cætera huiusmodi. Excipitur δὲ ἀμείλικος, τῷ ἀμείλικτος, & δ' ἀμείλικος, τῷ ἀμείλικτος. Etiam adiectiua in κς. ὀξύτονα & grauitona, habentia neutrum in ες. ut ὀξύθυμος, τῷ ὀξύθυμος, ἀληθοῦς, ὀκνηθῆς, τῷ ὀκνηθῆς, εὐμενῆς, τῷ εὐμενῆς, εὐμενοῦς, ὀκνηθῆς, τῷ ὀκνηθῆς, κακοῦθῆς, τῷ κακοῦθῆς, κακοῦθῆς.
- εης.** Etiam in εης. dissyllaba. ὀπλήρης, τῷ ὀπλήρης, πλήρης, ἀρεῖς, uerὸ ἄρου, & ἄρης, ἀριτος, & ἄρης, ἀρεος, ἄρους, & ἄρειος, ἀρεος κοινῶς, ἢ ἄρκος ἰωνικῶς, ἢ ἄρεος ἀπηνῶς, ἢ ἄρειος ἀιοικῶς. Etiam in αρης. desinentia, & ἰν ης, & ωδης. ut διῶρης, τριῶρης, λοιμῶδης. Etiam in υης, ὀξύτονα. σαφηνῆς, γαλιπῆς.
- κς. ab υς.** Desinentia quoque in κς. à nominibus in υς. deriuata. βαρῆς, ἀβρῆς, ἀποσῆς, ὠκῆς, ποδάκης. Hic aduertendum est, nomina in κς. composita à neutris in ος. desinentibus, si sint propria, graui. δημοδένης, ἀριστοτέλης. Si uerὸ adiectiua, acui. ut εὐμενῆς, δειῶτης, σμενῆς, διέτης, τριέτης, τετραέτης. Deriuata autem ἀπὸ τοῦ ἔτος, grauantur, ἕθε ἀπηνῶς, διέτης, τριέτης, τετραέτης & alia. Grauantur quoque & adiectiua composita à trissyllabis nominibus in ος, & etiam dissyllabis, habentibus η. in penultima, si post eam sequatur consonans. ut μέγθεος, παμμεγέθεος, ἡῆτος, μεγαῆτης, ἡθος, κακοῦθῆς, μῆκος, ἐπιμήκης, & cætera.
- Notio.** Hoc etiam adnotandum est, desinentia in ης, impariter declinata, si per τ. uariantur, eundem habere & nominatiuū & uocatiuum. ut λάχης, λάχitos, ὦ λάχης, λέβης, λέβητος, ὦ λέβης. Si uerὸ διὰ τοῦ ντ. in ρ. mittere uocatiuum. τιμῆς, τιμῆτος, τος, τιμῆρ.
- Exemplum nominum in ης. desin.** Παραδείγματα. Ο λάχης. τοῦ λάχitos. τῷ λάχῆτι. τὸν λάχῆτα. ὦ λάχης. Δυνία. τῷ λάχῆτι. τοῖν λαχῆτοιν. ὦ λάχῆτι. Πληθυντικά. οἱ λάχῆτες. τῶν λαχῆτων. τοῖς λάχῆσι. τοὺς λάχῆτας. ὦ λάχῆτες.
- In ις. nom.** Ο μάντις. τοῦ μάντιος. τῷ μάντι. τὸν μάντιν. ὦ μάντι κοινῶς, ἢ ὦ μάντις ἀπηνῶς. Inuenitur etiam μάντιδος, διὰ τοῦ δ. raro ἰατρομάντιδος. ὀρθόμαντις, ὀρθομάντιδος. μάντιος uerὸ proſa oratione frequentius.
- De accusatiuo αἰσιος.** Ο μέρις. τοῦ μέριθος. τῷ μέρι. ὀκανόρ. τὰ ἑς ις. λέγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ ι. δύο ἀμετάβολα, διὰ τοῦ θος. κλίνοντα. βάλλις, βάλλιθος, species herbæ. ὄρεως, ὄρεως, auis: sed hæc pauca sunt. Quo in loco aduertendum est, nomina tam masculina quàm foemina in ις. desinentia, siue per ι. siue per

per u. facientia genitiuum in os. purum, si habeant ante os. *διχρονος*, in ρ. solum mittere adfusatiuum. ut *ὄφρις*, *ὄφιος*, *ὄφιρ*. *πόλις*, *πόλιος*, *πόλιρ*. Hoc idem faciunt & *ὄξύτονα* in υς. υς.

Quāquam ante os. *διχρονος* non habeāt. ut *ἡδύς*, *ἡδέος*, *ἡδύρ*. *εὐρύς*, *εὐρέος*, *εὐρύρ*. At *εὐρέα* *πόντορ*, & *πολέα* *στράτερ*, & similia, poetica sunt. Si uero in os. non purum desinant, sed cum aliqua consonante, si sint *ὄξύτονα*, in α. solum mittunt adfusatiuum. ut *κρηπίς*, *κρηπίδος*, *κρηπίδα*. *χλαμύς*, *χλαμύδος*, *χλαμύδα*. Si uero sint grauitona, non solum in α. sed in ρ. faciūt adfusatiuum. ut *χάρις*, *χάριτος*, *χάριτα*, *ἢ* *χάριρ*. *μῆνις*, *μῆνιδος*, *μῆνιδα*, *ἢ* *μῆνιρ*. *ἐπιλυς*, *ἐπιλυδος*, *ἐπιλυδα*, *ἢ* *ἐπιλυρ*. Videntur tamen huiusmodi nomina quæ in *δος*. mittunt genitiuū non ex eadem declinatione duplicem habere adfusatiuū: sed ex diuersa. Declinantur enim διὰ τοῦ δ. *κοινῶς*. ut *πάρις*, *Πάρις*. *πάρδος*, *πάρδι*, unde *πάρδα*. *μῆνις*, *μῆνιδος*, *μῆνιδα*, *ἢ* *μῆνιδα*.

Subtracto uero *δ*. *ἰωνικῶς*, fit *πάρρις*, *πάρριος*. sicut *ὄφρις*, *ὄφιος*. *ἰλιάδος*. Ἀφ' ὁρόων *πάρριος* δι' ἰωνικῶς *ἐκκληῖρος* ὄρουσερ.

Vnde adfusatiuus *πάρριρ*, quod à nominatiuo fit: sicut ἀπὸ τοῦ *ὄφρις*, *ὄφιρ*. Et *μῆνις*, *μῆνιος*. *Ὀδυσσεύς*.

μῆνιος ἐξ ὀλοῦς *γλαυκῶπίδος* ὄβριμοπάρις.

Vnde adfusatiuus *μῆνιρ* ἀειδέ θιά. Nam Iones in nominibus desinentibus in *ις*. grauitonis, declinatis διὰ τοῦ *δος*. abijcētes *δ*. proprium faciunt genitiuum: quod non faciunt in *ὄξύτοις*. Non enim dicunt *ἀσπίς*, *ἀσπίδος*, *ἀσπίος*. Sed horum usus uarius est.

Ὀτιμίης. τοῦ *τιμῆντος*. τῷ *τιμῆντι*. τὸν *τιμῆντα*. ὃ *τιμῆερ*, *ἢ* *τιμῆα* *κοινῶς*, *ἢ* *τιμῆας* ἀπῆνως. *Δυνία*. τὰ *τιμῆντε*. τοῖν *τιμῆντοιν*. ὃ *τιμῆντε*. *Πληθυντικά*. οἱ *τιμῆντες*. τῶν *τιμῆντων*. τοῖς *τιμῆσι*, *ἢ* *τιμῆων*. τοὺς *τιμῆντας*. ὃ *τιμῆντες*.

Ὀεῦρύς, τοῦ *εὐρέος*. τῷ *εὐρέϊ*, *ἢ* *εὐρέϊ*. τὸν *εὐρέα*, *ἢ* *εὐρέρ*. ὃ *εὐρύ* *κοινῶς*, *ἢ* ὃ *εὐρύς* ἀπῆνως. *Δυνία*. τὰ *εὐρέε*. τοῖν *εὐρέοιν*. ὃ *εὐρέε*.

Πληθυντικά. οἱ *εὐρέεις*, *εὐρέεις*. τῶν *εὐρέων*. τοῖς *εὐρέσι*. τοὺς *εὐρέας*, *εὐρέας*. ὃ *εὐρέεις*, *εὐρέεις*. *Ὀνίνος*. τῷ *νίνῳ*. τὸν *νίνουρ*. ὃ *νίνου* *κοινῶς*, *ἢ* ὃ *νίνος* ἀπῆνως. *Δυνία*. τὰ *νίνου*. τῶν *νίνουιν*. ὃ *νίνου*.

Πληθυντ. οἱ *νίνους*, *νίνους*. τῶν *νίνων*. τοῖς *νίνοισι*. τοὺς *νίνους*, *νίνους*. ὃ *νίνους*.

Diminutia in υς. circumflexa, abiecto σ. paribus syllabis declinantur. ut ὁ *καμῶς*. τοῦ *καμῷ*. τῷ *καμῷ*. τὸν *καμῶρ*. ὁ *διονῶς*. τοῦ *διονῷ*. τῷ *διονῷ*. τὸν *διονῶρ*.

ὁ *κλαυδῶς*.

DE QUINTA DECL. IMPARISYLL.

Ο κλαυός. τῷ κλαυού. τῷ κλαυού. τὸν κλαυού. quorum da-
 tiuus in v. solum absq̄. definit: ut in prima simplicium des-
 clinatione dictum est, & in singulari numero tantum inflex-
 ctuntur. Ο βοός. τῷ βοός, ἢ βοῦ ποικτικῶς. non aut̄ βοός.
 quoniam desinentia in σ. cum diphthongo, subiunctiuam
 uocalem diphthongi abijciunt in genitiuo. exceptis κλάς,
 κλαδός. δαίς, δαιτός. & παίς, παιδός. Τῷ βοί, non autem βοί, κα-
 τὰ συναίρεσι. sicut λιτόι, λιτοί. quoniam datiuus dissyllabus
 extremam corripuens, synæresim non patitur. Τὸν βόα, καὶ
 βοῦ. ὃ βοῦ. Δυνιά. Τῷ βόε. τοῖν βοεῖν. ὃ βόε. Πληθυντικῶς.
 Οἱ βόεις, βοῦς. τῶν βοῶν. τοῖς βοοσι κοινῶς, ἢ βόεσι Ἰωνικῶς.
 Ἰλιάδος η. Ἄλλοι δὲ ἔτιοις, ἄλλοι δ' αὐτοῖσι βόεσι.
 τοὺς βόας, βοῦς. ο. & α. in ου. diphthongum contractis: non
 autem βῶς, secundum cōmunem regulam, τροπή τῷ ο. ἢ α.
 εἰς ω. μίγα. Quandoquidem in huiusmodi contractis casu-

Canon. bus propria adsignatur regula, quæ est, ὅτι πᾶσα εὐθεῖα πλε-
 θυντ ἢ εἰς σ. λήγουσα, ἢ συνηρημένη κατὰ τὸ τέλος, τὴν ἀπαιτι-
 κὴν ἔχα ὁμόφωνον ἢ ὁμόχρονον, ἢ τῶν κλιτικῶν. ὃ βοέσ, βοῦς.

Ο ποῦς. τῷ ποδός. τῷ ποδί. τὸν ποδά. ὃ ποῦς.
 ας. Οἰδρώς. τῷ ιδρώτος. τῷ ιδρώτι, ἢ ιδρῶ. τὸν ιδρώτα, ἢ ιδρῶ. ὃ
 ιδρώς. Δυνιά. τῷ ιδρῶτε. τοῖν ιδρώτοιν. ὃ ιδρῶτε. Πληθυν-
 οἰδρῶτες. τῶν ιδρώτων. τοῖς ιδρῶσι. τοὺς ιδρώτας. ὃ ιδρῶτες.

Adnotatio. Quo in loco aduertendum est, nomina in ως. desinentia or-
 xytona μονοσύλλαβα, habentia unam ex consonantibus ter-
 tiæ coniugationis grauitonorum, hoc est, δ. θ. τ. per os. puz-
 rum uariari. ut δμῶς, δμῶδός. θῶς, θῶδός. τρῶς, τρῶδός. Quæ uerò
 nullam dictarum consonantium habent, si sint ἀπαθῆ. hoc
 est, si non patiantur, per τος. uariari. ut φῶς, φωτός. uir, χεῶς,
 χρωτός, corpus. Si aut̄ patiantur, abiecto σ. ad similitudi-
 nem Atticæ declinationis uariari. ut ὁ σῶς, τῷ σῶ. ὃ σῶς, τῷ σῶ.
 ὁ κῶς, τῷ κῶ, ἀπὸ τοῦ σῶος, ἢ σάος. ζῶς, κῶος. ὁ πολίτης. quo-
 rum ὁ ζῶς acuitur, quanquàm ex crasi fiat. Quoniam ex ac-
 centu graui & acuto fit circumflexus.

Ο ἔρωσ. τοῦ ἔρωτος κοινῶς, ἢ ἔρω ἀπικῶς. ἢ ὀἔρωσ. τοῦ ἔρω.
 τῷ ἔρω. τὸν ἔρω κοινῶς. Ὀδυναείας. α.
 Αὐτὰρ ἐπεισόσιος, ἢ ἐθιτύος ἐξ ἔρωρ ἔντο.

Ο μίνωσ. τοῦ μίνωος κοινῶς, ἢ μίνω ἀπικῶς. Nam Attici hu-
 iusmodi

iusmodi nomina ad propriam referunt declinationem.

Ο ἄλς. ἢ ἄλός. τῷ ἄλι. τὸν ἄλα. ὃ ἄλς. Δυνικά. τῷ ἄλε. τοῖν ἄλε. ἢ ἄλι. ἢ ἄλε. Πλη. δι ἄλες. τῶν ἄλων. τοῖς ἄλοι. τοῖς ἄλας. ἢ ἄλες, quod in masculino genere sal significat, in foemini no uerò mare, & in numero singulari tantum declinatur.

Ο μάκας, τῷ μάκατος. τῷ μάκαρτι. τὸν μάκαρτα. ὃ μάκας. Quod nomen treis habet nominatiuos, uidelicet ὁ μακάριος, ἢ μακάριου. abi etis uerò duabus extremis syllabis, e. tamen ac σ. manentibus, fit μάκας. expuncto deins de σ. fit μάκαρ, μάκαρος. Οδυσ. ε. τρεῖς μάκαρες; δαναοί, κῆτε τρέμει δὲ τὸτ' ὄλοντο.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ν.

Ο Πάρ. τῷ πανός. τῷ πανί. τὸν πᾶνα. ὃ πᾶρ. deus Arca dia. πᾶρ uerò παντός neutrum, ἀπὸ τ' πᾶς παντός, adiectiuum est.

De nominis bus in αν. desinentibus

Οπιάν. ἢ τιτᾶνος. τῷ τιτᾶνι. τὸν τιτᾶνα. ὃ τιτᾶρ. Δυνικά. τῷ τιτᾶνε. τοῖν τιτᾶνοιρ. ὃ τιτᾶνε. Πλη. δι τιτᾶνες. τῶν τιτᾶ τῶν. τοῖς τιτᾶσι. τοῖς τιτᾶνας. ὃ τιτᾶνες.

Ο ἔλληρ. ἢ ἔλληνος. τῷ ἔλληνι. τὸν ἔλληνα. ὃ ἔλληρ.

ηρ.

Ο σωλήρ. τοῦ σωλήνος. τῷ σωλήνι. τὸν σωλήνα. ὃ σωλήρ.

Ο δελφίρ. τοῦ δελφίνος. τῷ δελφίνι. τὸν δελφίνα. ὃ δελφίρ.

ηρ.

Aduertendum est nomina in ην. desinentia διακτάληκτα appellari, quoniam in ις. etiam desinunt. ut δελφίς. quod & Theodosius asserit sic inquires. διακτάληκτα τε καλεῖται, ἐπιπαρά μὲν τοῖς ἀρχαίοις εἰς ις. λήρη: παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις εἰς ην. αἰτήρ, κῆ ἐκτίς. ἔρη, κῆ ἔρις. eadem tamen seruat decliatio, & ubiq. manet productū. excipitur τίς, τινός. quod τίς.

Annotatio de nominis bus in ις. & ηρ.

habet natura correptum, nec διακτάληκτορ est.

Ο φόρμυρ. τοῦ φόρμυνος. τῷ φόρμυνι. κῆ φόρμυ κατὰ ἀποκοις υρ.

πῶρ. τὸν φόρμυνα. ὃ φόρμυρ. κῆ ἄλλως.

Ο φόρμυς. ἢ φόρμυνος. τῷ φόρμυνι. τὸν φόρμυον ὃ φόρμυς. κῆ ἄλλως.

Ο φόρμυος. ἢ φόρμυον. τῷ φόρμυω. τὸν φόρμυον. ὃ φόρμυε.

Nomina in ων. desinentia, aut acuuntur. ut ἐλιμέωρ: aut grauantur. ut πλάτωρ: aut circumflectuntur. ut ποσειδῶρ. ων. acuta.

Oxytona enim, apposita ος. syllaba, faciunt genitiuum.

Sed in obliquis partim seru ant ω. μέγα. ut κοιτῶρ, κοιτῶνος.

x partim

DE QUINTA DECL. IMPARISYLL.

- Grauitona.** partim uerò uertunt illud in *ο. μικρόν. ut σαρκιδάρ, σαρκιδάρ*
vos. Grauitona uerò aut adiuncta ος. syllaba declinantur,
 nunc seruato *ω. magno in obliquis. ut πλάτων, πλάτωνος,*
 nunc in *ο. paruum uerso. ut σάφρων, σάφρονος. aut per υρ.*
ω. magno in ο. paruum mutato. ut θεράπων θεράποντος. At
- Circumflexa** circumflexa ut plurimum *διὰ τ' υρ. declinantur, & in obli-*
quis ω. magnum omnino seruant. ut δημοφῶν, δημοφῶντος.
 Sed quia huiusmodi nomina multa & uaria sunt, eundem
 ordinem in his seruabimus, quo & Ioannes Charax usus
 est, & primum de monosyllabis.
- In ωρ. mo:** Monosyllaba in *ων. desinentia acuuntur, & apposita ες.*
nosyllaba. syllaba declinantur, seruantur ω. magnum in obliquis. ut
πρώρ, πρώρος. κλώρ, κλώνος, θώρ, θωνός, χθώρ uerò χθονός ter-
ra, per ο. paruum, quoniam solum fœmininum. iccirco ab
Herodiano μόνηρες, hoc est, unicum siue solum dicitur.
- In ωρ. com** Desinentia in *ων. comparatiua, per ο. paruum declinan-*
paratiua. tur. ut κρείων, κρείωνος. χείρων, χείρονος. ἀρείων, ἀρείωνος.
- Patronymis** Desinentia in *ωρ. patronymica, per ω. magnum uarian-*
ca. tur. πηλείων, πηλείωνος. ἀτρείων, ἀτρείωνος. κρονίων uerò κρο-
νίωνος apud poëtas temporis quantitatē mutauit. Ιλιάδος εἰς
Ζηνός δ' οὐκ ἄρ' ἔλαχε κρονίωνος ἄσπονδοίμην.
- Diminutiua** Diminutiua quoque in *ωρ. seruant ω. μέγα. ut ἴκνωρ, ἴκνω-*
ρος. λάκνωρ, λάκωνος. βάκνωρ, βάκωνος. μορίων, μορίωνος.
- Deriuatiua.** Desinentia in *ωρ. quæ à futuro uerborum deriuantur,*
 per *ο. paruum inflectuntur. νοήσω, νοήμων, νοήμονος. σίσω,*
σίμων, σίμωνος.
- Iambica.** Desinentia in *ωρ. iambica, siue acuuntur, siue grauentur,*
 seruant *ω. μέγα, si ante finalem ι. habeant. τρέβων, τρέ-*
βωνος. σίμων, σίμωνος. πιθῶν, πιθῶνος. χιτῶν, χιτῶνος.
- Oxytona.** Desinentia in *ωρ. oxytona, fœminina super duas sylla-*
 bas, uertunt *ω. magnum in ο. paruum. λαισσηῶν, λαισσηῶ-*
νος. πηλείων, πηλείωνος.
- Gentilia.** Nomina gentilia in *ωρ. grauitona, in obliquis seruant*
ω. μέγα. μύτων, μύτωνος. νύτων, νύτωνος. καδμείων, καδμείωνος.
 excipitur *κίτων, κίτωνος. Si uerò proprium sit nomen κίτων-*
ος facit. excipitur etiam μαλθάων, μαλθάωνος.
- In ωρ. pu:** Desinentia in *ωρ. purum grauitona, habentia ancipitem*
rum. longam in antepenultima, per ο. paruum inflectuntur. ἰκε-
τάων,

τάων, ἰνετάονος. μαχάων, μαχάονος, ἀρετάων, ἀρετάονος. ὄρι
 ον uerò ὄριονος, si. correptum habeat. Ευριπίδης, τὰτ' ἄσρα,
 ἠτόρ ὄριονα δέρομαι. Necessariò enim quarta sedes iambū
 habet, qui non de sede secunda cederet, aut quarta, ut Hor.
 Si uerò productū, ὄριονος facit. Homerus τῆ ὄριονα dixit i.
 existentelōga. Οδυσσ. λ. τὸν δὲ μετ' ὄριονα πελώριον εἰσενέησα.
 & Ἰλιάδος χ. ὄντε κὺρ' ὄριωνος ἐπίκλησιν κελείουσιν.

Desinentia in ωρ. purum, grauitona, ancipitem corre
 ptam in penultima habentia, per ω. μέγα uariantur. ἀμφι
 τρύων, ἀμφιτρύωνος. ἠετίων, ἠετίωνος.

Desinentia in ωρ. & quæ habent ε. in penultima, ω. ser
 uant in obliquis. πυλιών, πυλιώνος. ποσειδέων, ποσειδέωνος.

Desinentia in βωρ. omnia per ω. μέγα inflectuntur. τριβών, βωρ.
 τριβώνος. ἄμβων, ἄμβωνος. βεβών, βεβώνος. ἀραβών, ἀραβώνος.

Desinentia in γωρ. disyllaba, grauitona, διὰ τῶ ω. μέγαν γωρ.
 uariantur. πώγων, πώγωνος. αἰγων, αἰγωνος.

Desinentia in δωρ. grauitona, simplicia, ω. μέγα seruant δωρ.
 in obliquis. φαίδων, φαίδωνος. σπάδων in differens est. ννάδων

uerò ννάδοντος, quoniam compositum est παρὰ τὸ ὄδους, ὄ
 δόντος, cuius declinationem seruauit. ὡς παρὰ σοφουκλείῃ
 ἄντι. πῶς δ' ἀποσπάσω πεικροῦ τοῦ δ' αἰόλου ννάδοντος ὃ τὰ
 λος. est autem ννάδων propriè acuta ensis acies, sed pro ννάδων.

Desinentia in ωρ. quæ aliquam aspiratarum habent, si θωρ.
 ue tenuium, per ω. magnum inflectuntur. αἰθων, αἰθωνος. φων.
 σφώνος. βράχων, βράχωνος. γλαύων, γλαύωνος. λάμ
 πων, λάμπωνος. πλούτων, πλούτωνος.

Desinentia in λωρ. omnia per ω. magnum inflectuntur. λωρ.
 ut ἀπόλλων, ἀπόλλωνος. βάλλων, βάλλωνος.

Desinentia in μωρ. & quæ habent ε. ante μ. per ο. μικρόν μωρ.
 declinantur. ἠγεμών, ἠγεμόνος. κηδεμών, κηδεμόνος. Aliud au
 tem habentia ante μ. ω. μέγα seruant in obliquis. ποταμών,
 ποταμώνος. χαμών, χαμώνος. λημών, λημώνος. Si uerò μ. cum
 aliqua consonante implicitum sit, per ο. paruum uariatur.

Desinentia in νωρ. ω. μέγα seruant. ῥίνων, ῥίνωνος. κύνων, νωρ.
 κύνωνος. ἀμείνων uerò ἀμείνωνος, quoniam comparatiuum.

annotatur & κωνών, κωνώνος.

DE QUINTA DECL. IMPARISYLL.

ρωρ. Desinentia in **ρωρ.** omnia per **ω**. **μύρα** uariantur. **εἶρωρ**, **εἶρωνος**, **χείρωρ**, **χείρωνος** proprium nomen. Comparatiuum uerò **χειρῶνος** facit.

ζωρ. Desinentia in **ζωρ.** & quæ alijs non subiiciuntur regulis per **ω**. **μύρα** inflectuntur. **εἶζωρ**, **εἶζωνος**, **αἶζωρ**, **αἶζωνος**. τὸ δὲ **μείζωρ**, **μείζωνος**, & **ὀλίζωρ**, **ὀλίζωνος**, ἀπὸ τῶ **ὀλίζωρ**. Comparatiua sunt, & communis generis.

ξωρ. Desinentia in **ξωρ.** & quæ non habent participalia nomina, διὰ τῶ **ω**. **μεγάλης** κλίνονται. **δράξωρ**, **δράξωνος**, **ἄξωρ**, **ἄξωνος**.

σωρ. Desinentia in **σωρ.** per **ω**. **μύρα** declinātur. **γέλωρ**, **γέλωτος**, **θράσωρ**, **θράσωνος**, **ιάσωρ** uerò **ιάσωνος**, παρὰ τῶ **ποικίη**.

In ωρ. participalia. Aduertendum est nomina participalia, etsi sub aliqua distantiarum regularum cadant, διὰ τῶ **ντ.** declinari. ut **χαρῶν**, **βάρ**, **χαρναβάντος**, **ὄνηκλέωρ**, **ὄνηκλέωντος**, Troiani nomen **Ἰλιάδος γ.** **ὄνηκλέωντε**, ἢ **ἀντήνε** **πεπνευμῶ** **ἄμφω**, **Κελάδωρ**, **κελάδωντος**, **ὕψίωρ**, **ὕψίωντος**, **φάειθωρ**, **φάειθωντος**.

Annotat. Neq̄ hoc ignorandū est, quædam esse nomina, quæ cum duabus regulis subiecta sint, secundum utranq̄ declinantur. ut **χάρωρ**, quod quatenus participale est ἀπὸ τῶ **χάρωρ**, κατ' ἐμφημισμὸν, **χάρωντος** facit. Quatenus uerò definit in **ρωρ.** **χάρωνος**. Sic & **δράκωρ**, quatenus habet fœmineum διὰ τῶ **αινα**. per **ντ.** uariatur. **δράκωρ**, **δράκωντος**, quatenus uerò in **ωρ.** **δράκωνος** facit.

αἰωρ. Desinentia in **ωρ.** si in penultima **αι**. diphthongum habuerint, per **ω**. magnum inflectuntur, **αἰαίωρ**, **αἰαίωνος**, **βαίωρ**, **βαίωνος**, **ἀθναίωρ**, **ἀθναίωνος**.

In ωρ. composita. Composita in **ωρ.** simplicium seruant declinatioem. **φιλοπλάτωρ**, **φιλοπλάτωνος**, **ἀσυγείτωρ**, **ἀσυγείτωνος**. Seruant etiam & tonum. Excipiuntur dissyllaba, quæ cum sint ὀξεῖα, τὸνα, in penultimam retrahūt accentum. ut **χίτωρ**, **χαλκοχίτωρ**, **μονοχίτωρ**, **αἰώρ**, **μαυραἰώρ**.

In ωρ. circumflexa. Desinentia in **ωρ.** circumflexa, διὰ τῶ **ντ.** κλίνονται, seruātq̄ **ω**. **μύρα** in obliquis. **ξеноφῶρ**, **ξеноφῶντος**, **ἀγλαοφῶρ**, **ἀγλαοφῶντος**, **δημοφῶρ**, **δημοφῶντος**, excipitur **ποσειδῶρ**, **ποσειδῶντος**, & **ταῶρ**, **ταῶντος**, & **τυφῶρ**, **τυφῶντος**, ἀπὸ τῶ **τύφω**, τὸ κῆμα, hoc est ardeo. ἢ **ἀπῆκῶς** **τυφῶς**, **τυφῶ**. dicitur & **τυφεῖδωρ**, **τυφεῖδωντος**, & **τυφοῖς**, **τυφοῖως**, & **τυφάωρ**, **τυφάωντος**. Inuenitur etiam apud Poetas **δημοφῶρ** & **δημοκῶρ**, quæ perfecta sunt.

sunt eorum quæ sunt *δημοφῶρ* & *δημουῶρ*. Nam ex ο. & ω. fit crasis in ω. *μεγα*, & ex acuto & graui fit circumflexus accensus. Sic & *ποσειδῶρ*, ab eo quod est *ποσειδέωρ*, siue *ποσειδάωρ*. De uocatio horum nominum in ὠρ. desinentium.

Vocatiuus nominum in ωρ.

Aduertendum est, desinentia in ὠρ. oxytona, eundem habere nominatiuum & uocatiuum. ut ὀϊλαιῶρ, ὀϊλαιᾶρ. ὀϊλιῶρ, ὀϊλιῶρ. Similiter & circumflexa. ut ὄξενοφῶρ, ὄξενοφῶρ. Excipitur ὄποσειδῶρ, ὄποσειδορ, κῆ ποσειδέαορ, ἀπό τῷ ποσειδάωρ, ποσειδάονος. Grauitona uero à genitiuo formant suum uocatiuū, abiecta finali syllaba. ut τρύφωρ, τρύφωρ. Sed aduertendum est, quædam composita polysyllaba in ὠρ. facere uocatiuū, accentu in antepenultimam retracto. ut ἀγήμενωρ, ἀγήμενονος, ὄ ἀγήμενορ. ἀπόλλωρ, ἀπόλλονος, ὄ ἀπόλλωρ. At Aeoles corripunt ω. in uocatio casu omnium nominum in ωρ. desinentium. ut ἀνδῶρ, ὄ ἀνδῶρ. χελιδῶρ, ὄ χελιδῶρ.

Annotatio.

Παραδείγματα.

ὀϊλικῶρ. τοῦ ὀϊλικῶνος. τῷ ὀϊλικῶνι. τὸν ὀϊλικῶνα. ὄ ὀϊλικῶρ. Διῖά τῷ ὀϊλικῶνε. τοῖν ὀϊλικῶνοισι. ὄ ὀϊλικῶνι. Πηλῖον. οἱ ὀϊλικῶνες. τῶν ὀϊλικῶνωρ. τοῖς ὀϊλικῶσι. τοῦς ὀϊλικῶνα. ὄ ὀϊλικῶνες. ὄ ποσειδῶρ. τοῦ ποσειδέονος. τῷ ποσειδέωνι. τὸν ποσειδέωνα, κῆ ποσειδῶ, κατὰ ἀποκοπήν. ὄ ποσειδορ. ὄ πλάτωρ. τῷ πλάτωνος. τῷ πλάτωνι. τὸν πλάτονα. ὄ πλάτωρ. ὄ ἀπόλλωρ. τοῦ ἀπόλλονος. τῷ ἀπόλλωνι. τὸν ἀπόλλωνα, κῆ ἀπόλλω, κατὰ ἀποκοπήν. ὄ ἀπόλλωρ.

Exempla nominum in ωρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ. Ψ. ΚΨ.

Nomina in ξ. κψ. desinentia, in obliquis uocalē seruant nominatiui. ut νάρθηξ, νάρθηκος. σκώληξ, σκώληκος. Excipitur ἀλώπηξ, ἀλώπηκος, quod κ. in ε. uertit. ut κνίκλωψ, κνίκλωπος. μάλωψ, μάλωπος. Omne nomen in aliquam duplicium desinens, aut adspiratam habet in obliquis, aut tenuem, aut mediam. Desinentia in ξ. consonanteis secundæ coniugationis grauitonorum seruant in obliquis. hoc est. γ. κ. χ. ut ὄρτυξ, ὄρτυκος. κῆραξ, κῆρακος. κῆραξ, ὄρτυκος. & datiuum pluralem in ξ. mittunt. Desinentia uero in ψ. consonanteis primæ coniugationis seruant.

De nominis Lus in ξ. & ψ. Canon.

DE QUINTA DECL. IMPARISYLL.

videlicet β. π. φ. ut ἄραψ, ἄραβος. κύνλωψ, κύνλωπος. κύνψ, κύνυφος, & datiuum pluralem in ψ. mittunt.

Exemplum
in αξ.

Ο ἄραψ. τῷ ἄραπος. τῷ ἄραπι. τὸν ἄραπα. ὃ ἄραψ.
Δυνία. τῷ ἄραπε. τοῖν ἄραποιν. ὃ ἄραπε. Πληθυντικῶς.
οἱ ἄραποι. τῶν ἄραπων. τοῖς ἄραξι. τοὺς ἄραπας. ὃ ἄραποι.

Ο κώραξ. τῷ κώρακος. τῷ κώρακι. τὸν κώρακα. ὃ κώραξ.

Ο ἀναξ. τῷ ἀνακτος. τῷ ἀνακτι. τὸν ἀνακτα. ὃ ἀναξ. ἢ ὃ ἀνα.
Καλλιμαχος ἐν ἵμνοις. Καὶ γὰρ τὰ φωνὰ ὃ ἀνα σέο κρείττες ἐπειπνύσαντες.

Quo in loco sciendum est, genitium huius nominis, hoc est ἀνακτος, ἐν τῷ ἀναχος factum esse, παρεμπιπτόσιν τῷ.

Et quoniā tenuis tenuem, & crassa crassam præcedere debet χ. in propriam tenuem, κ. scilicet, mutatum est. Quidā tamen uolunt proprium genitium ἀνακος esse, διὰ τὸ η.

Sed ut à nominatiuo proprii nominis, hoc est, ὃ ἀνακος, τοῦ ἀνάκου differat, interpositum est τ. & sic ἀνακτος factum est.

ὄνηξ. τοῦ ὄνηχος. τῷ ὄνηχι. τὸν ὄνηχα. ὃ ὄνηξ.
Ο τίπηξ. τῷ τίπηχος. τῷ τίπηχι. τὸν τίπηχα. ὃ τίπηξ.

Ο κήρυξ. τῷ κήρυκος. τῷ κήρυκι. τὸν κήρυκα. ὃ κήρυξ.
Ο βῶξ. τῷ βῶκος. τῷ βῶκι. τὸν βῶκα. ὃ βῶξ.

Ο μάναρ. τῷ μάναρος. τῷ μάναρι. τὸν μάναρα. ὃ μάναρ.
Δυνία. τῷ μάναρε. τοῖν μάναροιν. ὃ μάναρε. Πληθ. οἱ μάναρες.
τῶν μάναρων. τοῖς μάναρσι. τοὺς μάναρας. ὃ μάναρες.

Ο σωτήρ. τῷ σωτήρος. τῷ σωτήρι. τὸν σωτήρα. ὃ σωτήρ.
Ο δαίρ. τῷ δαίρος. τῷ δαίρι. τὸν δαίρα. ὃ δαίρ.

Ο ἀνὴρ. τῷ ἀνέρος, ἢ ἀνδρός. τῷ ἀνέρι, ἢ ἀνδρῖ. τὸν ἀνέρα, ἢ ἀνδρα. ὃ ἀνερ.
Δυνία. τῷ ἀνέρε, ἢ ἀνδρε. τοῖν ἀνέροι, ἢ ἀνδρῶν. ὃ ἀνέρε, ἢ ἀνδρε. Πληθυντ. οἱ ἀνέρες, ἢ ἀνδρες. τῶν ἀνέρων, ἢ ἀνδρῶν. τοῖς ἀνδράσι, ἢ ἀνδρῶσι ποικιλιῶς. τοὺς ἀνέρας, ἢ ἀνδρας. ὃ ἀνέρες, ἢ ἀνδρες.

Ο πατήρ. τοῦ πατέρος, ἢ πατρός. τῷ πατέρι, ἢ πατρῖ. τὸν πατέραμόνον. ὃ πατέρ ἢ μέτερε κρονιδῆ, ὑπάτε κρεόντων. &c.

Adnotatio
de nominibus
in ηρ.

Hic aduertendum est, ex nominibus in ηρ. exeuntibus, quædam pati syncopā in omnibus obliquis, nisi quid prohibeat: sicut est ὃ ἀνὴρ, τῷ ἀνέρος, ἢ ἀνδρός. ἀνρός tamen. sic debuerat: sed ν. ante ρ. neq; in comprehensione, neq; in distinctione locum habet. In comprehensione quoniam immutabilis præcedere non potest aliam immutabilem in eadem syllaba comprehensam, nisi μν. ut μνῶ, μνῆμα. In distinctione

distinctione uerò, quoniam ρ. non uult aliam habere conso-
 nantem iuxta se, præter alterum ρ. ut ἀρρῶσος: huius gratia
 interpositum est δ. & ἀνδρός, factum est. Cuius adfusatiuus
 singularis est ἀνδρα παρεξυτόνωσ, ἀπὸ τοῦ ἀνδρα. Licet ex com-
 muni regula adfusatiuus singularis in eadem syllaba ac-
 centum habere debeat, in qua & genitiuus. Sed ab ea exci-
 piuntur nomina quintæ declinationis: quorum genitiuus
 dissyllabus in ος. desinit. In his enim genitiuus acuitur: ad-
 fusatiuus uerò grauatur. ut βοός, βόα. διός, δία. Sic ἀνδρός, ἄν-
 δρα. tanquam dissyllabum faciens genitiuum in ος. πατῆρ.
 Patitur etiam syncopam ὁ πατῆρ in omnibus obliquis: nisi πατῆρ.
 quid obstet, ut dictum est. Nam non dicimus in adfusatiuo
 τὸν πάτρα, ne coincidat cum nominatiuo ἡ πάτρα, quod Do-
 ricum est, pro ἡ πάτρι. cuius genitiuus est τῆς πάτρας. De-
 mosthenes περὶ σεφάνου. Οἱ δὲ πάτρας ἕνεκα σφετέρως εἰς δὴ
 ἐπέθετο ὄπλα. hoc est, patriæ gratia. Etiam ex huiusino- σωτῆρ.
 di nominibus quatuor adnotantur, hoc est, σωτῆρ. δαίηρ. ἀ- δαίηρ.
 νῆρ. πατῆρ. quæ proprium faciunt uocatiuum in ερ. accen-
 tu etiam in penultimam retracto. Quoniam desinentia in
 ε. supra unam syllabam, si extremam habent correptam,
 accentum retrahunt in penultimam. ut σωτῆρ. δαίηρ. ἀνῆρ. πά-
 τῆρ. Duo horum etiam datiuum pluralem proprium faci-
 unt, hoc est, ἀνῆρ, ἀνδράσι. & πατῆρ, πατράσι. ἀπὸ τοῦ ἀνδρῆ, καὶ
 πατρί, datiuus pluralibus. τροπή τοῦ ι. εἰς α. καὶ προαδίσει τῆς σι.
 Inuenitur etiā ἀνδραῖω, à nominatiuo plurali ἀνδρες, adiuncta
 ἰα οἰ. syllaba. Οδνα. ἰας λ.

Δατῆν τε λίσω, πομπῆ δ' ἀνδραῖω μελήσει.

Ο φθῆρ. τὸ φθαρός. τὸ φθαρί, τὸν φθῆρα. ὃ φθῆρ. ερ.

Ο μάρτυρ. τὸ μάρτυρος. τὸ μάρτυρι. τὸν μάρτυρα. ὃ μάρτυρ. υρ.
 Declinatur etiam ὁ μάρτυρος. τὸ μαρτύρ. τὸν μαρτῆρ. & c.

Ἰλαδος α. τὸ δ' αὐτῶ μάρτυροι ἔσωρ.

Ο ἔκτωρ. τὸ ἔκτορος. τὸ ἔκτορι. τὸν ἔκτορα. ὃ ἔκτωρ. ωρ.

Ο ἰχώρ. τὸ ἰχώρος. τὸ ἰχώρι. τὸν ἰχώρα. ὃ ἰχώρ.

Desinentia in ωρ. ὄξυτονα, siue monosyllaba sint, siue po-
 syllaba, & grauitona, etiam habentia λ. ante ω. in obli-
 quis seruant ω. μέγα. ut φώρ, φωρός. ἰχώρ, ἰχώρος. πείλωρ, πεί-
 λωρος. Cætera uerò mutant ω. μέγα in ο. μικρόν. ut ἔκτωρ,
ἔκτορος.

Η σαρεῖν. τῆς σαρεῖνος. τῆ σαρεῖνι. τῆρ σαρεῖνα. ὧ σαρεῖν. Δυνά. Exemplum
 τῶ σαρεῖνε. τῶρ σαρεῖνοιρ. ὧ σαρεῖνε. Πλη. αἱ σαρεῖνες. τῶρ σε: ιηκρ.
 ρῖνωρ. τῶς σαρεῖσι. τῶς σαρεῖνας. ὧ σαρεῖνες.

Η φρεῖν. τῆς φρεῖνος. τῆ φρεῖνι. τῆρ φρεῖνα. ὧ φρεῖν.
 Definentia in *iv*. διηατάληκτα, simplicia, ac uent extremā, *iv*.
 & adiectione *os*. faciunt genitiuum, seruantq; ubiq; *i*. pro:
 ductum: sicut & masculina. ut σαλαμίρ, σαλαμίνοσ. ἀκτίρ, ἀκ:
 κτίνοσ. dicuntur autem διηατάληκτα, quod nunc in *v*. nunc in
o. desinent, ut supra dictum est.

Η σαλαμίρ, ἢ σαλαμίς. τῆς σαλαμίνοσ. τῆ σαλαμίνι. τῆρ σαλα:
 μίνα. ὧ σαλαμίρ, ἢ ὧ σαλαμίς. & alia similiter.
 Definentia in *vr*. fœminina pauca sunt, & apposita *os*. *vr*.
 faciunt genitiuum, seruantq; in obliquis *v*. productum,
 quemadmodum & masculina.

Η γόρτυρ. τῆς γόρτυνοσ. τῆ γόρτυνι. τῆρ γόρτυνα. ὧ γόρτυρ.
 In *ωρ*. definentia fœminina aut grauantur. ut τρέφωρ. μή *ωρ*.
ωρ. aut acuuntur. ut τρυγῶρ. ἀνδῶρ. nunquam autem cir:
 cūflectuntur.

Definentia in *ωρ*. grauitona, apposita *os*. syllaba, ac eti
 am *ω*. magno seruato, genitiuum faciūt. ut μήωρ, μήκωνοσ.
 Similiter & urbium nomina, siue oxytona sint, siue gra:
 uitona. ut πωθῶρ, πωθῶνοσ. σιδῶρ, σιδῶνοσ. καλυδῶν καλυδῶ:
 νοσ. πλευρῶρ, πλευρῶνοσ. κρέατωρ, κρέατνοσ. λακεδαίμωνωρ ὁ
 seruens simplicis declinationem λακεδαίμονοσ facit. δαίμωνωρ
 enim δαίμονοσ.

Definentia in *ωρ*. ὀξύτονα, & quæ non sint urbium nomi
 na, uertunt in obliquis *ω*. μέγα in *ο*. μικρόρ. ut τρυγῶρ, τρυγῶ:
 νοσ. χελιδῶρ, χελιδῶνοσ. excipitur μελεδῶρ, μελεδῶνοσ. & τυ:
 φεῶρ, τυφεῶνοσ. & τυφεδῶρ, τυφεδῶνοσ.

Etiā in *δωρ*. nomina urbium, & quæ habent *ι*. in pe:
 nultima, uertunt *ω*. μέγα in *ο*. μικρόρ. ἰσηδῶρ, ἰσηδῶνοσ. ἀσπλι:
 δῶρ, ἀσπλιδῶνοσ. ἀνθηδῶρ, ἀνθηδῶνοσ. σερηδῶρ, σερηδῶνοσ. κερ:
 χηδῶρ, κερχηδῶνοσ. His similia sunt & ἐρμηδῶρ, ἐρμηδῶνοσ. βι:
 ῶρ, βιῶνοσ. ἠῶρ, ἠῶνοσ. ὄλωσῶρ, ὄλωσῶνοσ. Poëtæ tamen
 nunc producta corripunt, nunc correpta producunt: ut
 metri necessitas exigit.

Παραδείγματα.

Η χελιδῶρ, τῆς χελιδῶνοσ. τῆ χελιδῶνι. τῆρ χελιδῶνα. ὧ χελι:
 δῶρ.

Υ

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

Exemplum *λάρ. Δ. Ἐ* χελιδόνε. τῶν χελιδόνων. ὧ χελιδόνε. Π. αἰ χελιδόνε. *ῶ*
ῶ χελιδόνω. τῆς χελιδόσι. Ἐς χελιδόνας. ὧ χελιδόνε. *ῶ*
 Η μήνωρ. τῆς μήκωνος. τῆ μήκωνι. τῆρ μήκωνα. ὧ μήνωρ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ξ ΘΗΛΥΚΩΝ.

De foeminis in αξ.

D Esinētia in αξ. foeminina simplicia, polysyllaba per u. declinantur, ac extremam corripunt. unde circumflectunt penultimam, quæcunq; eam natura longam habent. ut ἀνλαξ, ἀνλακος. κλίμαξ, κλίμακος. τῆ
 δαξ, πίδακος. θρίδαξ, θρίδακος.

Exemplum.

Η κλίμαξ. τῆς κλίμακος. τῆ κλίμακι. τῆρ κλίμακα. ὧ κλίμαξ.
 Δυνία. Ἐ κλίμακε. τῶν κλιμάκων. ὧ κλίμακε. Πλη. αἰ κλίμα
 κεις. τῶν κλιμάκων. τῆς κλίμαξι. Ἐς κλίμακας. ὧ κλίμακας.

αιξ.

Η γυναιξ, ἀχρησθη, pro quo utimur ἡ γυνή secundæ declinationis. τῆς γυναικος, ἀ nominatiuo γυναιξ. τῆ γυναικι. τῆρ γυ
 ναϊκα. ὧ γυναι ἀπὸ τῶ γυναιξ, ἀποβολῆ τοῦ ξ.

Η αἰξ. τῆς αἰγός. τῆ αἰγι. τῆρ αἶγα. ὧ αἰξ.

ηξ.

Η πῆληξ. τῆς πῆληκος. τῆ πῆληκι. τῆρ πῆληκα. ὧ πῆληξ.

ιξ.

Η ἑλιξ. τῆς ἑλικος. τῆ ἑλικι. τῆρ ἑλिका. ὧ ἑλιξ.

υξ.

Η ἀντυξ. τῆς ἀντυγος. τῆ ἀντυγι. τῆρ ἀντυγα. ὧ ἀντυξ.

Η νύξ. τῆς νυκτός. τῆ νυκτί. τῆρ νυκτά. ὧ νύξ. ἐκ τοῦ νυχός,
 νυχί: πλεονασμῶ ἵτ. ἢ τροπῆ τῶ χ. εἰς κ. sicut ἀναξ, ἀναντος.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ Ρ. ΛΗΓΟΝΤΩΝ.

αρ.

Η δάμαρ, ἢ δάμαρς. τῆς δάμαρτος. τῆ δάμαρτι. τῆρ δά
 μαρτα. ὧ δάμαρ. ἢ ὧ δάμαρς.

ερ.

Η χεῖρ. τῆς χειρός. τῆ χειρί. τῆρ χεῖρα. ὧ χεῖρ. Δυνία. τῶ
 χεῖρι masculino genere, non autem Ἐ χεῖρε. Similiter & τῶ
 γυναικε. & τῶ πόλι, & alia multa priscorum more. τῶν χεῖ
 ρῶν ut plurimum, abiecto ι. τῆς εἰ. διφθόγγου. ὧ χεῖρε. Πλη.
 αἰ χεῖρες. τῶν χερῶν. τῆς χερσί, ἢ χεῖρεσι ἰωνικῶς. Ἐς χεῖρας. ὧ
 χεῖρες. Inuenitur etiam apud poetas, ἢ χεῖρ. τῆς χειρός. τῆ χε
 ρί. τῆρ χεῖρα. ἀνευ τοῦ ι.

μερ.

Η μήτηρ. τῆς μητέρος, ἢ μητρός. τῆ μητέρι. ἢ μητρι. τῆρ μη
 τέρα solum, quoniam si μήτρα diceretur, coincideret cum
 hoc nomine ἢ μήτρα, τῆς μήτρας, quod matricem signifi
 cat.

cat. ὡ μῖτερ, datiuus pluralis τῆς μιτράσι, sicut πατράσι.

Η θυγάτηρ. τῆς θυγατέρος, ἢ θυγατέρος. τῆ θυγατέρι, ἢ θυγατέρι. τῆρ θυγατέρα, ἢ θυγάτρα. ὡ θυγάτερ. Datiuus pluralis, τῆς θυγατράσι, sicut μιτράσι.

Η δῆμιτρε. τῆς δῆμιτέρος, ἢ δῆμιτρός. τῆ δῆμιτέρι, ἢ δῆμιτέρι. τῆρ δῆμιτερα, ἢ δῆμιτρα. ὡ δῆμιτερ.

Η γασῆρ. τῆς γασίερος, ἢ γασίρος. τῆ γασίρι, ἢ γασίρι. τῆρ γασίερα solum. ὡ γασῆρ.

In ωρ. non inueniuntur quæ sint fœminini generis solum, sed communis. ut ὁ ἢ ἡ ἀπάτωρ. τοῦ ἢ τῆς ἀπάτορος. ὁ ἢ πάνταμάτωρ. τοῦ ἢ τῆς πανταμάτορος.

Π Ε Ρ Ι Τ Ω Ν Ε Ι Σ Σ.

Η τριάς. τῆς τριάδος. τῆ τριάδι. τῆρ τριάδα. ὡ τριάς. ας.

Η δαίς. τῆς δαιτός. τῆ δαιτί. τῆρ δαίτα. ὡ δαίς. αijs.

Η κακότης. τῆς κακότητος. τῆ κακότητι. τῆρ κακότητα. κς.

ὡ κακότης. ις.

Η θέμις. τῆς θέμιδος κοινῶς, ἢ θέμιτος δωρικῶς, ἢ θέμιτος, πλεονασμῶ τοῦ σ. τῆ θέμιδι, ἢ θέμιτι, ἢ θέμισι. & in alijs casib' similit.

Η μήνις. τῆς μήνιδος κοινῶς, ἢ μήνιος ἰωνικῶς. τῆ μήνιδι. τῆρ μήνιδα, ἢ μήνιν. ὡ μήνι, ἢ ὡ μήνις.

Η θέτις. τῆς θέτιτος κοινῶς, ἢ θέτιος ἰωνικῶς. τῆ θέτιδι, ἢ θέτι ἰωνικῶς, ἀποβολῆ τοῦ δ. ἢ κρασεί τῶρ δύο ἢ εἰς ἕρ μακρόν. τῆρ θέτιν, ὡ θέτι ἢ ὡ θέτις.

Η μήτις. τῆς μήτιδος. τῆ μήτιδι. ἢ μήτι. ἢ μήτι. Οδυσ. ν.

Ερῶ δ' ἔρ πᾶσι θεοῖσι μήτι τε κλέομαι, ἢ κέρδεισιν.

Η ὀπείας. τῆς ὀπέεντος. τῆ ὀπέεντι. τῆρ ὀπέεντα. ὡ ὀπέερ. ας.

Η ἔριννός. τῆς ἔριννός. τῆ ἔριννύτι. τῆρ ἔριννύρ κοινῶς, ἢ ἔριννύς υς.

δα ποιητικῶς. ὡ ἔριννός.

Η ἄλς. τῆς ἄλός. τῆ ἄλί. τῆρ ἄλα. ὡ ἄλς. λς.

Desinentia in ωρ. fœminina, & communia, siue βαρύντος ωρ.

ua sint, siue περισπῶμενα, siue προπαροξύτονα Attica, in ω. faciunt genitium. ἢ ἄλως, τῆς ἄλω. ἢ ἔως, τῆς ἔω. Sed de his in quarta simplicium declinatione satis dictum est.

Duo inueniuntur fœminina in ωρ. oxytona, quæ in ους. faciunt genitium per synæresim. ἢ αἰδώς. τῆς αἰδόος ἢ αἰδοῦς. ἢ ἠώς. τῆς ἠοός ἢ ἠοῦς.

DE QUINTA DECL. IMPARISYLL.

αψ. Η λαιλαψ. τῆς λαιλαπος. τῆ λαιλαπι. τῆρ λαιλαπα. ὃ λαιλαψ.
 οψ. Η ὄψ. τῆς ὀπός. τῆ ὀπί. τῆρ ὄπα. ὃ ὄψ.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΟΥΔΕΤΕΡΩΝ
 ΟΝΟΜΑΤΩΝ.

Nominum neutrorum finales. **N**eutrorum nominum sex sunt literæ finales, α. ι. υ. υ. ρ. σ. τὸ βῆμα. τὸ μέλι. τὸ πῶν. τὸ ξύλον. τὸ ὕδωρ. τὸ δὲ μας. η. uerò et ο. μικρόν & ω. μέγα, & si in eas aliqua neutra desināt, non ob hoc tamē finales literæ appellandæ sunt, cum huiusmodi nomina apocopen patiantur. In ut τὸ κἄρι, ἀπὸ τῷ κἄρινον. *Ιλιάδ. χ.*
 κἄρι. κἄρι δ' ἄπαρ ἐν νοήσιν κέτο πάρος χάρειν.
 uelut quibusdam placet ἀπὸ τῷ κἄρα, τροπῇ τοῦ α. εἰς η. ἰωνικῶς. κἄρα uerò quidam uolunt ἀπὸ τῷ κἄρανον, quod Dorice cum est. θεοῦριτος ἐμ δραπέτη ἐν πλοῖαμον τὸ κἄρανον, ἔχει δ' ἰταμόρ τὸ πρόσωπον. Quidam uerò τὸ κἄρα. τοῦ κἄρατος. τῷ κἄρατι declinant. Inuenitur etiam τὸ κἄριαρ. τῷ κἄριατος. Apollonius Argonautorum quarto, ἔλορ δ' ἀπὸ χερεὶ κἄριατος κἄρα πῶπλον. τῷ κἄριατι. *Καλλιμάχος.*
 Ως ὁ μῦρ εἰπῶν μῦθον ἐπεκρίθη κἄριατι.
 ἢ συζιοπῆ, κἄριτος, κἄριτι. *Οδυσ. ο.*
 Ως δι' ὑπέσκη πρῶτον. ἰμῶ δ' ὑπένευσα κἄριτι.
 κἄρι. Etiam ἢ κἄρι, τῆς κἄρις, ὄξυτόνας. *Καλλιμάχος.* ἄριμι, σόντε, *Οδυσ. ι.*
 κἄρας. κἄριρ ἄμοσα, σόντε βίον. Etiam ἢ κἄρας, τῆς κἄρατος.
 Αὐτὰρ ὅπῃ κἄρατος λιμένος εἶει ἀγλαδρὸν ὕδωρ.
 τῆ κἄρατι. *Οδυσ. χ.*
 Κρατι, δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνίηρ ἐντυτον ἴθνην.
 Super hoc tamen dubitat Eustathius ἐν τῷ μ. τῆς ὀδυσσεὺς ἀν
 sit masculini generis, an foemini, ubi dicit. φῆρα δ' κἄρατι
 ἐκῆς φῶς ἐξαρχάσσα νεῶς κἄρατος ὀδυσσεὺς. sic enim legit ipse.
 κἄρατος autem in undecimo foeminino genere indubitan
 ter usus est. δινήσας περὶ κἄρατι βοῆ καλὰ νεῖρα βῆα. Inue
 nitur etiam κἄρατι. *Οδυσ. χ.*
 Σῶ δὲ ἀντοῦ κἄρατι τίσεις.
 & κἄρατα in plurali. *Ιλιάδ. τ.*
 Αλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κἄρατα βῆα.
 ὃ δὲ κατὰ κἄρατος. & κἄρατα. Apollonius Argonautic. quarto *κἄρα*

Κράτα δ' ἐν φύλλοις, ἐτεμμένοι ἀνεμόνεσι.
 Sed de hoc satis. In ο. quoz multa exeunt neutra nomi-
 na, abiecto ν, ἔθει ἀήμιω. ut τοιοῦτο. τιλιοῦτο. ἄλλο. τοῦτο. ἐκεί-
 τε. quæ cum ρ. etiam desinere inueniantur, τοιοῦτορ, τοσοῦ-
 τορ. non erit ο. propria eorum terminatio. In ω. μέγα etiā
 κατὰ ἀποκοπήν. ut δῶ, ἀπό τῷ δῶμα.

Παραδείγματα.

Τὸ σῶμα. τοῦ σώματος. τῷ σώματι. τὸ σῶμα. ὃ σῶμα.

Exempla
 neutrorum
 in α.

Τὸ μέγα. τοῦ μεγάλου. τῷ μεγάλῳ. τὸ μέγα. ὃ μέγα. ἑτεροῦλιτορ
 sicut & masculinum eius, ὁ μέγας. τοῦ μεγάλου.

Nomina literarum indeclinabilia sunt. τὸ ἄλφα. τὸ βῆτα.
 τὸ δέλτα. &c.

Literarum
 nomina.

Ἄλφα uerò & λίπα, & ὕφα, & σιέπα, & γάλα, & κάρα, & si in
 α. desinant, non tamen est propria eorum terminatio: quoz
 etiam ἀποκοπήν patiūtur. Eorum uerò perfecta sunt ἄλιφαρ.
 λιπαρόν. ὕφασμα. σιέπασμα. γάλαξ. κάρανον, ut dictum est.

Γάλαξ tamen non dicimus, quum nullum neutrum in ξ. des.
 γάλαξ. sinat. Quamquàm eius obliqui in usu habeantur. τοῦ γάλα-
 κτος. τῷ γάλακτι, πλεονασμῷ τοῦ τ. sicut ἀναξ, ἀνακτος.

In i. desinentium unum solum inuenitur quod Græcum
 sicut τὸ μέλι. & uariatur per τοσ. τὸ μέλι. τοῦ μέλιτος. τῷ μέλιτι.
 τὸ μέλι. ὃ μέλι. Similiter & ab eo composita. τὸ οἶνόμελι. τοῦ
 οἶνομέλιτος.

i. μέλι tan-
 tum.

Neutra uerò communium nominum in ις. desinentium
 eorum seruant declinationem. τίς, τινός, τί, τινός. ὁ κὴ ἢ εὐχα-
 ρίς, εὐχάριτος. τὸ εὐχάρι, τοῦ εὐχάριτος. ὁ κὴ ἢ φιλόπατρις, τοῦ κὴ
 τὴς φιλοπάτριδος. τὸ φιλόπατρι, τῆς φιλοπάτριδος. & alia similia.

ις. cōmun.

Σίνκι uerò, & πέπερι, & κόμμι, & κινάβαρι, & alia huiusmo-
 δι, barbara sunt. Variantur tamen διὰ τοῦ ιος. κοινῶς, κῆ εος.
 κινῆκος, κῆ εως. ἀτήκως. τὸ σίνκι, τοῦ σινῆπιος, κῆ σινῆπιεος, κῆ σινῆ-
 πιεος. Quæ quum synæresim patientur, ad secundam con-
 tractorum declinationem referuntur. Κρί uerò, & ἄλφι,
 & ἔρι, & τρέφι, apocopen patiuntur: quorum perfecta sunt
 τὸ κρέμονορ. τὸ ἄλφιτορ. τὸ ἔριτορ. τὸ τρέφιμορ. Quare i. non est
 propria eorum terminatio, & sic indeclinabilia sunt.

Desinentia in υ. per οσ. purum declinantur. τὸ γόνυ. τοῦ
 γόνυος. Sed quæ longam habent penultimam, uel trium
 generum existunt, mutato υ. in ε. declinantur. τὸ πῶν, τοῦ
 πῶνεος

DE QVINTA DECL. IMPARISYLL.

πώιος. τὸ ἡδύ, τοῦ ἡδέος. cuius masculinum est ὁ ἡδύς, τὸ ἡδέος.
Fœmininum ἡ ἡδέα, τῆς ἡδέας.

Τὸ πῶν. τοῦ πώιος. τῶ πῶϊ. τὸ πῶν. ᾧ πῶν.

Τὸ ἄσν. τοῦ ἄσειος. τῶ ἄσει. τὸ ἄσν. ᾧ ἄσν.

Hæc duo nomina & si per eos. inflectuntur, non tamen synæresim patiuntur: sicut τὸ τείχος, τῶ τείχος, καὶ τείχος.

Τὸ δάκρυ. τῶ δάκρυος. τῶ δάκρυϊ. τὸ δάκρυ. ᾧ δάκρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δάκρυον. τοῦ δακρύου. sicut τὸ ξύλον. τῶ ξύλου.

Τὸ γόνυ. τῶ γόνυος. τῶ γόνυϊ, καὶ καθ' ὑπέρθισιν τῶν. τοῦ γονύος.
τῶ γονυϊ. τὸ γόνυ. ᾧ γόνυ. Πληθυντικά. Τὰ γόνυα, καὶ γονυα. τῶν

γονύων, καὶ γονύων. Καὶ ἄλλως.

ας. Τὸ γόνας. τῶ γόνατος. τῶ γόνατι. τὸ γόνας. ᾧ γόνας. καὶ ἄλλως.

Τὸ γούνας. τῶ γούνατος. τῶ γούνατι. τὸ γούνας. ᾧ γούνας.

Τὸ δόρυ. τῶ δόρυος. τῶ δόρυϊ, καὶ ὑπερθέσεια τοῦ υ. τοῦ δουρύος. τῶ
δουρῖ. τὸ δόρυ. ᾧ δόρυ. καὶ ἄλλως.

Τὸ δόρας. τοῦ δόρατος. τῶ δόρατι. τὸ δόρας. ᾧ δόρας. καὶ ἄλλως.

Τὸ δούρας. τῶ δούρατος. sicut τὸ γούνας. καὶ ἄλλως.

ος. Τὸ δόρος. τοῦ δόρεος, καὶ δόρος. τῶ δόρει, καὶ δόρα. Αἰρισφάνης.
Σὺν δόρει καὶ ἀσπίδι.

Neutra in υ. desinentia adiectiuorum trium generum, declinationem masculinorum sequuntur. ὁ εὔρος, τῶ εὔρος, τὸ εὔρυ, τοῦ εὔρεος. ὁ ὠκίς, τοῦ ὠκίος. τὸ ὠκύ, τοῦ ὠκίος. Illud uerò Hesiodi ἐμ' ἔργεις. Γλάφυ πετρεῖν. ἀπὸ τοῦ γλαφύρου fit per apocopen.

ας. Neutra in αρ. desinentia, adiectiua trium generum, declinationem masculinorum sequuntur. ut ὁ πᾶς, τοῦ παντός. τὸ πᾶρ, τοῦ παντός. ὁ μέλας, τοῦ μέλανος. τὸ μέλαρ, τοῦ μέλανος. Eodem modo & participia in αρ. desinentia, ὁ τύψας, τοῦ

ψαντος. τὸ τύψαρ, τῶ τύψαντος.

In εν. quoque desinentia, siue trium generum sint, siue duum. ὁ χάρις, τοῦ χαρίεντος. τὸ χάριεν, τοῦ χαρίεντος. ὁ κίς, τῆς κίος. τὸ κίεν, τοῦ κίεντος. Sic & participia ὁ τυφθείς, τοῦ τυφθέντος. τὸ τυφθίεν, τοῦ τυφθέντος.

ουρ. Etiam in ουρ. desinentia, siue adiectiua nomina sint, siue participia. ὁ δίπους, τοῦ δίποδος. τὸ δίπουρ, τῶ δίποδος. ὁ τυπούρ, τοῦ τυπούντος. τὸ τυπούρ, τοῦ τυπούντος.

υρ. Participia quoque in υρ. hoc idem faciunt. ὁ ζευγνύς, τοῦ ζευγνύοντος. τὸ ζευγνύρ, τοῦ ζευγνύοντος.

Neutra

Neutra in *ορ*. partim sunt tertiæ declinationis simpliciū, *ορ*.
 partim quintæ: de quibus satis dictū est in primo tractatu.

Neutra in *ωρ*. quæ productionem patiuntur, à neutris *ωρ*.
 communibus in *ορ* desinentibus, Atticorum more in *ω*. mit-
 tunt genitiuum, & paribus syllabis uariantur. τὸ ἐγγύωρ, τὸ δ
 ἐγγύω. τὸ ἀξιόχρεωρ, τοῦ ἀξιόχρεω. Participia uerò contracta
 imparibus syllabis declinantur. τὸ βοῶρ, τοῦ βοῶντος.

Neutra in *αρ*. semper grauitona sunt. Quæ si sint dissylla *αρ*.
 ba, & penultimā habeant natura longam, per *τ*. uariātur.
 ἡμῶρ, τοῦ εἰδατος. ἡπαρ, ἡπατος. οὐθαρ, οὐθατος. ἡμαρ, ἡματος.

Sibreuem, διὰ τοῦ ρ. ut ἔαρ, ἔαρος. κίαρ, κίαρος. ἀληαρ, ἀληαρος.
 ἴναρ uerò ἀκλιτορ. Adnotantur *σίαρ*, quod *σίατος* facit, & *σίαρ*.
φρείαρ, quorum & si penultima breuis est, non tar-
 men uariantur διὰ τοῦ ρ. Sed sciendum est, prius fuisse *σῆαρ*
 & *φρέαρ* penultima natura longa: unde *σῆατος* & *φρέιατος*.
 in quibus licet sit abiectum, ex diphthon. non ob hoc antia-

qua inflexio uariata est: uel quia uerè heteroclitica sunt.
 Polysyllaba quoq; διὰ τοῦ τ. uariantur. ut ὄνηαρ, ὄνηιατος.
 ἡμῶρ, δελίατος. κάρηαρ, κάρηιατος.

Dubitari posset hoc in loco, quare *ρ*. quum immutabile *Dubitatio*
 sit, tam in obliquis nominum quàm in futuris uerborum, ex *de ρ*.
 sitam in obliquis horum nominum non sit seruatum. Si uerò
 heteroclitica, quare regulis arctata sunt? Respondetur, huius-

modi nomina indubitato esse heteroclitica, quum proprij
 eorum recti in *ας*. desinant. ut τὸ δέλιας, τὸ ἡπας, τὸ φρέιας. &
 alia. Sed quoniā hæc multa sunt, opus fuit ea regulis sub-
 iungere: quanquam in heteroclitis hoc inusitatum sit.

Desinentia in *αρ*. si habeant *ω*. in penultima, indeclinabi- *αρ*.
 lia sunt. ut μῶμαρ. ὀμῆμας, ἢ ὀμωρός. βῶμαρ, ὀβωμός. νῶμαρ. ἢ
 νῶμας τῆς ψυχῆς, ἢ ὀδυσκίνητος.

Desinentia in *ηρ*. pauca sunt, & per crasim fiunt à nomi- *ηρ*.
 nibus in *αρ*. desinentibus: ob quam rem circumflexum ha-
 bent accentum. ut τὸ κῆρ, τοῦ κηρός, ἀπὸ τοῦ κίαρ, κίαρος. τὸ ἦρ,
 τῆς ἀπὸ τοῦ ἔαρ, ἔαρος.

In *υρ*. unum tantum, ideoq; monires ab Herodiano nun- *υρ*.
 cupatur: & adpositione *ος*. facit genitiuum. ut τὸ πῶρ, τοῦ πυ-
 ρός. τὸ πῶρ, τὸ πῶρ. Producit enim *υ*. in nominatiuo: sed in
 obliquis illud corripit.

Desinentia

DE QUINTA DECL. IMPARISYL.

- ορ. Desinentia in ορ. pauca sunt. ut ἦτορ. ἄορ. ἄνορ. κάλορ.
 quæ per ο. μικρὸν declinantur. ἦτορος. ἄορος. ἄνορος. κάλορος.
- ωρ. In ωρ. neutra, adposita ος. syllaba faciunt genitium, &
 in obliquis seruant ω. μίγα. τὸ ἔλωρ, τοῦ ἔλωρος. τὸ τίμωρ, τὸ τί
 μωρος. τὸ σιῶρ, τοῦ σιατός. τῷ σιατί, heteroclitum est. σιας
 enim σιατός facit, & σιαρ. σιαρός. Etiam ὕδαρ, ὕδατος. nam
 ὕδαρος facit, & ὕδας, ὕδατος. Declinatur etiam τὸ ὕδος, τοῦ
 ὕδατος. τῷ ὕδει, ὕδει ποιητικῶς. Hesiodus. Γαῖαν ὕδα φέρει.
- ας. Neutra in ας. purum & correptum, & in εας. in τος. mite
 tunt genitium κοινῶς, & in αος. ἰωνικῶς, & in ως. ἀπηνικῶς. ut τὸ
 κρείας, τῷ κρείατος, κῆ κρείας, κῆ κρείας. de quibus in quinta con-
 tractorum declinatione dicitur.
- λας. In λας. uerò desinentia, in ατος. faciunt genitiuū. τὸ ἄλας,
 τῷ ἄλατος. τὸ ἔρυσπιέλας, τῷ ἔρυσπιέλατος. τὸ δειλάς, ἀκλιτορ.
 Quæ uerò aliam habent consonantem ante ας. indeclinab-
 bilia sunt. τὸ δέμας. τὸ λίπας. τὸ βρέτας. δέπας uerò ἔβα ἰωνικῶς
 declinatur, τῷ δέπας. τῷ δέπαϊ. Apollonius Argonau. tert.
 Λεῖβωρ ἐν δέπας συμβλήϊα ἔργα μελιωδῶρ.
 Et Homerus Οδυσεύϊας γ. Χρυσίω ἐν δέπαϊ.
 Et in plurali. Χρυσίοις δέπαϊσι.
- αις. In αις. neutrum unum inuenitur. τὸ σαίς, τῷ σατός.
- εις. Desinentia in εις. adiectiua, declinationem masculinorū
 sequuntur. ut δὲ κῆ ἁληθίς. τῷ κῆ τῆς ἀληθείος, ἀληθοῦς. τὸ ἄλλο
 θές, τοῦ ἀληθείος, ἀληθοῦς. μονογενής, id est unius generis uerò
 unum tantum, τὸ κιννοσανής. δμοίως τοῖς παρασχηματισμέναις,
 ἐκλίβηθι διὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς καταλήξεως.
- ος. Neutra in ος. unius tantum sunt generis, & grauitona:
 patiunturq; synæresim. ut τὸ τείχος, τῷ τείχεος, κῆ τείχεος. Sed
 de his in prima declinatione contractorum dicitur. ὀφθαλός
 uerò & ἡδός indeclinabilia sunt.
- ως. Neutra in ως. duo inueniuntur circumflexa. τὸ φῶς, τῷ φῶει
 τός. τὸ ὄς, τῷ ὄτος. à quo diminutium τὸ ὠτίον, τῷ ὠτίου.
- φῶς. Sciendum est autem, nō fieri ἀπὸ τῷ φάος, κῆ ἄος. Nam quæ
 patiuntur, perfectorum seruant declinationem: illorum au-
 tem genitium κατὰ συναίρεσιν sunt φάους, ἀπὸ τοῦ φάος, & ἄος,
 ἀπὸ τοῦ ἄος. Sed primum κελθ' ὑπέρθεσιν fit φάος, & ἄος. quo
 rum genitium sunt φάατος, & ἄατος, κῆ φάσει φῶς, φῶτος, & ἄος,
 ὠτός fit. Sunt qui dicunt huiusmodi genitiuos, hoc est, φῶ-
 τός, &

τος, & ᾠτος, non à perfectis genitiuis φάτος, & ᾠτος per cra-
 sim fieri. quoniam eorum penultima circumflectenda esset:
 quandoquidē acutus & grauis concurrentes, accentū faci-
 unt circumflexum. ut νίαιρος, νῆρος. & ἔαιρος ἦρος. Sed po-
 tius à nominatiuis monosyllabis φᾶς scilicet & ᾠς deduci ἦρος.
 ideo huiusmodi obliqui extremam acūunt, tanquā, dis-
 syllabi perfecti, non autem contracti secundum regulæ præ-
 ceptionem, quæ est πᾶσα γενικὴ δισύλλαβος εἰς ος. λήγισα, μή-
 κανημι, μῆνυ ὀξύνεται. χινός. ζηνός. φωτός. φᾶς uerò, quod ui-
 rum significat, masculini generis est, & acutum habet ac-
 centum, quoniam non per synæresim fit, sed à uerbo φᾶ. τὸ
 λέγω, deriuatur. utrunq; tamen per τ. declinatur, seruaίφω.
 ἴφα in obliquis. ut ὁ φᾶς, τὸ φωτός, καὶ τὸ φᾶς. τοῦ φωτός. Dis-
 serunt autem in genitiuo duali accentu tantum, hoc est,
 τοῖν φωτόιν ὑπὸ ἀνδρῶν. τοῖν δὲ φᾶτοιν ὑπὸ πυρσῶν, id est, cum
 lumen significat. Τὸ χριῶς, τὸ χριῶ Atticum est.
 In ους, unum inuenitur, & illud quidem indeclinabile ους.
 hoc est, οὔς. Theodorus tamen οὔς, ᾠτος. dicit. est etiam
 οὔς οὔτος.

Canon.
φᾶς.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΝΗΡΗΜΕΝΩΝ.

Ominum aliqua sunt ἀπαβῆ, hoc est, perfecta, De contras-
 & simplicia, cum neq; synæresim patiantur, tis nomini-
 neq; crasin: quorum (ut dictum est) quinque sunt bus.
 declinationes, & ipsæ simplices appellatae.
 Aliqua uerò ἐπαβῆ, hoc est, affecta, & ea sunt quæ sinære
 sinpatiuntur, siue crasin. Differt autem synæresis à crasi, Synæresis.
 quoniam synæresis est contractio duarum uocalium, quæ
 ambæ in ipsa coniunctione seruantur. δημοδένει, δημοδένει.
 ex e. enim & i. fit ei. diphthongus. Crasis uerò est contras-
 crio duarum uocalium quæ in coniunctione mutantur, aut Crasis.
 ambæ. ut δημοδένεια, δημοδένει: aut altera illarum. ut δημοδ-
 ένειος, δημοδένους. Vbi sciendum est, præcedente uocali Annot.
 longa, quantacumq; sit sequens, nunquam ex eis fieri synæ-
 resin: ut Emanuel Chrysolora manifestè asserit. fieri autem
 aut ex duabus breuibus, aut ex breui & longa, & semper in
 longam. Sed sciendum, Emanuelem synæresin pro crasi
 accepisse.

tuum dualem in diphth. διὰ τοῦ ι. siue propriam, siue im-

propriam desinere necesse est: cum alias ε. & ο. in ου. diph.

per communem regulam contrahantur. ut ποιέομαι, ποιού-

μαι. Quare fatendum est, regulas generaleis, pro loco-

rum exigentia, particularibus aliquando cedere. δημοθέ-

τας enim in α. diph. contractum facit, δημοθέτας scilicet:

cum ε. & α. per communem regulam, nunc in α. nunc in η.

contrahantur. Sic βόας, βοῦς. ο. scilicet & α. in ου. diph. con-

tractis. non autem βῶς, τροπή τοῦ ο. ἢ α. εἰς ω. μέγα secun-

dum communem regulam: quandoquidem huiusmodi

accusatiui peculiarem sibi uendicant regulam, quæ est,

πᾶσα ἐνθεῖα πλιθυντικῇ εἰς σ. λήγουσα, ἢ συνηρημένη κατὰ τὸ

πῶσα, τῆν ἀτιατικὴν ἔχει δμόφωνον ἢ δμόχρονον, ἢ τῆν κλι-

τικῆν. hoc est, omnis nominatiuus pluralis in σ. desinens,

& synæresin patiens circa finem, accusatiuum habet sibi

consonum & contemporalem, & uocatiuum. ut δημοθέτας

τας, νεας, & δημοθέτας, δημοθέτας. βόας, βοῦς. & βόας, βοῦς.

& sic de alijs: ut Herodiano placet, audacter ab Appollo:

Herodianus Appollo-

nus. Appollo-

nus. Appollo-

nus. Appollo-

Canon de accusatiuo.

Herodianus Appollo-

Emanuel.

Contracto-

rum species.

Multipassia.

Paucipassia.

DE NOMINIBVS CONTRACTIS.

appellantur, partim ex quibusdam quæ sunt ὀλιγοσύνων, quæ cum sint imparisyllaba, & linguarum proprietatem fuscipiant, συνηρημένα, hoc est, contracta propriè appellantur. Ne quis miretur si etiam in his declinationibus plura ponentur quàm ab alijs iunioribus tradita sunt, quoniam non ea solum quæ frequenti habentur in usu, sed etiam quæ apud poëtas passim reperiuntur, edocere decreuimus.

DE PRIMA DECLINATIONE
CONTRACTORVM.

De prima
decl. contrac-
torum.

Prima igitur declinatio contractorum est nominum masculinorum, fœmininorum, & communium in ης. neutrorum uerò in ες. desinentium adiectiuorum, & in ος. substantiuorum. Quorum genitiuus perfectus, & imparisyllabus, διὰ τοῦ εος. existens, in ους. facit contractum ἡγάγεα κράσις, & datiuus in ει. diphthongum ἡγάγεαι κράσις, de quibus in primo tractatu secundum communem linguam satis dictum est. Nunc autem quia diuersæ ab illis secundum linguarum uarietatem apud poëtas inueniuntur synæreses, ab re non erit de his etiam aliter qua hoc in loco dicere. Aduertendum igitur est ε. ἡγάγεα, ἡγάγεαι, ἡγάγεον, in genitiuo singulari contrahi in ους. κοινῶς, ut inquit Eustathius ἐν τῷ α. τῆς ὀδυσσεύος, ut ἐρέβιος, ἐρέβειος. Ἰλιάδος θ. ἐξ ἐρέβειος ἄρουρα κῆρα συζυγοῦ ἀλάδαο. Trifariam enim ε. & ο. contrahuntur. hoc est, in ους. κοινῶς, ποιόμεν, ποιούμεν. in ει. ἀπὸ κοινῶς. δέοις, δέαις. & in ους. εἰμῶς. ἐμῶς, ἐμῶν. Præterea in accusatiuo, non solum in η. sed etiam in α. synæresin fieri. Nam quodcumque ante ε. & α. aliqua inuenitur consonans, tunc solum in η. sit synæresis. ut τὸν ἰουσεβία, ἰουσεβῆ. τὸν ἰουγενία, ἰουγενῆ. Cum uerò uocalis aliqua præcesserit, non solum in η. sed in α. quoque fit synæresis. ut τὸν ἰουφυνία, ἰουφυνῆ, ἢ ἰουφυνᾶ. Nam quod inuenitur apud Homerū δυσκλῆα, cuius extrema uocalis breuis est, sciendū hoc per syncopam metri gratia factum esse. Ἰλιάδος β. Δυσκλῆα ἄργος ἰκίδαται, ἐπὶ τὸν ὄλεσα τὰς. Attici uerò in nominibus proprijs in ης. habentibus genitiuum in ους. ἡγάγεα κράσις, à nominatiuo singulari faciunt

Contractio-
nes ε. & ο.

ἰουφυνᾶ.

faciunt ad cusatiuum in ηρ. τροπή τῶ σ. ἑς μ. ὁ ἀριστοφάνης, τῶ ἀρ. ἀριστοφάνης
 ἄριστοφάνεος, ἀριστοφάνους, τὸν ἀριστοφάνην. Fit etiam synæresis
 res in duali numero, non solum in η. sed in ει. in neutris no
 minibus: rarissimè tamen. ut τὸ σκέλεε, σκέλεα. τὸ ταράχαιε, ταρ
 χάχα. Hoc etiam adnotandum est, ad cusatiuum plura: Adnotatio.
 lem masculini generis & fœminini, à nominatiuo eiusdem
 numeri fieri, extremo ε. in α. conuerso. ut οἱ δημοδίνεες, δημο
 δίνεας, idcirco & eandem suscipit synæresim. Quamquam
 ε. & α. in η. communiter contrahantur, & in α. productum.

Est enim regula (quam supra etiam posuimus) quòd o: Canon.
 mnis nominatiuus pluralis in ς. desinens, & circa finem syn
 æresim patiens, ad cusatiuū habet sibi consonum ac con
 temporalem, & uocatiuum: & sic tres casus plurales, ma
 sculini generis & fœminini, eandem sortiuntur synæresim. masculin. et
 ut οἱ δημοδίνεες, δημοδίνεις. τοὺς δημοδίνεας, δημοδίνεις. ὃ δημοδ
 ἄριστοφάνεος, δημοδίνεας. In neutris quoq; tres casus pluralis fœminin.
 numeri in η. faciunt contractum. ut τὰ βέλεα, βέλη. ὃ βέλεα, βέ
 λη. Apud poëtas tamen inuenitur τὰ κλέα, ἀπὸ τοῦ κλέα, καὶ κλέα.
 τὰ συνοπήν, & similia: quæ in α. correptam desinunt. Ἰλιάδ. 1.
 Τῆ ὄγε θυμὸν ἔτερπερ, ἀεὶ δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.

Et Appollonius in Argonauticis.
 Ἀεχόμενος σ' ὀφοῖβε παλαιγενέων κλέα φῶτῶν.

Παραδείγματα.

Ὁ δημοδίνης. τοῦ δημοδίνεος ἰωνικῶς, ἢ δημοδίνεος κοινῶς, Exemplum
 ἢ ἀπηνῶς, ἢ δημοδίνεος δωρικῶς, ἢ αἰολικῶς. τῶ δημοδίνει ἰωνι
 κῶς, ἢ δημοδίνει κοινῶς ἢ ἀπηνῶς. τὸν δημοδίνεα ἰωνικῶς, ἢ δι
 μοδίνην κοινῶς, ἢ δημοδίνην ἀπηνῶς. ὃ δημοδίνεος κοινῶς, ἢ δι
 μοδίνης ἀπηνῶς. Δυτικά. Τῶ δημοδίνει ἰωνικῶς, ἢ δημοδέ
 νη κοινῶς ἢ ἀπηνῶς. τοῖν δημοδίνειν ἰωνικῶς, ἢ δημοδένειν κοιν
 ῶς ἢ ἀπηνῶς. ὃ δημοδίνεος ἰωνικῶς, ἢ δημοδίνην κοινῶς ἢ ἀπηνῶς.
 Πληθυντικά. οἱ δημοδίνεες ἰωνικῶς, ἢ δημοδίνεις κοινῶς ἢ ἀπ
 ηνῶς. τῶν δημοδένειν ἰωνικῶς, ἢ δημοδένειν κοινῶς ἢ ἀπηνῶς.
 τοῖς δημοδένεισι κοινῶς ἢ ἀπηνῶς, ἢ δημοδένεισιν ἰωνικῶς. τοὺς δι
 μοδίνεας. ἰωνικῶς, ἢ δημοδίνεις κοινῶς ἢ ἀπηνῶς. ὃ δημοδίνεες
 ἰωνικῶς, ἢ δημοδίνεος κοινῶς ἢ ἀπηνῶς.

De nominibus in ης. desinentibus, quæ
 ἐ κλέος. componuntur.

DE NOMINIBVS CONTRACTIS.

Composita
ἀκλῆος.

N Omina in ης. desinentia, ἐκλῆος composita, si sint adiectiua, eandem habent declinationem quam & δημοθένης. ut ὁ εὐκλῆος, τὸ εὐκλῆος, εὐκλεοῦς, τῷ εὐκλεῖ, εὐκλεῖ. Si uero sint propria, easdem patiuntur synæreses. Sed perfectorum uaria est declinatio, uidelicet.

Ὁ ἥρακλῆος, τῷ ἥρακλεῖ, ἡ ἥρακλῆος, ἡ ἥρακλῆος, ἡ ἥρακλῆος, τῷ ἥρακλεῖ, ἡ συζιοπῆ ἥρακλεῖ, καὶ ἰωνικῶς ἥρακλῆϊ, ἡ ἥρακλεῖ κατὰ συναίρεσιν, ἀπὸ τῷ ἥρακλεῖ, ἡ ἥρακλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἥρακλεῖ. τῶν ἥρακλεῖα, ἡ ἥρακλεῖα, ἡ ἥρακλῆ, ἡ ἥρακλεῖν, ἡ ἥρακλῆα. ὦ ἥρακλεε, ες κοινῶς, ἡ ἥρακλεις κατὰ συναίρεσιν, ἡ ἥρακλεις κατὰ συζιοπῆ. Δυνά. τῷ ἥρακλεε, ἡ ἥρακλεε, ἡ ἥρακλῆ. τῶν ἥρακλεοῖν, ἡ ἥρακλεοῖν, ἡ ἥρακλῶν. ὦ ἥρακλεῖε, ἡ ἥρακλεῖ, ἡ ἥρακλῆ. Πληθυντ. κα. οἱ ἥρακλεῖες, ἡ ἥρακλεῖες, ἡ ἥρακλῆες. τῶν ἥρακλεῖων, ἡ ἥρακλεῖων, ἡ ἥρακλῆων. τοῖς ἥρακλεῖσι, ἡ ἥρακλεῖσι, ἡ ἥρακλῆσι. τούς ἥρακλεῖας, ἡ ἥρακλεῖας, ἡ ἥρακλῆας, ἡ ἥρακλῆς. ὦ ἥρακλεῖε, ἡ ἥρακλεῖ, ἡ ἥρακλῆς.

Κατὰ συναίρεσιν δὲ οὕτως.

Ὁ ἥρακλῆς, τῷ ἥρακλεῖ, ἡρακλεοῦς. τῷ ἥρακλεῖ, ἡρακλεῖ. τῶν ἥρακλεῖα, ἡρακλῆ, ἡ ἥρακλῆν ἀπικῶς. ὦ ἥρακλεις, ἡ ὦ ἥρακλῆς ἀπικῶς. Δυνά. τῷ ἥρακλεῖ, ἡρακλῆ. τῶν ἥρακλεοῖν, ἡρακλῶν. ὦ ἥρακλεῖ, ἡρακλῆ. Πληθ. οἱ ἥρακλεῖες, ἡρακλεῖς. τῶν ἥρακλεῖων, ἡρακλῶν. τοῖς ἥρακλεῖσι, τούς ἥρακλεῖας, ἡρακλεῖς. ὦ ἥρακλεῖε, ἡρακλεῖς.

DE SECUNDA DECLINATIONE
CONTRACTORVM.

Secunda de
clinatio.

S Ecunda declinatio contractoꝝ nominum, duas habet terminationes, in ις. masculinorum & fœmininorum, & in ι. neutrorum. Quorum genitiuus διὰ τῷ κοινῶς, ἡ ες. ἰωνικῶς, ἡ εως. ἀπικῶς. Huius autem declinationis, quæ etiam est τῶν πολυπαθῶν, una tantum synæresis est propria. hoc est, ι. productum: quoniam præcedente ι. sequente uero quauis uocali, semper in ι. fit synæresis. Eodẽ autem ι. cõuerso in ε. ἔθα ἰωνικῶ, eadem fiunt synæreses quæ sunt in prima declinatione. Sed aduertendum, nominatiuum & uocatiuũ dualis numeri huius declinationis non pati synæresim κοινῶς. Nam præcedente ι. & sequente quauis uocali, fit synæresis in ι. ut dictum est, & sic dicendum est.

Annotatio
de duali.

Set ὄφις, ὄφι. πόλις, πόλι. σινίπις, σινίπι. Sed his aduersatur re
gula quædam dualis numeri propria: quòd nominatiuus
dualis nihil habet finale nisi α. ε. η. & ω. Huius gratia non ha
beti. ἀνεκφάνκτορ, hoc est, non prolatum. Multo igitur mi
nus ἐκφωνούμενορ, hoc est, prolatum. ὄφει uerò ἰωνικῶς Μο
scopus omnino negat synæresim pati: & hanc adducit re
gulam. ὦρτινωρ ἡ γυνικὴ τῶρ ἐνικῶρ οὐ συναίρεται, τούτωρ οὔτε
ἡ εὐθεία, καὶ ἀτιατικὴ τῶρ δυτικῶρ συναίρεσιρ ἐπιδέχεται. hoc est:

Canon.
Moscopulus
Alius canon

Quoruncunq; genitiuus singularium, non contrahitur: ho
tum neq; nominatiuus & adcusatiuus dualium synæresim
suscipiunt. Apud Θεοδόσιουρ tamen, & alios ueteres gram
maticos sic inuenimus. ὄφει, ὄφιν. ὡς δημοθένης, δημοθένη. ὅτι
τὰ δυοῖ ε. ἐπὶ μὲρ τῆς εὐθείας τῶρ δυτικῶρ εἰς η. κ. κερᾶται. ἐπὶ δὲ τῆς
εὐθείας τῶρ πλιθυντικῶρ εἰς τῆρ α. διφθογγορ. Hoc quoq; ad
notandum est genitiuum singularem etiã in πορ. desinere
ἢ ἢ πῶ ποικτικῶς πόληος. Οδυσεΐας α.

Theodosion
grammatic.
ὄφη.
duo ee.
Adnotatio.

quod & in alijs casibus & numeris seruatum est. In dattuo.
ἡ ἀδος γ. Πατρίτε σὼ μέγα πῆμα, πολήϊτε, παντίτε δῆμω.
In adcusatiuo κόνιτος ὡς εἶ γ' ἐν πολέμοιο ποτὶ πριάμοιο πόλκα
φύρορ. Et Hesiodus ἐρ ἄσπιδι.
Ὁρ θήβης κρηδεμονορ ἔχει ἔνεται τε πόλκα.

In nominatiuo plurali. Orpheus in Argonauticis.
Σχεδὸθέρ δὲ οἱ εἰσι πόλκας.

In adcusatiuo plurali idem Orpheus.
Μέμφις εἰς ἡγάθην πελάσας. ἱεράς τε πόλκας ἄπιδος.

Et Homerus Οδυσεΐας θ.
Καὶ πάντων ἴσασι πόλκας, καὶ πῖονας ἀγρούς. Παραδείξ.

Exemplum
secundæ det
dinationis
mascul. gen.

Ὁ ὄφις. τοῦ ὄφιος κοινῶς, καὶ ὄφειος ἰωνικῶς, καὶ ὄφειος ἀθητικῶς.
καὶ ὄφιν κοινῶς, καὶ ὄφιν, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφει κοινῶς καὶ ἀθητικῶς. τὸρ
ἐφρ μόνορ. ὦ ὄφιν κοινῶς, καὶ ὄφιν ἀθητικῶς. Δυϊνά τὰ ὄφει κοινῶς
ἰωνικῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφιν ἀθητικῶς. τὸϊν ὄφιοιρ κοινῶς, καὶ ὄφειοιρ
ἰωνικῶς, καὶ ὄφειοιρ ἀθητικῶς. ὦ ὄφει κοινῶς, καὶ ὄφει ἰωνικῶς, καὶ ὄφιν
ἀθητικῶς. Πλιθυντικά. οἱ ὄφεις, καὶ ὄφεις κοινῶς, καὶ ὄφεις ἰωνικῶς.
καὶ ὄφεις ἀθητικῶς. τῶρ ὄφιαρ κοινῶς, καὶ ὄφειοιρ ἰωνικῶς, καὶ ὄφειοιρ
ἀθητικῶς. τοῖς ὄφισι κοινῶς, καὶ ὄφεισι ἰωνικῶς, καὶ ὄφεισι. τοῖς
ὄφεις καὶ ὄφεις κοινῶς, καὶ ὄφεισι ἰωνικῶς, καὶ ὄφεισι ἀθητικῶς. ὦ ὄφεις
καὶ ὄφεις κοινῶς, καὶ ὄφεις ἰωνικῶς, καὶ ὄφεις ἀθητικῶς.

Ἡ πόλις

DE NOMINIBVS CONTRACTIS.

Fœminini
generis.

Ἡ πόλις. τῆς πόλιος κοινῶς, & πόλεος ἰωνικῶς, ἢ πόλεως ἀττικῶς, ἢ πόλεος ποικτικῶς. τῆ πόλιι ἢ πόλι κοινῶς, ἢ πόλει ἰωνικῶς, καὶ πόλει ἀττικῶς, ἢ πόλιι ποικτικῶς. τῆρ πόλιρ κοινῶς, καὶ πόλιαι ποικτικῶς. ὡ πόλι κοινῶς, ἢ ὡ πόλις ἀττικῶς. Δυτικά. τὰ πόλιαι, ἢ πόλει, πόλι, ἢ πόλιαι. ταῖρ πόλιαι, ἢ πόλει, ἢ πόλιαι. ὡ πόλιαι, ἢ πόλει, πόλι, ἢ πόλιαι. Πληθυντικά. αἱ πόλιαι, πόλις, ἢ πόλει, πόλις, ἢ πόλις. τῶρ πόλια, ἢ πόλια, ἢ πόλια, ἢ πόλια. ταῖς πόλιαι, ἢ πόλιαι, ἢ πόλιαι, ἢ πόλιαι. τὰς πόλιας, ἢ πόλιας, πόλιας, ἢ πόλιας. ὡ πόλιας, πόλιας, ἢ πόλιας, πόλιας, ἢ πόλιας.

Neutri gen.

Τὸ σινῆπι. τῶ σινῆπιος κοινῶς, καὶ σινῆπιος ἰωνικῶς, ἢ σινῆπιος ἀττικῶς. τῶ σινῆπι, σινῆπι, ἢ σινῆπι, σινῆπει. ἢ τὰ λοιπά.

DE TERTIA DECLINATIONE
CONTRACTORVM.

Tertia decli
natio con-
tractorum.

Tertia declinatio cōtractorum τῶρ ὀλιγοπαθῶν, unam tantum habet terminationē, in εως. masculinorum nominum. Quorum genitiuus διὰ τῶ εως. fit κοινῶς, ἢ ἰωνικῶς, ἢ εως. ἀττικῶς. Cuius synæreses sunt cum prima declinatione communes: quoniam ex ε. præcedente semper fiunt, & uocali sequente. Sed sciendum est, nomina in εως. desinentia masculini generis, siue monosyllaba sint, siue polysyllaba, ὀξύνει δαι κοινῶς. ut ὀδυσσεύς. ἀχιλλεύς. ξένος. φεύς. ὁ δίδυμος. δνεύς nomen urbis. αἰολικῶς uero βαρυνεῶν βασιλεύς. ἀχιλλεύς. Etiam aduertendum est, huiusmodi nomina in εως. diuersos habere genitiuos. ut ὀδυσσεύς κοινῶς, ὀδυσσεύς ἀττικῶς, ἢ ὀδυσσεύς κατὰ τοὺς παλαιούς Ἴωνας, ἢ αἰολεῖς, ἢ ὀδυσσεύς, διὰ τῆς α. διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους, ἢ ὀδυσσεύς προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς παλαιούς αἰολεῖς. καὶ ὀδυσσεύς διὰ διφθόγγου, κατὰ τοὺς νεωτέρους. καὶ ὀδυσσεύς βοιωτικῶς. καὶ ὀδυσσεύς περιπαρμένως δωρικῶς, ἢ αἰολικῶς. Ὄδυσσεύς α.

Nomina in
εως.

Adcusatiuus

Ὄδυσσεύς δι' λαβῶν κινσε χειρὶ ἐπὶ κερπῶ. ἀντὶ τῶ ὀδυσσεύς. Nec patitur synæresim, nisi ε. purum ante εως. fortē inueniatur ἔθει ἀττικῶ. ut ἐρετριεύς, ἐρετριεύς, ἐρετριῶς. περαιεύς, περαιεῶς. Adcusatiuus quoq; horum uariis est. ut τῶρ βασιλέα κοινῶς, ultima correpta: quoniam genitiuus in ος. desinens, adcusatiuum singularem in α. habere debet, ὅμοιος κρονος.

χρονος, ἢ ὁμότονον, hoc est, eiusdem temporis, & toni. ut
 αἰαντος, αἰαντα. Attica uerò, quoniam in genituo singulari
 mutant ο. μιρον in ω. μέγα. ut βασιλέως. πηλέως. accusatiuū
 quos in α. productum faciunt, ut ὁμόχρονος sit proprio ge-
 nitio. βασιλέα. πηλέα. Εὐριπίδης ἐν ἀνδρομάχῃ. Κάμμη δέδορ-
 να τότε πηλέα πύλας. In quibus uerò faciunt genitium in
 ας. contractum, in α. solum faciunt κατὰ κράσις eorum ac-
 cusatiuum. ut ἑρετριῶς, ἑρετρία, ἑρετριά. παραιῶς, παραιά,
 παραιά. Αἰῶνες dicunt βασιληῶ: δῶρες uerò βασιλῆ. πηλῆ. τυ-
 ρῆ. μιμισῆ. Sicenim in antiquis & castigatis codicibus in-
 ueni. Ιλιαδος δ'. ἐρθ' αὐτ' ἀγγελίην ὑπὸ τυδῆ σῆλαρ ἀχαιοί. τῷ τέ-
 σπρ. οἱ ἀρχεῖοι ἐπέμψαν πρεσβευτήν τυδέα πρὸς τοὺς θηβαίους. Et
 Ιλιαδος ο. μιμισῆ δ' ἔλεπον λυδάμας, ἀπὸ τῷ μιμισεία κατὰ κράσις.
 non autem τυδέα, ut quidam legunt, neq; μιμισῆν pro μιμι-
 σεία. Velut Eustathio placet κατ' ἀποιοπήν. hæc enim sunt
 eius uerba. τὸ δὲ τυδῆ, ὄνκ ἀπὸ τῷ τυδέα συνήρηται, ἀλλ' ἀποκί-
 νηται ἐν τῷ τυδέα. καθάπερ ἀρέσκει τοῖς τεχνικοῖς, οὕτω δὲ καὶ τὸν
 ὄνομα ὀδωνῆ ἴσιρ ἐπέην, ἢ ἕτερα δέομοια. In nominatio
 duali duo εε. in κ. contrahuntur. ut Theodosio placet. τῷ
 βασιλέε, βασιληῆ: sicut δημοδένειε, δημοδένη. & ὄφειε, ὄφη. Etiam
 annotandum, duo εε. in nominatio plurali in ε. diphth.
 semper contrahi in nominibus proprijs. In appellatiuis ue-
 ρὸ in α. diph. κοινῶς, βασιλέες βασιλῆς. & in κ. ἀπηνῶς, βασιλῆς.

Attica nomi
na.

Eustathij
uerba.

εε. in ε.

Παράδειγμα.

Ο βασιλεύς κοινῶς, ἢ βασιλευς αἰολικῶς. τῷ βασιλείος κοιν-
 ῶς, ἢ βασιλέως ἀπηνῶς, ἢ βασιλῆος ἰωνικῶς, ἢ βασιλέος, ἢ βα-
 σίλος αἰολικῶς, ἢ βασιλῆος ἢ βασιλῆος βοιωτικῶς, ἢ βασιλεύς
 δωρικῶς, ἢ αἰολικῶς. τῷ βασιλεῖ κοινῶς, ἢ βασιλεῖ ἀπηνῶς, ἢ βα-
 σιλεῖ ἰωνικῶς. τὸν βασιλέα κοινῶς, ἢ βασιλέα ἀπηνῶς, ἢ βασιλέα ἰ-
 ωνικῶς, ἢ βασιλῆ δωρικῶς. ὃ βασιλεὺ κοινῶς, ἢ ὃ βασιλεύς ἀπηνῶς.
 Δνικά. τῶ βασιλεῖ κοινῶς, ἢ βασιλῆ ἀπηνῶς, ἢ βασιλῆ ἰωνικῶς.
 τὸν βασιλέοιρ κοινῶς, ἢ βασιλῆοιρ ἰωνικῶς. ὃ βασιλέε κοινῶς ἢ
 βασιλῆ ἀπηνῶς, ἢ βασιλῆ ἰωνικῶς. Πλη. οἱ βασιλέες ἢ βασι-
 λῆς κοινῶς, ἢ βασιλῆς ἀπηνῶς, ἢ βασιλῆες ἰωνικῶς. τῶν βασι-
 λῆων κοινῶς, ἢ βασιλῆων ἰωνικῶς. τοῖς βασιλεύσι κοινῶς, ἢ βα-
 σιλεῖσι ἰωνικῶς. τοὺς βασιλέας κοινῶς, ἢ βασιλῆς ἀπηνῶς, ἢ βα-
 σιλέας ἰωνικῶς. ὃ βασιλέες κοινῶς, ἢ βασιλῆς ἀπηνῶς, ἢ βα-
 σιλέας ἰωνικῶς.

Exempla ter-
tia declina-
tionis Rex,

ut *ἄδω*, τὴν *ἄδω*. Vocatiuus etiam non solum in *οι*. desinit. Vocatiuus.

re inuenitur apud poetas, sed etiam in *ω*. Atticorum more.

Apollonius in principio tertij Argonauticorum. Εἰδ' ἄρ' ἔν' ἔρατῶ, παραβ' ἴσατο, καὶ μοι ἐνίσπει. ἔρατῶ dixit, ἀντὶ τοῦ ἔρατῶ.

Fit aut̄ uocatiuus in *οι*. ἀντὸ singulari, τροπῆ τοῦ *ω*.

ἄλλως ο. μ. κρόρ, καὶ προοίσα τοῦ *ι*. λητοῖ. Quo in loco queritur

potest, cur nominatiuus fœmininorū nominum in *ω*. desinitū,

plureis habeat uocaleis proprio nominatiuo, ut *ἑσπεφῶ*, ὡ *σαπφοῖ*: cum regula dicat. ὅτι οὐδέποτε θέλει ἔχειν

ἑσπεφῶ φωνήεντα τῆς ἰδέας ἐνθείας ἢ κλητικῆς. Respōdetur, quod

ἔστιν in *ους*. desinens, maius tempus uult habere, quàm uocatiuus.

ut *τ' δημοθένης*, ὡ *δημόθηνες*. *τ' εὐσεβοῦς*, ὡ *εὐσεβίς*. huius

gratia correptū est *ω*. magnū in *ο*. paruū. Sed quoniam uocatiuus

ultimam erat habiturus breuem, & accentū in fine acutum,

ac ob id regulæ aduersaturus, quæ super unam syllabā ulla dicitio in *ο*. breuem desinens, quæ super unam syllabā

fit, acuat. ut *ἐκείνο*. ἄλλοιο. exceptis ἀντὸ, ἑσπῶ, ἀσπῶ, assumpsit.

& ita uocatiuus λητοῖ cum accentu circumflexo factus est, quoniam

datiuo singulari coincidit, hoc est, τῆ λητοῖ. Exemplum.

Ἡ λητῶ. τῆς λητόος ἰωνικῶς, καὶ δωρικῶς, καὶ λητοῦς ποινῶς, καὶ ἄπηνῶς,

καὶ λητῶς αἰολικῶς, καὶ λακωνικῶς. τῆ λητοῖ, καὶ λητοῖ. τῆρ λητόα,

καὶ λητῶ κοινῶς καὶ ἄπηνῶς, καὶ λητῶρ αἰολικῶς, καὶ λητοῦρ ἰωνικῶς. ὡ

λητοῖ, καὶ ὡ λητῶ ἄπηνῶς. Δυνία. Ἐ λητῶ. τῆρ λητοῖρ. ὡ λητῶ.

Πλη. αἰ λητοῖ. τῶρ λητῶρ. τῆς λητοῖς. Ἐς λητες. ὡ λητοῖ.

DE QVINTA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Quinta declinatio contractorum nominū, τῶν πολλῶν *Quinta dec.*
παθῶν, duas habet terminationes. *ας*. purū, & *ρας*. *contract.*
 neutrorum nominum. Quorū genitiuus in *ατος*. desinit *κοινῶς*, & in *αος*. ἰωνικῶς subtracto *τ*. & in *ως*. κατὰ *κράσιμ*
ἄπηνῶς. Synæreses autem huius declinationis duæ sunt. *α*.
 productum, & *ω*. *μέγα*. præcedente enim *α*. & *ο*. utcumque
 sequente, semper fit synæresis in *ω*. quod quidem solis genitiuius
 productum sit crasis. At synæresis in datiuo singulari tantum. *κράσι*, *κράσι*. Nonnunquam apud poetas ipsum

DE NOMINIBVS CONTRACTIS.

α. non per crasin, sed per apocopen correptum inuenitur.
 Οδυσεΐας μ. σίτορ κῆ κρέα πολλά.

Παραδειγμα.

Exemplum Το κρέας. τοῦ κρέατος κρινῶς, κῆ κρέας ἰωνικῶς, κῆ κρέας ἀτῆ
 Caro. κῶς. τῶ κρέατι κρινῶς κῆ κρέα ἰωνικῶς, κῆ κρέα ἀτῆκῶς. τὸ κρέας.
 ὦ κρέας. Δυνία. τῶ κρέατε, κῆ κρέαι, κῆ κρέα. κῆ ἄλοπα, sic
 cut in primo tractatu.

De alijs con- Quaedam præterea inueniuntur nomina, quæ & ipsa sy-
 tractis nomi- næresim patiuntur, differentia tamen ab his, quæ supra cō-
 nibus, memorata sunt: quæ quidem idcirco separatim locanda
 censuimus, quia nullam supradictarum declinationum se-
 quuntur.

Ouis. Η ὄϊς, οἷς. τῆς ὄϊος, οἰός. τῆ ὄϊ, οἰί. τῆρ ὄϊδα, οἰρ. Πλη. αἰ ὄϊ-
 δες, κῆ ὄϊες, κῆ οἷς. τῶρ ὄϊωρ, κῆ οἰῶρ. τοῖς ὄϊσι, κῆ οἰεσι. ὄϊς ὄϊδας,
 κῆ ὄϊας, κῆ οἷς. Vbi aduertendum est genitiuum singulari
 rem ὄϊος, & datiuum οἰί extremam acuere, tanquam a nomi-
 minatiuo monosyllabo οἷς, non autem a genitiuo perfecto
 ὄϊος, & datiuo οἰί: quoniam eorum penultima circumflexa
 etenda fuisset ex synæresi, quam solus nominatiuus admit-
 tit, sicut φῶς, φωτός. & ὦς, ὠτός. Inuenitur etiam ὄϊς in ge-
 neremasculino apud Homerum Ἰλιάδος ω. τοῖς θεοῖς
 λάσιος μέγας ἐρμυλισίη ἱέρωντο. & in eodem, ἢ κῆ ἀναΐξας ὄϊρ ἄρ-
 γυφορ ὠκύνς ἀχιλλεύς σφάξει. & in plurali. Ἰλιάδος ψ. πολλοί
 δ' ὄϊες, κῆ μυκῆδες αἰγες. Sic φθῶϊς, φθῶϊς. & φθῶϊδες, φθῶϊς.
 & φθῶϊδας, φθῶϊς.

Annotat. Placenta. Ο πλακοῖες, πλακοῖς. τῶ πλακοῖεντος, πλακοῖντος. τῶ πλακοῖ-
 εντι, πλακοῖντι. τῶρ πλακοῖεντα, πλακοῖντα. ὦ πλακοῖερ, πλακοῖνρ.
 Ο σιμόεις, σιμοῖς. τῶ σιμοῖεντος, σιμοῖντος. τῶ σιμοῖεντι, σιμοῖν-
 τι. τῶρ σιμοῖεντα, σιμοῖντα. ὦ σιμοῖερ, σιμοῖνρ.
 ὕϊς, quod filium significat, in omni numero & casu pa-
 titur synæresim, præterquam in nominatiuo singulari, &
 uocatiuo. Quoniam si in his fieret synæresis, inueniretur
 consonans post vi. diphth. ut υῖης, ὕϊς, quod communi re-
 gulæ aduersatur, nam post vi. diphth. nunquam sequitur
 consonans, sed uocalis tantum, ut μνῖα, ἄρπυια. fit tamen
 in datiuo plurali sequente consonante, sed interponitur α.
 ut ὕϊσι, υῖασι.

ὕϊς. Ο ὕϊς. τῶ υῖος, ὕϊος. τῶ υῖν, υῖί. τῶρ υῖια, ὕια. ὦ υῖς. Δύϊα.
 τῶ υῖν.

τῶν υἱῶν. τῶν υἱοῖν, υἱοῖν. ὁ υἱε, υἱε. Πλη. οἱ υἱεσ. τῶν υἱῶν, υἱεσ. τῶν υἱοῖν, υἱοῖν. τὸν υἱάσιν, υἱάσιν. ὁ υἱεσ, υἱεσ. ἢ ἄλλωσ.

O υἱεσ, τῶν υἱοῖν. τῶν υἱεσ, υἱεσ. τὸν υἱάσιν. ὁ υἱεσ. & cætera. ut ut βασιλευσ. ἢ ἄλλωσ. O υἱοσ, τῶν υἱοῦ, sicut ὁ λόγος, τῶν λόγον.

O ζεῦσ, τῶν διόσ, τῶν δία, τὸν δία, ὁ ζεῦσ. ἢ O ζήρ, τῶν ζηνόσ, τῶν ζηνί, τὸν ζήνα. Quo in loco sciendum est, deum siue Iouem ab antiquis græcis uarijs, ac diuersis modis appellatum fuisse: ut ex antiquorum fragmentis colligere potui. Dicitur est ζεῦσ, ἢ ζήρ, quibus communiter utimur. δεῦσ uerò ζεῦσ.

βοιωτικῶσ, ἐν τῶ ζεῦσ. διαλύσει τῶ ζ. εἰσ σ. δ. ἢ ἀφεραίσει τῶ σ. & ζήρ.

βδευσ κατὰ ἐξαλλαγήρ, apud ueteres comicos τροπή τῶ σ. εἰσ β. δεῦσ.

Dicitur est autem ζήρ, ζανόσ, ἀπὸ τῶ ζήρ. παρὰ τοῖσ μεταγενεσ ζήρ.

εἰσ ἰωσ, ἢ ἀπολεῦσι. ut κλυθι μοι ζανόσ τενοῦρη. ζήσ quoq; inuenitur, unde accusatiuus ζήρ. παρὰ ἐπιχάρμω. ζήρ τε, &c. τροπή τῶ σ. εἰσ ν. sicut ποδύσ, ποδύρ. & ἐρμῆσ, ἐρμῆρ. ἢ παρὰ τῶ τῶ ἐνρωπίασ ποικιλή. ὅν γρ δὴ βασιλεῖ ἀγαιομαῖ ἐνρωπα ζήρ παῦσαι ἀπὸ οὐρανόθεν. Vnde ζάσ παρὰ φερενύδη, ἀπὸ τῶ ζήσ, ὡσ ζήρ ζήρ. ζάσ.

Dicitur est etiam δις, δία τῶ ι. παρὰ εἰνθωνι. διήρ quoq; ἀπὸ τῶ ζήρ. ἢ δάρ δανόσ βοιωτικῶσ. ὡσ παρὰ κορίνη. δανόσ ὑψίσθ θρόνω. διήρ.

Et sic decem inueniuntur nominatiui, uidelicet ζεῦσ, δεῦσ, δάρ. ζήρ. ζήρ. ζήσ. ζάσ. δις. δήρ. δάρ, quod Herodianus in tractatu περὶ μονήρουσ λέξειωσ asserit. Sed de genitiuo huius nominatiui ζεῦσ, hoc est διόσ, dubitari solet, an ἀπὸ τῶ δις ueniatur, an ab aliquo quopiam dictorum nominum deducatur. non enim ἀπὸ τῶ ζεῦσ per analogiam deduci posse uidetur. Quidam uolunt à nominatiuo δις, διόσ per analogiam deriuari, sed his aduersatur Herodianus, inquiens. Nomina in ius. monosyllaba, i. uolunt habere productum, & id quoq; is. in genitiuo seruare, excepto τίσ, τινόσ. διόσ uerò i. habet correptum. non igitur ἀπὸ τῶ δις uidetur esse deductum. Sunt qui ἀπὸ τῶ δεῦσ deriuari putent, quod Bæotorum est proprium, cuius genitiuus κατὰ analogiam est δέοσ, ubi mutato ε. in ι. fit διόσ, κατὰ βοιωτόσ, ἢ νέοσ ἰώνασ: sicut ἀχιλλέοσ, ἀχιλλίόσ, & hoc magis quidem consentaneū est. Quid Exemplum de uerò de accusatiuo ζήρ dicendum est? quo casu Homerus ζήρ.

Terias ἀπόσασθαι ἢ ἐρυνέμερ ἐνρωπα ζήρ. Αυτοῦ ἢ ἐνθὸ ἀμάχοιτο. Et Iλιάδοσ ξ. Α 3 ἢ φήσ

ζεῦσ.
ζήρ.
δεῦσ.
βδευσ.
ζήρ.
ζήρ.
ζάσ.
δις.
δήρ.
δάρ.
Herodianus

Nomina in

Exempla de

DE NOMINIBVS CONTRACTIS.

Ἡ φῆς ὡς τρώεσσι ἀρηγέμεν εὐρύοπα ζῆρ.

Ὡς Ἡρακλῆος πῆρι. Et Ἰλιάδος ω.

παῖδες, καὶ χαμβροὶ τῶδ' οὐλάβοι εὐρύοπα ζῆρ.

Ἐς πεδίοις περσφάνντε.

Quo in loco dicendum, ne ζῆρ adcontractum imperfectum esse ἀπὸ τῶ ζῆνα, an perfectum ἀπὸ τῶ ζῆς. Si imperfectum esse dixerimus, aut per apocopen fieri necesse est, aut per apocopen. Si per apocopen, sciendum est extremam syllabam integram omnino abijciendam fuisse. hoc est να, ἀπὸ τῶ ζῆνα. sicut δῶ, ἀπὸ τῶ δῶμα. & ἀπόλλω, ἀπὸ τῶ ἀπόλλωνα. ζῆ uero penultimam syllabam absq̄ v. relinquendam fuisse. Si uero apostrophum esse uoluerimus, ut meminit Eustathius, aduertendum est, solam uocalem quæ est extrema præcedentis dictionis, abijciendam esse: cui si in eadem syllaba aliqua adiuncta fuerit consonans, illā eandem iungendam esse uocali siue diphthongo dictionis sequentis. ut τοῦτο ἐμοῦ, τοῦτ' ἐμοῦ. κατὰ ἡμᾶς, κατ' ἡμᾶς. Sic igitur in dictis Homerii uersibus ρ. quæ est extrema consonans τῶ ζῆρ, in quam prior uersus desinit, iungenda est primæ uocali dictionis sequentis: quæ quidem est secundi uersus principium, ut licet quidò patet. Et sic scribendum est, εὐρύοπα ζῆρ' αὐτοῦ. Et in secundo, εὐρύοπα ζῆρ' ὡς Ἡρακλῆος. Item in tertio, εὐρύοπα ζῆρ' ἐς πεδίοις. Quòd si nempe hoc cuiuspiam nouum uidebitur, eorum sententiam sequi poterit qui adserunt ζῆρ integrum ac perfectum esse adcontractum à nominatiuo ζῆς, ut supra dictum est. Quandoquidem antiquorum extant exempla, ut ζῆντε, & ζῆρ παῖσαι. in quibus nemo dicet apostrophum esse, quò post v. nulla sequatur uocalis, sed consonans, neq̄ apocopen: quò extrema syllaba integrè non sit expuncta.

Adnotationum cula de ρ.

Nomina in aus.

Duo nomina fœminina solum inueniuntur in aus. ex euntia circumflexa, & per os. purum declinata: quorū quidem uaria inflexio talis est.

Nauis. Η ναῦς, καὶ νῆς. τῆς ναός, καὶ νηός, καὶ νεός. τῆ ναί, καὶ νηί. τῆρ ναῦρ, καὶ νηῖρ. ὧ ναῦς, καὶ νῆς. Δυνία. τὰ νᾶς, καὶ νῆς. τῶρ ναῶρ, καὶ νηῶρ. ὧ νᾶς, καὶ νῆς. Πληθυντικά. αἱ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νῆες. τῶρ ναῶρ, καὶ νηῶρ, καὶ νεῶρ. ταῖς ναοί, καὶ νηοί, καὶ νηοί. τὰς ναῦς, καὶ νῆς, καὶ νῆας, καὶ νῆας. ὧ νᾶες, καὶ νῆες, καὶ νῆες.

Vetula.

Ἡ γρᾶς, καὶ γρηῖς, καὶ γρηῖς. τῆς γραός, καὶ γρηός. τῆ γραι, καὶ γρηί.

ἄνω γράμμ, καὶ γρημμ. ὦ γράυς, καὶ γραυ, καὶ γρηύς, καὶ γρηύ, καὶ γρηύ. καὶ γρηύ.
 Δυϊκά. τὰ γράει, καὶ γρηί. ταῖρ γραοῖρ, καὶ γροῖρ. ὦ γράει, καὶ γρηί.
 Πληθυντ. αἱ γράεις, καὶ γρηεις. τῶν γραῶν, καὶ γρηῶν, καὶ γρεῶν. ταῖς
 γραοσί, καὶ γρηνοσί, καὶ γρηίεσι. τὰς γραῦς, καὶ γρηύς. ὦ γράεις, καὶ γρηίεις.

DE ACCIDENTIBVS NOMINIS.

N Omini accident quinq̄ prius dicta. γένος, εἶδος, σχῆμα, ἀριθμός, πῶσις. Quorum & genus abusiue aliz quod commune, & aliquod promiscuum erit. Masculino enim soli articulo subiunctum masculinū erit. Fœminino autem solum fœmininum. Neutro neutrum. Ambobus, & masculino & fœminino cōmune erit. Alterutro autem ambo genera significans, promiscuum. ut ὁ ἀείτος, καὶ χελιδῶν. Species autem alia primitiua. ut λόγος: alia de-
 Deriuatiuorum species.
 Deriuatiuorum autem septem maxime sunt species: συζηρητιῶν. ὑπερθετιῶν. πατρωνυμικῶν. ὑποκοριστικῶν. κτιτικῶν. παρωνυμῶν. καὶ ἑνματικῶν. hoc est, Comparatiuum. Superlatiuum. Patronymicum. Diminutiuum. Possessiuum. Denominatiuum. & Verbale.

DE COMPARATIVIS ET SUPERLAT.

C omparatiui & superlatiui formationes ita se habēt. Nomina adiectiua trium generum in ος. desinentia, mutatione ς. in τ. & adiectione ερος. comparatiua in ος. Adiectiua in ος.
 ut. ut ἐνδοξος, ἐνδοξότερος. adsumptione autem ατός. superlatiua. ut ἐνδοξότατος. Excipitur ναλός, & ναύος, & alia quædam. καλλιῶν enim, καλλιῶς. & ναυίῶν, ναυίως. βελτίῶν, βελτίως. ἀμείνων. κρείττων. ἀριστος. χείρων. ἐλάττων. ἡσίων. μείων. κακίως. κακίως. ἑλάτων. ἑλάτως. & hæc anomala sunt. Comparatiua anomala
 Si autem in ης. positiuum desinens per εος. declinetur, à neutro in ες. assumptione τερος. fiunt cōparatiua. ὁ καὶ ἡ ἀληθής, τὸ ἀληθές, ἀληθέστερος. ὁ καὶ ἡ εὐσεβής, τὸ εὐσεβές, εὐσεβέστερος. assumptione αὐτ τατος. superlatiua, ἀληθέστατος. εὐσεβέστατος.
 Si autem in υς. desinat positiuū, commune trium generum à neutro similiter fiūt. βραχύς, βραχύν, βραχύτερος, βραχύτατος. Adiectiua in υς.
 τος, præter ἡδύς, πολύς, ταχύς, ἡδίων, ἡδίστος, & πλειῶν, πλειῶς, & ταχίῶν

DE NOMIN. COMPARATIONE.

& ταχίωρ. τάχισος. Quamuis & hæc formati possint adie-
 ctione τερος. & τatos. excepto πολύς, ἡδύτερος, ἡδύτατος, ταχύ-
 τερος, ταχύτατος. Ex his igitur quæ desinunt in υς. aliqua fa-
 ciunt simplex comparatiuum & superlatiuum: aliqua au-
 tem duplex. Simplex. ut εὐρύς, εὐρύτερος enim & εὐρύτατος
 solum. Duplex autem. ut ἡδύς, & γλυκύς, & ὠνύς. Hæc enim
 non solum in τερος. & in τatos. sed in ωρ. & in σος. ut ἡδίωρ, ἡ-
 δισος, γλυκίωρ, γλυκίσος, ὠνίωρ, ὠνισος. His autem similia sunt
 αἰσχρός, & ἐχθρός. αἰσχίωρ enim αἰσχίσος, & ἐχθίωρ ἐχθίσος. Si
 autem βράσωρ, ἢ θάσωρ, ἢ πάσωρ prætermittere non oport-
 teret, quædam possent triplicem sic formã præbere. Nam
 ab his quæ sunt βραχύς, & βραδύς, fit comparatiuum βραχύτε-
 τερος, βραχίωρ, & βράσωρ. βραδύτερος, βραδίωρ & βράσωρ.
 Nam utrunque positiuum idem habet comparatiuum in
 σωρ. quo Homerus in secūda significatione manifestè usus
 est *Ιλιάδος* κ.

Comparati-
uum duplex

triplex com-
paratiuum.

Ἀλλὰ τε οἱ βράσωντε νός, λεπτή δ' ἔτε μήτις.
 ὃ' ἐστὶ βραδύτερος νόος. Et à ταχύς, ταχύτερος, ταχίωρ, τάσωρ, καὶ
 θάσωρ, τροπή τῷ τ. εἰς θ. *Ιλιάδος* ν.

Θάσωνας ἰρήνωρ ἔμειναι καλλιτέρησας ἵππους.
 ἀντὶ τῷ ταχύτερους. Et à παχύς, παχύτερος, παχίωρ, πάσωρ.
 Οδυσσεύσας. Τὸρ μὲρ ἀθηνάη θῆκε διός ἐν γαυῖα
 Μείζονα τ' εἰσίδειν, ἢ πάσωνα. ἀντὶ τῷ παχύτερου.

Comparati-
ua in ωρ.
dissyllaba.

Vniuersalis
regula.

Comparati-
ua à uerbis.
à participijs

A præposit.
Ab aduerb.

γλυώσωρ quoq; ab eo quod est γλυκύς Aristophanes usus est.
 ut Γλυώσωρα σῦνα. ἀντὶ τῷ γλυκύτερα. Vbi attendendum
 est, comparatiua in ωρ, desinentia dissyllaba, diphthogum
 habere in penultima. ut μέωρ, πλείωρ, χείρωρ: polysyllaba
 uerò monophthongum. ut βελτίωρ, καλλίωρ, ταχίωρ. Excis-
 piuntur ἀμείνωρ, ἀρείωρ, χαιρείωρ. quæ in penultima ei. diphth-
 thongum habent. Quæ autem in aliquam aliam desinunt
 terminationem, in ἰς τερος. & ἰς τatos. formant comparatiua
 & superlatiua. ut σώφρωρ, σώφρονος, σωφρονίστερος, σωφρονίστα-
 τος. χαρίεις, χαρίεντος, χαρίστερος, χαρίστατος. εὐνοὺς uerò ἰς τε-
 ρος, & εὐνούστατος facit, absq; ε. Non solum autem à no-
 minibus comparatiua fiunt, sed à uerbis quoq;. ut βάλω,
 βέλτερος. φέρω, φέρτερος. A participijs. ut ἰέρωμένος, ἰέρω-
 μινίς τερος. A præpositionibus etiam. ut πρότερος, ὑπέρτερος.
 Et ab aduerbijs. ut ἰγγύτερος, πορρώτερος. Præterea quæ
 in ος τερος.

in οτερος. & οτατος. desinunt, si ante ο. syllabam breuem habeant, per ω. μέγα scribuntur. ut φρόνιμος, φρονιμώτερος, φρονιμώτατος. Excipitur σενότερος, & κενότερος. Si uero longam, uel positione, per ο. μικρόν. ut πρώτος, πρώτατος, πρώτατος.

Comparatiuus quidem gradus genitiuo singulari adiungitur, necnon & plurali, si res comparata, & cui comparatur, diuersi fuerint generis, ut ἀχιλλεύς ἀνδρείότερος ἢ ἦν ἰκτωρος, ἢ τῶν τρώων. Quod si eiusdem fuerint generis, genitiuo tantum singulari iungitur. οἶον, ἀχιλλεύς ἀνδρείότερος ἢ ἦν ἄαντος τῷ τελαμωνίῳ. Nam si generis eiusdem sint, & plurali genitiuo iungatur, apparebit eum qui comparatur, se quoque ipsum in ea re quæ uenit in comparisonem superare. Iungitur etiam datiuo significanti excessum. οἶον, αἴας ὁ τελαμώνιος μείζων ἢ τῷ οἰλέῳ τῆσσι δακτύλοις.

Comparatiuum con-structio.

Superlatiuum autem genitiuum tantummodo plurali postulat. οἶον, ὁ μικρὸς ἐγένετο σφώζετος πάντων τῶν πικρῶν. nisi nomen ipsum singulare multitudinem significet.

Superlatiuum constru-ctio.

DE PATRONYMICIS.

Patronymicum nomen est, quod à proprijs tantummodo patrum nominibus deriuatur, & filium significat. ut περιαμίδης, ὁ τῷ περιάμου υἱός. πηλεΐδης, ὁ τῷ πηλέως υἱός. hoc est Achilles. idcirco superfluū est patronymico addere τὸ υἱός, quandoquidem perid utrunque intelligitur. Quod autem Homerus dixit αἴας δὲ τρώεσσι.

Locus Homeri.

Επαλμενος εἶπε δόρυκλον περιαμίδην νόθον υἱόν. scire debemus, Poëtam non ad patronymicum περιαμίδην, sed ad νόθον retulisse, ut à legitimis discerneret. Abusiu quoque fit ab auis patronymicum, non tamen secundum Homerum simpliciter, sed ab his solum qui ab Ioue originem traxerunt. ut αἰακίδης, ἀπὸ τῷ αἰακοῦ. hoc est, Achilles Aeci nepos. δαρδανίδης, ἀπὸ τῷ δαρδάνου, hoc est, Priamus Dardani nepos. uterque enim, & Aecus & Dardanus, ex Ioue nati sunt. Sunt & alia nomina propria, quæ patronymicorum formam secuta sunt: sed cum illa neque

Similia patronymicis.

B à patribus

DE NOM. PATRONYMICIS.

à patribus, neque ab auis deriuentur, nequaquam patronymica sunt appellanda, sed magis denominatiua, ut φωνιδης, θουκιδης, φυλομενιδης, ὁ τῆς λέσβου βασιλεύς, ἀριστιδης, & similia. Patronymicorum aliud masculinum, aliud femininum. Masculini quidem tres sunt formæ, εἰς δις, εἰς δις. κοινῶς. ut κρονιδης. εἰς ωρ. ἰωνιδης. ut κρονιωρ. εἰς αδιος, ων. αἰολιδης. ut ὑβέραιδιος, ὁ πηλειδὸς τῷ ὑβέραιδι. ὑβέραις enim septem Mitylenaiorum fuit. Pittacus uero eius filius ex septem sapientibus unus. Penultimæ autem terminationes patronymicorum quatuor sunt, uocales duæ, α. scilicet & ω. ut ἰφριτῆιδης. πελοπιδης, diphthongi uero totidem ε. & οι. κατὰ συναίρεσιν. ut πηλειδης, ἀπὸ τῷ πηλειδης. βοηθιδης, ἀπὸ τῷ βοηθιδης. Fit autem patronymicum masculinum à genitiuo singulari in ος. desinente, siue in ως. διὰ τῷ ω. μεγάλου. siue in ους. κατὰ κράσιν, extrema in ιδης. conuersa. ut μέμωρ, μέμωρος, μεμωνιδης. πηλεύς, πηλείας, πηλειδης. δημοδένης, δημοδένους, δημοδενιδης. Etiam si in ου. desinat genitiuus, à nominibus teritiæ declinationis non habentibus. in penultima. ut πριάμος, πριάμου, πριουιδης. ὁμηρος, ὁμηριδης. Quod si. habuerint in penultima, in αδις. fit patronymicum. λαίρτιος, λαίρτιου, λαίρτιαδης. ἥλιος, ἡλιου, ἡλιαδης. Præterea si primæ fuerint declinationis, omnino in αδις. exit patronymicum. ut βορέας, βορέου, βορεαδης. ἰππότις, ἰππότου, ἰπποταδης. Vbi sciendum est patronymica, si perfecta sint, una syllaba primitiuam superare. Si uero synæresim patiantur, ex totidem syllabis constare, & in penultima habere aut ε. diphthongum. ut πηλειδης, ἀπὸ τοῦ πηλειδης, aut οι. ut πανθοιδης ἀπὸ τοῦ πανθοιδης, ὁ τῷ πανθοίου υἱός. Ἰλιαδὸς υ.

Οἱ δ' εἰς πανθοιδίην ἀγαπήνορα πουλυδάμαντα. & βοηθιδης, ἀπὸ τῷ βοηθιδης, ὁ τῷ βοηθίου πάις. Οδύσεια δ.

Οὐ μὲν γὰρ νηπίος ἦν ἀβουθοιδίη ἑταωνεῦ.

Sunt quæ duarum syllabarum syncopam patiuntur. ut δευκαλιδης, ἀπὸ τοῦ δευκαλιωνιδης. ἰδομενεύς, ὁ τοῦ δευκαλιου υἱός. Ἰλιαδὸς υ.

Δευκαλίδης γὰρ ἀρμιμονας κατὰ δύναμι ὁμοιορ. ὑπεριδης, ἀπὸ τῷ ὑπεριωνιδης, id est, Sol Hyperionis filius. Ἰλιαδὸς υ.

Οδύσεια λ. Ἡελίου τ' ἀντὶ ὑπεριωνίδαο ἀνακτος.

ἢ Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ.

Κίρκη δὲ ἡελίου θυγάτηρ ὑπεριονίδας.

ἢ τροπὴ πῆς δις. εἰς ὦν. ἰωνικῶς. fit ὑπεριονίωρ: sicut ἀτρείδης, ἀτρείωρ, & πηλείδης, πηλείωρ. ἢ συρροπὴ ὑπερίωρ ὑπερίονος.

Οδοῦρα α. Νύπιοι διὰ τὰ βούς ὑπερίονος ἡελίοιο ἡάδιωρ.

Sunt & quæ contrarium patiuntur, ἐπίτασις scilicet duarum syllabarum. ut ἰαπετιονίδης ἀπὸ τῷ ἰαπετίδης, cuius primitium est ἰαπετός ἰαπετοῦ. Apolonijs Argonauticorum tertio. ἔνθα προμηθεύς ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τίθει δευκαλίωνα. ἢ Ησίοδος ἐν ἔργοις. ἰαπετιονίδη πάντων πῆρι μῦθεα εἰδώς.

Fœminini quoque patronymici tres sunt terminatio: Patronymica fœminina

nes, as. scilicet, ις. & νη. Quæ in as. & in ις. desinunt, à proptijs masculinis fiunt, subtracta δη. extremæ syllabæ. ut βορέας, βορέας. νεσορίδης, νεσορίς. Quæ uerò in νη. desinunt, ις.

si à primitiuus habentibus ι. in penultima fiant, ω. μίγα habent ante νη. ut ἰακρίος, ἰακρίου, ἰακρίωνη. ἀκρίσιος, ἀκρίσιου, ἀκρίσιωνη.

Ἰλιάδος ξ.

Ὁ δὲ ὅτε περ δανάης καλλισφύρου ἀκρίσιωνης.

Sicutem non habuerint ι. in νη. patronymicum formant.

ἢ ἀδρηςος, ἀδρηςου, ἀδρηςίνη. Ἰλιάδ. ε.

ἢ δὲ ἀργαλέα περιφραρ ἀδρηςίνη.

ἢ κείνος, ἢ κείνου, ἢ κείνινη. Ησίοδος ἐν θεογονίᾳ.

ἢ ἡλίω δὲ ἀχάμαντι τίθει κλυτόν ἢ κείνινη.

Περσής. ἢ ἡνός, ἢ ἡνού, ἢ ἡνίνη. Ἰλιάδος ι.

ἢ κείνη μαρτώσις καλλισφύρου ἢ ἡνίνης.

Hoc etiam sciendum est, Homerum nunquam à matribus formare patronymicum, nec ab auis, nisi à Ioue (ut dictum est) originem traxerint. Quod illum quidem in utroque opere, ὀδυσσεύς scilicet & Ἰλιάδος, uidemus constantissime seruare. Sed quid de μολίονε censendum? qua dictione Molion.

usuf est Homerus ipse cum de Cteato, & Euryto loqueretur.

ἢ νῦν ἐν ἀυτορίωνε μολίονε πᾶσι δὲ ἀλάπαξα. Ἰλιάδος λ.

Nam hi duo reuera Neptuni fuerunt filij & Molionis Molionis filia. Denominatiue uerò Aëtoris, à quo ἀυτορίωνες dicitur, hoc est, Aëtoris filij. Sed de Molione dicendum est, non patronymicum à matre esse, ut quidam ex recentioribus putarunt, sed adiectiuū nomen, ἀντι τῷ πολεμικός.

DE NOM. PATRONYMICIS.

hoc est, bellicosos. sic enim in uetustissimis codicibus legimus, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν μάχην μολησεως. In hymnis ταρμεν, qui quidem an eiusdem poetæ sint, ambigitur, λιτοιδης usus est, sicut & alij poetæ, præsertim epigrammatazrij, qui huiusmodi formatione indifferenter utuntur. Igitur Homerus ipse εἰς ἱερμῆν.

λιτοιδης. Λιτοιδης δ' ἀπανερθεριδῶν ἐνόησε βόεας.
& in eodem hymno.

Λιτοιδου ἰσὸν χερσίη δι' ἐν τροθύροιο περιήσαη.
λιτοιδης enim dictus est Apollo à Latona matre, quæ græce λιτώ dicta est, à cuius genitio perfecto, uidelicet λιτωος patronymicum est formatum, extrema in ιδης uersa, λιτοιδης. Patronymica masculina primæ sunt declinationis. ut περιαμίδης. περιαμίδου. Fœminina uerò quintæ. ut περιαμῖς, περιαμίδος.

DE DIMINVTIVIS.

Appianus. **D**iminutia, & à proprijs, & appellatiuis formantur, ut à συνιδωρος, ἱνῆς, ἢ μινιδωρος, μινῆς. Appianus enim Menodorum uocat Γη. Pompeij libertum, quem Latini Menam. Ab eo autem quod est ἀνθρωπος, ἀνθρωπίσιος. Formæ autem masculinorum sex: in ων. diminutium duarum syllabarum. βῆχων, ὁ βανχυλίδης. In ων. terminans penultimam ι. μωρίων, ὁ μωρός. In ας. ἑοδαξ, ὁ ἑοδῖος. In ας. ἱνῆς, μιτρῆς. In νος. ἀνδραπίσιος. In νος. ναυτίλος, ὁ ναύτης. Fœmininorum autem tres in ων. ut ὕψων, ἡ ὕψηλή. In ις. θεραπεινῖς, ἢ θεράπεινα. In ιν. παιδίσκη, ὁ παῖς. Neutorum autem una forma in ον. μυραυλίον, χερρόνιον.

Diminutiorum formæ.

DE POSSESSIUIS.

Possessiuorum formæ. **P**ossessiuæ autem à proprijs, & appellatiuis deducuntur, & ab ijs quæ desinunt in ες. terminantur in εον. ut νηλεύς, νηλεύς, νηλεον. sed non ab his solis. nam ab εον. eo quod est ἀνθρωπος, fit ἀνθρώπειον. Desinentia in νος. & ωδες. in ωδες. ueniunt ab ijs quæ desinunt in ος. λόγος, λογιον. Sed non ab his solis. nam à βασιλεύς, βασιλεον. & à δειλῆς, δειλιον.

εον.

νος.

ωδες.

δειλιον.

TRACTATUS SECVNDVS.

Ἀνελεμὸς, πόλεμος, ὁ πελοποννησιακός. Potest tamen & hic grammaticus ambas species ab unoquoque horum deducere, quum non prohibeatur unquam ab eo quod non sit in usu. Ut enim ab eo quod est ἄνθρωπος, ἀνθρωπιδόν, & ἀνθρώπων: sic ab eo quod est ὄμιλος, ὄμιριδόν, & ὄμιλειον. & ab eo quod est πλάτων, πλατωνιδόν, & πλατωνειον. Nonnulli autem adpellant οἰκειωματικά possessiua ea, quæ à loco denominatiue dicuntur. ut οὐράνιος, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. & θαλάσσιος, ἀπὸ τῆς θαλάσσης, & similia. Quare liceret sic etiam possessiua tribus modis esse. Aut enim οἰκειωματικῶς. ut οὐράνιον. Aut συνεισηφαντικῶς. hoc est professiue. ut γραμματιδόν. Aut μετουσιαστικῶς. ut λιθιδόν.

DE DENOMINATIVIS.

Denominatiui autem formationes tot sunt, quot nominum species. Et licet ab uno quoque nomine denominare. Masculinum quidem in ων. ut φίλος, φίλων. Fœmininum autem in ον. unius generis. ut φιλότις. Neutrum uerò in ιον. & omnino in ον. trium generum. ut φίλιον, φιλιδόν. Non simpliciter autem trium generum: sed ut ultimæ & penultimæ specierum se habent. ἀνθρωπιδόν enim, & ἀνθρώπειον, & ἀνθρωπιδες, & φίλιον, & ἀνθροον, & omnino secundum formationem specierum nominis traditam. Considerare etiam oportet, utrum species tria suscipiant genera: quia desinentia in ον. neutra, non omnino communia sunt trium generum. ζωνφιον igitur, & μυραυλιδόν, & λιθιδόν, & omnino diminutiua, unius generis sunt. Speculari autem oportet etiam reliquas denominatiuorum formationes, secundum differentiam specierum. ut in diminutiuo λιθαξ, ἀνθρωπισκος, μινῶς. In patronymico autem in δον.

Denominatiuorum formationes.

Adnotatio.

DE VERBALIBVS.

Verbalia (ut in uniuersum dicam) à passiuo præterito fiunt, uidelicet à prima persona, uel secunda, uel tertia. Multa ex uerbaliis à prima persona fiunt. ποιοῖμαι, ποιῶμαι. λελόγισμαι, λογισμός. Fœminina autem in

Verbalium formæ.

DE NOMINVM SPECIEBV8.

19. 19. à secunda persona, ut λέλυσαι, λύσις. λήλεξαι, λήξις. Defi-
 205. 205. nentia autem in τος. communia trium generum, à tertia.
 ἡνουςαι, ἄνουςός. Et præterea adpellatiua in ἡριον. ut πῖ-
 ποται, ποτήριον.

Decomposi- Est præter ea quæ dicta sunt, etiam figura decomposita,
 ta figura. uidelicet quæ à cōposito deriuatur. ut φιλιππος, φιλιππίδης.

Περὶ ὑποπέπρωτόων ἐιδῶν τῶ ὀνόματι.

De specie-
 bus nomini
 subiectis.

PRæter memoratas deriuatiuorum species, quæ (ut
 diximus) septem maximè sunt: inueniuntur & alia,
 quas Græci ὑποπέπρωτόων τῶ ὀνόματι, hoc est, subiectas
 nomini species uocant. Sunt autem sex & uiginti, uidelicet
 κῆριον, προσηγοριόν, ἐπιθετον, πρόσι' ἔχον, ὡς πρόσι' ἔχον, δῶνυ-
 μον, συνώνυμον, φερώνυμον, δῶνυμον, ἐπώνυμον, ἐθνικόν, ἐρω-
 ματικόν, ἄορισον, ἀναφοριόν, περιληπτικόν, ἐπιμερίζμενον, πε-
 ριητικόν, πεποιημένον, γενικόν, ἐιδῶν, ταυτικόν, ἀρθμυτικόν,
 μετουσιασικόν, ἀπολελυμένον, χρονικόν, ἠτοπικόν. hoc est, Pro-
 prium, Adpellatiuum, Adiectiuum, Ad aliquid habens,
 siue Dicitum, Quasi ad aliquid habens, Aequiuocum, Vni-
 uocum, Agnomen, Dionymum, Eponymum, Gentile,
 Interrogatiuum, Infinitum, Relatiuum, siue Redditiuum,
 Collectiuum, Partitiuum, Comprehensiuum, Factitiuum,
 Generale, Speciale, Ordinale, Numerale, Materiale, Ab-
 solutum, Temporale & Locale.

Proprium. Κῆριον igitur est, quod propriam cuiusq; rei substantiam
 & qualitatem significat: & unius tantum generis est, mar-
 sculini scilicet uel fœminini. ut πλάτων, πηνελόπη.

Adpellati- Προσηγοριόν, hoc est, Adpellatiuum dicitur, quod com-
 uum. munem substantiam & qualitatem significat. ut ἀνθρώπος.
 Adpellatiuorum autem quæcunque significant animalia
 communia, duum generum plerunq; sunt: nōnulla tamen
 sunt promiscua.

Epitheton. Ἐπιθετον autem est, quod in proprijs uel adpellatiuis æ-
 quiuocè positum, aut laudem aut uituperium importat:
 Epitheta tris- trifariamq; accipitur: ab anima, à corpore, & ab ijs quæ
 fariam acce- extra sunt. Ab anima quidem. ut σώφρων, ἀνόλασος. id est,
 pta. modestus, & immodestus. A corpore. ut ταχὺς, βραδύς. id
 est, uer-

est, uelox, tardus. Ab ijs quæ sunt extrinsecus, ut *πλούσιος*, *πίπλος*, id est, diues, pauper. & est trium generum, si proprie sit adiectiuum, ut *σοφός*, *σοφὴ*, *σοφόν*. Si uerò nunc ut adiectiuum, nunc ut adpellatiuum accipitur, ut *ειεργέτης*, & *πολίτης*, & similia, duùm generum communia sunt. Tale autem est *τρίερον* columba *Ἰλιάδος ψ.*

ἢ ψ. ἢ ὑπαινεφέων ἴδετο *τρίερα πέλεια*.
id est, timidam columbam. Sic & *πῶξ* lepus. *Ἰλιάδος χ.*
Ἀετῶν ἢ ἄερ' ἀμαλῆν, ἢ πῶνα λαγῶν.
hoc est, timidum leporem.

Πρὸς τι ἕχον, quod quidem dialectici correlatiuum adpellant, est quod aliquid refert, ita quidem, ut sine eo nec ipsum quidem possit consistere. ὡς *πάτερ* ἢ *υἱός*, *δεσπότης* καὶ *δοῦλος*. hoc est, pater & filius: dominus & seruus. Correlatiua enim ob id sunt, quod nec pater quis esse potest, si filiū non habeat: nec dominus sine seruo sit, & è conuerso. Sublato enim patre, non amplius dicitur filius: nec domino deficiente seruus adpellatur.

Ὡς *πρὸς τι ἕχον*, ut *νύξ* ἢ *ἡμέρα*, *θάνατος* ἢ *ζωή*. Quasi ad aliquid dictum idcirco est, quod quamuis aliquid habeat contrarium, & quasi semper adhærens, non tamen ipso nomine illud idem significat, neque ex illo denominationem accipit, ut dies, nox. Nam quamuis alterum intereat, non tamen & illud secum interit quod illi adhærebat. Quinimò nec eodem tempore, nec ullo pacto simul esse possunt.

Ὀμόνυμον autem nomen est, quod æquiuoce ponitur. In proprijs quidem, ut *αἶας* ὁ *τελαμώνιος*, ἢ *αἶας* ὁ *ὀπλίως*. Hæc enim *τῆ ὁμωνυμίας*, id est, æquiuatione communicant: sed locali significatione differunt. In adpellatiuis autem, ut *μῦς θαλάσσιος*, ἢ *μῦς γαλενῆς*, id est, mus marinus, & mus terrestris, similiter & hæc *ὁμωνυμίας* participant: differentia autem maris & terræ dissimilia sunt. *ὁμόνυμον* enim Latine æquiuocum.

Συνώνυμον autem est, quod diuersis nominibus idem significat, ut *ἄορ*, *ξίφος*, *μάχαρα*, *φάσγανον*, *σπάθη*. ensis, mucro, culter, gladius, spatha. Nam *συνώνυμον* Latine Vniuocum dicitur.

Φιρόνυμον

DE NOMINVM SPECIEBV S.

- Agnomen.** Φερώνυμον autem, quod à Prisciano agnomen adpellatur, est quod ab aliquo euentu siue accidente alicui solet imponi. ut τισάμενος filius Orestis: & μεγαπένθης Menelai filius. Nam quum Orestes ulcisceretur Clitemnestram matrem, quæ Agamemnonem patrem suum occiderat, euenit ut ei nasceretur filius, quem τισάμενος adpellauit, ἀπὸ τοῦ τίσασθαι, quod est ulcisci. Μεγαπένθης quoq; & ipse ab accidente simili dictus est. Nam quum propter raptam Helenam Menelai uxorem, tota Græcia in maximo luctu esset, accidit ut Menelao ex ancilla quapiam filius nasceretur: qui μεγαπένθης, id est, in magno luctu natus, dictus est.
- Dionymum** Διώνυμον, est quū duo propria nomina alicui imponuntur, ut πάρις, ὃ κὴ ἀλέξανδρος. σιάμανδρος, ὃ κὴ ξάνθος. Differt autem διώνυμον τὸ συνώνυμον: quoniam διώνυμον de proprijs nominibus dicitur. ut νεοπέλεμος, ὃ κὴ πύρρος Achilles filius. Συνώνυμον uerò de adpellatiuis tantum. ut ἦτορ, καρδία. id est, cor. ἄορ, ξίφος. id est, ensis.
- Eponymum** Επώνυμον autem est, quod proprio nomini in una & eadem substantia, tanquàm proprium eius adiectiuum, iungitur. ut τερπικέρανος ζεύς. φοῖβος ἀπόλλων. ἐνοσίχθως ποσειδάων. ἐπώνυμον tamē ab adiectiuo nomine differt, quoniam ἐπώνυμον proprijs tantum nominibus adiungitur, & quod uni competit, alijs iungi non licet. Ενοσίχθως enim soli Neoptuno conuenit, idcirco pro illo ponitur, & uice proprii nominis fungitur, uniusq; tantum generis est. *Ιλιάδος β.*
Καὶ ἔα ποσειδάωνα μέγαρ θεῶν ἀντίον ἕνδα.
ὃ πόποι ἰννοσίχθαι εὐρυθενέες.
- Enosisæus.** Quemadmodum & illud de Mercurio, *Ιλιάδος β.*
Αὐτὰρ ἄρα ζεύς δῶκε διακτόρω ἀργαφόντη
Ἐρμείας δὲ ἀναξ δῶκε πώλοπι πωλυξίππω.
- Adnotatio.** Vbi & illud sciendum est, quandocunq; duo ponuntur sine proprio nomine ἐπώνυμα, alterum illorum proprii nominis uicem gerere: quemadmodum in præcedentibus uersibus διακτόρος ἀργαφόντης. & ἰννοσίχθαι εὐρυθενέες. Nomē uerò adiectiuum, & proprijs nominibus & adpellatiuis indifferenter adiungitur, & per se positum nec proprii nominis uicem gerit, nec adpellatiui: nec ullo modo absque his subsistere potest. & cōmuniter trium est generum. Differt etiam

etiam ἐπώνυμον τῷ διωνύμου, quoniam ἐπώνυμον conuertitur cum proprio nomine, cui semel adiunctum est. Nam ποσειδῶν, ipse est & ἰνوسیχθων. & contra, ἰνوسیχθων, ipse est & ποσειδῶν. Sic & φοῖβος ἀπόλλων. & τερπικίρανος ζεύς, & παλλᾶς, siue ἀθηνᾶ, ὀβριμοπάτηρ. hoc est, Pallas fortem patrem habens. διώνυμα uerò non conuertuntur. Nam & si σκάρμανθρος ipse est, & ξάνθος. ξάνθος tamen non omnino conuertitur: cum plures xanthi sint, & diuersa significant. nam fluuius etiam Lyciæ, & proprium philosophi nomen. Sic & πάρις, & ἀλέξανδρος, cum plures Alexandri fuerint. Sic Πύρρος, & νεηπόλεμος & πύρρος, cum plures πύρροι fuerint: nam & Epyrotarum rex πύρρος est appellatus.

Ἐθνικόν propriè est quod gētem significat. ut γαλάτης, ἀπὸ τῆς γαλατίας. φρυγῆς ἀπὸ τῆς φρυγίας. Impropiè uerò trifariam dicitur. ἀπὸ τῆς χώρας, ἀπὸ τῆς πόλεως, ἢ ἀπὸ τοῦ βασιλείως. hoc est à regione, ab urbe, & à rege.

Ἐρωτηματικόν, ἢ πυνσιμόν, hoc est, interrogatiuum, quod & percunctatiuum dicitur, est quod cum interrogatione profertur. & est commune trium generum. ut τίς, τί, ποῖος, ποῖα, ποῖον. & uocatio caret omnino. accipitur autem uel secundum substantiam. ut τίς, quis. uel secundum quale. ut ποῖος, qualis. uel secundum locum. ut ποδαπός, cuius.

Ἀόριστον, hoc est, infinitum, interrogatiuum est contrarium, & id commune est trium generum, & singula à singulis percunctatiuis formantur, adiectione τοῦ ο. ut ποῖος, ὁποῖος, πότερος, ὀπότερος.

Ἀναφορικόν autem, quod relatiuum dicitur, est quod similitudinem significat. ut τοιοῦτος, talis. τοσοῦτος, tantus. Dicitur autem παρὰ τὸ ἀναφέρειν, quod est referre, quoniam refert nobis cognitionem rei quælitæ. ut τοιοῦτος, διος, talis, qualis.

Περίληπτικόν autem, quod Priscianus collectiuum appellat, est quod in singulari numero multitudinem significat. ut δῆμος, populus. ὄχλος, turba. & unius tantum generis est.

Ἐπιμεριστέον, hoc est, diuiduum, siue partitiuum, quatuor accipitur modis. aut enim unum ex duobus. ut ἕτερος, alter, aut duo per unum. ut ἑκάτερος, uterq̄. ut ἕτερος

DE NOMINVM SPECIEBV S.

- σφῶρ ἀναγιώσκει, καὶ ἑκάτερος σφῶρ μανθάνει. hoc est, alter ues-
strum legit, & uterq; uestrum discit. Aut unum ex multis.
ut ἄλλος, alius. aut multi per unum. ut ἑκαστος, quilibet. ut
ἄλλος ὑμῶν ἄδῃ, καὶ ἑκαστος ὑμῶν τέρπεται. id est alius uestrum
cantat, & quilibet uestrum oblectatur.
- Comprehensiuum.** Περιεπιτιμόν, hoc est, comprehensiuum, est quod in seipso
comprehendit aliquid contentum. ut δαφνῶρ lauretum,
quod plureis contineat laurus. ἀμπέλων, uinetum, quod
plureis in se uites comprehendat, & unius tm̄ generis est.
- Factiuum.** Γεποισιμῆνον, autem, quod à proprietate sonorum, per
imitationem dicitur. ut φλοισβός, aquarum sonitus. εἰσιγῶν
sibilus cum stridore.
- Generale.** Γενιμόν, est, quod in plureis species diuidi potest. ut ζωῶν.
φυτῶν. animal, planta. Nam ζωῶν commune est ad ἀνθρώπων,
ἵππων, & λέοντα. φυτῶν uerò ad omnes plantas, ἀμπε-
λων, & ἑλῶνας, & similia.
- Speciale.** Εἰδιμόν, autem est, quod ex genere diuiditur. ut ἀνθρώπων,
ἵππων, λέων, ἐν τῷ ζωῶν. ἑλῶνα, δάφνη, ἐν τῷ φυτῶν.
- Ordinale.** Ταυτιμόν, ordinale est, quod ordinem significat, & est tri-
um generum. ut πρῶτος, πρῶτη, πρῶτον. δεύτερος, δεύτερα,
δύοτερον.
- Numerale.** Αριθμητιμόν, est, quod numerū significat. ut ἑξ, δύο, τρεῖς.
- Materiale.** Μετουσιασιμόν, est quod de alicuius rei substantia partici-
pat. ut πύρινος igneus. δρυῖνος, quernus. Substantialia autem
sive materialia ab his solum fiunt, quæ similitum quor-
dem sunt partium. πῦρ enim & δρῦς, & ὀσῶν, & σᾶξ, hoc
est, ignis, quercus, os, & caro sunt similitum partium, quo-
niam quælibet pars ignis, est ignis, & quælibet pars carnis
est caro. Et in duas maxime terminationes diuiduntur. aut
ινον. enim in ινον. ut σίμινον. aut in ὠδες. ut πηλῶδες, ccenium.
ὠδες. Eorum tamen quæ sunt ex metallis, propria est termina-
tio, in εον. & in ουν. κατὰ κράσιον. ut χρύσειον, ἀργύρειον. καὶ χρυ-
σοῦν, ἀργυροῦν, quæ quidem μετέμορ secutum est.
- Absolutum.** Αποτελειμῆνον, autem est, quod per se intelligitur, nec ab
aliquo pendet. Nam θεός, σοφία, παιδευσίς, πεπεωμένον, λό-
γος, & similia, nullam habent habitudinem, nec affinitatē
ad aliquid aliud. Cū omnes aliæ species, aut cum alijs, aut
ex alijs intelligantur, & hac de causa ἀποτελειμῆνα, id est, abz-
χρησιμῶν

χρονικόρ autem est, quod tempus ostendit. ut μήρ, ἔτος. Temporale.
 mens. annus.

Τοπικόρ est, quod locum significat. ut πλισίος, propin- Locale.
 quus. δεξιός, dexter. ἀριερός, sinister.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἡμα ὁδὲ μέρος λόγου ἀπῳτον. hoc est, Ver De uerbo.
 bum est pars orationis sine casu, quæ su-
 scipit tempora, & personas, & numeros:
 & actionem uel passionem significat.
 Verbum igitur, una est ex octo partibus
 orationis. Sine casu autem dicitur ad dif-
 ferentiam participiorum, & nominum.

Verbum enim non suscipit casus, sed inflexiones tres. ut
 λέγα, λέγας, λέγει. Suscipit autem personas, & numeros.
 Actionem, uel passionem significat. Actionem. ut τύπῳ. Verbo acci-
 Passionem. ut τύπῳμαι. Accidunt autem uerbo, ἑμλισίος. dentia.

λέγας, ἢ διάθεσις. εἶδος. σχῆμα. ἀριθμός. πρόσωπον. χρόνος, ἢ συ-
 γγία. De quibus etsi in priori tractatu dictum sit, ab re non
 erit etiam hoc in loco de eisdem aliqua dicere.

Ἐκλισίος igitur, id est, affectus, est electio secundum quam Modus uer-
 animus inclinatur ad aliquid, in quod uidelicet repit. bi.

Inclinat enim ad indicandum, ad imperandum, ad opz-
 tandum & similia. Sciendum autem antiquos ἑμλισίος, Annotatio.
 & διαθέσιος communiter διαθέσιος nuncupasse. Sed por-
 thea diuifisse ipsas, & animi quidem appellauisse ἑμλισίος,
 id est, inclinationes. Corporis uero διαθέσιος, id est, diz-

spositiones. ut ἐνθυμηθῆαι τύψαι, hoc est, cogitare uerberaz-
 re. ἑμλισίον appellant, in quod animus inclinatur. τὸ δὲ ἐνεργ-
 ῆσαι ἢ τύψαι, hoc est, agere & uerberare διαθέσιον. Δι-
 θέσιος autem tres sunt. Ἐνέργεια, πάθος, ἢ μεσότης. id est, Modi uerbo-
 actio, passio, & medietas. ἐνέργεια. ut τύπῳ. πάθος. ut τύ-
 πῳμαι. μεσότης autem quæ interdum actionem significat,
 interdum passionem. Actionem. ut γράφομαι σι. Passio-
 nem. ut γράφομαι ὑπό σου. Et aliqua sunt, quæ neq; actio-
 nem, neq; passionem significant, & ὀνόματα appellantur,
 hoc est, neutra, ut ζῶ, θάλλω, πλουτῶ. Quibus Theodorus

DE VERBORVM CONIVGATION.

Per se acti- Gaza alia duo addit genera, *αυτοενεργητικόν*, hoc est, per
uum. se actiuum. ut *μάχομαι*, pugno. *ή αυτοπαθητικόν* hoc est, per
Per se passiu- se passiuum. ut *πάσχω*, patior.

DE CONIVGATIONE.

Coniugatio
nis definitio

Υσυγία δ' ἐστὶ ἀπόλοιθος ἐνημάτωρ ἡλίσις. hoc est,
Coniugatio autē est consequens uerborum decli-
natio. quæ sic appellata est per translationē
sumptam ab his animalibus, quæ sub idem iu-
gum mittuntur. Vt enim illa parem faciunt cursum: sic &
hæc, quæcunq; sub eandem coniugationem reducuntur,
unam faciunt declinationem, unde rationabiliter græce *συ-
συγία*. *συγία* appellata est, ex *συρ* præpositione, & *συγός*. *συγός* uerò
παρά τὸ δύο ἄξην, δυαγός, ή τροπή τ δ. εις ζ. ή συζυγία *συγός*,
quod iugum significat. Coniugatio appellatur declina-
tio uerborum coniuncta, & tanquàm sub unum existens iu-
gum, & hoc ualet ipsa in uerbo, quod character in nominis
bus. diuersas enim uocis sub unum motum agit. & quem
admodum dicimus nomina masculina in *ος*. desinentia sic
declinamus, & spondiaca terminata in *ης*. sic: eodem mo-
do & in uerbis dicimus, Quæcunq; uerba per *β. ω. φ.* &
nuntiantur, secundum thema sic declinamus. Si enim in
uicem coniungit uerba omnia, unum & consequentem in
uicem motum facit. Consequens enim uerborum declina-
tio est, priuatim unamquamq; coniugationem conueni-
enter sibi & consequenter declinari. Verborum autem con-
iugationes tredecim sunt: Sex grauitonorum, quæ in *ω*.
μύα grauitonum desinunt: Tres circumflexorum, quæ &
ipsæ in *ω. μύα*, sed circumflexum finiunt: Quatuor in *μι*. tot
enim sunt uerborum terminationes, hoc est, *ω*. grauitonum
ut *τὸν ω. ω*. circumflexum. ut *ωιδῶ. & μι*. ut *τιθῆμι*. Sed cum ita
sit, quoniam patet quare circumflexa ita sint appellata, &
terminata in *μι*. latet autē plerosq; cur grauitona sint nun-
cupata: antequàm ulterius progrediar, id ostendendum
esse putavi. Grauitona igitur sunt dicta, eò quòd habeant
accentum grauem super extremā syllabā, à qua omnis rati-
o accentus pendet: quod etiā nomē ipsum declarat. Nam
grauito-

Coniugatio
nes tredecim

Grauitona
uerba.

grauitonum dictū est, ex eo quod est βαρύς, quod idem est quod grauis, & τόνος: quia grauistoni. Nam omnis dicitio quæ super ultimam syllabam neque circumflexum habet accentum, neque acutum, grauem indubitato habet potestate, si non actu. hoc est, si non signetur. Quod ne quis miretur, sciendum est, omnes syllabas quæ æqualiter legantur, accentum grauem habere, siue præcedant acutum aut circumflexum, siue sequantur. Ob quam rem syllabicus accentus adpellatur: quum alij duo proprii nuncupentur, ut in accentuum tractatu dictum est.

Adnotatio.

DE PRIMA CONIUGATIONE.

Prima igitur grauitorum coniugatio formatur per primam consonantem β. ante ω. μι. γ. α. Et quoniam β. media est inter π. & φ. effertur prima coniugatio grauitorum per β. uel π. uel φ. ut λέιβω, τίρω, γράφω. Et quoniam proprietas coniugationis non seruatur, si consonantes formatiue sint tres: (proprie enim coniugatio dicitur ab eo quod duo agat) propter hoc adsumit τ. ex tertia coniugatione, sit ζ π̄. Et quod reliquum est, prima coniugatio grauitorum inuenitur formari à quatuor. hoc est, β. uel π. uel φ. uel π̄. ut λέιβω, τίρω, γράφω, τυπ̄ω. Propter hoc autem τ. abundat, non alia consonans, quia (ut progredientes uidebimus) Præsens analogiam habet cum genitio, & quia innatum est τ. abundare in genit. ut ἀνακος, ἀνακτος. γάλακος, γάλακτος: idcirco ad imitationem genitiui τ. abundat in præsentī. Ob hanc autem causam est cum π. in prima coniugatione, & rursus cum η. in secunda: quia eodem modo ipsæ tenues sunt, sicut & τ. Est autem regula, quod tenues tenuibus præcedāt, & crassæ crassis, & mediæ medijs, ut τὰ σὺλληψι. hoc est, per comprehensionē. ut π̄ωσις, χθών, ἐγείροτος. Futurum autem huius coniugationis uerborum, ψ. habet ante ω. finalem. ut λέιψω, τίρψω, γράψω, τυψω. Præteritum uerò φ. ut λέιειφα, τίρραφα, γήραφα, τίτυφα.

Prima coniugatio per β. π. & φ.

De τ.

Canon.

Futurum

Præterit. φ.

DE SECUNDA CONIUGATIONE.

Secunda coniugatio grauitorum per secundam consonantem, hoc est, γ. effertur. Et quia γ. media est inter η. & χ. secunda coniugatio grauitorum enuntiat

γ.

Præf. η.

C. ; tiatur

χ.

DE VERBORVM CONIVGAT.

tiatur per γ. uel κ. uel χ. ut λέγω, πλείω, τρέχω. Rursus ex tribus consonantibus coniugatio stare nequit: propterea adsumit τ. ex tertia coniugatione, & ita inuenitur enunciariper γ. uel κ. uel χ. uel κτ. ut λέγω, πλείω, τρέχω, τίτω. Horum futurum ξ. habet ante ω. ut λέξω, πλείξω, τρέξω, τέξω. Præteritum uero χ. ut λέλιχα, επέλιχα, τέτριχα, τέτεχα.

Futurū ξ.
Præteri. χ.

DE TERTIA CONIVGATIONE.

Tertia autem coniugatio grauitonorum per tertiam est consonantem, hoc est δ. Et quia media est δ. inter θ. & τ. propterea tertia coniugatio grauitonorum effertur per δ. uel θ. uel τ. ut ἄδω, πλίδω, ἀνύτω. Et quia hic non inuenimus id, quod est proprium coniugationis, seruari: quoniam additum est, eam efferi per tres consonanteis, quod non est proprium coniugationis. Nam cōiugatio (ut dictū est) proprie nūcupatur ab eo quod duo agat: idcirco autores diligenter perscrutati, fecerūt tertiam grauitonorum coniugationē carere τ. & per solū δ. uel τ. enunciarier. ut ἄδω, πλίδω. ἀνύτω enim quod Atticum est, ἀνύω dicunt. τ. autem raro inuenitur formatiuum tertiæ coniugationis grauitonorum. ut πέτω, πέτομαι. λίτω, λίτομαι. Futurum uero horū uerborum per σ. enunciat. ut ἄσω, πλίσσω, ἀνήσω. Et præteritum per κ. ut ἤκα, ἐπέκηκα, ἤνκηκα.

Futurū σ.
Præteri. κ.

DE QUARTA CONIVGATIONE.

Quarta coniugatio grauitonorum per quartā consonantem, uidelicet ζ. effertur. Et quoniam ζ. non habet ullam aliam consonantem ad proprietatem coniugationis replendam, nec potuit aliam accipere consonantem: quia occupatæ fuerunt, partim in prima coniugatione, partim in secunda, partim in tertia, immutabiles autem in quinta: neque ξ. neque ψ. adsumere ualens, quia hæc figuratiuæ sunt futuri grauitonorum. ψ. quidem primæ coniugationis, ξ. autem secundæ, & quorundam quartæ, ut ἐρέψω, ἐρέξω. σφάξω, σφάξω. Non possunt autem figuratiuæ futuri grauitoni, esse figuratiuæ etiā præsentis grauitoni, ut quæ

Præfens. ζ.
or.

ut quæ figuratiua est futuri grauitoni, quemadmodum *voú* non est figuratiua etiam grauitoni præsentis, sed circumflexi, ut in *φυσῶ, νοσῶ*, additum est grauitoni futuri propter *νεῖω, νεῖω*. Ecce enim *ε*. quum figuratiua sit futuri, figuratiua est etiam grauitoni præsentis. Sed nõ est figuratiua grauitoni futuri, sed circumflexi. Propter hoc ex futuro quarta coniugatio grauitonorum quo dammodo *σ*. mutuatur, & ipsum duplicat. Et (quod reliquum est) quarta grauitonorum coniugatio effertur per *ζ*. uel geminatum *ω*. ut *φράζω, φράζω*, uel *ὀρύσῶ, ὀρύσῶ*, utroque *ω*. in *η*. mutato.

Consueuerunt enim Attici uertere *σ*. in *τ*. siue simplex Attici *σ*. in *τ*. sit ut *σεῦτλον, τεῦτλον*. siue geminatum. ut *γλωσσω, γλωσσω*. Et *τ*. uertunt. propria seruetur consequentia coniugationis. Habet enim *ζ*. duplex, habet & *ω*. geminatum: quod parem uim habet *τ*. propter hoc autem duplicatur *ω*. primum, ut parem uim habeat cum *ζ*. quæ duplex est. Deinde, quia ut dictum est *σ*. quum sit figuratiua grauitoni futuri, non potest figuratiua esse præsentis.

De futuro uerò horum uerborum sciendum est, desinentia in *ω*. super duas syllabas, præter *σχεζω* quartæ coniugationis.

μασμά, ut plurimum in *ω*. mittere futurum. *ποδίω, ποδίω*, *μασμά*, ut plurimum in *ω*. mittere futurum. *ποδίω, ποδίω*.

Similiter *βασάω, βασάω*, uel *βασάξω, ἀεπάω, ἀεπάω*, uel *ἀεπάξω*. Quæ *σχεζω* desinentia sunt, hoc est, mixtionis significatiua, in *ξω*. faciunt futurum. ut *οιμόξω, οἰμώξω*. At dis-

syllaba nunc in *ξω*. mittunt futurum. ut *παίω, παίω*, uel *παίω*, uel *παίω*, uel *παίω*, uel *παίω*.

Nunc in *ω*. ut *υτίω, υτίω*, uel *υτίω*, uel *υτίω*, uel *υτίω*.

Desinentia uerò in *ω*. uel in *ω*. uel in *η*. ut plurimum *ξ*. habent in futuro. ut *ὀρύσῶ*, siue *ὀρύσῶ*, uel *ὀρύσῶ*, uel *ὀρύσῶ*.

πράω, πρῶω, siue *πράηω, πρῶω*. & alia. Excipiuntur *πράω, πρῶω*, siue *πράηω, πρῶω*.

habent *σ*. in futuro. ut *πλάσσω, ἐρέσω, ἠμάσσω, ἰνάσσω, πάσσω, λάσσω, λύνσω*. & in præterito *κ*. Idcirco quæ horum habent in futuro *ξ*. ad secundam reducuntur coniugationem: quæ uerò *σ*. ad tertiam.

An *τ*. sint duo *η*. an *τ*. ut Theodorus Gaza existimasse uidetur.

Nec

DE VERBORVM CONIVGATION.

Quæstio.
Theodorus
Gaza.

Nec hoc prætermittendum censui, quod plerique dubitare solent. Nam Theodorus Gaza, uir & Græce & Latine doctissimus, in primo τῶν ἐς τίσωρα, in secunda coniugatione grautonorū, inter alias figuratiuas literas eiusdem coniugationis, etiam duplicem ponit, ῥ. scilicet, duplex ὠ. duplex ἦ. siue τγ. ἀήνωσ. ut φεράσω. ὀρέωσιν κρινῶσ. ὀρέωσιν καὶ ὀρέωσιν ἀήνωσ. Sed de hac ultima terminatione, hoc est τγ. dubitari solet an sint duo ἦ. ex geminato ὠ. conuersa ἀήνωσ. sicut γλωσσο, γλωσσοῦ. an uerè sint duo diuersa elementa, τ. scilicet & γ. Si enim duo sunt ἦ. hoc modo disposita & connecta τγ. ne toties calami ductus iteretur. Nam scriptores & aptiorem scribendi modum semper quærunt & breuiorem, ut duo ὠ. in unum cum geminanda sint, connectantur. Nemini igitur nouum uidebitur, quum in antiquis exemplaribus etiam aliæ innumeræ dictiones inueniantur huiusmodi characteribus scriptæ. ut θάλαττα, θεηλαία, κρείττω, ἄττα. pro θάλαττα, θεηλαία, κρείττω, ἄττα. At si pro τ. & γ. quæ sunt elementa diuersa, accipere uelimus, ut ὀρέωσιν, γλωσσο, κρείττω, ἄττα, uidetur profectò noua quædam pronuntiatio, ac duriuscula. Theodorus tamen in tertio τίσωρα, ubi de consonantium geminatione loquitur, uidetur uelle omnino diuersa elementa esse, τ. scilicet & γ. Sed ut quidam adserunt, solum hoc accidere putant uerbis duplex ἦ. habentibus, Atticorum more. ut φεράτω, πείτω, κρείττω, ἀμάττω. &c. Eius uerba hæc sunt εὐλογώτερον μόνον ἐπὶ τῷ ὀρέωσιν καὶ ὀμοίωσιν, τῷ γράφωσιν ὀρέωσιν. καὶ ἀπὲρ ἢ ἀπὸ τοῦ πάλαιότεροις τῶν ἀντιγράφων ὀρέωσιν. Sed Theodorus id scripsisse uidetur hac potissimum ratione, quòd in medio præterito uerborum in ῥ. desinentium, si dissoluamus ῥ. in eas consonanteis quas potestate in se continet, hoc est, σ. & δ. nimirum δ. erit figuratiua litera uerbi. ut φεράσω. φεράσω: sic cut. μελίσσω. μελίσσω. δωρικῶσ. quam literam medium præteritum accipit. ut πείρωσιν. A simili igitur habentia duplex ἦ. si eorum medium præteritum suscipit γ. uidetur profectò mutare posse alterum τ. in γ. ut ὀρέωσιν, ὀρέωσιν. φεράτω, φεράτω. πείρωσιν, πείρωσιν. quorum media præterita sunt ὀρέωσιν, πείρωσιν. & sic de similibus. Sed quid hoc adserentes de alijs uerbis dicent, quæ in ῥ. desinunt, & futurum habent in.

De medio
præterito.

bent in ξω. nunquid dissoluto ζ. ut supra, medium præteritum eorum accipiet δ. Non profectò, sed γ. potius. ut κράζω, κρέξω, μέσος παρὰν. κίερα, non autem κίεραδα. Ex contrario in uerbis habentibus duplex ω. siue duplex η. & in futuro σ. ut ἐρέηω, μέλλω, ἐρέσω, mutato altero τ. in γ. sicut in supradictis, nunquid medium præteritum eorum suscipiet γ. ut ἐρέγω, ἐρέσω, ἤρεγα. Quare potius eorum sententia adhæreo, qui uolunt huiusmodi uerba tam in ζω. quàm in ηω. habentia in futuro σ. accipere δ. in medio præterito. Si ξ. γ. Nam σ. cognationem habet cum δ. ut in declinationibus nominum, ac uerborum liquidò apparet. πάρις enim πάριδος facit, τροπή τῶ σ. εἰς δ. & ἄδω, ἄσω facit in futuro, mutato è contra δ. in σ. At ξ. cognationem habet cum γ. ut τέθηξ, τέθηγος. & λέγω, λέξω. ob quam rem indubitato teneo huiusmodi characteres τγ. pro duplici η. ubique esse suscipiendos.

Epilogus.

DE QVINTA CONIVGATIONE.

Quinta coniugatio grauitiorum per quatuor immutabileis effertur, hoc est, λ. μ. ν. ρ. ut πάλλω, νέμω, κρινώ, σπείρω. Quorum futurum circumflexū penultimam corripiens, per easdem immutabileis effertur. ut παλλῶ, νεμῶ, κρινῶ, σπερῶ. Præteritum uerò habet κ. ut ἐπάληα, νεμένηα, κίερινα, ἔσπαρνα.

λ
μ
ν
ρ
Præsens
Præteri. κ.

DE SEXTA CONIVGATIONE.

Sexta coniugatio per ω. purum. ut ἰππεύω, πλέω, αἰνούω. Consumptis enim decem & septem consonantibus, partim in præsentī, partim in futuro, rationabiliter, sexta coniugatio pura existit, & quod habebat, ut per consonanteis formaretur, per uocaleis formata est: acceptis in penultima diuersis uocalibus, aut diphthongis. Dubitant quidam dicentes, cum aliæ coniugationes ex diuersis elementis figurentur, ut dictum est, quomodo sextam coniugationem per ω. purum dicamus formari. Dicendum est igitur, licet per ω. purum dicamus eam enuntiari,

Verba in
ω. purum.
Quæstio.

D non

DE VERBORVM CONIUGATION.

nontamen per hoc ostendimus ω. esse figuratiuum sextæ coniugationis, sed quod figuratur per diuersas uocales, aut diphthongos, quæ sint ante ipsum. ut θέω, χεῖω, ναίω, ἀκούω. Quorum futurum habet σ. & præteritum η. ut θέσω, χεῖσω, ναίσω, ἀκούσω.

Formatiux
literæ con-
iugationis.

Sunt igitur in uniuersum, formatiux literæ præsentis temporis, quibus grauitonorū cōiugatiōes inter se distinguuntur, hę mutę omnes. ut λέβω, τρέπω, γράφω, λέγω, πλέκω, τρέχω, ἄδω, πλέθω, ἀνύτω. Vna duplex ξ. cum σ. geminato. ut φεῖξω, ὀρέσσω. Quatuor immutabiles. ut τίλλω, νίμω, κείνω, σπείρω. Vocales omnes, præter η. ut φάω, δέω, τίω, βόω, δύω, εἶω.

Δύω. Inuenitur tamen apud Homerum, δύω τῷ ἐυρυσκῷ, inuenio. διὰ τῷ η. Οδυα. η.

Annotat. unde η δηώ. πῆς δυός, δυούς, ceres. Sciendum est hoc solum inueniri uerbum habens η. ante ω. ob id quod ab Herodiano interdictiones, quæ μονήρας dicuntur, hoc est solæ siue unice, annumeratum est. Quocirca seponi potest, η μία γῆ χειλιδῶν φασί. Diphthongi propriæ omnes. ut πείω, ψαύω, σείω, εὔω, οἶω, κρούω. Improperia una, ὀπνίω. Quæ se-

Futurum. quuntur, partim futuri sunt, partim præteriti perfecti. Futuri ψ. ξ. σ. & quatuor immutabiles, λ. μ. ν. ρ. ψ. futuri uerborū primæ coniugationis. ξ. uerò secundæ, & quorundam etiam quartæ. σ. uerò tertiæ, & cæterarum coniugationū, tam grauitonorum, quàm circumflexorum, & desinentium in μ. præter quintam grauitonorum, cuius futurum per-

Præteritum
φ. χ. η. immutabileis, uidelicet λ. μ. ν. ρ. communiter effertur. Consonantes præteriti tres, φ. χ. η. φ. præteriti primæ cōiugationis. χ. secundæ. η. reliquarum, tam grauitonorum, quàm circumflexorum, & terminatorum in μ. quia ubi ψ. est in futuro, illic præteritum habet φ. Quæ uerò habent ξ. in futuro, ea in præterito habent χ. Et quæ in futuro habent σ. in præterito habent η.

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

Sed quoniam dictum est, sex esse uerborum tempora, hoc est, ἰνισῶτα, παρατατικόν, παρακείμενον, ὑπερσυντακτικόν

ληγορ, ἀόριστορ, ἢ μέλλοντα. & solum de tribus mentio facta
 est. hoc est praesenti, praeterito perfecto, & futuro, non erit
 ab re de eisdem iterum, & reliquis aliquid dicere. Tempo
 ra igitur proprie sunt tria, ἐνεσώς, παρεληλυθώς, ἢ μέλλον. Ex Praesens.
 quibus ἐνεσώς non suscipit diuisionem, quia dubitatur sit
 tempus, nec ne. quia, ut dicunt quidam, si tempus semper
 mouetur, non potest consistere, quod si non consistit, non est
 tempus praesens, aut praesens non est tempus. Sed dicitur
 mus, quod si tempora non constiterint, neque etiam praeter
 rierunt, quo nam enim modo potest praeteriisse, quod non
 constiterit? Dies enim hesternus nisi prius ortus esset, nun
 quam praeteriisset. & rursus, si quis tinxerit digitum in fultu
 la, siue canali semper fluente, uel pedem in fluuio semper
 fluente: procul dubio neque in praeterito, neque in futuro pos
 test illum tingere, sed in praesenti tempore, uel in praesenti
 aqua. Et impressio facta ex rota, nimirum per praesens fit,
 non per praeteritum, neque per futurum. Et quaecumque dicitur
 tur, & quaecumque fiunt, ea in praesenti tempore dicuntur, &
 fiunt. Praesens autem est sine capite, hoc est, principium non
 habet, id est, cum dicitur pariter habet esse, quod cum ita sit
 merito nullam suscipit diuisionem. Annotatio. Sciendum est autem,
 quod apud grammaticos praesens habet dilationem, hoc
 est, latitudinem subostendit, ut cum dicimus, praesens annus
 talis est. apud philosophos autem, ut dictum est, principium
 non habet, hoc est cum dicitur, pariter habet esse. Παρελη
 λυθώς autem, qui & παρωχημένος dicitur, hoc est praeteritum,
 cum habeat dilationem diuersas suscipit diuisiones. Praete
 rita enim uel in parte praeterierunt, & nondum perfecta sunt, Praeteritum
imperfectum
 & perficiunt id quod dicimus παρατατιμόρ. ut ἐτυπτορ, ἔλε
 γορ. nondum enim res perfectae sunt, sed in parte praeterie
 runt, unde παρατατιμός dicitur, ab eo quod extensam & im
 perfectam habeat significationem, ἀπὸ τ' τένω, quod porrigo,
 siue extendo significat. Praeteritum
perfectum. Vel nuper praeterierunt res quae fa
 ctae sunt, & paulo ante completa est res, & perficit tempus,
 quod graece παρακείμενος dicitur, ut τέτυφα, πεποίησα. quod
 etiam propter hoc uocatur παρακείμενος, quoniam perfectio
 adiacet praesenti, hoc est, nuper perfecta est, ἀπὸ τοῦ παρά
 κειμαι, quod adiacio significat. Vel praeterita multo ante

DE TEMPORIBVS VERBORVM.

Præteritum plusquam perfectum. præterierunt, & perficiunt ὑπερσυντέλιμος. ut ἔτετύφευ. quod propter hoc ὑπερσυντέλιμος dicitur quod multo ante res completa sit. συντέλιμος enim idem est, quod πεπληρωμένος, hoc est, completus & perfectus, unde ὑπερσυντέλιμος plusquam perfectus: ἀπὸ τῆς ὑπὲρ προθέσεως, καὶ τοῦ τέλειος ἄρτι. ὦ. quod perficio significat. Sciendum autem παρακειμένους habere in seipso ἄρτι, hoc est, nuper, quia τέτυφα ostendit rem nuper completam. ὑπερσυντέλιμος autem τὸ πάλαι, hoc est, multo ante. ἔτετύφευ enim rem multo ante completam ostendit. Si autem præterita incerta sint, quando præterierunt, perficiunt ἀόριστος. ut ἔτυφα. incertum est enim utrum paulo ante, & multo ante præterierunt, & propter hoc ἀόριστος, id est, infinitum dicitur, & indeterminatum. Sciendum ἀόριστος, si assumpserit ἄρτι, tantum ualere, quantum παρακειμένος, quia ἔτυφα ἄρτι, par est τήν τε τέτυφα, hoc est, uerberaui. Si autem πάλαι, par est præterito plusquamperfecto. nam ἔτυφα πάλαι, par est ἔτετύφευ, hoc est, uerberaueram. Μέλλων autem, hoc est, futurum cum etiam ipse habeat latitudinem, debet suscipere diuisionem. Futura enim aut paulo post futura sunt, aut multo post. Sed quoniam futura incognita sunt, incognita autem non possunt, tanquam ignorata, diuisionem suscipere, propter hoc non suscipit diuisionem futurum. Athenienses tamen diuiserunt ipsum in μετ' ὀλίγου μέλλοντος, hoc est, paulo post futurum. Inueniuntur igitur in uniuersum sex tempora, scilicet ἑνεσῶς, & μέλλοντος, & quatuor diuisiones præteriti temporis. hoc est, παρατατικός, παρακειμένος, ὑπερσυντέλιμος, & ἀόριστος. Horum autem cognationes sunt tres. Nam ἑνεσῶς. παρατατικός cognationem cum ἑνεσῶτι habet. ut τήνη, & παρατατικός, ἔτυπος. Quemadmodum enim ἑνεσῶς imperfectus est, ἑνεσῶμένης, id est, instantem enim & imperfectam habet significationem, unde merito à quibusdam latinorum præsens instans, imperfectum appellatur. Sic παρατατικός & παρατατικός imperfectus est. Nam παρατετακίτης, hoc est, iuxta extensam, & imperfectam habet significationem. ὑπερσυντέλιμος cognationem habet cum παρακειμένους, quia utrumque significat rem perfectam: licet παρακειμένος significet rem paulo ante perfectam: ὑπερσυντέλιμος uero

uetò multò antè. Ἀόριστος autem habet cognationem Ἀόριστος.
cum futuro . ut τύψω, ἔτυψα. Et uidetur contrarium esse.

Quoniam enim pacto præteritū potest affinitatem habere
cum futuro? Contrarium enim est, ut res præterita in futur
to fiat. Sed licet dicere propter hoc ἀόριστον & μέλλοντα inter
se affinitatem habere: quoniam utrunq; significat infinitū,
siue indeterminatū, & incertum. Etenim ἀόριστος ut μέλλω
incertus est. Quæ quum ita sint, nemo mirabitur non eas
dem consonāteis in omnibus temporibus, sed alias in alijs
inueniri. Quia quæ tempora habēt cognationem inter se, Temporum
illa easdem consonanteis siue literas habent. Sicut est ἐνεσ
cognatio
nes.

ἄριστος & παρατατικός. ut τύψω, ἔτυψον. παρακείμενος ἢ ὑπερσυν
τίμιος. ut τέτυφα, ἔτετυφα. Μέλλων καὶ ἀόριστος. ut τύψω, ἔτυ
ψα. Ἀ μέσος παρατατικός, ἢ δεύτερος ἀόριστος, ἢ μέλλων διύτι
ες, formatiuas literas coniugationis suscipiunt, quibusdā
paucis exceptis: ut in proprio loco latissimè dicitur.

De augmento præteritorum in priori tractatu satis di
ctum est. Sed de eorum formatione & si illic aliqua dicta
sunt, quæ ad eruditionem incipientiū satis esse putauimus:
hoc in loco tamen & quædam repetere, & plura alia dice
re statuimus, iterum ab ipso themate incipientes.

DE FORMATIONE VERBORVM ACTIVORVM.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑ ΕΝΕΣΤΩΣ.

Υπὸ, à nullo fit, quum sit thema totius uerbi.

Indicat uis
actiuus.

Secunda persona à prima fit, extrema in ες.
mutata. τύπεις, καὶ δωρικῶς τύπεις. abiecto ι. dis
phthongo, ἢ αἰολικῶς τύπεις. τροπή τῷ ε. ες η.

Tertia persona à secunda fit, expuncto σ. τύπει, καὶ δωρικῶς
τύπει, ἢ αἰολικῶς τύπει. Δυνά. Dualis numerus à plurali
deducitur, antiquorū more: licet ordine naturæ numerus
dualis pluralem omnino præcedat. Sed hoc in uerbis for
mandis à ueteribus Grammaticis nusquam inuenimus ser
uatum. Nam maiores nostri, & maximè Aeoles, duali nu
mero non utebātur: sed singulari tantummodo, & plurali.

Dualis nu
merus.

Aeoles.

D 3 Quod

DE FORM. VERBOR. ACTIVOR.

Diomedes.

Quod Diomedis quoque autoritate confirmatur, qui ait: Antiquitatis enim Romani memores, dualem numerum, posteritatis usu receptum, quasi nouellum usurpare noluerunt. Is namq; sicut à primordio sermonis à natura prodiit in obscuro habitus ignorabatur: sic diutius incertus, inter utrunq; numerum, tam singularem quàm pluralem latebat. Serò autē superuenientibus seculis, scrupulosæ curiositatis obseruationibus cœptus, quasi intercalaris irrepsit: & hac de causa apud ueteres raro reperitur. Præterea superfluus antiquis uisus est. Siquidem ex numeri pluralis imagine, dualis declinatio formata normatur. Sed aduerte,

Adnotatio de prima duali.

quòd quodcumq; prima persona pluralis desinit in *μερ.* tunc prima dualis formari non potest, duabus regulis inuicem repugnantibus: quarum prima est, quòd dualis numerus, uerbi natura, adpetit extremam syllabam in *ui* aut in *τ.* in actiuis, aut in *θ.* in passiuis, & sic formandum fuerat *τύπτομερ*, *τύπτοτορ*. Altera regula est, quòd omnis perorationis suscipiens numeros, formari debet per idem elementum. ut *τύπτομέθα*, *τύπτομέθορ*. exceptis pronomine primitiuis, quæ à regula declinant. ut *ἐγώ*, *ἐμοῦ*. *Δυνήα*. *νῶ*, *νῶ*. &c. & sic dicendum fuerat ἀπό τῶ *τύπτομερ*, *τύπτομορ*.

Quare his duabus regulis inuicem repugnātib; hac quidem adpetente *τ.* illa uerò *μ.* euenit ut neutra obtinuerit for mandipotesatem. Quo factum est, ut prima persona dualis numeri omnium actiuorū omnino defecerit: quum prima persona pluralis in *μερ.* syllabam exeat. Vnde talis datur regula.

Regula.

Ἐν πάσι τοῖς ῥήμασι, ὅτε τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν πλιθυντικῶν τὸ μ. ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχει, ἀπολείπει τὸ πρῶτον πρόσωπον τῶν δυϊκῶν. Quod potissimum est argumentum, pluralem numerum prius formatum fuisse quàm dualem: quandoquidem ab eo omnino pendet. Est in priori tractatu Theodorum Gazam imitati, dualem numerum à singulari ubiq; deduxerimus: hic tamen antiquorum traditionem sequemur. Secunda igitur persona dualis numeri à secunda plurali fit, *τε.* in *τορ.* mutata, ut *τύπτετε*, *τύπτετορ*. Tertia similis est secundæ, *τύπτετορ*.

Pluralis prima.

Πλιθυντικῶν. Prima persona pluralis fit à prima singulari, ut *τύπῶ*, *τύπόμερ*, καὶ ὁμοίως *τύπόμες*: sicut *πράρομερ* pro *πράρομερ*.

πρώτομεν. Θεόμητος ἐν θυωνίχῳ.

Πρώτομεν οὐχ' ὡς λῶσα θυωνίχε.

Secunda persona à prima fit, τύπλομεν, τύπλιτε. Tertia quoz
que persona à prima fit, extrema in σι. & adiuncto ν. penult-
tima uocali. ut τύπλομεν, τύπλοσι. estq̄ omnino similis datiz
uo plurali participij eiusdem temporis. Nam regula est,
quod tertia persona, pluralis præsentis temporis, & futuri
actiuorum omnium, similis est datiuo plurali participij ez
iusdem temporis. ut ὁ τύπλωμ τοῦ τύπλοντος, τοῖς τύπλοσι. ὁ τύ-
ψωμ, ὁ τύψουτος, τοῖς τύψοσι. At τύπλοντι dicunt Dores, pro τύ-
πλοσι, ad similitudinem datiuui singularis participij præsen-
tis, & τυψοῦντι pro τύψοσι, ad similitudinem datiuui singula-
ris participij futuri. uidelicet ὁ τυψῶμ, τῷ τυψοῦντι, à futuro Do-
rico τυψῶ. At præterito perfecto non hoc euenit, & si tertia
persona pluralis in σι. desinat κοινῶς, & in τι. δ' ὀριμῶς. ut τετύ-
φασι, τετύφαντι. Quandoquidem non omnino eadem est li-
teratura cum datiuus participij eiusdem temporis, τῷ τετυ-
φῶτι, τοῖς τετυφῶσι. Fit autem à tertia communi, σ. in τ. con-
uerso, ac ν. interiecto. τετύφασι, τετύφαντι. ἐσηύασι, ἐσηύαντι.

Canon.

Θεόμητος ἐν ἀδωνιαζούσαις.

Ὡς ἐτυμ' ἐσηύαντι, ἢ ὡς ἐτυμ' ἐδηνεῦντι.

Quo in loco aduertendum est, tertiam personā uerborum
desinentium in ι. sequente uocali adsumere μ. ut τύπλοσιμ ἐ-
κείνοι. quoniam natura adpetit μ. quandoque σ. præcedit
ipsum ι. in fine dictionis, siue actu, siue potestate. ut τρωσίμ,
φοίνιξιμ datiuui plurales ἀπὸ τῶ τρώς, τρώς, & φοίνιξι, φοίνιξις.

Adnotatio
de ν. finali

Sic in tertijs personis uerborum in ι. desinentibus. ut τύπλον-
σιμ, τετύφασιμ. Attici tamen etiam sequente consonante ad-
dunt μ. Iones uerò neq̄ consonante sequente, neq̄ uocali.

Atticus mos

Quod nos Athenis in arcu marmoreo Adriani imperato-
ris scriptum ipsi uidimus.

Αἰδ' εἰς ἀθήναι θησιῶς ἢ περιμ πόλις.

Et in fronte orientem uersus.

Αἰδ' εἰς ἀδριανού, ἢ οὐχί θησιῶς πόλις.

pro αἰδ' εἰσίμ ἀθήναι, & αἰδ' εἰσίμ ἀδριανού. Et Homer. Οδυσ. δ.

Οἳ δέ οἱ ἄλλοι εἰσ' οἴκῃμ κατὰ δῆμον ἀλάκοιμ κακότητα.

αἰτί τῶ εἰσίμ οἴκῃμ. Sic faciunt & in tertia persona singulari
eiusdem uerbi substantiuui ἐσιμ. Σοφοιλῆς ἐν αἰαντι.

Κάδ' ὀκει

DE FORM. VERBOR. ACTIVOR.

Κάδοικε μὲν ἰδ' ὅτε διαρούς ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνωρ ἔχωρ.
 Et in eodem. Οὐ γὰρ ἰδ' ὅπου λόγωρ ἀιούσαι. pro ἰσίρ ὅτε. &
 ἰσίρ ὅπου. Nam si dictæ tertiæ personæ in ρ. desinerent, nisi
 quàm ἀπέρσοφος fieret. Hoc idem & ε. patitur Atticorum
 more, quom tertia personæ uerbi in id desinat. ut ἐτυπῆρ, ἐτυ

Iones. πέρ. At Iones neque in his quoq; ρ. addere consueuerunt.
 Ἰλιάδος α. Ἀλλ' ἐνεκ' ἀρετῆρος, ὄρ ἡτίμισ' ἀγαμέμνων.
 Et in eodem. Οὐνεκα τὸρ χρύσιρ ἡτίμισ' ἀρετῆρα.
 pro ἡτίμισερ. Quod & secundæ personæ imperatiuorum,
 (licet & ipsæ in ε. desinant) nequaquam admittunt. ut τυ
 πῆε, τυπῆέτω. τίτυφε, τετυφέτω.

Παρατατικός.

Præteritum
 imperfect.

Ετυπῆορ, fit à prima persona præsentis, extrema in ορ. mu
 tata, ac præposito ε. syllabico augmento: quod commune
 est omnibus præteritis uerborum à consonante incipien
 tium. ut τυπῆω. ὁ παρατατικός ἐτυπτορ. Vel à genitio parti
 cipij præsentis temporis, extrema syllaba abiecta, ac præ
 posito ε. augmento. ut τυπῆωρ, τυπῆοντος, ἐτυπῆορ.

De uerbis à
 ε. incipien

Regula.

Canon.

Quæstio.

Sed hic aduertendum, quod quando cunq; præsens inc
 ipit à ε. præteritum imperfectum accipere alterum ε. ut ἐτί
 ζω, ἐτίξιζορ. & hoc ut in eo seruetur spiritus præsentis tempo
 ris. Nam regula est, quod spiritus thematis & in alijs tem
 poribus seruandus est. ut φιλῶ. παρατατικός ἐφίλορ. Ecce
 hic seruatum est φ. Si igitur simplici ε. præteritum imperfe
 ctum scriberetur, necessario tenui spiritu scribendum esset.
 Nam ε. etsi in principio dictionis adspiratur, nihilo minus
 in medio duarum uocaliū, in eadem dictione simplici, exili
 lem spiritum habet. ut χαίρω, φέρω. Huius igitur gratia præ
 teritum imperfectum geminatum εε. habere debet: ut alte
 rerum quidē, hoc est, in quod prior syllaba desinit, exilem
 spiritum habeat: alterum uerò, à quo sequens syllaba in iz
 tium habet, adspiratur, ut in ea spiritus præsentis omnino
 seruetur. Est etiam regula, quod quando cunq; duo
 εε. inueniuntur, siue in simplici, siue in cōposita dictione, alte
 rum quidē exili spiritu, alterum uerò adspirato scribitur. ut
 πέρρω, ἀέρρωσος. Aeoles tamen aspirationem omnino fugi
 entes utrunq; εε. exili spiritu scribere consueuerūt. ut κέρρω,
 φθέρρω, σπέρρω. pro κείρω, φθείρω, σπείρω. Quir autem alte
 rum

rum ρ. hoc est, primum exilem spiritum habeat, hæc assignatur ratio. Nam apud græcos nulla est dictio, aut syllaba, quæ in ullam aspiratarum desinat, & propterea ubi aliqua eorum geminanda est, prior mutatur in eam tenuem quæ est ei propria. ut ἀτθίς, σαπφώ, βάνχος. Si igitur utrumque ῥῥ. aspiraretur, eueniret, ut prior syllaba in aspiratam desineret, quod apud græcos absurdum est. Est igitur communis regula huiusmodi literæ ρ. quòd quodocunque ponitur in principio dictionis, aspiratur, tanquam media inter uocales, & consonanteis. ut ῥῥῦμα, ῥῥίω. excipiuntur, ῥῥῶς, & ῥῥῆιας, ῥῥῆιαδος, ἡ δμημίτηρ, ceres, & ῥῥῆιορ τὸ βρεΐφος, infans. de quibus uide apud Suidam. quoniam in nominibus si prima & secunda syllaba à ρ. incipiant, leuem spiritum habere debet, quod non fit in uerbis, neq; participijs.

Regula.

ut ῥῥῆνμα, ῥῥῆνωμίνα. Si autem assumit secum aut syllabam, aut dictionem desinentem in uocalem, & fiat dictio una geminatur ρρ. primum quidem habet ψιλῆν: alterum uero δασῆαν. ut ῥῥῆνω, ῥῥῆνωμ. ῥῥωός, ῥῥῥωός. Poëtæ tamen in omnibus compositis gratia metri simplici ρ. scribere aliquando consuuerunt. ut ἄρῥετορ, ἀμφῥῆτος. Composita etiam ab εϋ. unico ρ. communiter scribuntur. ut ῥῥωός, ῥῥῥωός. ῥῥός, ῥῥῥός. habet enim εϋ. diphthongus pronuntiationem secundæ consonantis. Hoc idem & in uerbis faciunt. Homerus.

Composita.
ab εϋ.

ῥῥῆεθεῶρ αἰεὶ γενεάωρ.
præteritum imperfectum à uerbo ῥῥίω. & in alijs multis, in quibus sciendum est illud ρ. esse exterendum, quod tenuem habet spiritum, primum scilicet, ut appendicem & extrinsecus assumptum. alterum uero, hoc est, aspiratum, cum id quidem dictio ex ipsa positione siue principio habeat, seruandum. ut ῥῥῥῆε, ῥῥῆε. ἄρῥετος, ἄρῥητος.

Tribus enim modis duplicatur ρρ. aut per compositionem. ut ῥῥῥῆμα. aut per augmentum syllabicum. ut ῥῥῥῆε ρ. aut per naturam. ut πῥῥῥός, θῥῥῥός. quibus autem inest geminatum natura, in his dubitant nonnulli, utrum hoc seruandum sit, an utrumq; habeat ψιλῆν. Sed de hoc satis.

De litera

Est & aliud incrementum, quod temporale appellatur, hoc est, cum breuis uocalis, in longam mutatur: quod com-

Augmentum temporale.

E mune

DE FORM. VERBORVM ACT.

mune est omnibus præteritis uerborum à uocalibus incipientium. ut ἀκούω, ἕκαστον. Iones tamen omnino respuunt incrementū, tam syllabicū quàm tēporale, in omnibus præteritis. ut τύπῃ, pro ἔτυπῃ. ἀκούσει, pro ἕκουσει. ἔψατο, pro ἕψατο. Hoc idem & ποῆται aliquando faciunt. Sunt & alia uerba à uocalibus incipientia, quæ partim differentię causâ, partim euphonia, partim solo usu non augentur in principio præteritorum.

Tertia persona imperfecti.

Secunda persona ἔτυπῃς. Tertia, ἔτυπῃ, καὶ ἰωνικῶς τύπῃσει. Quo in loco sciendum est, Iones consueuisse formare tertiam personam præteriti imperfecti, & primi & secundi aoristi actiuorum omnium, abijciantes augmentum, tam syllabicum, quàm temporale, & apponentes σαι. syllabam Sed quia horum penultima uaria est, secundum uarias uerborum coniugationes, sciri uelim, quæ sit penultima in unaquaque coniugatione. Nam tertia persona præteriti imperfecti grauitonorum omnium, ε. habet ante σαι. ut ἔτυπῃ, τύπῃσει. ἔλεγε, λέγεισσι, & de alijs similiter. Circumflexorum uerò, & terminatorum in μι. proprias habet uocales, quæ formatiue coniugationum appellantur, hoc est, ε. α. ο. υ. ε. quidem formatiua est primę coniugationis, tam circumflexorū, quàm terminatorum in μι. α. secundæ. ο. tertiæ. υ. uerò quartæ uerborum in μι. tantum, quoniam circumflexorum tres sunt coniugationes. ut ἔποιε, ποίησαι. ἔτιθη, τίθεισαι. ἔβρα, βράσαι. ἔσχε, ἔσχεισαι. ἔχρυσον, χρύσεισαι. ἔδιδω, δίδουσαι. ἔβου, βούσαι. At tertia persona primi aoristi omnium uerborum α. habet ante σαι. cum propria sit uocalis primi aoristi, & formatiua potest à secunda persona, adiuncta κε. ut ἔτυψας, τύψασαι. ἔποιήσας, ποιήσασαι. ἔσχεσας, σήσασαι. Nam si à tertia formare uoluerimus, ε. in α. iterum mutandum erit. ut ἔτυψε, τύψασαι, & sic in alijs coniugationibus. Tertia uerò persona secundi aoristi, grauitonorum & circumflexorum omnium, ε. habet ante σαι. ut ἔτυπε, τύπεισαι. ἔδουπε, δούπεισαι. ἔμυθε, μύθεισαι, ἀπὸ τοῦ μυθεῖω, ῶ. At tertia secundi aoristi uerborum in μι. easdem uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundem uerborū. ut ἔβη, βήσαι. sicut ἔτιθη, τίθεισαι. ἔσχε, σήσαι. sicut ἔσχε, ἔσχεισαι. sicut ἔδιδω, δίδουσαι. ἔδω, δώσαι. Ἰνιάδος θ. Αὐτῶς

Tertia circumflexorum.

Tertia persona indefinitorum.

Terminatorum in μι. proprias habet uocales, quæ formatiue coniugationum appellantur, hoc est, ε. α. ο. υ. ε. quidem formatiua est primę coniugationis, tam circumflexorū, quàm terminatorum in μι. α. secundæ. ο. tertiæ. υ. uerò quartæ uerborum in μι. tantum, quoniam circumflexorum tres sunt coniugationes. ut ἔποιε, ποίησαι. ἔτιθη, τίθεισαι. ἔβρα, βράσαι. ἔσχε, ἔσχεισαι. ἔχρυσον, χρύσεισαι. ἔδιδω, δίδουσαι. ἔβου, βούσαι. At tertia persona primi aoristi omnium uerborum α. habet ante σαι. cum propria sit uocalis primi aoristi, & formatiua potest à secunda persona, adiuncta κε. ut ἔτυψας, τύψασαι. ἔποιήσας, ποιήσασαι. ἔσχεσας, σήσασαι. Nam si à tertia formare uoluerimus, ε. in α. iterum mutandum erit. ut ἔτυψε, τύψασαι, & sic in alijs coniugationibus. Tertia uerò persona secundi aoristi, grauitonorum & circumflexorum omnium, ε. habet ante σαι. ut ἔτυπε, τύπεισαι. ἔδουπε, δούπεισαι. ἔμυθε, μύθεισαι, ἀπὸ τοῦ μυθεῖω, ῶ. At tertia secundi aoristi uerborum in μι. easdem uocales habet, quas tertia præteriti imperfecti eorundem uerborū. ut ἔβη, βήσαι. sicut ἔτιθη, τίθεισαι. ἔσχε, σήσαι. sicut ἔσχε, ἔσχεισαι. sicut ἔδιδω, δίδουσαι. ἔδω, δώσαι. Ἰνιάδος θ. Αὐτῶς

Αὐτὰρ ὁ αὐτίς ἰὼρ πάϊς ὡς ἰὰδ μητέρα δίσαιερ.
Εἰς αἴαντα. ἀντὶ τοῦ ἔδου. Hoc autem imita

tipoētæ primam etiam, & secundam personam singulari
rem, ac tertiam pluralem, quoniam omnino similis est pri
mæ singulari horum temporum, hoc eodem modo for
mant. ut τὴπῆσαιερ, τὴπῆσαιερς, & τὴπῆσαιερς tertia pluralis. ἐ
ῖδασαιερ uerò & ἐῖπῆσαιερς, & ἐῖπῆσαιερς, & similia quæ augmen
tum seruant, has non sequuntur regulas, cum Ionica non
sint, sed à uerbis in σαιω. deducuntur, hoc est, διδασαιω, εἰπῆσαι
ω, γινώσαιω.

Δυϊνά. Prima persona dualis non sit,
ut in præsentī tempore dictum est. Secunda, ἐτύπῆσαιερ.
Tertia, ἐτυπῆσαιερ, quæ inter se dissimiles sunt, cum tertia plu
ralis nec in ι. desinat, nec in αι. Πλη. Prima persona
pluralis ἐτύπῆσαιερς, ἢ δωρικῶς ἐτυπῆσαιερς: sicut ἔδουεῦσαιερς pro
ἔδουοῦσαιερς. Οεό. ἐρῦσαιερ.

Dualis nuz
merus.
Pluralis.

Οὐχ ἄμῃρ τὸρ ἔρωπα μόνοις ἔτεχ' ὡς ἔδοκειεῦσαιερς.
ἢ ἐρβαλυσοίς.
Ἡεχρόνος ἀνὶν ἔγωγε ἢ ἐνεκρῆτος εἰς τὸρ ἀλειντα.
Εἰρησαιερς.

pro εἰρησαιερς

Secunda persona ἐτύπῆσαιερ. Tertia ἐτυπῆσαιερ, quæ non
fit à prima plurali sicut in præsentī, nec pareis habet syllab
bas, sed magis similis est primæ singulari, ἐτυπῆσαιερ. Nam
cum participium actiuum desinit in σ. ὀξύτονον, tunc tertia
persona pluralis par est syllabis primæ plurali. ut τετύφασ
αιερ, τετύφασαι. ἐτετύφασαιερς, ἐτετύφασαιερς, quia participium præ
teriti perfecti, hoc est, τετυφῶσαιερς, in σ. desinens acuit extremā,
alioqui dispares sunt: & tunc tertia persona à genitiuo sui
participij fit, abiecta τος. syllaba, ac ε. communi augmen
to præposito. ut τὴπῆσαιερς, τὴπῆσαιερς, ἐτυπῆσαιερς, ut prima singula
ris. & τὴπῆσαιερς, τὴπῆσαιερς, ἐτυπῆσαιερς. & τυπῶσαιερς, τυπῶσαιερς, ἐτυπῶσαιερς. Sed
hoc de solis præteritis est intelligendum. Nam præsens &
futurum hanc non sequuntur regulam. Inueniuntur tæ
men ἔδολοιούσαιερς, ἀντὶ τοῦ ἔδολοιούσαιερς. Tertia persona plu
ralis præteriti imperfecti ἀπὸ τῶ δολιῶ, ὦ. & ἐμάθοσαιερς pro ἔμα
θοσαιερς, & εἶδοσαιερς, & similia Bæotorum siue Chalcidicorum

Tertia plura
lis.

Bæotorum
mos.

more. Confueuerunt enim ipsi Bæoti in his quæ non ha
bent participium in σ. oxytonum, hoc est, in præterito im
perfecto, & in ambobus aoristis actiuorū, pareis facere &

in primo tractatu diximus, hoc etiam in loco secundū di-

uersarum linguarum uarietatem quædam ad eam perti-

nentia, dicere. Est igitur ἀναδιπλασιασμός μιᾶς συλλαβῆς πᾶς

ἀναδιπλα-
σιασμός.
Reduplicas-
tio.

εἰς ἀλλήλην μετὰ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἢ ἀντισίχου. id est, Reduplica-

tio, est unius syllabæ assumptio, cum eadem consonante,

siue antistichio eius. Est autem duplex: propria & impro-

pria. Propria fit tribus modis: communi, Ionico, & Attico.

Propria res
duplicatio.

Sed ex his communis & Ionicus sunt similes inter se: præ-

ter quàm in hoc quòd in communi. præponitur, in Ionico

uero ε. Duobus autem modis ambo fiunt. Altero quidem,

quum uerbum à tenui consonante mediaue incipit: altero

autem, quum à crassa inchoat. Nam si à tenui incipiat me-

diaue, & ea quidem, siue sola siue cum alia consonante, eas

dem repetitur. ut δῶ, διδῶ. πλῶ, πιπλῶ. κηλίσηω, κηκλήσω. Οδυ-

σεῖας χ. Ερχεο κηκλήσεισε πατήρ ἐμός ὄφρα τι εἴπη.

Si à crassa, pro ea, siue sola sit, siue cum alia consonante, an-

tistichon eius, hoc est, propria eius tenuis ponitur. ut θῶ, τι-

θῶ, χθῶ, κηχθῶ. At Ionico cum ε. ut κᾶμω, κηκᾶμω. τμῶ, τέτμω.

κῆκλω. Et hac reduplicatione Iones respuentes præteritis

torum augmentū, in omnibus modis & temporibus, max-

imè autem in ambobus aoristis, uti consueuerunt. Cuius

usul apud Homerum frequentissimus est in uerbis: nec so-

lum in ω. desinentibus, sed etiam in μι. Οδυσεῖας δ.

Καδ' ἔβαλε κρατερῶς, κηκάροντο δὲ πάντες ἄχαιοι. & Ιλιάδ. δ.

Υπό δὲ τρεῶς κηκάροντο ἄνδρες ἀνοτίσαντος. & Ιλιάδ. γ.

Τῶ κέντις κένωνε κῆ κηλελάβοιτο γάμοιο. & Ιλιάδος ζ.

Φάινειν φρέρ' ἀτέρπου ὀϊζίος ἐκλελαβέσθαι. & Οδυσεῖας δ.

Τὸν εἴπως σὺ δύναιο λοχισάμενος λελαβέσθαι.

Hac eadem utimur reduplicatione in communi præterito

per consonantem præsentis, si ipsum ε. correptum existat:

ut supra dictum est. ut τῆπῶ, τέτυφα. πείθω, πέπεικα. Attico

augmentum
Atticum.

modo fit etiam in præterito perfecto, quando uerbum inci-

pit à mutabilibus uocalibus. hoc est, ab α. ε. ο. Nam prin-

cipales duæ literæ præsentis præponuntur communi præ-

terito, & tertia syllaba à principio corripitur: sicut in præte-

rito Attico dicef. ut ἀνούω, ἤκονα κούω, κῆκῆκονα ἀπῆκῶς,

κῆκῆκῶς ἤκονα, ἀκῆκῶς. Et hæc dicitur propria reduplicatio,

quando quidem in ea cōsonans reduplicatur: & si non eo-

dem modo in omnibus idiomatis hoc fieri cōtingat. Nam in communi reduplicacione & Ionica, in prima & secunda syllaba geminatur consonans, & per *i*. siue *ε*. uocaleis breuius. ut δῶ, διδῶ. τλήμι, τίτλημι, unde τέτλαθι, & τετλάναι, & τετλάμερ *ἰωνικῶς*. Οδυω. γ. Νῦν δὲ χί τετλάμερ *ἑμπης*.

In Attica uerò, & in secuuda & tertia syllaba, & per uocalem longam, *η*. scilicet, siue *ω*. *μῆ* *α*. ut ἀλείφω, ἠλείφα κοινῶς, ἠδλίφω ἀήικῶς, ubi *λ*. cum *η*. geminatur. ὀρύττω, ὄρυχα κοινῶς, ἠδὲ ὄρυχα ἀήικῶς. hic uerò *ρ*. cum *ω*. *α*. enim & *ε*. ex temporali augmento in *η*. uertuntur. ο. *μικρόν* uerò in *ω*. *μῆ* *α*. quæ quidem uocales longæ in communi præterito ratione augmenti primum tenent locum. In Attico uerò, secundum: ut in dictis exemplis uidere licuit. Impropria reduplicatio item duobus fit modis: uno per *i*. altero per *ε*. Per *i*. item duobus modis. Vno, quando uerbum incipit à uocali. ut ὦ, ἰῶ, ἴημι. Altero, quando uerbum incipit à *s*. ut σῶ, ἰσῶ, ἴσημι. in quo *σ*. non repetitur: quoniam ἰῶτα positione duarum consonantium *σ*. scilicet & *τ*. existit productum. Sed utroque modo *i*. solum præponitur: & hic modus communis est. Per *ε*. solum. ut ὦ, ἴω, ἴημι, ἴεμαι, ἠῆμαι. & hac geminatione Attici uti solent in præteritis uerborum ab *ο*. incipientium. ut ὠρανα, ἴωρανα. ὠσμαι, ἴωσμαι. quos Poëtae imitati etiam in alijs temporibus uerborum, tam in *ω*. quàm in *η*. desinentium, ea frequenter utuntur. ut εἴπα, ἴεπα. ἴηα, ἴηα. ὠσάμην, ἴωσάμην. quæ quidem reduplicatio impropria dicitur: quoniam nulla repetitur consonans, sed sola uocalis præponitur. Et hæc de reduplicacione.

Impropria reduplicatio

Ultima præteriti.

Formatio præteriti.

Quo ad ultimam uerò syllabam, sciendum est, præteritum perfectum actiuum uerborum omnium in *α*. desinere, & à futuro fieri, extrema uocali *ω*. scilicet in *α*. conuersa: sed ante eam diuersam habere consonantem, ut in coniugationum diuisione dictum est. Si igitur uerbum fuerit primæ coniugationis, futurum habebit *ψ*. ante *ω*. & præteritum ante *α*. *φ*. habebit. ut τύψω, τέτυφα. Si uerò secundæ futurum habebit *ξ*. & præteritum *χ*. ut λείξω, λείχεα. At si tertiæ, & cuius aliarum fuerit coniugationum, tam grauitonorum quàm circumflexorum, & terminatorum in *η*. futurum habebit *σ*. ante *ω*. quo in *η*. conuerso, & *ω*. in *α*. fiet

fiet præteritum actiuum. ut *πέισω, πίπεινα*. Quædam tamen excipiuntur uerba in *σω*. & in *ωω*. desinentia: quæ quæsi habeant in futuro, *χ*. in præterito habere necesse est. Idcirco ad secundam reducenda sunt grauitonorum coniugationem. ut *κράξω, κράξω, κίκραχα, ὀρέω, ὀρέξω, ὠρυχα*.

Verba autem quintæ coniugationis, & si actū non habent *σ*. in futuro *διὰ τὴν κληρονομίαν*: natura tamen illud adpetunt, quum sit propria futuri consonans. Aeoles enim per *σ*. huiusmodi futurum enunciare consueuerunt: quo in u. conuerso, ac immutabili permanente, fit præteritū perfectum. ut *ψάλλω. μέλλω ψάλλω κοινῶς, ἢ ψάλλω ἰολιτικῶς. παρὰ κίμενος ἰψάλλω. σπείρω. μέλλω σπείρω κοινῶς, καὶ σπείρω ἰολιτικῶς. παρὰ κίμενος ἰσπαρκα*. Habentia uerò *μ*. seruant quædam ipsum *μ*. in præterito perfecto: sed interponunt *ν*. inter *μ*. & *κ*. ob inpetam consonantium structuram. Debebat enim esse ab eo quod est *νέμω, νεμῶ, νένεμνα*. & ab eo quod est *βρέμω, βρεμῶ, βέβρεμνα*. At *νενίμνα* dicimus, & *βεβρέμνα*.

Nam *μ*. ante *κ*. neq; in comprehensione syllabarū, neq; in distinctione ponitur. Idcirco huiusmodi uerba aberrauerunt à grauitonorum regula, & sequuta sunt circumflexorum formam. & hæc sunt quæ ab antiquis adnotata inuenimus. *δέμω, δεδέμνα, ἢ συνηοπή δέδμνα. νέμω, νενέμνα. βρέμω, βεβρέμνα. τρίμω, τετρέμνα. τίμω, ἢ τίμνω, τετίμνα, καὶ συνηοπή τίτμνα. κάμω, ἢ κάμνω, κενάμνα, καὶ συνηοπή κέμνα. γέμω, γεγέμνα*. Desinentia uerò in *ωω*. non seruant *ν*. in præterito actiuo, sed in *γ*. conuertunt, sequente *κ*. Nam *ν*. ante *γ*. *κ*. *ξ*. *χ*. semper in *γ*. uertitur. ut *φαίνω, φανῶ, πίφαχα, μένω* tamen *μείμνηνα* facit, tanquam à themate circumflexo deductum. hoc est, *μενίω, μενῶ*. At dissyllaba habentia ante *ν*. siue *ι*. siue *α*. siue *υ*. prorsus abiiciunt *ν*. in præterito. ut *κρίνω, κίκρινα. κτείνω, ἰκτακα. θύνω, τίθυνα*. Sed hæc pauca sunt. Penultimam quoq; habet eandem cum futuro: id quod omnibus quidem uerbis commune est. ut *λέγω, λέξω, δίδωμι, πείθω, πείσω, πίπεινα*. quibusdam exceptis, ut in primo tractatu dictum est. Secunda persona *τίτνφας*. Tertia *τίτνφε*. *Δυνά. τετύφατομ, τετύφατομ*. Πληθ. Prima persona *τετύφαμεν κοινῶς, ἢ τετύφαμεν δωρικῶς*. sicut *δέδοίκαμεν. Οἰόμεν ἰμ θύρεσιδι. Τὸν ὄνα δέδοίκαμεν*.

Verba quintæ coniugationis.

Futurum Aeolicum.

Verba in *ωω*.

Penultima præteriti

Secunda

DE PRAETERITO ATTICO.

Secunda persona, τετύφατε. Tertia τετύφασι κοινῶς, ἢ τετύφαντι δ' ἰσχυρῶς, sicut ἐσηκῆντι. Θεόμητρος ἐν ἀδωνιαζούσας. Ως ἔτυμ' ἐσηκῆντι. ἢ, Ως ἔτυμ' ἐνδινεύοντι. ἀντὶ τοῦ ἐσηκῆσθαι, ἢ ἐνδινεύουσι.

DE PRAETERITO ATTICO.

Verba à mutabilibus uocalibus incipientia.

Q Vando cunq; uerbum incipit à mutabilibus uocalibus, uidelicet ab α. ε. & ο. aliqua sequente consonante, in quam non desinit prima syllaba, sed quæ potius sit principium secundæ, ut ἀνούω, ἐρέδω, nec à longa incipiat uerbum. ut ἄδω, Attici faciunt propriū præteritum actiuum, medium, & passiuum, principaleis duas literas præsentis præponentes communi præterito, primam scilicet uocalem, & sequentem consonantem, ac tertiam syllabam à principio corripientes, si trium syllabarū numerum excesserit. ut ἀγείρω, ἢ γερῶ κοινῶς, ἢ ἀγέρω ἀπλήρως, καὶ ἀγέρω γερῶ præteritum passiuū. ἀκούω, ἢ κούω, καὶ μίσος παρακίμηνος ἢ κούω κοινῶς, ἢ ἀκίμηνω ἀπλήρως. Quo in loco illud sciendum est, præteritum actiuum, & passiuum Atticum, non posse habere pauciores quatuor syllabis. Vult enim habere re principalem syllabam præsentis temporis, & eam semper breuem: quoniam præteritum Atticū nunquam à longa principium habet, sed à quapiam trium iam dictarum, α. scilicet correpta, ε. & ο. At secundam & tertiam per eandem consonantem geminatam, & cum uocali longa: quæ geminatio siue reduplicatio Atticorum est propria. Nam communis reduplicatio, & Ionica, in prima & secunda syllaba fit, & cum uocali breui semper, ut in præterito communi dictum est. Quartam uero per formatiuam literam præteriti perfecti, quam Græci χαρακτικισμὸν adpellant. ut ἐρέρω, ἐρέρισμαι, ἀπὸ τοῦ ἐρίω. Gaudent enim Attici consonantium geminatione, etiam in præterito perfectio uerborum à uocali incipientium: ubi quū nulla adsit consonans, quam in prima & secunda syllaba geminare possint ut prius in cōmuni præterito τετύφα & huiusmodi: opus fuit ut primam præsentis repeterent uocalem, ac sequentem consonantem, quæ saltem in secunda & tertia geminari possent, & omnino

Adnotatio.

Secunda et tertia perso.

Quarta.

Geminatio consonantium.

& omnino cum uocali longa, η. scilicet, siue ω. μέγα, ut sus pra diximus. idcirco ἰδιδοῖκα ἀπὸ τοῦ ἰδινα, quod est præteritum actiuum Atticum regulariter formatum ἀπὸ τοῦ ἴνα, cuius thema est ἰδω, assumpsit δο. syllabam κτ' ἐπιτάσσει. ut in eo eadem consonans præsentis, hoc est δ. in secunda & tertia syllaba repeteretur: & ea quæ à principio tertia facta est, corripetur. Sicq̃ ex trisyllabo tetrasyllabum factum est. Αἰσοφάνης ἐν βατράχοις.

Ἐδιδοῖκα.
ἴνα.

Τίς τῆρ κεφαλὴν ἀπεδιδοῖ τις μαινίδος.
unde passiuum ἰδιδομαι, ἰδιδοσαι, ἰδιδοται.
Ὅσατοι ἐπιπέτοι, καὶ ἰδιδοται ἐν μεγάροισι.

Ὀδυο. γ.

ἀνόχα uerò hoc eodem modo formatum, ἀπὸ τοῦ ἀνω, ἀξω, ἀνοκινῶς, καὶ ἀνοχα, καὶ ἀνόχα ἀπηνῶς, abiecit alterum γ. διὰ τῆρ καλλιφωνίαν, & ἀνόχα factum est. Medium uerò præteritum trium syllabarum esse potest. Nam primam syllabam eandem esse oportet cum prima præsentis, sicut in actiuo & passiuo. Secundam uerò, & tertiam per eandem consonantem geminatam enuntiari oportet, quæ quidem consonans & formatiua litera est præsentis temporis, & præteriti medi. ut ἄρω, ἦρα. καὶ μέσος ἦρα κινῶς, καὶ ἄρα ἀπηνῶς, cuius extrema per ρ. quæ est præteriti medi figuratiua, enuntiatur, & eadem repetitur in secunda & tertia syllaba, secundum regulæ præceptionem. sic, ἰδω, ἴνα. καὶ μέσος ἰδω κινῶς, καὶ ἰδιδο ἀπηνῶς. ὄλω, ὄλω κινῶς, καὶ ὄλω ἀπηνῶς. ὄπω, ὄπω κινῶς, καὶ ὄπω ἀπηνῶς. Sunt quædam uerba ab ο. incipientia, quorum præterito communi solum præponere consueuerunt. ut ὄρανα, ἑώρανα. ὄρα, ἑώρα. unde ἀνώρα eius compositum. ὄσμαι, ἑώσμαι. ὄνημαι, ἑώνημαι. At ἑοῖνα medium præteritum, ἐν τῷ οῖνα, cuius thema, ἑνω scilicet, non ab ο. sed ab ει. diphth. principium habet, idem patitur. Hoc idem faciunt in præterito imperfecto. ut ὄρω, ἄρωρ, ἑάρωρ. ὄνοῦμαι, ἑονοῦμαι. Et in aoristis. ut ἴνα, ἴνα, ἑνωας, ἑνωε, unde ξυνῖνε. ἑπα, ἑπα, ἑπας, ἑπε, unde προσῖπε. ὄσάμην, ἑώσάμην, μέσος ἀόριστος α. ἀπὸ τοῦ ὄθομαι.

Ἀνόχα.
Medium præteritum.

Verba ab δ. incipientia.

Sed hæc magis poetica sunt. In quibus aduertendum est, uocales præteritis communibus Atticorum more præpositas, præsentis seruare spiritum. ut ἐλεύθω, ἠλεύθα, ἐλήλυθα. ἀνδάνω, ἠνδανον. ὄρω, ἑώρω, ἑώρανα. ὄνω, ἑώνημαι.

Cautio de spiritibus.

F ὄνημαι.

DE PRAETERITO ATTICO.

Regula.

ὄνυμα. Est enim regula, ὅτι ἡ ἀττικὴ ἀναστροφὴ τοῦ πνεύματος τοῦ ἐνεστώτος φυλάττουσι. hoc est, Attice aucta spiritum praesentis seruant Sed quoniam dictum est tertiam syllabam corripendam esse, aduertendum est quo pacto id sit faciendum, quia η. mutatur in ε. ut ἀλύνω, ἡλυκα ποιῶς, ἢ ἀλύνειν ἀττικῶς. ω. in ο. ut ἔρω, ἔρωτα ποιῶς, ἔρωτα ῥότικα ἀττικῶς. Si fuerit diphthongus ει. uel ου. uel ου. ει. quidem abiicit ε. ut ἀλείφω, ἤλειφα, ἀλύλιφα. ἐρέειν κα τamen ἀπὸ τοῦ ἐρεῖδω, non abiicit ε. ne coincidat cum hoc praeterito ἐρέειν, cuius thema est ἐρέω διὰ τὸ ι. quod conueniendo significat, hoc idem facit & eius praeteritum medium, & passiuum. ut ἔρειδα, ἐρέειδα, ἔρεισμαι, ἐρέεισμαι. ἐρεῖδαται uerò tertia persona pluralis ἰωνικῶς ἀπὸ τοῦ ἐρεῖσαι tertia singulari ἀττικῶς corripit tertiam, non ε. sed ι. abiicendo, contra regulam iam dictam, quod factum est non Atticorum more, sed Ionum. ει. abiicit ε. ut ἔλυθω, ἔλυκα, οἰ. ἐλύθουκα, ἢ μίσησ ἐλύθουκα. οἰ. uerò abiicit ι. ut ἐτοιμάσω, ἐτοίμασμαι, ἐπιτόμασμαι. At ου abiicit υ. ut ἀνούω, ἠνούκα, ἀνούουκα, ἢ μίσησ ἀνούουκα. Interdum uerò Dores in huiusmodi praeteritis Atticis tertiam naturam longam seruant. ut ὄρω, ὄρῳ, ὄρῳ, ὄρῳ, ὄρῳ, ὄρῳ. ἀλάλημαι etiam, quod ab ἡλαλήμαι praeterito communi fit, cuius thema est ἀλείφομαι, tertiam habet productam, non tamen diphthongo, cum ex ea abieci tum sit ε. sed positione: quoniam non licuit ullo modo abiicere μ. consonantem, quae extremam syllabam accedit, cum sit de eius formali essentia, quod quidem accidit omnibus passiuis praeteritis, quae ante μαι. finalē aliquam habent consonantem. ἀλάλημαι uerò & ἀναχήμεαι Aeoica sunt, & praesentis temporis uerborum in μ. ut eorum constantur participia, hoc est, ἀλαλήμενος, & ἀναχήμενος, quae accentum habent in antepenultima, sicut τιθίμενος ἀπὸ τοῦ τίθεμαι. ἀλαλήντημαι etiam, ut quibusdam placet, praesentis temporis est. Sed de his in tractatu uerborum in μ. plenius dicetur. Sciendum est etiam, quando praesens incipit à λ. siue μ. Atticos abiicientes primum λ. siue primum μ. & interponentes ι. facere proprium praeteritum. ut λέιβω, λέιβα ποιῶς, ἢ ἐλεβα ἀττικῶς. μέρωμαι, μέμαρω ποιῶς, ἢ εἴμαρωμαι ἀττικῶς.

De correptione tertiae syll. praeteriti

ει. οἰ. ου.

Verba incipientia ab λ. & μ.

Υπερσυντέλιμος.

Ἐτετύφειν, fit à τετύφα præterito perfecto, extrema in ειν. mutata, sicut in primo tractatu dictum est. Sed hoc in loco illud annotandum est, quod quemadmodum Attici faciūt proprium præteritum perfectum actiuum, medium, & passiuum, quando cunq; uerba incipiunt ab aliqua mutabili uocalium, hoc est, α. ε. & ο. eodem modo faciunt & præteritum plusquamperfectum eorundem uerborū, augentes insuper principalem uocalem, quæ semper in præterito perfecto Attico corripitur. quoniã regula est, quod uerba à breui uocali incipientia, in præterito plusquamperfecto Attico tempore augent. ut ἀγνοῖχα, ἠγνόχημ. ὄρωρυχα, ὠρωρύχημ. ἀνίκα, ἠνικόχημ. Excipitur ἐληλυθα, ἠμέσος ἐλήλυθα, quod ἐλήλυθα, & ἐληλύθειμ facit absq; augmento. Excipitur etiam ἐώληπεμ, ἀπὸ τ' ἰολπα. & ὠρρημ, ἀπὸ τ' ὄρρηα. & ἰώχημ, ἀπὸ τ' ἰοικα, τρεπῆ τ' ο. μιμηροῦ εἰς ω. μιγα, ἠπὸ ι. ὑπογεγραμμένς, quorum prima corripitur, media uerò producitur καὶ ὑπερβιβασμόν τῷ ἡρόνου. hoc est, per transitionem temporis. Nam ἠδληπεμ & ἠόρημ, & ἠόχημ dicendum fuerat secundum antiquorum præceptionem. Hoc etiam aduertendum est, Iones dissol-

Regula Atticorum.

Ionum mos

uentes e. diphthongum primæ personæ in εα. & abijcientes v. ἐτετύφεια dicere, ἀπὸ τῷ ἐτετύφειν. & ἠδεια, ἀπὸ τῷ ἠδειν. ἠδεια μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσι μῦνονε. ἠδεια μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσι μῦνονε. Ὀδυσείας δ. & ἐπιποιθεα, ἀπὸ τῷ ἐπιποιθεῖν. Ὀδυσείας δ. ἦρας ἄγορ, οἱσι μάλισα πεποιθεα πᾶσαρ ἐπ' ἰθύρ. Ὀδυσείας δ.

At in tertia persona dissoluentes e. in duo ee. ἐτετύφει dicunt, ἀπὸ τῷ ἐτετύφει. & ἐπιποιθεῖ, ἀπὸ τῷ ἐπιποιθεῖ, & ἠδει, ἀπὸ τῷ ἠδει. ἠδεις γὰρ καὶ θυμόν ἀδελφιδόν ὡς ἐπονείτο. ἠδεις γὰρ καὶ θυμόν ἀδελφιδόν ὡς ἐπονείτο.

Cur autem abijcitur v. in prima persona, hæc assignatur ratio. Nam α. ἀπωσιμόν. ἢ ἀποβλητιμόν ὄσιν τῷ v. hoc est, abiectionum, nisi dictio ex declinatione in v. desinat. ut ἠμῶσα, τῆμ μουσαρ. ἔτυψα, ἔτυψαμ, tertia persona pluralis primi aoristi. Sed de his quæ patiuntur, & ubi nulla ratio inflexionis in v. cogit desinere, omnino illud abijcit. ut ξίρξην, ξίρξεα solutione η. in εα. sic ἐτετύφει, ἐτετύφεια. Dissoluunt quidem.

Quare v. abijciatur,

DE FORM. VERBORVM ACT.

- a. diphthongum in εα. in prima persona, cum α. sit forma
 tiua litera primæ personæ. ut τέτυφα, έτυψα. At in tertia per
 sona in duo εε. quoniam ε. est formatiua litera tertiæ perso
 næ. ut έτυπηε, τέτυφε, έτυψε. Loquor de integris dictionis
 bus, nam έβόα ex synæresi est, από τῷ έβόαι. Attici uerò con
 trahentes, ε. & α. in η. in prima persona, & duo εε. etiam
 in η. in tertia dicunt έτετύφη έγώ, & έτετύφη ενέινος. αντί τοῦ
 έτετύφη έγώ, & έτετύφα ενέινος. sicut ενεχίνη έγώ, & ενεχίνη
 ενέινος. ὡς παρ' Αριστοφάνη εν Άχαρνέσσι.
 Οτε δη ενεχίνη προσδοκῶν τὸν άισχύλον.
 αντί τοῦ ενεχίνην έγώ προσδοκῶν. Sic ηδην έγώ, η̄ η̄δην ενέινος.
 Ιμαδος α. Ος η̄δην τὰτ' έόντα, τὰτ' έαρόμνη.
 αντί τοῦ η̄δα tertia persona. In quibus nulla uidetur ratio,
 cur extremæ syllabæ, tam primæ quàm tertiæ ι. sit subscri
 bendum, etsi in quibusdam codicibus inueniatur, quod scri
 ptorum errore arbitror potius accidisse, quàm ulla ratione.
 Eustathius. Eustathius tamen εν τῷ ψ. τῆς ὀδυναίως super his differens
 tradit, η̄δα fieri εν τῷ η̄δην άπικῶς, non autem εν τοῦ η̄δην νοι
 νῶς, cuius uerba hæc sunt. Non simpliciter ex ijs quæ sunt
 η̄δην, & έπεποιήην, & similia, per solutionem η̄δα & έπεποι
 η̄α facta esse, sed ex Atticis, hoc est, η̄δην & έπεποιήην, quæ
 ab eis uidelicet η̄δην, & έπεποιήην facta sunt. Tradite
 Heracides. nim Heracides Atticos talia præterita plusquàm perfecta
 in η. solo terminare dicentes, η̄δην, έπεποιήην, ενενόηην. Et
 Panætius. sic ait Panætius scripturas habere apud Platonem, & Thu
 cydides huiusmodi consuetudine Attica usus est: & has di
 uisiones ex his dicit Iones proprie proferre η̄δα dicentes,
 resolutione η. in εα. hæc Eustathius. Sed utcumq; accipere
 uoluerimus, siue ex solutione crasim fieri η̄δα, η̄δην, siue ex
 η̄δην. crasim solutionem η̄δην, η̄δα, apparet ι. nullo modo extremæ
 syllabæ subscribendum esse. At in prima syllaba huius
 præteriti η̄δην subscriptur ι. Atticorum more, qui ε. præte
 ritorum in η. mutare consueuerunt: siue solum, siue in di
 phthongum. ut έδυνάμην, η̄δυνάμην. έβουλόμην, η̄βουλόμην.
 sic έδην, η̄δην, τροπή τοῦ ε. εἰς. η. η̄ τοῦ ι. υπογεγραμμένου, ὡ
 θην, η̄δην. Dores etiam has tertias personas per η. enunciare
 consueuerunt. Θεόκριτος εννοµέσσι.
 η̄ πόνη τίνος έλαιον εν ὀφθαλμοῖσιν ὀπάπην.

ἀντι

ἀντὶ τὸ ὀπίωται. Secunda persona ἐτετύφας. Tertia ἐτε-
τύφει κοινῶς, καὶ ἐτετύφει ἀήικῶς καὶ δωρικῶς, καὶ ἐτετύφει ἰωνικῶς.
Διῶνά. ἐτετύφειτορ, ἐτετυφέιτιρ. Πληθυντικά. Ετετύφαιμερ
κοινῶς, καὶ ἐτετύφαιμερ δωρικῶς. ἐτετύφατε. ἐτετύφασαμ κοινῶς,
καὶ ἐτετύφασαμ ἀήικῶς καὶ δωρικῶς, ὡς ἦδισαμ.

Αόριστος πρώτος.

Ἐτυψα, à futuro fit, ω. in a. mutato, ac ε. cōmuni augmen Indefinitum
to syllabico præposito, seruata etiam eiusdem futuri con- primum.

sonante ante α. finalem. ut τύψω, τύψω, ἔτυψα. Excipiuntur
ἔπα, ἀπὸ τοῦ ἔπω. & ἦνεγμα, ἀπὸ τῶ ἐνέγω. quoniā non seruant ἔπα.

futuri consonanteis. Nam enunciandi fuerant, alter per ψ.

ut ἔψω, εἴψα. alter uerò per ξ. ut ἐνέξω, ἦνεξα. Excipiuntur &

ἔπινα, ἀπὸ τῶ τίθημι. & ἔδωκα, ἀπὸ τῶ δίδωμι. & ἦνα, ἀπὸ τῶ ἴημι,

quod mitto significat. qui quidem aoristi enunciandi fue-
rant per consonantem suorum futurorum, hoc est, σ. ut ἔθνη-

σα, ἔδωσα, ἦσα. In usu tamen non habentur per η. nec uarian

turn nisi in indicatiuo. ab ἔπα tamen fit ἔπορ, ἐπάτω, τὸ προσα

τικόν, sicut ab ἔτυψα, τύφορ, τυψάτω. Οδυσείας γ.

Ὅτ' ἄλλοι μίνετ' αὐτῷ ἀολλείης, εἴπατε δ' εἴσω δμῶϊσι.

καὶ Ἡσίοδος ἐρθερονομία.

εἴπατε δ' ὡς τὰ πρώτα θεοί, καὶ γαῖα γίνοντο.

& εἴπας, εἴπαντος, καὶ εἴπαμην μίσις ἀόριστος α. unde ἀπεπάαμην,

ἀπέπατο Καλλιμαχος.

Ὅν δ' ἔπειπ' ἀκλαυτεὶ περὶ βωμόν ἀπέπατο κνυλώσασθαι.

ab ἦνεγμα uerò ἦνεγμαμην μίσις ἀόριστος α. unde ἐνεγμα καὶ ἐνεμά ἦνεγμα.

ὦ τὸ προσαιτικόν. quod his quidem duobus aoristis eue-

nit: quia π. & η. & si mutæ sunt, tamen dimidiū consonan-

tium eorum futurorum, hoc est ψ. & ξ. nam ψ. uim habet π.

& σ. ξ. uerò η. & σ. . Herodianus enim dicit, ὅτι οἱ φιλᾶξαν

τες καὶ ἡμισυ τῶ σοιχεῖον ἐκλίθησαν. εἴπα γὰρ ὠφελειρ εἶναι εἴψα. καὶ

ἦνεγμα ὠφελειρ εἶναι ἦνεξα. Hoc idem patitur & ἦνεγμα ἀόρι- ἦνεγμα.

σος α. ἀπὸ τῶ ἐνέγω. Οδυσείας θ.

Δῶρα, τὰ οἱ φαίνεις ἀμύμονες ἐνθάδ' ἐνεκαμ.

καὶ τὸ προσαιτικόν ἐνεκορ, ἐνεκάτω. Οδυσείας θ.

καὶ χερυσσὶο τάλαντον ἐνεκατε τιμῆεντος.

Vbi aduertendum, prius esse ἐνέγω, deinde ἐνέγω, ὡλεονα

σμῶ τῶ. quo in u. uerso, sicut αἰεὶ αἰέρ. u. uerò in γ. sequente η.

fit ἐνεγω. Excipiuntur etiam ἔχενα, & ἔχεια, ἀπὸ τοῦ χέω. &

DE FOR. VERBORVM ACTIVO.

ἔμια, ἀπὸ τοῦ κείνω. & ἔσεια, ἀπὸ τοῦ σείνω. & ἕλευα, ἀπὸ τοῦ ἀλέω.
 Aoristi per
 nultima. qui quum omnino futuri consonāteis respuant, purē enun-
 tiantur. Penultimam uerò eandem habet cum futuro, &
 uniuersaliter natura aut positione productam. ut αἰούω, ἡ-
 νουσα. τύπῳ, ἔτυψα. Aliquando uerò natura, & positione. ut
 ἤμεψα. Sed de his in primo tractatu satis dictum est.

Secunda persona ἔτυψας. Tertia ἔτυψε. Δυϊκά. Ἐτύφα-
 τος, ἔτυπάτηρ. Πληθυντικά. Ἐτύφαμερ, καὶ ἔτύφαμεθ
 δωρικῶς. ἔτύφατε, ἔτυψαμ, à genitiuo sui participij fit, quum
 nō sit ὀξύτονος, abiecta τος, syllaba. ut τύψας, ψαντος, ἔτυψαμ.
 Ἀόριστος β.

Secundum
 indefinitum. Secundus aoristus actiuorum à priori fit, mutata finali
 in ορ. breuem, & figuratiua posita ante ορ. loco eius literæ
 quæ finalem præcedit in primo aoristo: & est parium syllab-
 arum cum primo, si fit à grauitono themate. ut τύπῳ, ἔτυ-
 ψα, ἔτυπορ. Si autem à circumflexo, minuitur una syllaba.
 Regula. ut δουπέω, δουπέω, δουπέω, ἔδουπησα, ἔδουπορ. Quia quando
 cuncq; futurum primū superat præsens circumflexum, tunc
 medium præteritum minuitur una syllaba ab actiuo.

Secundus aoristus à primo. ut κτυπέω, μέλλωρ κτυπήσω, παρὰ
 κείμενος ἔκτυπησα. μέσος ἔκτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔκτυπησα. δευ-
 τερος ἔκτυπορ. Futurum uerò secundum in uerbis circum-
 flexis in usu non est. Quæ quidem tempora, hoc est, mediū
 præteritum, & secundus aoristus, in prima & secunda con-
 iugatione circumflexorum rarò inueniuntur. In tertia uerò
 nunquam. & ab his uerbis solum fiunt, quæ in ο. non purū
 desinunt. ut δεπέω, ὀλιπέω. Sed de hoc in præterito medio la-
 tius tractatur. Quando uerò futurum pareis habet syllab-
 as cum præsentem, tunc medium præteritum parium est syl-
 labarum cum actiuo, & secundus aoristus cum primo, & se-
 cundum futurum cum primo. ut τύπῳ. μέλλωρ τύψω. παρὰ
 κείμενος τέτυπα. μέσος τέτυπα. ἀόριστος πρῶτος ἔτυψα. δευτερος

Penultima
 secundi aori
 sti. ἔτυπορ. μέλλωρ α. τύψω. μέλλωρ δευτερος τυπέω. Corripit au-
 tem penultimam à themate grauitono existens secundus
 aoristus. ut λήβω, ἔλαβορ. πάλω, ἔπαυορ. Oportet autem il-
 lum polysyllabum esse, alioqui hoc non esset uniuersale.
 Εἶδορ enim, & εἶλορ, & εἶκορ, & εἶκορ, & εἶλορ, & εἶκορ, & εἶ-
 λορ, unde ἤγαγορ, longā habent penultimam ratione prin-
 cipalis

cipalis, hoc est, primæ syllabæ. Nam dissyllabi existentes eandem habent & primam & penultimam. At ἔσχορ, παρῆσει τῷ σ. producit penultimam: ἀπὸ τῷ ἔχω θέματος, secundum aliquos. Sed melius ἀπὸ τοῦ σχῖω. σχῶ, σχῆσω, ἡσχισα, ἔσχορ. Qui quidem aoristus, & si eius thema circumflexum monosyllabum sit, formari tamen potuit: quod medio præterito nõ euenit. unde σχῶρ, σχῶντος eius participiũ. Οδυσ. α. ἄλλοι σχῶρ κεφαλῆν, ἰνα μὴ πενθοῖσθ' οἱ ἄλλοι.

& σχῖ τὸ προσωτινὸν, καὶ σχῖς προοδίσει τῷ σ. καὶ μῖσος, σχοῦ, σχῖσθαι, unde παρῆσει καὶ ἔσχορ. ἴδουρ uerò ratione penultimæ corripitur, & poëticum est. Quædam tamen polysyllaba positione penultimam producunt: quorum thema quampiam mutari habet in ultima, & ante mutam ρ. immutabilem.

ut παρῆσθαι, ἔπαρθον. δέριω, ἔδαριον. μάρῃω, ἔμαρῃον. ἔπαρθον uerò & ἔδρακον poëtica sunt, κατὰ μετάθεσιν. His adiungitur ἔπληρον, licet ρ. non habeat ante mutam. et ἔπιφνον. ἔπληρον etiam, quod penultimam habet productam differentię causæ. Επληνον enim ad corpus refertur: ἔπληνον uerò ad animam. In circumflexis autem uerbis corripit penultimam secundus aoristus, quando cunq; thema solam consonantem habet ante ω. finalem. ut κτυπῶ, ἔκτυπον. πεισῶ, ἔπεισον. Excipiuntur δουπῶ, ἔδουπον. εὔρω, ἔυρον. Quando autem thema duas habet consonanteis, penultima positione producitur. ut χραισμῶ, ἔχραισμον. ὀλιθῶ, ἔλιθον. βλασπῶ, ἔβλασον. ἁλαθῶ, ἔηλαθον. ἄμαρτῶ, ἔμαρτον. ἡμβροτον uerò mutatione α. in ο. & traspositione ρ. & interpositione β. inter μ. & ρ. quum modo nullo cohærere possint in eadem dictione, corripit penultimam. Quando autem corripitur penultima secundi aoristi, & quæ in quas mutantur, in primo tractatu satis dictum est.

Sed aduertendum est, uerba in ω. purum desinentia, si in penultima habuerint aut εν. aut ου. nequaquam formare posse, neque medium præteritum, neq; secundum aoristum: præter ἀνούω, cuius medium præteritum est ἠνούοναι, καὶ ἀνύοναι ἄπληως. Secundus aoristus ἠνούον, ut quibusdā placet. Videtur tamen non posse recte formari huiusmodi aoristus ἠνούον, quibusdā regulis inter se pugnantibus, quæ huiusmodi sunt.

Quæ penultimam positione longā habent.

Επαρθον.
Εδρακον.

Επληνον.

Ημβροτον.

Verba in ω. purum.

DE FORM. VERBOR. ACTIVOR.

Τὰ εἰς ω. λήγοντα ῥήματα, πῆεν. ἢ ου. διφθόγγω παραληγόμενα, μίσην παρακειμένον οὐ ποιεῖ. οἷον βασιλέω. ἰππεύω. δουλεύω. κρούω. πλήρ τῷ αἰούω, ὅθεν μίσην παρακειμένος ἦνονα, καὶ ἀπὸ τῆς ἀκινήσας. καὶ ὡς μίσην παρακειμένου ὄντος ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐκ ἔστιν. ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος πρὸ τῷ ου. ἔχει τὸ σύμφωνον τῷ μέσῳ παρακειμένον. τοῦ δὲ μίσην παρακειμένου μὴ ἔχοντος, ἀλλὰ καὶ θαρυνόντος, ἀπέλειπερ ὁ δεύτερος ἀόριστος. καὶ ἐπειδὴ ὁ δεύτερος ἀόριστος αἰὶ βραχεία παραλήγεται. καὶ εἰ ἐγένετο, ἦνονορ ὡφάτερ εἶναι μακρόν, ὡς ἦνονα, ὅπερ ἄτοπον. id est, Verba in ω. desinentia. per εν. diphthongum aut ου. penultimam habentia, præteritum medium non faciunt. ut βασιλέω. ἰππεύω. δουλεύω, κρούω. præter αἰούω, unde præteritū medium ἦνεσθ. & Atticè ἀκινήσας. Et quomodo existente medio præterito, secundus aoristus non extat? quoniam secundus aoristus mediæ præteriti consonantem ante ου. habet. Medio autem præterito non habente, sed purè prolato, secundus deest aoristus. Etiam quia secundus aoristus penultimam semper corripit, etsi fieret ἦνονορ, eadem producta esse deberet sicut ἦνονα, quod absurdum est. Inuenitur tamen ἔπαορ ἀόριστος β. unde ἔπαυρ, καὶ ἀνεπάυρ, ἀόριστος β. παθητικὸς ἐν συνθειῶν. id est, in usu. Cuius præteritum medium, hoc est, πέπαυα, ἐν τῷ παύω absq̃ consonante purè profertur, per αυ. scilicet diphthongū: qua soluta, secundus aoristus α. solum admittit. Secunda persona à prima singulari fit ου. in ες. mutata. ἔτυπορ, ἔτυπες. Tertia ἔτυπε. & alia quæ præteriti imperfecti formationem omnino sequuntur.

Μέλλωρα.

Futurum primum. Τὸ ψω, à τὴν ῥω præsentī fit, idē habens principiū: quod quidem nō omnibus accidit uerbis. Nam θέψω & θέψω per θ. scribuntur, & si illorum themata τ. habeant antisti chū eius. **Regula.** ut τρέψω, & τρέχω. Sciendum tamen hæc quoq̃ per θ. scribenda fuisse, θέψω, & θέχω. Sed quia regula est, ὅτι οὐδέποτε δις σύλλαβος λέξις θέλει εἶναι ἐν χρισίαι, τῆς προτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης ἀπὸ δασείας, καὶ τῆς δευτέρας ἀπὸ δασείας. id est, quod nulla dictio disyllaba sit in usu, cuius prior syllaba incipiat à crassa, altera quoq̃ à crassa principium habeat. Propterea cautum est, ut prior crassa in præsentī in propriam tenuem mutata sit: sed in futuro seruata, quamuis ε. sequatur, quod crassum

crassum spiritum uidetur habere. Sed de eo regula est, ut
 cum crassis crassum sit, cum tenuibus tenue. Excipitur eti-
 am ἐξω, ἀπὸ τῷ ἔχω, quod aspiratur ad differentiam ἐξω ad-
 uerbij loci secundum aliquos. At Eustathius ἐν τῷ 1. Οδοσ-
 εας, eadem utitur ratione in hoc uerbo ἔχω qua usi sumus
 in τρέφω, & τρέχω, quod Heraclidæ autoritate confirmat,
 dicens, Φησὶ γὰρ ὁ βαβυλῶν Ηρακλείδης, ἐν τῷ ἔχω δασύ ἢν τὸ ε. ἐψι-
 λῶν δὲ δια τῆρ ἐπιφορὰν τῷ χ: διὸ ἰδασύνθη ὁ ἐξω μίλλωρ, διδά-
 σκωρ ἀπὸ τῶν ἀντιῶν τοῖς ἐνεσῶσι πνευμάτων ἀρχιδαι τοὺς μέλι-
 λοντας. hoc est, Dicit enim profundus Heraclides, in ἔχω as-
 spiratum erat ε. sed tenue factum fuit ob illationem χ: id-
 circo aspiratum est ἐξω futurum, docens ab eisdem spiriti-
 bus cum præsentibus incipere futura. Ante ω. ψ. habet fu-
 turum, cum primæ sit coniugationis grauitonoriū, in quo
 est σ. potestate. Quoniam omne futurum cuiusuis con-
 iugationis hanc appetit consonantem, & eam uel actu, uel
 potestate habet. ut λίζω, λέξω. πείθω, πείσω. φράζω, φράσω. ἀ-
 κούω, ακούσω. Excipiuntur uerba quintæ coniugationis,
 quorum futurum in ω. desinens circumflexum, per eandem
 immutabilem præsentis enuntiatur. ut ψάλλω. μίλλωρ ψα-
 λῶ. νίμω, νιμῶ. φαίνω, φανῶ. σπείρω, σπερῶ. Aeoles tamen
 consueuerunt, & cum σ. & accentu acuto in penultima, hoc
 idem futurum proferre. ut ψάλλω. σπείρω. ὄρω, ἀπὸ τῷ ὄρῶ.
 igitur μινῶ, μίνω. & κρινῶ, κρίνω. Sed cōmuniter in usu
 non sunt ob difficilem enuntiationem. Multa tamen hu-
 iusmodi futura apud poëtas inueniuntur. Dores uerò fu-
 turum quoq; tam actiuum, quàm medium, uerborum ali-
 rum coniugationum circumflectunt: non solum grauito-
 norum, uerum etiam circumflexorum, & terminatorum in
 μ. ut τυψῶ. πλεξῶ. πεισοῦμαι. ἐσοῦμαι. unde πεισεῦμαι. ἐσεῦμαι, τρο-
 πῆ πῆσ ου. εἰς εν. ὡς ἀλῶ, ἀλοῦμαι, ἀλευμαι, κατ' ἀναλογίαν. At in
 subiunctiuo modo, hæc eadem accentu graui enuntiant.
 ut ἐὰρ τυψῶ, ἐὰρ πλεξῶ. Vbi aduertendum est, Dores uer-
 tere ου. diphthongum aliquando in ω. & hoc in nominis
 bus cum diphthongus non sit ex synæresi. ut μοῦσα, μῶσα.
 βουκόλος, βωκόλος. Aliquando autem in οι. quod parti-
 cipijs fœmininis grauitonorum præsentis temporis euenit.
 ut τυήσουσα, τυήσοισα. γελάουσα, γελάοισα. Nonnunquàm
 G uerò

Regula.

ἐξω.

Eustathius.

Verba quin-
tæ coniuga-
tionis.

Aeoles.

Dores.

ου. in ω.
mutari.

ου. in οι.

DE FORM. VERBOR. ACTIV.

ov. in ev. uerò in ev. cum ex synæresi sit diphthongus. ut δημοδίνε-
 os, δημοδίνους, μοδίνεος, ποιέουσα, ποιούσα, ποιεύσα. Eos
 dem modo & in uerbis circumflexis, ut δρχιόνται, δρχούνται,
 δρχεύνται. & in medijs futuris indicatiui modi. ut κείσομαι,
 κείσομαι, κείσομαι, κείσομαι, & alia. Nec
 me fugit quosdam esse, qui asserant, hæc eadem etiam
 in modo subiunctiuo circumflexi, & per e. diphthongi
 scribi: adducentes illud Theocriti, μήμεν λαβάσειδε τῶς
 ἀμπέλους. sic enim illi legunt, quibus nequaquam adhareo,
 cum præsertim in pluribus uetustissimis codicibus λαβάσει-
 δε προπαροξύτωνος scriptū inuenerim, ἀπὸ τοῦ ἰὰρ λαβήσομαι,
 τροπή τῶ η. εἰς α. λαβάσομαι. λαβάσει, λαβάσεται, quod & in
 antiquis Theocriti commentarijs super illud,
 Αὔθις ὄπως σάση δις κίχλος ἀτορ ἰοῖσα.

Locus Theocriti emendatus.

Verba in
 ζω.

Penult. futuri primi.

Verba quin-
 tæ coniug.

Annotatio.

sic legimus, τὸ δὲ σαση τινὲς περισπᾶσιρ. ἀλλ' ἀμαρτάνουσι. &
 γὰρ ὑπολαμπὰ τῶρ ἐνιμάτων ὁμοίως ἡμῖν προφέρουσι. ἰὰρ σάσω-
 μαι, σάση, σάσεται, ἀπὸ τοῦ ἰὰρ εἴσωμαι. τροπή τοῦ η. εἰς α. δια-
 ρικῶς, ἢ ἔ' ὅμοια. Attici quoque in uerbis terminatis in
 abiecto σ. circumflexum faciunt futurum: tam actiuum
 quàm medium. ut νομίζω, μέλλωρ. νομίσω κοινῶς. ἢ νομῶ
 ἀήικῶς. βαδίζωμαι. μέλλωρ. βαδίσομαι κοινῶς. ἢ βαδιῶμαι
 ἀήικῶς. Penultimam etiam habet futurum æqualem
 tempore cum præsentī, aut maiorem, nunquàm uerò mi-
 norem. Excipitur πνίξω, πνίξω. & ἱρύκω, ἱρύξω. & ψύξω,
 ψύξω. quorum penultima præsentis est natura longa: futuri uerò penultima, positione tantum. Excipiuntur uer-
 ba quintæ coniugationis, quæ penultimam futuri corrip-
 piunt, cum aut alteram immutabilem abijciant. ut ψάλλω,
 ψαλλῶ. δάμνω, δαμῶ. aut ι. diphthongi. ut χαινῶ, χανῶ. νε-
 ρῶ, νερῶ. Sunt & quæ contrarium patiuntur. ut πνίξω,
 πνέσω. ῥέω, ῥεύσω. πνίξω, πνέσω. quorum futurum afflu-
 mit υ. ab antiquis positionibus, hoc est πνέω, ῥέω, πνέω.
 Etiam annotantur καίω, κεύσω. & κλαίω, κλαύσω. quorum
 penultima præsentis est αι. diphthongus: futuri uerò αυ.
 Quo in loco sciendum est, καύσω, ἢ κλαύσω Aeolica esse.
 καύω enim & κλαύω Aeoles dicunt, non tamen in omni-
 bus hoc faciunt, sed in his tantum, in quibus inuenerint
 aliquid

aliquid Atticos detraxisse, quemadmodum ἀπὸ τοῦ καίω, καίω, & κλαίω, κλάω dixerunt, subtracto ι. hæc igitur Aeoles καίω dicunt, & κλαίω, πλειονασμῶ τῷ υ. futurum uerò καίσω, & κλαίσω. Hoc autem in δαίω, & παίω non faciunt, cum apud Atticos nec δάω, nec παάω inuenerint. Sciendum est etiam omnia futura pareis habere syllabas cum præsentibus suis, non plures, neque pauciores. ut τύπῶ, μέλλω, τύψω. ἀκούω, ἀκούσω. Et si qua inueniantur quæ uidentur habere plures syllabas, aut pauciores quibusdam suis præsentibus: aduertendum est, quia ea non sunt eorum futura, sed aliorum. ut θελήσω, μελήσω, ὀφελήσω, βουλήσω, & alia huiusmodi, quæ uidentur esse futura eorum, quæ sunt θέλω, μέλω, ὀφείλω, βούλω per unum λ. sed non sunt, uerum illorum quæ sunt θελίω, μελίω, ὀφελίω, βουλίω. unde θελῶ, μελῶ, ὀφελῶ, βουλῶ, circumflexa, quæ Attici grauitona fecerunt. θέλω, μέλω &c. ποιήσω quoque & βοήσω, & χρυσώσω, & alia huiusmodi, non sunt à circumflexis ποιῶ, βοῶ, χρυσῶ, sed ab eorum perfectis, quæ sunt trisyllaba. ποίω, βοάω, χρυσόω. Sic etiam τυπήσω apud Aristophanem ἐν νεφέλαις. τῆρ μητέρῃ σπερ, ἢ σὲ τυπήσω. ἀπὸ τοῦ τυπήω, ῶ. θήσω quoque & σήσω, & ῶσω pauciores uidentur habere syllabas præsentibus suis, sed non habent, quia non existunt ab eis quæ sunt, τίθημι, ἵσθμι, δίδωμι, quæ annumerata reduplicatione trisyllaba sunt, sed à primitiuis horum: θέω scilicet, & σάω, & δόω, ut suo loco planius ostendetur. ἀνξω quoque, & ἀλέξω, & ἔψω Attica sunt themata, & grauitona, quæ quidem secundum regulam communem circumflectuntur. Nam uerba in ψω. & in ξω. desinentia circumflectuntur. ut διψῶ, γιψῶ, κειψῶ, φλοδοξῶ, φιλοδοξῶ, ἀνξῶ, ἀλέξῶ, ἔψῶ. ἀνψω uerò & ἀλέξω, & ἔψω Atticorum more ex circumflexis grauitona facta sunt. Futura tamen fiunt non ab Atticis grauitonis, sed ab his quæ synæresim patiuntur. ut ἀνξέω, ῶ. ἀνξήσω. ἀλέξέω, ῶ. ἀλέξήσω. ἔψέω, ῶ. ἔψήσω.

Futurum præres syllab. cum præsen. habere.

Τυπήω.

Verba in ψω. & ξω.

Consonantes autem futuri hæc sunt, ψ. ξ. σ. λ. μ. ν. ρ. Solet autem queri, cur in prima coniugatione futurū habeat ψ. in secunda ξ. in tertia σ. in quarta indifferens sit, in quinta immutabiles, & in sexta etiam σ? Dicendum, præsens proportionem habere ad genitiuum nominum, futurum

Quæstio de futuro.

DE FORMATI, VERBOR. ACTIV.

uerò ad nominatiuum. Nam cum nominatiuus enuntiat^r per ψ. genitiuus declinatur aut per β. aut per π. aut per φ. ut ἀραψ, ἀραβος. νύκλωψ, νύκλωπος. νίνυψ, νίνυφος. Sic in prima coniugatione præsens, cum proportionem habeat ad genitiuum, effertur aut per β. aut per ω. aut per φ. aut per π̄. ut λείβω, τέρπω, γράφω, τυπῶ. Futurum uerò per ψ. cum sit nominatiuo proportionatum. λείψω, τέρψω, γράψω, τυψῶ. Nam ψ. potestate complectitur β. φ. & σ.

Nominatiuus in ξ.

Rursus, quando cunq̄ nominatiuus effertur per ξ. tunc genitiuus per γ. aut κ. aut χ. aut ιτ. declinatur. τίτιξ τίτηνος, φοίνιξ φοίνικος, ὄνυξ ὄνυχος, ἀναξ ἀνακτος. huius gratia, quando cunq̄ præsens per γ. uel κ. uel χ. uel ιτ. enuntiat, futurum per ξ. effertur. ut λέγω, λέξω. πλένω, πλέξω. βρέχω, βρέξω.

Nominatiuus in σ.

ξ. enim uirtute cōprehendit γ. κ. χ. Etiam quando cunq̄ nominatiuus per σ. effertur, & imparibus syllabis declinatur, tunc genitiuus per δ. aut θ. aut τ. aut per ος. purum enuntiat. ut πάρις πάριδος, ὄρενις ὄρενιδος, λαχῆς λαχίτος, βότρυς βότρυδος. huius gratia quoties præsens δ. aut θ. aut τ. aut ω. purū habet sicut in sexta coniugatione, tunc futurū per σ. effertur. ut ἄδω ἄσω, πείθω πείσω, πείπω πείσω, ἀκούσω. Imparibus syllabis dictū est propter καλός καλοῦ. in his enim & similibus nominatiuus effertur per σ. At genitiuus neq̄ per δ. neq̄ per θ. neq̄ per τ. neq̄ per ος. purum enuntiat, quoniā non imparibus syllabis, sed paribus declinatur. In quarta uerò coniugatione futurum nūc σ. habet, nunc ξ. sed de hoc satis dictū est supra. At in quinta, quæ ex quatuor constat immutabilibus, eadē est proportio futuri ad nominatiuū, quæ est præsentis ad genitiuum: quoniā ubiq̄ eadem seruantur immutabiles. ut μέμωρα μείμωνος, ἦτορ ἦτορος. Sic μένω μείνω, σπείρω σπείρω. quam ob rem ἀμετάβολα, hoc est, immutabiles appellatæ sunt.

Futurum secundum.

Μέλλων δῦτερος. Secundum futurum τυπῶ, fit à secundo aoristo, abiecto augmento, & extrema in ω. circumflexū mutata: eademq̄ penultima uocali, ac eius consonante, quæ figuratiua coniugationis est, omnino seruatis. ut τυπῶ, ἔτυπον, τυπῶ. σπείρω, ἔσπαρον, σπαρῶ. Secunda persona τυπέεις. Tertia τυπῆαι. Δυνικά. τυπῆατον, τυπῆατον, à secunda plurali, re. in του, conuersa.

conuerſa. Πληθυντικά. Prima perſona à prima ſingulari, ω. in ου. diphthongon, & adiuncta μερ. ſyllaba. τυπώ, τυπώμερ. Secunda à prima plurali, ου. in α. & μερ. in τε. μις tatis. τυπᾶτε Tertia etiam à prima plurali, μερ. in σι. conuerſa. τυποῦσι, accentu circumflexo ubiq̄ ſeruato.

Formationes aliorum modorum uerbi actiui.

AD formationem temporum omnium aliorum modorum, aduertendum eſt primò, præſens & præteritum imperfectum declinari ſimul: præteritum perfectum & præteritum pluſquàmperfectū ſimul. Quæ tempora in modo indicatiuo diſtincta ſunt, ut ſupra patuit. Secundò, omnia præterita tempora, hoc eſt, παρωχημένους, in his modis abijcere augmentum, ſiue temporale ſit ſiue ſyllabicum, ſicut & participia: & ſimile præſenti indicatiui principium habere, dempto præterito perfecto, & paulò poſt futuro: quæ in omnibus modis & participijs propriū ſeruant augmentum.

Adnotatio.

Προſαυτινά ἐν ἐργητικᾷ. Ενισῶς ἢ παρατατικῶς.

TΥπῆ, τυπῆτω. Δυϊνά. τυπῆτορ, τυπῆτωρ. Πληθυντικῶς τυπῆτε, τυπῆτωσαρ. Quo in loco ſciendū eſt, ſecundam perſonam imperatiuorū actiuorum omnium, extremā corripere ſyllabam: niſi fiat ſynæreſis, quam tertia producit, & per ω magnum ſcribitur. In plurali uerò tertiā perſonam extremam corripere, & producere penultimam. ut τυπῆτωσαρ, ἢ ἀπῆιδος τυπῆδοντωρ, ad ſimilitudinem genitiui pluralis eius participij. οἱ τυπῆοντες, τῶρ τυπῆδοντωρ.

Imperatiuus.

Παρανεμένος ἢ ὑπερσυντέλιος.

Τετυφῆ, à tertia perſona præteriti perfecti actiui: nulla mutatione facta. Tertia à ſecunda fit, adiuncta τω. τετυφῆτω. Δυϊνά. τετυφῆτορ, τετυφῆτωρ. Πληθυντ. τετυφῆτε, τετυφῆτωσαρ.

Præterita imperatiua.

Αόριστος α.

Τυψορ, à tertia perſona ſingulari ἔτυψε, extrema in ορ. cōuerſa. Τύψε tamēn eſſe debuerat: at Syracuſanorum conſuetudo obtinuit, ut in ορ. potius quàm in ε. enunciaretur. Illi enim ε. in ορ. uertentes, faciūt ſecundam perſonam imperatiuorum actiuorum. ut λάβε, λάβορ. ἀνελε, ἀνελορ. ſic τυψῆ, τυψορ. Tertia perſona τυψάτω, quæ ſecundum analogiam

Indefinitum imperati. Syracuſanorum mos.

DE FORM. VERBOR. ACTIVOR.

giam imperatiuorum in ε. desinentium, διὰ τὸ ετω. formanda fuerat. Sed quia primus aoristus natura ubiq; adpetit

α. ut ἔτυψα, τύψας, τύψαντος, τύψαιμι. propterea & imperatiuus per α. potius quam per ε. enunciatur. Δυνικά. τύψαστορ, τυψάτωρ. Πληθυντικά. τύψατε, τυψάτωσαν, καὶ ἐπιπύωσιν. τυψάντων. Inuenitur tamen apud poetas οἷσε ἀντὶ τοῦ νόμου σορ. & ἄξει, ἀντὶ τοῦ ἄγε, & similia: quæ & si habent consonantem primi aoristi, nihilominus presentis temporis sunt.

Verba à futuro formata.

Nam multa uerba sunt, quæ à futuro ad præsens deducuntur, & eius seruant consonantem, quemadmodum & primus aoristus: & non nisi usq; ad præteritum imperfectum uariantur: nec ullius sunt coniugationis, quum per consonantem futuri efferantur in præsentem. ut δύω. μέλλωρ δύσω. ὁ ἐνεσὼς δύσω, δύσεις, δύσα. παρατατικός ἐδυσσορ, ἐδυσσεις, ἐδύσας. ὁ μέσος ἐδυσσομήρ, ἐδύσσου, ἐδύσεται. Οδυραίης γ.

Δύσετό τ' ἦλιος, σιούωρ τότε πᾶσαι ἄστρια.
ὄρω. μέλλωρ ὄρσω αἰολικῶς. ὁ ἐνεσὼς ὄρσω, ὁ παρατατικός ὄρσορ, ὄρσεις, ὄρσει. ὁ μέσος ὄρσομήρ, ὄρσου, ἢ ὄρσει ἰωνικῶς. τὸ προσαικτικὸρ, ὄρσου, ἢ ὄρσειο. Ἰλιάδος π.

Ορσειο διογενὲς πατρὸς κίλης.
οἶω τὸ κομίζω ἄχρησορ. ὁ μέλλωρ οἶσω. ὁ ἐνεσὼς οἶσω, ὁ παρατατικός οἶσορ, οἶσεις, οἶσει. τὸ προσαικτικὸρ, οἶσει, οἶσέτω. ἀντὶ τοῦ κομίζωρ, fer. Οδυρ. γ. Οἶσε θεῖορ γρηῦν, καὶ ὠρ ἄνος, οἶσε δέμοι πάρερ, ἢ Ἰλιάδ. τ.

Τὰ δὲ δῶρα ἀνάξ ἀνδρῶν ἀχαμμένων
Οἶσέτω ἐς μείλιγ ἀγορήρ.
ἄγω. ὁ μέλλωρ ἄξω. ὁ ἐνεσὼς ἄξω. ὁ παρατατικός ἄξορ, ἄξεις, ἄξει. τὸ προσαικτικὸρ, ἄξει, ἄξέτω. Ἰλιάδος γ.

Ἀξέτε δὲ πριάμοιο βίηρ. ὄφρ' ὄρειαι πῖσά τ' ἀμνη.
Quibusdā tamen placet ut hæc sint primi aoristi per transformationem ορ. in ε. ut οἶσορ, οἶσει. ἄξορ, ἄξει. Sed his aduersari uidetur horum penultima ε. scilicet, quum primus aoristus in penultimam α. ubique adpetat. Non loquor de secunda perf. singulari, quæ in ορ. definit: sed de tertia & de his quæ sequuntur. ut ἄξορ, ἄξάτω, ἄξατορ, ἄξάτωρ, & reliqua.

Indefinitum secundum.

Αόριστος β.
Τύπει, à tertia persona secundi aoristi. ut ἔτυπε, τύπει, τοπίετω, παροξτόνωσ. Adnotantur ab antiquis tres aoristi secundi: qui quum producant penultimam, contra communem regulam,

regulam, etiam mutauerunt accentus locum, ut ἐπέε, ἐλθέ, ἴδε. λάβε uerò, & ἴδε cōmuniter grauitona sunt: Atticè uerò ὀξύτονα. ut λαβέ, ἴδε. Δυϊκά. τύπετορ, τυπέτωρ. Πληθυντ. τύπετε, τυπέτωσαρ, ἢ ἀπὸ τῆς τυπέτωρ. Aduertendum est, futurum non inueniri in modo imperatiuo, nec subiunctiuo; aristos uerò utriusq̄ habere significationem.

Adnotatio.

Εὐθημῶν ἐνεργητικά.

Optatiuorum uerborum omnium; tam actiuorum quàm passiuorum, & mediorum: nec grauitonorum solum, uerum etiam circumflexorum, & desinentium in *μι*. proprium est terminare penultimam in diphthongum, siue propriam siue impropriam. Sed eorum formatio uaria est. Quare uidere oportet, unde & quomodo singula formētur: & primum de formatione actiuorū.

Optatiuus.

Tempora igitur optatiui modi actiuorum, fiunt à genitiuis participiorum eorundem temporum, extrema in *μι*. mutata, & abiecta *υ*. consonante, si in eam penultima participij desuerit: cuius loco ponitur *ι*. uocalis ut fiat diphthongus ex penultima uocali, & *ι*. addito. Si uerò penultima participij fuerit *ου*. diphthongus, mutabitur in *οι*. quum omnino in penultima oporteat diphthongum esse, cuius *ι*. sit subiunctiua uocalis.

Formatio
nes optatiui

Ενεσῶς καὶ παρατατιῶς.

Τύποιμι, ergo est à genitiuo participij, ut dictum est, τύποιμι, τυπέοντος. Secunda persona à prima fit, extrema in *σ*. conuersa, τύποις. Tertia à secunda, expuncto *σ*. τύποι.

Præsens.

Δυϊκά. Secunda persona à secunda plurali, τε. in *τορ*. conuersa, τύποιτε, τυπέοιτορ. Tertia à secunda duali, extrema in *τηρ*. conuersa, τυπέοιτηρ. Πληθυντικά. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in *μερ*. conuersa, τύποιμερ. Secunda à prima plurali, μεν. in *τε*. conuersa, τύποιτε. Tertia etiam à prima, subtracto *μ*. τύποιερ. Et

Adnotatio.

quoniam dictum est, secundam personam singularis numeri à prima fieri, extrema syllaba *μι*. scilicet in *σ*. conuersa, nouū fortasse uidebitur hoc considerantibus, uidelicet uocalem in consonantem mutatam esse, quum sint natura diuersæ.

Vocalem in
consonantem
mutari.

Ubi sciri uelim, mutationem quincufariam inueniri, Κατὰ πάθος, hoc est, per passionem. ut ἐλλαφοβόλος, ἐλαφὴ βόλος, τροπῆ αὐο. εἰς η.

Κατὰ

DE FORMATI. VERBOR. ACTIV.

Κατὰ παραγωγῆν, hoc est, per derivationem. ut λέγω, λόγος, τρέχω, τρόχος, τροπή τοῦ ε. εἰς ρ.

Κατὰ διάλειπτον, hoc est, per linguarum proprietatem. ut ἡδύ, ἀδύ, τροπή τοῦ η. εἰς α. δωρικῶς. ὄνερος, ὄνοιρος, τροπή τῆς ει. διφθόγγου εἰς τήν οι. αιολικῶς.

Κατὰ σύνθεσιν, id est, per compositionem. ut διμολογος.

Κατὰ κλίσειν, hoc est, per declinationem. ut ἀνείας, ἀνεῖου, τροπή τῆς ας. εἰς ου. ἀιαντος, ἀιαντι, τροπή τῆς ος. εἰς ι. λέω, λέγεις, τροπή τοῦ ω. εἰς ες. τίθιμι, τίθεις, τροπή τῆς μι. εἰς ς. τυφόμεθα, τροπή τῆς μαί. εἰς μίθα. ubi una syllaba in duas conuersa est: & alia huiusmodi infinita. Vbi liquidò ad praesens, & uocales in consonāteis, & consonanteis in uocaleis κατὰ κλίσειν mutatas esse. Non igitur mirandum in huiusmodi optatiuis μι. in σ. mutari: quandoquidē hoc κατὰ κλίσειν fieri contingit, ut dictum est.

Παρακείμενος.

Præteritum

Τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι, à genitiuo participij τετυφώσθαι, τετυφότης, τος. in μι. & adiuncto ι. penultimæ. Δύϊνα. τετύφοιτομ, τετυφοίτην. Πληθυντικά. τετύφοιμεν, τετύφοιτε, τετύφοιμεν.

Αόριστος α.

Indefinitum primum.

Τύψαιμι, τύψαις, τύψαι, à genitiuo participij τύψασθαι, τύψασθαι, Δύϊνά. τύψαιτομ, τυψαίτην. Πληθυντικά. τύψαιμεν, τύψαιτε, τύψαιμεν. Καί αιολικῶς, τύψαια, τύψαιας, τύψαιε. Δύϊνά. τυψαίτομ, τυψαίτην. Πληθυντικά. τυψαίμεν, τυψαίατε, τυψαίμεν.

Sed aduertendum est, solos Aeoles prima uti persona, hoc est, τύψαια. Atticos uerò secunda & tertia τύψαιας, τύψαια, & tertia plurali τύψαια.

Αόριστος β.

Indefinitum secundum.

Τύποιμι, τύποις, τύποι, à genitiuo participij τυπώσθαι, τυπώσθαι, sicut & praesens.

Μέλλω α.

Futurum primum.

Τύψοιμι, τύψοις, τύψοι, à genitiuo participij τύψωσθαι, τύψωσθαι.

Μέλλω β.

Futurum secundum.

Τυποῖμι, τυποῖς, τυποῖ. à genitiuo participij τυπώσθαι, τυπώσθαι, τος, & τὰ λοιπά, accentu circumflexo ubique seruato: nisi ubi finalis syllaba longa fuerit: quia tunc acuitur penultima τυποῖτην. quoniam longa ante longam acuitur, quòd uidelicet per

delicet penultimam circumflecti, quæ in secunda & tertia singulari ultima est, in omnibus numeris & personis uerborum quintæ coniugationis commune est secundo futuro cum primo, cum sint similia inter se, præterquam in penultima, quæ in nonnullis uariatur. ut σπέρω. μέλλω σπερω. ἢ μετοχή ὁ σπερῶν, τῷ σπερούντος, τὸ ἐνυτιόμ σπεροῖμι, διὰ τῷ ε. μέλλω β. σπαρῶ. ἢ μετοχή ὁ σπαρῶν, τῷ σπαρούντος, τὸ ἐνυτιόμ σπαροῖμι, σπαροῖς, σπαροῖ, διὰ τῷ α.

Verba quintæ coniugationis.

Υποτακτικά ἐνεργητικά. Εννεῶς ἢ Παρατατ.

Tὴν ὑπὸ τῷ ἰ, à prima persona præteriti imperfecti fit, secundum ueterum traditionem. ἔτυπτον, ἔαρ τύπῳ.

Subiunctiuus.

Est enim regula, quod tria præterita tempora

Regula de augmento.

indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & ambo aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, & extrema in ω. mutata, faciunt subiunctiuum. Secunda persona τύπῃς à prima fit, extrema

in ης. conuersa. Nam subiunctiua omnia à uerbis graecis in ω. desinentibus declinata, ac etiam circumflexis,

Canon.

& terminatis in μι. primæ coniugationis in ης. faciunt secundam personam: ἰ. quidem subscripto. Quoniam ὁ

terminatus in ω. desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diphthong. διὰ τῷ ἰ. desinens

aut propriam aut impropriam. Tertia persona à secunda fit expuncto σ. τύπῃ. Δυνικά. τύπητον, τύπητον. Πλὴν. τύπῳμεν, τύπητε, τύπῳσι.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

ἔαρ Τετύφω, τετύφῃς, τετύφη, à prima persona præteriti perfecti, α. in ω. μέγα conuersa, seruato augmento, ut dictum est. ἢ ἄλοπα.

Præteritum.

Αόριστος α.

ἔαρ Τύψω. τύψῃς, τύψη, à prima primi aoristi, hoc est, τύφα, α. in ω. conuerso.

Indefinitum

Αόριστος β.

ἔαρ Τύπω, τύπης, τύπη, à prima secundi aoristi ἔτυπον. extrema in ω. mutata. Futurum tempus in modo subiunctiuo non est, aoristus enim utriusque habet significationem.

Η Ἀπαρεμ

DE FORM. VERBOR. ACTIVOR.

Ἀπαρέμφατα ἰνεργητικά.

Infinitiuus. Infinitiu formantur à tertijs personis singularis numeri indicatiui modi, quorum terminationes duæ sunt, *v.* consonans, & *αι*. diphth. exeunt quidem in *v.* quæcunq; habent *αι*. diph. in finali syllaba, aut *ου*. aut *α*. ut τῶν πῆμα, ποιῆμα, χρυσοῦμα, βοῶμα, ὄρεμα. In quibusdam uerò in *αι*. desinentibus, pro *αι*. ponitur *η*. ἕθει δωρικῶ. ut ἴμα, ἴμα. πεινῶμα, πεινῶμα. διψῶμα, διψῶμα. ὄρεμα, ὄρεμα. quibus *ι*. non subscribitur secundum ueteres grāmaticos, ut in tractatu circumflexorū dicitur. Cætera uerò omnia, tam actiua quàm passiuā, in *αι*. exeunt. Infinitiu igitur actiui grauitonorum uerborum terminant partim in *αι*. partim uerò in *αι*.

Ἐνεσῶς ἢ Παρατατικός.

Infinitiuus Doricus. Τύπημα, à tertia persona singulari fit, adiuncta *v.* τῶν πῆμα, τῶν πῆμα, ἢ δωρικῶς τῶν πῆμα. illi enim abiicientes *ι*. de *αι*. diphthongo, formant suum infinitiuum, ubi accentus aliquando uariatur, cum etiam syllabæ quantitas uariata sit. ut ἀκούμα, ἀκούμα. τυπῆμα, τυπῆμα. γινώσκμα, γινώσκμα. συρῆμα, συρῆμα. Θεῶ. ἐκ κινδύωπι.

Συρῆμα δ' ὡς ὄντις ἐπίσταμαι ὧδε κινδύωπι.
& in eodem. Γινώσκμα δ' οἶμαι τὴ καλῶς ἰατροῦ ἔοντα.

Aeoles. quamuis illi idem τύπημα etiam dicant, sicut & Aeoles, *v.* in *η*. conuerso. τυπῆμα quoque dicitur ab eis, sicut ab Atticis. Consueuerunt enim huiusmodi formare infinitiuum, si commune in *αι*. aut in *ου*. aut in *υαι*. desuerit. Si in *αι*. aut in *ου*. abiicientes alteram uocalem diphthongi, hoc est, subiunctiuam, ac interponentes *με*. deinde *αι*. diphthongum addentes, faciunt infinitiuum. ut τῶν πῆμα, τῶν πῆμα, ἀροῦμα ἀρόμα. Si in *υαι*. aut penultima est diphthongus, aut monophthongus. Si diphthongus, abiicientes subiunctiuam uocalem, interponunt *με*. ut δοῦμα δόμα, θέναι θέμα, εἶναι ἔμα, ἢ ἔμα. Si monophthongus, eadem manebit ante *με*. ut τινῆμα τινέμα, σῆναι σήμα, ἢ ἢμα.

Iones. ἢμα. Iones uerò κατ' ἀπονοπήν hæc eadem enuntiant. τῶν πῆμα, ἀρόμα, δόμα, θέμα, σήμα.

Παρανεμάτος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Præteritum. Τετυφῆναι, à tertia præteriti perfecti τετυφε, adiuncta *v.* accentuq; in penultimam retracto. Nam infinitiua in *υαι*. desinentia,

definitia, in penultima habent accentum, præter Dorica, quæ in antepenultima accentum habent. ut τυπέμεναι.

Αόριστος α.

τύψαι, à tertia persona primi aoristi έτυψαι, ε. in αι. diphthongum uersa: uel à prima persona, adiuncto ι. έτυψαι. Indefinitum

Αόριστος β.

τυπέμ. à tertia persona έτυπε, ι. & υ. additis, & accentu circumflexo in ultima. τυπέμ, η̄ δωριωδώς τυπέμ, η̄ τυπέειμ, η̄ τυπέμεναι, η̄ τυπέμεν.

Μέλλων α.

Futurum.

τύψερ, à tertia persona τύψαι.

Μέλλων β.

τυπέμ, à tertia persona τυπέμ.

De participijs uerò hoc in loco aliquid dicere superfluum uidetur, quando quidem proprio loco latissimè dicitur.

Ρ Η Μ Α Τ Α Ρ Α Θ Η Τ Ι Κ Α .

Assiua autem uerba formantur, partim ab actiuis, partim à seipsis. Ab actiuis quidem præsens, præteritum imperfectum, præteritum perfectum, & secundus aoristus: cætera uerò omnia à seipsis, quorum formatio uaria est. Verbum passiuum.

Ορισικά παθητικά. Ενισως.

τύπσομαι, fit à prima persona præsentis indicatiui actiui, ω. magno in ο. paruum uerso, & adiuncta μαι. syllaba. ut τύπσω, τυπσομαι. Secunda persona τύπῃ, & à tertia fit, subtracto τ. & ε. & α. præpositiua uocali αι. diphthongi in η. contractis: sicut βέλεα, βέλη, cui subscriptur ι. & fit η. diphthongus impropria. ut τυπῆται, τυπῆσαι ἰωνιωδώς, η̄ τυπῆ κοινωδώς, pro qua ab antiquis talis datur regula, uidelicet, Πᾶρ πρῶτον πρόσωπον έχον τὸ μ. κλιτικόν

Regula.

μετὰ μακρᾶς, ὅτε μὴ ἢ ἐνεργητικῆ μετοχῆ εἰς σ. ὀξύτονος εἴη, ὡς πεποινωδώς, τιναυῖα τὸ δεύτερον τροπή τοῦ ἰαῖα τὸ τρίτον τ. εἰς σ. γίνεται. οἶον πεποιμίμαι, πεποιμίσαι, πεποιμίται. Ὅτε δὲ μὴ εἰς σ. ὀξύτονος εἴη, ὡς τυπῶρ, τιναυῖα τὸ δεύτερον ἐν δειῖα π̄ τ. τοῦ τρίτου, η̄ κρασαί τῶν φωνικῶν γίνεται. οἶον τυπῶμαι, τυπῆ, τυπῆται.

Hoc est, omnis prima persona habens μ.

κλιτικόν cum longa, quando cunque actiuum participium Η α in σ.

DE FORM. VERBORVM PASS.

in σ. oxytonum extiterit. ut *ωεποιμῶς*, tunc secunda persona, mutatione circa tertiā τ. in σ. fit. ut *ωεποιήμαι, ωεποίησαι, ωεποιήται*. Cum uerò non in σ. oxytonum extiterit. ut *τύπων*, tunc secunda persona subtractione τ. tertiæ, ac uocatum commistione fit. ut *τύημαι, τύημι, τύηται*. Quam formationem omnia grauitona uerba ac circumflexa primæ coniugationis omnino sequuntur. At uerba secundæ & tertiæ coniugationis circumflexorum aliam sibi uendicant formationem. Nam tertiam actiuorum, & uoce & literaturâ, secundam faciunt passiuorum, ut Theodosio & alijs placet. ut *βοῶ, βοῶς, βοῶ, βοῶμαι, βοῶ. χρυσῶ, χρυσοῖς, χρυσοῖ, χρυσοῦμαι, χρυσοῖ*. quam regulam Attici imitati, & in grauitonis quoq; tertiam actiuorum secundam fecerunt passiuorum. *Αριστοφάνης ἐν πλούτῳ. Πένθει, σαφῶς ἤρ' ὁ θεὸς ἐπέμει τοδί.* hoc est, audies, manifestè enim deus dixit mihi hoc. *πέθει* dixit, quæ est tertia persona futuri actiui *πέθεισθαι, πέθεισαι, πέθεισθαι, πέθεισαι*, pro *πέθει* secunda persona, à futuro medio *πέθεισθαι, πέθεισθαι*, & sic de alijs. ex quibus quatuor etiam apud comædicos in usu habentur. ut *βούλομαι, βούλει, οἶμαι, οἶσθαι, οἶμαι, οἶσθαι*. & sic de alijs. Tertia persona à prima fit, ο. in ε. & *μαι*. in *ται*. uersis. *τύημαι, τύηται*. Regula. *Ἦ εἰς μαι. ἔχοντα τὸ μ. κλιτικῶν, τροπῆ τῶ μ. εἰς τ. τὸ τρίτον ποιῆ: τρίτον τὴν παραλήγουσαν. ἔνθα μὴ ὄσιν ἢ ἐνεργητικῆς τοῦ ἔξ ὀ. ὄξυτονος. Δυνά.* Prima persona à prima plurali, extrema in *θον*. mutata. *τυήμεθα, θυήμεθον*. Secunda à secunda plurali, extrema in *αθον*. conuersa. *τύησθε, τυήσθεσθον*. Tertia similis est secundæ. *τύησθεσθον*. Plur. Prima persona à prima singulari fit, *μαι*. in *μεθα*. cōuersa. *τυήμαι, τυήσθεσθον*. Regula. *ἄν πρώτον πρόσωπορ' ἔχον τὸ μ. κλιτικῶν μετὰ μακρᾶς, τροπῆ πῆς ἰσχύος εἰς μεθα, τὸ πλεθυντικῶν ποιῆ, κὴ δωρικῶς κὴ ἰωνικῶς. τυήμεθα, πλεονασμῶ τού.* Secunda persona à tertia singulari fit, *ται*. in *αθε*. uersa. *τύηται, τυήσθεσθον*. Regula. *ἄν τρίτον ἐνικῶν ἔχον τὸ τ. κλιτικῶν, τροπῆ πῆς τελευταίας συλλαβῆς εἰς αθε, δευτεροῦ πλεθυντικῶν ποιῆ.* Tertia etiam à tertia singulari, penultima, hoc est ε. in ο. uersa, ac *ν*. consonante interiecta, *τύηται, τυήσθον*. Regula. *ἄν τρίτον ἐνικῶν ἔχον τὸ τ. κλιτικῶν, κὴ πρὸ τού τ. δευτέρου*

Verba circūflexa.

βούλει.

οἶμαι.

οἶσθαι.

οἶμαι.

Regula.

Canon.

ἀρχόμενον τὸ ν. ἢ πῶ παραλίγουςαυ φυλάσσει τοῦ πρώτου προσ
 σαπου, τὸ τρίτον τῶν πλιθυτιῶν ποιεῖ. οἷον λέγεται, λέγονται.
 ἴσεται δὲ ἴσανται. Sed quoniā de hac litera μ. (quam Græc
 corum more κλιτικὸν adpellauimus) mentio facta est: quæ
 sic nuncupetur, ab re non erit, quantum ex Grammaticos
 rum dictis elicere potuimus, aperire: quod nempe & τ. παρ
 titur. & ν. Est igitur μ. κλιτικὸν, quod ad formationem siue μ. κλιτικὸν
 deductionem alicuius uerbi extrinsecus sumitur. ut τῦπῶ,
 τῦπῶμαι. ἔτυπῶ, ἔτυπῶμαι. ἔτυψα, ἔτυψάμην. Quod idcirco κλι
 τικὸν dicitur, ut ab μ. quod θεματικὸν adpellatur, differat.
 Nam uerba in μω. in ipsa prima positione μ. habent. ut νέμω. Verba in
 μω. δρέμω, &c. Huius gratia θεματικὸν merito dici potest. μω.
 A eorum passiuæ in extrema syllaba μ. habet κλιτικὸν, tan
 quam extrinsecus accersitum. ut νέμομαι, δρέμομαι. Quod
 Theodosius grammaticus adserit dicens. κλιτικὸν δὲ μ. ἐστὶ
 τὸ μὴ ὄν ἐν θέματος, ἀλλ' ἐν κλίσεως γεγεννημένον. Τίθημι uerὸ &
 ἴσμι, & alia huiusmodi uerba in μι. ac etiam optatiua in μι.
 ut τῦπῶμι, τετύφοιμι, & si per deriuationem μ. habeant κλιτι
 κὸν, tanquàm extrinsecus accersitum, ut τιθῆω, τιθῶ, τίθημι. &
 τῦπῶτος, τῦπῶμι, non ob hoc sub regula iam dicta compre
 hendi possunt: quum in breuem desināt uocalem, non au
 tem μετὰ μακράς, ut regula expostulat. Itaq; ea solum uer
 ba quæ in μαι. aut in μην. exeunt, huiusmodi regulæ subie
 cta putantur. Vbi aduertendum, μαι. syllabam & si in fize Adnotatio
 ne dictionis communiter pro breui habeatur, diphthongo δεμα.
 tamen longam esse. T. quocirca κλιτικὸν & ipsum adpellari τ. κλιτικὸν.
 solet, quoties per deductionem tertiæ personæ singularis
 passiuorum extrinsecus sumitur. ut τῦπῶμαι, τῦπῆται, μαι. scis
 licet in ται. uersa. quod ideo κλιτικὸν adpellatur, ut à τ. quod
 θεματικὸν est, omnino differens sit: sicut est in uerbis in τω.
 desinentibus. ut ἀνύτω. φρέπῶ. λίτω. πῆτω, & si hæc duo extre
 ma in usu non sint. λίτομαι tamen & πῆτομαι frequentissimè
 utimur. Hoc idem accidit & ν. quoniam infinitiui in ναι. par v. κλιτικὸν.
 tim habent ν. κλιτικὸν ex ipsa deductione, ut ἐτύφην, τυφῆναι
 ναι. ἔσιν, εἶναι: partim uerὸ θεματικὸν, quum ab ipso themate
 sit. ut μέναι, ἀπὸ τοῦ μέναι πρώτου ἀορίσου, cuius thema est μέ
 νω. & κτείναι, ἀπὸ τοῦ κτείναι πρώτου ἀορίσου, cuius thema est
 κτείνω, &c. Vbi aduertendum est, quòd infinitiua habens

DE FORM. VERBORVM PASS.

Adnotatio
de infinitiuo
Regula.

tia *v. κλιτικῶν*, nequaquam diphthongum habere in penultima uolunt: quoniam regula est, ὅτι τὰ εἰς *vαι*. ἀπαρμύματα ἔχοντα τὸ *v. κλιτικῶν*, οὐ τέλουσι τῆ δ' ἀφθόγγῳ παραλήξεσσι. Idcirco in uerbis in *μι*. tria excipiuntur infinitiua in *vαι*. quæ per deductionem *v.* habēt *κλιτικῶν*, quoniam eorū penultima (aduersante regula iam dicta) diphthongo scribitur. hoc est, *θεῖναι*, *δοῦμαι*, *εἶναι*. At infinitiua habentia *v. θεματικῶν* hanc non sequuntur regulam: sed indifferenter & diphthongum & monophthongum in penultima habere possunt: ut patet ex *κτεῖναι*, ἀπὸ τῷ κτείνω, & *φῆναι*, ἀπὸ τῷ φαίνω, & huiusmodi infinitiuis. De his uerò quæ in *ερ*. exeunt, tametsi illud per deductionem habent, ut *τύπῃει*, *τύπῃερ*, *τύψῃει*, *τύψῃερ*, non ob hoc id *κλιτικῶν* adpellandum censemus, quandoquidem de his tantum quæ in *vαι*. desinūt, regula loquitur: quum in huiusmodi infinitiuis *v.* nunc *θεματικῶν* nunc *κλιτικῶν* reperiatur: quod nempè in *ερ*. desinentibus non euenit.

Παρατατικός.

Præteritum
imperfe-
ctum.

Ἐτυπήομην, à prima persona præteriti imperfecti actiui, interiecta *μην*. inter *ο*. & *ρ*. *ἔτυπῃον*, *ἔτυπήομην*. Secunda à tertia fit, expuncto *τ*. *ἔτυπῃετο*, *ἔτυπῃεο* ἰωνικῶς, καὶ *μράσει* τῷ *ε*. καὶ *ο*. εἰς *ου*. fit *ἔτυπῃου* κοινῶς, καὶ *ἔτυπῃεν* δωρικῶς. ὡς *ἔλῃεο*, *ἔλῃεν*. Θεοῦριτος ἐρ θύρσιδι.

Βούτας μὲρ *ἔλῃεν*, *νῦν* δ' ἀπόδω ἀνδρὶ ἴοικας.

Tertia à prima fit, *ο*. in *ε*. & *μην*. in *το*. uersis. *ἔτυπῃομην*, *ἔτυπῃετο*. *Δυνία*. Prima persona à prima plurali fit, sicut in præteriti. *ἔτυπῃόμεθα*, *ἔτυπῃόμεθον*. Secunda, à secunda plurali. *ἔτυπῃεσθε*, *ἔτυπῃεσθεον*. Tertia à secunda duali, *ορ*. in *ερ*. mutata. *ἔτυπῃεσθον*. Differūt enim inter se: quoniam tertia pluralis nec in *ι*. nec in *αι*. desinit. Πληθυντικῶς. Prima persona à prima singulari fit, *μην*. in *μεθα*. conuersa. *ἔτυπῃόμεθα*. Secunda à tertia singulari, *το*. in *θε*. conuersa. *ἔτυπῃετο*, *ἔτυπῃεθε*. Tertia etiam à tertia singulari fit interiecto *v*. & *ε*. in *ο*. mutato. *ἔτυπῃοντο*.

Παρακείμενος.

Præteritum
perfectum.

Τέτυμμαι, à præterito actiuo fit, de quo in priori tractatu communem sequuti usum, satis quidem dixisse uidemur. Scito tamen, syncopam *τέτυμμαι* pati, eiusq; perfectum ac integrum *τέτυφαμαι* esse, ἀπὸ τῷ *τέτυφα*, adiuncta *μαι*. syllaba: sicut

ba: sicut à τύπω, τύποιμαι. Nam regula est, ὅτι πᾶρ παθητικῶν, ἢ μέσων, ἔχον τὸ μ. κλιτικῶν, περιήσους λαβῆν θέλα τὸ ἰδίου ἰνεργητικοῦ. hoc est: Omne uerbum passiuum, siue medium, habēs μ. κλιτικῶν, syllaba superare uult propriū actiuum. ut

τύπω, τύποιμαι. τύψω, τύψομαι. Sic τέτυφα, τετύφομαι, τετύφασαι, τετύφασται. ubi facta syncopa penultimæ uocalis tantū, α. scilicet, fit quidē τετύφμαι, τίτυφσαι, τίτυφται. Φ. uerò in propria ἀντίσειχα uerso, in β. scilicet eius mediā in prima persona, & in π. tenuē in secunda & tertia. ut τίτυβμαι, τίτυπσαι, τροπή τοῦ π. ἢ σ. εἰς ψ. τίτυψαι, τίτυπηαι proferimus. Τίτυβμαι taz men non dicimus, sed τίτυμμαι, quum alterum sequatur μ.

Possumus & secundam à tertia deducere, τ. in σ. uerso, per regulam antiquorum in præsentī positam. hoc est, πᾶρ πρῶτον προσώπων ἔχον τὸ μ. κλιτικῶν, & c. ut τετύφασται, τετύφασαι. τίτυπηαι, τίτυπσαι. ω. uerò & σ. in ψ. unitis, fit τίτυψαι.

Δοσιά. τετυφάμεθον, ἢ συνηπιή τετύμμεθον, sicut prima singularis. Secunda persona τετύφασθον, ἢ συνηπιή τοῦ α. καὶ σ. τίτυφθον, τίτυφθον. Πληθυντιά. τετυφάμεθα, τετύμμεθα. Secunda, τετύφασθε, τίτυφθε: sicut τίτυφθον. Tertia τετύφανται, à tertia singulari τετύφασται, interiecto ν.

Vbi aduertendum est, tertiam pluralem, hoc est τετύφασται, syncopam non pati, quum ex ea nihil proueniat quod proferri cōgruē possit. Subtracto enim α. fit τίτυφνται, quæ quidem structura prolata impossibilis est, quum tres consonantes, nulla intercedente uocali simul inueniantur: quæ procul dubio inter se minimè possunt cohærere.

Nam omnis syllaba à tribus incipiens consonantibus, secundam quidem mutam, tertiam uerò immutabilem habere debet. ut σιλήθρον. Supplendū est igitur per proprium participium, & uerbum substantiuum. ut τετυμμένοι εἰσίν, quod & in alijs huiusmodi seruandum est. Hoc idem fit in uerbis secundæ coniugationis. ut λέλεχα, λέλέχαμαι, λέλέχασαι, λέλέχασται, ἢ συνηπιή λέλεχμαι, λέλεχσαι, λέλεχται. Mutato autem χ. in propria ἀντίσειχα, eodem modo quo supra, fit λέλέχμαι, λέλειπσαι, καὶ τροπή τοῦ η. καὶ σ. εἰς ξ. λέλέξαι, λέλειπται. Idem quoque in alijs numeris atque personis conuenit. At in cæteris coniugationibus præteritum passiuū pari modo fit ab actiuo, προσείσει τοῦ μαι.

Regula.

Tertia persona pluralis.

Canon.

Verba secundæ coniugationis.

Sed in

DE FORM. VERBORVM PASS.

Verba tert
tia, quartæ,
et sextæ.

Sed in tertia & quarta coniugatione, & in quibusdam uerbis sextæ, interponitur σ. ante μαι. ut *πέπαισα, πέπεισμαι, πέφρασα, πεφράσμαι, ήνευσα, ήνούσμαι, ή συζησής τής ης, συζηλαβής, fit πέπεισμαι, πέφρασμαι, ήνούσμαι, & alia similiter.*

Regula.

Quod autem huiusmodi præteritum integrum ac perfectè formatum in usu non sit, factum quidem est ob quandam aduersantem regulam, quæ talis est. Verba passiuæ quæ μ. κλιτικόν habent, & syllabis propria actiuæ excedunt, eandem seruare penultimã debent, quæ in prima plurali numeri personæ suorum actiuorum, nec non in genitiuo participij actiuo temporis eiusdem inuenitur. ut *τύπτομεν, τύπτοντος, τύπτομαι. έτύψαμεν, έτύψαντος, έτύψάμην.* At quum prima persona pluralis numeri præteriti actiuæ, hoc est, *τέτυφαμεν,* & genitiuus participij temporis eiusdem, uidelicet *τέτυφομένου,* diuersam habeant penultimam, hæc quidem α. ille uero ο. μικρόν, accidit ut præteritum passiuum neutram illarum admiserit, sed potius syncopam pati uoluerit. hoc est, *τέτυφαμαι, λέλεξαμαι, έπέπεισμαι.* pro quibus quidem formandis alius inuentus est modus, ut in priori tractatu uidere licet. Vtræque tamen formandi ratione uti ad libitum poteris. Nunc autem de præterito tertiæ coniugationis, & earum quæ sequuntur, à communi usu nõ recedentes, aliqua hoc etiam in loco dicere decreuimus.

Verba tert
tia et quartæ
coniugationis.

Præteritum igitur tertiæ coniugationis & quartæ, ab actiuo deducitur, extrema syllaba in μαι. conuersa, ac σ. in teriecto. Nam (quemadmodum supra diximus) præteritum quidem uerborum quæ grauitona sunt, in ης. desinens, adsumit σ. in formatione passiuorum. ut *πέπεισμαι, πέφρασα, πέφρασμαι.* Excipiuntur uerba quintæ coniugationis, & quædam pauca sextæ: quæ quidem respuunt σ. Secunda persona à prima fit, μαι. in σαι. mutata, & per unicum σ. enunciatur. ut *πέπεισμαι, πέπεισαι, πέφρασμαι, πέφρασαι.* Tertia quoque deducitur à prima, μαι. in ται. conuersa, *πέπεισται, πέφρασαι.* Δυνά. Prima dualis numeri à prima plurali, extrema in θορ. mutata. *πέπεισμεθα, πέφρασμεθα, πέφρασμεθορ.* Secunda uero persona à secunda fit eiusdem numeri. ut *πέπεισθε, πέφρασθε, πέφρασθεορ.* Tertia demum similis est secundæ. Πληθυντικά.

Duale.

Πλν. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in *μεβα*. conuersa. ut *πέπεισμαι*, *πεπέσμεθα*. *πέφρασμαι*, *πεφράσμεθα*. Secunda à tertia singulari, *ται*. in *θε*. conuersa. ut *πέπεισαι*, *πέπεισθε*. *πέφρασαι*, *πέφρασθε*. At ubi nulla consonans intercesserit, *σ*. omnino erit interponendum.

ut *πεποιήται*, *πεποιήσθε*. *βεβασίλευται*, *βεβασίλευσθε*. Tertia quoque ab eadem fit. *ν*. scilicet ante *ται*. immisso, si tamen alia non intercesserit consonans: tres etenim nulla interueniente uocali simul inuenirentur, quæ (sicut iam dictum est) minime possunt cohærere. ut *πέπεισονται*. Si uerò ante *ται*. aliqua uocalis extiterit, nihil erit impedimentò, quin tertiam pluralem formare possimus. ut *πεποιήται*, *πεποιήσονται*.

Hæc autem formatio dualis numeri, simul & pluralis, communis quidem est passiuus omnibus præteritis, quorum actiuum in *κα*. terminatur. Desinentia uerò in *ζω*. siue in *σω*. & in *ξω*. futurum facientia, ad secundam reducuntur coniugationem. Præteritum etiam quintæ coniugationis similiter ab actiuo fit, extrema scilicet in *μαι*. conuersa. Vbi aduertendum est, uerba quæ habent uel *λ*. uel

ε. illud seruare in actiuo, & passiuo præterito. ut *ψάλλω*, *έψαλνα*, *έψαλμαι*. *σπείρω*, *έσπαρνα*, *έσπαρμαι*. Quæ uerò *μ*. uel solum uel cum *ν*. habent, id quidẽ seruant, sed *ν*. interponitur, διὰ τὴν καλλιφωνίαν: quemadmodum & in præterito actiuo iam dictum est. ut *νέμω*, *νενέμηνα*, *νενέμημαι*. *τίμνω*, *τέτιμνα*, *τέτιμμαι*, *κὴ συμοπῆ τίτμνω*, *τέτμμαι*. & alia similiter, quæ in præterito actiuo annotata sunt. Quæ uerò

in *νω*. desinunt, *ν*. minime seruant: sed id quidem in actiuo præterito propter sequens *ν*. in *ν*. transferunt. At in passiuo præteriti formatione illud in *μ*. uertunt, cum forte alterum *μ*. sequatur. ut *φαίνω*, *πέφραζω*, *πέφραμμαι*. hoc autem in prima tantum persona seruabitur: nam secunda quidem & tertia illud *ν*. rursum assumit. ut *πέφρασαι*, *πέφρανται*. *ἡλιάδος β*. *τίλος δ' οὐπωπι πέφρανται*.

At *μεμιασμαι*, & *μεμολισμαι*, *ν*. in *σ*. Atticorum more translulerunt. *μεμένηκα* uerò, & *μεμένημαι* cuius thema est *μένω*, assumpserunt *ν*. tanquam à circumflexo themate deducta, quemadmodum & *νέμω*, *νενέμηνα*, *νενέμημαι*. Disyllaba uerò quæ ante *ν*. uel *ι*. uel *α*. uel *υ*. habent, omnino *ν*. respuunt.

Verba in
ζω. siue in
σω.
Verba
quintæ.

Verba in
νω.

DE FORM. VERBORVM PASS.

ſpuunt. ut κρινῶ, κίρινα, κίριμαι. κτείνῶ ἠΐτα, ἠΐταμαι. δύνῶ, τέθνηκα, τέθνημαι, ſed hæc pauca ſunt. At μεμόλιςμαι, cuius actiuum præteritū eſt μεμολύνηκα, ἀπὸ τ' μολύνω fit, quod quidē trifyllabum eſt. Præteritum uerò paſſiuum ſextæ coniugationis ab actiuo fit, extrema in μαι. conuerſa, ſed ante μαι. ut plurimum recipit σ. ut ἀνοῶ, ἤνονα, ἤνοσμαι. ζῶ, ἔζησ, ἔζησμαι. Sed & quædam inueniuntur, quæ quidem σ. non admittunt. ut τοξενῶ, τετόξευκα, τετόξευμαι. βασιλεύῶ, βεβασιλευκα, βεβασιλευμαι. Actiuum autē præteritum uerborum quæ circumflexa ſunt, ſi longam habuerint penultimā, præteritum quidem paſſiuum nihil aſſumit. ut ποιῶ, ἐποίησ, ἐποίημαι. Si uerò breuem, σ. recepit. ut τελῶ, τετέλεκα, τετέλεσμαι.

Verba ſextæ,

Penult. præteriti paſſiu,

Annotatio.

Verba in μι.

Tertia pluralis paſſiu Ionice formata.

Verba pri. et ſecundæ.

Quod autem ad penultimam attinet, eandem ſarabō deſinente in ω. ueniat. ut τέτυφα, τέτυμμα. ὠπείκα, ὠπείσμαι. ὠπεικίκα, ὠπεικίσμαι. Excipiuntur diſyllaba primæ coniugationis & ſecundæ grauitonōrū, quorum præteritum paſſiuum ruruſus aſſumit ε. uocalem penultimam præſentis, quæ in præterito actiuo in ο. paruum conuerſa fuerat. ut λείω, λέλοχα, λέλεγμα. κλέπῶ, κέκλοχα, κέκλεμμα. Inuenitur & κείλαμαι. Annotantur etiam quæ ρ. habent cum ali qua conſonante implicitum, in quorum penultima præſentis ε. reperiatur. horum enim præteritum paſſiuū ε. mutat in α. ut σρέφω, ἔσρεφα, ἔσραμαι. τρίφω, τρίτρεφα, τρίτραμαι. Excipitur βρέχω, βέβροχα, βέβρευμαι διὰ τ' ε. At in uerbis in μι. deſinentibus, penultimam corripit, quæ in actiuo quidem longa deprehenditur. ut δίδωκα, δέδομαι. De tertia plurali perſona paſſiu præteriti formata cōmuniter ſatis quidem diximus. Sed hic locus exigere uidetur, ut quemadmodum ea fiat Ionice, latius quàm in priori tractatu diximus, explicetur. Iones igitur tertiam hanc perſonam à tertia ſingulari temporis eiufdem formare conſueuerunt, non u. ſicut alij ſed α. breuem interponentes inter ultimam ſyllabam atq; penultimam. Sed quia ante ται. ſinalem ſyllabam tertie perſonæ cōmunis ſingularis numeri diuerſæ conſonantes inueniuntur, diuerſam quoq; formationem eſſe oportuit. Nam in uerbis quidē grauitonis primæ coniugationis & ſecundæ, tertia perſona ſingularis præteriti paſſiu habet ante ται.

τα. aliam tenuem mutam in eadem syllaba comprehensam: quibus disiunctis, & α. interposito, ac priori tenui in propria aspiratā cōuersa, fit tertia persona pluralis ἰωνικῶς.

est enim regula. ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν, τροπή τ̄ ψιλῶ εἰς δασύ, ἢ προάσει τ̄ α. ποιούσιν οἰώνες

τρίτον πῶρ πλιθυντικῶν. οἶον τίτυψαι, τετύφατε. λέλειπται, λέλειπατο. Tertia quoque pluralis præteriti plusquamperfecti eodem formatur modo. ut ἐτίτυψο, ἐτετύφατο. ἐλέλειπτο, ἐλέλειπατο. At in uerbis tertiæ, necnon & quartæ coniugationis, tertiam pluralem etiam à tertia singulari faciunt, uertentes σ. in figuratiuam consonantem præteriti mediæ, ubi ante τα. extiterit. Quia, quodcumque tertia communis grauitonorum per σ. profertur, tertia Ionicè figuratiuam consonantem præteriti mediæ sibi asciscit. ut πείθω, μίσος

παραι. πίπειθα. tertia præteriti passiuī πίπεισαι. ἰωνικῶς πειπείσασαι, ἢ ἰωνικῶς ἐρέαδαται. tertia præteriti passiuī ἐρέαδαται. Ὀδυά. υ.

παραι. πίπειθα. tertia præteriti passiuī πίπεισαι. ἰωνικῶς πειπείσασαι, ἢ ἰωνικῶς ἐρέαδαται. tertia præteriti passiuī ἐρέαδαται. Ὀδυά. υ.

Αἱματι δ' ἐρέαδαται τοῖχοι. hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

hoc est, sanguine autem aspersi sunt parietes. ἠράζω uerò & ὀρύττω & similia, quæ ξ. habent in futuro, ad secundam reduci possunt coniugationem. At in quinta cōiugatione ea solū uerba, quæ in ρω. desinunt, inueniuntur tertiam habere personam Ionicè formatam, cum in tertia communis præteriti ρ. tenue ante τα. fortè existat. Nam ρ. cum tenuibus tenue, & cum aspiratis aspiratum est. Et quoniam am regula est, quam modo diximus, ὅτι πᾶρ τρίτον πρόσωπον ἰνικόν, ἔχον πρὸ τοῦ τ. ψιλόν. &c. ρ. quod in tertia communis persona tenue est, in tertia Ionice in seipsum aspiratum uertitur. ut σπείρω, ἔσπαρμα, ἔσπαρται, ἔσπαράται: sicut νέμψαι, νενίφεται, τροπή τοῦ π. εἰς φ. In sexta autem coniugatione tertia persona Ionice formari non potest, in his uerbis, quorum tertia singularis σ. habet ante τα. ut ἕνουςαι. ἐὸ quod figuratiua litera mediæ præteriti non est cōsonans inquam σ. mutandū esset, ut supra, sed uocalis, aut diph. At in his, quorum tertia communis in τα. puram desinit, hoc est, absque σ. tertiam pluralem ἰωνικῶς aptè formare potuerimus, si solū α. ante τα. posuerimus, ac penultimā, si longa fuerit, corripuerimus. ut εἰρένω εἴρεται, εἴρέαται. Ἰλιαδ. α.

DE FORM. VERBOR. PASS.

Ὅτι θέμισας πρόδιός ἐρύαται.

κλέω, κέλεται, κελιάται.

Ὀδυσ. δ.

αἰθ' ἀλί κελιάται.

Poëtae tamen metri gratia eam aliquando productam seruant.

Ὀδυσ. α.

Αἰθίοπας τοὶ διχθὰ δεδαίεται ἴσχατοι ἀνδρῶν.

Circumflexa ἀντι τοῦ δέδανται, cuius thema est δαίομαι diuido. De circumflexis & in μι. flexis, & uerbis in μι. quoniam à sexta coniugatione deducuntur, idem est intelligendum. Nam si tertia communis præteriti passiuī in ται. puram desuerit, & penultima longa fuerit, ea quidem in legitimam breuem coniugationis uertitur: sicq̃ α. solum interposito, tertia fiet ἰωνικῶς.

ut πεποιήται, πεποιήαται. κερύσεται, κερύσάται. βεβόαται, βεβόααται. ἀντι τοῦ βεβόαται, βεβόααται. κερύσεται, κερύσάται. βεβόαται, βεβόααται. ἀντι τοῦ βεβόαται, βεβόααται. κερύσεται, κερύσάται. βεβόαται, βεβόααται.

Tertia pluralis præteriti plusquamperfecti.

τῆρ κανοφώνιαρ. τίεθαι, τεβίεθαι. Hoc eodem modo & tertia pluralis præteriti plusquamperfecti fiet. ut ἐπεποιήτο, ἐπεποιήατο. βεβλήατο tamen, & βεβολήατο, & κεχολώατο, & alia multa apud poëtas metri graua productam seruare antepenultimam constat.

Ὀδυσ. κ.

Εὐθ' ἐπιπέπλοι ληποί ἔννιτοι βεβλήατο.

ἔ & Ἰλιάδος ι.

Πένθει δ' ἀπλήτω βεβολήατο τῆρ ψυχῆρ.

ἔ & Ὀδυσ. ξ. Δὴ γὰρ κεχολώατο λῆρ.

Poëtae Iones imitati.

Poëtae uerò Iones imitati, formant tertiam personam pluralem aliorum quoq̃ temporum mittentium tertiam singularem aut in ται. aut in το. nec solum in modo indicatiuo, sed etiam optatiuo, α. (ut supra dictum est) interponentes. ut ἤμαι, ἤται. tertia pluralis ἦνται κοινῶς, κῆϊαται ἰωνικῶς.

Ἰλιάδος γ.

ἔαται. Οἱ δὲ νῦν ἔαται σιγῆ.

ὁ παραζατιδός, ἤμην, ἦτο, ἦντο, κῆϊατο.

Ἰλιάδος κ.

Οἱ δ' ἔατ' εἰρ' ἀγορῆ τρώες, κῆ δαρδανίανες.

Δευοίατο.

In optatiuo, δευοίμην, δευοίτο, δευοίοντο κοινῶς, κῆ δευοίατο ἰωνικῶς, ἀπὸ τοῦ δεύομαι indigeo.

Ἰλιάδος β.

Πολλὰ κεν δευοίεις δευοίατο δῖνοχόοιο.

κῆ Ὀδυσ. α.

Εἰ κῆνον γ' ἰθάκηνδε ἰδοίατο νοσήσαντα.

ἀντὶ τοῦ ἰδαινο, μέσος ἀόριστος δευτέρως.

Ἰλιάδος ζ.

Υπερσυντέλιος.

Επιτύμμηρ, à præterito passiuo fit, *μαι*. in *μηρ*. conuersa, Præteritum plusquam perfectum, acetiam altero ε. præposito: sicut in actiuis. ut *τέτυμμαι*, *έτετύμμηρ*. Si uerò passiuum præteritum à uocali incœperit, ab eadem & plusquam perfectum principium habebit. ut *ήμισμαι*, *ήνούσμηρ*. &c. sicut in primo tractatu satis dictū est.

Αόριστος α.

Ετύφθηρ, fit à tertia persona præteriti passiuī, extrema in *ηρ*. mutata, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Pro quo adnotandum, quòd si uerbum aut primæ fuerit coniugationis, aut secundæ, tertia persona præteriti passiuī semper habebit duas tenuis cū *αι*. diphthongo finali, in eadem comprehensas syllaba: quibus in proprias densas mutatis, ac etiam extrema in *ηρ*. fit primus aoristus passiuus, abiecta (ut diximus) consonante in præterito perfecto geminato, si fortè extiterit. ut *ήπται*, *ήφθηρ*. *λέλειπται*, *έλιχθηρ*. Si uerò alterius fuerit coniugationis, præteritum perfectum aut in *ται*. puram, aut in *ται*. cum aliqua consonante terminabit. Si in *ται*. puram, mutata *τ*. tenui in propriam adspiratam, puram eandem seruabit aoristus passiuus. ut *ήκρηται*, *ήκρηθηρ*. *εποίηται*, *εποίηθηρ*. *Εκρίθηρ* tamen & *έκλήθηρ*, & similia inueniuntur apud poetas per licet in præterito omnino abiiciatur. *Ιλιάδος κ.*

Indefinitum primum,

Ως *άρα φωνήσαντε παρήξοδοῦ ἐμνεύεσσι* *Κλυθίθηρ*. *Εμνήθηρ* etiam *ἀπὸ τοῦ μίμνηται*, adsumpsit *σ*. & *έρρώθηρ*, *ἀπὸ τοῦ ἔρρωται*. Si uerò cum aliqua consonante præcedente defuerit, eandem seruabit aoristus ante *θηρ*. ut *πέπεισται*, *έπέσθηρ*. *πέφρασται*, *έφράσθηρ*. At *έσώθηρ* absq̃ *σ*. *ἀπὸ τοῦ σώσεται*, cuius thema est *σώσω*. *έσώσθηρ* enim dicendum fuerat. *έσπαρται*, *έσπάρθηρ*. *Εμνάθηρ* uerò à præterito communi, hoc est, *μεμύνασται* fit: non autem à præterito Attico, quod est *μεμύνασαι*, διὰ τοῦ *σ*. Sunt autem huiusmodi consonantes præcedentes *ται*. syllabam tertiæ personæ præteriti passiuī *π*. *η*. *λ*.

Εσώθηρ.

ν. *ρ*. *σ*. quas seruat & aoristus passiuus: *π*. tamen & *η*. in proprias adspiratas mutatis.

Consonantes præcedentes *μαι*.

Hoc quoque adnotandum est, ambos aoristos passiuos similem habere & formationem & declinationē cum præterito imperfecto actiuo uerborum in *μι*. in omnibus mo-

Adnotatio.

DE FORM. VERBORVM PASS.

dis, ac etiam participijs: paucis admodum uariatis, quorū talis datur regula. **Regula.** Quandoquocūq; participium inuenitur terminatum in *ς*. extremā habens acutam, ac declinatum per *ντ*. ut est *τιθές, τιθέντος, τυφθείς, τυφθέντος*. tunc indicatiuus eiusdem temporis in *μ*. definit cum uocali longa, secundum propriam uerbi exigentiam: ut in tractatu uerborum in *μ*. planius dicitur. ut *ἐτίθειμ, ἐτύφθημ*. Nam in uerbis in *μ*. participiū formatur à secunda persona præteriti imperfecti *ἐτίθεις*. Imperatiuus uerò in *θι*. definit. *τίθει τιτύφθηθι*. Sed propter alternationem duarū adspiratarū secunda in *τ*. mutatur. ut *τίθειτι, τύφθητι*. Optatiuus in *μ*. cum diphthongo in penultima. ut *τιθείημ, τυφθείημ*. Subiunctiuius in *ω*. circumflexum. ut *ἄρτιθῶ, ἄρτιφθῶ*. Infinitiuius uerò in *ναι*. ut *τιθέναι, τυφθῆναι*. De penultima autem huiusmodi aoristi, & quæ sequuntur, in primo tractatu satis diximus. Sed de tertia persona pluralis numeri *βοιωτικῶς* aliquid dicere hoc in loco, inutile non erit.

Nota. Tertia igitur persona pluralis à tertia fit singulari, adiuncta *σαν*. ut *ἐτύφθη, ἐτύφθησαν, ἢ βοιωτικῶς ἐτύφθεν*. ad similitudinem participij neutri generis eiusdem temporis, præposito *ς*. syllabico augmento, & accentu in antepenultimā retracto. ut *ο τυφθείς, τό τυφθείρ, ἐτυφθεν*. Potest etiam formari à prima persona singularis numeri, extrema in *ν*. mutata, & accentu in antepenultimam retracto. ut *ἐτύφθηρ, ἐτυφθεν, ἐκοσμήθηρ, ἐκοσμήθεν*. *Ἰλιάδ. γ.*
Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἠγεμόνεωρ ἕκαστοι.
 Quod factum est, ut in uerbis quæ habēt participium in *ο*. *ὀξύτονον*, & declinatū per *ντ*. prima persona & tertia pluralis numeri impares sint: sicut in præterito imperfecto actiui uorum dictum est.

Ἀόριστος β.

Indefinitum secundum. *Ετύπημ*, fit à secundo aoristo actiui, extrema in *ν*. muta. *ἐτύπορ, ἐτύπημ, ἐτύπισ, ἐτύπι*. *Δυϊνά. ἐτύπιτορ, ἐτυπίτημ.*
Πληθυντικῶς. ἐτύπιμερ, ἐτύπιτε, ἐτύπισαρ, καὶ βοιωτικῶς ἐτυπερ: sicut *ἔδαμερ ἢ δάμερ*, pro *ἔδαμσαρ*. *Ἰλιάδ. μ.*
Πολλοὶ δ' ἄργείωρ, οἱ μὲρ δάμερ, οἱ δ' ἐλίποντο.

Μέλωρα.

Futurum. *Τυφθήσομαι*, à secunda persona primi aoristi passiuī, extrema

puncto augmento, & adiuncta ομαι. ἐτύφθης, τυφθήσομαι.

Μέλλωρ β.

Τυπήσομαι, τυπίση, τυπήσεται, à secunda persona secundi aoristi passiuī ἐτύπης, adiuncta ομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλωρ.

Τετύφομαι, à secunda persona præteriti passiuī, interposita ομ. τέτυψαι, τετύφομαι. Paulo post Futurum.

Προσαυτιὰ παθητιὰ. Ενὶς ὧς ἢ παρατατιῶς.

Τύπῃον, à secunda persona præteriti imperfecti passiuī fit, expuncto incremento. ἐτυπήομην, ἐτύπῃον, τύπῃον, καὶ ἰωνικῶς τύπῃο, ἢ δωρικῶς τύπῃου. ὧς φείδω, φείδω. Θεός κριτος ἐρ βωνολιασαῖς. Imperatiuus passiuus.

Φείδω τῶν ἐρίφων, φείδω λίκε τῶν τουάδων μεν. Quæ sequuntur, uide in primo tractatu.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Τέτυφο, fit à secunda persona præteriti plusquamperfecti, simile augmentum habens cum præterito perfecto, ἐτετύμην, ἐτέτυφο, τέτυφο, τετύφθω. Αόριστος α. Indefinitum

Τύφθῃτι, τυφθήτω, à tertia persona primi aoristi passiuī, ἐτύφθῃ. Αόριστος β.

Τύπῃθι à tertia secundi aoristi passiuī ἐτύπῃ. Sed de his in primo tractatu uide.

Εὐντιὰ παθητιὰ.

Optatiui passiuī omnes à proprio indicatiuo passiuo fiunt extrema in μην. conuersa, ac i. penultimæ ad-

iuncto, demptis ambobus aoristis, qui actiuorum more à genitiuis suorum participiorum fiunt. Est enim regula, ὅτι πᾶν παθητιῶν ἢ μέσων, ἔχει ἐπὶ τέλους τὸ μ. κλιτικῶν μετὰ μακροῦς, τρίτου τῆν ἔσχατην εἰς μην, ἢ πρὸ τῆς μην. διχόμενον τὸ i. τὸ εὐντιῶν ποιεῖ. hoc est, quod omne passiuum, siue medium, habens in fine μ. κλιτικῶν cum longa, uertens extremam in μην. & ante μην. suscipiens i. optatiuum facit. ut

τύπῃομαι, τυπήοιμην. ἐτυψάμην, τυψαίμην. Regula.

Ενὶς ὧς ἢ Παρατατιῶς.

Τυπήοιμην, à prima persona præsentis τύπῃομαι, μαι. in μην. conuersa, & adiuncto i. penultimæ uocali: sicut modo dictum est. Δυνία. τυπήοιμεθον, τύπῃονδον, τυπήοιδην. Πληθ. τυπήοιμεθα, τύπῃοιθε, τύπῃοιντο, ἢ ποιικτικῶς τυπήοιχτο.

Παρακείμενος

DE FORM. VERBOR. PASS.

Præteritum.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιος.

Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti perfecti passivi, *μαι*. in *μηρ*. ac *i*. penultimæ uocali adiuncto, sicut in præsentibus: si tamen sola & pura fuerit. Solâ dico, quoniam niam monophthongum esse oportet: nō quamuis tamen. Excipitur enim *υ*. ac omnino diphthongus ex eo consistens. Puram uerò, quum nulla consonas intercitat inter ipsam penultimâ & *μαι*. ut *ωπεποίημαι*, *ωποποίημηρ*. *μεχρυσάωμαι*, *μεχρυσώμηρ*. *τίθειμαι*, siue *τέθειμαι*, *τεθείμηρ*. *ἔσαμαι*, *ἔσαιμηρ*. *δέδομαι*, *δέδοίμηρ*. Alioqui formari non potest: supplendum igitur erit per participium eiusdem temporis, & uerbum substantiuum *ἔμι*. ut *λέλυμαι*, *λελυμένος*, *ἔηρ*, *ἔης*, *ἔη*. *πέπεμαι*, *πέπεμένος*, *ἔηρ*, *ἔης*, *ἔη*.

Αόριστος α.

Indefinitum

Τυφθείηρ, *τυφθείης*, *τυφθείη*, à genitio participij eiusdem temporis fit, extrema in *ηρ*. mutata, & *i*. penultimæ adiuncto. ut *τυφθείς*, *τυφθέντος*, *τυφθείηρ*. *Δυνικά*. *τυφθείητορ*, *τυφθείτηρ*. *Πληθυντικά*. *τυφθείημερ*, ἢ *συγκοπῆ τυφθείημ*. Secunda persona *τυφθείητε*. Tertia *τυφθείησαρ* ἢ *τυφθείημ*.

Adnotatio

Quo in loco aduertendum est, quod quando cunque prima persona pluralis optatiuorum ante *μερ*. diphthongum habuerit, subtracto *μ*. facit tertiam personam pluralem. ut *τύποιμερ*, *τύποιμ*. Quum uerò habuerit monophthongum, hoc est, solam uocalem, tunc in *σαρ*. mittit tertiâ pluralem. ut *τυφθείημερ*, *τυφθείησαρ*. At si in prima persona ipsa monophthongus per syncopam abijciatur, non extrema quidem mutata in *σαρ*. sed subtracto *μ*. solum, fit tertia pluralis: quum penultima, quæ prius in integra dictione tertia à fine erat, fit diphthongus, mutato etiam accentu acuto in circumflexum: quum natura sit longa ante breuem. ut *τυφθείμερ*, *τυφθείημ*. quod omnibus optatiuis, tam grauitonorum quàm circumflexorum, & terminatorum in *μι*. habentibus monophthongum in penultima primæ personæ pluralis, commune est.

Αόριστος β.

Τυπέηρ, *τυπέης*, *τυπέη*. &c. sicut & primus.

Μέλλωρα.

Futur. prim.

Τυφθήσοίμηρ, *τύφθήσοιο*, *τυφθήσοιτο*, à prima persona primæ aoristi

mi aoristi passivi τυφθίσομαι, sicut & praesens.

Μέλλων β.

Τυπισοίμην, τυπίσοιο, τυπίσοιτο, à prima persona secunde futuri τυπίσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Τετυψοίμην, τετύψοιο, τετύψοιτο, à prima persona paulò post futuri τετύψομαι.

Υποτακτικὰ παθητικὰ. Εννεσῶς ἢ Παρατατ.

Τύπῳμαι, à prima persona subiunctiuu actiuu adiun-
cta μαι. Nam regula est, ὅτι ἐνεργητικὸς ἐνεσῶς τῶν
ὑποτακτικῶν, προοδεύσει τῆς μαι. παθητικὸς γίνεται. hoc
est, Actiuum praesens subiunctiuorum, appositione
passiuum fit. ἔαρ τύπῳ, ἔαρ τύπῳμαι. Secunda persona à
tertia fit expuncto scilicet τ. τύπῃται, τύπῃται ἰωνικῶς, ἢ κρᾶς
σα τῷ κ. ἢ α. εἰς κ. ἢ ὑπογεγραμμένου τοῦ ι. fit τύπῃ κοινωῶς.

Subiunctiuus passiuus

At si hæc formandi ratio non placet, antiquorum regulam
sequi poteris, quæ talis est. καθόλου ἔα τρεῖς πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν δεύτερα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. hoc est, Vniuersaliter tertiæ personæ actiuorum subiunctiuorū, secundæ sunt passiuorum. ut ἔαρ τύπῳ, τύπῃς, τύπῃ. ἔαρ τύπῳς μαι, τύπῃ. Tertia persona τύπῃται, à prima singulari, penultima in κ. & extrema in ται. mutatis. Δυνίς. ἔαρ τυπῳμέθορ, τυπῃθορ, τυπῃθορ. Πλι. ἔαρ τυπῳμέθα, τυπῃθε, τυπῃθωνται. Possunt & hæc omnia formari à præsentis tempore indicatiui passiuu, ε. in κ. & ο. in ω. ubiq; mutatis. ut τυπῳμαι, ἔαρ τύπῳμαι. τύπῃται, ἔαρ τύπῃται. & sic de alijs.

Regula.

Παρανείμωρος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Præteritum perfectum fit à prima persona præteriti passiuu, penultima uocali in ω. μέγα. conuersa, si sola ac pura fuerit, & accentu circumflexo in penultimam retracto. ut ποιῆμα, ἔαρ ποιῶμαι. μέμνημαι, ἔαρ μεμῶμαι. κερύσωμαι, ἔαρ κερύσωμαι. Alioqui formari non potest, etiam si penultima eius u. fuerit uocalis, uel diphthongus ex ea consistens: sicut etiam de præterito optatiui passiuu dictum est. Idcirco hoc etiam in loco per participium passiuu præteriti, & substantiuū uerbum supplendum erit. ut τετυρμένος ἔαρ ὦ, ῶς, ῆ.

Præteritum

DE FORM. VERBOR. PASS.

Indefinitum ἰάσθαι τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῆ. Ἀόριστος α.

ἰάσθαι τυπῶ, τυπῆς, τυπῆ. Ἀόριστος β. à tertia persona singularis numeri suorum indicatiuorum. ἰτύφθῃ, & ἰτύπῃ, extrema in ω. circumflexum mutata.

Ἀπαρέμφατος παθητικῆς. Ἐνεσῶς ἢ παραῖτος.

Infinitiuus passiuus. **T**ύπῃσθαι, à tertia persona præsentis indicatiui passiuui, extrema in θαι. mutata, ac σ. interiecto. Nam omnine uerbum passiuum, siue medium, habens in tertia persona τ. κλιτικόν, & id quidem purum, cuiuscunque sit temporis, format infinitiuum, extrema in θαι. mutata, ac σ. interposito. ut τύπῃται, τύπῃσθαι. ἰτύφαστο, τύφασθε, ex puncto augmento. Si autem ante τ. alia extiterit tenuis, ea in propriam aspiratam mutabitur, sicut in præterito perfecto uerborum primæ & secundæ coniugationis graecorum, de quo proprio loco dicitur. Potest etiam formari à secunda persona plurali, ε. tenui in αι. diphth. mutato. ut τύπῃσθε, τύπῃσθαι. & sic de alijs temporibus, quorum secunda persona pluralis in θε. desinit.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Præteritum Τετύφθαι, à tertia persona præteriti passiuui, tenuibus in densus mutatis. Sed hoc in prima & secunda coniugatione, ut τίτυπῃται, τετύφθαι, ω. in φ. & τ. in θ. uersis. sic λέλειπται, λελέχθαι. η. in χ. & τ. in θ. mutatis, accentu quoque in penultimam translato: quanquam regula appetat antepenultimam acui, quæ est, ὅτι ὡς εἰς θαι. λῆγον ἀπαρέμφατον, ὁμόχρονον ἢ ὁμότονον θέλει εἶναι τῷ ἰδίῳ ἄριστῳ. hoc est, Omne infinitiuum in θαι. desinens, & tempore & tono simile uult esse proprio indicatiuo. ut τύπῃται, τύπῃσθαι.

Regula. Sed ab hac regula scito præteritum perfectum passiuum excipi cum syncopam patitur in uerbo, ac syllabæ desinetum, ut supra diximus cum de eo tractarem. Excipitur etiam secundus aoristus medius, qui τυπέσθαι infinitiuum habet παροξύτονον. At in alijs coniugationibus ται. in θαι.

in *βαι*. mutata sicut in præsenti, ac eadē consonante seruata quæ ante *ται*. fortè extiterit, fit infinitiuum. ut *πίπασαι*, *πίπεισθαι*. *ἔψαλται*, *ἔψαλθαι*. Si uerò nulla præcesserit consonans, σ. omnino interponendum erit. ut *πιποιῖται*, *πιποιῖσθαι*. Potest etiam & à secunda pluralis numeri formari, ut in præsenti dictum est, *τίτυφθε* *τεύφθαι*. *δέλεχθε*. *δέλεχθαι* *ἔσπαρθε*, *ἔσπαρθαι*. *πιποιῖσθε*, *πιποιῖσθαι*, accentu in penultimam translato, ut supra.

Αόριστος α.

Τυφθῆναι.

Indefinitum

Αόριστος β.

Τυπῆναι, à tertia singulari proprii aoristi addita *ναι*. Cætera uerò tempora præsentis formationem omnino sequuntur.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Erba media in præsenti, & præterito imperfecto, formationem habent communem cum passiuis: quibus prorsus in his temporibus similia existunt. ut *τύπτομαι*, *τύπτη*, *τύπεται*. *ἔτυπτομαι*, *ἔτυπτο*, *ἔτυπτο*. Nusquam tamen inueni hæc duo tempora ab antiquis posita fuisse, sed præteritum perfectum, præteritum plusquàmperfectum, ambos aoristos, & utrunq; futurum. Neque hæc seorsum declinata, sed partim actiuis inserta, ut præteritum perfectum, & præteritum plusquàmperfectum, cum sint propemodum similia præterito perfecto, & præterito plusquàmperfecto actiuorum. ut *τεύφα*, *τίτυπα*. *ἔτετύφαρ*, *ἔτετύπαρ*. Partim passiuis, ut ambos aoristos, & utrunq; futurum: quoniam hæc tempora similem habent terminationē cum passiuis. Sed quia hic ordo, licet eruditionibus perspicuus habeatur, rudibus tamen, ac literas græcas discere modo aggredientibus, confusionem quandam, ac propè desperationem inducere solet: ausus sum Theodorum Gazam imitatus, eo relicto ordine, uerba media seorsum ab actiuis & passiuis inflectere. Sit igitur tertius locus medij uerbi, sicut in primo tractatu positum est.

De medijs uerbis.

DE FORM. VERBOR. MEDIOR.

Οριστικά μέσα. Ενενώως.
Indicativus medius. ὑπόμομα, τύπη κοινοῦς, κὴ τύπη ἀπηνῶς, κὴ τύπη αἰωνιῶς.
 Παρατατικός.
 Ετυπόμαμ, ἐτύπον κοινοῦς, κὴ ἐτύπη αἰωνιῶς, κὴ ἐτύπη
 δωρικῶς.

Παρακείμενος.
Præteritum. Τέτυπα, à præterito actiuo fit, præposita figuratiua lite-
 ra, quæ græce χαρακτηριστικὴ τῆς συζυγίας appellatur, ante α.
 finalem loco eius consonantis, quæ fuerit ante α. præteriti
 actiuui: quæ accepta, præteritum medium simile erit actiuo
 præterito in omnibus modis ac etiam participijs. ut τίτυς
 φα, τίτυπα. τίτυφε, τίτυπε. τίτυφός, τίτυπός. Quomodo
 autem accipit figuratiuam literam cōiugationis, aduerte.

Verbum in ω. purum.
 Nam præsens aut in ω. purum desinit, aut in ω. non purum.
 Si in ω. purum, siue diphthongus præcedat ω. siue
 uocalis: ea sola remanet ante α. finalem in præterito me-
 dio. ut ἀνούω, ἡνούνα. μέσος παραν. ἡνούα. λύω, λέλυκα. μέσος
 παραν. λέλυκα. Attamen pauca inueniuntur in ω. purum
 exeuntia, quæ medium præteritum habeant. Quæ uerò
 ante ω. habent, aut εω. aut ου. omnino medio carent præ-
 terito, præter ἀνούω. Si uerò in ω. non purum desinat
 uerbum, aut simplex consonans præcedit ω. aut duplex.
 Si simplex, ea assumitur ante α. ut λείβω, λείψα. μέσος λεί-
 ψα. πείθω, πείπεινα. μέσος πείποινα. Si duplex, aut actiuo
 aut potestate. Si actiuo, aut in diuersis syllabis κατὰ δύναμιν
 σιν, & tunc sequitur supradictam regulam: quia medium
 præteritum eam assumit consonantem, quæ ω. finali in
 præsentī iuncta est. ut ῥέζω. μέσος παραν. ῥέξομα. At si
 ω. geminatum fuerit ante ω. siue η. tunc futurum aut in
 ξω. desinit, & tunc medium præteritum γ. sibi asciscit. ut
 πλῆνω, siue πλήηω, πῆπληγα. aut in σω. & tunc medium præ-
 teritum δ. sibi uendicat. ut ἔρῳω. μέλλω ἔρῳω, ἤρενα. μέ-
 σος ἤρεδα, si in usu habeatur. Etiam si potestate duplex
 consonans præcesserit ω. ut est ζ. illud idem intelligendū,
 quia si futurum in ξω. desuerit, medium præteritum γ. sibi
 uendicabit. ut κρᾶξω, κρᾶξω, κέρραγα. Si σ. δ. ut φεᾶξω,
 φεᾶξω, πῆφραδα. At si duæ diuersæ fuerint consonantes,
 hoc est, η. κτ. & μν. medium præteritum priorem assu-
 mit,

In ω. non purum.
 Si simplex, ea assumitur ante α. ut λείβω, λείψα. μέσος λεί-
 ψα. πείθω, πείπεινα. μέσος πείποινα. Si duplex, aut actiuo
 aut potestate. Si actiuo, aut in diuersis syllabis κατὰ δύναμιν
 σιν, & tunc sequitur supradictam regulam: quia medium
 præteritum eam assumit consonantem, quæ ω. finali in
 præsentī iuncta est. ut ῥέζω. μέσος παραν. ῥέξομα. At si
 ω. geminatum fuerit ante ω. siue η. tunc futurum aut in
 ξω. desinit, & tunc medium præteritum γ. sibi asciscit. ut
 πλῆνω, siue πλήηω, πῆπληγα. aut in σω. & tunc medium præ-
 teritum δ. sibi uendicat. ut ἔρῳω. μέλλω ἔρῳω, ἤρενα. μέ-
 σος ἤρεδα, si in usu habeatur. Etiam si potestate duplex
 consonans præcesserit ω. ut est ζ. illud idem intelligendū,
 quia si futurum in ξω. desuerit, medium præteritum γ. sibi
 uendicabit. ut κρᾶξω, κρᾶξω, κέρραγα. Si σ. δ. ut φεᾶξω,
 φεᾶξω, πῆφραδα. At si duæ diuersæ fuerint consonantes,
 hoc est, η. κτ. & μν. medium præteritum priorem assu-
 mit,

Verbum in σω, siue ηω.
 In ξω.
 In ηω. κτω
 μνσ.

mit, quum sit proprium coniugationis χαραυτηρισμόν. ut
 τήω. μέσος παρακειμένος τέτυπα. τίτω, τίτοια. τίμνω, τίτομα.

Nam τ. & υ. quū per παρέμφωσι extrinsecus accersita sint,
 χαραυτηρισμά coniugationis esse non possunt. Quædam ta-

In βω. φω.

men inueniuntur quæ partim β. habent ante ω, partim ue-

τὸ φ. ut βλάβω. κρύβω. καλύβω. & σιάφω. quæ quum & ipsa τ.

aliunde sibi adsciscant, opus est ut β. quæ media est, & φ. ad

spirata, in legitimam ac sibi correspondentem tenuem uer-

tant, π. scilicet, ut tenuis tenuem (secundum regulæ præce-

ptionem) antecedit. hoc est, πη. sicut υτ. quando quidem

neq̄ β. neq̄ φ. ulla ratione τ. præcedere potest, ob incon-

gruam consonantiū structuram. Idcirco βλάττω dicendum

erit, non autem βλάβτω: sic κρύττω, καλύττω, σιάφτω. non au-

tem κρύβτω, καλύβτω, & σιάφτω. Attamen præterita media

suorum perfectorum propriam seruant figuratiuam. ut βέ-

βλαβα. κίερυβα. κικάλυβα. έισιαφα. Et quoniam à singulis hu-

iusmodi uerborum singula deriuantur nomina uerbalia,

hoc est, βλάβη, από τοῦ βλάβω. & κρύβη, από τοῦ κρύβω. & καλύ-

βη, από τοῦ καλύβω. & σιαφή, από τοῦ σιάφω, &c. orta est illa com-

munis regula quæ dicit. ὅτε ὁ ἐνεσῶς διὰ δύο συμφώνων ἐμφέρε-

ται, τότε ὁ μέσος παρακειμένος φυλάττει τὸ σύμφωνον τὸ ῥηματι-

κῆν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἐνεσῶτος παράγεται. Quæ quidem nomina

prius nobis discenda erunt, quæ uerba ipsa à quibus der-

ducuntur, &c. Sic & θάττω dixerim ἐν τοῦ θάφω, siue τάφω.

necnon & βάττω ἐν τοῦ βάφω fieri: mutata utrobicq̄ adspirata

Regula.

Etymologus.

K ; randum

DE FORM. VERBOR. MEDIOR.

randum est, quæ nam sit propria consonans uerbi primiti-
ui, & quæ extrinsecus sumpta. ut ἔλω, ἴστω. & τίω, τίτω. sed
de hoc satis. Est etiam parium syllabarum medium

Penultima
præteriti me-
di.

præteritum cum actiuo in uerbis grauitonis. ut τέτυφα, τέ-
τυπα. In circumflexis uerò una minuitur syllaba. ut ἄδουπα
να, δίδουπα. Penultimā quoq; habet eandem cum actiuo.
ut τίτυφα, τίτυπα. Sed quoniam & hæc & reliqua omnia
quæ ad uerbi medi formationē inflectionemq; pertinent,
iam hoc in loco sequi debebant, satis superq; (ut puto) in
primo tractatu complexus sum, nihil aliud addendum aut
repetendum putauī. Igitur ad grauitonorum uerborum
exempla transitum faciens, ad singulas cōiugationes per-
tinentia scribere decreui: quorū quidem λείβω per omneis
modos, numerosq; ac personas, secundum rationem uer-
biorum idiomatum primi exempli locum sibi uendicabit.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑ-
ΡΥΤΟΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Exempla
primæ con-
iugationis.

Οριστὰ ἐνεργητικά. Ενεσὼς.

Indicatiuus
actiuus.

Λ

Εἰβω, λείβεις, λείβει. καὶ δωρικῶς λείβεις, λείβει. καὶ
αιολικῶς λείβεις, λείβει. Δυνία. λείβετορ,
λείβετορ. Πληθυντικά. λείβομεν, λείβετε,
λείβουσι. καὶ δωρικῶς λείβομεν, λείβετε, λείβουσι.

Præteritum
imperfect.

Παρατ.

Ελεβορ, ἐλεβεις, ἐλεβε, καὶ ἰωνικῶς ἐλεβεσσι. Δυνία.
ἐλείβετορ, ἐλεβίτην. Πληθυν. ἐλείβομεν, καὶ δωρικῶς
ἐλείβομεν, ἐλείβετε, ἐλεβορ, καὶ βοιωτικῶς ἐλείβοσαρ.

Præteritum
perfectum.

Παρακει.

Λέλεφα, λέλεφας, λέλεφε. Δυνία. λελείφατορ,
λελείφατορ. Πληθυντικά. λελείφαμεν, λελείφα-
τε, λελείφασι. καὶ δωρικῶς λελείφαμεν, λελείφατε, λελεί-
φαντι. καὶ ἁπλῶς εἰλεφα, εἰλεφας, εἰλεφε. &c.

Præteritum
plusquam
perfectum.

Υπερσυν.

Ἐλελείφαμ, ἐλελείφας, ἐλελείφα κοινῶς. καὶ ἐλελεί-
φεα, ἐλελείφεις, ἐλελείφεις ἰωνικῶς. καὶ ἐλελείφην, ἐλελεί-
φεις, ἐλελείφην. διὰ τὸ η. in prima & tertia persona ἁπλῶ-
κῶς καὶ δωρικῶς. Δυνία. ἐλελείφατορ, ἐλελείφετήν.
Πληθ. ἐλελείφαμεν καὶ δωρικῶς ἐλελείφαμεν, ἐλελείφατε,
ἐλελείφασα. καὶ ἁπλῶς εἰλείφαμ, εἰλείφας, εἰλείφα.
Αόριστος α.

PARADEIGMATA GRAVITONORVM.

Indefinitum secundum.	ἀόρ. β.	Λίβοιμι, λίβοις, λίβοι. Δυνικά. λίβοιτορ, λίβοίτηρ.
Futur. prim.	Μέλλ. α.	Πληθυν. λίβοιμερ, κή δωρικώς λίβοιμερ. λίβοιτε, λίβοιτερ. Μείλλ. α. Λείφοιμι, λείφοις, λείφοι. Δυνί. Λείφοιτορ, λείφοίτηρ.
Futurum secundum.	Μείλλ. β.	Πλ. Λείφοιμερ, κή δωρικώς λείφοιμερ. λείφοιτε, λείφοιτερ. Μείλλ. β. Λιβοίμι, λιβοίς, λιβοί. Δυνικά. Λιβοίτορ, λιβοίτηρ. Πληθ. Λιβοίμερ, και δωρικώς λιβοίμερ. λιβοίτε, λιβοίτερ.
Subiuncti- uus.		Υποτακτικά ενεργητικά. Ενεσώς κή παρατατικός. ἰάρ Λείβω, λείβης, λείβη. Δυνικά. ἰάρ λείβιτορ, λεί- βιτορ. Πληθυντικά. ἰάρ λείβωμερ, κή δωρικώς λεί- βωμερ. λείβιτε, λείβωσι.
Præteritum plusquam perfectum.	Παραμ. κῆ ὑπερσ.	ἰάρ Λελείφω, λελείφης, λελείφη. Δυνικά. ἰάρ λελεί- βιτορ, λελείβιτορ. Πληθυντικά. ἰάρ λελείφωμερ, κῆ δωρικώς λελείφωμερ, λελείφιτε, λελείφωσι. και ἀτήκως, ἰάρ ελείφω, ελείφης, ελείφη.
Indefinitum primum.	ἀόρις. α.	ἰάρ Λείψω, λείψης, λείψη. Δυνικά. ἰάρ λείψιτορ, λεί- ψιτορ. Πληθυντικά. ἰάρ λείψωμερ, κή δωρικώς λεί- ψωμερ, λείψιτε, λείψωσι.
Indefinitum secundum.	ἀόρις. β.	ἰάρ Λίβω, λίβης, λίβη. Δυνικά. ἰάρ λίβιτορ, λίβι- τορ. Πληθυντικά. ἰάρ λίβωμερ, και δωρικώς λίβω- μερ. λίβιτε, λίβωσι.
Infinitius actiuus.		Απαρέμφατα ενεργητικά. Ενεσώς και παρατατικός. Λείβειρ κοινώς. κή λείβειρ δωρικώς. και λείβειρ ἀοριστι- κώς. και λαβέμεναι ἀτήκως και δωρικώς. κή λαβέ- μερ ἰωνικώς.
Præteritum perfectum. et plusquam perfectum.	Παραμ. κῆ ὑπερσ. κῶς κῆ δωρικώς. κῆ λελεφίμερ ἰωνικώς.	Λελεφίνα, κῆ ἀτήκως ελεφίνα. κῆ λελεφίμεναι ἀτή- κως. και λαβέμεναι ἀτήκως και δωρικώς. και λαβέμερ ἰωνικώς.
Indefin. pri. Indefinitum secundum.	ἀόρις. α. ἀόρις. β.	Λείψαι κοινώς. και λαβέμεναι ἀτήκως και δωρικώς. και λαβέμερ ἰωνικώς. Λιβέιρ κοινώς. και λιβέιρ δωρικώς. και λιβέμεναι ἀτή- κως κῆ δωρικώς. κῆ λιβέμερ, κῆ λιβέμερ ἰωνικώς.
Futur. prim. Futu. secun.	Μέλλ. α. Μέλλ. β.	Λείψειρ, sicut & præsens. Λιβέιρ, quemadmodum & secundus aoristus.
Indicatiuus passiuus.	Λ	Ορισικά παθητικά. Ενεσώς. Είβομαι, λείβη κοινώς, και λείβει ἀτήκως. κῆ λείβεται ἰωνι- κώς. λείβεται. Δυνικά. λειβόμεθω, λείβεσθε, λείβε- σθε. Πληθυντικά. λειβόμεθα κοινώς, κῆ λειβόμεθα δωρικώς

- δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς. λείβεθε, λείβονται.
 παρατ. Ελεβόμεν, ελείβον κοινῶς. ἢ ελείβεο ἰωνικῶς. ἢ ελείβου δωρικῶς. ελείβετο. Δ. ελεβόμενον, ελείβεον, ελεβίον. Π. ελεβόμεθα κοινῶς. ἢ ελεβόμεθα δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς. ελείβεθε, ελείβονται. Præteritum imperfect.
- παραμ. Λέλεμμαι, λέλεψαι, λέλεπται. Δ. λελέμμενον, λέλεφον, λέλεφον. Π. λελέμμεθα κοινῶς. ἢ λελέμμεθα δωρικῶς. ἢ ἰωνικῶς λέλεψθε, λελεμμένοι εἰσίν. ἢ ἰωνικῶς λέλεφαται. ἀήκῶς ὑεὸ εἰλεμμαι, εἰλεψαι, εἰλεπται. Præter. perfe.
- ὑπερσ. Επελείμμεν, ἐπέλεψο, ἐπέλεπτο. Δ. ἐπελέμμενον, ἐπέλεφον, ἐπέλεφον. Π. ἐπελέμμεθα κοινῶς. ἢ ἐπελέμμεθα δωρικῶς. ἢ ἰωνικῶς ἐπέλεψθε. ἐπελεμμένοι ἦσαν. ἢ ἰωνικῶς ἐπέλεφατο. ἀήκῶς ὑεὸ εἰπέμμεν, ἐπέλεψο, ἐπέλεπτο. Præteritum plusquàm.
- ἀόρ.α. Ελείφθη, ἐλείφθης, ἐλείφθης. Δ. ἐλείφθιτορ, ἐλείφθιτηρ. Π. ἐλείφθιμεν, ἢ δωρικῶς ἐλείφθιμες, ἐλείφθιτε, ἐλείφθισα, ἢ βοιωτικῶς ἐλείφθη. Indefin. pri.
- ἀόρ.β. Ελίβην, ἐλίβης, ἐλίβη. Δ. ἐλίβιτορ, ἐλίβιτηρ. Π. ἐλίβιμεν, ἢ δωρικῶς ἐλίβιμες. ἐλίβιτε, ἐλίβισα, ἢ βοιωτικῶς ἐλίβη. Indef. secun.
- μέλλ.α. Λεφθήσομαι, λεφθήσῃ κοινῶς. ἢ λεφθήσῃ ἀήκῶς. ἢ λεφθήσῃ ἰωνικῶς. λεφθήσεται. Δ. λεφθήσομενον, λεφθήσεον, λεφθήσεον. Π. λεφθήσομεθα. ἢ δωρικῶς λεφθήσομεθα. λεφθήσεθε. λεφθήσονται. Futur. pri.
- μέλλ.β. Λιβήσομαι, λιβήσῃ κοινῶς. ἢ λιβήσῃ ἀήκῶς. ἢ λιβήσῃ ἰωνικῶς. λιβήσεται. Δ. λιβήσομενον, λιβήσεον, λιβήσεον. Π. λιβήσομεθα, ἢ δωρικῶς λιβήσομεθα. λιβήσεθε. λιβήσονται. Futu. secun.
- μετ' ὄλ. Λελέψομαι, λελέψῃ κοινῶς. ἢ λελέψῃ ἀήκῶς. ἢ λελέψῃ ἰωνικῶς. λελέψεται. Δ. λελέψομενον, λελέψεον, λελέψεον. Π. λελέψομεθα. ἢ δωρικῶς λελέψομεθα. λελέψεθε, λελέψονται. Mox futur.

Προσαυτικὰ παθητικὰ. Εννεῶς ἢ Παρατατικῶς.

Λέβου κοινῶς. ἢ λέβεο ἰωνικῶς. ἢ λέβου δωρικῶς. Imperatiuus passiuus.
 λεβέω. Δυισά. λέβεον, λεβέω. Πλη. λέβεσθε, λεβέωσα, ἢ ἀήκῶς λεβέω.

L παραμ. ἢ

PARADEIGMATA GRAVITONORVM.

Præteritum *παραι. κ̄* Λέλαψο, λελέφθω. Δ. λέλαφθωρ, λελέφθωρ.
 plusquam *ὑπερσ.* Π. λέλαφθε, λελέφθωσαρ, κ̄ ἀήτιως εἰλεψο, εἰλεφθω.
 perfectum. *ἀόρ. α.* Λείφθιτι, λεφθίτω. Δ. λείφθιτορ, λεφθίτωρ. Π.
 Indef. prim. λείφθιτε, λεφθίτωσαρ.

Indefi. secu. *ἀόρ. β.* Λίβιθι, λιβίτω. Δυνίξ. λίβιτορ, λιβίτωρ. Π.
 λίβιτε, λιβίτωσαρ.

Εὐντινά παυτινά. Εννεὼς κ̄ παραζτικός.

Optatius
 Passiuus.

Λεβοίμην, λέβοιο, λέβοιτο. Δ. λεβοίμεθωρ, λέ
 βοιοδορ, λεβοίοδην. Π. λεβοίμεθα, κ̄ δωρικῶς λεβοί
 μεθα, λέβοιοθε, λέβοντο, κ̄ ποικτικῶς λεβοίατο.

Præter. perf.
 et plus. perf.

παραι. κ̄ Δελεμμένος, εἶην, εἶης, εἶν. Δ. δελεμμένα, εἶ
ὑπερσ. τωρ, εἶτηρ. Π. δελεμμένοι εἶμην, εἶτε, εἶσαρ, κ̄ ἀτ
 τικῶς εἰλεμμένος εἶην, εἶης, εἶν. κ̄ ἕ λοιπά.

Indefi. prim.

ἀόρ. α. Λεφθέηνρ, λεφθέης, λεφθέην. Δ. λεφθέιτορ, λε
 φθείτηρ. Π. λεφθέηνμην, κ̄ δωρ. λεφθέηνμεις, λεφθείτε,
 λεφθέησαρ, κ̄ συζιοπῆ λεφθέηνρ, λεφθέατε, λεφθέηνρ.

Indefi. secu.

ἀόρ. β. Λιβέηνρ, λιβέης, λιβέην. Δ. λιβέιτορ, λιβεί
 τηρ. Π. λιβέηνμην, κ̄ δωρικῶς λιβέηνμεις, λιβέητε, λιβέησαρ,
 κ̄ συζιοπῆ λιβέηνρ, λιβέατε, λιβέηνρ.

Futu. prim.

μίθ. α. Λειφθισοίμην, λειφθίσοιο, λειφθίσοιτο. Δ. λει
 φθισοίμεθωρ, λειφθίσοιοδορ, λειφθισοίοδην. Π. λει
 φθισοίμεθα, κ̄ δωρικῶς λειφθισοίμεθα. λειφθίσοιαθε,
 λειφθίσουτο, κ̄ ποικτικῶς λειφθισοίατο.

Futu. secu.

μίθ. β. Λιβισοίμην, λιβίσοιο, λιβίσοιτο. Δ. λιβισοίμεθωρ,
 λιβίσοιοδορ, λιβισοίοδην. Π. λιβισοίμεθα, κ̄ δωρικῶς
 λιβισοίμεθα, λιβίσοιαθε, λιβίσουτο, κ̄ ποικτικῶς λι
 βισοίατο.

Υποταντινά παυτινά. Εννεὼς κ̄ Παρατατ.

Subiunctis
 uis passiuus

ἰάρ Λεῖβωμαι, λείβη κοινῶς, κ̄ λείβηαιωνικῶς, λείβηται.
 Δ. ἰάρ λειβώμεθωρ, λείβηδορ, λείβηδορ. Π. ἰάρ λεί
 βώμεθα, κ̄ δωρικῶς λειβώμεθα. λείβηθε, λείβονται.

Præter. perf.
 et plus. perf.

παραι. κ̄ Δελεμμένος ἰάρ ᾧ, ἦς, ἦ. Δυνίξ. δελεμμένος ἰάρ
ὑπερσ. ἦτορ, ἦτορ. Πλη. δελεμμένοι ἰάρ ᾧμην, ἦτε, ᾧσι, κ̄
 ἀήτιως εἰλεμμένος ἰάρ ᾧ, ἦς, ἦ. κ̄ ἕ λοιπά.

Indefinitum
 primum.

ἀόρ. α. ἰάρ Λειφθᾶ, λειφθῆς, λειφθῆ. Δ. ἰάρ λεφθῆτορ,
 λεφθῆτορ. Π. ἰάρ λειφθᾶμην, κ̄ δωρικῶς λειφθᾶμεις,
 λειφθᾶτε, λειφθᾶσι.

ἀόρ. β.

ἀόρ. β. ἰὰρ λιβῶ, λιβῆς, λιβῆ. Δ. ἰὰρ λιβῆτορ, λιβῆτορ. Indef. secu.
 Π. ἰὰρ λιβῶμεν, κῆ δωρικῶς λιβῶμεν, λιβῆτε, λιβῶσι.

Απαρῆμφατῶ παθητικά. Ενισῶς κῆ παραζατικός.

Λείβεσθαι. παραιν. κῆ ὑπερσ. λελεῖφθαι, κῆ ἀτήκῶς Infinitiuus
 εἰλεῖφθαι. ἀόρ. α. λειφθῆναι κοινῶς, κῆ λειφθῆμεναι passiuus.
 ἀτήκῶς κῆ δωρικῶς, κῆ λειφθῆμεναι ἰωνικῶς.

ἀόρ. β. Λιβῆναι κοινῶς, κῆ λιβῆμεναι ἀτήκῶς κῆ δωρικῶς, κῆ
 λιβῆμεναι ἰωνικῶς.

μέλλ. α. Λεφθίσεσθαι. μέλλ. β. λιβίσεσθαι. μετ' ὀλί. μέλλ.
 λελεῖψεσθαι.

Ορισικά μίσα. Ενισῶς.

Λ Εἶβομαι, λείβη κοινῶς, κῆ λείβει ἀτήκῶς, κῆ λείβει Indicatiuus
 βραῖ ἰωνικῶς. λείβεται. κῆ τῶ λοιπά ad passiuo medius.
 rum similitudinem.

παραιν. Ελειβόμεν, ελείβου κοινῶς, κῆ ελείβεο ἰωνικῶς, κῆ ελείβει Præt. imper.
 βεν δωρικῶς. ελείβετο.

παραιν. Λέλοιβα, λέλοιβας, λέλοιβε. Δ. λελοίβατορ, λε Præt. perf.
 λοίβατορ. Π. λελοίβαμεν, κῆ δωρικῶς λελοίβαμεν, λε
 λοίβατε, λελοίβασι. κῆ ἀτήκῶς εἰλοίβα, εἰλοίβας, εἰλοίβε.

ὑπερσ. Ελελοίβειν, ελελοίβεις, ελελοίβει κοινῶς, κῆ ελελοίβεα Præt. plus.
 ελελοίβεις, ελελοίβεις ἰωνικῶς, κῆ ελελοίβη, ελελοίβεις, ε
 λελοίβη ἀτήκῶς. Δυσκῶ. ελελεῖβοτορ, ελελοίβετορ.
 Πληθυν. ελελοίβεμεν, κῆ δωρικῶς ελελοίβεμεν, ελε
 λοίβατε, ελελοίβεσαρ. κῆ ἀτήκῶς εἰλοίβαρ, εἰλοίβας,
 εἰλοίβε.

ἀόρ. α. Ελειψάμεν, ελείψα κοινῶς, κῆ ελείψαο ἰωνικῶς. ελείψα Indef. pri.
 το. Δυσκῶ. ελειψάμετορ, ελείψατορ, ελειψάμεν. Π.
 ελειψάμεθα. καὶ δωρικῶς ελειψάμεθα. ελείψατε, ελεί
 ψατο.

ἀόρ. β. Ελιβόμεν, ελίβου κοινῶς, κῆ ελείβεο ἰωνικῶς, κῆ ελίβεν Indef. secun,
 δωρικῶς. ελίβετο. Δυσκῶ. ελιβόμετορ, ελίβετορ, ελι
 βήαμεν. Πληθυν. ελιβόμεθα. κῆ δωρικῶς ελιβόμεθα.
 ελίβεθε, ελίβοντο.

μέλλ. α. Λείβομαι, λείβη κοινῶς, κῆ λείβει ἀτήκῶς, κῆ λείβει Futur. pri.
 ἰωνικῶς. λείβεται.

L 2 μέλλ. β.

PARADEIGMATA GRAVITONORVM.

Futu. secun. μέλλ. β. Λιβούμαι, λιβῆ κοινῶς. ἢ λιβεῖ ἀήτικῶς. ἢ λιβεῖαι ἰωνικῶς. λιβεῖται.

Προσαυτικά μίσα. Ενισῶς ἢ παραζυτιῶς.

Imperatiuus medius. Λέβει κοινῶς. ἢ λείβει ἰωνικῶς. ἢ λείβει δωρ. λαβείω.

Prat. perfe. et plusquam perfectum. παρακ. ἢ ὑπερσ. Πλη. λειοίβετε, λειοίβέτωσαρ. ἢ ἀήτικῶς εἰλοίβε, εἰλοίβέτω.

Indefin. pri. ἀόρ. α. Λέψαι, λειψάω. Δ. λειψάωτορ, λειψάωσαρ. Π. λειψάωδε, λειψάωσαρ. ἢ ἀήτικῶς λειψάωσαρ.

Indef. secun. ἀόρ. β. Λιβού, λιβέω. Δ. λιβέωτορ, λιβέωσαρ. Π. λιβέωδε, λιβέωσαρ. ἢ ἀήτικῶς λιβέωσαρ.

Εὐτικὰ μίσα. Ενισῶς ἢ παραζυτιῶς.

Optatiuus medius. Λεβοίμην, λείβοιο, λείβοιτο. Δ. λεβοίμετορ, λείβοιτορ, λείβοίδηρ. Π. λεβοίμεθα. ἢ δωρικῶς λεβοίμεθα. λείβοιθε, λείβοντο. ἢ ποιητικῶς λεβοίατο.

Prat. perfe. et plusquam. παρακ. ἢ ὑπερσ. Λελοίβοιμι, λελοίβοις, λελοίβοι. Δ. λελοίβοιτορ, λελοίβοιτηρ. Π. λελοίβοιμεν. ἢ δωρικῶς λελοίβοιμις. λελοίβοιτε, λελοίβοιεν. ἢ ἀήτικῶς εἰλοίβοιμι, εἰλοίβοις, εἰλοίβοι.

Indefin. pri. ἀόρ. α. Λειψάιμην, λειψάαις, λειψάατο. Δ. λειψάιμετορ, λειψάιτορ, λειψάιδηρ. Π. λειψάιμεθα. ἢ δωρικῶς λειψάιμεθα. λειψάαθε, λειψάαντο ἢ ποιητικῶς λειψάατο.

Indef. secun. ἀόρ. β. Λιβοίμην, λιβοιο, λιβοιτο. Δ. λιβοίμετορ, λιβοίδηρ. Π. λιβοίμεθα. ἢ δωρικῶς λιβοίμεθα. λιβοιθε, λιβοντο. ἢ ποιητικῶς λιβεῖατο.

Futur. pri. μέλλ. α. Λειψοίμην, λειψοιο, λειψοιτο. Δυτικῶς. λειψοίμετορ, λειψοιτορ, λειψοιδηρ. Π. λειψοίμεθα. ἢ δωρικῶς λειψοίμεθα. λειψοιθε, λειψοιντο. ἢ ποιητικῶς λειψοιατο.

Futu. secun. μέλλ. β. Λιβοίμην, λιβοῖο, λιβοῖτο. Δ. λιβοίμετορ, λιβοῖδηρ. Π. λιβοίμεθα. ἢ δωρικῶς λιβοίμεθα. λιβοιθε, λιβοῖντο. ἢ ποιητικῶς λιβοῖατο.

Υποζυτικὰ μίσα. Ενισῶς ἢ παραζυτιῶς.

Subiunctiivus medius. ἔαρ λείβωμαι, λείβη κοινῶς. ἢ λείβηαι ἰωνικῶς. λείβηται. ἢ ἔαρ λοιπά.

παρακ. ἢ ἔαρ Λελοίβω, λελοίβης, λελοίβη. Δ. ἔαρ λελοίβητορ,

ὑπερσυν. τωρ. λελοιβιτωρ.	Πληθυντικά. ἰὰρ λελοιβωμεν, καὶ δωρικῶς λελοιβωμεν. λελοιβητε, λελοιβωσι. καὶ ἀπηνῶς ἰὰρ εἰλοιβω, εἰλοιβης, εἰλοιβη.	
ἄορις. α. ἰὰρ	Λεῖψωμαι, λεῖψη κοινῶς. ἢ λεῖψηαι ἰωνικῶς. λεῖψηται.	Indefinitum primum.
ἄορις. β. ἰὰρ	Δυῖνά. ἰὰρ λεψώμετορ, λεψηδορ, λεψηδορ. Πληθυντικά. ἰὰρ λεψόμεθα, καὶ δωρικῶς λεψόμεθα. λεψηθε, λεψῶνται.	Indefinitum secundum.
ἄορις. β. ἰὰρ	Λίβωμαι, λίβη κοινῶς. ἢ λίβηαι ἰωνικῶς. λίβηται.	
ἄορις. β. ἰὰρ	Δυῖνά. ἰὰρ λιβώμετορ, λιβηδορ, λιβηδορ. Πληθυντικά. ἰὰρ λιβόμεθα, ἢ δωρικῶς λιβόμεθα. λιβηθε, λιβῶνται.	Infinitius medius.
Ἄπαρ ἐμφοτα μῖσα.	Ενεσῶς καὶ παρατατιμῶς.	
Λεῖβεσθαι.	Παρακείμενος. ἢ ὑπερσυντέλιμος. λελοιβῆναι κοινῶς. καὶ εἰλοιβῆναι ἀπηνῶς, ἢ λελοιβῆμεναι δωρικῶς, ἢ ἀπηνῶς, ἢ λελοιβῆμεν ἰωνικῶς.	
Ἄορις α. λεῖψασθαι	Ἄορις β. λιβῆσθαι.	
Μέλλω α. λεῖψεσθαι.	Μέλλω β. λιβεῖσθαι.	

Exempla aliorum uerborum grauitonorū per tria genera distincta, actiuum scilicet, passiuum, & mediū, in modo indicatio tantum.

Π Ρ Ω Τ Η Σ Υ Ζ Υ Γ Ι Α.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	μῖσα.	
Ἐνεσῶς. Τ ρίπω.	τρέπομαι.	τρέπομαι.	Exempla primæ coniugationis. Verbo.
Παρακ. ἴτρεφορ.	ἴτρεπόμην.	ἴτρεπόμην.	
Ἄορις. α. τίτρεφα.	τίτρεφμαι.	τίτρεπα.	
Ἄορις. β. ἰτερέφην.	ἰτετρέφην.	ἰτετρέπερ.	
Ἄορις. α. ἰτρεψα.	ἰτρεψην.	ἰτρεψάμην.	
Ἄορις. β. ἰτραπορ.	ἰτραπην.	ἰτραπόμην.	
Μέλλ. α. τρέψω.	τρέψωμαι.	τρέψομαι.	
Μέλλ. β. τραπῶ.	τραπίσομαι.	τραπούμαι.	
Μέλλ. ὀλίγορ μέλλωρ.	τετρέψομαι.		

PARADEIGMATA GRAVITONORVM.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μίσα.
Scribo.	Ενείσως. Γράφω.	γράφομαι.	γράφομαι.
	Παρατ. ἔγραφο.	ἔγραφομαι.	ἔγραφομαι.
	Παρακ. γέγραφα.	γέγραμμαι.	γέγραφα.
	ὑπερσυν. ἔγγραφευ.	ἔγγραμμυ.	ἔγγραφευ.
	Ἄορις. α. ἔγραφα.	ἔγραψην.	ἔγραψαμμυ.
	Ἄορις. β. ἔγραφο.	ἔγράφη.	ἔγραφομμυ.
	Μέλλ. α. γράψω.	γραφθήσομαι.	γραφομαι.
	Μέλλ. β. γραφῶ.	γραφήσομαι.	γραφοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγου μέλλω.	γεγράφομαι.	

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μίσα.
Secunda coniugatio. Dico.	Ενείσως. Λ παρατ. Λ παρακ. ἀήτικῶς λέιλοχα.	Ερω. λέγομαι. ἔλεγο. λέιλεχα.	λέγομαι. ἔλεγομαι. λέιλοχα.
	ὑπερσυν. ἔλελεχευ.		ἔλελόχευ.
	ἄητικῶς ἔλελόχευ.		
	Ἄορις. α. ἔλεξα.	ἔλεχθη.	ἔλεξάμμυ.
	Ἄορις. β. ἔλεγο.	ἔλεχη.	ἔλεγομμυ.
	μέλλ. α. λέξω.	λεχθήσομαι.	λέξομαι.
	μέλλ. β. λεγῶ.	λεχσομαι.	λεγοῦμαι.
	μετ' ὀλίγου μέλλω.	λελέξομαι.	

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μίσα.
Mordeo.	Ενείσως. Δήνω.	δήνομαι.	δήνομαι.
	Παρατ. ἔδινο.	ἔδινομαι.	ἔδινομαι.
	Παρακ. δέδιχα.	δέδιχμαι.	δέδιχα.
	ὑπερσυν. ἔδιδηχευ.	ἔδιδηχυ.	ἔδιδηκευ.
	Ἄορις. α. ἔδιχα.	ἔδιχθη.	ἔδιξάμμυ.
	Ἄορις. β. ἔδακτο.	ἔδάκη.	ἔδακομμυ.
	Μέλλ. α. δέξω.	δηχθήσομαι.	δέξομαι.
	Μέλλ. β. δακῶ.	δακίσομαι.	δακνοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγου μέλλω.	δεδέξομαι.	

Ενεργητικά.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μείσα.	
Ενεός. Τρύχω. Παρατ. ἔτρυχομ. Παρακει. τίτρυχα. Υπερσυν. ἔτετρυχεμ. Λόγισ. α. ἔτρυχα. Λόγισ. β. ἔτρυχομ. Μέλλ. α. τρυξω. Μέλλ. β. τρυχῶ. Μετ' ὀλίγου μέλλωμ.	τρύχομαι. ἔτρυχομην. τίτρυμαι. ἔτετρύμην. ἔτρυχθην. ἔτρυχην. τρυχθίσομαι. τρυχίσομαι. τετρύξομαι.	τρύχομαι. ἔτρυχομην. τίτρυχα. ἔτετρυχεμ. ἔτρυξάμην. ἔτρυχόμην. τρυξομαι. τρυχοῦμαι.	Verbo.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μείσα.	Tertia' cons iugatio.
Ενεός. Παρατ. Α Δω. Παρακει. ἴδωμ. Υπερσυν. ἴνημ. Λόγισ. α. ἴσα. Λόγισ. β. ἴδωμ. Μέλλ. α. ἴσω. Μέλλ. β. ἴδῶ. Μετ' ὀλίγου μέλλωμ.	ἴδομαι. ἴδομην. ἴσμαι. ἴσμιμ. ἴδιμ. ἴδην. ἴδθίσομαι. ἴδίσομαι. ἴσομαι.	ἴδομαι. ἴδομην. ἴδα. ἴδαμ. ἴδάμην. ἴδόμεμ. ἴσομαι. ἴδοῦμαι.	Cano.

Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μείσα.	
Ενεός. Πείθω. Παρατ. ἔπειθομ. Παρακει. πίπεικα. Υπερσυν. ἔπειπέμην. Λόγισ. α. ἔπεισα. Λόγισ. β. ἔπειθομ. Μέλλ. α. πείσω. Μέλλ. β. πείθῶ. Μετ' ὀλίγου μέλλωμ.	πείθομαι. ἔπειθόμεμ. πίπεισμαι. ἔπειπέσμιμ. ἔπειδιμ. ἔπιθην. πειθθίσομαι. πιθθίσομαι. πιπέσομαι.	πείθομαι. ἔπειθόμεμ. πίπειθα. ἔπειπίθειμ. ἔπεισάμην. ἔπιθόμεμ. πείσομαι. πιθοῦμαι.	Suadeo.

Ενεργητικά.

PARADEIGMATA GRAVITONORVM.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μίσα.
Venio.	Ενεῖσός. Ελευθώ.	ἐλευθόμαι.	ἐλευθόμαι.
	Παρατ. ἤλευθορ.	ἤλευθόμην.	ἤλευθόμην.
	Παρακ. ἤλευκα.	ἤλευσμαι.	ἤλευθα.
	ἀπὴκῶς ἐλήλυκα.	ἐλήλυσμαι.	ἐλήλυθα.
	ὑπερσυν. ἤλευναρ.	ἤλευσμην.	ἤλευθενρ.
	ἀπὴκῶς ἐληλύνηρ.	ἐληλύσμηρ.	ἐληλύθενρ.
	ἀόρισ. α. ἤλευσα.	ἤλευσθηρ.	ἤλευσάμην.
	ἀόρ. β. ἤλυθορ.	ἤλυθηνρ.	ἤλυθόμην.
	συνηκοπή ἤλυθορ.		ἤλυθόμην.
	Μέλλ. α. ἐλεύσω.	ἐλευθήσομαι.	ἐλεύσομαι.
	Μέλλ. β. ἐλυθῶ, κὶ ἐλθῶ.	ἐλυθήσομαι.	ἐλυθούμαι, κὶ ἐλθούμαι.
	μετ' ὀλίγορ μέλλωρ.	ἤλεύσομαι.	
	καὶ ἀπὴκῶς	ἐληλύσομαι.	

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μίσα.
Quarta con iugatio. Dissero.	Ενεῖσός. Φ ράζω.	φράζομαι.	φράζομαι.
	Παρατ. Φ ῖφραζορ.	ῖφραζόμην.	ῖφραζόμην.
	Παρακ. Φ ῖφρακα.	ῖφρασμαι.	ῖφραδα.
	ὑπερσυν. ἔπιφράκειρ.	ἔπιφράσμην.	ἔπιφραδηνρ.
	Αόρισ. α. ἔφρασα.	ἔφράσθηνρ.	ἔφρασάμην.
	Αόρισ. β. ἔφραδορ.	ἔφράσθηνρ.	ἔφραδόμην.
	Μέλλ. α. φράσω.	φραθήσομαι.	φράσομαι.
	Μέλλ. β. φραδῶ.	φραθήσομαι.	φραδοῦμαι.
	Μετ' ὀλίγορ μέλλωρ.	ῖφρασόμην.	
	Ενεργητικά.	Παθητικά.	Μίσα.
Fodio.	Ενεῖσός. Ορύω.	ορύομαι.	ορύομαι.
	Παρατ. ὄρυθορ.	ὄρυθόμηνρ.	ὄρυθόμηνρ.
	Παρακ. ὄρυχα.	ὄρυμαι.	ὄρυχα.
	ἀπὴκῶς ὄρωρυχα.	ὄρωρυμαι.	ὄρωρυχα.
	ὑπερσυν. ὄρυχειρ.	ὄρυμηνρ.	ὄρυγειρ.
	ἀπὴκῶς ὄρωρυχειρ.	ὄρωρυμηνρ.	ὄρωρυγειρ.
	Αόρισ. α. ὄρυξα.	ὄρυχθηνρ.	ὄρυξάμηνρ.
	Αόρισ. β. ὄρυθορ.	ὄρυθηνρ.	ὄρυθόμηνρ.
			Μέλλωρ. α.

μὲν. α. ὀρύξω.
μὲν. β. ὀρυζῶ.
μετ' ὀλίγον μὲν.

ὀρυχθίσομαι. ὀρύξομαι.
ὀρυγίσομαι. ὀρυζοῦμαι.
ὀρύξομαι. κἢ ἄτηκῶς ὀρρυξομαι.

ΠΕΜΠΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Quinta com iugatio.

Ενεργητικῶς

Παθητικῶς.

Μέσα.

Canto.

Ενεσῶς. **Υ** ἄλω.
παρ. ἔφαλλον.
παρ. ἔφαλινα.
ὑπερ. ἔφαλκειν.
ἄρ. α. ἔφαλα.
ἄρ. β. ἔφαλον.
μὲν. α. φαλῶ.
μὲν. β. φαλῶ.
μετ' ὀλίγον μὲλων.

φάλλομαι. φάλλομαι
ἐφαλλόμην. ἐφαλλόμην.
ἐφαλαί. ἐφάλα.
ἐφάλην. ἐφάλειν.
ἐφάλην. ἐψηλάμην.
ἐφάλην. ἐφαλόμην.
φαλθίσομαι. φαλοῦμαι.
φαλήσομαι. φαλοῦμαι.
ἐφάλομαι.

Ενεργητικῶς.

Παθητικῶς.

Μέσα.

Mitto.

Ενεσῶς. Στέλλω.
παρ. ἔσelloν.
παρ. ἔσαλινα.
ὑπερ. ἔσάλειν.
ἄρ. α. ἔσελα.
ἄρ. β. ἔσαλον.
μὲν. α. σελῶ.
μὲν. β. σάλλω.
μετ' ὀλίγον μὲλων.

σέλλομαι. σέλλομαι.
ἐσελλόμην. ἐσελλόμην.
ἔσαλαί. ἔσαλα.
ἔσάλην. ἔσάλειν.
ἔσάλην. ἐσαλάμην.
ἔσάλην. ἐσαλόμην.
σαλθίσομαι. σελοῦμαι.
σαλήσομαι. σελοῦμαι.
ἐσάλομαι.

Ενεργητικῶς.

Παθητικῶς.

Μέσα.

Laboro.

Ενεσῶς. Κάμνω.
παρ. ἔκαμνον.
παρ. κεισάμνηνα.
συνοπῆ κειμνηνα.
ὑπερ. ἐκειναμήναι.
συνοπῆ ἐκειναμήναι.
ἄρ. α. ἔκημα.
συνοπῆ ἔκαμον.
ἄρ. β. ἔκαμον.

κἄμνομαι. κἄμνομαι.
ἐκαμόμην. ἐκαμόμην.
κεισάμμαι. κεισάμα.
κειμμαι. κειμάμα.
ἐκειναμήναι. ἐκεινάμαρ.
ἐκειναμήναι. ἐκεινάμαρ.
ἐκαμήναι. ἐκημάμαρ.
ἐκμήναι. ἐκημάμαρ.
ἐκάμην. ἐκαμόμην.

Μ μὲλλ. α.

ἀρ. β.	ἐκλινορ.	ἐκλίνορ.	ἐκλινοῦμρ.
μέλλ. α.	κλινω̄.	κλιθίσομαι.	κλινοῦμαι.
μέλλ. β.	κλινω̄.	κλιθίσομαι.	κλινοῦμαι.
μετ' ὀλίγορ	μέλλωρ.	κεκλίσομαι.	

Ενεργητικῶ.

Παθητικῶ.

Μίσα.

Semino.

Ενεσῶς.	Σπείρω.	σπείρομαι.	σπείρομαι.
παρσ.	ἐσπερορ.	ἐσπειρόμρ.	ἐσπειρόμρ.
παρσ.	ἐσπαρκα.	ἐσπαρκα.	ἐσπορα.
ὑπερσ.	ἐσπάρεινρ.	ἐσπάρεινρ.	ἐσπόρειρ.
ἀρ. α.	ἐσπερα.	ἐσπάρεινρ.	ἐσπεροῦμερ.
ἀρ. β.	ἐσπαρορ.	ἐσπαρηνρ.	ἐσπαροῦμρ.
μέλλ. α.	σπερω̄.	σπαρθίσομαι.	σπεροῦμαι.
μέλλ. β.	σπορω̄.	σπαρθίσομαι.	σπαροῦμαι.
μετ' ὀλίγορ	μέλλωρ.	ἐσπάρσομαι.	

ΕΚΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Ενεργητικῶ

Παθητικῶ.

Μίσα.

Sexta coniu-
gatio.
Audio.

Ενεσῶς.	ἄκουα	ἀκούομαι.	ἀκούομαι.
παρσ.	ἤκουορ.	ἤκούομρ.	ἤκούομρ.
παρσ.	ἤκουκα.	ἤκουσομαι.	ἤκουα.
ἄηκῶς.	ἀκῆνοκα.	ἀκῆνοσμαι.	ἀκῆνοα.
ὑπερσ.	ἠκούειρ.	ἠκούομρ.	ἠκούειρ.
ἄηκῶς.	ἠκῆνοίειρ.	ἠκῆνοσμρ.	ἠκῆνοειρ.
ἀρ. α.	ἤκουσα.	ἠκούοιθρ.	ἠκῆνοίμρ.
μέλλ. α.	ἀκούσω.	ἀκῆνοθήσομαι.	ἀκούσομαι.
μετ' ὀλίγορ	μέλλωρ.	ἠκούσομαι.	
ἄηκῶς		ἀκῆνοθήσομαι.	

Ενεργητικῶ.

Παθητικῶ.

Μίσα.

Sedo.

Ενεσῶς.	Πάυω.	παύομαι.	παύομαι.
παρσ.	ἐπαυορ.	ἐπαυόμρ.	ἐπαυόμρ.
παρσ.	πέπαυκα.	πέπαυμαι.	πέπαυα.
ὑπερσ.	ἐπεπαύειρ.	ἐπεπαύμρ.	ἐπεπαύειρ.
ἀρ. α.	ἐπάυσα.	ἐπαύθηνρ.	ἐπαυσάμρ.
ἀρ. β.	ἐπαυορ.	ἐπάυθρ.	ἐπαυόμρ.
μέλλ. α.	παύσω.	παυθήσομαι.	παύσομαι.

M 2 μέλλ.β.

DE FORM. VERB. CIRCUNFL.

μῆλλ.β. Παῶ.

παύσομαι.

παύομαι.

μετ' ὀλίγον μῆλλαν

παύσομαι.

Exempla hæc, etsi omnia in usu non sunt, posita tamen sunt, ut habeamus formam grauitonorum uerborum regulariter declinandorum, quæ si uariare uellemus, talis esset eorum inflexio.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΩΝ
ΡΗΜΑΤΩΝ.

De uerbis
circumflexis.

Α περίσπωμα ἑμάζα, hoc est, circumflexa uerba à sexta coniugatione grauitonorum fiunt, non tamen ab omnibus uerbis, sed ab his solū quæ in penultima habent siue ε. siue α. siue ο.

Circumflexa
quare dicta.

ut ποιέω, βοάω, χερσοάω. Et dicuntur circumflexa eò quòd habeant circumflexum accentum in ultima, à qua omnis ratio accentus pendet. ut ποιῶ. βοῶ. χερσῶ. Patiuntur autem synæresim in præsentī & præterito imperfecto modis dicatiui, quæ quidem tempora in alijs modis, & etiam participijs simul uariantur, ut in grauitonis dictum est.

Annotatio.

Sciendum synæresim pro crasi poni, & ex præcedente uocali breui fieri semper, quemadmodum & in nominibus synæresitatis declaratum est.

Circumflexorum uariæ
coniugationes.

Et cum in his uerbis uariæ sint synæreses, uarias coniugationes esse oportet, quæ per supradictas tres uocales distinguuntur, quas χαράκτες in hoc est, formatiuas literas appellare possumus, quemadmodum & consonanteis in grauitonis. Per ea enim cognoscimus unumquodq; uerbum quotq; sit coniugationis.

Dionysius
Thrax.

Quibusdam tamen placet, quemadmodum Dionysius Thrax affirmat, ut per extremam secundarum personarum huiusmodi coniugationes distinguantur. Nam prima coniugatio in εις. per synæresim facit secundam personam contractam. ut ποιέεις. Secunda in ες. subscritpta i. βοῆεις. Tertia in ος. χερσοεις. Estò igitur ε. χαράκτης uerbis primæ coniugationis circumflexorū. α. secundæ. ο. tertię. Quæ quidem seruantur in omnibus modis, tam actiuorum, quam passiuorum, quantū ipsa natura fert, & si cōmunes synæresim regulæ aduersari uideantur, proprias enim ac distinctas

distinctas synæreseis habet unaquæq; circumflexorum coniugatio. In quibus uerbis omnibus aduertendum est, futurum in σω. desinens, superare præsens una syllaba: si præcepta quorundam sequi uolumus, qui scribunt, ποιήσω, βοήσω, χρυσώσω, & alia huiusmodi esse à circumflexis. Sed analogia postulat, ut futura sint à grauionis proprijs circumflexorum, mutatis ε. & α. in η. & ο. in ω. ut ποιήω, ποιήσω. βοήω, βοήσω. χρυσώω, χρυσώσω. Licet in quibusdam maneat immutabiles. ut τελείω, τελείσω. γελάω, γελάσω. ὀνόω, ὀνόσω, & alia.

Futura circumflexorum.

Penultima etiam futuri seruetur in præterito perfecto, & præterito plusquamperfecto, & in primo aoristo in omnibus uerbis circumflexis. ut ποιήσω, πεποίηκα, ἐπιποίηκα, ἐπέπεισα. βοήσω, βεβόηκα, ἐβεβόηκα, ἐβόησα. χρυσώσω, ηεχρυσώκα, ἐηεχρυσώκα, ἐχρυσώσα. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

Penultima futuri.

DE PRIM A CONIUGATIONE CIRCUMFLEXORVM.

Prima igitur coniugatio circumflexorū à uerbis sextæ coniug. grauionorū in εω. desinentibus, per synæresim fit. ut ποιήω, ποιήω. cuius secunda persona & tertia in α. diphthongum propriam desinunt. ut ποιήεις, ποιήϊα. Et habet in futuro ante σω. η. hoc est, quum præsens longam habeat penultimam, siue natura, siue positione. ut οἰκῶ, οἰκῆσω. ποιῶ, ποιήσω. ἀθλῶ, ἀθλήσω. Excipitur νειῶ, νειήσω, quod contendo significat. Νικῶ enim νικήσω secundæ coniugationis est. Excipitur & ἀρεῶ, ἀρεήσω. Etiam quum præsens in ω. purum defuerit, futurum habebit η. ante σω. ut νοῶ, νοήσω. Etiam si ancipitem habuerit præsens in penultima. ut φιλῶ, φιλήσω. κηχῶ, κηχήσω. præter ἀρεῶ, ἀρεήσω, & καλῶ, καλήσω. Etiam uerba deriuata à nominibus masculinis in ος. desinentibus. ut κτυπέω, κτυπήσω. δοῦπέω, δούπησω. Etiam decomposita. ut οἰκονόμος, οἰκονομήω, οἰκονομήσω. Etiam à grauionis uerbis in circumflexa deducta. ut οἰκτερέω, οἰκτερήσω. ἐλιῶ, ἐλήσω. Etiam quæ indifferentes sunt & primæ & secundæ coniugationis. ut ξυρέω, ξυρέεις, ξυρέεις, ξυρήσω. ἐλεῶ, ἐλεείεις, ἐλεείεις, ἐλεήσω. γηρέω, γηρέεις, γηρέεις, γηρήσω. Etiam monosyllaba. ut σχῶ, σχήσω. ῥῶ, ῥήσω. χῶ, χήσω.

Prima coniugatio.

Verba in ω. purum.

Deriuatiua.

Decomposita.

Monosyllaba.

DE FORM. VERB. CIRCUNFL.

Quæ futurum habeat indifferentis.

Dissyllaba.

Regula.

Synærefes huius coniugationis.

μυῶ μύσω. Quæ uerò nihil horum habent, & penultima præsentis aut in *ε.* aut in *ο.* desinat, per *εσω.* faciunt futurum. ut *τελέω, τελείσω. ὀλέω, ὀλείσω.* Excipiuntur *μολῶ, μολίσω. τορῶ, τολήσω. ἄφελῶ, ἀφελίσω.* Hæc autem adnotantur, quæ indifferentis habent futurum. *καλέω, καλέσω, κη καλήσω. φρονῶ, φρονίσω, κη φρονήσω. κορῶ, κορέσω, κη κορήσω. φορῶ, φορέσω, κη φορήσω. ἀινῶ, ἀινήσω. πονῶ, πονίσω, κη πονήσω. Πονίσω* quidem, si ad corpus referamus: *πονίσω* uerò, si ad animam. Et aduerte, dissyllaba in hac prima coniugatione ex communi usu non pati synæresin in prima perf. singul. præsentis temporis. Nam regula est, ὅτι οὐδέποτε ἔῤῥμα ὀριστινὸν ἐς ω. *λῆγορ* μονοσύλλαβον εὐρίσκειται ἰν χρεῖσαι, χωρὶς ἐμὴ εὐρεθῶσι διυτέρως συνηγίας τῶν περὶ ριστωμένων. οἶον *δρῶ, θλῶ, κλῶ.* hoc est, quod nunquam uerbum indicatiuum in *ω.* desinens monosyllabum inuenitur in usu, nisi inueniantur secundæ coniugationis circumflexorum. ut *δρῶ, θλῶ, κλῶ.* &c. Neque in prima plurali, neque in tertia. Non enim dicimus *πλείω, πλώ,* neque *πλούμεν, πλούμεν,* neque *πλείουσι, πλοῦσι.* & ut plurimum accipere *υ.* in futuro. ut *πλείω, πλεύσω. ῥέω, ῥεύσω. νύω, νεύσω* Synærefes autem huius coniugationis, quæ semper ex *ε.* & sequente uocali fiunt, hæc sunt: scilicet *ει. ου. οι. η. η. ω.* sicut in primo tractatu dictum est.

De Optatiuo actiuo circumflexorum uerborum.

Optatiui circumflexorum actiui, fiunt à genitiuis suorum participiorum omnes: quemadmodum & grauitonos fieri monstrauimus. ut *ποιόντος, ποιούμι.* sic à *ποιούοντος, ποιούμι.* extrema scilicet in *μι.* conuersa, & abiecto *υ.* deinde addito *ι.* penultimæ uocali. *υ.* tamen ex *ου.* diphthongo prius expuncto: quum tres uocales in eadem syllaba minime possint actu consistere. In secundâ uerò coniugatione etiam à genitiuo participij contracti fit diuerso tamen modo, quum penultima uocalis genitiui etiam diuersa sit. ut *βοάοντος, βοῶντος.* τος. enim in *μι.* & *υ.* consonante expuncta, ac *ι.* penultimæ uocali subscripto, fit *βοῶμι, βοῶς, βοῶ.* At in tertia quidem coniugatione similis erit formandi ratio, qualem in prima diximus: quandoquidem

dem & utriusque genitiui contracti eadem est literatura. ut
 ποιοῦντος, χρυσοῦντος. unde χρυσοῖμι, χρυσοῖς, χρυσοῖ.

Possimus tamen huiusmodi optatiuos contractos à proz
 prijs perfectis deducere. hoc est, ποιοῖμοι, βοῶοιμι, χρυσοῖμι.
 abijcientes primum i. ex penultima diphthongi oi. Deinde
 contrahentes ε. & ο. si primæ sint coniugationis, rursus in
 oi. diphthongum, & duo oo. Item in oi. si sint tertiæ. ut ποιοῖ
 μι, ποιοῖμι, χρυσοῖμι, χρυσοῖμι. At si secundæ sint coniugatio
 nis, contractis prius α. & ο. in ω. μέγα, i. iterum sumendum
 est per synæresim, ut in penultima omnino fiat diphthon
 gus διὰ τῶ i. ut βοῶοιμι, βοῶμι.

Quo in loco dicit aliquis: Quur ex ε. & ο. & ex duobus oo. Quæstio.
 fit synæresis in oi. quum aliàs per communem regulam sy
 næresim utrobique in ou. contrahantur οιινῶς. Ad quod re
 spondetur, optatiuos omneis in penultima diphthongū
 adpetere, quæ ex i. subiunctiua uocali consistat. Nam re
 gula quædam sunt peculiare, quæ quibusdam in locis ha
 bent priuilegiorum uim, communeisq; regulas superant:
 sicut etiam in principio declinationū diximus nominum
 contractorum, quum de duali numero tractarem, uide
 licet τῶν δημοδενῶν. ubi i. prius expuncto, ac ε. & ο. rursus
 in oi. diphthongum contractis, fit δημοδενῶν. Quoniam om
 nem datiuum dualem in diphthongum διὰ τῶ i. siue proz
 priam siue impropriam desinere opus est.

Atq; iterum quæri potest: Si igitur huiusmodi optatiui Altera quæ
 diphthongum διὰ τῶ i. natura omnino adpetunt, quur non
 potius altera uocalis eliditur, quæ i. præcedit, & ex ea quæ
 remanet & i. subsequente fiat synæresis? Respondetur, sy
 næresin fieri non posse, nisi ex duabus uocalibus, quæ mo
 nophthongi sint, ac puræ, hoc est, nulla intercedente aut
 uocali aut consonante. ut ποιοῖμοι, ποιοῖμι, βοῶοιμι, βοῶμι.
 At ubi euenerit, ut ex quapiam diphthongo synæresis fiat,
 sciendum, præpositiuā uocalem diphthongi omnino esse
 suscipiendam: quum in ipsa diphthongo tanquàm princ
 palis ac domina primū obtineat locum. Subiunctiuam
 uerò, siue ἰῶτα sit siue υ. ψιλόν prorsus abijciendā, utpote ad
 pendicē, & præpositiuis uocalibus subiectā: ut ex ipsa præ
 positiuā uocali & monophthongo, quæ fortè ei adhæserit,
 contractio

Datiuus in i.

Altera quæ
ftio.

Annotatio.

DE FORM. VERB. CIRCUNFL.

contractio fiat. ut ποιέομι, ποιόομι. nisi in α. crasin fieri contin-
gat, aut in η. aut in ω. μέγα, quia tūc huiusmodi uocales per
synæresin. sibi adscunt, ut ex se & eo diphthongus in
propria fiat. ut βοάας, βοᾶς. ποιέας, ποιᾶς. βοάοιμι, βοᾶμι.

Adnotati-
cula.

Quare sciri uelim, in uerbis circumflexis, ac etiam in nomi-
nibus contractis, has esse ueras synæresium formandarum
regulas, quas ab antiquis grammaticis excerptimus. Sed
de hoc etiam ἐν τῷ περὶ παλαιῶν τῶν Τρύφωνος, in fine huius tra-
ctatus aliqua dicemus. Hæc igitur communis sit in
flexio ἐντελής, καὶ κατὰ κράτος. hoc est, ποιέομι, ποιόομι, ποιῶ-
οις, ποιῶς, ποίεοι ποίεοι. Nam Attici & Aeoles, uertentes μι.
in ηρ. puram, dicunt ποιοίην, ποιοίης, ποιοίην: sicut τυφθείην,
Dores. τυφθείης, τυφθείην. Dores uerò non solum μι. in ηρ. sed etiam
οι. penultimam diphthongum propriam in ω. impropria
am uertentes, dicunt ποιῶην, ποιῶης, ποιῶην. & sic in alijs cir-
cunflexorum coniugationibus. Aduertendum
est etiam, tertiam personam pluralem secundum hos non
in ηρ. sed in σαρ, desinere, quum penultima primæ pluralis
sit η. monophthongus: sicut in passiuis aoristis dictum est.
ut ποιοίημερ ποιοίησαρ, ποιῶημερ ποιῶησαρ.

Attici et
Aeoles.
Dores.

Hoc quoque aduertendum est, Atticos & Aeoles in mo-
do optatiuo actiuo circumflexorum, proprium facere pri-
mum aoristum: quemadmodum & in grauitonis. hoc est,
ποιήσαα, ποιήσαας, ποιήσαι, sicut τυψαα, τυψαας, τυψαι.

Κοινῶς μὲν οὕτως.

Εὐεῶς ἢ Παρατατικῶς

Exemplum
primæ con-
iugationis.

Εὐνικά.	Ποίεομι, ποιόομι.	ποιέοις, ποιόοις.	ποιέοι, ποιόοι.
Δυϊνά.		ποιέοιτορ, ποιόοιτορ.	ποιέοιτηρ, οίτηρ.
Πλῆθ.	ποιέοιμερ, ποιόοιμερ.	ποιέοιτε, ποιόοιτε.	ποιέοιμερ, ποιόοιμερ.

Ἀττικῶς ἢ Ἄιολικῶς οὕτως.

Εὐνικά.	Ποιοίην.	ποιοίης.	ποιοίην.
Δυϊνά.		ποιοίητορ.	ποιοίητηρ.
Πλῆθ.	ποιοίημερ.	ποιοίητε	ποιοίησαρ.

Δαρικῶς δὲ οὕτως.

Εὐνικά.	Ποιῶην.	ποιῶης.	ποιῶην.
Δυϊνά.		ποιῶητορ.	ποιῶητηρ.
Πλῆθ.	ποιῶημερ.	ποιῶητε.	ποιῶησαρ.

Ἀορίσ. α.

Αόριστος α. κοινῶς μὲν οὕτως.

Επιμέ.	Ποιῆσαιμι.	ποιήσῃς.	ποιήσῃ.
Δυϊμέ.		ποιήσῃτορ.	ποιήσῃτηρ.
Πλινδ.	ποιήσαιμεν.	ποιήσατε.	ποιήσαμεν.

Αἰγιῶς δὲ ἢ Λιολιῶς οὕτως.

Επιμέ.	Ποιῆσα.	ποιήσῃς.	ποιήσῃ.
Δυϊμέ.		ποιήσῃτορ.	ποιήσῃτηρ.
Πλινδ.	ποιήσῃμεν.	ποιήσῃτε.	ποιήσῃμεν.

Cætera uerò, grauitonorum sequuntur inflexionem.

De infinitiuo actiuo.

In infinitiuo circumflexorum omnium presentis temporis secundum iuniores grammaticos, à tertia eiusdem presentis indicatiui modi fit, addita *v.* quemadmodum & grauitonus. ut ποιῆα, ποιῆῃ, ποιῆῃρ. Veteribus tamen placuit, ut huiusmodi infinitiuus à tertia persona præteriti imperfecti omnino deduceretur, à quibus hæc datur regula.

ἡσῶς ἀπὸ βαρυτόνων κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον *v.* προσλαβῶν ἀπαρτίμφοτον ποιῆα. λέγει, λέγειρ. ἀπὸ δὲ περισπασμένων παρατετακτῶς προσοδῶ τῷ *v.* ἢ συσολῆ τῆς ἀρχούσης. ἰποιῆα, ποιῆῃρ. ἐβῶα, βοῶῃρ. ἐχρύσου, χρυσοῦρ. quod fecisse uidentur, tum ut formatiua litera cuiusuis coniugationis, sicut in alijs modis, ita & in infinitiuo seruarietur, hoc est, ε. α. & ο. ut ποιῆῃρ. βοῶῃρ. χρυσοῦρ. Tum ne repugnare uiderentur huic regulæ, ὅτι ἴα εἰς *v.* λήγοντα ῥήματα, οὐδέποτε ἔχα πρὸ τῷ *v.* τὶ ἀνεμφώνητορ. hoc est, quod uerba desinentia in *v.* nunquam habent ante *v.* quicquam non prolatum. sicut est ἰ. in α. diphth. impropria, & in η. est enim ἰ. ἀνεμφώνητορ. Nam

in diphthongis improprijs nullum habet sonum. Si igitur in uerbis secundæ coniugationis à tertia persona presentis temporis formare uoluerimus infinitiuum, necessarium ἰ. erit subscribendum. Ex α. enim & ε. fit synæresis in α. ἰ. quidē subscripto, quod ἀνεμφώνητορ est. ut βοῶῃς, βοῶῃ, βοῶῃρ. πανῶα, πανῶ, πανῶρ, quod manifestè est contra dictam regulam. Verba etiam tertiæ coniugationis, si à tertia presentis facerent infinitiuum, aut in ερ. secundum

N commu.

communem regulam, aut in *οιν*. secundum propriam desinendum fuerat. At cum neutra harum terminationum in usu sit, sed potius in *ουρ*. ut *χευσοῦρ*, aptior erit formatio si à tertia præteriti imperfecti fiet antiquorum more, ut supra diximus. Nihil tamen prohibet, quin à perfectò infinitiuo præsentis temporis in unaquaque circumflexorum coniugatione contractus ac proprius infinitiuus regulariter deduci possit, ut in primo quoque tractatu diximus: Nam si ex *αι*. extrema diph. infinitiuo perfecti subtrahatur *ι*. subiunctiua uocalis, & ex propria figuratiua uocali cuiusuis coniugationis, & *ε*. sequente, quæ erat præpositiua uocalis *αι*. diphth. fiat synæresis: id eueniet ut unaquæque coniugatio etiam in ipso infinitiuo contracto propriam sortiatur synæresim. ut *ποιέειν*, *ποιέειν*, *ποιέειν*. *βοάειν*, *βοάειν*, *βοάειν*. *χευσοέειν*, *χευσοέειν*, *χευσοῦρ*, ἢ *ἄλοιπά*. Nam duo *εε*. in *αι*. diph. contrahuntur. *α*. & *ε*. in *α*. *ο*. & *ε*. in *ου*.

Επισῶς ἢ παρατρτικός.

Regula. *Ποίειν*, *ποιέειν* *ποιῶς*. ἢ *ποιέειν* *δωριῶς*, expuncto *ι*. & *αε* μαβαρύνεται, ἢ περισπάται: ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν ποιῆσιν συνήθειαν, εἰμὴ παρὰ δωριεύσειν σνηρημένα ἀπαρτίματ' αἰσῶν, ὑπερίσα πῶ *ι*. *ποιέειν*, ἀντὶ πῶ *ποιέειν*. *δασμοφορέειν*, ἀντὶ τοῦ *δασμοφορέειν*. ὅδ' ἐστι δημόσια φέρεειν, hoc est, Omne uerbum grauatur, aut circumflectitur: acuitur autem nunquam apud Dores infinitiuos contractos in *αι*. qui subtracto *ι*. fiunt. ut *ποιέειν* pro *ποιέειν*. *δασμοφορέειν* pro *δασμοφορέειν*, id est, tributa ferre. Reliqua uerò tempora, grauitonorum sequuntur formam.

De Optatiuo passiuo.

Optatiui passiuo perfecti uerborum circumflexorum, ab indicatiuo fiunt ut grauitona, hoc est, extrema in *μην*. conuersa, & adiuncto *ι*. penultimæ uocali. ut *ποιέομαι*, *ποιέομαι*. Contracti uerò à perfectis eodem fiunt modo, quo & actiui, hoc est, *ι*. subiunctiua uocali penultimæ diphth. expuncta, & *ε*. & *ο*. in *οι*. diphth. uersis, si primæ sint coniugationis; ac duobus *οο*. item in *οι*. diph. si sint

sifint tertiae. fit enim ex ποιείμην, ποιοίμην, & ex χεῦσοις
 μην, χεῦσοίμην. In secunda uero coniugatione in ω. μέγα
 fit crasis, cui subscripto ι. fit βοαίμην, βοάμην. Quo in lo-
 co, quoniam secundae personae in ο. desinentes, optatiuo-
 rum in μην. exeuntium, in aliquibus acuuntur in antepen-
 ultima, in aliquibus autem circumflectuntur, non alienū
 duxi aperire in quibus acuuntur, & in quibus circumflectan-
 tur. Nam quae sunt duarum syllabarum circumflectuntur.
 ut σχοίμην, σχοῖο. δοίμην, δοῖο. Item quorum actiui
 in μ. desinunt circumflexorum. ut νοοίμην, νοοῖο. ποιείμην,
 ποιοῖο. βοάμην, βοῶο. Eodem modo dicendum est de os-
 mnibus ijs quorum indicatiui actiui desinunt in μ. & ha-
 bent optatiuum in ην. puram desinentem, quia & ipsae se-
 cundae personae circumflectuntur. ut τίθημι, τιθέμην, τιθεῖο.
 quia τιθέμην optatiuum actiuum est. δυνάμην autem δύναο
 acuitur in antepenultima, quia nō habet δύνημι in usu, neq̄
 δυνέμην optatiuum actiuum. Circumflectuntur etiam secun-
 dae personae praeteriti perfecti, ποιήμην, ποιήο. δεδοίμην,
 δεδοῖο. Reliquae uero omnes secundae personae in ο. desi-
 nentes acuuntur in antepenultima. τυπτοίμην, τυπτοῖο. λιροί-
 μην, λιροῖο. τυψοίμην, τυψοῖο. Tertiae personae horum op-
 tatiuorum in το. desinentium, eundem habent accentum
 quem secundae. νοοῖο, νοοῖτο. τυπτοῖο, τυπτοῖτο.

Optatiuus
 secundae
 coniugatio-
 nis.
 Annotatio.

δύνημι.

De Subiunctiuo passiuo.

Subiunctiuui in μαι. si à grauitonis existant, grauantur.
 ἴαρ τύπῳ, ἴαρ τύπῳμαι. Si uero à circumflexis, circumflectunt
 penultimam. ἴαρ φιλῶ, ἴαρ φιλῶμαι. Hoc quoq̄ attendendum est, Se-
 cundam personam à tertia fieri, sicut in uerbis in ω. desin-
 entibus dictum est, expuncto scilicet τ. ἴαρ ποιεῖται, ποιεῖ-
 ναι. deinde η. & α. in η. contractis, ac subscripto ι. ποιεῖν,
 ἢ κρᾶσει τῷ ε. ἢ η. iterum in η. ac subscripto ι. ut prius, fit
 ποιεῖν. Poterimus tamen facere tertiam subiunctiuui actiui
 secundam subiunctiuui passiuui, secundum regulam antiquo-
 rum quae est, ὅτι καθόλου τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑπο-
 στατικῶν δευτέρα εἰσὶ τῶν παθητικῶν. ἴαρ ποιεῖω, ὦ. ποιεῖς, ποιεῖς.
 ποιεῖν, ποιεῖν. ἴαρ ποιεῖμαι, ποιεῖμαι. ποιεῖν, ποιεῖν. Etiam secundā
 N 2 personam

Annotatio.

Regula.

DE FORM. VERB. CIRCUNFL.

Canon.

personam præteriti passivi subiunctiui circumflexorū à ter-
tia actiui eiusdem temporis fieri, extrema scilicet syllaba
abiecta, & accentu acuto in circumflexum uerso. *ἴαρ* *ὑποποιή-
μαι*, *ὑποποιήκη*. *ἴαρ* *ὑποποιήμαι*, *ὑποποιήῃ*. Est enim
regula, ὅτι ἑπὶ τῶν περισπωμένων, ἢ ἑπὶ τῶν εἰς μι, καθόλου &
τρίτῃ πρόσωπα τῷ ενεργητικοῦ παρακειμένου ὑποζευκτιῶν, ἀποβού-
λῃ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὸ δεύτερον τῷ παθητικοῦ ποιοῦσα.
ὑποποιήκη, *ὑποποιήῃ*, subscripto *ι*. ut opinor, quandoquidem se-
cunda persona passiuorum in *μαι*. desinentium in diphth.
impropriam omnino desinere appetat *ὑποποιήσω*. Tertia per
sona à prima fit, *ω*. in *η*. & extrema in *ται*. mutatis. *ἴαρ* *ὑπο-
ποιήμαι*, *ὑποποιήται*.

DE SECUNDA CONIUGATIONE
CIRCUNFLEXORVM.

Secunda
coniugatio.

Futurum.

Secunda coniugatio circumflexorum à uerbis sextæ
coniugationis grauitonorum in *αω*. desinentibus per
synæresim fit. ut *βοάω*, *βοῶ*, *γελᾶω*, *γελῶ*. Quorū secunda
persona & tertia per *α*. diph. impropriā enuntiatur, ut *βο-
ᾶς*, *βοᾶ*, *γελᾶς*, *γελᾶ*. In futuro uerò ante *σω*. quandoq; habet
α. quandoq; *η*. Desinentia in *ω*. purum, præcedente autē
aut *ι*. siue solo, siue in diph. habent *α*. in penultima futuri
ut *ἴω*, *ἴάσω*. *θιῶ*, *θειάσω*. *ἀνιῶ*, *ἀνιάσω*. *νοπιῶ*, *νοπιάσω*. *ἀλοιῶ*, *ἀ-
λοιάσω* *ὑποποιήσω*, ἢ *ἀλοιήσω* *ἀπῆνῶς*. Habentia uerò *ο*. in penul-
tima presentis quinq; annotantur, quorum duo habent *η*.
in penultima futuri, hoc est, *βοῶ*, *βοήσω*, ἢ *ροῶ*, *ροήσω*. duo au-
tem *α*. *ἀνιροῶ*, *ἀνιροάσω*. ἢ *μακροῶ* *μακροάσω*. Quintum uerò
indifferens est, scilicet *ἀλωῶ*, quod *ἀλοάσω* facit, & *ἀλονῶ*.
Etiam habentia siue *ρ*. siue *λ*. ὑπερμονοσύλλαβα, nulla con-
sonante præcedente, *α*. habent in penultima futuri. ut *πε-
ρῶ*, *περάσω*. *φυρῶ*, *φυράσω*. *γελῶ*, *γελάσω*. *χαλῶ*, *χαλάσω*.
Quæ uerò habent *υ*. ante *ω*. per *ησω*. faciunt futurum. ut
ἴγγω *ἴγγησω*. Etiam ὑπερδισύλλαβα in *ρω*. siue in *λω*.
desinentia, præcedente aliqua consonante, *η*. habent ante
σω. ut *ποδαρῶ*, *ποδαρῆσω*. *ὀμοικῶ*, *ὀμοικῆσω*. *κολλῶ*, *κολλῆ-
σω*. Monosyllaba uerò habentia ante *ρω*. siue *λω*. conse-
nantem aliquā, si faciunt deriuatiua uerba in *μι*. *η*. habent
ante

DE FORM. VERB. CIRCVNFL.

σίου, χερσῶ, χερσῶσα. ἄρνηρος, ἄρνηρόω, ἄρνηρῶ, ἄρνηρώσω. γυψός, γυψῶ, γυψῶ, γυψῶσα. χεῖρ, χειρῶ, χειρῶ, χειρῶσα. πυρ, πυρῶ, πυρῶ, πυρῶσα. σφαιρός, σφαιρόω, σφαιρῶ, σφαιρῶσα. ὀρθός, ὀρθῶ, ὀρθῶ, ὀρθῶσα. κραιώ, κραιῶ, κραιῶσα. ταπεινός, ταπεινῶ, ταπεινῶ, ταπεινῶσα. &

Adnotatiuncula.

alia. Quum autem uerbum nullum habet nomen a quo deriuetur, tunc futurum habet in penultima o. paruum. ut ὁμόω, ὁμῶ, ὁμόσω. ἀρόω, ἀρῶ, ἀρόσω. ὀνόω, ὀνῶ, ὀνόσω. &c. quæ pauca sunt numero. Quo in loco aduertendum est, quod ubicunq; post o. quæ est formatiua litera huius coniugationis, sequitur ω. μέγα, fit synæresis in idem ω. ut χερσῶω, χερσῶ. Vbi uerò sequitur ε. monophthongus, aut ο. aut ου. in ου. fit synæresis. ut χερσοῖτορ, χερσοῦτορ. χερσοῖμερ, χερσοῦμερ. χερσοῖσι, χερσοῦσι. Sed ubi sequitur ι. in diphthongo, siue α. siue οι. siue η. semper fit synæresis in οι. in omnibus modis tam actiuorum quàm passiuorum (infinitiuo actiuo excepto) & hoc ut seruetur τὸ χαρκτηριστικὸν τῆς συζυγίας. hoc est, ο. μικρόν. ut χερσοῖς, χερσοῖς. χερσοῖμι, χερσοῖμι. ἴαρ χερσοῖς, χερσοῖς. Si uerò sequitur η. monophthongus, sic est in secunda & tertia persona dualis numeri, & secunda pluralis subiunctiuui modi, tam actiuui quàm passiuui, quæstio est quomodo faciendâ sit synæresis: quia in nonnullis cor-

Chrysolora opinio.

dicibus per η. huiusmodi personæ reperiuntur scripte. ἴαρ χερσοῖτορ, ἴαρ χερσοῖτε. Emanuel Chrysolora adserit synæresim fieri omnino in οι. diphthongum, ut etiam seruetur in his ο. μικρόν formatiua litera in ipsa diphthongo. ἴαρ χερσοῖτορ, χερσοῖτορ, ἴαρ χερσοῖτε, χερσοῖτε. Et sic in passiuo, ἴαρ χερσοῖτορ, χερσοῖτορ. ἴαρ χερσοῖθε, χερσοῖθε. Theodorus autem existimauit synæresim eam fieri in ω. uel in ου. Secundo etenim τῶν εἰς τὴν ἀρχὴν scribit. Επομένως δὲ τὸ η. εἰς ω. ἢ εἰς ου. τῶν συναρῶν γίνεσθαι. ἴαρ χερσοῖται, χερσοῖται, ἢ χερσοῖται.

Theo. Gaza Urbani sententia de synæresi.

Nos certè quod Theodorus de synæresi in ου. scripsit, nisi quàm alibi uidimus. Sed quum legatur apud Irenæum, qui de Atticorum usu scripsit, synæresim eam in ω. fieri ἄλλοις ἢ ὡς: ita etiam faciendum esse censemus: quanquam is non nisi de tertia persona singularis numeri subiunctiuui passiuui attulerit exempla. ἴαρ σφαιρῶνται, σφαιρῶνται. ἴαρ γυψῶνται, γυψῶνται. Et sic tres duntaxat erūt synæreses, οι. scilicet, ου. & ω. sicut

sicut in primo tractatu dictum est. Præterea quæ de subiunctiuo passiuo diximus, hoc etiam aduertendum, secundam personam præteriti perfecti per ω. μέγα scribendum esse, secundum grammaticorum præceptionem, licet in plerisque codicibus per η. inueniatur. quorum uerba hæc sunt. Τὸ δὲ τρίτον ἐνεργητικοῦ δευτέρου παθητικοῦ γίνηται. ἀπὸ ἐπὶ τῶν περιεπαμένων, ἢ τῶν ἐς μ. τὸ τρίτον πρόσωπον τῶ ἐνεργητικοῦ παρὰ κειμένου ἀποκοπῆ τῆς τελευταίας συλλαβῆς δευτέρου παθητικῶν γίνηται. hoc est, Secunda persona *ἐὰρ κερυσῶ*, & debet esse *ἐὰρ κερυσῶνικ*, ut à tertia actiui secunda passiuui fiat. At in circumflexis, & terminatis in μ. tertia persona præteriti actiui per apocopen extremæ syllabæ secunda passiuui fit. *ἐὰρ πεποιήνικ*, *ἐὰρ πεποιῶμαι*, *πεποιήνικ*, *ἐὰρ βεβοήνικ*, *ἐὰρ βεβοῶμαι*, *βεβοήνικ*. Sic *ἐὰρ κερυσῶνικ*, *ἐὰρ κερυσῶμαι*, *κερυσῶνικ*.

De subiunctiuo passiuo.

Grammaticorum præceptio.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.
ΡΗΜΑΤΩΝ.

Verba in μι. desinentia, fiunt à uerbis sextæ conjugationis grauitonorum: partim ab his quæ habent circumflexa, partim ab his quæ non habent. Deriuata à grauitonis quæ habent circumflexa, reduplicationem suscipiunt, & trisyllaba esse uolunt, adnumerata ea syllaba quam per reduplicationem suscipiunt. ut *τιθέω*, *τιθῶ*, *τίθημι*. Alia autem ab ijs solum quæ in ω. desinunt, & ipsa quoque trisyllaba sunt: licet reduplicationem non habeant. ut *ζεύγνῶ*, *ζεύγνυμι*. Nonnulla tamen inueniuntur apud poëtas trisyllaba, in quibus nulla est reduplicatione: & si à grauitonis habentibus circumflexa deriuentur. ut *δίξηνικ*, *δὴνικ*, *φίληνικ*, *αἴνηνικ*. *Ἡσιόδος ἐρ' ἐργοῖς*.

De uerbis in μι.

In μι. trisyllaba.

In μι. poëtica.

Ὀῦμιρ' ἐρωγε αἴνηνικ.

ἴληνικ, unde *ἴλαθι*, καὶ *ἴληθι*.

Ὀδυραίας γ.

Ἀπὸ ἀνάσ' ἴληθι.

δείπνηνικ, *ἴσηνικ*, *κρέμνηνικ*, *γῆρηνικ*, unde *γερᾶς γερᾶντος*.

Ἡσιός

δος ἐρ' ἐργοῖς.

Ὀὐδέμιτροῖς γ

Γερᾶντα ττοκῆστρ ἀπὸ θρεπῆρια δοῖν.

ὄρημ

DE FORM. VERBOR. MEDIOR.

ὄρημι. unde ποθόρημι. Θεόρητος ἐρ βωκολιαστῆς.

Ἀλλά καὶ αὐτὸς ἐγὼ νῆϊσδωρ πάλην οὐ ποθόρημι.

νίημι. Θεόρητος ἐρ θαλυσίους.

Σικελίδαρ νίημι τὸν ἐν σάμῳ, οὐτε φιλιτὰρ ἀείδωρ. & similia.

Adnotantur nonnulla quæ numerum trium syllabarum

excedunt: quæ etiam poetica sunt. ut ἀρίσημι, ἀλάλημι, ἀκά-

χημι, ἀλαλύνημι. quorū passiva, hoc est ἀλάλημαι, ἀκάχημαι,

ἀλαλύνημαι, penultima produ. (more Aeolico) apud poë-

tas frequentissimo habentur in usu. Quinque etiam adno-

tantur, quæ communiter in usu sunt. ut κεράννημι, πετάννημι,

ὄμορηννημι, ὄρηννημι, ὄνινημι. Ησιόδος ἐρ Θεογονίᾳ.

ὣδ' ἔβλεπε μιν ἀπὸρ παραγίνεται, ἦδ' ὄνινησι.

Et Homerus Ἰλιάδος ω. Οὐδέ οἱ ἀδάς

In *μ*. Aeolica. Γίνεται, ἦτ' ἀνδρας μέγα σίνεται, ἦδ' ὄνινησι.
Sunt quædā Aeolica his similia. ut δοκίμῳμι, ἐλευθερῳμι. &c.

Inueniuntur alia quæ contrarium patiuntur, quoniam

dissyllaba sunt. ut ἐμί τὸ ὑπάρχω. ἔμι τὸ πορεύομαι. φημί τὸ λέ-

In *μ*. dissyllaba. γω. καὶ ἀφαιρέσει φ. ἦμι τὸ αὐτό. Sunt & alia dissyllaba, quæ

licet communiter nō adnotentur, frequenter tamen apud

poëtas in usu sunt. ut γνῶμι, τλήμι, δῦμι, φῶμι, & similia. Sed

de his & nonnullis alijs, in fine huius tractatus uerborum

in *μ*. dicitur. Nunc ad ea reuertamur, quæ secundum nar-

turam uerborum in *μ*. regulariter formari possunt, quæ (ut

dixi) trissyllaba esse uolunt. Nam prima syllaba ex redupli-

catione fit, si à grauitonis circumflexorum deducantur. Cu-

ius quidem reduplicationis in primo tractatu in principio

uerborum in *μ*. abundè mentio facta est.

Quum autem alia uerba adpellata sint partim grauito-

na, partim circumflexa ab accentu, hæc à terminatione in

Verba in *μ*. quæ sic dicta. *μ*. in quam desinunt, nuncupata sunt: quia pleraq; trissylla-

ba sunt, & accentum habent in antepenultima, horum *μ*.

Penultima finalis breuis est. Penultima uerò est uaria, secundum uar-

uerborum in *μ*. à quibus immediate fiunt: quæ quidem uocales χαρακτι-

in *μ*. quæ sunt ε. α. ο. υ. quibus in proprias lon-

gæ mutatis, & extrema in *μ*. breuem conuersa, quatuor

fiunt coniugationes uerborum in *μ*. ut τῖθημι, ἴσημι, δίδωμι, λύνωμι

ἑνὸς μί. ab eo quod est ἑνὸς ὡ, quod non circumflectitur,
 quia non patitur synæresim. Nec me fugit ab alijs traditum
 esse, treis primas coniugationes uerborum in μί. fieri
 à circumflexis. Sed si quis diligentius inuestigare uoluerit,
 inueniet à grauitonis hæc uerba potius deduci, quàm à
 circumflexis. Quia circumflexa uerba dissyllaba sunt, hæc
 autem trissyllaba, illa etiam annumerata quam per reduplicationem
 assumunt. Ea enim accidentalis est, nec remanet, nisi in præsentis
 & præterito imperfecto, qua abiecta, circumflexum uerbum
 monosyllabum relinquitur. ut τῶ. δῶ. unde non uidetur aptè
 deduci posse ullum uerbum deriuatum in μί. cum minus duarum
 syllabarum esse non possit, abiecta etiam reduplicatione. Deinde
 non facile discerni potest quot sit coniugationis unumquodque
 uerborum illorum cum formatiua explicitè non existat ante
 ω. finale primæ personæ præsentis, nisi resoluantur in grauitona
 à quibus fiunt. ut τῖθῶ, τῖθῆω. ἰσῶ, ἰσάω. διδῶ, διδῶω.
 ubi manifestè apparet quæ sit unaquæque illorum penultima,
 α. & ο. Possumus tamen & per secundas circumflexorum
 personas, hoc est, τῖθῆς. ἰσῆς. διδῶς huiusmodi discernere
 uocales, si extremas illarum diphthongos considerare uoluerimus.
 Nam in ε. diphthongo ε. præpositiua existit uocalis, quæ
 figuratiua est primæ coniugationis circumflexorum. in α. uerò
 α. quæ est figuratiua secundæ, & in ο. ο. μί. quæ est
 figuratiua tertiæ coniugationis. Et hæc quoque χαρῆς, ἰσῆς, διδῶς
 sunt uerborum in μί. quæ à uerbis synæresim patientibus
 fiunt. Est igitur formatiua primæ coniugationis terminatorum
 in μί. α. secundæ, ο. tertiæ. Quæ quidem & si in singulari numero
 actiuorum in proprias longas mutantur, in duali tamen
 & plurali, & in eorum passiuis in easdem breues ite-
 rum uertuntur. ε. quidem mutatur in η. secundum præceptionem
 uerborum in μί. quanquam per ι. in diphth. etiam augeri
 possit. α. etiam in η. cum uocalem longam nullam habeat
 in quam mutetur. ο. uerò in ω. μί. α. mutatur. In quibus
 τῖθῆω, ῶ, τῖθῆμ. ἰσάω, ῶ, ἰσῆμ. διδῶω, ῶ, διδῶμ. In quibus
 extrema, hoc est. ω. μί. α. uersa est in μί. breuem. penultima
 uerò quæ in grauitonis breues erant, in proprias longas
 O gas mu:

Verba in
 μί.
 unde deducantur.

Figuratiua primæ coniugationis.

Formatio uerborum in μί.

gas mutatae sunt: quod factum est, ut tempus, quod in extrema amissum fuerat, in penultima repararetur. At in

duali, & plurali, & in eorum passiuis, cum ultima sit natura breuis, nihil cogit penultimam produci. *ζεύγνυμι* uero quartum sortitum est locum, cum à simili uerbo deductum non sit: patitur tamen eandem penultimae mutationem cum supradictis, non quidem uocalis, sed temporis tantum. Nam cum *υ. διχρονον* sit nec habeat uocalē longam sibi propriā in quā mutari possit, eadem breuis in seipsam longam conuertitur. Hoc etiam annotandum est, quod

Præsentis
declinatio.

Regula.

præfens horum uerborum propriam sortitum est formationem & inflexionem, nec ulli uerborum inflexioni similis. At præteritum imperfectum, & secundus aoristus, ubique sequuntur formationem & inflexionem aoristi passiu uerborum in *ω*. paucis admodum uariatis. ut *ἐτίθηκον, ἐτίθηκον, τυφθητι, τιθετι.* &c. pro quibus talis datur regula.

Quandocumque participium inuenitur terminatum in *σ*. extremam habens acutam, ac declinatum per *υτ*. ut *εστίν, θείσ, τιθέντος, τυφθείσ, τυφθέντος*: tunc indicatiuus eiusdem temporis, hoc est, præteriti imperfecti, & etiam secundiaristi uerborum in *μι*. terminabit in *υ*. cum penultima uocali præsentis temporis. ut *ἐτίθηκον, ἔθηκον, ἀπὸ τοῦ τιθῆμι. ἴσθι, ἴσθι, ἀπὸ τοῦ ἴσθμι. ἰδίδωρ, ἰδωρ, ἀπὸ τοῦ δίδωμι. ἐζεύγνυμι* finali syllaba producta, ἀπὸ τοῦ ζεύγνυμι, cuius penultima longa

Imperatiuus

Optatiuus.

Futurum.

est. Imperatiuus uero desinit in *θι*. ut *τίθει, τιθεθι* dicimus, propter alternationem duarum aspiratarum, sed *τιθετι*, extrema syllaba διὰ τοῦ τ. Optatiuus desinit in *υρ*. ut *τιθείρ*. Subiunctiuus in *σ*. circumflexum. ut *τιθῶ*. Infinitiuus in *ουα*. ut *τιθένουα*. Futurum uero horum uerborum secundum aliquos à præsentis proprii deriuatiui fit, abiecta reduplicatione, & extrema in *σ*. mutata. ut *τιθῆμι, θήσω*, & sic minuitur una syllaba à præsentis. Si uero nullam habuerit reduplicationem futurum, par erit præsentis. ut *φημι, φήσω*. Possumus tamen dicere, hæc futura primitiuorum esse: & uerba in *μι*. cum propria habeant futura, ab ipsis primitiuis ea sumere: sicuti & circumflexa, & hoc melius. Etiam præteritum perfectum, & præteritum plusquamperfectum, & primus aoristus primitiuorum

Hæc eadem
Theodorus.

mitiuorum formam sequuntur. Verba quartæ coniugationis si trisyllaba sunt, omnino carent futuro, nec declinantur, nisi usq; ad parataticum. Si uerò disyllaba, & futurum habent, & secundum aoristum. ut *δύμι, δύσω, ἴδνρ*. De quibus omnibus singulatim dicendum est.

Verba quartæ coniuga.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΜΙ.

Verba in *μι*. desinentia primæ coniugationis, fiunt ut dictum est, à uerbis grauitonis circumflexorum primæ coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent *ι*. In passiuo autem penultima *ε*. quod ostendit, & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. ut *τιθέω, τιθῶ, τίθημι*. Passiuum *τίθημαι*.

Prima coniugatio.

Ορισμὸς ἀνεργητικῆς. Ενενῶς.

Τίθημι, fit ut supra dictum est, à *τιθέω* grauitono, *ω*. in *μι*. & *ε*. in *ι*. mutatis, & accentu in antepenultimam retracto.

Indicatiuus actiuus.

Secunda persona à prima fit, expuncto *ι*. extrema uocali & *μ*. in *σ*. conuersa: siue ut alijs placet, *μι*. in *σ*. conuersa, per cōmunem regulam, quæ est, *ἄεῖς μί. τροπή τῆς μί. εἰς σ.*

Regula.

τὸ δὲ ὑτέρον ποιεῖ. τίθεις. quæ mutatio, uocalis scilicet in consonantem, fit *κατὰ κλίσην*, sicut in optatiuo actiuo grauitonorum dictum est. Tertia à secunda fit, adiuncto *ι*. *τίθισι*,

nec subscribitur *ι*. secundæ & tertię personę, quemadmodum in uerbis in *ω*. desinentibus, quoniam nihil non prolatum inuenitur in uerbis in *μι*. Nam *ι*. in diph. improprijs nullum habet sonum. Excipitur *φημι, φής*, cuius secunda

Canon.

persona acuitur, & ei *ι*. subscribitur, secundū antiquorum traditionem. *Δνίμῃ*. Prima persona dualis non fit, ut in indicatiuo grauitonorum dictum est. Secunda persona à secunda plurali, *τι*. in *τῶν*. conuersa. *τίθετε, τίθετορ*.

Tertia similis est secundæ duali. *τίθετορ. Πληθυντικῆς*.

Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema in *μῶν*. mutata, ac penultima quæ longa est in propriam breuiem conuersa. *τίθημι, τίθεμῶν*. uel fit à genitiuo participij.

Regula.

Nam regula est, quod participium præsentis & futuri extremam à genitiui abijciens syllabam, & ante *ν*. suscipiens *με*. primam personam pluralem facit. ut *τιθείς, τίθέντος, τίθεμῶν*,

Ο 2 cuius

την. conuersa. ἐτίθετε, ἐθίτερον. Tertia à secunda duali, extrema in την. conuersa. ἐτίθειτε. Πληθυντικά. Prima persona pluralis à prima singulari fit, extrema correpta, & ante r. præposita με. syllaba. ut ἐτίθειν, ἐτίθειμεν. Secunda persona à prima plurali fit, μεν. in τε. conuersa, ἐτίθετε. Tertia quoque ab eadem fit, extrema in σαρ. mutata. ἐτίθειμεν, ἐτίθεισαρ, ἢ βοιωτικῶς ἐτίθειν. Nam Bœoti in uerbis quæ habent participium in σ. ὄξυτονον, & declinatum per vt. impareis faciunt primam & tertiam personam pluralis numeri. ut ἐτίθειμεν, ἐτίθειν. ἔβημεν, ἔβησιν. ἀντι τῷ ἐτίθεισαρ, & ἔβησαρ. quam tertiam personam βοιωτικῶς formare poterimus, aut à participio neutri generis, augmēto præposito, & accentu mutato. ut ὀθίεις, τὸ τίθειν, ἐτίθειν. ὀσας, τὸ σάρ, ἔσαρ. aut à prima persona singulari, extrema in propriam breuem cōiugationis mutata, si sint uerba in μι. & accentu etiam mutato. ut ἐτίθειν, ἐτίθειν. ἴην, ἴεν, unde μελίεν. Ὀδυσείας φ.

Bœotorum mos.

Καὶ δὲ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο. Ἰλιάδος ε.
ἀντι τῷ μεθίεσαρ. ἔσην, ἔσαν. Ἰλιάδος ε.
Οἱ δ' ἐλελίχθυσσαρ, ἢ ἐναντίει ἔσαν ἀχαῶν.
ἀντι τῷ ἔσασαρ. ἔκτιν, ἔκταν, ἀπὸ τῷ κτῆμι: quod ἀπὸ τοῦ κτῶ, ἢ ὠ deducitur. Ὀδυσείας μ.

Δαμπετὶν ταυπέπλος, ὃ οἱ βόας ἔκταν ἑταῖροι. Ἰλιάδος δ.
Ἐδῦν, ἐδῦν. Nam v. nullum habet antistichum in quod mutari possit: sed idem productum, in seipsum correptum mutatur. Litera v.

Οἱ δ' αὐτὶς κατὰ τῶν ἔδυν, μνήσαντο δὲ χάρμης. Ὀδυσείας ε.
ἀντι τῷ ἔδυσσαρ. ἔφυν, ἔφυν. Ὀδυσείας ε.
Ὡς ἄρα πωννοὶ ἀλλήλοισι ἔφυν ἑπαμειβαδὶς. Ἰλιάδος δ.

ἀντι τῷ ἔφυσσαρ. Quo in loco aduertendum est, quod in omnibus numeris & personis eadem sunt uocalium mutationes, quæ in præsentī tempore διὰ τῶν συγγένεων, hoc est, cognationem quam habet præteritum imperfectum cum præsentī. Etiam adnotandum est, quod in prima, & secunda, & tertia coniugatione uerborum in μι. singularis numerus non est in usu: sed pro eo utimur singulari numero suorum circumflexorum. hoc est. ἀπὸ τοῦ τίθειω, τίθειω, ἐτίθειν, ἐτίθεις, ἐτίθει. ἀπὸ τοῦ ἰσάω, ἰσῶ, ἰσω, ἰσας, ἰσα. ἀπὸ τῷ διδέω, διδῶ, ἐδίδον, ἐδίδους, ἐδίδου. Utimur etiam & tertia plurali

Adnotatio.

Præteritum imperfectum non esse in usu.

DE FORM. VERBORVM IN M L
 eorumdem circumflexorum, ἐτίθουρ, ἴσωρ, ἰδίθουρ.

Παρακείμενος.

Præteritum
perfectum.

Præteritum perfectum proprium non est in uerbis in *μ*, nec præteritum plusquamperfectum: sed eorum loco utimur primitiuorum temporibus. Non tamen erit alienum eorum iterum tradere formationem. Παρακείμενος ergο τίθεια, à futuro fit θήσω, cuius penultima *η*. esse debuerat: quæ sit penultima futuri. Sed mos Bæotorū obtinuit, ut *η*. mutaretur in *ει*. diphthongum. Vbi enim Diores seruant *η*. ibi Bæoti mutant *η*. in *ει*. diphthongum. Vbi uerò Diores mutant *η*. in *α*. illic Bæoti seruant *η*. & quod Diores dicunt ἴσως, id Bæoti scribunt ἴρωες. Quod autem Diores dicunt ἰδίθουρ, ut

Mos Bæotorū.

Θεόριτ. ἄδν τὸ ψιθύρισμα κὲ ἀπύτις.
 Bæoti scribunt ἰδίθ. Sic igitur dicendum est de hoc præterito τίθεια: quoniam Diores non consueuerunt mutare *η*. in *α*. Bæoti mutauerunt in *ει*. diphthongum. Secunda persona à prima fit, adiuncto *σ*. τίθειας. Tertia etiam à prima fit, *α*. in *ει*. conuersa. τίθειαι. Δυϊκά. τεθείκατορ, τεθείκατορ. Πληθυντικά τεθείκαμερ, τεθείκατε, τεθείκασι.

Præter. plusq.

Υπερσυντέλιμος.

Ετεθείκαρ, ἐτεθείκας, ἐτεθείκα. sicut ἐτετέφεαρ, φας, φα.

Quinque aoristi anomali

Αόριστος α.

Εθνηα, à futuro fit: sicut à τυψω, ἔτυψα. Scribendum tamen fuerat διὰ τὸ σ. ἀπὸ τοῦ θήσω, ἔθησα. Sed quinque adnotantur aoristi: duo quidem in grauitonis. ut ἔιπα, ἔνεγα. tres uerò in his uerbis. hoc est, ἔθνηα, ἔδωκα, ἦκα: quoniam non seruant consonantem suorum futurorum, sed per mutas potius enunciatur, quod est contra naturam propriam primi aoristi. Secunda persona ἔθηκας. Tertia ἔθηκε. sicut ἔτυψα, ψας, ψε.

Indefinitum secundum.

Αόριστος δεύτερος.

Cur aoristus secundus à futuro.

Εθηνρ, à futuro fit, extrema in *ρ*. mutata, ac præposito *ε*. augmento. ut θήσω, ἔθηνρ, extrema διὰ τοῦ *η*. ut in præterito imperfecto dictum est. Quir autem à futuro formetur, & non à primo aoristo, quemadmodum secundus aoristus uerborum in *ω*. desinentium, hæc est ratio. Nam secundus aoristus uerborum in *ω*. desinentium, fit à primo, extrema in *ορ*. mutata, & ante finalem syllabam præposita consonante

nante medij præteriti, quæ cõmunis est trium temporum. hoc est, præteriti medij, secundi aoristi, & secundi futuri. ut τῆνπα, ἔτυπον, τυπῶ. At in uerbis terminatis in μι. quum medium præteritum non inueniatur, cuius consonantem accipere deberet secundus aoristus, opus fuit aliunde sumere formationem. hoc est, à futuro, quum ab eo aptè formari possit. Secunda persona ἔθης. Tertia ἔθην. Δοῦνά. ἔθετον, ἔθετον, ἔθετον. Πληθυντικά. ἔθεμεν, ἔθετε, ἔθεσαν: sicut & præteritum imperfectum.

Quo in loco aduertendum est, quòd penultima pluralium producenda fuerat: quoniã aoristus secundus, quam uocalem in singulari habet in ultima, eam in plurali uult habere in penultima. ut ἔσθην, ἔσθημεν, ἔγνωσθην, ἔγνωσθημεν. Sed adnotantur tres aoristi, hoc est, ἔθην, ἔδωκον, ἔδωκα, qui quum in usu communiter nõ sint in singulari numero, à quo cætera formanda sunt, à communi regula deflexerunt: & ut fortè euenit sortiti sunt declinationem. Nam in indicatiuo corripunt penultimam pluralium, secundum analogiam præteriti imperfecti. ut ἔθην, ἔθεμεν, ἔδωκον, ἔδοκα, ἔδωκα, quod nisi significat: quam cæteri aoristi producunt. ut ἔσθην, ἔσθημεν, ἔσθησθην, ἔσθησθημεν, ἔγνωσθην, ἔγνωσθημεν. In imperatiuo uerò, quòd quum deberet desinere in θι. per cõmunem regulam, quòd quandoque participium desinit in σ. ὀξύτονον, & declinatur per ut. imperatiuus desinit in θι. sortiti sunt longè diuersam terminationem. hoc est, in σ. ut θέσ, δός, ἔς. At in infinitiui & si in ναι. desinant, in penultima tamen habent diphthongũ. ut θῆναι, δοῦναι, εἶναι. quod omnino respuunt infinitiui in ναι. desinentes: sicut in indicatiuo passiuo grauitonorum dictum est.

Adnotatio de penult.

Aoristi tres anomali.

Indicatiui penultima.

Imperatiui penultima.

Infinitiui penultima.

Μέλλων πρώτος.

Θήσω, à præsentis fit, abiecta reduplicatione, & extrema in σω. mutata. ut τίθημι, θήσω. Vel potius à primitiui grauitono τιθέω, abiecta reduplicatione, ut supra, & ε. in η. ac σ. interiecto, ut θέω, θήσω, θήσεις, θήσῃς.

Futurum.

Μέλλων δεύτερος.

Secundum futurum non inuenitur in uerbis in μι. ea ratione qua nec præteritum medium. Nam ut medium præteritum

Annotatio.

teritum minuitur una syllaba ab actiuo: sic etiam secundus aoristus à primo, & secundum futurum à primo. Igitur primo futuro dissyllabo existente, opus esset secundum nostrum syllabum esse, hoc est, ἄ, quod absurdum est in futuro.

Προσαυτινὰ ἐνεργητικῶς. Εἰς ὧς ἢ παρατατικῶς.

Imperatiuus actiuus.

TΙΘΕΤΙ, à genitiuo sui participij fit, expuncto *v.* & extrema in *θι.* mutata. Quia quodcumque participium definit in *σ.* ὀξυτόνον, & declinatur per *υτ.* imperatiuus definit in *θι.* ut *τιθείς, τιθέντος, τιθεθι.* Vel fit à prima persona plurali, extrema in *θι.* conuersa, *τιθέμεν, τιθεθι.* Sed

Penultima.

propter alternationem duarum adspiratarum secunda mutatur in propriam tenuem. ut *τιθετι.* Penultima uero corripitur. Est enim regula, quod imperatiui in *θι.* & infinitiui in *uai.* desinentes, penultimam seruare debent primæ personæ pluralis numeri proprii indicatiui: & si à genitiuo participij etiam formentur. ut *τιθέμεν, τιθετι, τιθέναι.* Est & alia regula, quod imperatiui uerborum in *μι.* præsentis temporis corripunt penultimam. Homerus tamen eam produxit metri gratia. *Οδυσσεύς γ.*

Regula,

Alia regula,

Annotatio.

Ἀλλὰ ἄνασ' ἴλυθι, δίδωθι δέ μοι κλῖος ἐσθλόγ.
Aduertendum est, quod in uerbis in *μι.* secundæ personæ imperatiuorum circumflexorum præsentis temporis maxime sunt in usu, quàm secundæ imperatiuorum uerborum in *μι.* ut *εἰτιθεε, εἰτιθεα, τιθεα. ἰσαε, ἰσα, ἰσα. ἰδίδοε, ἰδίδου, δίδου.* Tertia persona à secunda fit, extrema in *τω.* mutata. ut *τιθετι, τιθέτω. Δυνία. τιθετορ, τιθέτωρ. Πληθ. τιθετε, τιθέτωρ.*

Παρανεύμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Τίθειε, τιθειίτω. à tertia persona præteriti actiui: sicut à *τίτυφε, τίτυφε, τετυφέτω.*

Αόριστος α.

Aoristus primus.

Primus aoristus non est in usu. Nam *ἔηον* esse debuerat, ἀπό τοῦ ἔθινα: sicut ἀπό τοῦ ἔτοσα, τύφορ τυφέτω. Sed quia abnegauit futuri consonantem, & accepit mutam, *η.* scilicet, & si per omnes modos secundum artem formari ac flexi possit, eius tamen usus non est. Hoc idem patitur & ἔθωνα, & ἔθωνα: sicut in primo aoristo grauitonorum dictum est.

Αόριστος β.

Secundus

Secundus aoristus debuit esse à genitio suo participij, sicut & presens, abiecta *v.* & extrema in *θι.* mutata. ut *θείς*, *θεύτος*, *θείτι*. uel à prima persona plurali, extrema in *θι.* conuersa. ut *ἔθεμεν*, *θείτι*: altera densa in tenuem conuersa. tamēn *θείτι* non dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum prior est, Quòd imperatiui in *θι.* & infinitiui in *ουα.* desinentes, seruare debent penultimam primæ personæ pluralis numeri proprii indicatiui, ut in præsentidictum est. Altera est, quòd imperatiui in *θι.* & infinitiui in *ουα.* secundi aoristi penultimam habere uolunt natura productam. ut *σῖθι*, *γῶθι*. *σῖουα*, *γῶουα*. Sed cum tres inueniantur aoristi secundi, hoc est, *ἔθην*, *ἔδωρ*, *ἤρ*, corripientes penultimam pluralis contra propriam naturam, ut in secundo aoristo indicatiui dictum est, quam imperatiui & infinitiui habere debent, euenit ut per priorem regulam penultima corriperetur. ut *θείτι*, ἀπὸ τοῦ ἔθεμεν. *δοθι*, ἀπὸ τοῦ ἔδομεν. *ἔθι*, ἀπὸ τοῦ ἔμεν. Per alteram uerò, quæ propria est secundi aoristi, euenit, ut eadem produceretur. ut *ῖθι*, *δῶτι*, *ἔμεν*. Quare opus fuit aliunde ea deducere, hoc est, à secunda persona singulari eiusdem temporis, abiecto augmento, & longa in propriam breuem conuersa. ut *ἔθην*, *ἔθης*, *θείς*. *ἔδωρ*, *ἔδως*, *δος*. *ἤρ*, *ἤς*, *ἔς*. At in alijs uerbis talis error non accidit, cum penultima primæ personæ pluralis secundi aoristi longa sit. ut *ἔσημεν*, *ἔγνωμεν*. Tertia persona *θείω*, tanquam ab eo quod est *θείτι*, extrema in *ω.* mutata. *Δύϊα*. *θείτορ*, *θείωρ*. Πλη. *θείτε*, *θείωσαρ*.

Aoristus secundus.

Dux regulæ

ἔθεμεν.*ἔδομεν*.*ἔμεν*.

Εὐντινὰ ἐνεργητικῶς. Εννεσῶς ἢ Παραζητικῶς.

Optatiuus actiuus.

T *θείην*, à genitio suo participij fit, expuncta *v.* consonnante, & addito *i.* penultimæ uocali, ac extrema in *ην.* mutata, per communem regulam: quòd quancumque participium desinit in *σ.* ὀξύτονον, &c. optatiuus desinit in *ην.* puram. ut *τιθείς*, *τιθείτος*. *τιθείην*, *τιθείης*, *τιθείην*. sicut *τυφθείην*, *τυφθείης*. *Δύϊα*. *τιθείτορ*, *τιθείτηρ*. Πλη. *τιθείμεν*, ἢ *συγνωπῆ* *τιθείμεν*. *τιθείντε*, *τιθείσαρ*. ἢ *τιθείην*, ἀπὸ τοῦ *τιθείμεν*, subtracto *μ.* sicut in primo aoristo passiuo grauitonorum dictum est.

P Παρανεύμε

DE FORM. VERBORVM IN MI.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Τεθείομι, à genitiuo participij, extrema in μι. mutata & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut τεθειώς, τεθεικός. τεθείομι, τεθείοις, τεθείοι.

Αόριστος α.

Aoristus. Θήκαμι, θήκαίς, θήκα. sicut τύψαμι, τύψαις, τύψα, ἄχρησα.

Αόριστος β.

Θείω, à genitiuo sui participij fit, sicut & præsens. ut θείς, θείτος, θείω, θείης, θείν. Δύω. θείτωρ, θείπω. Πη. θείωρ, ἢ συγκοπῆ θείωρ, θείτε, θείσαρ. ἢ θείρ ἀήκως, ἀπὸ τοῦ θείωρ.

Οδορ. μ.

Τεύξομερ, ἐνθαιε θέμερ ἀλάματᾶ πολλαὶ ἢ ἐοδαί.

ὁδορ. γ.

Αἱ γὰρ ἱμοὶ τοσούδε θεοὶ δύνανται παραθεῖν.

ὁδορ. δ.

Τὰ δὲ πάντᾶ θεοὶ μετὰ μάλισθᾶ θεῖν.

Μέλωρ α.

Futurum. Θήσομι à genitiuo participij eiusdem temporis, extrema in μι. mutata, & adiuncto ι. penultimæ. ut θήσορ, θήσοντος, θήσομι, θήσοις, θήσοι.

Υποκλιτικὰ ἐνεργητικὰ. Ενισῶς ἢ Παρακλιτικός.

Subiunctiuus. ἰάρ **Τ**ιθῶ, à tertia persona præteriti imperfecti, extrema in ω. conuersa, & abiecto augmento. ut ἐτίθει, ἐτίθεις, ἰάρ τιθῶ, sicut ἐτίφθην, ἰάρ τυφθῶ. Vel fit à prima

Regula.

ma persona per communem regulam, quod tria tempora indicatiui, hoc est, præteritum imperfectum, præteritum perfectū, & aoristi, abiecto augmento, præterquam in præterito perfecto, & extrema in ω. conuersa, faciunt subiunctiuum. Cur autem τιθῶ circumflectatur iam dictum est, quòd quodcumq; participium desinit in σ. ὀξύτονου, &c. subiunctiuus desinit in ω. circumflexū. Secunda persona τιθῆς. Tertia τιθῆ, subscripto ι. quia omne uerbum in ω. desinens, habet secundam & tertiam personam singularis numeri in diph. desinenteis, aut propriā, aut impropriam. Etiam aduertendum est, in hac prima coniugatione secundam & tertiam personam præsentis temporis modi subiunctiuus desinere in η. ut τιθῆς, τιθῆ. In secunda uerò in α. ut ἰσῆς, ἰσῆ. In tertia in φ. ut διδῆς, διδῆ. Est enim huiusmodi

modi regula generalis subiunctiui modi, καθόλου γὰρ εἰς ω. Regula unis
 υποτακτικὰ εἰς η. τὸ δεύτερον ἢ τρίτον ποιεῖ, πλήρ τῆς δευτέρας
 ἢ τρίτης συζυγίας πῶρ περισπωμένων, ἢ πῶρ εἰς μι. ἐμῆναι γὰρ ὁμοίως
 ὡς τοῖς ὀριστικοῖς υποτακτικὰ κλινοῦσιν. οἶον ἐὰν βοᾷς. ἐὰν χρευσ-
 σῶς. ἐὰν ἰσᾶς. ἐὰν διδῶς. Datur & alia regula modi subiun-

ctiui uerborum in μι. ὡς φησιν ὁ τεχνικός. ὅτι γὰρ δεύτερα ἢ τρί-
 τα πρόσωπα πῶρ εἰς μι. ὅσαι τῷ ἐνισῶτος, ἢ παρατακτικοῦ, διπλοῦνται
 ὅσαι μὲν τῆς πρώτης συζυγίας διὰ τῶ η. ἢ ι. ἐκφέρεται, οἶον ἐὰν τιθῶ,
 τιθῆς, τιθῆ. ὅσαι δὲ τῆς δευτέρας διὰ τῆς α διφθόγγου, προσγραφομέ-
 νου μὲν τῷ ι. μὴ συνενφωνομένου δὲ ἐὰν ἰσῶ, ἰσᾶς, ἰσᾶ. ὅσαι δὲ τῆς
 τρίτης διὰ τῆς ω. διφθόγγου. οἶον ἐὰν διδῶ, διδῶς, διδῶ. Δυνίκα.
 ἐὰν τιθῆτορ, τιθῆτορ. Πληθ. ἐὰν τιθῶμεν, τιθῆτε, τιθῶσι.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος.

ἐὰν Τεθένω, τεθένης, τεθένη, ἀπὸ τῷ τέθεικα, sicut ἐὰν τετύ-
 φω, τετύφης, τετύφη.

Αόριστος α.

ἐὰν Θήνω, θήνης, θήνη. sicut ἐὰν τύψω, τύψης, τύψη, ἀπὸ
 τῷ ἐθήκα ἀρχέουσιν.

Αόριστος β.

ἐὰν Θῶ, à tertia secundi aoristi, uel à prima, sicut & præ
 sens. ut ἔθην, ἔθης, ἔθην. ἐὰν θῶ, θῆς, θῆ. Pro quo huiusmodi
 datur regula: ὅτι ὅσαι πῶρ υποτακτικῶν τῷ δευτέρου ἀορίστου πῶρ
 εἰς μι. γὰρ δεύτερα ἢ τρίτα πρόσωπα, ὅσαι μὲν τῆς πρώτης, ἢ δευτέ-
 ρας συζυγίας διὰ τῶ η. ἢ ι. ἐκφέρεται. οἶον ἐὰν θῶ, θῆς, θῆ. ἐὰν
 σῶ, σῆς, σῆ. ὅσαι δὲ τῆς τρίτης διὰ τῆς ω διφθόγγου. ἐὰν δῶ, δῶς,
 δῶ. ἐὰν γῶ, γῶς, γῶ.

Οδύω. χ.

Ὡφρα γῶς κατὰ θυμόν, ἀτὰρ εἰπῆσθα ἢ ἄλλα.
 ἢ Ἰλιάδ. α. Γῶ δὲ ἢ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικά. Ενεσῶς ἢ Παρατακτ.

Tίθηναι à prima persona pluralis numeri presentis tem
 poris fit, extrema in vai. mutata. Est enim regula,
 quòd prima persona pluralis præsentis tēporis uer-
 borum in μι. extrema in vai. conuersa, facit infinitiuum. ut
 τιθέμεν, τιθέναι. ἰσάμεν, ἰσάναι. δίδομεν, δίδόναι. accentu etiam
 in penultimam translato. Quia omnis infinitiuus in vai.
 desinens, in penultima habet accentum. ut τετυφέναι, τε-
 θέναι. Potest etiam & à genitiuo participij deduci. ut τιθείς
 τιθέντος.

Infinitiuus
 actiuus.
 Regula.

DE FORM. VERBORVM. IN MI.

Penultima,
infinitiui.

τιθέντος, τιθέναι. Nam omne participium in σ. ὄξυτονον per vt. declinatum, facit infinitiuum in vai. Corripit etiam penultimam, quoniam infinitiui praesentis temporis uerborum in μι. corripunt penultimam. εἶναι uero tanquam disyllabum, secutum aoristos disyllabos, penultimam produxit.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Τεθενέναι, à tertia persona praeteriti actiui τέθεικε, adiuncta vai. sicut à τέτυφε, τετυφέναι.

Αόριστος α.

Θῆναι, ἀπὸ τοῦ ἔθηκε ἀρχαίου.

Αόριστος β.

Aoristi.

Θῆναι cum diph. in penultima, θῆναι tamen esse debuerat. Nam formatio secundi aoristi, modi infinitiui, à tertia singulari eiusdem temporis modi indicatiui fit, abiecto augmento, & addita vai. ut ἔθην, ἔθης, ἔθην, θῆναι. & tunc penultima natura producitur, sicut & eius propria regula ex postulat. Est etiam alia formatio tam praesentis quam aoristi secundi uerborum in μι. communis, hoc est, à genitiuo participij, ut θεός, θέντος, θέναι: Vel à prima personae pluralis numeri modi indicatiui, expuncto ε. communi augmento, & extrema in vai. mutata. ut ἔθεμεν, θέναι. Vbi

Error.

Duae regulae

di aoristi: quare idem error hic accidit qui & imperatiuo modo, hoc est, duarum regularum repugnantia, quarum prior est, quòd Imperatiui in θι. & Infinitiui in vai. secundi aoristi penultimam naturam longam habere uolunt. & haec regula est secundi aoristi propria. Est & alia regula generalis, quòd Imperatiui in θι. & Infinitiui in vai. seruare debent penultimam primae personae pluralis numeri eiusdem temporis. Sed cum penultima pluralis huius aoristi breuis sit, necesse est per hanc regulam & penultimam infinitiui aoristi secundi corripi. Sed hic error tribus uerbis tantum accidit quae superius annotata sunt, quorum aoristi secundi, hoc est, ἔθην, ἔδαμ, ἔην, corripunt penultimam pluralium, contra eorum naturam, quam infinitiui eiusdem temporis seruare debent. ut ἔθεμεν θέναι, ἔδομεν δέναι, ἔμεν εἶναι. Qui quidem Infinitiui, ut hanc euitarent repugnantiam,

Hi aoristi
non sunt
in usu.

tiam, acceperunt subiunctiuas uocales, *ι*. scilicet & *υ*. in diphthongos, & sic productam fecerunt eorū penultimam. ut *θέναι*, *δούναι*, *είναι*. Quæ idcirco annotata sunt, quoniam diphthongum habent in penultima, contra communem Regulam, quæ est: *ὅτι τὰ εἰς ναι. ἀπαρέμφρατὰ ἔχοντα τὸ ν. κλιτικῶν οὐ θέλουσιν διφθόγγῳ παραλήγεσθαι*, sicut in indicatiuo passiuo uerborum grauitonorum dictum est. At in alijs uerbis, siue à tertia persona singulari, siue à prima plurali formantur, Infinitiuu secundi aoristi penultima semper est longa, cum in indicatiuo eadem in omni numero semper producat, ut *ἔγνω*, *ἔγνωτον*, *ἔγνωμεν*, *γνώνα*.

Μέλλων πρώτος.

Futurum.

Θήσειν, à tertia futuri *θήσει*, adiuncto *ν*. sicut à *τύψα*, *τύψαρ*. Participiorum formationes in proprio tractatu latissimè habentur.

Οριστικά παθητικά. Ενεσῶς.

Ιθεμαι ab actiuo fit *τιθημι*, extrema in *μαι*. ac penultima in propriam breuem mutatis. Corripitur penultima ad similitudinem penultimæ primæ personæ pluralis numeri actiui. Est enim regula, *ὅτι τῶν παθητικῶν ἢ μέσον, ἔχον ἐπὶ τέλος τὸ μ. κλιτικῶν, πῶν παραλήγουσα θέλει ἔχειν τὸ ἰδίον ὀριστικῶν πρώτῃ προσώπου τῶν παθητικῶν. οἷον τυπόμεν, τύπῃομαι. τίθεμεν, τίθεμαι.* hoc est, quòd omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine *μ*. κλιτικῶν, penultimam uult habere primæ personæ pluralis proprii indicatiui actiui. ut *τύπόμεν*, *τύπῃομαι*.

Canon.

τίθεμεν, τίθεμαι. Secunda persona *τιθεσαι*, à tertia fit, *τ*. in *σ*. mutato. Est enim regula, *ὅτι ὅσα τῶν παθητικῶν ἔχει πῶν ἐνεργητικῶν μετοχῶν εἰς σ. ὀξύτονον, ταῦτα τροπῇ τῷ κατὰ τὸ τρίτον τ. εἰς σ. τὸ δευτέρου ποιῆ.* hoc est, Quæcunq; uerba passiuia habentia participium actiuum in *σ*. oxytonum, mutato *τ*. tertiæ personæ in *σ*. secundam faciunt. *τίθεται, τίθεσαι, καὶ ἀπῆιδως τίθη*, ut inquit Theodorus secundo *τῶν εἰς τέσσαρα*. cuius uerba sunt hæc. *Εἰ δὲ καὶ εἰς η. προφέρειν τὸ δευτέρου τῷ ἐνεσῶτος τῶν ἀπὸ τοῦ ε. καὶ α.* hoc est, uerborum in *αι*. primæ & secundæ coniugationis. ut *τίθεμαι, τίθη. ἴσαμαι, ἴση*. Tertia à prima fit,

Regula.

Theodorus in secundo.

P 3 ma fit,

DE FORM. VERBORVM IN MI.

ma fit, *μ*. in *τ*. conuersa. *τίθειμαι, τίθεται*. Potest etiam secunda à prima deduci, & tertia à secunda, *μ*. in *σ*. & *σ*. in *τ*. mutatis. Δυνά. *τίθειμεθον, τίθειδορ, τίθειδορ*. Πληθυντ. *τίθειμεθα, τίθεισθαι, τίθενται*.

Παραζήτητος.

Præteritum imperfect.

Ἐτίθειμι, fit à prima persona præsentis temporis, *μαι*. in *μι*. cōuersa, ac *ε*. communi augmento præposito. *τίθειμαι, ἐτίθειμι*. Secunda persona *ἐτίθεισο*, à tertia singulari, *τ*. in *σ*. conuerso, per eandem regulā quæ in præsentis dicta est. *ἐτίθειτο, ἐτίθεισο κοινῶς, ἢ ἀποβολῆ τῷ σ*. fit *ἐτίθειο ἰωνικῶς. ἢ κρᾶσι τῷ ε. ἢ ο. εἰς ου. ἐτίθειον ἁθητικῶς*. Tertia uerò à prima, *μι*. in *το* conuersa. *ἐτίθειμι, ἐτίθειτο*. Δυνά. *ἐτίθειμεθον, ἐτίθειδορ, ἐτίθεισθαι*. Πληθυντικᾶ. *ἐτίθειμεθα, ἐτίθεισθε, ἐτίθεντο*.

Παρακείμενος.

Præteritum perfectum.

Τίθειμαι esse debuerat: quoniam quum cætera communia sint præterito passiuo uerborum in *μι*. cum præteritis grauitonorum hoc habet proprium, ut penultima in debita breuem coniugationis conuertatur. ut *δέδωκα, δέδομαι*.

Bæotorum mos.

Sed quia præteritum actiuū huius uerbi *τίθειμι*, amisit propriam penultimam, & adsumpsit *ε*. diphthongum Bæoto rum more, eandem etiam retinuit & præteritū passiuum. ut *τίθεισθαι, τίθειμαι*. Secunda persona *τίθεισαι*, à tertia, *τ*. in *σ*. conuerso, per regulam in præsentis iam dictam, *ἴσα τῶν παθητικῶν, &c*. Tertia à prima, extrema in *ται*. mutata, *τίθεται*. Δυνά. *τίθειμεθον, τίθειδορ, τίθειδορ*. Πληθυντ. *τίθειμεθα, τίθεισθε, τίθενται, ἢ ἰωνικῶς τίθεισθαι*.

Υπερσυντέλιος.

Præteritum plusquam perfectum.

Ἐτίθειμι, à præterito passiuo, *μαι*. in *μι*. conuersa, ac *ε*. præposito: quadoquidem præteritum perfectum à consonante incipit, *τίθειμαι, ἐτίθειμι*. Habet etiam eandem penultimam cum præterito passiuo. Secunda persona à tertia fit, *τ*. in *σ*. conuerso. *ἐτίθεισο*. Tertia à prima, extrema in *το*. mutata. *ἐτίθειτο. &c*.

Ἀόριστος πρώτος.

Aoristus primus.

Ἐτίθειν, à tertia persona præteriti passiuī, extrema in *μι*. conuersa, & abiecta consonante in principio præteriti geminata. Corripitur etiam penultima: quia omnis aoristus passiuus uerborum in *μι*. penultimam correptam habere debet.

debet, ut *τέθεται, ἐθέθηρ*. Sed propter alternationem duarū adspiratarum, penultima mutatur in propriam tenuem, ut *ἐθέθηρ*, quod factum est, ne propriam terminationem amitteret primus aoristus passiuus: cui proprium est in *θηρ*, semper desinere. Adnotantur *ἰνώθηρ, & ἰδυνάθηρ*, quoniam am eorum penultima producitur: sed non sunt à themate uerborum in *μι*. Nam alterum à circumflexo uerbo, hoc est *ἰνώω, ἰνώω* deducitur: alterū uerò à grauitono, hoc est, *δυνάω*. Secunda persona *ἐτίθης*. Tertia *ἐτίθη*. &c.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus passiuus non inuenitur: quoniam secundi aoristi actiui uendicarūt sibi eorum terminationem. hoc est, *ἴθηρ*.

Μέλων πρώτος.

Τεθίσσομαι, à secunda persona primi aoristi passiuī, addita *ομαι*. & *ε*. communi augmento abiecto. ut *ἐτίθηρ, ἐτίθης, τεθίσσομαι, τεθίσου, τεθίσεται*.

Futurum.

Μετ' ὀλιγορ μέλων.

Τεθείσομαι, à secunda persona præteriti passiuī, interposita *οι*. ut *τίθεισαι, τεθείσομαι, τεθείση, τεθείσεται*. Differt autem à passiuo futuro antepenultima tantum.

Προσακτικά ααθητικά. Ενικός ἢ Παρατατικός.

Τίθεισο, à secūda persona præteriti imperfecti passiuī abiecto augmento tantū. ut *ἐτιθέμην, ἐτίθεισο, τὸ προσακτικὸν τίθεισο κοινῶς, ἢ τίθειο ἰωνικῶς, ἢ τίθου ἁπλιῶς, ἢ τίθειο δωρικῶς, τιθείω*, ad similitudinem imperatiui præteriti perfecti passiuī grauitonorum tertiæ coniugationis.

Imperatiuus passiuus

Παρακείμενος ἢ Υπερσυντέλιος.

Τίθεισο, à secūda persona præteriti plusquàmperfecti passiuī, expuncto *ε*. ut *ἰτεθείμην, ἰτίθεισο, τὸ προσακτικὸν τίθεισο, τεθείω*. sicut *ἰπέπαισο, πεπέιδω*.

Αόριστος πρώτος.

Τίθητι, à tertia persona primi aoristi passiuī, expuncto *ε*, augmento, & addita *τι, δια τὸ τ*. sicut *τύφθητι*. Tertia persona *τεθήτω, ἢ τὰ λοιπά*.

Εὐκτικά

DE FORM. VERBORVM IN MI.

Optatiuus,

Εὐπιτινά παυιτινά. Ενισῶς ἢ Παρατατινός.
TΙθείμην, à prima persona præsentis temporis modi
 indicatiui passiu, extrema in μην. mutata, & adiuncta
 ατο. penultimæ: sicut in passiuis grauitonorum dicitur
 est, ut τῖθεμαι, τῖθείμην, τῖθεῖο, τῖθεῖτο, accentu circumflexo
 in penultima secundæ & tertię personæ: sicut in optatiuo
 passiuo uerborum circumflexorū primæ cōiugationis.

Præteritum
 perfectum et
 plusquam
 perfectum.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος.
 Τεθείμην, à prima persona præteriti passiu, extrema in
 μην. conuersa. τέθειμαι, τεθείμην. At si à communi præterito,
 hoc est, τέθειμαι formare uoluerimus, addendum erit
 penultimæ: sicut in præsentis, ut τῖθεμαι, τεθείμην, τεθειῖο, τεθειῖ
 τω, accentu circumflexo in penultima secundæ & tertię per
 sonæ: sicut in præsentis.

Indefinitum
 primum.

Αόριστος πρῶτος.
 Τεθείην, à genitio participij passiu eiusdem temporis,
 extrema in ην. mutata: sicut in aoristo passiuo grauitonorum
 dictū est. ut τεθείης, τεθείντος, τεθείην, τεθείης, τεθείην. sicut τυφθείη
 ην, τυφθείης, τυφθείην.

Futurum
 primum.

Μέλλων πρῶτος.
 Τεθισοίμην, à prima persona futuri passiu indicatiui, extrema
 in μην. conuersa, & addita. penultimæ. τεθισομαι, τεθισοί
 μην, τεθισοιο, τεθισοιτο.

Mox futur.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.
 Τεθισοίμην, τεθείσοιο, τεθείσοιτο, sicut & præsens, ἀπό τῶ τε
 θείσομαι. Differt aut à futuro passiuo antepenultima tantū.

Υποτακτικὰ παυιτινά. Ενισῶς ἢ Παρατατινός.

Subiuncti
 uis.

Εἴαρ **T**Ιθῶμαι, à prima pers. subiunctiui actiui, adiuncta
 μαι. εἴαρ τιθῶ, εἴαρ τιθῶμαι. Regula, δ' ἐνεργητικὸς ἐνε
 σῶς τῶρ ὑποτακτικῶρ προοίσει τῆς μαι. παυιτινός γί
 νεται. hoc est, Actiuū præsens subiunctiuorū, adpositione
 μαι. passiuum fit. Potest etiam formari à primâ perso. passiu
 ui indicatiui, penultima in ω. conuersa.

Regula.

Nam omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine μ. κλιτικῶρ, extrema
 in μαι. mutata, si in eam non desinat: & penultima
 uocali in ω. conuersa, subiunctiuum facit passiuum, ut τῖ
 θεμαι.

θημα, ἔαρ τιθῶμαι. penultima circumflexa. Nam subiunctiui in *μαι*. præsentis temporis, à uerbis desinentibus in *μι*. si habeant indicatiuum actiuum in usu, circumflectuntur in penultima. ut *τίθημι, ἔαρ τιθῶμαι. ἴσχυμι, ἔαρ ἰσῶμαι*. Si autem non habeant actiuum in usu, acuuntur in antepenultima. *δύναμαι, ἔαρ δύνωμαι*. quia *δύνημι* non est in usu. *Δύναμαι.*
 Alia autem si à circumflexis existant, circumflectuntur. ἔαρ *νοῶ, ἔαρ νοῶμαι. ἔαρ φιλῶ, ἔαρ φιλῶμαι*. Etiam si sint præteriti perfecti, ἔαρ *ἔποιῶμαι, ἔαρ μεμνῶμαι*. Quod etiam seruandum est in uerbis in *μι*. desinentibus, quia & ipsa in præteritis perfectis circumflectuntur. Grauantur autem ea quæ à grauitonis existunt. ut ἔαρ *τύπῃω, ἔαρ τύπῃωμαι. ἔαρ τύπω, ἔαρ τύπωμαι*. Secunda persona à tertia fit expuncto *τ. κῆράσει τῷ κ. κῆ α. ἐς κ. τιθῆται, τιθῆ*, subscripto *ι*. Possumus etiam & tertiam subiunctiui actiui eiusdem temporis facere secundam subiunctiui passiu per communem regulam, ὅτι *καθόλου τὰ τρία πρὸς ὁσῶπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποζαντικῶν θύετρα ἐσὶ τῶν παθητικῶν*. hoc est, Quod uniuersaliter tertia persona subiunctiui actiui, est secunda subiunctiui passiu. Tertia uerò à prima fit, *μαι*. in *ται*. ac penultima in *κ*. conuersa. ἔαρ *τιθῶμαι, ἔαρ τιθῆται*.

Regula.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

ἔαρ *Τεθῶμαι*, à communi præterito passiuo, hoc est, *τῆς* Præterita
θεμαι (nam *τέθειμαι* Bœotorum est proprium) penultima
 in *ω*. mutata, per communem regulam supra in præsentidictam, Quod omne uerbum passiuum, siue medium, habens in fine *μ. κλιτικῶν* &c. Moscopulus tamen formari Moscopulus
 uult à præterito actiuo subiunctiui modi, sicut & præsens, notatur.
 addita *μαι. ἔαρ τεθείω, ἔαρ τεθείωμαι*. Sed quia hoc præteritum non est in usu, nec etiam uidetur hæc regula esse communis omnibus temporibus. nam in uerbis terminatis in *ω*. si ab actiuo præterito modi subiunctiui formari liceret passiuum, dicendum esset ἔαρ *τετύφω, ἔαρ τετύφωμαι*, nec opus esset supplere per participium & uerbū substantiuum. Videtur ergo potius esse formandum à præterito passiuo cōmuni modi indicatiui, penultima in *ω*. mutata, sicut in alijs uerbis, ut *ἔαρ ἐποίημαι, ἔαρ ἐποιῶμαι*, sic *τέθωμαι, ἔαρ*
 Q *τεθῶμαι*.

DE FORM. VERBORVM. IN MI.

τεθῶμαι. Secunda persona ἰὰρ τεθῆ, à tertia fit, sicut in præfenti. Potest etiam & à tertia singulari præteriti actiui communis deduci, extrema syllaba abiecta, & accentu acuto in circumflexum mutato. ἰὰρ τεθῆνω, τεθῆνῃς, τεθῆνῃ. ἰὰρ

Regula. τεθῶμαι, τεθῆ, διὰ τὸ η. Nam τεθείνω ἀπὸ τῷ τεθεικα Βαστοριου est proprium. est enim regula, ὅτι ὅσα πῶρ περισπωμένην, ἢ ὅσα πῶρ ἑς μι. καθόλου ἄτρεῖα πρόσωπα τῷ ἐνεργητικοῦ παρακλιμένου πῶρ ὑποτακτικῶν ἀποβολῇ τῆς τελευτῆς συλλαβῆς τὸ δεύτερον τῷ παθητικοῦ ποιοῦσι. Tertia persona τεθῆται, à prima eiusdem temporis ω. in η. & μαι. in ται. conuersis. ἰὰρ τεθῶμαι, τεθῆται.

Indef. prim. ἰὰρ Τεθῶ, à tertia persona primi aoristi passiuī, extrema in ω. conuersa, & ε. augmento expuncto. ut ἐτέθηρ, ἐτέθης, ἐτέθη. ἰὰρ τεθῶ, τεθῆς, τεθῆ. sicut ἰὰρ τυφθῶ, τυφθῆς, τυφθῆ.

Infinitiuus passiuus. Ἀπαρέμφατα παθητικῶν. Ενισὼς ἢ Παρατακτικῶν. **Τ**ίθεσθαι, à tertia persona singulari passiuī, extrema in θαι. mutata, ac σ. interposito. τίθεται, τίθεσθαι. Potest etiam fieri à secunda pluralis numeri, τρεπῆ τῷ ε. ψιλοῦ ἑς τῆρ αι. δίφθογγορ. τίθεσθε, τίθεσθαι.

Præterita. Παρακλιμένος ἢ ὑπερσυντέλιος. Τεθεῖσθαι, à tertia singularis numeri præteriti passiuī, extrema in θαι. mutata, ac σ. interposito, seruatōr augmento, & accentu in penultimam retracto. τέθειται, τεθεῖσθαι. Vel à secunda pluralis τέθεσθε, sicut & præsens. penultima tamen circumflexa, cum sit natura longa ante brevem. τεθεῖσθαι.

Indef. prim. Ἀόριστος α. Τεθῆναι à tertia primi aoristi passiuī, adiuncta να. syllaba. ut ἐτέθη, τεθῆναι. sicut ἐτύφθη, τυφθῆναι.

Futur. prim. Μέλλων α. Τεθῆσεσθαι, à tertia singulari eiusdem temporis τεθῆσθαι: uel à secunda plurali.

Mox futur. Μετ' ὀλίγορ μέλλον. Τεθῆσεσθε, à tertia singulari, uel à secunda plurali, ut supra.

Erba media, sicut in grauitonis dictum est, in Verba
 praesenti & praeterito imperfecto formationem media.
 habent communem cum passiuus, etsi ueteres
 grammatici in his duobus temporibus ea nul-
 lo modo seorsum uariare censuerunt, idcirco eundem or-
 dinem quo in grauitonis usi sumus, in his quoque uerbis
 seruandum putauimus.

Οριστικὰ μέσα. Εννεως.

Τίθεμαι, τίθεσαι, τίθεται, sicut & passiuā.

Indicatiuus
 medius.

Παρατακτικός.

Ετιθέμιρ, ἐτίθεσο ποιῶς, ἢ ἐτίθεο ἰωνικῶς, ἢ ἐτίθου
 ἀπικῶς, ἢ ἐτίθεν δωρικῶς.

Παρακείμερος.

Medium praeteritum perfectum, & praeteritū plusquam
 perfectum in his uerbis formari non possunt, sicut neq; in
 uerbis circumflexis, à quibus deriuantur.

Αόριστος α.

Εβήμιρ, ἐβήκω, ἐβήκατο, ἀπὸ τοῦ ἐβήκη, sicut ἐτυψάμιρ, ἀπὸ
 τοῦ ἐτυψα.

Αόριστος β.

Εβήμιρ à primā personā secundi aoristi actiui, extrema Aoristus
 uocali in propriam breuem coniugationis mutata, ac in secūdus.
 ter posita μι. ἐβήμην, ἐβήκη. Antiqui tamen à primo aoriz-
 sto passiuo formari uoluerunt, extrema in μιν. mutata, & te-
 nui in densam conuersa. ἐτίβην, ἐτίβην. Secunda perso-
 na à tertia fit, τ. in σ. conuerso. ἐβητο, ἐτέσο, ἢ ἐβηο ἰωνικῶς,
 ἢ ἐβου ἀπικῶς. Tertia ἐβητο.

Μέλλωρ α.

Θήσομαι à futuro actiuo fit, adiuncta μαι. & ω. magno
 in ο. paruum mutato. ut θήσω, θήσομαι, θήσῃ θήσεται.

Προσακτικὰ μέσα. Εννεως ἢ Παρατακτικός.

Τίθεσο ποιῶς, ἢ τίθεο ἰωνικῶς, ἢ τίθου ἀπικῶς, ἢ τίθεν Imperatiuus
 δωρικῶς.

Αόριστος α.

Primus aoristus θήκει, θηκέσθω esse debuerat, sicut τυψαι Indef. prim.
 τυψάσθω, sed in usu non est, nec etiam in alijs modis.

Q 2 Αόρ. β.

DE FORM. VERBORVM IN MI.

- Αόριστος β.
- Indef. secun.** Θέω à secunda persona secundi aoristi medi, abiecto au-
gmento. ut ἐθέμην, ἔθεισο, θέσο ποιηῶς, καὶ θέο ἰωνικῶς, καὶ θεῶ ἀπ-
κῶς, καὶ θεῶ δωρικῶς. Οδυσ. κ.
Αλλ' ἄγε δὴ ποιεῶ μὲν ἀόρ θεο.
unde κατθεο. **Hesiodus.**
Σὺ δὲ θεῶν τεῶ ἰνιυάτθεο θυμῶ.
καὶ Αρισφάνης ἐν πλούτῳ.
Κατάθου Ἰαχίως θοιμάτιον.
Tertia persona τίω, καὶ ἴοιπα.
Εὐνικὰ μίσα. Ενισῶς καὶ Παραζατ.
- Optatius medius.** Τιθέμην, τιθέο, τιθέτο, ad passivi inflexionem.
Αόριστος β.
Θείμην, θέο, θέτο, à prima persona secundi aoristi medi
ἐθέμην, sicut & praesens.
- Futur. prim.** Μέλλω α.
Θησοίμην, à prima persona medi futuri, extrema in μιν
conuersa, ac i. penultima uocali adiuncta. θήσομαι, θήσοί-
μην. θήσοιο, θήσοιτο.
- Subiuncti-
uus,** Υποζυγικὰ μίσα. Ενισῶς καὶ Παραζατιός.
ἴαρ Τιθῶμαι, τιθῆ, τιθῆται, ad passivi similitudinem.
Αόριστος β.
ἴαρ Θῶμαι à prima persona secundi aoristi medi, extre-
ma in μαι. conuersa, ac expuncto augmento, & penultia
ma uocali in ω. mutata. ἴθιμην. ἴαρ θῶμαι, θῆ, θῆται, accen-
tu circumflexo.
- Infinitiuus** Απαρέμφατα μίσα. Ενισῶς καὶ Παραζατιός.
Τίθεσθαι. Αόριστος β. θέσθαι. Μέλλ. α. θήσεσθαι.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ
ΜΙ ΡΗΜΑΤΩΝ.

Secunda coniugatio. **V** Erba in μ. secundae coniugationis fiunt à uerbis grauitonis circumflexorum secundae coniugationis, à quibus deriuantur. Et in penultima actiui habent η. in passiuui autē penultima α. quod ostendit & quorū tæ sint coniugationis, & unde deducantur. ut ἰσάω, ἰσῶ, ἰσῶμι. Passiuum ἰσαμαι.

Ορισμὰ

Ορισμὸν ἐνεργητικῶν. Ενισῶς.

Ἰσημι, ἀπὸ τοῦ ἰσῶ uerbo grauitono fit. unde ἰσῶ uerbum Indicatiuus
 secundæ coniugationis circumflexorum, extrema in μι. & actiuus.
 penultima, hoc est α. quæ breuis est, in legitimam longam
 mutata, uidelicet η. & accentu in propenultimā retracto.
 ut ἰσῶω, ἰσημι. ἰσῶω uerò ἀπὸ τοῦ σῶω, cui præponitur ι. solum,
 quæ reduplicatio abusiua siue impropria àdpellatur, quū
 in ea nulla geminetur consonans, ut in primo tractatu dis-
 ctum est. Nam σισῶω dicendum fuerat, & σῖσημι. Sed quo-
 niā reduplicatio cōmunis nunquām fit per longam uo-
 calem, (nam ἰῶω hoc in loco est positione longa) idcirco
 σ. non repetitur. Habet etiam adspirationem in prima syl-
 laba: quoniā ι. ante s. adspiratur, nisi syncopa fiat, uel sub-
 sequatur ρ. post s. quia tunc tenui spiritu scribitur. ut ἰσε, ἰσω,
 ἀπὸ τοῦ ἰσατε, ἰσῶω, ἰσιον. & ἰσρος. Secunda persona à pri-
 ma fit, extrema in σ. mutata. ἰσημι, ἰσης, ἰσησι. Δυνῶν.
 ἰσατορ, ἰσατορ, penultima correpta. Πληθυντικῶν. ἰσαμερ,
 ἰσατε, ἰσῶσι, ad similitudinem pluralis datiu participij acti-
 ui eiusdem temporis, penultima circumflexa. Quia α. quæ
 anceps est, hic natura habetur longa. Ionicè uerò, siue At-
 ticè non formatur tertia persona in hac secunda coniuga-
 tione, διὰ τὴν κλισην. Nam ἰσῶσι dicendum fuerat.

ι. ante s.
 adspiratum.

Παρατατικῶς.

Præteritum
 imperfect.

Ἰσηρ, ἰσης, ἰση, à præsentis: sicut ἔτιθηρ. Δυνῶν. ἰσατορ, ἰσῶ-
 τηρ, penultima correpta: sicut & præsens. Πληθυντικῶν.
 ἰσαμερ, ἰσατε, ἰσασαν.

Παρακείμενος.

Præteritum
 perfectum.

Ἐσηνα esse debuerat à futuro σῆσω: cuius penult. præte-
 ritum perfectū seruire debet. Sed ne coincideret cum ἔση-
 η, quod est medium præteritum ἀπὸ τοῦ ἔσηνω, mutata est η.
 in α. & factum est ἔσηνα, ἔσηνας, ἔσηνε. Seruat enim adspira-
 tionem præsentis: quoniam ε. ingrediens præterita tem-
 pora modi indicatiui, si remanet in alijs modis, spiritū the-
 matis seruat. ut in hoc uerbo ἰσημι. ὁ Παρακείμενος ἔσηνα. τὸ
 προσακτινὸν, ἔσηνε, ἔσηνῆτο. τὸ ἐνυκτινὸν, ἔσηνοιμι, &c. Si uerò
 cadit, hoc est, si non remanet in alijs modis, sicut est in am-
 bobus aoristis, tenuem spiritum habet. Αἰριστος πρῶτος ἔση-
 σα. τὸ προσακτινὸν, σῆσον, σῆσῶτω. τὸ ἐνυκτινὸν, σῆσαιμι. Αἰριστος

Regula de
 aoristis.

Q 1 δεύτερος

DE FORM. VERBORVM IN MI.

δύτερος ἴσηρ. τὸ προσакτικὸν σῆθι, σῆτω. τὸ εὐκτικὸν σάηρ, σαῖης, σαῖη. &c.

Præteritum plusquam perfectum.

Υπερσυντέλιμος.

Ἐσάηρ, ἑσάηας, ἑσάηα, à præterito perfecto. unde & eundem spiritum seruat: quum in alijs modis idem sit præteritum perfectum & præterit. plusquam perfectum, ἢ τὰ λοιπά.

Indefin. pri.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ἐσῆσα, ἑσῆσαας, ἑσῆσε. sicut ἔτυψα, ἔτυψας, ἔτυψε.

Indefinitum secundum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐσῆρ, ἑσῆς, ἑσῆ, à futuro, extrema in ηρ mutata, & ε. cōmuni augmento præposito. ut σῆσω, ἑσῆρ. Δυικά. ἑσῆτορ, ἑσῆστηρ, penultima producta. Πληθυντικά. ἑσῆμερ, ἑσῆσαμερ, ἢ βοιωτικῶς ἑσαμ. Ἰλιάδος α. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσαμ.

Futurum primum.

Μέλιων πρῶτος.

Στήσω, ἀπὸ τῆσάω, α. in η. conuersa, ac σ. interposito: sicut à θίω, θήσω.

Imperatiuus actiuus.

Προσακτικὰ ἐνεργητικά. Ενισῶς ἢ Παρατακτικῶς.

Ἰσάθι, fit à genitiuo participij præsentis temporis, abiecto v. & extrema in θι. conuersa. ut ισᾶς, ἑσάντος, ἑσάθι. Vel à prima persona pluralis numeri, extrema in θι. mutata. ut ἑσαμερ, ἑσαθι. In usu tamen non est: sed pro eo utimur ἑσα, à uerbō circumflexo ισάω, ισῶ: unde compositū καθῆσα. Ἰλιάδος α. Μείζονα δὲ κρητῆρα μιν οἰτίον νιῖ καθῆσα.

Præteritum perfectum et plusquam.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Ἐσακῆ, ἑσακῆτω: sicut τέτυφε, τετυφέτω.

Indefinitum primum.

Ἀόριστος πρῶτος.

Στήσορ, σῆσάτω. sicut τυψορ, τυψάτω.

Indefinitum secundum.

Ἀόριστος δεύτερος.

Στήθι, fit à genitiuo participij eiusdem temporis, expuncto v. & extrema in θι. mutata. ut σᾶς, σάντος, σάθι, ἢ σῆθι, τροπῆ τοῦ α. εἰς η. Vel à prima persona pluralis numeri fit. ut ἑσῆμερ, σῆθι, penultima producta, per regulam superius dictam. Tertia persona σῆτω, à secunda, θι. in τω. conuersa. Δυικά σῆτορ, σῆτωρ. Πληθυντικά. σῆτε, σῆτωσαμ. Εὐκτικὰ

Εὐκτινὰ παθητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατινός.

IΣταίνρ, à genitio suo participij fit, extrema in ηρ. muta Optatiuus. ta, ac. i. penultima uocali adiuncto. ut ισάς, ισάντος. ισάις actiuus. ηρ, ισάις, ισάη. Δυνία. ισάητορ, ισάητηρ. Πληθυντικά. ισάημερ, και συνηοπή ισάημερ, ισάητε, ισάησαρ. ἢ ισάηερ, ἀπό τοῦ ισάημερ, subtracto μ. ἀτήκῶς: ut in optatiuo primæ conjugationis uerborum in μ. dictum est.

Παρακείμεσος ἢ Υπερσυντέλιος.

Ε΄σάκιομι, ε΄σάκοις, ε΄σάκοι. sicut τετύφοιμι, τετύφοις, τετύφοι.

Αόρισος πρῶτος.

Στήσαιμι, σήσαις, σήσαι. ἢ αἰολικῶς και ἀτήκῶς σήσεα, σήσεας, σήσει.

Αόρισος δεύτερος.

Indefinitum secundum.

Σταίνρ, σάις, σάη, à genitio participij eiusdem temporis, sás, sántos: sicut & præsens. Δυνία. σάητορ, σάητηρ. Πληθυντικά. σάημερ, και σάημερ, σάητε, σάησαρ, ἢ σάηερ ἀτήκῶς, ἀπό τοῦ σάημερ. Οδυναείας θ.

Αἴγι παρασαίερ, ἢ τοξολοίατο φωτῶρ. ἀντι τῷ παρασαιησαρ.

Μέλλωρ πρῶτος.

Στήσοιμι, σήσοις, σήσοι: sicut τύφοιμι, τύφοις, τύφοι.

Υποτακτικὰ ἐνερητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατινός.

IΣτώ, à tertia persona singulari præteriti imperfecti siue à prima: ut in subiunctiuo actiuo primæ conjugationis dictum est, extrema in ῶ. circumflexū mutata. ut ισηρ, ισης, ιση. εἰρ ισῶ, ισᾶς, ισᾶ. Regula. Καί γρ' ἐν τοῖς εἰς μι. τὰ δεύτερα, ἢ τρίτα πρόσωπα ὑποτακτικὰ τῆς μὲρ δεύτερας συζυγίας διὰ τοῦ α. τῆς δὲ τρίτης διὰ τῷ ω. μεγάλου. Δυνία. εἰρ ισᾶτορ, ισᾶτορ. Πληθυντικά. εἰρ ισῶμερ, ισᾶτε, ισῶσι.

Παρακείμενος ἢ Υπερσυντέλιος.

εἰρ Ε΄σάκω, ε΄σάκως, ε΄σάκω. sicut εἰρ τετύφω, τετύφως, τετύφω.

Αόρισος πρῶτος.

εἰρ Στήσω, σήσως, σήσω. sicut εἰρ τύφω, τύφως, τύφω.

Αόρισος δεύτερος.

εἰρ Στώ, σῆσ, σῆ. à secundo aoristo: sicut & præsens, διὰ τῷ η. ut in τίθημι dictum est.

Απαρέμφατα

DE FORM. VERBORVM IN MI.

Απαρέμφατα ενεργητικά. Ενισως ή Παρατατικός.

Infinitiuus.

ΙΣτάμαι, à prima persona pluralis numeri *ίσμεν*, extrema in *ναι*. mutata. Vel à genitiuo participij *ίσας*, *ίσαντος*, expuncto *ν*. & *τος*. in *ναι*. mutata.

Παρακείμενος ή Υπερσυντέλιος.

Ε΄σανέναι, sicut *τετυφέναι*. Αόριστος α. *σήσαι*.
Αόριστος δεύτερος *σήναι*. Μέλλων πρώτος *σίσειν*.

Ορισνά παθητικά. Ενισως.

Indicatiuus passiuus.

Ι΄σταμαι, à prima persona actiui, η. in α. correctū, & extrema in *μαι*. mutatis. *ίσημι*, *ίσημαι*. Secunda persona *ίσασαι* κοινως, ή *ίση* αήικως. sicut à τίθημαι τίθη. Tertia persona *ίσαται*. Δυνικά. *ίσάμεθον*, *ίσαθορ*, *ίσαθορ*. Πληθ. *ίσάμεθα*, *ίσαθε*, *ίσανται*.

Præteritum imperfect.

Παρατατικός.
΄ίσαμι. Secunda persona *ίσασο* κοινως. ή *ίσαο* ιωνικως. ή *ίω* αήικως. Tertia persona *ίσατο*. Δυνικά. *ίσάμεθον*, *ίσαθορ*, *ίσαθορ*. ή *τάλοιπα*.

Præteritum perfectum.

Παρακείμενος.
Ε΄σαμαι, *ίσασαι*, *ίσαται*, à præterito actiuo, penultima correpta, ac eadem adspiratione seruata. Δυνικά. *ίσάμεθον*, *ίσαθορ*, *ίσαθορ*. Πληθυντικά. *ίσάμεθα*, *ίσαθε*, *ίσανται*. και ιωνικως *ίσαται*. sed propter hiatus in usu non est.

Præteritum plusquam perfectum.

Υπερσυντέλιος.
Ε΄σάμι, *ίσασο*, *ίσατο*, à præterito passiuo, extrema in *μι*. mutata.

Indefinitum primum.

Αόριστος πρώτος.
Ε΄σάθη, *ίσάθης*, *ίσάθη*. sicut *ίτύθη*, *ίτύθης*, *ίτύθη*, principi palli syllaba tenui spiritu signata: quoniam ε. cadit. ut *σάθης* τι, *σάθητω*. & *σάθειν*.

Futurum primum.

Μέλλων πρώτος.
Σταθήσομαι, *σάθησθ*, *σάθησεται*, à secunda persona aoristi passiuo *ίσάθη*, *ίσάθης*, abiecto augmento, & adiuncta *-ομαι*.

Mox futur.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.
Ε΄σάσομαι, *ίσάσθ*, *ίσάσεται*, à secūda præteriti passiuo, interposita *ομ*. *ίσασαι*, *ίσάσομαι*, seruata etiā præteriti adspiratione. Προσαπτικά

προσακτικὰ παθητικὰ. Εννεῶς ἢ Παρατατ.

Ἔσαο κοινῶς, à secunda persona præteriti imperfecti passivi, ἰσάμην, ἰσασο κοινῶς. ἢ ἰσαο ἰωνικῶς. ἢ ἰσω ἀπηνῶς. Ter Imperatiuus passiuus.

ἰσαο κοινῶς. ἢ ἰσάοω. ἢ ἰσάοιπά.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Ἐσαο, ἰσάοω, à secunda persona præteriti plusquamperfecti.

Αἰριστος α.

Στάθνητι, σαθῆτω, à tertia persona primi aoristi passivi.

Εὐντικὰ παθητικὰ. Εννεῶς ἢ Παρατατικῶς.

Ἰσάμην, ἰσάο, ἰσάτο, ἀπὸ τοῦ ἰσαμαι, accentu circumflexo in secunda & tertia persona. Δυνικῶς. ἰσάμενον, ἰσάον, ἰσάων. ἢ ἰσάοιπά. Optatiuus.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Ἐσάμην. ἰσάο, ἰσάτο, accentu circumflexo in penultima secundæ & tertiæ personæ.

Αἰριστος α.

Σταθεῖν, σαθείης, σαθείν, à genitio participij eiusdem temporis, σαθείς, σαθέντος.

Μέλλων α.

Σταθισοίμην, σαθίσοιο, σαθίσοιτο, à prima persona futuri passivi.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ἐσασοίμην, ἰσάσοιο, ἰσάσοιτο, à prima persona eiusdem temporis.

Υποτακτικὰ παθητικὰ. Εννεῶς ἢ παρατατ.

Ἰσῶμαι, ἰσῶ, ἰσῶται, διὰ τοῦ α. licet à quibusdam διὰ τοῦ η. Subiunctiuus.

inueniam huiusmodi personas, secundam scilicet & tertiam, declinatas. Quare antiquorum regulam & hoc in Veterum loco omnino censeo seruandam, quæ est, ὅτι καθόλου ἔτετι regula.

Ἐὰν προσώπα τῶν ἐνεργητικῶν ὑποτακτικῶν, δεύτερά ἐσι τῶν παθητικῶν. hoc est, quod uniuersaliter tertiæ personæ actiuorum

subiunctiuorum, secundæ sunt passiuorum. quamuis inueniatur in actiuo etiam aliter declinatum hoc idem tempus

à nonnullis, quàm regula tradat. Illi enim ponunt ἔαρ ἰσῶ, ἰσῶς, ἰσῶ. Regula uerò ἰσῶς, ἰσῶ, διὰ τοῦ α, quæ est, κατὰ μὲν τὸ Regula.

R δεύτερον,

DE FORM. VERBORVM IN MI.

δύτερον, ἢ τρίτον πρόσσωπον τῶν εἰς μι. τῆς μὲν πρώτης συζυγίας διὰ τῷ κ. γράφεται. τῆς δὲ δευτέρας διὰ τῷ α. τῆς δὲ τρίτης διὰ τῷ ω. μεγάλου, cum præsertim τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς συζυγίας seruandum sit. Δυτικά. ἰὰρ ἰσάμεθον, ἰσᾶσθον, ἰσᾶσθον. Πλυ. ἰὰρ ἰσάμεθα, ἰσᾶσθε, ἰσῶνται.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιος.

Præterita. ἰὰρ ἰσῶμαι, à præterito passiuo, penultima in ω. μέγα conuersa. ut ἰσαμαι, ἰσῶμαι. Secunda persona ἰὰρ ἰσᾶ, à tertia actiui eiusdem temporis & modi, abiecta extrema syllaba, ἰὰρ ἰσάσω, ἰσάσης, ἰσάση. ἰσᾶ, ἰσάται. Δυτικά. ἰὰρ ἰσάμεθον, ἰσᾶσθον, ἰσᾶσθον. ἢ τὰ λοιπά.

Αόριστος α.

ἰὰρ Σταθῶ σαθῆς, σαθῆ, à tertia persona primi aoristi passiu, &c.

Απαρέμφατος παθητικά. Ενισῶς ἢ Παραῖται.

Infinitiuus passiuus.

Ἰσαοθαι, à tertia persona singularis passiu, ἰσαται. Vel à secunda plurali ε. in αι. diphth. mutato.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιος.

Ἐσάοθαι, à tertia singulari, uel à secunda plurali, ut in pñti. Αόριστος α. σαθῆναι. Μέλλων α. σαθῆσαι. Μετ' ὀληθον μίλων. ἰσᾶσαι.

Ορισινὰ μέγα. Ενισῶς.

Indicatiuus medius.

Ἰσαμαι, ἰσασαι, ἢ ἰση. ἰσαται, ab actiuo fit, sicut & passiuo. Παραῖταιτός.

Ἰσάμην, ἰσασο, ἰσασ, ἢ ἰσω. ἰσατο.

Αόριστος α.

Ἐσησάμην, ἰσησω, ἰσησατο, sicut ἐτυψάμην, ἐτύψω. ἐτύψατο.

Αόριστος β.

Secundus aoristus non est in usu in hoc uerbo ἰσημι, postet tamen secundum analogiam formari ab actiuo, hoc est Ἐσάμην ἰσημι, ἰσάμην, extrema uocali κ. scilicet in α. legitimam breuem uersa, ac interposita μι. Vel potius à primo aoristo passiuo antiquorum more, extrema in μην. mutata. ἰσάθημι, ἰσάμην. ἰσασο, ἢ ἰσω. ἰσατο, & eadem est literatura cum præterito plusquamperfecto passiuo, differt tamen spiritu. Μίδ. α.

Μέλωρ α.

Στήσομαι, σήσῃ, σήσεται, à σήσω futuro actiuo.

Προσαυτιὰ μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατικός.

Ἰσασο κοινῶς. ἢ Ἰσαοῖωνιῶς. ἢ ἴσω ἀθητικῶς, ἴσαάθω.

Imperatiuus

Αόριστος α.

Στήσαι, σισάαθω. ὡς τύψαι, τυψάαθω.

Εὐνικὰ μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Ἰσαίμην, ἴσαιῶ, ἴσαιτο. Αόρ. α. Στήσαιμην, σήσαιο, σήσαιτο. Optatiuus.

Μέλωρ α.

Στισοίμην, σήσοιο, σήσαιτο, ὡς τυψοίμην, τυψοιο, τυψοιτο.

Υποζυγικὰ μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατικός.

ἴαρ ἴσῶμαι, ἴσῶ, ἴσῶται. Αόρ. α. ἴαρ σήσωμαι, σήσῃ, σήσεται. Subiunctiuis,

Απαρέμφατα μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατ.

Ἰσαάθαι. Αόριστος α. σήσαάθαι. Μέλωρ α. σήσεάθαι. Infinitiuus.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΕΙΣ

ΜΙ. ΡΗΜΑΤΩΝ.

V Erba in *μι*. tertix coniuagationis fiunt, ut supra diximus, à grauitons, à quibus fiunt circumflexa tertix coniuagationis, & in penultima actiui habent *ω. με* in passiuui autem penultima *ο. μι* *μικρόν*, quod ostendit & quotæ sint cōiuagationis, & unde deducantur, ut *διδῶω*, *διδῶ*, *διδῶμι*. Passiuuum uerò *διδῶμαι*.

Ορισινὰ ἐνεργητικῶ. Ενισῶς.

Διδῶμι fit à *διδῶω* grauitono, cuius circumflexum est *δι* *δῶ*, extrema in *μι*. & penultima uocali, *ο*. scilicet paruo in *ω*. magnum mutatis, ut *διδῶω* *διδῶμι*, *διδῶω* uerò, *ἑπὶ τῷ δῶω*, per reduplicationem propriam, quæ est, cum bis eadem consonans repetitur cum uocali breui. Secunda persona à prima fit, extrema in *σ*. mutata, *διδῶς*. Tertia à secunda adiuncto *ι*. *διδῶσι*. *Δυνίς*. *διδότηρ*, *διδότηρ*. Πλη. *διδόμεν*. *διδότε*, *διδούσι*, ad similitudinem datiuui pluralis proprii participij. *ἢ ἰωνικῶς* *διδάσι* *ἐὺχρησον*.

Παρατατικός.

Ἐδιδῶρ, *ἔδιδας*, *ἔδιδω*, à præsentī, sicut *ἔτιθηρ*, *ἔτιθες*, *ἔτιθη*, extrema διὰ τῷ *ω*. *μεγάλου*. Nam ut in *τίθιμι* dictum est, præteritum imperfectum & secundus aoristus uerbo:

R 2 rum in

DE FORM. VERBORVM IN MI.
 rum in μι. penultimam proprij actiui præsentis seruire de-
 bent. ut δίδωμι, ἐδίδωμ, ἴδωμ, ἢ ἄλοιπά.

Παρακείμενος.

Δίδακκα, δίδακκας, δίδωκε.

Υπερσυντέλιμος.

Εδεδάκαμ, ἐδεδάκει, ἐδεδάκει.

Αόριστος α.

Εδωκα, ἴδωκα, ἴδωκε. ἀντὶ τῷ ἴδωσα, ἴδωσας, ἴδωσε.

Αόριστος β.

Ἰδωμ, ἴδωσ, ἴδω, à futuro, extrema in ν. conuersa, & c.
 communi augmento præposito. Δυνῆα. ἴδοτομ, ἴδοτημ.
 Πλη. ἴδομην, ἴδοτε ἴδοσαμ, penultima correpta contra com-
 munem regulam secundi aoristi, ut in τίθημι dictum est.

Μέλλω α.

Δώσω, δώσας, δώσει, ἀπὸ τῷ δῶω, ο. paruo in ω. magnum
 mutato.

Imperatiuus
 αἰτιuus.

Προσαιντιὰ ἐνεργητιὰ. Ενισῶς ἢ Παραῤῥατ.

Δίδωθι, δίδωτω. ὡς τίθητι τίθιτω, penultima correpta, ut in
 τίθημι dictum est, quam Homerus produxit. Οδωα. γ.
 Δίδωθι δέμοικιός ἰδωτορ.

Παρακείμενος.

Δέδωκε, δεδάκηντω, à tertia præteriti perfecti actiui, sicut
 τίτυφε, τετυφέτω.

Αόριστος β.

Δόθι δότω, penultima correpta contra regulam, ut in se-
 cundo aoristo primæ coniugationis dictum est ἄχουσαμ,
 sed pro eo utimur δός, δότω. &c.

Optatiuus.

Εἰντιὰ ἐνεργητιὰ. Ενισῶς ἢ Παραῤῥατ.

Διδόιμ, διδοίης, διδοίη. sicut τίθειμ τίθειης, à genitiuo par-
 ticipij διδῶς, τος.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Δεδάκοιμ, δεδάκοις, δεδάκοι. sicut τετύφοιμ, τετύφοίς,
 τετύφοι.

Αόριστος β.

Δοίμ, δοίης, δοίη, à genitiuo participij δούς, δόντος. Δυνῆα.
 δοίτομ, δοίτημ. Πλη. Δοίμην, ἢ συγκοπῆ δοίμην, δοίητε,
 δοίσαμ, ἢ δοίημ, ἀπὸ τῷ δοίμην expuncto μ. Οδωα. ω.
 Οὔλτε, ἢ μίγα χαιρε θεοὶ δέ τοι ἔλβια δοίημ.

Μέλλω α.

Μέλωρ πρῶτος.

Δάσομι, δάσοις, δάσει. ὡς τύψοιμι, τύψοις, τύψοι.

Υποτακτικὰ ἐνεργητικὰ. Ενισῶς ἢ Παρατατικὸς.

Subiunctis

ἰὰρ Διδῶ, διδῶς, διδῶ, διὰ τῷ. μεγάλου, sicut in prima & secunda coniugatione dictum est.

Παρακείμενος ἢ Υπερσυντέλικος.

ἰὰρ δεδώκα, δεδώκεις, δεδώκει. ὡς ἰὰρ τετύφω, τετύφης, τετύφη.

Αόριστος δεύτερος.

ἰὰρ δῶ, δῶς, δῶ, διὰ τῷ. μεγάλου, ὡς εἴρεται.

Απαρέμφατα ἐνεργητικὰ. Ενισῶς ἢ παρατατικὸς.

Infinitius.

Διδόναι, à genitiuo participij διδούς, διδόντος. Vel à prima persona pluralis numeri διδομεν.

Παρακείμενος ἢ Υπερσυντέλικος.

Δεδωκέναι, ὡς τετυφέναι.

Αόριστος δεύτερος.

Δοῦναι, διὰ διφθόγγου, ut in ἰθιμι dictum est.

Μέλωρ πρῶτος.

Δότῃρ.

Οριστικὰ παθητικὰ. Ενισῶς.

Δ Ιδομαι, διδοσαι, δίδοται, ab actiuo, ω. magno in ο. paruum, & extrema in μαι. mutatis. Indicatis uis passiuus

Παρατατικὸς.

Εδιδόμενρ, ἐδίδουσο, ἐδίδου, ἐδίδουτο, à prima pers. presentis.

Παρακείμενος.

Δεδομαι, δεδουσαι, δεδοται, à præterito actiuo διδωκα, ω. magno in ο. paruum mutato, & extrema in μαι. conuersa.

Υπερσυντέλικος.

Εδεδόμενρ, ἐδέδουσο, ἐδέδουτο, à præterito passiuo δεδομαι.

Αόριστος πρῶτος.

Εδόθηρ, ἐδόθεις, ἐδόθη, à tertia singulari præteriti passiu, extrema in θηρ. mutata: sicut ἐτύφθηρ, ἐτύφθεις, ἐτύφθη.

Μέλωρ πρῶτος.

Δοθήσομαι, δοθήσῃ, δοθήσεται, à secunda persona aoristi passiu.

Μετ' ὀλίγορ μέλωρ.

Δεδόσομαι, δεδόσῃ, δεδόσεται, à secunda persona præteriti passiu.

R : Προσακτικὰ

DE FORM. VERBORVM IN ML

Προσαιτικὰ παθητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατικός.

Imperati-
uus passiuus

Δίδουσο, ἢ δίδου, διδούω, à secūda persona præteriti imper-
fecti passiuī.

Παρακείμενος ἢ Υπερσυντέλιος.

Δέδουσο, δέδουω, à secūda persona præteriti plusquam-
perfecti passiuī.

Αόριστος πρῶτος.

Δόθιτι, δόθητω, à tertia persona aoristi passiuī.

Εὐντικά παθητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατικός.

Optatiuus
passiuus.

Διδοίμην, διδοῖο, διδοῖτο, sicut τιθείμην, τιθεῖο, τιθεῖτο.

Παρακείμενος ἢ Υπερσυντέλιος.

Δεδοίμην, δεδοῖο, δεδοῖτο, sicut τεθείμην, τεθεῖο, τιθεῖτο.

Αόριστος δεύτερος.

Δοθείην, δοθείης, δοθείη, à genitiuo participij eiusdem tem-
poris.

Μέλλω πρῶτος.

Δοθισοίμην, δοθῖσοιο, δοθῖσοιτο, à prima futuri passiuī.

Μετ' ὀλίγου μέλλω.

Δεδουσοίμην, δεδῖσοιο, δεδῖσοιτο, à prima persona paulò
post futuri.

Subiuncti-
uus actiuus.

Υποτακτικὰ παθητικά. Ενισῶς ἢ παρατατικός.

Εὰν Διδῶμαι, sicut εἰρ τιθῶμαι. Secūda uerò & tertia
persona ω. magno scribuntur, εἰρ διδῶ, εἰρ διδῶται. quoniam
(ut supra dictum est) prima cōiugatio uerborum in μι, per
υ, declinatur, secūda per α. tertia per ω. μέγα in modo sub-
iunctiuo.

Παρακείμενος ἢ Υπερσυντέλιος.

Εὰν Δεδῶμαι, ὡς εἰρ τεθῶμαι. Secūda persona εἰρ δεδῶ,
à tertia actiuī subiunctiuī eiusdem temporis, extrema syllab-
a abiecta. ut εἰρ Δεδόηω, δεδῖνης, δεδῖνη. εἰρ δεδῶ. Tertia
εἰρ δεδῶται.

Αόριστος πρῶτος.

Εὰν Δοθῶ, δοθῆς, δοθῆ, à tertia persona aoristi passiuī, extre-
ma in ῶ. circumflexum mutata, & abiecto augmento, ἰδο-
θην, ἰδοθῆς, ἰδοθῆ. εἰρ δοθῶ.

Infinitiuus
passiuus.

Απαρέμφατα παθητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατικός.

Δίδουσαι. à tertia persona singulari διδοται. Vel à secūda
plurali, ε. tenui in αι. diphthongon uerso.

Παρακείμενος

Παρακείμενος ἢ Υπερσυντέλιμος.

Δεδόσθαι, sicut τεθείσθαι.

Αόριστος πρῶτος.

Δοθῆναι, à tertia eiusdem temporis.

Μέλλων πρῶτος.

Δοθήσεσθαι.

Μετ' ὀλίγου μέλλων.

Δεδόσεσθαι.

ΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ.

Ενισῶς.

Δομαι, δίδουσαι, δίδουσαι, ad passiuorū declinationem. Indicatiuus medius.

Αόριστος πρῶτος.

Εδωκάμην, ἐδώκω, ἐδώκατο, ἀπό τῷ ἔδουκα.

Αόριστος δεύτερος.

Ἐδόμεν, ἔδουσο, ἠ' ἔδου, ἔδουτο, à passiuo aoristo fit, antiquo rum more, extrema in μην. mutata, ἔδόμεν, ἔδόμεν. unde ἀπὸ δόμεν

Μέλλων πρῶτος.

Δώσμαι, δώσῃ, δώσεται. ὡς θήσμαι, θήσῃ, θήσεται.

Προσαυτινά μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατινός.

Imperatiuus.

Δίδουσο, ἢ δίδου, δίδουσα, ad passiuorum similitudinem.

Αόριστος δεύτερος.

Δόσο, ἢ δοῦ, δόσω. δόσω, δόσω. δόσε, δόσωσα.

Εὐντυνά μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατινός.

Optatiuus.

Διδοίμην, διδοίω, διδοίω. sicut passiuua.

Αόριστος δεύτερος.

Δοίμην, δοίω, δοίω.

Μέλλων πρῶτος.

Δωσοίμην, δώσοιο, δώσοιο.

Υποταυτινά μίσα. Ενισῶς ἢ Παραυτινός.

Ἐὰρ Διδῶμαι, διδῶ, διδῶται, sicut passiuua.

Subiunctiuus medius.

Αόριστος δεύτερος.

Ἐὰρ δῶμαι, δῶ, δῶται, ἀπό τῷ ἔδόμεν.

Απαρέμφατα μίσα. Ενισῶς ἢ Παρατατινός.

Infinitiuus.

Δίδουσαι.

Αόριστος δεύτερος.

Μέλλων πρῶτος.

Δώσεσθαι.

TETARTH

Τ Ε Τ Α Ρ Τ Η Σ Υ Ζ Υ Γ Ι Α,
Τ Ω Ν Ε Ι Σ Μ Ι Ρ Η
Μ Α Τ Ω Ν.

Quarta con-
iugatio.

Verba in *μι*. quartæ coniugationis, fiunt (ut dictum est) à uerbi s grauitonis sextæ coniugationis in *υσ*. desinentibus, in quibus nulla fit synæresis. Et in penultima actiui habent *υ*. productum. In passiuui uerò penultima idem *υ*. correptum: quod ostendit & quotæ sint coniugationis, & unde deducantur. Nec suscipiunt reduplicatiōnem, quemadmodum aliarum trium coniugationum uerba in *μι*. desinentia. *ζευγνύω*, *ζεύγνυμι*. Passiuum *ζεύγνυμαι*.

Οριστὰ ἐνεργητικά. Εἰς ὧς.

Indicatiuus
actiuus.

Ζεύγνυμι, à *ζευγνύω* uerbo grauitono fit, extrema in *μι*. conuersa: & penultima, quæ in grauitono breuis est, hoc est *υ*. in seipsam productam conuersa. Secunda persona *ζεύγνυς*, à prima fit, extrema in *σ*. conuersa. Tertia *ζεύγνυσι*, à secunda, adiuncto *ι*. *Δύϊνά*. *ζεύγνυτορ*, *ζεύγνυτορ*. Πληθυντικά. *ζεύγνυμερ*, *ζεύγνυτε*, *ζευγνύσι*, secundum cōmunem regulam esse debuerat, ad similitudinem datiui pluralis: sed usus obtinuit, ut in uerbis huius quartæ coniugationis

Adnotatio.

potius utamur tertia plurali grauitonorum. ut *ζευγνύουσι*, *ἐμηνύουσι*, *πηγνύουσι*, & similibus. Iones uerò *ζευγνύουσι* dicūt.

Παρατατικός.

Regula.

Εζεύγνυρ, *εζεύγνυς*, *εζεύγνυ*. *Δύϊνά*. *εζεύγνυτορ*, *εζεύγνυτορ*. Πληθυντικά. *εζεύγνυμερ*, *εζεύγνυτε*, *εζεύγνυσαρ*. Nec ultra declinatur. Nā huiusmodi uerba si polysyllaba sunt, in præterito solum & præterito imperfecto uariantur, tam in actiuis quàm in passiuis. Si uerò dissyllaba, & futurum primum & secundum aoristum habent. ut *κλύμι*. Παρατατικός *έκλυρ*. Μέλλωρ *πρωτος κλύσω*. Αόριστος *δύτερος έκλυρ*. ή μεταρ *δ κλύς*, *τδ κλύντος*. τδ *προσθητικδ κλύθι*. ως τδ *κλύθι μιν άεζυροτοξε*, &c. quæ ab his deducūtur. *δύμι*. *παρ έκλυρ*. *μείλ*. *δύσω*. *άόριστος δύτερος έκλυρ*. & similia. In quibus secundus aorist. *παρ έκλυρ* est præterito imperfecto quū non habeat reduplicatiōnē.

Imperatiuus

Ζεύγνυθι, *ζευγνύτω*. *Δύϊνά*. *ζεύγνυτορ*, *ζευγνύτωρ*. Πληθ. *ζεύγνυτε*, *ζευγνύτωσαρ*. *Εύκτινά*

Εὐθητιὰ ἐνεργητικῆ. Εἰς ὧς ἢ Παραῖτ.

Ζευγνύμῃ, ζευγνύμενος, ζευγνύομαι, &c. Quæ etsi regulariter formari possunt à genitiuo participij ζευγνύμενος, ζευγνύμεντος, sicut & alia uerba in μι. in usu tamen non sunt. At eorum passiva omnino deficiunt in modo optatiuo, quia si forma: rentur secundum regulam, necessariò haberent vi. diphthongum in penultima sequente consonante, cum hic modus formetur à prima persona indicatiui passiuī, extrema in μῃ. mutata, & adiuncto ι. penultimæ uocali. ut τῆποςμαι, τῆποιοίμῃ. sic ζεύγνυμαι, ζευγνύομαι. Sed hoc fieri non potest, quia post vi. diphth. sequitur μ. consonans, quod est contra regulam quæ post vi. diphthongum uocalem tantummodo admittit. ut ἀρπυια, μῦα, τετυφῦα, qua cautum est, ut post vi. diphthongum uocalis tantum sequatur, non autem consonans.

Optatiuus.

De diphth.

vi.

Subiunctiuus etiam tam actiuorum quàm passiuorum huius quartæ coniugationis non potest formari, duabus regulis inter se repugnantibus, quarum altera est, quòd subiunctiuī uerborum in μι. eandem uocalem, & eundem accentum habere debent cum suis primitiuīs. sic enim circumflexa communiter appellantur, etsi uerba in μι. ab eis mediate deriuentur, sicut supra dictum est. ut τιθῶ. ἰσῶ. διδῶ. ἰὰρ τιθῶ. ἰὰρ ἰσῶ. ἰὰρ διδῶ. & similia, secundum quam regulam etiam subiunctiuī quartæ coniugationis coguntur eandem habere uocalem & accentum cum suis primitiuīs quæ grauitona sunt. ut ζευγνύω, ἰὰρ ζευγνύω. Altera regula est, quòd omne participium in σ. ὀξύτονον declinatum per vt. subiunctiuum facit circumflexum. ut τυφθεῖς, τυφθέντος. ἰὰρ τυφθῶ. τιθείς, τιθέντος. ἰὰρ τιθῶ. sic ζευγνύς, ζευγνύντος. ἰὰρ ζευγνύω. πηγνύς, πηγνύντος, ἰὰρ πηγνύω, quod priori regulæ omnino repugnat, ob quam rem subiunctiuus modus prorsus deest.

Regula.

Canon.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικῆ Εἰς ὧς ἢ Παραῖτ. Ζευγνύομαι.

Ορισιὰ παθητικῆ Εἰς ὧς.

Ζεύγνυμαι, ζεύγνυσαι, ζεύγνυται, ab actiuo fit, penultima quæ longa est, in seipsam breuem conuersa.

Indicatiuus passiuus.

S Παραῖτ.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

Παρατατικός.

Ἐξενύμην, ἔξενυσσο, ἔξενυστο. ἢ ἔλοισα.

Προσαιτιὰ παθητικῆ. Ἐνισὼς ἢ Παρατατ.

Imperatiuus

Ζένυσσο, ζενύσθαι, ζένυσσοθι, ζενύσθαι, ζένυσθε, ζενύσασθαι.

Infinitiuus.

Ἀπαρέμφατα παθητικῆ. Ἐνισὼς ἢ Παρατ. Ζένυσθαι.

DE VERBIS IN MI QVAE NON OMNI
NO REGVLAS SEQVVTVR.

De uerbis in
μ. anoma
lis.

Ostea quàm de uerbis in μ. dictum est quæ tri
syllaba sunt, & regulariter formari possunt, &
quorum usus per omnes modos frequenter
habetur. Nunc de his dicendum est, quæ à cō-
munibus regulis declinant, nec per omnes modos, & tem-
pora, ac genera eorum inflexio inuenitur. Et primum
de dissyllabis, quorum cum εἰμι substantiuū uerbum fre-
quentissimo sit in usu, ab eo incipiendum esse duxi. Ver-
rum quoniam ἔω. primitiuum eius secundum uarium ac-
centum & spiritum uaria habet significata, hæc primum
exponam. Grauitonum enim & tenui spiritu signatum,
sum siue existo significat. Ὀδωρ. ι.

Υἰρ ξένος ἔω, ἢ ἀπὸ προθι δώματα ναίωρ.

Et etiam uado & perficio significat. Aspiratum uerò, in-
duo & sedeo, unde ἔξω. significat etiam mitto, unde ἔω,
ἰὼ, καὶ ἀναδιπλασιασμόρ. At ἔω circumflexum & tenui
em spiritum habens ἀπὸ τῷ ἔάω, sino significat, aspiratum
uerò sedeo, & fit ἀπὸ τῷ ἔέω.

Περὶ τῷ εἰμι τὸ ὑπάγω.

εἰμι, sum.

AB ἔω igitur, quod existo significat, sextæ coniugati-
onis grauitonorum, deriuatur εἰμι, extrema in μ.
mutato, sicut à τῷ εἶω, τῷ ημι, & ι. anticipiti assumpta.

Regula.

quoniam uerba in μ. desinentia, penultimam produ-
ctam habere uolunt. & ε. in η. conuertit non potuit, ne co-
incideret cum hoc uerbo, quod est ἡμι τὸ λέγω, ἀπὸ τῷ φη-
μι, καὶ ἀφαίρεσιν τῷ φ. & etiam ne penitus amitteret or-
dinem

in eis partibus siue literas sui primitiui: quoniam deriuatis
na omnino aliquid de suis primitiuis seruare debent. Pre
terea ut sciret naturam uerborum in *μι*. quartæ coniu
gationis, quæ in penultima *υ*. ancipitem longam habere
uolūt. Nam *ε*. non potest produci per *υ*. sed per *η*. aut *ι*. &

si penultima *αι*. diphthongo facta est longa, & *ε̄μι* dictū
est, quod omnino est contra communem regulam uer
borum in *μι*. quæ uolunt habere in penultima, aut *η*. si
sint primæ uel secundæ coniugationis. aut *ω*. si sint ter
tiæ, aut *υ*. longam si sint quartæ. idcirco hoc uerbum exci
pitur, & etiam *ε̄μι*. τὸ πορεύομαι, cum & ipsum *αι*. diph
thongum habeat in penultima, & est quartæ coniugatio
nis uerborum in *μι*. cum eius primitiuum non patiatur

Canon.

ε̄μι uado.

synæresim in modo indicatiuo, & etiam sit ei par syllabis
sicut *ξενύω*, *ξενύμι*. Acuit extremam, quod est etiam
contra communem dictorum uerborum regulam. Nam
uerba in *μι*. aut habent circumflexum accentum in penul
tima, si sint dissyllaba, aut acutum in antepenultima si pos
sibyllaba sint. Sed ab hac regula excipiuntur *ε̄μι*, & *φι
μι* κατ' ἀφαιρέσιν τοῦ φ. *η̄μι*. quæ cum sint *ε̄μι* dictio ac

Regula.

Dictio enclitica.

centum super extremam habet, aut acutum, aut circumfle
xum, nunquam autem grauem, nisi per pathos. ut *σφέας*:
ἄπο τῶ σφέας. *Ὀδυω. δ.*
καὶ σφέας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Cum alijs uerò enuntiata inclinatur ad accentum præce
dentis syllabæ, si dictio præcedens permiserit, ut *ε̄μι*, *ε̄ω*
ε̄μι. *φημι*, *σύμφημι*. Inueniuntur, etiam *ε̄μι* *δωριῶς* subtra
cto *ι*. diphthongi, ac geminato *μμ*. *Θεόκρητος ἐν βυκολίῳ*.
εἶπατε μοι τὸ κρηῖον οὐ καλὸς ἔμμι.

ε̄μι.

& in eodem.
Ἄλλ' ὅτι βωκόλος ἔμμι πάριδραμε ἢ οὐ ποτ' ἀνοῦα.
ἀντὶ τοῦ ἔμμι.

Secunda persona.

Secunda persona *εἶς*, *ἄπο τῶ ἔμμι*, extrema in *σ*. conuer
sa, sicut *ἄπο τοῦ τίθημι τίθης*, cuius apud Poëtas frequen
tissimus est usus. Quo in loco aduertendum est *εἶς* acutum
habere accentum, quanquam per communem regulam
circumflecti appetat. Nam omne uerbum in longam de

Regula.

DE VERB. ANOMALIS IN MI.

sinens accentum suscipientem, circumflectitur, quod ut quibusdam placet factum est, ne coincidat cum εἰς. secunda persona, ἀπὸ τοῦ ἐμὶ τὸ πορεύομαι, quæ circumflexum habet accentum. Est etiam encliticum, ut

Αἵματος εἰς ἀγαθοῦ φίλον τέκος.

Οδωρ. δ.

abiecto uerò σ. fit ἂ τὸ ὑπάρχεις, & circumflectitur, quamquam deducitur ab εἰς, quod acuitur, ut dictum est. quod

Ioannes Charax.

& Ioannes Charax asserit dicens, ὅτι κατὰ πάθος γίγνεται τὸ εἰς ἀπὸ τῆς εἰς, ἀποβολῆ τοῦ σ. καὶ περισπάθει τὸ εἰς ἐξ ὄντων μείνου. ἐπεδὴ εἰς χαρακτῆρα ἐνέθισεν ἀπαιτούντα τὴν περισπωμένην. ἵνα γὰρ εἰς τὴν ε. διφθογγῶν γίγνεται εἰς ἀπὸ τῆς εἰς ἐξ ὄντων μείνου. καὶ τὸν τόνον περισπῶνται. nec inclinatiuū est εἰς. ut υἱὸς ἐμοῦ εἰς σὺ, et si ἐμὶ, εἰς, δὲ enclitica sint. Potest etiam & alio modo

Apollonius.

formari secundum Apollonium, hoc est, à uerbo graui tono ἴω τὸ ὑπάρχω, passiuum ἴομαι. Secunda persona ἴου κρινῶς, καὶ ἐκ ἀπὸ τῆς εἰς, καὶ ἴου κρινῶς. Nam consueuerunt Attici formare huiusmodi secundas personas indicatiuorum passiuorum per ε. diphth. & sicut in τύπτομαι dictum est, tertiam personam actiuorum secundam faciunt passiuorum. ut βούλω, βούλας, βούλει, βούλομαι, βούλα. sic ἴω, ἴου, ἴου, ἴου, καὶ ἴου κρινῶς. Est & alia secunda persona huius uerbi, cuius apud Poetas frequentissimus est usus, hoc est

ἴωσι.

ἴωσι, quæ secundum aliquos fit à secunda persona regulariter formata, ἀπὸ τοῦ ἐμὶ, hoc est εἰς, cui addito altero σ. & ἴω in finem translato fit ἴωσι. σ. enim necessariò geminatur, quoniam simplex σ. cum ἴω prolato, est χαρακτῆρὶς τῆς τριτῆς personæ. ut τύπθουσι, τίθησι. Sed alio modo eam

Herodian.

format Herodianus, hoc est, ἀπὸ τοῦ ἐμὶ interposito σ. ἴωσι facta. cuius extrema in σ. conuersa, fit ἴω. geminato σ. sed quoniam nulla dictio in eandem consonantē geminatam desinere potest, additum est ἴ. & sic ἴωσι factum est, quod inclinatur, ut

Σχετλίδος ἴωσι γεραιῖ.

Ἰλιάδος ἴ.

ἴωσι.

Tertia persona ἴωσι, cuius uaria est formatio, cum nullo modo regulariter formari possit, quin coincidat cum tertia plurali. Nam si à prima persona formare uoluerit formata, hoc est εἰς, adiuncto ἴ. fiet tertia singularis ἴωσι, & talis est

talis est tertia pluralis. Idcirco alij alio modo eam forma-
runt. Quidam enim à prima persona εἰμί, abiecto prius i. de
diphthongo: deinde extrema in σι. conuersa secundū com-
munem regulam, ac postremo σ. in τ. mutato δωριτικῶς ἐτί ἐτί.
faciunt. Sed quoniam omne uerbum in i. desinens, uult ha-
bere penultimam longam, necesse fuit interponere σ. ut sal-
tem penultima esset positione longa, & sic factum est ἐσί.

Est & alius modus aptior, ut reliquos omittam, hoc est, à se-
cunda persona ἐσὶ, mutato altero σ. in τ. fit ἐσί. Non tamen
Doricum est, licet in τι. desinat: sed Dorico simile. Nam Do-
rica propria (secundum Herod.) in τι. puram desinunt. ba.
hoc est, nulla consonante præcedente τ. si sint tertiæ pers.
singul. uerborum in μι. ut φησὶ, φησὶ. δίδωσι, δίδωσι. Verum
ἐσί σ. habet ante τ. In plurali uerò consueuerunt Dores, e-
tiam ν. consonante præcedente τ. formare tertiam perso-
nam in τι. ut φαντί, δίδονται, & cætera huiusmodi. Δυνά.
ἐτόρ, ἐτόρ esse debuerat, penultima correpta, ἀπὸ τοῦ εἰμί, in-
terposito uerò σ. ἐσὶν, ἐσὶν dicimus, penultima quidem pro-
ducta contra regulam uerborum in μι. quæ illam in singus-
lari tantum productam habere uolunt. Ιλιάδος α.

Regula.

Dorica uer-
ba.

ἐσὶν.

Αλλὰ πῶς ἐσὶ ἀμφὶ δὲ νεωτέρω ἐσὶν ἐμῆο.

Πληθυντιὰ. ἐσμέν, ἢ ἐμῆν, ἀπὸ τοῦ εἰμί. Et Ιλιάδος η.

Οἱ τῆι μάχῃ ἀδαήμενες ἐμῆν. Et Ιλιάδος η.

Ἡμεῖς δ' ἐμῆν τοῖσι οἱ ἄρ σέθεν ἀντιάσασαμεν.

Ἡμεῖς δ' ἐμῆν τοῖσι οἱ ἄρ σέθεν ἀντιάσασαμεν.

Ὅδ' ἐγὼ πότερον τεθνανάμεν, ἢ ἴσοι ἐμῆς.

Ὅδ' ἐγὼ πότερον τεθνανάμεν, ἢ ἴσοι ἐμῆς.

Secunda persona ἐσὶ. Tertia ἐσὶ, ἢ ἐσὶ interposito i. ut pe-
nultima producat (sicut dictum est) ad similitudinem da-
tui pluralis propriæ participij, quum in i. desinat. Et ἰωνικῶς
ἄσι. ut τιθέασι, retracto accentu in antepenultimam, quum
nō amplius sit encliticum. Polyssyllaba enim enclitica esse
non possunt: sed dissyllaba tantū, & monosyllaba. Ιλιάδ. κ.

Annotatio.

Υμῖν μὲν γὰρ ἄσιν ἀριστῆες παναχαιῶν.
Παρατατικός.

Ἡν, à prima persona præsentis temporis fit, extrema in
p. mutata. ut ἐμί, εἶν, sicut ἴσμι, ἴσιν. Deinde soluta diph-
thongo, & ε. in η. conuerso: sicut ἐμελλον, ἢ μελλον, fit ἦν. i. taz-
men prius expūcto. Quoniam desinentia in p. nihil uolunt

Præteritum
imperfect.

S ; habere

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

ἔα. habere non prolatum ante *v*. Iones uerò dicunt **ἔα**. *Ἰλιάδ. ε.*
ἡμερῶς ἀμειννός ἔα χαλκίοιο τυπῆσι. *ἢ Ὀδυσ. ξ.*

Τοῖος ἔα ἐρ πολέμῳ, ἐργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκερ.

Sive ἀπὸ τῆς *ἔρ*, dissoluta diphthongo in *εα*. *ἰωνικῶς*, sicut *ἡδερ*
ἡδεα. Sive ἀπὸ τῆς *ἡρ*, *η*. in *εα*. soluta etiam *ἰωνικῶς*, abiecto *ρ*.
 sicut *ξέρεμ* *ξέρεα*. Nam *α*. respuit habere post se *ρ*. nisi dic-
 ctio ex declinatione desinat in *ρ*. ut *μούσαρ*, & *ἔτυφαρ*. Hæc
 enim à declinatione habent *ρ*. & non *κατὰ πάθος*. & sic fit

ἦα. *ἔα*. unde *ε*. in *η*. conuerso, fit *ἦα*. *Ὀδυσείας η.*

Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦα κίωρ νεὸς ἀμφιελίωις.

ἦ. Attici uerò *ε*. & *α*. in *η*. uertentes *κατὰ κράσιρ ἦ*. dicunt: sicut
ἡδεα ἡδη. *Ἀρισφάνης ἐρ πολυτῶ.*

Δεῖ γὰρ ὡς εἰοικε μοι λέγειν ἄρ ῥύπηρ ἢ παρσεινασμίνοσ.

ἀντὶ τῆς ῥ. Poëtæ uerò præponentes *ε*. primæ personæ com-

ἔηρ. muni *ἦρ*, *ἔηρ* dicunt. *Ἰλιάδος λ.*

ἔορ. *Ὡς ἔορ αἶποτ' ἐννε μετ' ἀνδράσιρ.*

Dicunt etiam *ἔορ* à uerbo grauitono *ἔω* τὸ *ὑπάρχω. ὃ παρατα-*
τικός ἦορ, ἢ συσολῆ ἔον. ut *ὡς ἔορ εἶποτ' ἐννε.* *ἢ Ἰλιάδος ψ.*
ὥσποτε ἔορ, ῥῦρ αὐτε νεώτεροι ἀντιοόντων Ἐργων τοιούτων.

ἔσορ. Et *ἔσορ* quoq; dicunt, *ὡς τύπησορ, χάρεσορ.* *Ἰλιάδος η.*
Γενεῖ δὲ νεώτατος ἔσορ ἀπάντων.

Epilogus. Et sic prima persona præteriti imperfecti septem modis in-
 uenitur secundum uaria idiomata. Communes enim *ἦρ* di-
 cunt. Iones uerò *ἔα*, & *ἦα*. Attici uerò *ἦ*. monosyllabum.

ἦς. At poëtæ *ἔηρ*, *ἔορ*, & *ἔσορ* dicunt. Secunda persona à pri-
 ma fit, *ρ*. in *ς*. conuerso. ut *ἦρ*, *ἦς*, sicut *ἐτίθηρ*, *ἐτίθης*. nec sub-
 scribitur *ι*. ut in *τίθηναι* dictum est: cui adiuncta *θα. ἀσιονικῶς* fit

ἦδα. *ἦδα.* *Ὀδυσείας π.*

ἦ γὰρ τοι νῆορ ἦδα χέρωρ, ἢ ἀνικαίωο.

ἦδα tamen inuenitur subscripto *ι*. in modo indicatio: sicut
 hoc est à uerbo grauitono. *εἶδω. ὃ μέσος ὑπερσυντέλιμος. ἡδερ,*
ἡδεα, ἀδιunctα θα. ἡδαδα, ἢ συνηοπῆ ἦδα. sicut *οἶδα, οἶδας, οἶδα*
οδα, οἶδα.

Tertia persona *ἦ* esse debuerat, à secunda persona abie-
 cto *σ*. secundum communem regulam uerborum in *μι*. ut
ἐτίθης, ἐτίθην. sic *ἦς, ἦ*. sed in usu non est: pro ea autem utimur

ἦρ. *ἦρ*, quæ à grauitono uerbo deriuatur. hoc est *ἔω. ὃ παρατατι-*
κός ἦορ, ἦες, ἦε, ἢ ἦερ. Nam *ε*. si in id desinat, tertia persona
 uerborum

uerborum, adpetit post se ρ. Mutato uerò η. in ε. fit ε̄ερ, καὶ κρᾶσα τῶν δύο εε. ε̄ς η. fit η̄ρ. sicut ε̄ιμαι, η̄μαι, τὸ κᾶθημαι. καὶ τρῶς πῆ τῶ ρ. ε̄ς ς. δωριῶς, fit η̄ς. sicut in prima persona plurali, λέ̄ η̄ς. ρομερ, λέ̄ ρομες.

Θεόκριτος ἐρ βαλυσίοις.

ἡς χρόνος ἀνὶ ἐλάτε καὶ εὐηριτος ε̄ς τὸν ἄλεντα

Εἰπομερ ἐν πόλιος.

Poëtæ uerò præponentes ε. ε̄ερ dicunt.

Ἰλιάδος ω. ε̄ερ.

ὡς δέ μοι οἶος ε̄ερ, εἶρυτο δὲ ἄσν καὶ αὐτούς.

καὶ Ὀδυσ. ξ.

Οἶος ἐκείνος ε̄ερ βουλεύμερ, ἢ δὲ μάχεσθαι.

Deinde producentes ε. in η. η̄ερ. faciunt.

Ὀδυσείας τ. η̄ερ.

Καί κε ρ πάλαι ἐνθάδ' ὀδυσεύς η̄ερ.

Ἰones uerò ε̄ς ε̄ερ dicunt.

Ἔσθε τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε τίλειμος.

Epilogus.

Et sicut in persona sex modis inuenitur. hoc est, η̄ρ, η̄ς, η̄ειρ,

η̄ερ, ε̄ερ, & ε̄σειρ, quod ἀπὸ τοῦ η̄ε fit, abiecto temporali aug-

mento, & adiuncta σκεῖωνιῶς, ε̄εσθε. sed propter alterna-

tionem duorum εε. alterum abiicitur, & sic fit ε̄σειρ.

Sed aduertendū est, η̄ρ tertiam personam communem,

& η̄ερ καὶ η̄ειρ nunquam absq̄ ρ. inueniri. Δυνῆς. ἔτορ, ἔτηρ Dualis nuz merus.

esse debuerat, ab eo quod est ε̄ερ penultima correpta: sicut

in duali præsentis temporis, καὶ πλεονασμῶ τῶ σ. ἔσορ, ἔσηρ. ἄμ

φω ἔσηρ τῶ ὀδὸρ ποιουμένων. καὶ ἔτορ, ἔτηρ, ab eo quod est η̄ρ

penultima producta, καὶ πλεονασμῶ τῶ σ. ἦσορ, ἦσηρ. Ἰλιάδ. ε.

Γρεὺς ἦφάισοιο, δύο δὲ εἰ νιέες ἦσηρ. ἀντὶ τῶ ἦσαρ.

Πλυθυντικά. ἦμερ, καὶ δωριῶς ἦμες, ἦτε, ἦσαρ, καὶ συσολῆ ἔσαρ. Pluralis nuz merus.

Ἰλιάδος β. Ἔνθα δ' ἔσαρ σρουθοῖο νεοαρὶ νῆπια τίνα.

Illud uerò Hesiodi in Theogonia.

Τῆς δ' ἦρ τρεῖς κεφαλαί, μία μὲρ χρροποῖο λέοντος.

ἀντὶ τῶ ἦσαρ. Nonnulli dicunt hoc esse Bœotorum more, ac

Thebanorū, qui singulare uerbum pluralibus nominibus,

& masculini generis & sceminini, iungere consueuerunt.

Pindarus in Olympijs. Μελιγαριεὺς ὕμνοι

Υἱέων ἀρχαὶ λόγων πιδεται.

ἄσπι τοῦ πείλονται. τουτέσι ὑπάρχουσι.

Διήγετο σάρες. ἀντὶ τοῦ διήγοντο, quod

Attici solum in neutris nominibus faciunt.

Quidam autem pluralem esse existimant per syncopam,

ἀπὸ τῶ

tionē differant inter se. Inuenitur etiam ἴαο. ω. gemi-

nato. Οδυω. α.

ἴαο.

Εὐκτιμὰ Ενεσῶς ἢ Παραζτιμὸς.

Εἶμ, εἶς, εἶ, à genitiuo participij εἶς, ἔντος, quod in usu Optatiuus.

non habetur, sicut τιθέμ, τιθείς, ἀπὸ τοῦ τιθεῖς, τιθέντος.

Δυῖς. εἶτορ, εἶτηρ. Πληθυν. εἶμερ, εἶτε, εἶσαρ. ἢ συ-

μοπῆ, εἶμερ, εἶτε, εἶερ. Οδυω. φ.

Ποῖοι ἢ εἶτ' ὀδυωῖσι ἀμυνέμερ εἶποθερ ἔλθοι.

ἀντι τοῦ εἶτε, hoc est, quales essetis Vlyssii opitulari sicunde.

ueniret. & Οδυω. ι.

Οἵτινες εἶερ ἀνέρες ὅσαι χθονὶ οἴτορ ἔδοντες.

ἀντι τοῦ εἶσαρ, essent.

Υποζατιμὰ. Ενεσῶς ἢ παραζατ.

Εἶρ ὦ, quod circumflectitur, quia eius participium in σ. Subiunctiis

ὀξύντορ desinens, declinat per ντ. ut εἶς ἔντος, & si in usu nō uis.

sit, nec obstat altera regula, quæ in ζεύγνυμι dicta est, quod Regula.

subiunctiua uerborum in μι. eandem uocem & eundem

accentum habere debent cum suis primitiuis circumflexis.

Quia licet ἴω. grauitonum sit, à quo deriuatur εἶμι quare

tæ coniugationis, ut dictum est: possumus tamen ab eo

formare circumflexum uerbum in modo subiunctiuo. εἶμ

ὦ. cum ante ω. præcedat ε. licet in usu non habeatur in

modo indicatiuo: sicut νεφ̄ πλω̄ ἀπὸ τοῦ πλέω, & similia que

disyllaba sunt primæ coniugationis circumflexorum. At

ζεύγνυω nullo modo synæresim pati potest, cum neque α.

neque ε. neque ο. paruum præcedat ω. magnum. Secun-

da persona ἦς, cui addita θα. syllaba αἰολικῶς, fit ἦθα, i. sub-

scripto. Tertia persona ἦ. ἢ ἰωνικῶς ἦσι. adiuncta σι. syl-

laba. καὶ εἶ ἀπὸ τοῦ εἶς, εἶς. Ἰλιάδος ξ.

Ἰναμίτι κασιγνήτοιο ποιητὴ διρὸν ἄτιος εἶ.

Ὀδυω. τ.

Οἷδ' ἀρ' ἀμύμων ἀντὸς εἶ, ἢ ἀμύμονα εἶδῃ.

Δυῖς. εἶμ ἦτορ. ἦτορ. Πληθ. εἶμ ὦμερ, ἦτε, ὦσι.

Απαρέμφατᾶ. Ενεσῶς ἢ Παραζατ.

Εἶναι, ἴνα tamen esse debuerat ἀπὸ τοῦ εἶμερ prima perso. Infinitiuus,

Τ na plurali,

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

na plurali, sicut ἀπὸ τοῦ τίθειμι τιθέναι. Nam infinitivi uerborum in μι. praesentis temporis, penultimam correptam habere uolunt. At εἶναι tanquam disyllabum, disyllabos aoristos imitatum, producit penultimam. Formatur autem uel ἀπὸ τοῦ εἶμι, extrema in ναι. mutata. uel ἀπὸ τοῦ εἶμι, interposito ι. εἶναι. ἢ δωριμῶς, ἢ ἀπῆμῶς εἶμεναι. ἢ ἀπολιμῶς εἶμεναι, ἢ ἰωνικῶς εἶμι.

Ἰλιαδός δ.

Ἐτρεῖδῃ μάλα μὲν κερ' ἐγὼν ἐθέλοισι ἢ αὐτῶς

Ὡς εἶμεν, ὡς ὅτε δῖον ἐρευθαλίωνα κερταίαν.

ἢ δωριμῶς ἤμι, τροπῇ τοῦ ε. εἰς η. Θεό. ἐν φαρμακευτρίᾳ.

Ὅς μεταλάναρ ἀντί

Γυνακός ἐβηκε κακὰρ ἢ ἀπάρενον ἤμι.

ἀντί τοῦ εἶναι.

Μέλιωρ α.

ἔσειδαι.

Ἐσειδαι, à tertia singulari medij futuri ἔσεται, siue à secunda plurali ἔσειθε, ἔσειδαι.

Μετοχαί. Ενισῶς ἢ Παραζατιμῶς.

Participium

Ὅτις, τοῦ ἔντος, sicut ὀτιθείς, τοῦ τιθέντος. Sed in usu non est, pro eo autem utimur participio eius primitiui ἔω scilicet. ut ὁ ἄρ, τοῦ ἔντος, quod à secundo aoristo fit, hoc est ἴομ. ἢ μετοχή, ὁ ἄρ, τοῦ ἔόντος, ὁ ἔντος: sicut ὁ τυπῶρ, ἢ ἀφαίρεισαι τοῦ ε. fit ὁ ἄρ, τοῦ ἔντος. idcirco acuitur tamen si monosyllabum sit, etiam si per crasim fiat. ἔωρ ἄρ, nam ex graui & acuto circumflexus non fit.

Μέσος μέλιωρ.

Ὅτις ὁ μῆρος, τοῦ ἴσομίνου. ἢ ἴσομίνη. τοῦ ἴσομῆρος. Sed de hoc satis, cum nihil plus in simplicitate habeatur in usu. Nunc uerò de cōpositis quæ ex eo fiunt, & eorum significatione.

De compositis ab εἶμι.

ἔνισιρ. Ενισιρ, ἀντί τοῦ ἐνυπάρχει, ὡς τὸ ἐνισί μοι πλοῦτος. ἔνισι ἀντι τὸ τοῦ δυνάτορ ἔδισιρ.

ἔξιςιρ. Ἐξιςιρ, ἀντί τοῦ ἀδααῖσι

σῆνισιρ. Σύνισιρ, ἀντί τοῦ συνυπάρχει, ἢ ἀντί τοῦ ὀμιλεῖ, ἢ ἀντί τοῦ διαλέγεται, ἢ συνουσιάζει.

πρόσιςιρ. Πρόσιςιρ, ἀντί τοῦ σὺν ἄλλοις οἷς ἔχω ἴσι μοι ἢ ἄλλοσι, σὺν τοῖς δὲ ἔσι ἢ τοῖς.

Μίσιςιρ,

Μίτεςιμ, ἀντὶ τοῦ μετουσίχ' ἐσίμ, ἤγουμ μετοχῆ. ἢ συντάσσῃ μίτεςιμ. ταὶ ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικῆν, οἷον μίτεςί μοι πλούτου, ἤγουμ μετουσίχ' ἐσί μοι πλούτου.

Πάρεςιμ, ἀντὶ τοῦ παρῶν ὄσιμ, ὁ παροῦσ' ὄσιμ, ἢ ὅσι οὐδετέῃ πάρεςιμ. ρουπαρῶν ὄσι.

Ἐπίεςιμ, ἀντὶ τοῦ ἐξουσίχ' ἐσί. συντάσσεται δὲ ἀπὸ δοτικῆς εἰς ἐπίεςιμ. ἀπαρέμφατον. ἐπίεςί μοι ποιῆμ τόδε, ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμοί ὄσι ποιῆμ τοῦτο. ἤγουμ ὅσι τῆ ἐμῆ οὐσίχ', ἐπ' ἐμοί ἐσί, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐννπάρχα.

Περίεςιμ, ἀντὶ τοῦ περιουσίχ' ἐσίμ, ἤγουμ πλούτου, ἢ συντελείεςιμ. τάσσεται ἀπὸ δοτικῆς εἰς γενικῆν, ἤγουμ περὶ ἐσί μοι σοφίας, περὶ ἐσί, καὶ ἀντὶ κρείττων ἐσί. καὶ ὄμιρος. πῶδ' μὲν βουλῆ δαναῶν πῶδ' δ' ἐσί μάχεσθαι, ἤγουμ περὶ ἐσί μὲν. ἢ κρείττους ἐσί ἐμ τῆ βουλῆ τῶν δαναῶν. περὶ ἐσί δ' ἐμ τῶ μάχεσθαι, ἀπὸ γενικῆς, εἰς δοτικῆν. περὶ ἐσίμ, ἀντὶ τοῦ ἦν.

Ἀπεςιμ, ἀντὶ τοῦ μακρῶν ἐσί.

ἄπεςιμ.

Περὶ τοῦ ἔμι τὸ πορεύομαι.

Οριστικῶς ἐνεργητικῶς. Ενισῶς.

Eμί τὸ πορεύομαι, hoc est, uado, fit à uerbo grauitono Indicatiuus
ἔω, ἐπενθέσει τῷ ι. ἔω, ἢ τροπῇ τῷ ω. εἰς μι. fit ἔμι. Pro actiuus.
quo aduertendum est, quòd quatuor sunt uerba in
quæ desinentia quæ uado significant, quorum primum est ἔω,
à quo deriuatur ἔω, interiecto ι. cui subtracto ε. fit ἔω: un-
de ἔμι disyllabum, & ἔω ἰῶ, ἀπὸ τοῦ ἔω κατὰ ἀναδιπλασιασμόν
τῷ ι, unde ἔμι uado. A uerbo igitur ἔω, διὰ διφθόγγου
fit ἔμι, & est quartæ coniugationis uerborum in μι.
cum eius primitiuum non patiatur synæresim: quemad-
modum ἐμί τὸ ὑπάρχω. Habet etiam e. diphthongum in
penultima, contra naturam uerborum in μι. & eadem cir-
cumspectitur, cum sit longa natura ante breuem. Secunda
persona ἔς. à prima fit, extrema in σ. mutata. Οδυσ. α. ἔς.
Τίς, πῶθεν εἰς ἀνδρῶν, πῶθι τοι πόλις, ἠδέ το κῆρ.
hoc est, quis es? unde uenis hominum? Illud uerò Theocri-
τῆ ἐμ νομῆσι, uidelicet ἐμὴ ἄπει τῷ πῶθεν. hoc est, nisi abeas ἀπὸ
isthinc. Secunda persona est omnino similis secundæ uer-
bi substantiuī ἔ. quæ quidem eodem deducitur modo ἀπὸ
τοῦ ἔω τὸ πορεύομαι. ὁ παθητικὸς ἔομαι. τὸ δεύτερον πρόσωπον

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

- ἦσσι.* *ἦσσι.* Tertia persona *ἦσσι* à secunda fit, adiuncto *ι*. *Ιλιάδ.* γ.
ἦσσι. *ἦσσι.* à secunda fit, adiuncto *ι*. *Ιλιάδ.* γ.
 Αἰεῖτοι κραδίη πώλειενος ὡς ὄξιν ἀταρῆς.
 Ο'ς τ' ἦσσι διὰ δουρὸς.
Dualia. hoc est, διέρεται transit. *Δυνία.* ἴτορ, ἴτορ, διὰ τῷ *ι*. Nam
 singularia cum *ε*. diphth. scribuntur, ut productam hab-
 beant penultimā, secundum regulæ præceptionem. Dualia
 uerò & pluralia solo *ι*. correpto, siue à proprio singulari
 fiant, abiecto *ε*. de diphth. siue ἀπὸ τῷ *ἦμι*. *Ησιόδος* ἐμ' ἐργούς.
Pluralia. *ἦσσι.* ἀντί τῷ ἐλεύσανται, præsens pro futuro. *Πλη.* ἴμεν, ἴτε, ἴσσι
 κοινῶς penultima producta, quandoquidem in *ι*. desinit.
ἴσσι. ἠἰωνικῶς ἴσσι. *Ιλιάδος* ω.
 Κατ' ἀρελιδὸρ ἴσσι ἀπὸ κρήνης μελανύδρου.
 accentu in eadem syllaba seruato. Nam ἴωνες interpo-
 nentes *α*. in huiusmodi personis, accentum relinquunt in
 eadem syllaba in qua prius erat, circumflexo tamen in acu-
 tum mutato: cum etiam syllaba & locum & tempus muta-
 uerit. ut τινῆσι, τινῆσι. sic ἴσσι, ἴσσι.
Παραχρηστικός.
Præt. imper. *Εἶρ, ἔς, ἔ,* à præsentis, sicut ἐτίθημι ἀπὸ τῷ τίθημι. *Δυνία.*
ἴτορ, ἴτηρ. *Ιλιάδος* α.
 Τῷ δ' ἀντις ἴτηρ παρὰ νῆας ἀχαιῶν.
Πλη. ἴμεν, ἴτε, ἴσσι penultima correpta. *Ιλιάδος* γ.
ἴσσι. Οἶδ' ἀρ' ἴσσι σιγῇ μίνα πνεύοντες ἀχαιοί.
ἴσσι. ἠπλοουασμῷ τῷ *η*. ἴσσι. *Ιλιάδ.* ν.
 Τόσοι μιν ἴσσι τε καὶ ἴδομεν ἄγοι ἀνδρῶν ἴσσι
 Ἐσπόμενον.
 Eustathius tamen ἐμ' τῷ ω. τῆς Οδυσεῖας uult hanc esse ter-
 tiam pluralem primi aoristi ἀπὸ τῷ εἶω. *Μέμ.* εἶω.
Præt. perf. *ἄριστος* α, εἶσα, unde ἴσσι tertia pluralis, καὶ διαλύσει, καὶ τῷ
 πῆ τῷ ε. εἶσα. fit ἴσσι. *Παρακ.* εἶσα, εἶσας, εἶσε, à futuro εἶσω.
 ἄχρησα. *Μέσος* παρ. εἶσα, εἶσας, εἶσε. *ε*. uerò in *η*. uerso ac.
 subscripto ἦα. dicimus καὶ διαλύσει, ἦα, ἦσας, ἦσε. *Οδυσ.* β.
 Καὶ τότε δὴ παρὰ βίνα θαλάσσης ἐρυπτοροῖο ἦα.
ἦ *Ιλιάδος* α. *Ο'δ'*

Ὁ δὲ ἦεν ὑπὸ τῷ ἰοικῶς.

ἀντὶ τοῦ ἰπορευέτο.

ἦα.

Υπερσυντέλιον. ἦκερ, ἦκεις, ἦκει, à præterito perfecto, εἰ. in η.

ἦιχ.

conuerso ἀφῆκῶς, ac subscripto ι. ἄχρησα. Μίσος ὑπερσυντέλιος.

ἦκερ, ἦκεις, ἦκα, à præterito medio. Δυνίχ. ἦατορ, ἦεατηρ.

Πληθυντικά. ἦειμερ, ἦετε, ἦεσαρ, ἢ συσολῆ ἦεσαρ. Et sic omnia

Composita ab εἶμι.

composita ab his. ut ἀνῆερ, ἔξῆερ, ἀνῆμερ, ἔξῆμερ, ἀνῆεσαρ, ἔξῆεσαρ, συνῆεσαρ.

Συνῆεσαρ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνόησαρ. ἢ ἔξῆεσαρ ἔπεμψαρ δα τῷ ι.

Αόριστος πρῶτος. Εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἄχρησα.

Αόριστος δεύτερος.

Secundus aoristus non inuenitur: sed pro eo utimur aoristo primitiui. hoc est, ἴορ, ἴεις, ἴε, ἀπὸ τοῦ εἶω.

Annotatio.

unde participiū ἴών, ἴόντος. ἢ ἔξῆών, ἔξῆόντος secundum alios. At secundum Theodorum libro tertio τῶρ εἰς τίωαρα, præsentis temporis est.

Μέλωρ πρῶτος.

Εἶω, εἶσας, εἶσα, ἀπὸ τοῦ εἶω. Sed in usu nō est: utimur autem pro eo præsentis tempore. hoc est, εἶμι, εἶς, εἶσι. Ἰλιάδος α.

Præfens pro futuro

Νῦν δ' εἶμι φθίνυδε. hoc est, ibo.

Ἡσιόδ. ἐμ' ἐργούς.

Τῆ δ' εἶς ἦσ' ἀρ' ἐγὼ περ' ἄρα.

Ἰλιάδος κ.

ἢ προαδίσει τῆς θα. ἀολικῶς, εἶδα.

Εἶμερ, ἦεσε νῦν ἀπολύσομερ, ἢ ἐμεθῶμερ, ἢ Ὀδυσείας τ.

ἦτε ἢ ὑσερον εἶδα θοάς ἐπὶ νῆας ἀχαῶν.

ἦταχα ἢ δαλῶ βεβλημῖνος εἶδα θύραζε.

hoc est, ibis. Et Ἰλιάδος σ.

Ἄψ' ὡαλιρ εἶσ' ἐπὶ νῆας. id est, ibit.

Προσαυτινά. Εἰςὼς ἢ Παραζατιμός.

Imperatiuus.

ἴθι, unde ἀπιθι, fit à prima persona plurali, extrema in ἴθι. mutata, ἴμερ, ἴθι. sicut δίδομερ, δίδοθι. Tertia ἴτω, à secunda, extrema in τω. uersa. Δυνίά. ἴτορ, ἴτωρ. Πληθυντικά. ἴτε, ἴτωσαρ.

εἶ.

Αόριστος δεύτερος. Εἶ, quod cum omnibus

Nota.

præpositionibus componere licet, duabus tantū exceptis. hoc est, σύν, ἢ παρὰ. ut διά, ἔξω, &c. Fit autem à tertia persona secundi aoristi. hoc est, ἴορ, ἴεις, ἴε. cuius thema est εἶω, ut supra dictum est. Τὸ προσαυτιμόρ, ἴε. unde ἔξῆε. καὶ κατὰ μετὰθεσιρ ἢ συναίρεσιρ εἶ. unde ἔξω. Αρισφάνης ἐν νεφέλαις. Πούσρεψιδις, ἔξῆε τὸρ ἀσιάντηρ λαβῶν. ἀντὶ τοῦ ἔξῆλθε.

Potest etiam deduci ἀπὸ τοῦ εἶμι. hoc est, à tertia persona præteriti imperfecti εἶν, εἶς, εἶ. Τὸ προσαυτιμόρ εἶ ἢ ἐρ συνήσειε δία, ἢ ἔξω, ἔθει ἀπῆκῶ, ἢ ἀολικῶ. Nam Attici si non utantur terminatione

Regula.

T ; minatione

minatione in θι. in imperatiuis uerborum in μι. utuntur tertij personis præteritorum imperfectorum: sicut & in uerbis in ω. desinentibus. ut ἐτίθηρ, ἐτίθης, ἐτίθη. τὸ προσαιτιῶν κὸρ, τίθη. Ἐπίμπληρ, ἐπίμπλης, ἐπίμπλη. τὸ προσαιτιῶν κὸρ, ἐπίμπλη. Ἄρις φάνης.

Καὶ τοὺς κοφίλους ἅπαντος ἐπίμπλη περὶ ὧν.

ἀντὶ τοῦ ἐπίμπλη. ἴσηρ, ἴσης, ἴση. τὸ προσαιτιῶν ἴση. Ἰλιάδ. φ. ἴση δὲ μέγα κῦμα. ἀντὶ τοῦ ἴσθη, statue.

Εὐκτινά. Ενισῶς ἢ Παρατατικός.

Optatiuus.

Εἴηρ, εἴης, εἴη, esse debuerat secundum artem, ἀ γενιτιο participij εἴς, ἔντος, quod idem est cum optatiuo uerbi substantiui εἶμι. Sed in hac significatione in usu non habetur, ut quidam uolunt: attamen Homerus usus est tertia persona εἴη. Ὀδυσσεύς ξ.

Λίηρ γὰρ ἔνθα ἴκασ, ἦλθομερ, ἀλλὰ τῆς εἴη

εἶπῆρ ἀτρεῖδι ἀχαμέμονι ποιμένοι λαῶν.

ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο ἐπῆρ. Etiam subiunctiuus modus in usu non est: quia coincideret subiunctiuo eiusdem uerbi substantiui. hoc est, ἐὰρ ὦ, ἦς, ἦ.

Ἀπαρέμφατα. Ενισῶς ἢ Παρατατικός.

Infinitiuus.

Ἴναι, ἀ prima persona plurali, extrema in ναι. conuersa. ἴμερ, ἴναι. ἢ ἀπῆκῶς ἢ ὠρεκῶς ἴμεναι. καὶ ἰωνικῶς ἴμερ, quod omnino est simile primæ plurali. Ἰλιάδος α.

Ἐπεὶ πολὺ φέρεται ἐν ἰσῆρ οἴμαδ' ἴμερ.

hoc est, ire.

Inuenitur etiam τὸ πορεύεσθαι διὰ δ. φθόγγου παρακλίσεως, quod fit aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, præposito ε. aut ἀπὸ τοῦ εἶναι, quod idem significat. ἀπὸ τοῦ ἴμι, κατὰ μεταθεσιν τὸ ι. ἢ ε. εἶναι. unde παρεῖναι, & ἀπεῖναι, ab eo composita. Et hoc inuenimus, quorum usus in simplicitate habetur. Nunc autem de compositis eiusdem uerbi.

Composita

Ἐνεμι, ἀντὶ τοῦ ἐνιπάρεχα.

ab εἶμι.

Σύνεμι, ἀντὶ τοῦ συνασέρομαι, ἢ ἀντὶ τοῦ συνπαρέχω. τὸ το δὲ ἐπιόμιλιος λέγεται, ἔτιτε ἢ ἐπὶ συνουσίας.

Εἴσαμι, ἀντὶ τοῦ εἰσέρομαι.

Ἐξέμι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρομαι.

Πρόσαμι, ἀντὶ τοῦ προσέρομαι.

Πρόσαμι

Προίμι, ἀντὶ τοῦ προίερχομαι.

Ανειμι, ἀντὶ τοῦ ἀνέρχομαι.

Κάθειμι, ἀντὶ τοῦ κατέρχομαι.

Δίεμι, τὸ γράμμα, ἢ γούρ διέρχομαι.

Μίτευμι λόγους, ἢ γυρ μετέρχομαι. κὴ μίτευμι τινά, ἢ γυρ ποιάζω.

Πάρεμι, ἀντὶ τοῦ παρῶν εἰμι.

Επειμι, ἀντὶ τοῦ ἐπίερχομαι, exequor.

Περίεμι, ἀντὶ τοῦ περιέρχομαι, obeo, obambulo.

Απειμι, ἀντὶ τοῦ ἀπέρχομαι.

Περί τοῦ ἴμι.

Ἰμι uaria significat, secundum uarium spiritum. Denso ἴμι. enim spiritu, mitto & cupio significat: tenui autem, uado. Nec in omnibus modis, & temporibus, ac generibus idem est usus & scriptura. Idcirco in tria illud distinguere licet, secundum tria diuersa significata. hoc est, ἴμι τὸ πῆμα. ἴμι τὸ ἐπιθυμῶ. ἴμι τὸ πορεύομαι. quorum ἴμι τὸ πῆμα, quum eius inflexio magis sit in usu, id in primis formandum & declinandum esse censui.

Ορισμὸν ἔνεργητινά. Ενισῶς.

Ἰμι τὸ πῆμα ἀπὸ τοῦ ἰέω fit, extrema in μι. ac penultima in propriam longam mutatis. ἰέω uero fit ἀπὸ τοῦ ἰέω πῆμα πω, per reduplicationem quæ impropria dicitur, ut in principio uerborum in μι. primi tractatus dictum est. & patitur synæresim: & est primæ coniugationis circumflexorū. ut ἰέω, ἰῶ, unde ἴμι. sicut ἀπὸ τοῦ τιθίω, τιθῶ, τιθίμι. Cuius formationem & inflexionem in omnibus modis & temporibus & generibus hoc uerbum ἴμι omnino imitatur.

Secunda persona ἴης. Tertia ἴισι. Ἰλιάδος φ.

Ἀξίου ὅς κἀνίσουρ ὑδῶρ ἐπιχάσῃ ἴισι. hoc est, mittit.

Δυῖνά. ἴτορ, ἴετορ. Πληθυντινά. ἴμερ, ἴτε, ἰῖσι κοίε Plurale.

ἴης. Ἰλιάδος γ.

Δένδρεω ἐφεζόμενοι ὅπα χειρὶ δῶσαν ἴῖσι. ἢ ἰωνῶς ἰῖσι. sicut τιθῆσι, τιθῆσι. ἢ κρᾶσι τοῦ ε. ἢ α. εἰς α. ματ κρῶν ἀτῆκῶς ἰῖσι trisyllabum: sicut ἴασι ἀπὸ τοῦ ἴμι τὸ πορεύομαι.

Differunt tamen & accentu & spiritu. Nam ἴασι acutum ac ἴασι.

centum habet in antepenultima, & tenui spiritu signatur. ἰῖσι uero penultimā circūflectit, & densum spiritum habet. ἰῖσι.

Differunt

Composita.

Differunt etiam in compositione præpositionum: quoniam non cum omnibus & eisdem præpositionibus utrumque componitur. Nam cum ἐν, ἐνίασι dicimus: non autem ἐνίασι. Cum ἐς uerò & ἐ contrario ἐσ, ἄσι dicimus, non autem ἐσῖασι. Cum σὺν, ἢ συνίασι, καὶ συνῖασι dicimus. Cum πρὸς, προσίασι, non autem προσῖασι. licet προσίεμαι, & προσίμενος, & προσίκατο, & προσίμενος dicamus. Nam composita huius præpositionis πρὸς, cum actiuis huius uerbi in usu communiter non habentur. Non enim dicimus προσίμι, neque προσίσω, neque προσῖκα, &c. sic igitur neque προσῖασι. At εἰμι contrariū facit. Dicimus enim & πρόσθμι, & πρόσθσι. Sic etiam προσίασι dicendum est. Cum πρὸ uerò, πρῖασι, non πρῖασι. Cum ἀνά, utrunq; dicimus, & ἀνίασι, ἢ ἀνῖασι. Etiam cum κατὰ, & κατῖασι, & κατῖασι. Cum διά, δῖασι, non δῖασι: licet διᾶσι dicatur. Cum μετὰ, & μετῖασι, & μετῖασι dicimus. Et cum παρὰ, & παρῖασι, & παρῖασι. Cum ἀντί uerò neutrum componitur.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect.

Ἰῆν, ἴης, ἴη. sicut ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη: pro quo magis utimur singulari primitiui ἴον, ἴουρ. ἴεις, ἴεις, ἴει, ἴει. *Ἰλιάδ. π.*
 Ἐν δὲ πορρορήσιρ ἀμύμονα πῖδασρ ἴει.
 ἢ ἐρ συνθίσει ἀφία, πρῖα. Δνῖκά. ἴετορ, ἴέτηρ. Πληθυντικά. ἴεμερ, ἴετε, ἴεσαρ. unde διῖεσαρ τὸ διῖεμπορ. ἢ βοιωτικῶς ἴερ, ἀ prima persona singulari ἴην, τροπή τῷ κ. εἶς ε. sicut ἐτίθην, ἴθιθερ. unde μεθῖερ. Οδυσσεύς φ.
 Ως ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδ' ἑλάσαρ,
 Μνηστῆρες, ἢ δὴ μεθῖερ χαλεπόιο χόλοιο. ἀντί τῷ μεθῖεσαρ.

Παραειμένος.

Præteritum inusitatum.

Εἴηκα, εἴηκας, εἴηκε, cuius penultim. κ. esse debuerat, ἀπὸ τῆς ἴσσω. sed ne coincideret cum ἦκα primo aoristo (cuius usus frequentissimus est) mutauit κ. in ε. diphthongum, Βεοτοῖορ in usu non sit, ab eo tamen deriuatis frequenter utimur, ut εἴκως, ἀφεικῶς, ἀφεικῖναι. παρικῶς, ἢ παρικῖναι.

Υπερσυντέλιμος.

Εἴηερ, εἴηεις, εἴηει. Δνῖκά. εἴηατορ, εἴηέτηρ, ἄχρησά.
 Ἄδρισος πρῶτος.
 ἦκα, ἦκας, ἦκε, διὰ τῷ κ. sicut ἔθνηκα, ἔθνηκας, ἔθνηκε. ἦσα tamen esse

esse debuerat, ἀπὸ τῷ ἦσω, ut in τίθημι dictum est. Composita etiam ab hoc eandem seruant scripturam, ut ἀφίω, παρῆνα, ἀννιάμιμν. At praeposito ε. Atticorum more ἴηνα dicimus. καὶ ξυνέηνα, ξυνέηνε.

Ιλιάδ. α.

ξυνέηνα.

Τίς τ' ἄρ σφωθεῖωμ' ἔρudi ξυνέηνε μάχεσθαι.

Αόρ. β. ἦρ, ἦς, ἦ, à futuro ἦσω, sicut ἔθην à futuro θήσω.

Δυνία. ἔτορ, ἔτηρ. Πλη. ἔμερ, ἔτε, ἔσαρ, καὶ πρόεσαρ. Οδυσ. δ.

Κήρυξ τίπῃ δέσει πρόεσαρ μνηστῆρες ἀγαυοί.

Penultima correpta secundum communem regulam *Regula.*

cundi aoristi uerborum in μι. Nam aoristus secundus quam uocalem in singulari habet in ultima, eandem in plurali uult habere in penultima. ut ἔσηρ, ἔσημερ, sic ἦρ, ἦμερ dicendū fuerat, sed de hoc in τίθημι satis dictum est. Μέλι.

α. ἦσα, ἦσεσ, ἦσει.

Ιλιάδος ξ.

Υ' πὸ δέ θρήνηρ ποσὶρ ἦσαι.

Α' πὸ τῷ ἰέω, ἰῶ, abiecta reduplicatione, & ε. in η. mutato: sicut θήσω ἀπὸ τῷ τίθω. unde ἀφίσω, μεθήσω, καὶ ἀνήσω, ἀνήσεσ, ἀνήσει.

Ιλιάδος β.

Ὁδὸ θήνημ πάληρ ἀνθὶς ἀνήσει θυμός ἀγένηρ.

Προσαυτικὰ ἐνεργητικὰ. Einesως καὶ Παρατα.

Ἰέθι, ἰέτω, à genitio participij, uel à prima persona plurali, extrema in θι. conuersa. ἰέμερ, ἰέθι, sicut τίθεμερ, τίθει

τι. Δυνία. ἔτορ, ἰέτωρ. Πληθυντικὰ. ἰέτε, ἰέτωσαρ, unde ἰνίετε.

Ιλιάδος ν.

Ἀρχαίωρ, καὶ νηυσὶρ ἰνίετε θεσπιδαίς πῶρ.

Ἀντὶ τῷ ἐμβάλετε.

Παρακείμελος καὶ ὑπερσυντέλιμος.

Εἶνε, εἰκέτω, sicut τίθει, τεθεικέτω, ἀχρησα.

Αόριστος β.

Secundus aoristus debuit esse à genitio participij, extrema in θι. mutata: uel à prima plurali sicut & praesens. ἰέ

μερ, ἰέθι, non tamen ἰέθι dicimus, duabus regulis inter se repugnantibus, sicut in τίθημι & de hoc secundo aoristo dictum est. sed ἰεσ potius in usu habetur, quod fit à secunda persona proprii aoristi, longa in breuem mutata. ἦς, ἰεσ. unde ἀφες, πρόεσ, ἀνεσ, καθεσ, ἰφες.

Ιλιάδ. ε.

Ἀ' καὶ ἄγε τῷ δ' ἰφες ἀνδρὶ βέλος.

V. Tertia

ἰφες.

Tertia persona ἔτω, unde προίτω

Ἰλιάδος λ.

Ἀλλὰ σίπερ προίτω, ἅμα δ' ἄλλος λάος ἐπίτω.

Δυήσ. ἔτορ, ἔτωρ. Πη. ἔτε, ἔτωρ.

Ἐυτικὰ ἐνεργητικῶ. Εἰς ὧς ἢ Παραζωτικῶ.

Optatiuus.

Ἰάνη ἰάνης, ἰάνη, ἀγεντιυο participij. ἰείς, ἰέντος. sicut τιθείς
 ηρ, ἀπό τ' τιθείς, τιθέντος. Παρακ. ἢ ὑπερσ. εἰκοίμι, εἰκοίς, εἰνοί.
 ὡς τεθείκοιμι, τεθείκοίς, τεθείκοι. Ἀδρ. β. εἶμρ, εἶμρ, εἶμρ. ἀγε
 nitiuo participij, sicut θεάνη, θεάνης, θεάνη. Μίλλ. α. ἦσοιμι, ἦσοίς,
 ἦσοι, sicut θήσοιμι, θήσοίς, θήσοι.

ὑποζωτικὰ ἐνεργητικῶ. Εἰς ὧς ἢ Παραζω.

Subiuncti
 uus.

ἰάνη ἰῶ, ἰῆς, ἰῆ. sicut ἰάνη τιῶ, τιῆς, τιῆ. Παρακ. ἢ ὑπερσ.
 ἰάνη εἶω, εἶμρ, εἶμρ. ὡς ἰάνη τεθείνω, τεθείμρ, τεθείμρ. Ἀδρ. β.
 ἰάνη ὦ ἦς, ἦ. ἢ διαλύσει ἰάνη ἰῶ, ἰῆς, ἰῆ. ἢ πλεονασμῶ τῷ ἰ. ἰάνη
 εἶω, εἶμρ, εἶμρ. ἢ ἰφέω, ἰφέμρ, ἰφέμρ. Ἰλιάδος α.

Ὅτε κίντοι ἀπῆλους χείρας ἰφέω.

Ἀπαρέμφατα ἐνεργητικῶ. Εἰς ὧς ἢ Παρακ.

Infinitiuus.

ἰάνη, ἀ prima persona plurali, extrema in vai. conuerfa,
 ἰάνη, ἰάνη. sicut τιθέμεν, τιθέναι. ἢ ἀπῆκῶς ἢ δωρικῶς ἰάνη.
 ἢ ἰωνικῶς ἰάνη. Παρακ. ἢ ὑπερσ. εἰνῆναι, sicut τεθείναι, un
 de κῶθενῆναι, κῶθενῆναι. Ἀδρ. β. εἶναι, unde κῶθενῆναι, ἀφῆ
 ναι. τὸ ἀπολύσαι ἐγκλήματος. ἰάνη tamen esse debuerat ἀ prima
 persona plurali secundum cōmunem regulam uerborum
 in μι. ut ἰάνη, ἰάνη. sed cum huic regulæ alia contraria inue
 niatur, quæ est propria secundi aoristi, quòd imperatiui in
 θι. & infinitiu in vai. secundi aoristi penultimam natura
 longam habere uolunt, opus fuit producere penultimam,
 non ε. in κ. conuerfa, sed assumpto ι. in diph. sicut in τι
 θημι diximus, εἶναι factum est. ἢ ἀπῆκῶς, ἢ δωρικῶς μείναι, ἢ
 ἰωνικῶς ἰάνη, unde μεθέμεν. Ἰλιάδος α.

Ἀντὶ ἕξωζε λίσσῃ ἀχλὺν μεθέμεν χόλον.

Καὶ προίμεν.

Ἰλιάδος δ.

Annotatio.

Ἰλιάδος ἢ Μενελάω ἐπιπροίμεν Ἰαχὺν ἰόν.
 Quo in loco aduertendum est à tribus esse εἶναι. primum
 ἀπὸ τῷ εἶμι τὸ ὑπάρχω. secundum ἀπὸ τῷ εἶμι τὸ πορεύομαι, &
 hæc duo tenuem habent spiritum, & præsentis temporis
 sunt. tertium uerò ab hoc uerbo ἴημι, quod aspiratur, & est
 secundi aoristi. Potest etiam esse præsentis temporis ἀπὸ
 τῷ εἶναι κῶθενῆναι ἢ ἀφῆναι ἢ ἀφῆναι.

Μετοχά

Μετοχαι ενεργητικαι. Ενειςως η Παραζητηκος.

Οιεις, το εντος. η εισα, τις εισης. το εν, το εντος. Ορφως Participium
 εν αρχοναυτιοις.

Και Εν σωματος μελη κρυρ εις ανεπεμπορ ασιδην.
 Οδυσειας ε.

Διχοισι τερποντο, η αγανησιρ εντες.

Παρακειμενος η υπερσυντελιμος.

Οεικος, το εικος. unde αφεικος. καθεικος. παρεικος.
 Αορισος β. Οεις, το εντος. η εισα, τις εισης. το εν, του εντος,
 unde αφεις, αφεντος. η υφεις, υφεντος. Ιλιαδ. α.

Ισορδ' ισοδοκη πωλασαρ προτονοισιρ υφεντες. deponentes.

Ορισια παθητικα. Ενειςως.

Indicativus
 passivus.

Ιμαι ab actiuo, extrema in μαι. ac penultima in pro-
 priam breuem mutatis, ιμι, ιμαι, ισαι, ιται. sicut τιθη
 μι, τιθεμαι. Δυικα. ιμεθορ, ιεθορ, ιεθορ. Πλη. ιμεθε
 θα, ιεθε, ενται. Παρατ. ιμηρ, ισο, ιετο. Δυικα. ιμεθορ,
 ιεθορ, ιεδομηρ. Πλη. ιμεθα, ιεθε εντο. Παρακ. Ειμαι δια δι αφειμενος.

φθογγου, απο το εια. unde participium ειμενος. αφειμενος. ησ
 θεμενος. ιμαι tamen esse debuerat, quoniam praeteritum
 perfectum passiuum uerborum in μι. uult penultimam ha
 bere correptam. Vfus tamen obtinuit ut penultima acti
 ui & in passiuo seruaretur, que Vocatorum more diphthon
 gus est, sicut in τιθεμαι απο το τιθειαι. Secunda persona
 εσαι, unde αφεσαι. Ευριπιδης εν ορειση.
 Φρυξ' ονη αρα υπενεις με, ορεισης αφεσαι.
 hoc est, liberatus es. Tertia εται. οθεν απαρimeφαλα εδοται,
 αφεδοται. το λελυοται. η υφειδοται το αμειλειδοται. Δυικα. εμεθορ,
 εδορ, εδορ. Πλη. εμεθα, εδο, ενται. Υπερσυντ. εμηρ,
 εσο, ετο. Αορ. α. ιθηρ, ιθης, ιθη. ως ιεθηρ, ιεθης, ιεθη.
 penultima correpta secundum comunem regulam. ετηρ Vnde etiam
 tamen η αφειθηρ dicimus δια δι φθογγου. ut αφειθηρ παρ ενκλη αφειθηρ.
 ματορ. αφειθη εν το κατακλυσμου ο δυναλιωρ, liberatus est a
 diluio Deucalion.

Προσαιτια παθητικα. Ενειςως η Παραζητ.

Γεσο, ιεδο, a secunda persona praeteriti imperfecti, sicut Imperativus
 τιθεσο, τιθεισο. Δυικα. ιεθορ ιεδορ. Πλη. ιεθε, ιεδοσαρ.
 V 2 Ορισια

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

Ορισμὰ μίσα. Ενισῶς.

Indicativus
medius. **I**έμαι, έσαι, έται, sicut & passiva. Παρατ. έμην, έσο, έτο. Αόρ. α. ήνα, ήμην, ήνω, ήνατο, από τῷ ήνα aoristo acti-
uo, qui licet excipiat cum futuri consonantē non ser-
uauerit, in usu tamen habetur. προσήκατο, από τῷ προσήκα
μην, & alia composita, sed in modo indicatiuo tantum.

Μίσος ἀόριστος β. έμην, έσο, έτο, ab aoristo passiuo fit, ex-
trema in μην. mutata. έθην. έμην. sicut έτέθην, έτέμην. Sec-
cunda persona έσο κοινῶς. ή έο ιωνικῶς. ή ου αττικῶς. Ter-
tia, έτο. Δυνά. έμεθον, έδοθον, έδιθον. Πληθ. έμεθα, έδοθε, έδιθε.

έντο. έντο. όμνηρος,

Αυτῶρ έπὰ πόσιος ή έδατύος έξ έρορ έντῶ.

Προσαυτμὰ μίσα. Ενισῶς ή Παρατῶτ.

Imperatiuus
medius. **I**έσο, έδω, à secunda persona praeteriti imperfecti, sicut
& passiva. Αόρ. β. έσο κοινῶς. ή έω ιωνικῶς. ή ου κατῷ κρῶσρ
αττικῶς. unde πρόσου, πρόσου, κατῶν, & similia quæ in usu ha-
bentur. Quo in loco aduertendum est, quod medius ao-
ristus secundus in omnibus alijs modis & participijs habet-
tur in usu, & maximè in compositione. ut προσείμην τῷ ένε-
τιθῶρ. έαρ πρόσωμαι τῷ υποτακτικῶρ. προείδαι, ή αφείδαι, ή έφείδαι
τῷ απαρέμφατορ. ή προείληρος ή μετοχῆ. Reliqua uerò omnia
tam media quàm passiva, si quis formare & inflectere uo-
luerit, regulas sequatur quæ habentur de his in τίθημι.

Annot.

Περὶ τῷ ήμι τῷ επιθυμῶ.

Ορισμὰ ενεργητικῶ. Ενισῶς.

ήμι, cupio
Actiuum.

Iέμι, ής, ήσι, από τῷ έω έδ, τῷ επιθυμῶ, hoc est, desydero quod
etiam aspiratur sicut ήμι τῷ ώμπω, & est eiusdem coniu-
gationis uerborum in μι. per quam secundum artem
potest regulariter formari ac uariari, tam in actiua litera-
tura quàm passiva, per omneis modos & tempora. Παρατ.
έμην, ής, ή. Παρακειέμ. ήνα, ήνας, ήνε. Υπερσ. ήμην, ήνας,
ήνει. Αόρ. α. ήσα, ήσας, ήσε. Αόρ. β. ήρ, ής, ή. Μέλλ. α. ήσω,
ήσεσ, ήσει. & sic per alios actiuorum modos, quæ tamen
in usu non habentur.

Ορισμὰ παθητικῶ. Ενισῶς.

Passiuum.

έμαι, έσθαι, έται, unde έφίέμαι, έφίέσαι, έφίέται.

έέμην.

ἦμαι, sedeo

Περὶ τοῦ ἦμαι τὸ κάθημαι.

Hἦμαι, presentis temporis est, & primæ conjugationis uerborum in μι. Est enim ἔω τὸ κάθημαι. hoc est, sedeo. à quo ἔω, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν τῷ ε. ἢ συναίρεσιν ἔω. unde ἔημι, deriuatiuum: sicut à τίθειω, τίθειω, τίθειμι.

Passiuum ἔεμαι, ἢ κρᾶσα τῶν δύο εε. εἰς η. fit ἦμαι: sicut δαμος δίνεε, δημοδίνην. Licet frequentius & familiarius in ει. diphthongum fiat huiusmodi crasis. Sed hoc factum est, ne coarctaretur cum εἶμαι præterito passiuo ἀπὸ τοῦ ἦμαι τὸ πέπωω.

Præterea ἔεμαι incipit à uocali, & duo εε. per crasim in ει. diphthongum plerumq; mutantur, quando syllaba incipit à consonante. ut κέεμαι, κέημαι. δημοδένεε, δημοδένεις. Licet interdum etiam in η. commutentur. ut δημοδένεε, δημοδένην.

At quando syllaba incipit à uocali, duo εε. in ει. diphthongum nunquam mutantur, sed in η. ut ἔεμαι, ἦμαι. Propter quod argui potest, hoc uerbum neq; esse à uerbo in ω. desinente, neq; in μι. Nam si à uerbo desinente in ω. fieret, penultima esset aut ο. sicut τὸ πηρομαι. aut ου. sicut ποιοῦμαι.

aut ω. sicut βοῶμαι. Si uerò à uerbo in μι. desinente, aut eius penultima esset ε. ut τίθειμαι. aut α. ut ἴσαμαι. aut ο. ut δίδωμαι. aut υ. ut ζεύχνομαι. quorum nullum uidemus esse.

Adnotatio. nec Aeolicū est. Sed sciendū pathos esse. Nam integrum eius est ἔεμαι, quod habet ε. correptum in penultima: quod proprium est uerborum in μι. primæ conjugationis, quod secunda ostendit persona, quæ desinit in σαι. Quia omne tempus præsens in μι. desinens, habens secundam personam in σαι. est à uerbis in μι. ut τίθεισαι, ab eo quod τίθειμαι. Sic ἦσαι, ab eo quod est ἦμαι.

Ἰλιάδος β.

ἦσαι. Τῶ νῦρ ἀτρεΐδι ἀγαμέμνονι ποιμῖνοι λαῶν ἦσαι ὀναδίημρ.
hoc est, sedes exprobrans.

Tertia persona ἦται. Δυῖνά. ἦμεθρ, ἦδορ, ἦδορ. Πηλεθυτινά. ἦμεθα, ἦδε, ἦνται, ἢ ἰωνιδῶς ἔαται. Ἰλιάδος γ.
Οἱ δὲ νῦρ ἔαται σιγῇ.

ἦνται.
ἦνται. Consuevit enim Homerus has tertias personas plurales presentis temporis, hoc est, ἦνται, & κένται, à tertia singulari (Ionum more) formare, tanquam tertiam pluralem præteriti passiuui uerborum circumflexorum corripendo penultimam, ac interponendo α. sicut πεποιήαται, ἀπὸ τῷ πεποίηται.

At metri

At metri gratia eandem syllabam quæ ex longa brevis fa-

cta est, *παρηνύσει* τ. iterū producit, ut *εἶχται, ἢ κείχται, Ἰλιά. β.*

Καὶ νήπια τίνω εἶχται ἐρμυζάροις. ἢ Ὀδυσείας ν.

Ἐρβ' ἄρα οἱ μύλαι εἶατο ποιμῆνι λαῶν.
Sed super hoc & alijs huiusmodi Eustathius varias adducit sentētiās, & Heraclidæ, & Aristarchi, & Zenodoti, quas referre longum esset.

Παρατατικός.

Ἡμιν, ἦσο, ἦτο, ἢ ἦσο, ἐπενύσει τ σ. ut quibusdā placet. *Ἰλιά. α.* Præteritum imperfect.

Ἀλλ' ἀνείωρ δὴρ ἦσο.

Δυϊνά. ἦμεθον, ἦδον, ἦδιν. *Ἰλιάδος α.*

Πηλοῖαι αἶ' ἦδιν, κατὰ δὲ τρώων ἠμδέδιν.

Πηλυοντινά. ἦμεθα, ἦδε, ἦντο. *Ἰλιάδος γ.*

Τοῖσι ἄρα τρώων ἠγύτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.

ἢ ἰωνιῶς εἶατο. *Ἰλιάδος η.*

Οἷδ' εἶατ' ἐρ' ἀγορῇ τρώες ἢ δαρδανίωτες

εἶεἶατο. *Ὀδυσείας γ.*

Πεντηκόσιοι δ' ἐρ' ἐνάση εἶατο.

Possunt etiam hæc (ut quibusdam placet) ἀπό τῶ ἐω grauis tono deduci, ut suo loco dicetur.

Τὸ προσκτικόν. *ἦσο, ἦδω.* *Ἰλιάδος γ.* Imperativus.

ἦσο παρ' αὐτ' ἐρ' οὔσα. & *Ἰλιάδος δ.*

Τέτρα σιωπῆ ἦσο. &c.

Componitur hoc uerbum cum *κατὰ* præpositione, & idem habet significatum, ut *κάνημαι, κάνησαι, κάνηται*, unde *κάνησαι* infinitiuum.

Παρατατικός.

Κανῆμιν, κάνησο, κάνητο, ἢ κάνησο. sicut *ἦτο, ἦσο.*

Τὸ προσκτικόν. *κάνησο, κενήδω.* *Ἰλιάδος α.*

Ἀλλ' ἀνίουσα κάνησο, ἐμῷ δ' ἐπιπέθει μύθῳ.

& similia quæ in usu habentur: in quibus accentus retrahitur in antepenultimam: nisi ubi extrema longa fuerit.

Quæ autem hoc fiat, talis assignatur ratio. Quoniam *κάνημαι* *παρασύνθετον* est: sicut *ἀνίωρ, ἀνιοντος*. Præpositiones enim sumuntur cum partibus orationis, aut per *σύνθεσιν*, ut *καταγράφω*, aut per *παρασύνθεσιν*, ut *κάνημαι*, aut per *σύνταξιν*, ut *κατὰ τῆς πόλεως*. Sed aduertendū est, Græcos id adpellare *σύνθετον*, quod in ipsa prima positione uerbi cōponitur, ut *κάνέζω, εχ κατὰ & ἕζω*, utrunque enim per se dicitur.

Præpositiones trifariæ sumi.

Σύνθετον.

Παρασύνθετον

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

Παρασύνθετος.

Παρασύνθετος uerò, nō id solum quod à composito deriuatur, ut φίλιππος φίλιππίω: sed etiam quod non in ipsa prima compositione uerbi fit, quia ea non inueniatur: sed in eius deriuatis, sicut est κάθημαι, cuius prima positio esset ἔημι, si in usu existeret. Inde ἔημαι passiuum: quorum neutrum componitur. Non enim καλέημι dicimus, neque καθήημαι, sed κάθημαι, quod deriuatū est ἀπὸ τοῦ ἔημαι, postquam κατὰ κράσιν factum est ἦμαι, ut dictum est. Quare neq̄ mirandum est, si κάθημαι non eundem habet accentum quem ἦμαι: quum traditum sit, quòd in compositis accentus simplicium non mutatur: siue quòd κάθημαι non est compositum, sed decompositum: siue quòd ut αἰνωρ nō habet compositionem positiuam, sic etiam κάθημαι. Et ut ex α. particula priuatiua, & ἐνώρ, componitur αἰνωρ: sic ex κατὰ & ἦμαι componitur κάθημαι. Quoniam αἰνωρ non inuenitur: sic etiam κάθημαι non potest dici deriuatum esse ab eo quod est καθέημι, uel καθέημαι: quorum neutrum est in usu. Sed compositum esse ex κατὰ & ἦμαι: sicut αἰνωρ ex α. particula priuatiua, & ἐνώρ, ἐνότος, quod est participium non positiuum, hoc est, praesentis temporis, sed aoristi secundi.

Κάθημαι.

Αἰνωρ.

Decompositio.

Regula.

Sciendum est autem, huiusmodi compositionē (si compositio sit) decompositionem adpellari, & propterea accentum transcendere. Et ut nō dicimus αἰνωρ, αἰνότος, sed αἰνωρ, αἰνότος: sic etiam non dicimus καθῆμαι, καθῆσαι, sed κάθημαι, κάθησαι. Est & alia communis regula uerborum in μι. Quòd omne uerbum passiuum in μαι. desinens, à uerbo in μι. declinatum, in compositione accentum retrahit in tertiam à fine, nisi quid impediatur. ut κέημαι, ἀπόημαι. ἦμαι, κάθημαι. ἦμιν, καθῆμιν. ἦσο, κάθησο. ἦτο, κάθητο. &c.

Sed quoniam alia uerba sunt in ω. desinentia, hoc est, ἔω, ἐώ, ἔσω, ἔσω ἕάνω. quæ idem significant quod κάθημαι: & eorum usus uariis est & mixtus, ab re non erit etiam de ipsis hoc in loco aliquid dicere.

Περὶ τοῦ ἔω τοῦ κάθημαι.

ἔω, sedeo.

Est igitur ἔω prauitonymum, & adspiratum, quod sedeo etiam significat, & induo, ut supra dictum est: & in utraque significatione eius praeterita augentur: non enim in η, secum:

in η. secundum communem regulam, sed ι. in diphth. as-
 sumpto, cum sit de numero quatuordecim siue sexdecim
 uerborum, quæ communiter annotantur, ut in augmen-
 to præteritorum dictum est, non tamen in usu habetur in o-
 mnibus temporibus. Nam εω præsentī tempore in neutra
 harum significatione utimur, neq̃ εἶον præterito imperfe-
 cto, neq̃ ἦνα præterito perfecto actiuo. At præteritum Præteritum
 perfectum passiuum, hoc est, ἔμαι, ἔσαι, ἢ ἔωαι, ἔται ἢ ἔσαι, passiuum.
 σ. interposito, in utraque habetur significatione, & pro in-
 duo & pro sedeo. Pro induo, Οδυσείας ψ.

Νῦν δ' ὅτι ἔνυπόω, κατὰ δὲ χροίεμάτῃ εἶμαι.
 Indutus sum. Οδυσείας ω.

εἶμαι.

Αλλ' ἄμα γῆρας,

Λυγρόν ἔχεις ἀνχμῆσι κακῶς, καὶ ἀεικέα ἔωαι.
 ἢ Οδυσείας η.

Κατὰ δὲ χροίεμάτῃ ἔται,

Sive εἶσαι, ut quidam legunt. Sic etiam & præteritum
 plusquàmperfectum passiuum, hoc est, εἶμην, εἶσο, ἢ ἔωο,
 ἔτο, ἢ εἶσο, ἢ ἔιατο tertia pluralis ἰωνικῶς. Ἰλιάδ. γ.

Λαίνορ ἔωο χιτῶνα κακῶν ἔνεκα.
 & Οδυσείας π.

ἢ γάρτοι νέορ ἦδα γέρωρ, ἢ ἀεικέα ἔωο.

Differt autem à uerbo substantiuo ἔωο aspiratione tantum.

Οδυσείας ρ. Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἔσο βοός νεοδαρτορ.

Et Ἰλιάδος ψ.

Καὶ φωνήρ, ἢ τοῖα πόδι χροίεμάτῃ ἔσο.

Et Ἰλιάδος σ.

Οἱ δὲ χιτῶνας ἔιατ' ἐννήτους ἦνα σιληβοντας ἔλαιω.

Hoc est, induti erant. Participio quoq̃, hoc est, εἰμένος εἰμέρος.

utitur Homerus Ἰλιάδος α.

Ωμοὶ ἀναδείμν' ἐπιεμένει.

Id est, impudentiam indute. & Ἰλιάδος σ.

Τρεῖς δὲ δὴ αἰαντες βοῦριρ ἐπιεμένοι ἀλήηρ.

In alia uerò significatione, hoc est, sedeo, frequentissimo ha-
 tur in usu, maxime in tertijs personis pluralibus: ἔνται, & ἔν-
 το. ἢ ἰωνικῶς ἔαται, & ἔατο. ἢ παρενθέσει τῷ ι. διὰ τὸ μέτρον ἔα-
 ται, ἢ ἔιατο, quæ pro præsentī etiam & præterito imperfe-
 cto sumuntur. Idcirco nonnulli uolunt huiusmodi perso-

DE VERBIS ANOMALIS IN M I.

nas in hac significatione praesentis temporis esse, & praeteriti imperfecti, ἀπὸ τοῦ ἤμαι, ut supra dictum est. Aduertendum est hoc in loco εἶμαι praeteritum passiuum eadem litteratura & eisdem accentibus diuersa habere significata, secundum diuersa themata, à quibus deducitur. Nam si ἀπὸ τοῦ ἤμι τοῦ ἔμπω fiat, dimissus sum, siue liberatus sum significat. Si autem ἀπὸ τοῦ ἔω, τοῦ ἐνδύομαι, indutus sum. Ἀδρ. α. Εἶσα, εἶσας, εἶσε, ἢ ἴσας, ἴσα, ἴω, ἴω, à futuro ἴσω fit, & pro sedere se-
ci, siue locauit accipitur. Ομηρος ἐν Βοιωτίᾳ.

ἔισεν. Καθ' ἔμ ἀθήνης εἶσε μ' ἐν τῷ ἰονίῳ. & Ὀδυσ. γ.

Πὰρ δ' ἄρα πηλείμαχον θεοῦ ἐνελορ εἶσαν ἄροντες.

Hoc est, sedere fecerunt. unde ἴσων ἀπαρέμφατον. ἢ ἐρσων θήσαι ἐφέσων. Ιλιάδος ν.

ἐφέσων. Τὸν μ' ἐκέλευσα πύλονδε κατὰ σῆναι, ἢ ἐφέσων. ἀντὶ τοῦ καθῆσαι. Inuenitur etiam & ἐφέσων τὸ προσαντιπῶν

ἐφέσων. μῆσον, ἀπὸ τοῦ εἰσάμην. sicut τυψαί, ἀπὸ τοῦ ἐτυψάμην. Ὀδυσ. ο.

Ἀλλά με νηὸς ἐφέσων, ἐπέσει φυγῶν ῥιπέτευσσα.

Hoc est, colloca me in nauis. & participium δ' ἴσων, ἴσων τος. Ὀδυσ. ξ.

Ἐς δίφρον δέ μ' ἴσας ἄγερ οἴκαδ' ἀειροχέοντα.

ἴσας. Et etiam pro indui accipitur. Ὀδυσ. δ.

Ἀμφὶ δὲ ἑμάτῃ ἴσα. & Ιλιάδος ε.

Τὸν δ' ἤβη λούσειν, χαρτεῖν τ' αὖ δὲ ἑμάτῃ ἴω.

Et in futuro Ὀδυσ. π.

Ἐσώμιρ χλαῖναντὲ χιτῶνατ' εἰμάτῃ καλᾷ.

& Ὀδυσείας ο.

Κεῖνος σε χλαῖναντε χιτῶνατ' εἰμάτῃ ἴω.

Εἰσάμην uerò & ἴσάμην μῆσος Ἀδρῖσος α. ἀντὶ τοῦ ἐνδεδυμαι Ιλιάδ. κ.

hoc est, indutus sum accipitur.

Ἐσάτο δ' ἔκτισθεν ῥινόρ ποιοῖσθ' ἄνυοιο.

Et in eodem,

Ἀμφὶ δ' ἐπεῖτα δαφονόρ εἰσάτο δέσμα λέντος.

Præposito ε. ἢ Ησιόδος ἐν ἔργοις.

Οἱ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας ἢ σχέλια ἄεργα

ἠέρα ἰσάμενοι.

ταυτίσιν ἐνδεδυμένοι. Sed hæc magis poetica sunt.

ἴω, sedeo. Ἐἴω uerò ἀπὸ τοῦ ἔω τοῦ καθῆμαι fit, πλεονασμῶ τοῦ ἴ, & est quartæ coniugationis grauitonorum, cuius præterita au-
gentur

gentur ε. in η. mutato per communem regulam. ut ἔλω, ἔλωρ. Παρακ. ἦκα. & componitur cum κατὰ præpositione. ut κατέλω, unde κατέλωμαι. Παρακτ. κατέλωμαι. Παρακ. κατέλωμαι, κατέλωσαι, κατέλωσαι. Υπερσ. κατέλωμαι, κατέλωσαι, κατέλωσαι. κατέλω.

Καὶ ἔάν τις αὐτίσθα κατέλω ἐπιγράψασα φίλον κῆρ. Annot.

In quibus compositis non retrahitur accentus, quoniam huiusmodi præterita si duas habeant consonanteis, accentum suorum simplicium etiam in compositione seruant. ut ἔλωμαι κατέλωμαι, ἔρωμαι κατέρωμαι, & ἔλωμαι κατέλωμαι. Regula.

Est & alia regula, quòd omnia præterita indicatiua à uocali natura longa incipientia, accentum seruant in compositione quem eorum simplicia habent. ut ἔλωρ κατέλωρ, ἔρωρ κατέρωρ, ἔλωρ κατέλωρ, ἔρωρ κατέρωρ, ἔλωρ κατέλωρ, ἔρωρ κατέρωρ. sic ἔλωμαι κατέλωμαι, & ἔρωμαι κατέρωμαι. Aeoles.

Excipitur ἔξερ ὑπόειξερ, & ἔκωρ ἀπόεισορ. σύννοδα uerò ἀπὸ τοῦ οἶδα & κάτοιοδα ἀπὸ τοῦ οἶδα Aeolica sunt. gaudent enim Aeoles accentuum transmutatione. ut ἄτρεύς, ἄτρευς, & similibus. Positum est, indicatiua præterita, quoniam ἐπέειπε, & εὐρέϊφεν. εὐρέϊφεν, & ἐκείνδεν, imperatiua sunt, non autem indicatiua. Additum est, à uocali incipientia, propter σχέος περίσχες, χεῖνε πατάχενε.

Additum est, & à natura longa, propter ἔξερ, ἔξερ, cuius penultima apud poetas communis est. Præterea κατέλωμαι & κατέλωμαι, ἀπὸ τοῦ κατέλωμαι, non sunt decomposita. ut κάθηναι, sed composita, idcirco accentum seruant suorum simplicium. Annot.

Etiam annotandum est, hoc uerbum literaturæ passiuæ magis in usu haberi quàm actiuæ, ut apud Homerum latissimè uidere licet. ἔλω etiam ἀπὸ τοῦ ἔλω deriuatur πλεονασμῶ τοῦ ζ. ac ε. in ἔλω. κατέλω.

ἔλω conuerso, sicut ἔπιπῶ ἔπιπῶ, & componitur cum κατὰ. ut κατέλω. Παρακτ. ἐκείλωρ. Παρακ. κικάνηκα. ἦ μετοχή κατέλω. κατέλω. ἄδρ. α. ἐκείλωσαι. τὸ Πρὸς αὐτὸν κικάνηκα, ὡς τὸ κικάνηκα. Μέν. α. κατέλω, & reliqua. quæ magis sunt in usu in literatura actiuæ quàm passiuæ. Significationem uerò, nunc actiuam habent. Ἰλιάδος γ.

Ἄλλους μὲν κατέλω τρώας.

Nunc neutralem. Ἠσίοδος ἐν Θεογονίᾳ.

Ἐντε δὲ βασιλεῦσι παρὰ ἀιδόλοισι κατέλω.

Καὶ ὄμιρος, ἐν Βοιωτίᾳ.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

Οστρώωρ σοιπός ἴε παδωνέμοσι πεποιθώς.
 κέμαι. Κέμαι, etiam presentis temporis est, & primæ coniuga-
 tionis uerborum in μι. sicut ἦμαι. Est enim κέω grauito-
 num, cuius passiuo usus est Homerus Οδυσ. π.
 Καὶ τὰ μὲν ἔρ σπέεσσι θεῶν ἰότητι κέονται.
 Hoc est, iacent. & Ἰλιάδος χ.

ἦμαι. Ἀτάρτοι ἔματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται.
 A quo κέω, unde fit deriuatiuum in μι. κέμαι. Passiuum
 κέμαι. ἢ κράσει τῶν δύο εε. εἰς ει. διφθογορ, κέμαι: sicut ποίε-
 τε ποιεῖτε. propter quod etiam argui posset, hoc neq̄ esse
 à uerbo in ω. desinente, neque in μι. cum eius penultima
 fit ει. diph. quam nullum uerbū passiuum in μαι. desinens
 inuenitur habere: sed aut α. aut ε. aut ο. aut ου. aut υ. aut
 ω. sed hoc est, κατὰ πάθος. Nam duo uerba passiuā à uer-
 bis in μι. communiter annotantur, hoc est, ἦμαι, & κέμαι,
 quæ cum Aeolica non sint, penultimam habent produ-
 ctam. Alterum quidem η. monophthongum, alterum
 ει. diphthongum, sed de hoc in ἦμαι satis dictum est. Se-
 cunda persona κέσαι. Tertia κέται. Δυνία. κέμεθον, κέ-
 σθον, κέσθον. Πληθ. κέμεθα, κέσθε, κένται, ἢ ἰωνικῶς κέσται.
 interiectoq̄ ι. διὰ τὸ μέτρον κέσται. Ἰλιάδ. ω.

Δοιοὶ γάρτε πῖθοι κατὰ κέσται ἰνδιδὸς οὐδα.
 Παρατ. κέμεμῖν, κέμεσο, κέμετο. Δυνία. κέμεθον, κέμεσθον, κέ-
 σθον. Πληθυν. κέμεμεθα, κέμεσθε, κέναντο. ἢ ἀποβολῆ πῖς αὐξή-
 σιως κέναντο. ἢ ἰωνικῶς κέσται, ἢ κέσται.

Περὶ τοῦ ἴσημι.

ἴσημι. Ἰσημι τὸ γινώσκω, ἀπὸ τῶ ἰσάω, ὧ fit, & est secundæ coniu-
 gationis uerborum in μι. Est etiam εἶδω τὸ γινώσκω. δ
 μέν. εἶσω, unde ἰσῶ circumflexum abiecto ε. de diphth.
 Annotat. quoniam uerba in ω. desinentia, ex grauitonis in circum-
 flexa mutata, terminantur in penultima in ι. correptum.
 ut πείθω πειθῶ, σείχω σειχῶ, φείδω φιδῶ. sic εἶδω ἰδῶ, εἶσω ἰσῶ secū-
 dæ conjugationis circumflexorum. unde fit deriuatiuum
 ἴσημι. ἴσημι. ut ἰσάω, ὧ, ἴσημι, ἢ δωρικῶς ἴσαμι, η. in α. conuersio.
 Θεοδ. ἐρ ὀδοιπόροις.
 Κατὰ μάλιστα τοῦτο ἴσημι.
 Hoc est, noui. Secunda persona ἴσης. Tertia ἴσασι.
 Δυνία.

Δυνά. ἴσατορ, ἴσατορ. Πληθυντικά. ἴσαμεν, ἢ συζυγοῦν ἴδμεν. ἢ δωρινωῶς ἢ αἰολινωῶς ἴδμεν, τροπῆ τῷ σ. εἰς δ. ὡς ὁσμή, ὁσ
 ἴδμεν. ἢ δωρινωῶς ἢ αἰολινωῶς ἴδμεν, τροπῆ τῷ σ. εἰς δ. ὡς ὁσμή, ὁσ
 ἴδμεν. ἢ δωρινωῶς ἢ αἰολινωῶς ἴδμεν, τροπῆ τῷ σ. εἰς δ. ὡς ὁσμή, ὁσ
 ἴδμεν. ἢ δωρινωῶς ἢ αἰολινωῶς ἴδμεν, τροπῆ τῷ σ. εἰς δ. ὡς ὁσμή, ὁσ

Ἰλιάδος ψ. Ἄτρεϊδῶν, ἴδμεν γὰρ ὄσων προβέβηκας ἀπάντων. & Ἰλιάδ. υ.
 ἴδμεν δ' ἀκλήλων γενεῶν, ἴδμεν δὲ τοιῦτας.

hoc est, nouimus. Secunda persona. ἴσατε, ἢ ἴσι. Ἰλιάδ. β. ἴσι.

Υμεῖς γὰρ θεαὶ ἴσι, πάρεσῖτε, ἴσιτε πάντα.

Tertia persona ἴσασι, accentu acuto in antepenultima: sic ἴσασι.
 cut datiuus pluralis participij ἴσας, ἴσαντος. Ἰσάς tamen ὁσ
 ξύτονον esse debuerat, quum sit participium præsentis tem
 poris à uerbo in μι. secundæ coniugationis: sicut ἰσάς, βῖσι
 βίας, κηρέας. sed sequutum est participia disyllaba primi ao:
 risti actiui. ut σχίσας, πρίσας, κτίσας, quum similem habeāt
 literaturam. Hac igitur ratione ἴσας, ἴσαντος in usu habes
 tur, cuius datiuus pluralis est ἴσασι: quam scripturam & acc
 centum tertia persona pluralis præsentis temporis omni
 no sequuta est. Ἰλιάδος υ.

Ἡμετέρον γενεῶν πολλοὶ δέμιν ἄνδρες ἴσασιν.

Παρατατικός.

Præteritum imperfect.

Ἰσῶν, ἴσῶν, ἴσῶν, sicut ἴσῶν, ἴσῶν, ἴσῶν. Δυνά. ἴσατορ, ἴσάτηρ.
 Πληθυντικά. ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσασαμ, ἢ συζυγοῦν ἴσαμ. Ὀδυσ. α. ἴσαμ.
 Ἐπὶ πολλοὶ ἴσαμ ἄνδρες ἡμέτερον δῶ.
 ἀντὶ τῷ ἔγνωρ, ἢ ἔμαθορ. οὕτως Εὐσάθιος.

Προσαιτιά. Ενῆσῶς ἢ Παρατατικός.

Ἰσάθι, à genitiuo participij: siue à prima persona plural
 li: sicut ἴσάθι. Et patitur syncopam in omnibus numeris &
 personis. ut ἴσάθι, ἴσάθι, ἴσάτω, ἴσάτω. Δυνά. ἴσατορ, ἴσῶρ, ἴσάτωρ,
 ἴσῶρ. Πληθυντικά. ἴσατε, ἴσι, ἴσάτωσαμ, ἴσῶσαμ, ἢ ἴσῶρ.

Imperatiuus.

In quibus syncopam patientibus aduertendū est, quod Adnotatio.

principalis syllaba adspiranda fuerat: quia i. ante s. per
 communem regulam adspiratur, nisi e. sequatur. ut ἴσῶρ,
 δέπισήμων. ἰσορία. ἰσορῶ. ἰσᾶος nomen proprium. ἰσός, ἰσιόρ,
 ἴσῶρ. At ἴσρος fluij nomen tenui spiritu scribitur: quia post
 s. sequitur e. Adnotantur etiam quæ syncopam patiu
 tur: qualia sunt iam dicta. ut ἴσῶ, ἴσῶρ, ἴσῶρ, ἴσι, ἴσῶσαμ, ἢ ἴσῶρ.

Regula.

Hoc etiam aduertendum est, quod secunda persona hu Adnotatio.

ius imperatiui, hoc est ἴσθι, & scriptura & accentu eadem
 est cum secunda imperatiui substantiui uerbi εἶμι: nec discer

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

ni possunt, nisi ex orationis sententia. Cætera uerò omnia ex ipsis primis uocalibus discretionem habent. Illa enim ab e. principium habent. ut ἰάδι, ἴσω, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσε, ἴσασα. Hæc uerò ab i. ut ἰάδι, ἴσω, ἴσῳ, ἴσῳ, ἴσε, ἴσασα, ἢ ἴσῳ.

Infinitiuus.

Ἀπαρέμφατα. Εἰς ὧς ἢ Παρατατιuός.

Ἰσάναι ἄχρηστον, à prima persona plurali ἴσαμεν, extrema in uca. conuersa. ἢ ἀπῆλως ἢ δωρικῶς ἰσάμεναι, ἢ ἰωνικῶς ἰσάμεν, ἢ συνηνοπῆ ἴσαμεν. ἢ τροπῆ τῷ σ. εἰς δ. δωρικῶς ἢ ἰωνικῶς, ἢ ἰδμεν.

ἴδμεν.

Θεοῦ. ἐν Φαρμακευτρια. Οὐκ ἴφατ' ἀτρεκέως ἴδμεν. hoc est, Non dixit uerè scire.

ἢ Ὀδυσεύς θ. Εἰ τίναπος δεδάνας, εἰκοε δε σ' ἴδμεν ἀέθλους. Et in eodem. Ἀλλ' ἰθίω ἴδμεν, ἢ παρηβήμεναι ἀντιπ.

Οριστινά παθητικά. Εἰς ὧς.

Indicatiuus passiuus.

Ἰσάμαι, ἴσασαι, ἴσασαι, ἀπὸ τῷ ἴσημι, penultima in propria breuem mutata, & interiecto τ. ἴσάμαι, ἴσασαι, ἴσασαι.

Ionum mos

Nec adspiratur principalis syllaba, quanquàm post t. sequatur s. quod Ionum more factum est: qui adspiratio nem fugientes, pro ea tenui spiritu utuntur. ut ἀπῆμαι, pro ἀπῆμαι: & ἀπῆνομη, pro ἀπῆνομη. & sic in alijs huiusmodi, quorum ἴσάμαι non adspiratum in usu remansit: quod eius adprobant composita. ut ἐπισάμαι, ἐπισάσαι, ἐπισάσαι. In quibus π. non uertitur in φ. sicut in ἐφῆμι, & ἀφῆμι, ἀπὸ τῷ ἴσημι. Methodiustamen alio modo hoc uerbum deducere uidetur. Esse enim ἴσημι, ἀπὸ τῷ ἴσῳ, ἴσῳ. ὁ Μέθοδος.

Methodius.

ἴσῳ. ὁ Παρανεύμενος. ἴσηνα. ὁ Παθητιuός. ἴσάμαι, ἴσασαι, ἴσασαι. unde uerbale nomen ἴσατός, ἢ συνηνοπῆ ἴσός, quod non adspiratur διὰ τὸ πάθος. à quo nomine fit uerbum ἴσῳ, ἴσῳ, unde ἴσημι. τὸ παθητιuόν, ἴσάμαι.

Philo.

Philo uerò sic. Est εἶδω grauitonum. ὁ μέλλων εἶσα. ὁ Παρανεύμενος. εἶνα. ὁ Παθητιuός. εἶσαι, εἶσαι, εἶσαι. unde ἴσός uerbale nomen: sicut à δέδοται δοτός, abiecto t. de diphthongo. ut ἰμάτιον, ἀπὸ τῷ εἶμαι. Ab hoc igitur nomine ἴσός (quod neq sic deductum adspiratur) fit uerbum ἴσῳ, ἴσῳ: à quo ἴσημι, passiuum ἴσάμαι. unde ἐπισάμαι. ὁ Παρατατιuός, ἐπισάμην, ἐπισάσο, ἢ ἐπισάο, ἢ ἐπισάο. sicut ἴσάμην, ἴσαο, ἴσῳ. ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. Ἀλλ' οὐρ' ἐπίσω γ' οἱ μ' ἀτιμίας ἄγας.

ὁ μέλλων

ὁ Μῆλλωρ. ἐπισήσομαι, ἐπισήσῃ, ἐπισήσεται. Ισοκράτης ad Demonicum.

Τυχῶρ δὲ μῆλλωρ τὸν τρόπον αὐτῶρ ἐπισήσῃ.

Περὶ τοῦ φημί.

Φημί τὸ λέγω, ἀπὸ τοῦ φάω, φῶ deriuatur: nec reduplica-
tionem suscipit, sicut τίθημι: quoniam φημί encliticum
est, τίθημι autem non. Enclitica enim aut monosyllaba sunt, aut disyllaba: nunquam autem polysyllaba. Ha-
bet etiam acutum accentum super extremā: quod est con-
tra naturam uerborum in μι. Nam uerba in μι, si disyllaba
sunt, accentum habent in penultima, ut γνῶμι, τλήμι. Si polysyllaba, in antepenultima. Sed ab hac regula duo exci-
piuntur, hoc est, ἐμί τὸ ὑπέρχω, & φημί τὸ λέγω, ut supra di-
ctum est.

Secunda persona φῆς, accentu acuto, ac i. sub-
scripto: contra regulam uerborum in μι, quod nihil ἀ-
νεκφώνητον, hoc est, non prolatum inuenitur in uerbis in μι.

quemadmodum in ω, desinentibus. Sed hoc uerbum κα-
τὰ παράδοσιν τῶν παλαιῶν habet in secunda persona singu-
lari praesentis temporis, ut inquit Eustathius Ὀδυσσεύς β.

Ὁ δὲ φῆς ἐπὶ πόντον ἀλόμενος ἐνθάδ' ἰνίσθαι. & Ἰλιάδος δ.

Πῶς δὲ φῆς πολέμοιο μεθιέμερ ὁπότε ἄχαιοί. & Ἰλιάδος ε.

Ὅ σ' ἐμε φῆς αἰάντα πειλῶριον οὐχ ὑπομένειναι.

Sunt qui dicant φῆς à uerbis in μι, tonum suscipere: literas
tamen uerò à uerbis in ω. Nam uerba in ω, in secunda &
tertia persona diphthongum habent διὰ τὸ η. Tertia per-
sona φησί. Dicimus etiam ἡμί, ἦς, ἦσι, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ φ.

Nec adspiratur principalis syllaba propter φ, ablatū: quos-
dam enim ante μ, ψιλοῦται, quibusdam paucis exceptis.

Δυνικά. φάτορ, φάτορ. Πληθυντικά. φάμιρ, φάτι, φάσιρ.

ἠδωρεμῶς φαντί. Φᾶσι tamen guauitonus esse debuerat,

ad similitudinem datiu pluralis eius participij, ut supra in

alijs dictum est: quod accentum grauem super extremam

habet, ut φᾶς, φάντος, φᾶσι. Quoniam omnis datiuus plu-

ralis disyllabus in ι, desinens, non per protensionem, sicut

& λόγισι, pro λόγους, in nominibus quidem acuit extremā,

ut βασι, τρωσί. Excipitur πᾶς, παντός, πᾶσι. In participijs uerò

accentum grauem habet super extremam, ut βᾶσι, σᾶσι. Sic

igitur φᾶσι. At φάσι uerbum acuitur, quoniam encliticū est.

Παρατατικός.

Φημί.

Enclitica.

Verba in

Regula.

Eustathius.

ἡμί.

Regula.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

Παρατατικός.

Εφηρ, ἔφης, ἔφῃ. ἀποβολὴ τῷ ε. φῆρ, φῆς, φῆ. *Ιλιάδ. ε.*
 Φῆς ποῦ ἄτερ λαῶν πόλιρ ἔξίμερ.

ἢ ἀιολιῶς φῆδα. *Ιλιάδος φ.*

Φῆδα σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ἔόντος.
 ἀντὶ τῷ ἔφης. quæ quum sit secunda persona præteriti imperfecti, accentum habet circumflexum: nec subscribitur, ut in secunda præsentis. ἢ ἀφαίρεσα τῷ φ. ἦρ, ἦς, ἦ.

Δυνιά. ἔφατορ, ἐφάτηρ. Πληθυντικά. ἔφαμερ, ἔφατε.
 Φάσαρ. ἐφασαρ. ἢ ἀποβολὴ τῷ ε. φάσαρ. *Ιλιάδος β.*
 Ωσ φάσαρ ἢ πλιθυνός.

ἢ ἔφαρ ἔθα βοιωτικῶ, ἐν τῷ ἔφασαρ, κατὰ συνομίην. Sive ἀπὸ τῷ
 Εφαρ. ἔφην, τροπῇ τῷ η. εἰς α. ἔφαρ. *Ιλιάδος γ.*
 Ως ἄρ ἔφαρ.

Φάρ. ἢ ἀφαίρεσα τῷ ε. φάρ. *Οδυσεῖας η.*

Regula. Ως φάρ, τῷ δ' ἀσπασορ εἰσατο ποιμηθῆναι.
 accentu acuto. Quoniam si post ἀφαίρεσιν alicuius partis orationis declinabilis relinquatur syllaba brevis, accentum suscipiens, acuitur. ut ἔβαρ, βάρ. *Ιλιάδος δ.*

Βάρ δ' ἵναι καθ' ὄμιλον.
 Si uerò longa, circumflexitur. ut ἔβῃ, βῆ. ἔφῃ, φῆ, ἢ ἦ. *Ιλιάδ. δ.*
 ἦ, ἢ ταλθύβιορ δῖορ κήρυκα προσήνδα.

Αόριστος δεύτερος.

Εφηρ, ἔφης, ἔφῃ, à futuro φήσω. sicut ἔσηρ, ἔσης, ἔσῃ, à futuro sēsā.
 Δυνιά. ἔφητορ, ἐφήτηρ. Πληθυντικά. ἔφημερ, ἔφῃτε ἔφισαρ, penultima producta. ἢ βοιωτικῶς ἔφαρ.

Adnotatio. Vbi aduertendum est, singularem numerum secundi aoristi uerborum in μι. non suscipientiū reduplicationem, eundem esse cum singulari numero præteriti imperfecti eiusdem modi: diuersa tamen ratione, sicut in eorum formatione dictum est. ut γνῶμι. *ὁ Παρατατικός.*

Γνῶμι. ἔγνωρ, ἔγνως, ἔγνω. *Αόριστος δεύτερος.*

Τλήμι. Εγνωρ, ἔγνως, ἔγνω. *Τλήμι. ὁ Παρατατικός.*

Ετληρ, ἔτλης, ἔτλη. *Αόριστος διῦπερος.*

Ετληρ, ἔτλης, ἔτλη. In alijs uerò numeris sola penultima differunt. Quoniam præteritum imperfectum corripit penultimā: secundus uerò aoristus eandem adpetit productam. At in uerbis reduplicationem suscipientibus, differt secundus

Reduplicatio,

fert secundus

fert secundus aoristus à præterito imperfecto reduplica-
tionetantum in singulari numero. ut ἔτιθην, ἔθην, quæ si
subtrahatur, coincidunt omnino, sicut in uerbis non ha-
bentibus reduplicationem. Nam si ab eo quod est ἔτι-
θην, subtrahatur τι. syllaba, quæ est reduplicatio, ἔθην rez
manet, & talis est secundus aoristus. At in alijs numeris,
& reduplicatione differunt, & penultima.

Ορισμὰ παθητικῆς. Ενισῶς.

Φ αμαί, φασαί, φαταί, ab actiuo φημί. sicut ἀπὸ τοῦ ἴσῃς Indicatiuus
μι, ἴσῃμαι, sed in usu non sunt ἐφάμην, ἐφασο, ἐφατο, passiuus.
&c. quæ inflectionem uerborum in μι. secundæ con-
iugationis omnino sequuntur. Ἀπαρέμφατα. φᾶσθαι, περ φᾶσθαι.
nultima circumflexa, quia natura producta est, & ultima bre-
uis, pro sententia Heraclidis apud Eustathium Ὀδυσσεύας.
qui ait, Quemadmodum ab eo quod est τιθίω, τιθῶ, fit τίς
θημι, & ab eo quod est ἴσᾶω, ἴσῶ, ἴσῃμι: sic ab eo quod est φάω
φῶ secundæ coniugationis φημί. passiuum φαμαί, inusita-
tum uidelicet, cuius infinitiuum est φᾶσθαι. Alijs tamen
placet ab eo quod est ἐφάμην, medio aoristo secundo, fa-
ctum esse, & propterea acui penultima, tanquàm α. natu-
ra breuis sit in penultima, sicut τυπίσθαι. sed sententia Hera-
clidis magis probatur.

Περὶ τοῦ ἀλάλημαι, καὶ ἀλάλημαι.

A π' αὐτως ἀλάλημαι ἀρ ἐυρυπυλὲς αἴδος δῶ. Ἰλιάδ. ψ. Ἀλάλημαι.
Diuersas inter grammaticos inuenio opiniones su-
per his uerbis, utrum sint præsentis temporis, an præ-
teriti perfecti. quia Zenobius uult ea esse præsentis tempo-
ris. Dicit enim esse ἀλάω, ᾶ, ab eo ἀλήμι, ἄλημαι, & permu-
tationem coniugationis αἰολικῶς fieri primæ coniugatio-
nis, & per reduplicationem ἀλάλημι. passiuum ἀλάλημαι,
unde ἀλάλησθαι. Eodem modo & participium cum ac-
centu acuto in antepenultima ἀλαλήμενος, quæ non fierent
si ἀλάλημαι esset præteriti perfecti. Herodianus autem con-
trà in lirob de passiuis dictionibus, uult esse præteriti perfe-
cti.

DE VERBIS ANOMALIS IN MI.

fecti, ab eo enim quod est ἄλῃμι, præteritum passiuum esse ἤλαμαι, ἢ ἀήτιως ἀλήλαμαι. & inde ἀληλάμενοι περὶ κύνου. & per transpositionem ἀλάλημαι. Sed sciendum est, quod Ἀλαλήμενος, & ἀναχήμενος non sunt præterita, quia debuissent acui in penultima, sicut πεπονημένος, τεθειμένος. Sed Ἀναχήμενος, ἄλω, ἄλῃμι, ἢ ἀλάλημι. ἀναχῶ, ἀναχήμενος præsentis temporis sunt. Passiua ἀλάλημαι, ἀναχήμενος ἀόδιως. Nam Aeoles penultimam non corripiunt. Et inde participia ἀλαλήμενος, ἀναχήμενος præsentis temporis, sicut ἀδίζημι, δίζημαι, δίζημενος. Ἰλιάδος ε.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πλιθὺν δίζημενος, οὐδὲ χατίζωρ.
 Ex magno Etymologico.

Περὶ τοῦ ἀλαλύτημαι.

Ἀλαλύτης
 μαι. **A**λαλύτημαι etiam idem pati uidetur quod ἀλάλημαι. Nam alij præteritum perfectum esse uolunt, alij uero præsens. Est igitur ἄλω τὸ πλανῶ, hoc est, erro, unde ἀλώ, sicut ἀνώ, ἀνώω. à quo ἀλώωω, sicut ἀρύωω. & quemadmodum ab ὀρύωω fit ὀρυκτός, sic ab ἀλώωω fit ἀλυκτός. & sicut ab eo quod est ἄλκωτος uerbale nomen, fit ἄλκωτῶ, sic ab eo quod est ἀλυκτός fit ἀλυκτῶ, cuius præteritum perfectum est ἠλύτηκα. passiuum ἠλύτημαι. ἢ ἀήτιως ἀλαλύτημαι. ἢ προση τοῦ η. εἰς α. ἀλαλύτημαι. Alij uero qui præsentis temporis hoc esse uolunt, sic. Est uerbum ἀλυκτῶ, à quo ἀλύτημι, passiuum ἀλύτημαι ἀόδιως. Aeoles enim in huiusmodi uerbis producant passiuorum penultimam. ut ποίημι. νόημι, ποίημαι, νόημαι. ἢ καὶ ἀναδιπλασιασμοῦ ἀλαλύτημαι. Homerus enim multis huiusmodi uerbis Aeolicè utitur, & maximè ἀλαλήμενος ἢ ἀναχήμενος, ἢ συνημῆ ἀναχήμενος. Sic Methodius.

Περὶ τοῦ καῖθι, ἐπίση, δύνη, ἢ μίμνη.

καῖθι.
 ἐπίση.
 δύνη. **K**αῖθι, ἐπίση, & δύνη, secundæ personæ sunt præsentis temporis passiuæ uocis à uerbis in μι, παρὰ λόγον, hoc est, præter rationem, pro his quæ sunt καῖθισαι, ἐπίσαι, δύνασαι, quæ secundum communem regulam uerborum in

tum in μ . formatæ sunt à tertia persona singulari, τ . in σ . mutato. ut κἀθημαι, κἀθηται, κἀθησαι. ἐπίσασμαι, ἐπίσασται, ἐπίσασσαι. δύνασμαι, δύνασται, δύνασσαι. sicut τίθεμαι, τίθεται, τίθεσθε. à quibus subtracto σ . fiunt secundæ personæ ἔθει ἰωνικῶν. ut κἀθηται, ἐπίσασται, δύνασται. sicut δίζημαι, δίζησαι, δίζηται. Οδυσσ. γ. δίζηται.

Nóσος δίζηται μελίπιδεα φαίδιμ' ὀδυσσεύ.

Deinde penultima in ϵ . conuersa fit κἀθει, ἐπίσει, δύνει, ἢ κράσει τῷ ϵ . ἢ α . εἰς η . ac subscripto ι . κἀθη, ἐπίση, & δύνη dicimus, ad similitudinem secundæ personæ passiuæ uocis uerborum grauitonorum. ut τύπτομαι, τύπη. Eodem modo fit & μέμνη, secunda persona præteriti passiuæ. Est enim μέμνηται μνάσμαι μνάσμαι secundæ coniugationis circumflexorum. ὁ Παρσκι μέμνηται. tertia persona μέμνηται, à qua τ . in σ . fit secunda μέμνησαι κοινῶς. σ . uerò subtracto, fit μέμνηται ἰωνικῶς. deinde η . in ϵ . conuerso, ἢ κράσει τοῦ ϵ . ἢ α . εἰς η . ac subscripto ι . fit μέμνη. Οδυσσεύς ω.

Ἡ οὐ μέμνη ὅτε κἄισε καθήλυθον ὑμέτερον δῶ.

Περὶ τῷ ἴσα, ἢ ἴση.

ἴσα, ἢ ἴση. Ἰλιάδος ι.
Μείζονα δὲ κρητῆρα μενοειτίου νιέ καθίσα.
hoc est, statue. ἢ Ἰλιάδος φ.

ἴση δὲ μέγα κῆμα. πολλὸν δ' ὄρημαδὸν ὄρει.

Alij dicunt ἀποουπῆρ fieri imperatiuorum desinentium in θ . & augmentum sequi. ut ἴσαθι, ἢ ἀποουπῆ ἴσα, ἢ ἐυτάσει ἴση. Si breuis sit ἀποουπῆρ esse dicunt. Si uerò longa, per ἔκαστον, ab eo quod est ἴσάω, ὦ. ἴσαι, ἴσα: sicut ab eo quod est βοάω, ὦ, βοάει, βοά. ita φίλωρ ἢ τρέφωρ. Nos autem dicimus, non solum in uerbis desinentibus in ω . sed etiam in his quæ desinunt in μ . tertias præteritorum imperfectorum fieri secundas imperatiuorum. ut νόει, φίλει, βοά. sic & Attici, si non utantur terminatione in θ . utuntur tertijs personis præteritorum imperfectorum in imperatiuis. ut ἐτίθηρ, ἐτίθεις, ἐτίθη, τίθη. ἐπίμπληρ, ἐπίμπληεις, ἐπίμπλη, πίμπλη. sic ἴσηρ, ἴσης, ἴση, τὸ πρὸς αὐτιμὸρ ἴση. etiam hæc Dorica sunt. Dores enim dicunt ὄρα ὄρη, & πίμπλη πίμπλη. Hæc Herodianus.

ἴσα.
ἴση.

Vrbani sententia.

Attici.

Dores.

Περὶ τῶ τίθνημι, καὶ τίτλημι.

Τίθνημι. **Τ**Εθναίης ὡ ποροῖτ' ἢ κἀντανε βελλεροφόντηρ. Ἰλιάδος ζ. ἄν
 τί τῶ ἀποθάνεις. Est enim τεθναίης praesentis temporis,
 ab eo quod est τίθνημι, secundae coniugationis,
 πῶρ εἰς μι. cuius primitivum est τεθνάω, τεθνώ, per reduplica-
 tionem propriam quæ per ε. fit ἰωνικῶς, ab eo quod est θνάω,
 ὦ. eius participium τεθνάς τεθνάντος, unde τεθναίην. sicut ἰσάς
 ἰσάντος, ἰσαίην. quod autem praesentis temporis τίθναθι οὐ
 stendit, quia habet α. correptum. Ἰλιάδ. χ.
 Τέθναθι, κῆραδ' ἐγὼ τότε δίξομαι ὅπποτε κίρδι,
 Ζεύς ἐθέλι τελέσαι.

Si enim esset secundi aoristi, α. debuisset productum esse:
 quia imperatiuus in θι. desinens secundi aoristi natura pro-
 ductam habet penultimam. Nec me fugit esse, qui tra-

Imperatiui penult.
 diderint, τίθνημι, non τέθνημι esse thema huius quod est τεθ-
 ναίης. Sed hos potius sequor qui τίθνημι ponunt, etiam si

Τεθναίης. τεθναίης κατ' αἰξήσιρ πῆς τε συλλαβῆς inueniat penultima pro-
 ducta, quia ut illi uolunt erit preteriti perfecti temporis, ἀπαρ-
 βολή τῶ κ. καὶ τροπή τῶ κ. εἰς α. καὶ ἡράσει τῶ α. καὶ ε. εἰς α. produ-
 ctum. τεθνηκίνας, τεθναίνας, τεθναίνας. quod & si non nego, ita

Τεθναίης. huius uerbi, non alia tempora, & si τεθναίης eo modo in ue-
 niatur in infinitiuo preteriti temporis penultima producta,

Τεθνάνας. hoc non impediet quò minus etiam in praesenti sit τεθνάνας
 penultima correpta, à prima persona plurali secundum
 communem regulam μιν. in ναι. conuersa. τέθναμεν, τεθνά-
 ναι. siue à genitiuo participij, τεθνάς τεθνάντος τεθνάνας, καὶ δὴ
 ρικῶς τεθνάμεναι. Ἰλιάδος ω.

Εἰδέμεσι δῖσα τεθνάμεναι παρὰ κηυσίρ ἀχαιῶν.

Χαλκοχτόνων βοῦλομαι.

Et τίθνημι hoc modo fiat ab eo quod est θνάω θνώ, per redup-
 plicationem quæ per ε. fit, sicut ἔσημι. tamen hæc differen-
 tia est inter has reduplicaciones, quia altera est propria, si-
 cut ex his quæ de reduplicacione antea sunt dicta, facile est
 cuius cognoscere. Idem arbitror tenendum esse de eo

Τίτλημι. quod est τίτλημι. à quo τίτλαθι τίκνον ἔμωρ. Ἰλιάδ. ε.
 & τίτλαιην. Ἰλιάδος ι.

Οὐδ'

Οὐδ' ἄρ' ἔμοιγε τετλαῖν κύνεος περὶ ὧν εἰς ὄψα ἰδέσθαι.

Et tetlānai, & tetlāmenai. unde tetlāmer' iōniōs. Οδυσ. γ.

Νῦν χεῖ τετλάμεν' ἔμπης.

Quod absq̄ reduplicatione etiam inflectere licet. ut τλήμι,

τλήης, τλήσι. Μέλων τλήσω. Ἀόριστος δεύτερος.

Ἐτλην, ἔτλης, ἔτλη. Πληθυντικά. ἔτλημεν, ἔτλητε.

Τὸ προσωπίκόν τλήθι. Ἡ μετοχή.

Ὁ Τλάς, τῷ τλάντος. Τὸ εὐκτικόν.

Τλάιην, τλάιης, τλάιῃ. Ἰλιάδος δ.

Τλάιης κίην μενελάω ἐπ' προέμεντα χύρ' ἴορ.

Περὶ τῷ ἰσαίην, ἢ ἀφ' ἰσαίην.

Libuit quærerere, quæ sit positio huius uerbi ἰσαίην: sed ἰσαίην.

à nemine traditū hoc adhuc potui inuenire: licet Eustathius. Eustathius.
stathius dixerit super illud Homeri. Οδυσεύας ψ.

Οὐ μὲν ἢ ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληῖσι θυμῷ

Ἀνδρὸς ἀφ' ἰσαίην. ὅς οἱ πολλὰ καὶ ἀμογήσας ἔλθοι.

Τὸ δὲ ἀφ' ἰσαίην καινότερον ἰσχυμάτισαι, ἢ ἔστι μὲν κοινόν, ἢ σύνθε-

θις αὐτ' αὐτῷ τὸ ἀποσαίην. Τὸ μὲν τοῖ ἀφ' ἰσαίην φίλτερον δμῶς

διαποιετικότερον. hoc est, ἀφ' ἰσαίην αὐτ' nouè formatum est,

& nempe cōmune ac consuetū est pro ipso poni ἀποσαίην.

ἀφ' ἰσαίην tamen ab Homero magis amatū, tanquàm μα- ἀφ' ἰσαίην.

gis poëticum. Verum ex his non intelligo quod esse ue-

lit thema huius uerbi, ἰσημι, an aliud. Non enim uideo ἰσημι

thema ipsius esse posse. Nam siue uellemus dicere ἰσαίην

esse præsentis temporis optatiui modi huius quod est ἰση-

μι, non ἰσαίην faceret, sed ἰσαίην, ἀπὸ τῷ ἰσάς, ἰσάντος, per re-

duplicationem quæ fit per i. qualis reduplicatio est in præ-

sentis indicatiui. Siue esse à secundo aoristo indicatiui eius-

dem uerbi ἰσημι, uidelicet ἰσην, incrementū caderet, & σαίην

faceret, ἀπὸ τῷ σάς, σάντος, non ἰσαίην. Sed hoc & alia con-

syderanti, nullū uisum est rationabilius thema quàm ἰσημι.

licet hoc forsitan in præsentis non sit in usu. Sed multa alia

etiam inueniuntur: nec solum in uerbis, sed etiam in alijs

partibus orationis: quorum positiones aut principia uel

simplicia non sunt in usu. Nec reduplicatio quæ facta sit

per i. noua haberi potest, quum in tam multis uerbis eam

inuenimus. ut τμῶ, τίττω. φνῶ, πείφνω. ἔω, ἔέω, ἔδω. unde ἔημι,

Υ ; ἔημαί,

Urbani opinio.

Partes orationis inusitata.

ἔμαι, ἦμαι, τλήμι, τέτλημι, θύμι, τίθημι, & alijs: quum præsertim prima syllaba adspiratur, ut eius compositum declarat quod est ἀφισαίνω, quod non fieret si ἔσαιω esset secundum aoristi, & maxime quia ε. incrementum caderet. Nec solum ἔσαιω placet esse ab eo quod est ἔσημι, sed etiam ἔσαιω primam personam pluralem præsentis temporis modi indicatiui. Οδυσσεύας λ.

Ἔσαιμεν ἀχνομένοι βαλερόν κατὰ δαυρυχίοντες.

Et ἔσαιτε. Ιλιάδος δ.

Τύπη καταπήδωντες ἀφίσαιτε, μίμνυτε δ' ἄλλως.

ἔσαισι. Et ἔσαισι. Ιλιάδος μ.

Συλόποες γδ' ἐν αὐτῇ ἐξέειπ ἔσαισι.

Et Ιλιάδος ι.

Νῆες δ' ἐτοίχον θάλασσης ἔσαισι.

ἀντι τῷ ἔσανται.

Et ἔσαισαν tertiam pluralem præteriti imperfecti. Ιλιάδος δ.

Τρώων δ' ἰπποδάμορ, καὶ ἀχαιοῶν, οἱ δὲ μένοντες ἔσαισαν.

Vnde ἀφίσαισαν. Etiam in modo imperatiui ἔσαιθι, & ἔσαιτε.

ἔφισάμεν.

Ιλιάδ. ν. Μυητοὶ νῦν τρώων ἰμάς ἔσαιτε δῖοι ἀχαιοί.

In infinitiui quoque ἔσαναι, καὶ ἔφισάναι, καὶ ἔφισάμεναι, καὶ ἔφισάμεναι ἰωνικῶς. Οδυσσεύας α.

Ἔανον δὲ θὰ θύευσιν ἔφισάμεν, ἐγγυθὶ δὲ σάς.

Vbi quidem adparet, Imperatiui & Infinitiui præsentis & præteriti imperfecti temporis esse: quum præsertim penultima in his correpta sit, secundum regularum præceptionem & secundum analogiam fiant, nec ad eorum formationem multis mutationibus sit opus: sicut si hoc secundum nonnullos alios uellemus accipere præteriti perfecti esse temporis, per metaplasmos & syncopas, & huiusmodi figuras alias super alias. Qui quantumlibet hoc ostendere conentur, non poterunt quin ἔσαιω præsentis sit temporis: quum non possit aliqua ratione à præterito perfecto deduci, cuius thema ἔσημι esse fateri opus est, à quo omnia supradicta regulariter deducuntur. Vnum tandem inuenimus exemplum περὶ τῷ ἔσημι θέματος, quod huic nostræ ad stipulatur opinioni: & id quidem apud Theodoritum grammaticum ἐν τῷ περὶ πνευμάτων, qui inter alias dictiones adspiratas ab e. incipientis, hanc quoque inseruit, sic inquit: ἔσημι δαυρυχίονται, καὶ κληνύματα αὐτῷ. hoc est, ἔσημι adspiratur, & declinata eius. id

Conclusio.

Theodoritus.

ἔσημι. ταί, καὶ κληνύματα αὐτῷ. hoc est, ἔσημι adspiratur, & declinata eius. id

ius. id est, & quæ per motum siue declinationem ab eo deducuntur, ut sunt exempla quæ supra posuimus.

Hoc licet curiosum forsitan aliquibus uideatur, tamen mihi libuit huic loco inserere, quò apud Homerum usum horum uerborum tam frequentem reperiamus.

ΠΕΡΙ ΡΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΧΡΙ
ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ ΚΛΙΝΟΜΕΝΩΝ.

Verba in βω, desinentia grauitona, & quæ hæc Verba in βω. bent. e. in penultima, siue solum, siue cum aliis, qua immutabili, futuro carent, & usq; ad præteritum imperfectum solum uariantur. ut εἶμω, εἶμεθα. Etiam in σω. desinentia, ut γίνομαι.

Excepiuntur ἀλύσω, & θνήσκω, quod ἀλύξω, & θνήξω habent. Διδάξω uerò ἀπὸ τοῦ διδάχω, non autem ἀπὸ τοῦ διδάσκω. unde διδάχῃ.

Etiam in αω. grauitona. λομβάσω. λανθάνω. μανθάνω. ἀναείνω.

Etiam in εω. διὰ τῆς εἰ. θιφθόχου. φαίνομαι. εἰρήνισμαι.

Etiam in αω. à præsentī, siue à futuro deriuata. θέω, βρω. αἰώω.

Excipitur κτείνω. Quæ enim horū à præsentī deducuntur præteritum imperfectū habent. ut τέλειω, τελεῖω, ἐτελείομαι.

Μίσος Παρατατικός. ἐτελείομαι, ἐτελείου, ἐτελείτο. Ἰλιάδος α. Διὸς δ' ἐτελείτο βουλή. Quæ uerò à futuro, hoc etiam tempore carent. ut βρώσω, βρωσείω. Excipitur ὄψείω, ἀπὸ τοῦ ὄψω, quod ὄψασθαι facit.

In αθω. quoq; desinentia, & in εθω. & in υθω. ut κιάθω, κιάεθα. αθω. υθω. θω. τελέθω, ἐτελέθω. μινύθω, ἐμινύθω. Etiam cum implicatione consonantis. ut ἄχθω, ἐρέχθω.

Verba etiam quintæ coniugationis, habentia primam syllabam ex reduplicatione, in liquidam desinentem. ut μαρμαίρω. ναρκαιέω. παμφαίνω. Similiter in ω. desinentia, & quæ ante ω. per implicationem duas habent consonantes, quarum altera sit liquida. ut μέμβλω. ὄφλω. ἔχρω. δάνω.

Etiam in ω. purum, u. diphthon. antecedente. ut ἐπνίω. υιω. ἄρνίω.

Etiam in υω. super duas syllabas habentia, deriuata in υω. ut τήνημι, ἀληνίω, ὄληνμι.

Attica quoq; grauitona à circumflexis facta. ut ἀλέξω, ἔψω.

Etiam

DE VERBIS ANOMALIS

α. Etiam Aeolica διὰ τῶν δύο α. ut ὄαα, ἀπὸ τῷ ὀπῶ. πῶαα, ἀπὸ τῷ πῶπῶ. κορύαα, ἀπὸ τῷ κορύπῶ. Λεύσω tamen ἀπὸ τοῦ βλίπω, siue βλίπῶ. ὄθερ ἀποβλεπῶ. Λεύσω habet futurum δι' ἐνός σ. quod reducitur ad praesens, secundum aliquos. Vnde de illud Homeri *Ἰλιάδος α.*

Λεύσεται γῆ τό γε πάντες ὄ, μοιγέρας ἔρχεται ἄλλι.

ἀντὶ τ' ὄρατε. hoc est, uidetis. Idcirco simplici σ. scribi uolunt.

Etiam quæ à futuro deducuntur grauitona. ut ὄρω, ἄξω.

λδω. νδω. Etiam in δω. habentia ante δ. aut λ. aut ν. ut ἄλδω. μείλδω. σπένδω. κυλίνδω.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΝΟΜΑΛΩΜ ΡΗΜΑΤΩΝ. ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

- Duco.** Γω. Μέλλων ἄξω. Παρανείμενος ἦχα, ἢ ἄπῆκῶς ἀγῶχα. Ἀόριστος δεύτερος. ἦγορ, ἢ ἀπῆκῶς ἦγαορ.
- Miror.** Ἄγαμαι, cuius actiuum est ἄγμι ἄχρησον. ἀπὸ τῷ ἀγῶ. Μέλλων ἀγάσομαι, ἀπὸ τῷ ἀγάξω. Ἀόριστος πρῶτος. ἦγάοιρ. Μίσος ἀόριστος πρῶτος, ἦγασάμιρ.
- Frango.** Ἄγνμι. Μέλλων ἄξω, ἀπὸ τῷ ἀγῶ. Παρανείμενος ἦχα. ἢ Μίσος παρανείμενος ἦχα, ἄχρησα. ὄθερ ἔαγα ἀπῆκῶς. Ἀόριστος πρῶτος ἦξα, ἢ ἔαξα. ὄθερ κεθάξα.
- Capio.** Αἶρω. Μέλλων ἀρήσω. Ἀόριστος δεύτερος. εἶλορ, ἀπὸ τοῦ εἶλω ἀχρήσον.
- Eligo.** Αἶροῦμαι. Μέλλων ἀρήσομαι. Παρανείμενος ἦρημαι. Ἀόριστος πρῶτος ἦρήμιρ. Μίσος ἀόριστος δεύτερος. εἶλόμιρ, ἀπὸ τῷ εἶλομαι ἀχρήσον.
- Sentio.** Αἰθάνομαι. Μέλλων αἰθάνομαι. Παρανείμενος ἦθῆμαι. Μίσος ἀόρις. δεύτερος ἦθόμιρ, ἀπὸ τῷ αἰθάνομαι, αἰθούμαι ἀχρήσει.
- Auxilior.** Ἀλέξω. Μέλλων ἀλεξίσω, ἀπὸ τῷ ἀλεξέω, ἀλεξῶ, ἀχρήσον.
- Capior.** Ἀλίσσομαι. Μέλλων ἀλώσομαι, ἀπὸ τῷ ἀλώω, ἀλῶ. Ἀόριστος δεύτερος. ἦλωρ, ἦλως, ἦλω. ἢ ἔαλωρ ἀπῆκῶς, ἀπὸ τῷ ἔλαμι ἀχρήσον. Ημετοχῆ. ὁ ἀλούς, τῷ ἀλόντος.
- Pecco.** Ἀμαρτάνω. Παρατατικός ἡμαρτανορ. Μέλλων ἄμαρτίσω, ἀπὸ τῷ ἀμαρτία, ἀμαρτῶ. Παρανείμενος ἡμαρτίκα. Ἀόριστος δεύτερος ἡμαρτορ.

Ἀμφίπυμι

Ἀμφιέννυμι. Μέλλωρ ἀμφιέσω. Παρακείμενος παθητικός, Induo.
ἠμφιέσμαι.

Ἀνοίγω. Μέλλ. ἀνοίξω. Ἀόρ. α. ἀνέφξα ἀτήνωσ. Aperio.

Ἀναγινώσκω. Παρατ. ἀνεγίνωσκον. Ἀόρ. α. ἀνέγνωσ. Lego.
κα, ἀπὸ τῷ ἀναγνώ, ἀναγνώ, ἀνάγνωμι, ἀχρήσου.

Ἀπεχθάνομαι. Μέλλ. ἀπεχθίσομαι. Παρακ. ἀπήχθημαι. Μίς Odi.

σοσ ἄορ. β. ἀπηχθόμην, ἀπὸ τῷ ἀπεχθίομαι, οὔμαι, ἀχρήσου. Perdo.

Ἀπολείω, λῶ ἢ ἀπολλύω. ἢ ἀπόλλυμι. Μέλλ. ἀπολῶ, ἀπὸ τῷ ἀπόλλω, ἢ ἀπολλείω. Παρακ. ἀπόλλευσ. ἢ ἀτήνωσ ἀπολώλευσ.

Καὶ μέσος Παρακ. ἀτήνωσ ἀπόλλωλα. Placeo.

Ἀρίστω. Μέλλωρ ἀρίσω, ἀπὸ τῷ ἀρίω, ἀχρήσου. Ageo.

Ἀυξάνω, ἢ αὐξῶ. Μέλλ. ἀυξήσω, tanquam ab antiquo themate ἀυξείω, ἀυξῶ. Ἀόρ. α. ἠύξισα.

Ἀπόχευ. Μέλλ. ἀποχεύω. Ἀόρ. α. ἀπέχευσε, ἀπὸ τῷ Sufficit.
ἀποχεύω παλαιού.

Ἀχθόμαι. Μέλλωρ ἄχθίσομαι, ἀπὸ τῷ ἄχθίομαι ἀχρήσου. Tristor.

Ἀόρισος πρῶτος ἄχθιδι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαίω. Μέλλ. βήσομαι, ἀπὸ τῷ βάω, ῶ, ἀχρήσου. Ἀόρις Vado.
σοσ β. ἔβην, ἀπὸ τῷ βῆμι.

Βάλλω. Μέλλ. βαλῶ. Παρακ. βίβαλνα ἀχρήσου, ὡσερ Mitto.

ἀπὸ τῷ ψάλλω. Μέλλ. ψαλῶ, ἔψαλνα. ὅθεν κατὰ μετάθεσιν, ἢ τροπῇ τῷ α. εἰς η. βέβληνα. ἢ ἀπὸ τῷ βλῶ, βλήσω, βέβληνα.

Ἀόρισος δεύτερος ἔβαλον.

Βλασάνω. Μέλλωρ βλασήσω, ἀπὸ τοῦ βλασείω, ῶ, ἀχρήσου. Germino.

Ἀόρισος δεύτερος ἔβλασον.

Βιώω, ῶ. Μέλλ. βιώσω. Ἀόρ. β. ἔβιον, ἀπὸ τοῦ βίωμι Viuo.

ἀχρήσου. Ἡ μετοχή δ βιούσ, τῷ βιόντος.

Βουλόμαι. Μέλλ. βουλήσομαι. Παρακ. βεβούλημαι, ἀπὸ Volo, uis.

τῷ βουλήομαι ἀχρήσου.

Βρώσκω. Μέλλωρ βρώσω, ἀπὸ τῷ βρώω ἀχρήσου. Comedo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γαμῶ, ῶ. Μέλλωρ γαμήσω. Ἀόρ. α. ἔγμη ἀπὸ τῷ γάμω Duceo uxos
μα βαρυτόνου ἀχρήσου. rem.

Γηράσκω. Μέλλ. γηράσω, ἀπὸ τῷ γηράω, γηρῶ, ἀχρήσου. Senesco.

Γίνομαι, ἢ γίγνομαι. Μέλλ. γενήσομαι. Παρακ. γεγέννημαι. Fio, sum.

Z Μίσος

DE VERBIS ANOMALIS.

- Μίσος Αόρ. α. ἔγνωσάμην. Μίσος Αόρ. β. ἔγνωμην, ἀπὸ τῷ γίνεσθαι, ὦμαι ἀχρήσου. Μίσος παρακ. γίνομαι, ἀπὸ τῷ γίνεσθαι ἀχρήσου.
 Cognosco. Γινώσκω, ὄθιρ ἀναγινώσκω, ἢ καὶ γινώσκω. Μίλλ. γινώσκωμαι, ἀπὸ τῷ γινώσθαι. Αόριστος β. ἔγνω, ἔγνωσ, ἔγνω. Η μετοχή ὁ γινούς, τῷ γινόντος, ἀπὸ τῷ γινώμι ἀχρήσου.
 Gigno. Γείνομαι. Μίλλ. γινοῦμαι. Μίσος Αόρ. α. ἔγνασάμην.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

- Scio. Δαίω. Ο Παρακ. παθητικὸς δίδασμαι, ἀπὸ τῷ δαίω, ἢ δειδάσμαι. Αόρ. β. ἰδάην, ἀπὸ τῷ δαίω, δαῶ, ἀχρήσου.
 Mordeo. Δάνω. Μίλλ. δήξω. Αόρ. β. ἰδανον, ἀπὸ τῷ δάνω ἀχρήσου.
 Ligo. Δέω, τὸ δεσμῶ. Μίλλων δήσω. Παρακ. παθητικὸς δειδέμαι. Αόριστος α. ἐδέθημ.
 Rogo. Δέομαι, τὸ παρακαλῶ, ἢ τὸ χεῖν. Μίλλων δεύσομαι. Αόρ. α. ἐδέηον, ἀπὸ τῷ δέω, ὦ, ἀχρήσου.
 Timeo. Δείδω. Μίλλ. δείσω. Παρακ. δειδεῖν, ἢ ἰωνικῶς δεῖν διὰ τὸ ἰμόνον. Μίσος παρακ. δεῖν διὰ τῆς οἰ. διφθόγγου. δεῖν διὰ τamen esse debuerat διὰ τοῦ δ. cum sit χαραυτηρισμὸν praesentis temporis & praeteriti medij, sed propter alternationem trium δδδ. servatum est η. quod est χαραυτηρισμὸν praeteriti actiui.
 Aufugio. Διδράσσω fugio, ὄθιρ ἀποδιδράσσω ἢ διαδιδράσσω. ὁ Μίλλ. διδράσσω, ἀπὸ τῷ διδράω. Αόρ. α. διέδραμ, ἢ ἀπέδραμ. ἴσως ἀπὸ τῷ ἀποδρέμι ἐπὶ πρώτου προσώπου τῶν ἰνιῶν. ὡς φησι Θωμάς ὁ μάγιστρος, ἢ ὅτι τρίτου τῶν πληθυντικῶν, ὦ ἢ Σοφοκλῆς ἐχρήσατο ἐν αἰάντι. ἀλλ' ὅτι γὰρ διὰ τὸ σὺρ ἔμμι ἀπέδραμ πατρῴου φάνης. δεῦρο δ' ἄρ οὐκ ἀπέδραμ. Η μετοχή, ὁ ἀποδράς. Οδυσσ. π. νῦρ δ' αὐ θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν νηὸς ἀποδράς.
 Doceo. Διδάσσω. Παρακ. ἐδίδασκον, ἢ πλῆρον οὐ. Μίλλ. διδάξω, ἀπὸ τῷ διδάχω. Αόρ. α. ἐδίδαξα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

- Scio. Εἶδω ἀχρήσον. Μίλλ. εἶσομαι, ἢ εἶδήσω ἀπὸ τῷ εἶδῶ, ὦ, ἀχρήσου. ὁ μίσος Παρακ. εἶδα, ἐν τῷ εἶδω. ὁ Υπερυντ. ἤδειμ. Η μετοχή ὁ εἶδῶς διὰ τῆς εἰ. διφθόγγου. idcirco quidam uolunt hoc participium esse praeteriti medij à uerbo εἶδῶ, ὦ. ὁ Μίλλ. εἶδήσω. Παρακ. εἶδαι. μίσος εἶδα, εἶδας, εἶδ' ἀχρήσου. Μίσος

σα. Μέσος ὑπερουντ. ἤδερ, ε. in η. in priori diphthongo conuerso, ac ι. subscripto ἀπηνῶς. τὸ ἀπαρέμφατορ εἰδῖναι. Ημετοχή ὁ εἰδῶς. τῷ εἰδῶτος. Eustathio tamen placet ut ab acci uo præterito, hoc est εἰδνικα, huiusmodi participium per syn copam deducatur. ut εἰδνικῶς εἰδνικῶτος, εἰδῶς εἰδῶτος. τὸ ἀπαρέμφατορ εἰδνικῖναι. ἢ σύνμοπῃ εἰδῖναι.

Ἐρχομαι. Μέλλ. ἐλεύσομαι. Ἀόρ. β. ἤλυθον, ἢ ἦλθον, Venio.
ἀπὸ τῷ ἐλεύθω.

Ἐυρίσκω. Μέλλ. εὔρωσω. Ἀόρ. β. εὔρεσθ. Παρακ. παρ. Inuenio.
βυτικῶς εὔρημαι. Ἀόρ. α. εὔρέθηρ, ἀπὸ τῷ εὔρέω εὔρω ἀρχήσου.

Ἐΐχω. Μέλλ. εἴξω, ὅπερ δασύνεται. Παρακ. ἴσχηκα. Ἀόρ. β. ἴσχορ, ἀπὸ τῷ σχίω ὦ, ἀρχήσου. Habeo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Iungo.

Cingo.

Ζευνύω, ἢ ζεύνυμι. Μέλλ. ζεύξω, ἀπὸ τῷ ζεύω.

Ζωννύω, ἢ ζώννυμι. Μέλλωρ. ζώσω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θάπρω. Μέλλ. θάψω. Ἀόρ. α. ἔθαψα Ἀόρ. β. παθ. ἔτάφηρ. Sepelio.
Θέλω. μέλλ. θελίσω. Ἀορισος α. ἐθέλησα, ἀπὸ τῷ θελίω Volo, uis.
θελῶ, ἀρχήσου.

Θνήσκω. μέλλ. β. θανούμαι. Ἀόρ. β. ἔθανον, ἀπὸ τῷ θέι Morior.

νω. Παρακ. τίθηκα, ἀπὸ τῷ θνῶ θνήσω, ἀρχήσου. ἢ ἀποβολῇ τῷ η. ἢ τροπῇ τῷ η. εἰς α. ἰωνικῶς τίθηα. ὡς βίβηκα βίβακα. τὸ προσακτινὸρ τίθηαθι. τὸ εὐκτινὸρ τίθηαίηρ. τὸ ἀπαρέμφατορ τίθηά ναι. Η μετοχή τίθηάς, τίθηάντος, ἀπὸ τῷ τίθημι, quod fit ἀπὸ τοῦ τίθηάω τίθηῶ ἀρχήσου, τίθηειῶς uerò præteriti temporis ἀπὸ τῷ τίθηεια. unde τίθηειῶς, abiecto ι. à quo τίθηικός, ε. in τίθηεια.

η. conuerso. quorum τίθηειῶς commune est, alia uerò ποῆtica. At τίθηεια ἀπὸ τῷ τίθηειησ βωιωτικῶς sicut τίθηεια, cuius thema est τίθημι primæ coniugationis uerborum in μι. τίθημι.

Est enim θένω τὸ κῆπω. ὁ μέλλ. θενῶ. ὁ μέλλ. β. θανῶ, sicut ἀπὸ τῷ σπείρω, σπερῶ, σπαρῶ. A primo igitur futuro κατὰ μετάθεσιν τῷ υ. fit θνείω, θνῶ. ἢ ἀναδιπλασιασμῶ τίθηῶ. Vnde τίθημι primæ coniugationis πῶρ εἰς μι. μέλλ. θνήσω. Παρακ. τίθηεια, διὰ τῆς ε. διφθόγγου βωιωτικῶς. A secundo uerò futuro θανῶ, κατὰ μετάθεσιν fit θνάω θνῶ, ἢ τεθνῶ. Vnde τίθημι secundæ coniugationis, ut supra dictum est.

DE VERBIS ANOMALIS.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

- Peruenio. Γινοῦμαι. unde ἀφινούμαι. Μέλλ. ἴξομαι. Μίσος ἀόρ.
β. ἰνούμην. unde ἀφινούμην, ἀπὸ τοῦ ἴνομαι ἀχρήσιον.
Volo, as. Ἰΐσσομαι. unde ἀφίπσομαι. ὁ Μέλλ. πήσομαι. Αόρ. ἰσός. β.
ἴπην, ἀπὸ τοῦ ἴπηναι ἀχρήσιον.
Placo. Ἰλάσσομαι. Μέλλ. ἰλάσσομαι, ἀπὸ τοῦ ἰλάω ἀχρήσιον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

- Incendo. Καίω. Μέλλ. καύσω. Αόρ. β. παθητικός ἐκαίην.
Sedeo. Καθίζομαι. Μίσος μέλλω β. καθεδούμαι.
Sedeo. Κάθημαι. Μέλλω καθίσομαι.
Clango. Κλάζω. Μέλλ. κλάξω, ἀπὸ τοῦ κλάζω ἀχρήσιον. ὁ μίσος
Παραειμέντος κέκληγα.
Subuerto. Καταρτίω, καταρτῶ. Αόρ. β. κατέλιπον, ἀπὸ τοῦ κατέλεω.
Dormio. Καταδραβάνω. Μέλλ. καταδραβήσομαι. Αόρ. β. κατέ-
δραβον, ἀπὸ τοῦ καταδραβῶ καταδραβῶ, ἀχρήσιον.
Miscuo. Κεραυνύω, κη κεράννυμι. Μέλλ. κερᾶσω. Παρακ. κενί-
ραμαι κη συριστή κερᾶμαι.
Saturo. Κορευνύω, κη κορέννυμι. Μέλλ. κορέσω, ἀπὸ τοῦ κορέω ὠ. ἀχρήσιον.
Abfcondo. Κρυπῶ. Μέλλ. κρύψω. Αόρ. β. παθ. ἐκρύβην, ἀπὸ τοῦ κρύβω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

- Sortior. Λαγχάνω. Μέλλ. λήξω. Παρακ. ἐλίχηα. Αόρ. β. ἔλα-
χον, ἀπὸ τοῦ λήχω ἀχρήσιον.
Capio. Λαμβάνω. Μέλλ. λήψομαι. Παρακ. ἐλίψα. Αόρ. β.
ἔλαβον ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήσιον.
Lateo. Λαυθάνω. Μέλλ. λήσω. μίσος Παραειμέντος κέκληγα.
Αόρ. ἰσός β. ἔλαβον ἀπὸ τοῦ λήβω ἀχρήσιον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

- Disco. Μανθάνω. Μέλλ. μαθήσομαι, ἀπὸ τοῦ μαθῶ, ὠ. Παρακ. με-
μάθηα. Αόρ. α. ἐμάθησα ἀχρησος. Αόρ. β. ἐμαθον. Si-
cut ἀπὸ τοῦ δουπέω, ὠ. ἐδούπησα, ἐδουπον. siue ἀπὸ τῆς μήθη ἀχρησος.
Pugno. Μάχομαι. Μέλλ. μαχοῦμαι, κη μαχέσομαι, ἀπὸ τοῦ μαχόμαι.
οῦμαι, ἀχρήσιον.
Curo. Μέλομαι, τὸ φροντίζω curo. Μέλλ. μελήσω, ἀπὸ τοῦ μελέω
ὠ, ἀχρήσιον. μίσος Παρακ. μέμηλα ποιητικῶς.
Manco. Μένω. Μέλλ. μενῶ. Παρ. μεμίνυγα, ἀπὸ τῆς μενέω, ὠ. Αόρ. α. ἐμένα.
Μηνύω,

Μιζνύω, ἢ Μιζνυμι. Μέλλωρ μίξω. Αόρισος δεύτερος παθητικός. ἔμιζην, ἀπὸ τοῦ μίξω ἀχρήσους. Miscro.
Μορζνύω. Μέλλωρ μόρξω. Abstergo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Οίχομαι. Μέλλωρ οίχίσσομαι, ἀπὸ τοῦ οίχομαι, οίχομαι, ἀχρή Abco.
Αόρισος δεύτερος. ὤχονμην.
Οίομαι, ἢ συζιοπέομαι. Παρατατικός. ὤμην. Puto.
Μέλλωρ. οίοσσομαι, ἀπὸ τοῦ οίομαι, οιοῦμαι, ἀχρήσους.
Αόρισος δεύτερος. ὤνθην.
Οφείλω. Μέλλωρ. ὀφλήσω, ἀπὸ τοῦ ὀφείλω, ὀφείλω, ἀχρή Debeo.
Αόρισος. ἢ ὀφλη, ὀφλήσω, κατὰ συζιοπήν. Παρακείμενος. ὀφληκα.
Αόρισος πρώτος. ὀφλησα. Αόρισος δεύτερος. ὄφλον.
Ομνύω, ἢ ὀμνυμι. Μέλλωρ ὀμόσω, ἀπὸ τοῦ ὀμῶ, ὀμῶ. Iuro.
Παρακείμενος ἀπίκός. ὀμώμοκα.
Ομόρζνυμι. Μέλλωρ. ὀμόρξω. Abstergo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Πάσχω. Μέλλωρ, πείσομαι. ὅπερ ἀντί τοῦ πάθω, ἢ ἀντί τοῦ παθίσσομαι λαμβάνεται. hoc est, patiar, siue parebo, siue credam. ἀπὸ τοῦ πείσομαι. Potest et ἀπὸ τοῦ πῆθω inusitato deduci. ὁ Μέλλωρ πῆσω. ἢ Μείσος μέλλωρ πῆσομαι. ἢ τροπή τοῦ κ. εἰς ε. δ' ἰφθογγῶν πείσομαι. Αόρισος δεύτερος. ἔπαθον, ἀπὸ τοῦ πῆθω. Μείσος παρακείμενος. πῆπονθα, ἀπὸ τοῦ πονέω, πονῶ, πονήσω, πῆπονθηκα. Μείσος πῆπονθα, ἢ πλεονασμῶ τοῦ θ. πῆπονθα. Laboro.
Πίπτω. Μέλλωρ πείσομαι, ἀπὸ τοῦ πείτω, ἀχρήσους. ὁ Μέλλωρ. πείσω, ἢ δωριθῶς πείσῶ. ὁ Μείσος πείσομαι. Παρακείμενος. πῆπιθκα, ἀπὸ τοῦ πτώ, πτῶ. Αόρισος πρώτος. ἔπιπθκα, ἀπὸ τοῦ πείσῶ, πείσῶ, ἀχρήσους. Αόρισος δεύτερος. ἔπιπεσον, ὡς ἔδουπιθκα, ἔδουπορον.
Πετανύω, ἢ πετάνυμι. Μέλλωρ. πέτάσω, ἀπὸ τοῦ πετάω, πετῶ. Extendo.
Πιζνύω, ἢ πῆζνυμι. Μέλλωρ. πῆξω. Μείσος παρακείμενος. πῆπιθκα. Αόρισος δεύτερος παθητικός. ἔπαζην, ἀπὸ τοῦ πῆξω ἀχρήσους. Figo.
Πίνω. Μέλλωρ πῶσω. Παρακείμενος πῆπιθκα, ἀπὸ τοῦ πῶω, πῶ. Αόρισος δεύτερος. ἔπιον, ἀπὸ τοῦ πῶω. Interrogō.
Πινθάνομαι. Μέλλωρ πείσομαι. Παρακείμενος πῆπιθκα. Μείσος ἀόρισος δεύτερος. ἔπιθθονμην, ἀπὸ τοῦ πείθωμαι.
Z 3 Πράττω.

DE VERBIS ANOMALIS.

Vendo. Πράττω, τὸ πωλῶ. Μέλλω φράσω. Παρανείμενος πῆραπα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

- Fluo. Ρέω. Μέλλω ρεύσω, κήρηνσω. Παρανείμενος ἐρέυνηα.
 Αόριστος δεύτερος ἐρένην, ἀπὸ τοῦ ρένω, ῥένω, ἀχρήσου.
- Rumpo. Ρήνυω, κήρηννυμι. Μέλλω ρήξω. Αόριστος δεύτερος πα
 θητικὸς ἐρήρανην, ἀπὸ τοῦ ῥήνω ἀχρήσου.
- Roboro. Ρῶννυω, κήρῶννυμι. Μέλλω ρῶσω, ἀπὸ τοῦ ῥῶω. Παρα
 νείμενος ἐρῶμαι. Υπερσυντέλικος ἐρῶμην, ἐρῶσο, ἐρῶτο.
 Τὸ πρὸς αὐτιμόν. ἐρῶσο, ἐρῶσθαι. Τὸ ἀπαρέμφατον ἐρῶσθαι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

- Extinguo. Σβενύω, κήσβέννυμι. Μέλλω σβίσω, κήσβήσομαι, ἀπὸ τοῦ
 σβίω. Αόριστος δεύτερος ἴσβην, ἀπὸ τοῦ σβῆμι, ἀχρήσου.
- Concito. Σύομαι. Αόριστος πρῶτος ἰσύθην. Αόριστος πρῶτος ἐνεῖ
 ρητικὸς, ἴσεια.
- Sterno. Στρωνύω, κήσρῶννυμι. Μέλλω σρῶσω, ἀπὸ τοῦ σρῶω, ἀχρήσου.
- Idem. Στορενύω, κήσορέννυμι. Μέλλω σορέσω, ἀπὸ τοῦ σορέω,
 σορῶ, ἀχρήσου.
- Libo. Σπένδω. Μέλλω σπέσω, ἀπὸ τοῦ σπέδω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

- Extendo. Τανύω, & τάνω. Μέλλω τάσω.
- Seco. Τίνω. Μέλλω τμήξω, ἀπὸ τοῦ τμήω, ἀχρήσου. Αόριστος
 δεύτερος, ἴταμον.
- Vulnero. Τιτρώσκω. Μέλλω τρώσω, ἀπὸ τοῦ τρώω, ἀχρήσου.
- Curro. Τρέχω. Μέλλω θρέξω. Παρανείμενος δεδράμνηα,
 ἀπὸ τοῦ δραμῆω, δραμῶ, ἀχρήσου. Αόριστος δεύτερος, ἴδραμον, ἀ
 πὸ τοῦ δρέμω, ἢ ἀπὸ τοῦ δραμῆω, δραμῶ. ὅθεν ὁ Μέλλωρ δεύτερος δρα
 μῶ, ἀχρήσου. ὁ Μίσιος μέλλωρ, δραμούμαι.
- Sum. Τυχάνω. Μέλλω τεύξομαι, ἀπὸ τοῦ τεύχω. Παρανείμενος.
 τίτυχα, ἀπὸ τοῦ τυχῆω, τυχῶ, ἀχρήσου. Αόριστος δεύτερος ἴτυ
 χον, ἀπὸ τοῦ τεύχω ἀχρήσου ἐν τῷ πειζῶ λόγῳ.
- Comedo. Τρώω. Μέλλω φαγούμαι. Αόριστος δεύτερος ἴφαγον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

- Promitto. Υπισχνούμαι. Μέλλω ὑποσχίσομαι, ἢ ὑποσύσομαι, ἀπὸ τοῦ
 ὑψίσταμι. ὅθεν ὑπίσθην αόριστος β. Παρανείμενος ὑπίσχημαι.
 Αόριστος

Αόριστος πρῶτος παθητικός. ὑπεσχέθημι. Μίσος ἀόριστος δεύτερος. ὑπεσχόμεναι, ἀπὸ τοῦ ὑποσχέομαι, ὑποσχόμεναι, ἀχρήσους.
Υπνώθῃω. Μέλλων ὑπνώσω.

Dormio.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φέρω. Μέλλων οἶσω, ἀπὸ τοῦ οἶω, ἀχρήσους. Μίσος παρακείμενος. ἐνίνοχα ἀπηνῶς, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω. Αόριστος πρῶτος, ἔνεχα. Αόριστος δεύτερος ἐνεχνορ, ἀπὸ τοῦ ἐνέχω.

Fero.

Φύω. Μέλλων φύσω. Αόριστος δεύτερος ἔφυρ, ἀπὸ τοῦ φύμι.

Producō.

Φθίνω. Μέλλων φθίσω, ἀπὸ τοῦ φθίω, ἀχρήσους.

Tabesco.

Φρίθῃω. Μέλλων φρίξω. Μίσος παρακείμενος. φέφρινα, ἀπὸ τοῦ φρίκω, ἀχρήσους.

Horreo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ

Χάσκω. Μέλλων χανοῦμαι. Μίσος παρακείμενος. κέχνηα. Αόριστος δεύτερος ἔχανορ, ἀπὸ τοῦ χάνω ἀχρήσους.

Adspicio.

Χαίρω. Μέλλων χαρίζομαι, ἀπὸ τοῦ χαρίζω, χαρῶ, ἀχρήσους.

Gaudeo.

Χαννύω, κήχωννυμι. Μέλλων χῶσω, ἀπὸ τοῦ χῶω.

Obruo.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

Ὄθειω, ὠθῶ. Μέλλων ὠσω, ἀπὸ τοῦ ὠθῶ ἀχρήσους. Αόριστος πρῶτος ἴωσα. Παρακείμενος παθητικός, ἴωσμαι.

Expello.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΧΗΣ.

Ετοχή ἐστὶ λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ὀνομάτων De participio
ἢ τῆς τῶν ῥημάτων ιδιότητος. hoc est, Participio.

ticipiū est dictio participans nominum ac uerborum proprietatem, Nominis quidem genera & casus: uerbi autem significationes, tempora, & coniugationes, & communiter species, figuras, & numeros. Dicitur autem μετοχή, παρά τὸ μετέχω, quod Latine participo significat, eō quod partem capit nominis, partemque uerbi. Pro quo ὁ τύπος commune sit exemplum: quod habet generalem sui declinationē in eo, quod pars orationis esse dicitur. Specialem uerō in eo quod partem capit nominis, partemque uerbi.

Proprium

DE PARTICIPIIS.

- Participio proprium.** Proprium est huic parti, semper in deriuatione consistere: quod de nulla alia parte orationis dici potest. Nam aliax partes & primitiuas habent species. ut à βασιλεύς nomine βασιλιός. ab ἄρχω uerbo ἀρχέω, & alia. Participium autem semper in deriuatione est. ut à γράφω, ὁ γράφων, τοῦ γράφοντος. à τύπω, ὁ τύπων, τοῦ τύποντος. quod fit à prima persona presentis temporis modi indicatiui, adiuncta *v.* consonante. Nam omne uerbum in *ω.* adposita *v.* participium facit. Ἡ γενική, τῷ τύποντος, à nominatiuo fit, *ω.* magno in *ο.* paruum mutato, & adiuncta *τος.* ut ὁ τύπων, τῷ τύποντος, διὰ τῷ *ντ.* Quoniam omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuum, διὰ τῷ *ντ.* declinatur, dempto participio præteriti perfecti, τὸ πῶν, ὁ μισθόν. Quoniam participia declinando corripuntur, nisi synæresim aut crasim patiantur. ut ποιῶν, ποιοῦντος. & ἐσῶς, ἐσῶτος.
- Formatio participiorum.** Ἡ δοτική τῷ τύποντι. Ἡ ἁτιατική τῶν τύποντα. Ἡ κλητική ὁ τύπων. Nam participia omnia imparibus syllabis declinata, & nomina participialia, eundem habent nominatiuum & uocatiuum. Δυνία. Τὸ τύποντε. τῶν τυπόντων. ὁ τύποντε. Πληθυντικά. οἱ τύποντες. τῶν τυπόντων. τοῖς τύπονσι.
- Regula.** Quoniam omnis datiuus singularis desinens in *ι.* prolatum, ante ipsum suscipiens *ο.* ac elementa renuens quæ cum ipso audiri non possunt, datiuum pluralem facit: & sic τύπονσι dicendum fuerat. Sed quoniam huiusmodi datiuus uult habere penultimam æqualem tempore, siue maiorem penultima aliorum casuum, accipit *υ.* & fit τύπονσι: sicut ἀπὸ τοῦ λέοντι, λέοσι, λέουσι. Τὸ γὰρ *ο.* μεγεθυνόμενον, διὰ τῆς προθέσεως τῷ *υ.* μεγεθύνεται. hoc est, *ο.* enim productum, per adpositionem *υ.* producitur. Τὸ θηλυδόν.
- Fœmininum.** Ἡ τύπουσα, à genitiuo masculini fit. Nam omne participium διὰ τῷ *ντ.* declinatum, extremam genitiui in *σα.* conuertens, ac penultimam natura producens, fœmininum facit. Producitur autem penultima, adsumptione τοῦ *υ.* in diphthongum, ut supra dictum est: prius tamen *υ.* consonante abiecta. Τὸ *σα.* correptum. Quoniam fœminina in *α.* à masculinis formata, æqualem tempore habent *α.* cum extrema genitiui masculini eius. Velsic.
- Omne

Omne fœmininum in α. ὀξύτονον, siue περισπώμενον, producit α. προπαροξύτονον uerò siue προπερισπώμενον corripit. ἢ γενική τῆς τυπότητος, sicut τῆς μούσης, & reliqua.

Τὸ ὀυδέτερον.

Neutrum.

Τὸ τύπον, à genitiuo masculini fit, extrema syllaba abiecta. Nam omnis genitiuus participij, διὰ τὸ ντ. declinat, abiecta τος. syllaba, neutrum facit. τὸ ἦτον μικρόν. Nam omne neutrum in ν. desinens, extremam corripit. ἢ γενική τῆς τυπότητος, sicut & masculinum. Quoniam omne neutrum à masculino formatum, cuiuscunq; sit declinationis, eandem seruat inflexionem.

Regula.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ τετυφώς, τὸ τετυφότης, à prima persona præteriti perfecti, α. in ως. conuersa, & accentu acuto in ultimam translato, quia participia in ως. desinentia, acuunt extremam, & per ω. magnum scribuntur: quod quidem in obliquis in ο. paruum conuertitur, & declinatur per ντ.

Præteritum masculinum

Τὸ θηλυτόν.

Ἡ τετυφύια, fit à genitiuo participij eiusdem temporis, τος. in α. conuersa, ac ν. penultimæ addita. Nam ο. ut supra dictum est, προδέσει τὸ ν. producit, & sic τετυφούα dicendum fuerat διὰ τῆς ον. διφθόγγου, sicut τυπότητος, τυπότησα. Sed quoniam fœminina à masculinis formata in α. purum desinentia, ut plurimum ι. in penultima habere uolunt, additum est ι. & abiectum est ο. μικρόν, cum tres uocales in eadem syllaba minime locari possint: sic νι. diphtongus impropria facta est. τὸ α. βαρύν, Quia omne fœmininum in α. desinens προπαροξύτονον, siue προπερισπώμενον, corripit α. ut supra dictum est. Vnde penultima quæ natura longa est, ante breuem suscipiens accentum, circumflectitur. ἢ γενική τῆς τετυφύιας. τὸ ας. μακρόν. Quoniam omnis genitiuus par proprio nominatio producit extremam: superans autem corripit.

Regula.

Τὸ ὀυδέτερον.

Τὸ τετυφός, à genitiuo participij masculini fit τετυφότης Neutrum.

Αα ἀποβολή

DE PARTICIPIIS.

ἀποβολῆ τοῦ το. τετυφός, τοῦ τετυφότης, τῷ τετυφότη, τῷ τετυφός.

Αόριστος α.

Aoristus primus. Ο τυψας, à prima persona primi aoristi abiecto augmento, & adiuncto σ. ἔτυψα, ὁ τυψας. Vel à secunda persona abiecto augmento tantum. τὸ ψας. μακρόν, Quia masculina in σας. desinentia, grauitona, siue nomina sint, siue participia, producunt extremam. ἡ γενική τῷ τυψαντος, sicut τῷ τυψόντος.

Τὸ θηλυκόν.

Regula. Η τυψασα, sit à genitio participij masculini. Nam omne participium, διὰ πῶντ. declinatum, extremam genitiui in σα. uertens, ac penultimam natura producens, femininum facit. ἡ γενική, τῆς τυψάσης, sicut τῆς μούσης.

Τὸ οὐδέτερον.

Τὸ τυψαν, à genitio participij masculini, sicut τῷ τυψόντῳ τὸ ψαν. βραχύ. Quia omne neutrum in ν. desinens &c. Declinatur autem τὸ τυψαν, τῷ τυψαντος, τῷ τυψαντι, τὸ τυψαν.

Αόριστος δεύτερος.

Aoristus secundus. Ο τυπών, à prima persona secundi aoristi, expuncto augmento, & ο. paruo in ω. magnum mutato, & accentu in ultimam translato. ut ἔτυπών. ὁ τυπών, τοῦ τυπόντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυπούσα, τῆς τυπούσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυπών, τοῦ τυπόντος, sicut & praesentis participium.

Μέλλων α.

Futurum. Ο τυψών, à prima persona primi futuri προαίρεσι τοῦ ν. τυψώ. ὁ τυψών, τοῦ τυψόντος. τὸ θηλυκόν. ἡ τυψούσα, τῆς τυψέσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυψών, τοῦ τυψόντος, τῷ τυψόντι, τὸ τυψών.

Μέλλων β.

Annotatio. Ο τυπών, à prima persona secundi futuri adiuncto ν. cuius extrema circumflectitur. Nam participium secundi futuri δημοφανῆ participio secundi aoristi: non tamen δημοστονῆ, hoc est,

hoc est, conueniunt uoce, non autem accentu. Participium enim secundi aoristi semper acuitur, & per *ου*. declinat, ac etiam neutrum in *ου*. facit. Participium uero secundi futuri circumflectitur semper, & per *ουν*. declinat, ac perinde neutrum in *ουν*. habet. ut ὁ τυπῶν, τὸ τυποῦντος, τὸ θηλυδὸν. ἢ τυποῦσα, τῆς τυπύσης. τὸ οὐδέτερον. τὸ τυποῦν, τὸ τυποῦντος.

Μετοχὰὶ παθητικαί. Ενεσῶς ἢ Παραϛτιμῶς.

Ο τυπῶντος, ἀπὸ τοῦ τυπῶμαι fit. Quia omne passiuum siue medium, habens in fine *μ*. κλιτικόν, uertens extremam primæ personæ, in *μενος*. participium facit. τὸ πῶ. μικρόν, ut in uerbo. Nam omne uerbum passiuum, siue medium, in *μ*. desinens, absque synæresi, in uerbis in *ω*. ante *μ*. ο. habere debet: uel solum, uel cum *ι*. exceptis subiunctiuis. τὸ με. ψιλόν. Nam participia in *μενος*. acuiunt antepenultimam, ac per *ε*. ψιλόν scribuntur τὸ νοσ. μικρόν. Quoniam masculina & fœminina in *ος*. desinentia, & neutra in *ου*. habentia genitiuum in *ου*. per *ο*. μικρόν scribuntur. ἢ γενικῷ. τὸ τυπῶμένου. Nam masculina in *ος*. desinentia, in *ου*. faciunt genitiuum. τὸ θηλυδὸν. ἢ τυπῶμένη. à masculino fit. Quoniam omne masculinum desinens in *ος*. cum aliqua consonante præter *ρ*. si fœmininum habet, in *η*. facit illud. ἢ γενικῷ τῆς τυπῶμένης. τὸ οὐδέτερον, τὸ τυπῶμένον, à masculino fit. Quoniam omne masculinum, paribus syllabis declinatum, cum ex se faciat neutrum, simile proprio accusatiuo facit illud, & eandem facit declinationem. ut τὸν σοφόν τὸ σοφόν, τὸ σοφοῦ. τὸν τυπῶντον, τὸ τυπῶντον, τὸ τυπῶμένου.

Παραίμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

Ο τετυμμένος. τοῦ τετυμμένου, ἀπὸ τοῦ τετυμμαι prima persona præteriti perfecti passiuī, per regulam iam dictam, quoniam omne passiuum siue medium, habens in fine *μ*. κλιτικόν &c. acuit penultimam contra communem regulam. Nam participia in *μενος*. desinentia acuiunt antepenultimam. Hoc autem factum est, quoniam præteritum

Participium passiuum.

Regulæ.

Præteritum passiuum.

De accentu.

DE PARTICIPIIS.

Participia
syncopam
patientia.

teritum passiuum syncopam patitur, ac defectum syllabæ in uerbo, sicut in præterito passiuo grauitonorum declaratum est. Quibusdam tamen participijs contrarium euenit, quæ cum syncopam siue systolem patiantur, acuiunt antepenultimam. ut ὄρμημένος ὄρμηρος. δεξιμένος δεξιηρος. ἠσμένος ἠσμηρος, ἀπὸ τῷ ἠδομαι, τὸ ἐνφραίνομαι lætor, τροπῇ τοῦ ἠ. εἰς α. κατὰ συστολήν. Τὸ βιδυόρ. ἢ τετυμμένῃ, τῆς τετυμμένης. Τὸ οὐδέτερον. τὸ τετυμμένον, τῷ τετυμμένον.

Αόριστος πρώτος.

Aoristus pri
mus.
Regula.

Ο τυφθείς, τῷ τυφθέντος. ἀπὸ τῷ ἐτύφθην prima persona primi aoristi passiuī. quoniam omne uerbum in *v.* desinens cum uocali natura longa, non habens *μ.* κλιτικόν, mutato *v.* in *σ.* δεύτονον participium facit. τὸ φθείς diphth. Quia desinentia in *ας.* διὰ τῷ *υτ.* declinata diphthongum habent. Acuiet etiam extremam. Quoniam omnis nominatiuus & accusatiuus, non existens ex synæresi, acui-

Quæstio.

untur. Quo in loco quæri potest, cur participium aoristi passiuī non seruauit *η.* sed illud in *ει.* diph. mutauit. Dicitur, quod desinentia in *η.* διὰ τῷ *η.* facientia triplex genus, per *ος.* purum appetunt declinari. ut ὁ ἐνσεβής, τῷ ἐνσεβέος.

Regula.

Participia uerò inæqualibus syllabis declinata, uel per *υτ.* uariantur, uel per *τος,* absq̃ *v.* ob quam rem mutauit *η.* in *ει.* diphthongum, ut sit imitatio declinationis nominis, quæ quidem ualeat triplex genus, ac etiam declinationem suscipere διὰ τῷ *υτ.* ἢ γενικῇ, τῷ τυφθέντος, à nominatiuo fit addita *τος.* syllaba, ac subtracta subiunctiua uocali diph. deinde *σ.* in *v.* conuerso. τυφθέντος tamen esse debuerat, sed declinata per *υτ.* syllabam, quæ in nominatiuo natura existunt longa, in genitiuo uertunt in positione

Canon.

longam. ἢ ἄλλως. Desinentia in *σ.* cum diph. in genitiuo abijciunt subiunctiuam uocalem. excipitur κλέεις, κλεας δός. πάεις, παιδός. & δαίς δαιτός. Declinatur etiam per *υτ.* quia omnis genitiuus participij, proprium superans nominatiuum, διὰ τῷ *υτ.* declinatur, dempto præterito perfecto. ἢ δοτικῇ, τῷ τυφθέντι. ἢ αιτιατικῇ, τὸν τυφθέντα. ἢ κλητικῇ, ὃ τυφθείς. Δύναται τὸ τυφθέντε, τὸν τυφθέντοιν, ὃ τυφθέντε. Πλη. οἱ τυφθέντες, τῶν τυφθέντων, τοῖς τυφθέσι, à datiuo sine

gulari

gulari fit: sicut ἀπό τῶ τυπῶντι, τυπῶσι. Differunt tamen di-
phthongo. Nam τυπῶσι producit penultimam per u. τυ-
φθεῖσι uerò per i. sicut χαρίεντι, χαρίεσι, χαρίασι. Potest
etiam huiusmodi datiuus à nominatiuo singulari deduci,
adiuncto i. ac etiam accentu acuto in circumflexum muta-
to: ubi penultima natura longa accentum suscipiens bre-
uem præcedit. τυφθείσ, τυφθείσι.

ἢ ἀπτακίῃ, τούς τυφθέντας. ἢ κλητικῇ, ὧ τυφθέντες.

Τὸ θηλυκόν. ἢ τυφθείσα, τῆς τυφθείσης, à genitiuo participij
masculini fit. Nam omne participium διὰ τῶ ιτ. declina-
tum, extremam genitiui in σα. conuertens, ac penultimā
natura producens, foemininū facit. ut τυφθέντος, τυφθείσα.

Regula.

Τὸ οὐδέτερον. τὸ τυφθίμ, τῶ τυφθέντος, fit à genitiuo partici-
pij masculini, extrema syllaba abiecta, sicut τὸ τυπῶν, ἀπὸ τῶ
τυπῶντος. τὸ φθίμ, ψιλόν.

Αόριστος δεύτερος.

Ὁ τυπέις, τῶ τυπέντος, ἀπὸ τῶ ἐτύπημ prima persona secun-
di aoristi. ἢ τυπέσα, τῆς τυπέσης. τὸ τυπέμ, τοῦ τυπέντος. Et
hæc omnia formationem & declinationem participij pri-
mi aoristi omnino sequuntur.

Aoristus
secundus.

Μέλλων πρῶτος.

Ὁ τυφθισόμενος, τῶ τυφθισομένης, ἀπὸ τοῦ τυφθίσομαι prima
persona primi futuri passiuī. μαι. in μένος. conuersa.

Futura.

Μέλλων δεύτερος.

Ὁ τυπυσόμενος, τοῦ τυπυσομένου, à prima persona secundi
futuri passiuī τυπύσομαι.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

Ὁ τετυψόμενος, τῶ τετυψομένου, à prima persona eiusdem
temporis.

Μετοχαιμίσαι.

Participia media singula à singulis temporibus fiūt,
extrema in μένος conuersa: quemadmodum & passi-
ua. ut τυπῶμαι, τυπῶμενος.

Participium
medium.

Αόριστος πρῶτος.

ἐτυψάμην, ὁ τυψάμενος.

Αόριστος δεύτερος.

ἐτυπόμην, ὁ τυπόμενος.

Μέλλων πρῶτος.

τυψομαι, ὁ τυψόμενος.

Μέλλων δεύτερος.

τυπούμαι, ὁ τυπούμενος.

Αα 3 Excipitur

DE PARTICIPIIS.

Excipitur participium præteriti imperfecti, quod actiuorum more ab ipso medio præterito fit, extrema in *ως*. mutata, ut *τέτυπα*, ὁ *τετυπῶς*, τοῦ *τετυπότος*.

ΜΕΤΟΧΑΙ ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΑΙ ΠΡΩΣ

της συζήσιας, τῶν ἑς *μι*. ἑημάτων.

Ενεῶς κῆ παρατατικῶς.

De participiis à uerbis in *μι*.

Qτιθείς, à prima persona præteriti imperfecti ἐτίθει. Quoniam omne uerbū in *μι*. desinens, cum uocali natura longa, non habens *μι*. κλιτικὴ υὸρ, in *σ*. oxytonum facit participium. τὸ *θείς*. diphthongum habent. κῆ ἄλλως.

Desinentia in *ης*. διὰ τῶν. facientia triplex genus, &c. ut in primo aoristo passiuo dictum est. κῆ ἄλλως.

Primitiuum huius uerbi, hoc est, *τιθείω*, *τιθῶ*, à perfectiore ne habet *ε*. *Εψιλῶρ* uerò cum producitur, adpositione τοῦ *ι*. producitur. Ob quam rem prima coniugatio uerborum in *μι*. facit participiū διὰ τῶν *ει*. διφθόγγου, non aut̄ διὰ τῶν.

Adnotatio pro omnibus participiis.

Quo in loco aduertendum est, quòd omnia participia masculina uerborum actiuorum, tam in *ω*. quàm in *μι*. desinentium, extremam syllabam productam habent. Quos modo autem producat̄ aperiendum est. Nam in uerbis in *ω*. patet omnia participia in *ω*. *μέγα* desinere: uno excepto, uidelicet primi aoristi, quod in *ας*. productum desinit. ὁ *τύψας*. At in uerbis in *μι*. quoniam eorum participia præsentis temporis & secundi aoristi uarias habent terminationes, uarias etiam formationes habere necesse est.

Regulæ.

Quum igitur participia præsentis temporis horum uerborum formentur à prima persona præteriti imperfecti, cuius extrema longa est in omnibus coniugationibus. ut & ἐτίθει, ἴσημι, ἰδίδωμι, ἰξέζωμι, & etiam ipsa in longam desinere necesse est. Adpetant præterea τὰ χαρακτηριστικά coniugationis. hoc est, formatiuas uocales, *ε*. scilicet, *α. ο. υ.* quæ breues sunt: sicut in eorum perfectis *τιθείω*, *ἰσάω*, *ἰδίδω*, *ἰξέζω*, opus est formare dicta participia alio & alio modo secundum diuersas uocales coniugationum.

Participium

Participium igitur primæ coniugationis formatur à prima persona præteriti imperfecti, abiectio prius augmento: deinde extrema uocali in propriam figuratiuam coniugationis, quæ est *ε*. & *υ*. in *σ*. mutatis: ac etiam accentu in ultimam translato. ut *ετιδωμ, οτιθείς*. Sed quoniam extrema breuis est, contra participiorum actiuorum naturam, adsumpto *ι*. in diphthongum, producitur: ut supra dictum est, & sic fit *τιθείς*, ubi seruata est *ε*. figuratiua uocalis coniugationis in ipso diphthongo.

A uerbis in *μ*. primæ coniugationis.

Participium secundæ cōiugationis etiam à prima persona præteriti imperfecti fit, extrema in propriam figuratiuam quæ est *α*. & *υ*. in *σ*. mutatis. ut *ἴστυ, ὀϊσάς*, ubi nulla uocalium adiunctione opus est: quum *α*. fit anceps, & eadem breuis in se ipsam longam mutari possit.

Secundæ coniugationis.

In tertia coniugatione fit participiū etiam à prima persona præteriti imperfecti, abiectio augmento, & *ω*. magno in *ο*. paruū, quæ est figuratiua huius coniugationis, ac etiam *υ*. in *σ*. mutatis. ut *ἰδιδωμ, ὀδιδός*. ubi *οσ*. syllaba breuis est: quæ adsumpto *υ*. producitur diphthongo. ut supra dictum est. & sic fit *διδούς*.

Tertiæ coniugationis.

In quarta, etiam à prima fit persona præteriti imperfecti participium, abiectio augmento, & *υ*. in *σ*. conuerso. ut *ἰσυνυμ, ὀσυνυός*. ubi nulla est facta uocalis mutatio, quum *υ*. ἀντιστοιχορ *ν*ō habeat in quod mutari possit, sed se ipsum breue in longum mutauit: quum id quocumque *δύχρονορ* sit.

Quartæ coniugationis.

Ἡ γενική, τῷ τιθέντος, à nominatiuo fit: sicut ἀπὸ τῷ τυφθείς τυφθέντος. ἢ δοτικῇ, τῷ τίθεντι. ἢ ἀτιατικῇ, τῶν τιθέντα. ἢ κλητικῇ, ὧ τιθείς. Δυνία, τὰ τίθεντε. τοῖρ τιθέντοισι. ὧ τίθεντε. Πληθυντιὰ. οἱ τίθεντες. τῶν τιθέντων. τοῖς τιθέσσι. τοῖς τιθέντας. ὧ τίθεντες. ἢ τιθέσσι, τῆς τιθείσας. τὸ τίθειν, τῷ τιθέντος.

Exemplum.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος.

Τεθειός, τῷ τεθειόςτος, ἀπὸ τῷ τίθεινα prima persona præteriti perfecti, sicut τετυφός ἀπὸ τῷ τέτυφα. ἢ τεθεινία, τῆς τεθεινίας, sicut ἢ τετυφνία. τὸ τεθειός, τῷ τεθειόςτος. sicut τὸ τετυφός.

Præteritum.

Ἀόριστος πρῶτος.

Ὁ θύνας, τῷ θύμαντος esse debuerat, ἀπὸ τῷ ἴθνια. sicut ὁ τυψας, ἀπὸ τῷ ἴτυψα. Sed eius usus non habetur, quoniam hic aoristus est à regula exceptus, cum futuri consonantem non seruauerit, sicut in uerbis dictum est.

Aoristi.

DE PARTICIPIIS.

Αόριστος δεύτερος.

Ο θείς, τοῦ θέντος, ἀπό τοῦ ἴθην prima persona secundi aoristi. sicut ἀπό τοῦ ἴτιθην ὁ τιθείς. ἢ θεῖσα, τῆς θεΐσης, sicut ἢ τιθεῖσα. τὸ θέρ, τοῦ θέντος. sicut τὸ τιθερ.

Futurum.

Μέλλων πρώτος.

Ο θήσωρ, τοῦ θήσουτος, ἀπό τῆ θήσω. sicut ὁ τύψωρ, ἀπό τῆ τυψά. ἢ θήσουσα, τῆς θήσουσης. τὸ θήσωρ, τοῦ θήσουτος.

Μετοχαί παθητικά. Ενισῶς ἢ Παρατατικός.

Participia passiva.

Ο τίθήμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀπό τοῦ τιθεμαι, και. ἰημινος. conuersa: sicut ἀπό τοῦ τυπῶμαι, ὁ τυπόμενος. ἢ τιθεμένη, τῆς τιθεμένης. τὸ τιθέμενον, τοῦ τιθεμένου.

Præterita.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλιμος.

ὁ τεθεμένος, τοῦ τεθεμένου, ἀπό τοῦ τεθειμαι prima persona præteriti perfecti passivi. ἢ τεθεμένη, τῆς τεθεμένης. τὸ τεθεμένον, τοῦ τεθεμένου.

Aoristi.

Αόριστος πρώτος.

ὁ τεθείς, τὸ τεθέντος, ἀ prima persona primi aoristi passivi ἴτιθην. sicut ὁ ταφθείς, ἀπό τὸ ἴτυφθην. ἢ τεθεῖσα, τῆς τεθείσης. τὸ τεθερ, τοῦ τεθέντος.

Futura.

Μέλλων πρώτος.

ὁ τεθισόμενος, τοῦ τεθισομένου, ἀπό τοῦ τεθίσομαι prima persona futuri primi passivi. ἢ τεθισομένη, τῆς τεθισομένης. τὸ τεθισόμενον, τοῦ τεθισομένου.

Μετ' ὀλίγον μέλλων.

ὁ τεθισόμενος, τοῦ τεθισομένου. ἢ τεθισομένη, τῆς τεθισομένης. τὸ τεθισόμενον, τοῦ τεθισομένου. ἀ prima persona eiusdem temporis τεθείσομαι.

Μετοχαί μέσαι. Ενισῶς ἢ παρατατικός.

Participia media.

Ο τίθήμενος, τοῦ τιθεμένου, ἀ prima persona presentis quemadmodum & passiva.

Participium præteriti medi non inuenitur, quum non habeat unde formari possit. Nam in uerbis in μι. με. dium præteritum & secundum futurum formari non possunt: sicut in uerbis dictum est.

Αόριστος

Αόριστος δεύτερος.

ὁ θήμενος, τοῦ θεμένου, à prima persona eiusdem temporis. ἢ θήμεν, τῆς θεμένης. τὸ θήμενον, τοῦ θεμένου.

Μέλλαρ πρώτος.

Ὁ θισοόμενος, τὸ θισοόμενον, à prima persona eiusdem temporis. ἢ θισοομένη, τῆς θισοομένης. τὸ θισοόμενον, τὸ θισοόμενον.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχὰὶ ἐνεργητικά. Ἐνεσῶς ἢ Παρασττικός.

Ὁ ἰσῶς, τὸ ἰσῶντος, ἀπὸ τῶ ἰσηρ prima persona præteriti imperfecti, κ. in α. conuersa, sicut in prima coniugatione dictum est. ἢ ἰσῶσα, τῆς ἰσῶσης. τὸ ἰσῶν, τοῦ ἰσῶντος.

A secundæ coniug. uerbis participia.

Παρακείμενος ἢ ὑπερσυντέλικος.

Ὁ ἰσακῶς, τὸ ἰσακῶτος, ἀπὸ τῶ ἰσακω, extrema in κωσ. muta. ἢ ἰσακῶια, τῆς ἰσακῶιας. τὸ ἰσακῶς, τὸ ἰσακῶτος. Inuenitur etiam ὁ ἰσαῶς, τὸ ἰσαῶτος, ἀπὸ τῶ ἰσαα ἰωνικῶς. Conuersuerunt enim Ἴωνες subtrahere κ. in præteritis, ac penultimam corripere. ut μέμικα, μέμικα. sic ἰσακα, ἰσαα. unde participium ἰσαῶς, ἰσαῶτος. Ὀδυσείας ω.

Præterita.

Ἐσαῶτ' ἐν αἰδαο δόμοις.

Penultima correpta, & si poëtæ aliquando metri gratia eandem producant. Ὀδυσείας υ.

Ionum mos

Ἐσαῶτες περὶ βωμόν.

Sicut μεμαῶς, μεμαῶτες. Ὀδυσείας ψ.

Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες, ἄμ' ἰψόμεθα.

Et Ὀδυσείας ο.

Ἡ ἰσαρ ωιδιουδι διὰ πλόιος μεμαῶτες.

Et alia huiusmodi. ἢ κρᾶσει ἰσῶς ἰσῶτος, à quo fœmininum

ἢ ἰσῶσα, τῆς ἰσῶσης. Nam regula est, quod participia in ωσ.

Regula.

si sint ἀπαθῆ, hoc est, sine passione, per ο. declinata, in ια.

faciunt fœmininum. ut ἰσακῶς, ἰσακῶτος, ἰσακῶια. ἢ ἰωνικῶς

ἰσαῶς, ἰσαῶτος, ἰσαῶια. sicut γεγαῶς, γεγαῶτος, γεγαῶια. Ἰλιαδ. γ.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπαθ' ἑλένη διὸς ἐν γεγαῶια.

Bb Si uerò

DE PARTICIPIIS.

Participia per syncopeꝝ prolata. Si uerò syncopam patiantur, & declinationem habeant per ω. faciunt fœmininum in σα. ut ἰσῶς, ἰσῶτος, ἢ ἰσῶσα. unde διῆσῶσα, quo participio Isocrates ad Demonicū usus est, sic inquit. ἐν πολλοῖς μὲν ὁ Δημόνιος πολὺ διῆσῶσας ἐυρίσκειν, τὰς τε πῶρ σπουδαίωρ γνώμας. & reliqua Neutrum uerò & ipsum etiam per ω. magnum scribendum est. ut τὸ ἰσῶς, τὸ ἰσῶτος, & neutrum horum circumflectitur, quo-

Annotatio de accentu circumflexo.

niam crasis non est facta ex acuto & graui. Nam omnis synæresis siue crasis, ex acuto & graui circumflexum facit. ut ποιῶ, ὦ. at in hoc participio ἰσῶς penultima habet grauem, ultima uerò acutum, quoniam participia in ως. præteriti perfecti super extremā habent acutum. ut τετυφῶς. ex graui enim & acuto non fit circumflexus, cum in diuersum tendant, nec usquàm ad unum concurrant. Idcirco ἰσῶς, siue masculini generis sit siue neutri, acuitur: quanquàm extrema per crasim sit longa. In obliquis uerò, & eorum fœmininis eadem syllaba, quæ ex ultimo penultima facta est, circumflectitur, nisi ubi extrema impediatur, quoniam alia syllaba adueniente, accentuum regula uariata est, quæ

Regula de accentib.

omnis longa natura ante breuem finalem; & in eadem existente parte, ac tonum suscipiens, circumflectitur. ut μουσα, μάια. sic ἰσῶτος, ἰσῶσα. Hoc idem patitur & γιγῶς, γιγῶτος, ἀπὸ τῶ γιγαῶς. & μεμῶς, μεμῶτος, ἀπὸ τῶ μεμαῶς. & βεβῶς, βεβῶτος, ἀπὸ τῶ βεβαῶς. quorum fœminina sunt γιγῶσα, μεμῶσα, βεβῶσα. Neutra uerò τὸ γιγῶς, τὸ γιγῶτος. τὸ μεμῶς, τὸ μεμῶτος. τὸ βεβῶς, τὸ βεβῶτος. Præterita uerò cōmunia, à quibus hæc deducuntur, sunt γιγνῆκα, ἀπὸ τῶ γῶ γίσιω. μέμνηκα, ἀπὸ τῶ μῶ μίσιω. βέβηκα, ἀπὸ τῶ βῶ βήσιω. à quibus subtracto κ. ac penultima correpta ἰωνικῶς fit γίγα, μέμα, βέβα. unde participia γιγαῶς, μεμαῶς, βεβῶς. ἢ γράσει γιγῶς, μεμῶς, βεβῶς. & sic de alijs huiusmodi.

Αόριστος α.

Aoristi. Ο σῆσας, τὸ σῆσαντος, ἀπὸ τοῦ ἔσησα, prima persona primi aoristi, sicut ὁ τύψας, τὸ τύψαντος. ἢ Ἐλοίπα.

Αόριστος β.

Ο σᾶς, τὸ σάντος, à prima persona eiusdem temporis ἔσην. sicut ἰσᾶς, ἀπὸ τῶ ἴσην. ἢ σᾶσα, τῆς σᾶσης. τὸ σᾶν, τὸ σάντος. Μέλλωρ α.

Μέλλωρ α.

Ο σήσωρ, τῷ σήσοντος, à futuro σήσω. ἢ σήσουσα. τὸ σήσορ. Futurum.

Μετοχὰί παθητικαί. Ενεδῶς ἢ Παραζῆτικός.

Ο ἰσάμωρ, τοῦ ἰσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἴσαι, μαι. ἢ μωρ. Participium
conuersa. ἢ ἰσαμένη, τῆς ἰσαμένης. τὸ ἰσάμενον, τοῦ
ἰσαμένου. Passiuum.

Παρακείμεωρ ἢ ὑπερσυντέλικωρ.

Ο ἰσαμένος, τοῦ ἰσαμένου, à prima persona praeteriti per-
fecti ἴσαι. sicut τετυμμένος, ἀπὸ τῷ τίτυμαι. ἢ ἰσαμένη.
τὸ ἰσαμένωρ.

Αόρισωρ α.

Ο σαθείς, τῷ σαθέντος, à prima persona eiusdem tempo-
ris ἰσάθηρ. sicut τυφθείς τυφθέντος, ἀπὸ τῷ ἐτύφθηρ. ἢ σαθαί-
σα, τῆς σαθάσης. τὸ σαθέρ, τῷ σαθέντος.

Μέλλωρ α.

Ο σαθησόμεωρ, τοῦ σαθησομένου, à prima persona futuri
passiui σαθήσομαι. ἢ σαθησομένη. τὸ σαθησόμεωρ.

Μετ' ὀλίγωρ μέλλωρ.

Ο ἰσασόμεωρ, τοῦ ἰσασομένου, à prima persona eiusdem
temporis ἰσάσομαι. ἢ ἰσασομένη. τὸ ἰσασόμεωρ.

Μετοχὰί μέσαι. Ενεδῶς ἢ Παραζῆτικός.

Ο ἰσάμεωρ, τοῦ ἰσαμένου, ἀπὸ τοῦ ἴσαι. sicut & παρ- Participium
suum. medium.

Αόρισωρ α.

Ο σισάμεωρ, τοῦ σισαμένου, ἀπὸ τοῦ ἰσισάμηρ primo
aoristo medio, expuncto augmento ἢ σισαμένη. τὸ σι-
σάμεωρ.

Αόρισωρ β.

Ο σάμεωρ, τοῦ σαμένου, ἀπὸ τοῦ ἰσάμηρ ἀχρήσου, ex-
puncto augmento. ἢ σαμένη, τῆς σαμένης. τὸ σάμεωρ,
τοῦ σαμένου.

Bb 2 Μέλλωρ α.

DE PARTICIPIIS.

Μέλλωρ α.

Ο σκόςμενος, π̄ σκσομένου, à futuro σήσομαι. ή σσομένη. τὸ σκόςμενον.

ΤΡΙΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχάι ενεργητικάι. Ενεώς ή Παραζητικός.

A tertia con-
iugatione.

Ο Διδούς, π̄ δίδοντος. à prima persona præteriti im-
perfecti εἰδῶρ, ω. magno in ο. paruum mutato,
ac υ. interposito, sicut in prima coniugatione uer-
tum in μι. dictum est. ή διδοῦσα. τὸ δίδωρ.

Παρακείμενος ή υπερσυντέλικος.

Ο δεδωώς, π̄ δεδωότος, ἀπὸ π̄ δίδωκα. ή δεδωυία, π̄ς
δεδωυίας. τὸ δεδωός, π̄ δεδωότος.

Αόρισος β.

Ο δούς, τοῦ δόντος, ἀπὸ τοῦ ἴδωρ. ή δοῦσα, π̄ς δούσης. τὸ
δῶρ, π̄ δόντος.

Μέλλωρ α.

Ο δάσωρ, τοῦ δάσοντος, à futuro δάσω. ή δάσουσα. τὸ
ἔωσρ.

Μετοχάι παθητικάι. Ενεώς ή Παραζητικός.

Passivum. Ο διδόμενος, τοῦ διδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι. ή διδομένη.
τὸ διδόμενον.

Παρακείμενος ή υπερσυντέλικος.

Ο δεδομένος, τοῦ δεδομένου, ἀπὸ τοῦ δίδομαι ή δεδομένη.
τὸ δεδομένον.

Αόρισος α.

Ο δοθείς, π̄ δοθέντος, à prima persona primi aoristi passiv-
ui εἰδοθήρ. ή δοθείσα, π̄ς δοθείσης. τὸ δοθῆρ, π̄ δοθέντος.

Μέλλωρ α.

Ο δοθισόμενος, τοῦ δοθισομένου. ή δοθισομένη. τὸ δοθι-
σόμενον.

Μετ' 2

Μετ' ὀλίγον μέλλωρ.

ὁ δειδοσόμενος, ἢ δειδοσομένης, à prima persona eiusdem tem-
poris δειδοσομαι. ἢ δειδοσομένην. τὸ δειδοσόμενον.

Μετοχαί μίσαα. Εννεῶς ἢ Παρατατικός.

Medium.

Ὁ διδοόμενος, τὸ διδομένον. ἢ διδομένην. τὸ διδόμενον, ἀπὸ τῶ
διδομαι. sicut & passiuum.

Αόριστος δεύτερος.

Ὁ δόμενος, τὸ δομένης, ἀπὸ τοῦ ἐδομην. ἢ δομένην. τὸ δόμενον.

Μέλλωρ πρῶτος.

Ὁ δωσόμενος, τοῦ δωσομένου. à futuro δάσομαι. ἢ δωσομένην,
τῆς δωσομένης. τὸ δωσόμενον, τοῦ δωσομένου.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΣΥΖΥΓΙΑ.

Μετοχαί ἐνεργητικά. Εννεῶς ἢ Παρατατικός.

Ο Ζευγνύς, τὸ ζευγνύντος, à prima persona praeteriti per
fecti ἐζεύγνυρ, ut in prima coniugatione uerborum
in μι. dictum est. ἢ ζευγνύσα, τῆς ζευγνύσας, τὸ ζευγνύρ,
τὸ ζευγνύτος. A quarta
coniugas
tione.

Μετοχαί παθητικά. Εννεῶς ἢ παρατατικός.

Ὁ ζευγνύμενος, τὸ ζευγνυμένης, ἀπὸ τῶ ζεύγνυμαι. ἢ ζευγνυμένην,
τῆς ζευγνυμένης. τὸ ζευγνύμενον, τὸ ζευγνυμένου. Ethaec de par-
ticipijs satis. Passiuum.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ.

Ἔθρορ ἐς ἰ μέρος λόγου πῶτι καὶ προτασόμε-
νον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων, ἢ ὑποτασόμε-
νον. hoc est, Articulus est pars oratio-
nis casualis praepositiva declinationi no-
minū, & subiunctiua, siue subordinatiua.

De articulo.

Articulorum aliqui praepositivi: ali-
qui subiunctiui.

Praepositivi hi.

Ἀρσενικά ἐνικά. ὁ, τοῦ, τῶ τὸρ. Δυνικά. τῶ, τοῖρ. Πληρ-
Bb 3 θυντικά.

Articuli praepositivi.

DE ARTICVLIS.

Θυνηκά. οί, τῶρ, τοῖς, τούς. Θυληκά ἐνικά. ἦ, τῆς, τῆ, τήρ.
 Δυικά τὰ, ταῖρ. Πληθυντ. αἱ, τῶρ, ταῖς, τάς. Οὐδέτερα
 ἐνικά. τό, τῶ, τῷ, τό. Δυικά. τῶ, τοῖρ. Πληθ. τὰ, τῶρ, τοῖς, τὰ.

Articuli suppositiui.

Suppositiui. Αρσενικά ἐνικά. ὅς, οὗ, ὧ, ὄρ. Δυικά. ὦ, οἶρ. Πληθυντ.
 οἱ, ὧρ, οἷς, οὖς. Θυληκά ἐνικά. ἦ, ἦς, ἦ, ἦρ. Δυικά ἄ, αἶρ.
 Πληθυντικά. αἱ, ὧρ, αἶς, ἄς. Οὐδέτερα ἐνικά. ὅ, οὗ, ὧ, ὄ.
 Δυικά ὦ, οἶρ. Πληθυντικά. αἱ, ὧρ, οἷς, αἶ.

Adnotatio. Articuli præpositiui & pro nominibus interrogatiuis acci-
 piunt. Τῶ enim, ἀντί τῶ τίνι. ἢ τῶρ, ἀντί τῶ τίνα. & in alijs simi-
 liter. Sumuntur etiam & pro demonstratiuo pronomine.
 Τῶρ enim pro τῶτορ. & τήρ, pro ταύτηρ. & sic de alijs.

Etiam cum δε. coniunctione compositi, demonstratiua
 pronomina fiunt. ut ὅδε, ἀντί τῶ οὗτος. & ἡδὲ, ἀντί τῶ αὐτῆ. & τὸς
 δε pro τῶτο. & in alijs casibus similiter.

Articuli suppositiui cum nomine infinito τις compositi
 ὅσις. ti, relatiua fiunt Αρσενικά ἐνικά. ὅσις, οὗτινος, ὧτινι, ὄντινα.
 Πληθυντικά οἷτινις, ὧντινωρ, οἷσισι, οὖσινας. Θυληκά ἐνικά.
 ἦτις, ἦσινος, ἦτινι, ἦντινα. Πληθυντικά. αἷτινις, ὧντινωρ, αἷσι-
 τισι, ἄσινας. Οὐδέτερα ἐνικά. ὅ, τι, οὗτινος, ὧτινι, ὄ, τι.
 Πληθυντικά. ἄτινα, ὧντινωρ, οἷσισι, ἄτινα.

Etiam si cum περ. coniunctione repletia componan-
 tur tantundem possunt. ut ὅσπερ, ἀντί τῶ ὅσις. & ἥπερ, ἀντί τῶ
 ὅσπερ. ἦτις. & ὅπερ, ἀντί τῶ ὄ, τι. Eodem modo si cum alijs
 coniunctionibus componantur, γ.ε. scilicet & δε. Αρσενικά
 ἐνικά. ὅπερ, οὗπερ, ὧπερ, ὄπερ. Θυληκά ἐνικά. ἥπερ, ἦσπερ,
 ἦπερ, ἦνπερ. Οὐδέτερα ἐνικά. ὄπερ, οὗπερ, ὧπερ, ὄπερ.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

De prono-
 mine.

Ντωννμία ἐστὶ μέρος λόγου κλιτόν, ἀντί ὀνομα-
 τος παραλαμβανομένη. id est, Pronomen
 est pars orationis declinabilis, pro nomi-
 ne adsumpta. Dicitur autem ἀντωνυ-
 μία, ἀπὸ τῆς ἀντί, quod est pro, & ὀνομα πο-
 men, τροπή τῶ πρώτου ο. μικροῦ εἰς ω. μέγα.
 τῶ δευτέρου δὲ εἰς υ.

Habet autem accidentia quatuor: genera, numeros, ca-
 sus, &

lus, & personas. Quidam addunt species, & figuras.

Accidentia
pronomina.

Τῶν δ' ἀντωνυμιῶν ἡ μὲν πρῶτος ὅπος, ἡ δὲ κτητικὴ, ἡ δὲ δαυτικὴ, ἡ δὲ ἀναφορικὴ, ἡ δὲ σύνθετος. hoc est, Pronominum, aliud quidem primitiuum, aliud possessiuum, aliud demonstratiuum, aliud relatiuum, aliud autem compositum.

Primitiua quidem tria esse oportet: quandoquidem inuenta sunt, ut treis distinctas significant personas. ἰγὼ primam, σὺ secundam, ὅς tertiam. Quemadmodum in uerbis quorum declinationes θεματικαὶ adpellantur. hoc est, positivæ. Quoniam unaquæque uox sui ipsius est positio, nec altera ab altera regulatur: quod nō alijs orationis partibus declinabilibus euenit, quorū inflexiones consequentia uocis procedūt. Sed quoniam huiusmodi pronomina primitiua uario modo reperiuntur, tam in recto quàm in obliquis, secundum uarium linguarum usum: non ab re duximus, eorum singula per omnes numeros & casus secundum diuersa idiomata uariari.

Declinatio
nes thematicæ.

Τοῦ πρῶτου προσώπου.

E Νικά. ἡ ἐνθεῖα κοινῶς μὲρ ἰγὼ. ἀπηνῶς δὲ ἰγῶρε προπαροξύντως Ὀδυσσεύς ρ. Δός οἱ ἔλῳρ, οὔτι φθονίῳ, κίλομαι γῆ ἰγῶρε. & est pars una orationis composita. Nam si duo essent orationis partes, ἰγῶρε dicendum fuisset, sicut ἰγὼ μιν.

Pronomen
primæ per
sonæ.

Omnis enim dictio habens acutum accentum super extremam, sequente enclitica dictione, in eadem syllaba seruat accentum. ut καλός, καλόσγε. σοφός, σοφόσγε. Sic igitur ἰγὼ, ἰγῶρε, καὶ δωρικῶς ἰγῶρ. Θεούριτος ἐρ Θυωνίχῳ. Τάμος ἰγῶρ τὸν ἴσος τὴ θυώνιχῃ. καὶ ἰγῶνι, quod apud poetas διὰ τὴν χασμῶδιαν τῶν φωνηέντων, hoc est, hiatus, in usu non est.

Canon.

Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲρ ἐμοῦ, καὶ μοῦ ἀφαιρέσει τὸ ε. & est enclitica dictio. ut τὸ τὸ μόν σιόπα. ἰωνικῶς δὲ ἐμίο διαλύσει τῆς ου. εἰς εο. καὶ παρενθήσει τοῦ ι. ἐμῖο. Ἰλιάδος α. Ἀλλὰ τίθει δ' ἄμφω δὲ νεωτέρω ἴσαρ ἐμῖο. καὶ προσθήσει τῆς θερ. συλλαβῆς ἀπηνῶς ἐμίοθεν, καὶ συζιοπή ἐμίοθεν. Ἰλιάδ. ο. Εἴπερ ἀνευ ἐμίοθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείους. καὶ δωρικῶς. καὶ ἀιολικῶς ἐμῖν, τροπή τῆς ου. εἰς εν. Θιόν. ἐρ ἰεραῶνι. Οὗτος

Genitiuus.

DE PRONOMINE.

- Οὗτος ἀοιδῶν λῶσος, ὃς ἰξίμεν οἴσεται οὐδέρ.
 ἢ ἀφαιρίσει τῷ ε. μεν, quod inclinatur. Θεόκριτος ἐν φαρμακ.
 Χ' ὡς ἰδῶρ, ὡς ἐμάνηρ, ὡς μεν περὶ θυμὸς ἰάνθη.
Datiuus. Ἡδοτική, κοινῶς μὲν ἐμοὶ ὀξυτόνωσ, ἢ μοι κατὰ ἀφαιρίσειν ᾧ ε.
 & est enclitica dictio. ut τὸτό μοι λέγε. ἀπὸ κῶσ δὲ ἐμοιγε προπαρ
 ροξυτόνωσ, ὡσπερ ἴγωγε. Ἰλιάδος α.
 Παρ' ἐμοιγε ἢ ἄλλοι, οἱ καί με τιμήσουσι.
 ἢ δωρικῶσ ἐμίρ. Θεόκριτος ἐν νομῆσσι.
Adcusatiuus Δῶρορ ἐμίρ νηρ ἔλαπε, ἐγὼ δέ τις ἐμὶ μελιπτάσ.
 Ἡ ἀπιατική, ἐμὲ ὀξυτόνωσ, ἢ με ἀφαιρίσει τῷ ε. & est enclitica
 dictio. ut τὸτό με δίδασκε. Κλυτικὴ δὲ οὐκ ἔσι. Δυϊκά.
**Dualis nuz
 merus.** Ἡ εὐθεῖα ἢ ἀπιατικὴ νῶϊ, ἀποκοπῆ τῷ ι. νῶ, quod acuitur: sic
 cut τῶ καλῶ. Quandoquidem nominatiuus dualis in ω. des
 sinens, nunquam circumflectitur. ἢ ἀοιπῶσ ἢ δωρικῶσ ἄμμεσ,
 secundum analogiam nominatiui pluralis Aeolicis ἄμμεσ
 quo numero usus est Θεόκριτος ἐν ὀδοιπόροις.
 Ἀλλὰ τις ἄμμε, τίς κρινῆ.
 ἢ ἐν δάφνιδι ἢ μενάλιχα
Adnotatio. Τίς ἄμμε κρινῆ, τίς ἐπάκουσ ἔσεται ἄμωρ.
 Sæpius tamen poetæ pro adcusatiuo plurali accipere con
 sueverunt. Ἰλιάδος α.
 Ἀτρεΐδῃ νῦν ἄμμεσ παλιμπλαχθέντασ δῖα.
 Καὶ κοίντοσ βιβλίωσ δαδινάτω.
 Μίμνετε ἐσοῦνρ ἄμμεσ ποτὶ πτόλιρ ἐρύσουσι.
 ἢ Θεόκριτος ἐν Θερψιδῶσ.
**Pluralis nuz
 merus.** ἢ καλῶσ ἄμμεσ ποδῶρ ἑλελιθῖ βῶκωσ ἀοιδῶσ.
 ἀντὶ τῷ ἡμῶσ. Ἡ γενικὴ ἢ δοτικὴ νῶϊρ, ἢ νῶρ, subscripto ι. καὶ
 τὰ συναίρεισιρ: idcirco circumflectitur. Πληθυντικά.
 Ἡ εὐθεῖα κοινῶς μὲρ ἡμεῖσ, ἰωνικῶσ δὲ ἡμεῖεσ. ἢ δωρικῶσ ἄμμεσ. ἢ ἀο
 ιπῶσ ἄμμεσ, geminato μμ. Ὀδυσείασ ι.
Genitiuus. Αὐτῷ γάρ με. ἢ ἄμμεσ ἀπωλόμεθ' ἀπὺρ ὄλεθρορ.
 ἢ γενικὴ κοινῶσ μὲρ ἡμῶρ. ἰωνικῶσ δὲ ἡμῶρ, κατὰ διαίρεισιρ.
 Ἰλιάδος γ.
 Ἡ μῆωρ δ' ὅποτέρω θάνατοσ, ἢ μῶρα τέτυκτα, Τεθναῖ.
 ἢ ἡμῶρ, παρενθίσει τῷ ι. Ὀδυσείασ ω.
 Οὐ δέ τις ἡμῶρ δύνατο κρατεροῖο βίοιο Νευρῆρ ἔντανυσσ.
 & in eodem.
 Οὐ δέ τις ἡμῶρ δύνατο γῶνα τῶρ ἰόντα,
 ἢ δωρικῶσ

ἢ δωρικῶς ἀμῶρ. Θεό. ἐν φαρμανευτρέϊα.

ἢ ἔδνη ἀλλοτι τερνὸν ἔχει, ἀμῶρ δὲ λήλασαι.

ἢ ἀιολικῶς ἀμμίωρ κατὰ ἀναλογίαν τῷ ἀμμίς. Ἡ δοτικὴ ἡμῖρ Datiuus.

κοινῶς μόνου, ultima producta, ob quam rem circumflectitur. eadem uero nonnunquam apud poëtas corripitur atq; acuitur, ἡμῖρ. Iones tamen & Attici sæpe circumflectunt penultimam, ἡμῖρ. Homerus, ὦ φίλοι ὄν μάρ ἡμῖρ ἐνυλεις ἀπονείδαι. ἢ δωρικῶς ἀμῖρ ὀξύτωνος, extrema existente correpta. Θεό. ἐν θαλυσίσις.

Πολλὰ δ' ἀμῖρ ἠπερθε κατὰ κρατὸς δονιόντο.

Si uero producta sit, circumflectitur. Θεό. ἐν ὀδιπόροις.

Ἢ ἀμῖρ ὄδι νύων φιλοποῖμνιος, ὅς νύνος ἀγχει.

Καὶ ἀιολικῶς ἀμμῖρ. Οδυσσεύς μ.

Ἐνθα γὰρ ἀνὸς ἄτορ κατὰ ἡμμεναὶ ἀμμῖρ ἔφισαρ.

Καὶ ἀμμῖ ἀνευ τῷ ν. Οδυσσεύς α.

Χαίρει ξεῖνε παρ' ἀμμῖ φιλήσειαι.

Ἡ ἀπιατικὴ κοινῶς μάρ ἡμῶς. ἰωνικῶς δὲ ἡμίας. Οδυσσ. δ. Accusatiuus

Ἐρ δ' ἡμίας πρώτους λέγε ἡτέσιρ.

Καὶ ἀμῶς δωρικῶς. ἢ ἀμῶς ἀιολικῶς, ἐν τ' ἀμμες κατὰ ἀναλογίαν.

Dubitari solet hoc in loco an ἡ aspirato in α. cōuerso δ' Dubium.

εἰκῶς ἢ ἀιολικῶς, etiam aspiratio in tenuem spiritum ubiq; mutanda sit. Nam sunt nonnulli qui asserunt omnino α. tenui spiritu secundum regulas scribendum esse, solum illud Theocriti excipientes, hoc est,

Ἄδονται τὸ ψιθύρισμα.

Pro ἡδόν, quod ab omnibus aspiratur. Sunt & qui articulos

quosq; excipiant, quos quidem pari modo aspirari uolunt: Canon.

sed his aduersari uidetur poëtarum autoritas. Nam regula est,

quod quæuis tenuium, hoc est κ. π. τ. sequente

uocali aspirata, in propriam uertitur aspiratam, alioqui im-

mutabilis remanet. Vnde consequens est, ut quæuis uo-

calis aspirata sit, ubicunq; euenit quampiam tenuium an-

te ipsam uocalem in propriam aspiratam uersam esse. ut

ἢ ἀμῖρ. ἀφικέσθαι. κατ' ἡμῶς. Igitur ubicunq; aliqua tenuiū

in propriam aspiratam conuersa fuerit, sequente uocali,

apparet illam omnino esse aspiratam, quod omnibus ora-

tionis partibus contingere uidetur, ubi dictio à uocali aspi-

rata principium habet. Igitur & α. siue per se, siue ex κ.

Ἐσ aspirata

aspirata fiat more Dorico. Θεός. ἐν θερισίαις.

Πᾶσι δὲ ὡρ ᾗ χ' ἀψείθε θεαί κατὰ πάντας ποθέτε.

Καὶ ἐν φαρμακευτείᾳ.

Ὡς κείνος δινοῖτο ποτ' ἀματίρησι θύραισι.

Ἀντὶ τοῦ ἡμετέραις. Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπίοις.

Μή μὲν' ἀλίου σκόπει ἄλλο βαλπνότερον.

Ἀντὶ τοῦ ἡλίου. Idem,

Ἀνὶ ἄφαισον τέχνησι χαλκιδάτω πελῖνα.

Quæstio.

Ἀντὶ τῆς ἀφαισον. Quid igitur censendum de plurali numero primæ personæ pronominis, in cuius casibus omnibus ἢ aspirata in α. uertitur Dorico more & Aeolico, an α. quoq̄ aspirandum sit, an tenui spiritu scribendum. Dicendum, quòd cum pluralis numerus huius primæ personæ uariis sit per omnes suos casus, & etiam uariam habeat literaturam secundum linguarum diuersitatem, discernenda sunt quæ nam sint Dorum propria, & quæ Aeolum. Nam ἄμας simpliciter μ. & ἀμῶν, & ἀμῖν, & ἀμᾶς Dorum sunt propria, idcirco aspiranda. ἄμμε uerò & ἄμμες, & ἄμμων, & ἄμμιν, siue ἄμμι, & ἄμματος Aeolum sunt propria, igitur tenui spiritu scribenda: quandoquidem Aeoles omnino aspirationem ignorant, & si Dores ipsi quoq̄ dictionibus non aspiratis frequenti in usu habeant. Θεός. ἐν θυονίχῳ.

Aeoles.

Ἄμμες μὲν φωνεῖντες ἐπίνομες ὡς ἐδιδόκτο.

Καὶ ἐν φαρμακευτείᾳ.

Θεῖσι λιταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιρ ὠρεῦνται.

Παραδείγματα. Ενικά.

Exemplum
primæ perso
næ.

Ἡ εὐθεῖα ἐγὼ ποιῶς, ἐγὼ γε ἀθηναῖος, ἐγὼν ἢ ἐγὼν δωρικῶς.

Ἡ γενική, ἐμοῦ, ἢ μου ποιῶς. ἐμὸς ἢ ἐμοῖο ἰωνικῶς. ἐμὸθεν, ἢ ἐμθεν ἀθηναῖος. ἐμεῦ, ἢ μεῦ δωρικῶς, ἢ ἰοιωνικῶς.

Ἡ δοτική, ἐμοί, ἢ μοί ποιῶς, ἐμοιγε ἀθηναῖος, ἢ ἐμῖν δωρικῶς.

Ἡ αἰτιατική, ἐμέ, ἢ με. Κλητική, οὐν ἐσι. Δυτικά.

Ἡ εὐθεῖα, ἢ αἰτιατική, νῶι, ἢ νῶ ποιῶς, ἢ ἄμμι ἰοιωνικῶς ἢ δωρικῶς.

Ἡ γενική, ἢ δοτική, νῶιν, ἢ νῶν. Πληθυντικῶς.

Ἡ εὐθεῖα ἡμεῖς ποιῶς, ἢ ἡμεῖς ἰωνικῶς, ἢ ἄμες δωρικῶς, ἢ ἄμ

μες ἰοιωνικῶς.

Ἡ γενική ἡμῶν ποιῶς, ἢ ἡμέων ἢ ἡμέων ἰωνικῶς, ἢ ἄμῶν δω

ρικῶς, ἢ ἄμμων ἰοιωνικῶς.

Ἡ δοτική ἡμῖν ποιῶς, ἢ ἡμῖν ἰωνικῶς, ἢ ἄμιν δωρικῶς, ἢ ἄμ

μιν ἰοιωνικῶς.

ἤμιν ἁπλῶς προπερισπαμένης. ἀμὴν δωριῖν. ἄμμιν, ἢ ἄμμιν ἀολικῶς.
 Ἡ ἀπιατικὴ ἡμᾶς κοινῶς, ἢ ἡμῶς ἰωνικῶς. ἢ ἡμᾶς δωρικῶς, ἢ
 ἄμματος ἀολικῶς.

Τοῦ δευτέρου προσέπου.

E Νικᾶ. ἢ ἐνθάδε κοινῶς μὲν σὺ, δωρικῶς δὲ τὴν, τροπῇ τοῦ σ. *Secundæ personæ pro nominum.*
 εἰς τ. quod acuitur sicut & σὺ. Θεό. ἐν θύρσιδι.

Καὶ τὴν, προθέσει τοῦ νη. sicut ἐγώνη, penultima producta, licet σὺ. corripitur. *Ἰλιάδος τ.*

Τὴν δ' ἠφάισοιο παρὰ κλυτὰ τεύχεα δέξο. *Genitiuus.*
 Ἡ γενικὴ κοινῶς μὲν σοῦ, ἰωνικῶς δὲ σίῳ, διαλύσει τῆς ου. εἰς εο. Οδναρ. β. Ταῦτ' αὖ δ' ἐγὼ σίῳ πολλὸν ἀμείνων μαντεύεσθαι.

Καὶ παρενθίσει τοῦ ι. σῆο. *Ἰλιάδος γ.*
 Ζεῦ πάτερ οὔτις σῆο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. *Ἰλιάδος θ.*

Καὶ ἀπλῶς σίῳθερ, ἢ σέθερ κατὰ συγκοπὴν.
 Ως γὰρ θέσφατόν δὲ σέθερ δ' ἐγὼ οὐ ἀλεξίω.
 Καὶ δωρικῶς ἢ ἀολικῶς σεῦ, ἀπὸ τ' σοῦ. ὡς ἐμὲ ἀπὸ τ' ἐμοῦ. Θεό.
 ἢ ἐπιτρίψω τῷ βίῳνος.

Εἰς σέτι σεῦ τὸ μέλισμα μινύρεται ἀμιτυλάνα.
 Καί τεῦ, τροπῇ τῷ σ. εἰς τ. Θεόν. ἐν ὀδοιπέροις.
 Οὐ τεύξων σύριγμα λαθῶν ἠκλεψε νομάτας. *Datiuus.*

Ἡ δοτικὴ κοινῶς μὲν σοί, δωρικῶς δὲ τοί Θεό. ἐν θύρσιδι.
 Αἶψα τέτοι δασῶ διδυματοῖνον ἐς τρεῖς ἀμείλξαι.

Καί τιν. Θεό. ἐν φαρμακευτείᾳ.
 Φαίνε καλὸν τιν γὰρ πείθεισθαι ἄστυχα δαίμονα.
 Καί τεϊρ πλεονασμῶ τῷ ε. *Ἰλιάδος λ.*

Ζῆες με πατήρ προέειπε τεῖρ τάδε μνηθίσασθαι.
 Καὶ Καλλιμάχος ἐν ὕμνοις.
 Ευμίδ' ἐδίδαξε τεῖρ κηχαρισμένος ἱεῦς.
 Ἀντὶ τῷ σοί. Dicuntur autem τιν & τεῖρ μονόπληξα, ἢ μόνως *Accusatiuus*

δικῶ, & ποῖτικα sunt. Ἡ ἀπιατικὴ κοινῶς μὲν σί, δωρικῶς
 δὲ τε. Θεό. ἐν θύρσιδι. *Αχιμάρος.*

Αἶψα δ' αἶψα λάβη πίνος γέρας ἐς τὴν κατὰ ἑξῆς
 Καί τὸν, quod inclinatur cum sit accusatiui casus, quemadmodum
 modum & σί. Θεό. ἐν συραμοσσίαις.
 Δάμνευ ὄνα θέλας, χαλὸν δ' οὐ δέει γενέσθαι.

Ἡ κλητικὴ σὺ, secundū aliquos. Δνίμα. ἢ ἐνθάδε, ἢ ἀπιατικῇ.

DE PRONOMINE.

- Dualis numerus.** σφῶϊ, ἢ σφῶ, ἀποβολῆ τῷ ι. idcirco acuitur quemadmodum & νό. ἢ ἀιολιῶς ἢ δωριῶς ὑμμε. ἐν τῷ ὑμμεσ ἡ ἀναλογία. quo numero Pindarus usus est in Olympijs cum duobus fratribus tantum scriberet.
 Ὑμμεδ' ἐκλάρωσερ ποτμοδς ζυνὶ γενεθλίω.
- Annot.** Ἀντὶ τῷ σφῶ. Sæpius tamen poetæ pro accusatiuo plurali accipere consueverunt, sicut ἄμμε. Θεό. ἐρ ὀδοιπόροισ. Αἴγες ἐμὲ θαρσέτε.
 Κερουχίδες αὐριον ὑμμε πᾶσας ἐγὼ λουσῶ.
 Η γενικὴ ἢ δοτικὴ σφῶϊρ, ἢ σφῶρ ἡτῶ συνάεισερ subscripto ι.
- Pluralis numerus.** idcirco circumflectitur, sicut νόρ. Πληθ. ἢ εὐθεῖα ποιῶς μὲρ ὑμῆς, ἰωνιῶς δὲ ὑμῆες, ἢ δωριῶς ὑμμε, ἢ ἀιολιῶς ὑμμεσ. Ἰλιάδ. α. Ἀλλὰ τίθεσθε ἢ ὑμμεσ ἐπεὶ τίθεσθε ἄμμενονρ.
- Genitiuus.** Η γενικὴ ποιῶς μὲρ ὑμῶρ, ἰωνιῶς δὲ ὑμῶρ. Οδυσ. ν. Ὑμῶρ δ' ἀνδρὶ ἠκάσῳ ἐφιέμερσ τὰδε εἶρω.
 Καὶ ὑμῶρ, παρενθῆσαι τῷ ι. Οδυσείας φ.
 Μὴ δέτις ὑμῶρ, τῷ γ' εἶνεσ θυμὸρ ἀχέωρ.
 Εὐθάδε δανύσθω.
- Et Apollonius undecimo Argonauticorum.**
 Ἀντὶ τῷ ὑμῶρ ὄνομα κλυτόρ, ἠδὲ γενέθληρ.
- Datiuus.** Καὶ ὑμῶρ ἀιολιῶς. Η δοτικὴ ποιῶς μὲρ ὑμῶρ περισπωμένως. Poetæ tamen nunc producunt extremam, nunc corripunt sicut ὑμῶρ. idcirco acuitur, extrema existente correpta. ἢ δωριῶς ὑμῶρ ὀξυτόνως, ἢ ἀιολιῶς ὑμῶρ. Οδυσ. κ. Φάινες, πῶς ὑμῶρ ἀνὴρ ὄδε φαίνεται εἶναι.
 Καὶ ὑμῶι. Οδυσείας β.
- Accusatiuus.** Περισῶ ὡς ὑμῶι κενός, ὅτῳ ἠῆρας ἰκλῶ.
 Η ἀτιατικὴ ποιῶς μὲρ ὑμῶς, ἰωνιῶς δὲ ὑμῆας. Οδυσ. φ. Εἴπαθ' ὅπως ὑμῆας κενάδι, θυμὸς τε κελύει.
- Annotat.** Et Apollonius secundo Argonauticorum. ὡς δὲ ἢ ὑμῆας αὐτὶς ἀπ' ἡμῶς ἐξεσάσσει. ἢ ὑμῶς, ἐν τῷ ὑμμεσ ἡ ἀναλογία. Aduertendū est hoc loco in pluraliter numerū secundæ personæ à plurali primæ literatura differre, quia pluralis primæ ab η. uocali longa per omneis suos casus principiū habet, quæ ἐθε δωριῶ ἢ ἀιολιῶ in α. mutatur. Pluralis uerò secundæ ab υ. uocali ancipiti, quæ licet ubiq; aspiranda sit per cōmunem regulam, Aeoles tamē hanc omnino abnuentes, υ. quocq; & si in principio dictionis existat, tez nui

nui spiritu ubiq; scribi uolunt. Idcirco quæ Aeolum sunt propria, tenui spiritu scribenda esse. hoc est, ὑμε, ὑμερ, ὑμείων, ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμῶν.

Παραδείγματα.

Exemplum
secundæ per
sonæ.

Ενικά. ἢ εὐθεῖα ποιῶς μὴ σύ, δωρικῶς δὲ τὴν, ἢ τὴν.

Η γενική σου ποιῶς, ἢ σεῖο ἢ σεῖο ἰωνικῶς, ἢ σεῖοθεν ἢ σεῖοθεν ἄτ
τικῶς, ἢ σεῦ ἢ τεῦ δωρικῶς ἢ ἰοιλικῶς.

Η δοτική, σοι ποιῶς, ἢ τοῖ δωρικῶς, ἢ τῆρ ἢ τείρ ποιητικῶς.

Η αιτιατική, σε ποιῶς, ἢ τεῖ ἢ τῷ δωρικῶς.

Η ηλιατική, σύ. Δυϊνά

Η εὐθεῖα ἢ αιτιατική, σφῶι, ἢ σφῶ ποιῶς, ἢ ὑμῖν ἰοιλικῶς ἢ
δωρικῶς.

Η γενική ἢ δοτική, σφῶν, ἢ σφῶν. Πληθυντικά.

Η εὐθεῖα ὑμῖν ποιῶς, ἢ ὑμῖν ἰωνικῶς, ἢ ὑμῖν δωρικῶς, ἢ ὑμῖ
ν ἰοιλικῶς.

Η γενική, ὑμῶν ποιῶς, ἢ ὑμῶν ἢ ὑμῶν ἰωνικῶς, ἢ ὑμῶν
ἰοιλικῶς.

Η δοτική, ὑμῖν ποιῶς περισπομένως, ἢ ὑμῖν ποιητικῶς ἢ δω
ρικῶς ὄξυτόνως, ἢ ὑμῖν ἢ ὑμῖν ἰοιλικῶς ψιλουμένως.

Η αιτιατική, ὑμῶν ποιῶς, ἢ ὑμῶν ἰωνικῶς, ἢ ὑμῶν ἰοιλικῶς.

Τοῦ τρίτου προσώπου.

Pronomina
tertiæ per
sonæ.

Ενικά. ἢ εὐθεῖα ὅς, quod frequentissimum est apud Plato
nem. ἢ ὅς inquit ille. ἢ ἰ secundum ueteres: nunc autem

inutilata. Η γενική κοιῶς μὴ οὐ. Ἰλιάδος ω.

Ἰξερ δ' ἰς κλισίην οὐ νείος.

ἰωνικῶς δὲ το διαλύσα τῆς ου. διφθόγγου. Ἰλιάδος ε.

ἢ δὲ μέγ' ἰάχουσα ἀπό το κάβαλερ νείου.

ἢ εἰο παρ ενθῆσαι πῶι. Ἰλιάδος δ.

Ἀλλὰ τὸν νείον γένετο εἰο χεῖρα μάχη.

ἢ ἀπῆκῶς εἰοθεν ἢ εἰοθεν. Ἰλιάδος ζ.

Ὅ δ' ἀπο εἰο ἄσατο χεῖρ ἢ ἄσασον.

ἢ δωρικῶς ἢ ἰοιλικῶς εἰ, ἐν τῆς οὐ διφθόγγου. Ἰλιάδος υ.

Εἰπας εἰο πεφίδοιτο λαβῶν, ἢ ἰωδν ἀφείν. ἢ Ὀδυσσεύς τ.

Ὅ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο φρίξας εἰο λοχίην. ἀντί πῶ οὐ.

Η δοτική, οἱ περισπομένως, ἢ εἰο.

Η αιτιατική, εἰ, ἢ εἰ. Ἰλιάδος υ.

Εἰδ' αὐτὸν ἰποτρύνει μάχεσθαι. ἢ Ἰλιάδος ω.

Συνεδαί σοι φησὶ θεός, εἰδ' ἔξοχα πάντων.

Datius.
Adculatiuus

DE PRONOMINE.

Ethæc omnia adspirantur. Quia omne pronomen abijz
ciens σ. κατ' ἀρχὴν adspiratur. σός, ὅς, σοῦ, οὔ. σέθεν, ἔθεν. σοί
οί. σέ, ἐ, κί, ἐέ. Est & alius adscusatiuus in ιν. ab inusitato

Μιγ. Νιγ.

nominatiuo ι'. qui nunc μ. nunc ν. κατ' ἀρχὴν suscipiens, μιγ
facit & νιγ θωριωός, & est omnis generis, & adscusatiui casus
tam singularis quàm pluralis, pro αὐτόν, αὐτῶν, αὐτό, αὐτούς,
αὐτάς, αὐτά. adpellatur ἑρανόπλωτος, siue μοναδικός, & apud
Poëtas frequentissimo habetur in usu, ut est illud Homeri
uulgatissimum. Καίμιγ φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
ἢ Καλλιμαχος ἐν Υμνοίς.

Πῶς καί νιγ δικταῖον ἀείσομεν, ἢ ἐ λυκαῖον.

ἢ Θεόμητος ἐν Θύρσιδι.

Φαίς κίεργυῖων νιγ ὄσορ ἀείος ἑλλοπιένεγ. ἀντὶ τ' αὐτόν.

Et in plurali: licet raro inueniatur. Οδυσεύς ε.

Θύραι δ' ἐνερειές εἰσι

Διηλίδεσ οὐκ ἄρ τίς μιγ ἀνίε ὑπεροπλίαντο.

ἀντὶ τῶ αὐτάς τὰς θύρας.

Δυϊνά.

Dualis nus
merus.

Ἡ ἰατιακὴ σφῶίε ἢ σφῆ ὄξυτόνωσ, & ambo enclitica sunt,
& adscusatiui casus tantum. Quandoquidem in pronomi
nibus nullus reclus est encliticus. Ἰλιάδος α.

Τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέικε μάχεσθαι.

Et illud.

Γινώσκεις γὰρ σφῆ πάρος.

Ἡ γενεὴ ἢ δοτικὴ σφῶίρ ὄξυτόνωσ, ἢ ἐκμίνεται. Οδυσεύς δ.

Ἀλλ' εἴπ' εἰ σφῶίρ καταλύσομεν ὠκείας ἵππους.

ἀντὶ τῶ αὐτῶν.

Et in datiuo.

Ἰλιάδος α.

Καί σφῶίρ δός ἄγειν.

ἀντὶ τῶ αὐτοῖς.

Σφῶίρ.

Σφῶίρ.

Differt autem σφῶίρ genitiuus dualis tertiæ personæ, à
genitiuo secundæ, accentu tantum. Nam genitiuus secun
dæ circumflectit penultimam: genitiuus uerò tertiæ acuit
extremam, & est encliticus. Quam differētiam Homerus
planè ostendit Ἰλιάδος θ. Nam quum uellet Iuppiter Iuz
nonem & Palladem inhibere ne Achiuis fauerent, Irim ad
eas misit, ut hoc eis absentibus minitando nunciaret. sic inz
quiens: Γινώσκω μὲν σφῶίρ ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
pro τοῖς ἵπποις αὐτῶν.

Quum uerò Iris Iunoni & Palladi mandata Iouis refert,
tanquam secundas personas eas adloquitur inquiring:
Γινώσκεις μὲν σφῶίρ ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους.

pro

pro τοὺς ὑμῶν ἵππους. ἢ σφίρ, ἀπὸ τῷ σφείρ. sicut σφέ, ἀπὸ τῷ σφάει.

Πληθυντικά.

Pluralis nuz
merus.

Ἡ εὐθέα κοινῶς μὲν σφῆς, ἰωνικῶς δὲ σφείες, καὶ δωρικῶς σφίς.

Ἡ γενική, σφῶρ κοινῶς, καὶ σφείωρ καὶ σφείωρ ἰωνικῶς.

Genitiuus.

Απολλώνιος Argonauticorum libro tertio.

Καὶ οἱ χαλιόποδας ταύρες κάμει.

χαλιεα δὲ σφείωρ ἢ σώματα. ἢ Ἰλιάδος λ.

Εὐγάρ σφείωρ χειρῶν φύζωρ ἦν ἰα σιγαλόεντα. ἢ Ἰλιάδος δ.

Ὡσαρ ἀπὸ σφείωρ δὲ χαράξιμος πελεμίχθι.

Ἡ δοτική σφίρ ἰωνικῶς. Ἰλιάδος γ.

Datiuus.

Ἰσοργάρ σφίρ πᾶσιρ ἀπὸ χηθετο κηοὶ μελαίνη.

ἢ σφί. Ἰλιάδος δ. Παρά δὲ σφί τίθε χρύσεια ὑπέλλα.

ἢ σφίσιρ κατὰ πλεονασμῶρ, καὶ πάντα ἐγκλινοῦνται.

Ἡ ἀτιατικὴ κοινῶς μὲν σφᾶς, ἰωνικῶς δὲ σφείας ἐγκλιτικῶς. καὶ

ψεί δωρικῶς. Θεόριτος ἐρ νομειῶσιρ.

ἢ πᾶσιρ κρύβδαρ τὰ ποθέσπερα πᾶσιρ ἀμείλις.

ἀντὶ τῷ αὐτᾶς. Volunt enim quidam, σφᾶς accentum habere circumflexum, tanquam contractum ἐν τῷ σφείας, κατὰ

κράσιρ. sic σφῶρ, ἐν τῷ σφείωρ. Quidam uerò contrarium sentientes, uolunt σφᾶς primum esse natura, & ab eo σφείας de-

duci κατὰ πλεονασμῶρ, siue ἐπίτασιρ τῷ ε. Sic σφῶρ primum esse, à quo σφείωρ. Sic σφίρ, à quo σφίσιρ. Quandoquidem

& σφείωρ, & σφίσιρ, & σφείας, inclinantur sicut eorum perfecta, ut Herodianus adserit, & Ioannes Charax grammaticus ἐν τῷ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. quod minimè pati possent,

si ut dissyllaba perfecta essent: quum grauitona existant.

Nam regula est, ὅτι βαρύτενος κατὰ πᾶθος μὲν ἐγκλινοῦνται, φέσα δὲ οὐδαμῶς. Et altera similis. Βαρύτενος γὰρ λέξις οὐκ ἐγκλινοῦνται, ἐμὴ κατὰ πᾶθος ἐν βαρεῖα. Igitur quum hæc grauitona sint, & uerè enclitica, adparet illa nō natura, sed κατὰ πᾶθος esse grauitona, alioqui non inclinarent. Ὀδυσ. γ.

Τῷ καὶ σφείωρ πολέες κηοὶρ οἶτορ ἐπεισορ. & Ἰλιάδος κ.

Απὸ τέ σφισι ὑπρος ὄλωλερ. Et Ἰλιάδος δ.

Καὶ σφείας φωνήσας ἐπεία πῆροῦντα προσήνδα.

Sic εἶο, ἐν τῷ σοῦ κατὰ διαίρεσιρ. Et εἶο, & εἶθερ, ἐν τῷ οὔ grauitona quidem sunt, sed κατὰ πᾶθος: quandoquidem & ipsa pariter inclinantur: sicut σφείας. Ἰλιάδος γ.

Ὡς σοῦ ἔρμαι. ἢ Ὀδυσείας ξ.

Regula.

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

Ἡ ἐπί

DE PRONOMINE.

Επεὶ ἐοικιδετο λίγρ. ἢ Ἰλιάδος α.

Επειὶ οὐ ἔθερ ἐσὶ χερείωρ.

Nam quæ per πάθος fiunt nullis tenentur regulis, quibus perfectæ dictiones arctari solent: seruant tamen suorum perfectorum proprietates. ut est illud Homeri Οδυσσ. β.

Ὅς ποτ' ἐρ ὑμῖρ, τοῖσδεσι βασιλευε.

ἀντὶ τοῦ τουτοῖς. & Ἰλιάδος η.

Χαῖρε θεὰ τοῖσδεσι.

Est enim τοῖς dativus pluralis articuli præpositivi, qui per communem regulam circumflectitur: quæ talis est.

Canon. Πᾶσα γενικὴ ἢ δοτικὴ μακροκατάλητος, ἐπὶ τῆς μακρῆς ἔχουσα τὸν τόνον, περισπᾶται. cui duæ adduntur syllabæ κατὰ πάθος, & fiat trisyllabus τοῖσδεσι, ut in tertia simplicium declinatione dictum est. Non ob hoc fit aliqua accentus innovatio: licet cuidam communi regulæ accentuum liquidò aduersetur: quæ est, πρὸ δύο συλλαβῶν περισπωμένῃ οὐ τίθεται.

Regula. Quod etiam Eustathius manifestè adserit, Οδυσσέως φ. sic inquit. Τοῖσδεσι οὐν ἄρ' προπαρξενθεῖν εὐλόγως, διὰ τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχει τὸν τόνον. οὐν ἄρ' ἢ ἐπίτασις ἀλλοιώσει τῶν τόνων πρὸ ἄρθρον τῆς δοτικῆς. hoc est, Τοῖσδεσι non acueret

Τοῖσδεσι. rationabiliter antepenultimam, eò quòd ante duas syllabas tonum habeat. Non enim ἐπίτασις mutare posset tonum articuli dativi. Quare non mirandum, si supradicta pronomina grauitona, regulis omnino aduersantibus inclinantur: quandoquidem non natura, sed secundum πάθος talia sunt. Σφᾶς igitur quum perfecta dictio sit, & primum natura, ut ostendimus, acui potius quàm per crasim circumflecti, consentaneum est.

Exemplum
tertiæ per
sonæ.

Παραδείγματα.

Ενικά. ἢ εὐθέα ἴ, ἢ ὄς ἄχρησα.
 Η γενικὴ. οὐ ποινῶς, ἢ ἔο ἢ εἰοῖανῶς, ἢ ἔοθερ ἢ ἔθερ ἀπινῶς, ἢ εὐδωρινῶς ἢ αἰολινῶς.
 Η δοτικὴ οὐ περισπωμένως, ἢ ἔοι.
 Η ἀτιατικὴ. εἰ, ἢ ἐέ. ἢ μῖρ, ἢ νῖρ δωρινῶς. Δυτικά.
 Η εὐθέα ἢ ἀτιατικὴ, σφῶε, ἢ σφέ ὄξυτόνως.
 Η γενικὴ ἢ δοτικὴ σφῶῖρ ὄξυτόνως. Πληθυντικά.
 Η εὐθέα σφέες ποινῶς, ἢ σφέες ἰωνῶς, ἢ σφέες δωρινῶς.
 Η γενικὴ σφῶρ ποινῶς, ἢ σφῶῖρ ἢ σφῶῖρ ἰωνῶς. Η δοτικὴ

Ἡ δὲ ῥητικὴ σφίς, ἢ σφί, ἢ σφίσις.

Ἡ ἀντιτικὴ σφάς κοινῶς, ἢ σφείας ἰωνικῶς, ἢ ψὲ δωρικῶς.

Περὶ κτιτικῶν ἀντωνυμιῶν.

Possessiva uerò pronomina à primitiuis deriuata, sunt Possessiva quot.

ὅστος, ἑμός, σός, ὅς. νωίτερος, σφωίτερος, ἡμίτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. Quorum tria à genitiuis singularibus fiunt, hoc est, ἑμός ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ, σός ἀπὸ τοῦ σου, ὅς ἀπὸ τοῦ οὗ.

Duo uerò à nominatiuis dualibus, uidelicet νωίτερος ἀπὸ τοῦ νωί, σφωίτερος ἀπὸ τοῦ σφωί. & hæc de duobus tantum dicuntur.

A duali numero tertiæ personæ non fit pronomen possessiuum, quoniam σφωί non est nominatiui casus, à quo deducendum fuerat, sed accusatiui tantum.

A nominatiuis uerò pluralibus tria fiunt, ἡμίτερος ἀπὸ τοῦ ἡμῆς, ὑμέτερος ἀπὸ τοῦ ὑμῆς, σφέτερος ἀπὸ τοῦ σφῆς. Et hæc omnia trium sunt generum.

Masculina quidem & neutra, tertiæ declinationem simplicium sequuntur. Fæminina uerò secundam, & in eorum declinationibus articulos suscipiunt tanquam adiectiua nomina.

ὁ ἑμός, τὸ ἐμῶ, τὸν ἐμόν, sicut ὁ καλός, τοῦ καλοῦ, τῶ καλῶ, τὸν καλόν, ἡ ἡμῆ, τῆς ἡμῆς, sicut ἡ καλή, τῆς καλῆς, τὸν ἐμόν, τοῦ ἐμοῦ, sicut τὸ καλόν, τῶ καλοῦ. & sic de alijs. Desinentia uerò in ρος, mit-

tunt fæmininum in α. & id quoque in obliquis seruant, ὁ νωίτερος, ἡ νωίτέρα, τῆς νωίτερας, τῆ νωίτερα, ὁ σφωίτερος, ἡ σφωίτέρα, τῆς σφωίτερας, τῆ σφωίτερα, ἢ ἄλλοιπα.

Alia possessiua præter supradicta apud poëtas inueniuntur, ut τεός, τεή, τεόν δωρικῶς, ἀντὶ τοῦ σός, σή, σόν, ἢ ἐρ βύρσιδι.

Ἄδιον δὲ ποιμάρ το τεόν μέλος.

Ἀντὶ τοῦ σόν, & ἐός, ἐή, ἐόν, ἀντὶ τοῦ ὅς, ἢ ὄν. Sunt & alia quæ à nominatiuis pluralibus δωρικῶς deriuantur, hoc est, ἄμες, ὑμες, σφῆς, ἀπὸ τοῦ ἄμες, ἄμός, ἄμή, ἄμόν, pro ἡμίτερος, ἡμέτερα, ἡμέτερον. Θεός, ἐρ διοσπουροίς.

Ἐγγύς ὄρεός ὄν σύμε, ἄμός κειλήσθε' ὁ πύκτις, pro ἡμίτερος ὁ πύκτις, & Ἰλιάδος θ.

Τὰ δ' ὄν μένος ἄμορ ἐρύξῃ.

Ἀπὸ δὲ τοῦ ὑμῆς, ὑμός, ὑμή, ὑμόν, pro ὑμίτερος, ὑμέτερα, ὑμέτερον, Ἰλιάδος ν.

Ἦνι πολὺ φθαίη εὔναιομένη πόλις ὑμή.

Pro ἡμέτερα, ἀπὸ δὲ τοῦ σφῆς, σφός, σφῆ, σφόν, ἀντὶ τοῦ σφέτερος

Dd σφετέρα,

DE PRONOMINE.

σφετέρη, σφετέρω. Κόιντος libro tertio.

Μηνυσαμύρος σφου παίδος ἐυφρονος ἀντιλόχοιο.

Ἄλλοι. pro σφετέρου. Annotandum etiam genitios singulareis deriuatiuorum pronominum in ου. κοινῶς desinentis, διὰ τῷ οιο. omnino enuntiarī ἀήικῶς, ἢ ἰωνικῶς, sicut & genitios uos nominum tertix declinationis simplicium, cum & hæc ad ipsam declinationem referantur. ut ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. sicut καλός, καλοῦ, καλοῖο. σός, σοῦ, σοῖο, & alia similiter. Differt autem à genitio primitiui penultima tantum. Nam genitius primitiui a. diphthongo scribitur. ἐγῶ, ἐμοῦ, ἐμῶ. deriuatiui uero οι. ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο.

Περὶ δαικτικῶν ἀντωνυμιῶν.

Demonstratiua pronominum. Demonstratiua autem duo, οὗτος, ἢ ἐκεῖνος. Ethe quoque trium sunt generum, quorum communis inflexio talis est.

Ἐνικὰ ἀρσενικῶ.	οὗτος.	τούτου.	τούτω.	τούτου.
Ἐνικὰ θηλυκῶ.	αὕτη.	ταύτης.	ταύτῃ.	ταύτης.
Ἐνικὰ ὀυδέτερα.	τοῦτο.	τούτου.	τούτω.	τούτου.
Ἐνικὰ ἀρσενικῶ.	ἐκεῖνος.	ἐκείνου.	ἐκείνω.	ἐκείνου.
Ἐνικὰ θηλυκῶ.	ἐκείνη.	ἐκείνης.	ἐκείνῃ.	ἐκείνης.
Ἐνικὰ ὀυδέτερα.	ἐκεῖνο.	ἐκείνου.	ἐκείνω.	ἐκείνου.

Quibus Attici addentes ι. κατὰ προσχηματισμῶν, ac ex tremam acuentes, sic proferre consueuerunt.

Οὔτοςι	Οὔτοσι.	τουτοῖ.	τουτῶι.	τουτονι.	ὦ οὗτος.
αὕτηι.	ταυτισι.	ταυτί.	ταυτι.		
τουτοῖ.	τουτουῖ.	τουτῶι.	τουτοῖ.	ἢ τατι.	ἢ τοδῖ.

Ἀριστοφάνης ἐν πλούτῳ. σαφῶς γὰρ ὁ θεὸς ἔπει μοι τοδῖ.

Ἐκενοσί.	Ἐκενοσί.	ἐκενουῖ.	ἐκεινωῖ.	ἐκενονι.	ἢ τὰ λοιπά.
----------	----------	----------	----------	----------	-------------

Aeoles uero auferentes ε. dicunt κῆνος, κῆνη, κῆνον. Dores uero uertentes κ. in τ. & ε. diphthongi in κ. subscribentes ε. ι. πῆνος, τῆνη, τῆνο dicunt. Quidam tamen uolunt hæc absque ι. scribi, πῆνος, τῆνη, τῆνο.

Ο' quoque articulus præpositiuus, assumens δε. & γε. coniunctiones repletuias, fit pronomen demonstratiuum, ut supra dictum est. ut ὅδε, ἢ ὀδί. τοῦδε, πῶδε, pro οὗτος, τοῦ ὀδί. του, τούτω. ἢ δε, πῆσδε, τῆδε, pro αὕτη, ταύτης, ταύτῃ. τόδε, ἢ τοδῖ, ὄγε. τουδε, πῶδε, pro τοῦτο, τούτου, τούτω. Sic ὄγε, ἢ γε, τόγε. Inuenitur

uenitur etiam ὁ δᾶνα in tertia persona solum, ob quam rem ὁ δᾶνα. μονοπρόσωπος appellatur. quidam uerò infinitiuum proz nomen uocant. Et quoque trium existit generum. Declinatur autem sic ὁ δᾶνα, τῷ δᾶνος, τῷ δᾶνι, τὸν δᾶνα. Λι βάνιος ἐν τῇ τῷ δυσκόλου μελέτῃ. ὁ δᾶνα, τῷ δᾶνος, τὸν δᾶνα ἐχράσασατο, hoc est, quidam cuiusdam quemdam accusauit. Fœ mininum. ἡ δᾶνα, τῆς δᾶνος, τῇ δᾶνι, τῆν δᾶνα. Neutrum. τὸ δᾶνα, τῷ δᾶνος. τῷ δᾶνι, τὸ δᾶνα. Declinatur etiam ὁ δᾶνα, τῷ δᾶνατος, τῷ δᾶνατι. Et ὁ δᾶνα, τῷ δᾶνα. Et ὁ δᾶνα, τῷ δᾶνος, τῷ δᾶνι, τὸν δᾶνα ποιητικῶς.

ΠΕΡΙ ΑΝΑΦΟΡΙΚΗΣ.

Relatiuum autem unum, & ipsum quoque trium exi De relatiuo. stitit generum. αὐτός, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν. αὐτή, αὐτῆς, αὐτῇ, αὐτήν. αὐτό, αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτό. Huius autem pronominis proprium est significatio trium personarum. ut αὐτός ἐγώ, αὐτός σύ, αὐτός ἐκείνος, & leuem spiritū semper habet. Si uerò αὐτοῦ, αὐτῷ, αὐτόν aspirata inueniantur, sciendum pronomina reciproca esse, & ab ἐαυτῷ deducta κατ' ἀφ' αἰρέσειν. Nam aspiratio quæ erat super e. eadem quoque super αν. seruatur. αὐτός.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΩΝ.

Pronomina composita tria, quæ nominatiuum non Composita pronomin. habent, hoc est ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Et hæc quoque trium sunt generum. Sed aduertendum est, composita primæ & secundæ personæ in tribus casibus numeri singularis tantum uariari. Tertiæ uerò etiam in plurali, nec solum coniunctim sed etiam distinctim sic,

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτόν. ἐμαυτῆς, ἐμαυτῇ, ἐμαυτήν. ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτό.

Primæ personæ.

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν ἢ κατὰ ἡράσειν οὕτως. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτόν. σεαυτῆς, σεαυτῇ, σεαυτήν. σεαυτοῦ, σεαυτῷ, σεαυτό.

Secundæ.

Dd 2 Τοῦ

id est, Manifestum autem, præpositiones grauari, ex eo quod est ἐπ' ἐμοί. Si enim acueretur, transferretur ad ε, acutus accentus: quemadmodum & in Ε' π' ἀτὰρ ὀγδοάτην &c. ubi liquidò adparet, ἐπ' præpositionem (expuncta extrema uocali) omnino accentum amisisse, quod in ἐπ' non euenit, quum nomen existat ὄξυτονον: sed abiecta extrema uocali, accentus in penultimam retractus est. Τὸ ψιλὸν αὐτῶν, hoc est, principalem syllabā leuigari: demptis quæ in principio u, habent. Τὸ βραχὺ καταλιπτεῖν, hoc est, extremam syllabam corripì: quibusdam exceptis, ut in eis facile discer ni potest. Sunt autem numero decem & octo tantum, diuersas singulæ habentes significationes. Quarum sex sunt præpositio nes quoti. monosyllabæ: ἐν, εἰς, ἐξ, σὺν, πρὸς, πρὸ. Duodecim uerò dissyllabæ: ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντι, ἐπι, περι, ἀμφί, ἄπο, ὑπό, ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

τῶν προθέσεων.

Eν quidem præpositio, datiuo semper iungitur. ἐν οἷς De construs
κω, in domo. ἐν ἀγορᾷ, in foro Genitiuo uerò κατ' citione præ
ἐλλειψιν τῆς δοτικῆς, id est, per defectū datiuī ἀπληῶς, positionum.
ἐν ἄδου, ἀντι ἐν οἷκῳ τοῦ ἄδου, in domo Plutonis. Inuenitur Ερ.
etiam apud Poëtas ἐν κατ' ἐπίτασιν τῶν κ' ἐν. ἐνι uerò πα
ροξύτονον uim uerbi habet. hoc est, ἐνισι. Ενί. ἐν. ἐνι.

Eis uerò, quæ & εἰς dicitur ἀπληῶς, aduersatio semper Eijs.
iungitur. εἰς ἐκκλησίαν, ad concionem. εἰς ἀγοράν, ad forum.
Genitiuo uerò κατ' ἐλλειψιν τῆς αἰτιατικῆς ἀπληῶς. εἰς διδασκάλου, ἀντι τῷ εἰς οἷκῳ τοῦ διδασκάλου, ad domum præceptoris.

Ut uim enim εἰς in rebus inanimatis: πρὸς uerò maxi Differunt
mè in rebus animatis. ut πρὸς εἶμαι εἰς ἀγοράν. Πέμπω τὸ χρυ εἰς & πρὸς.
σόν πρὸς σε, mitto aurum ad te. Magis autem proprie εἰς
uimur ἐπι ἐπαίνῳ ἢ ἀναφορᾷ. hoc est, in laude & relatione.
ut ἀνὴν ἐνεγκε μὲν γὰρ εἰς τὸν ἄρχοντα. Φαμὲν ἢ ὕμνους εἰς ἀπόλλωνα.
Retulit enim ad magistratum. Dicimus & hymnos ad Α
pollinem. Πρὸς uerò econtrariò. πολεμεῖ δὲ πρὸς ὁμόρους,
Bellat autem aduersus finitimos. Secundum quam sen
tentiam nonnunquam utimur & εἰς. ut ἕγνωμαυήκεισιν εἰς ἡ
μᾶς, ingrati fuerunt contra nos.

Dd 3 Eξ uerò

DE P R A E P O S I T I O N E .

ἐξ, ἐκ.

Ἐξ uerò, quæ & ἐν dicitur, genitiuo semper iungitur: & motum ex aliquo significat. ἐξ ἀγορᾶς, ex foro. Habet enim ξ. sequente uocali: κ. uerò si consonans sequatur. ἐξ ἀπῆνης, ex Attica. ἐκ μεγάρων, ex domibus. Significat etiam χροῦ νορ. ἐκ νεότητος, ex iuuentute. Ἐξ ἀλεξάνδρου, tempore Alexandri. Significat etiam τὸ αἴτιον causam. ἐκ ἄθυμίας τὰ κακὰ, ex pigritia mala. Etiam causam materialem. ἐκ πλοῦ, ex luto. ἐξ ἀργύρου, ex argento. In compositione uerò ἔμφρασις significat. ἐξ ἔφαρον, μέχρι τῷ τέλους ἔφαρον, usq; ad finem comederunt. Significat κὴ τὸ ἔξω. ut ἐκ φρον, extra mentem. Similiter & in uerbis. ἐξέρχομαι, egredior.

ἐξ ἔφαρον.

ἐκ φρον.

ἐξέρχομαι.

Σύν. ξύμ.

Σύν uerò, quæ & ξύμ ἀπῆνως dicitur: datiuo semper iungitur. Σύν θεῷ, cum deo. σύν λόγῳ, cum ratione. Significat autem τῶν μετὰ τινος συνάφεται, κὴ τὸ ὁμοῦ τι ποιῆν, Cum alio quo conjunctionem, & simul aliquid facere. Σύνοικος, cum alijshabitans. σύμβουλος, cum altero consultans.

Σύνοικος.

Σύμβουλος

Πρός.

Πρός uerò genitiuo, & datiuo, & aduocatiuo iungitur. Genitino quidem, quum τῶν ἀπὸ προσώπου σημαίνει uisionem, hoc est, motum à persona. Πρὸς θεοῦ τὰ ἀγαθὰ, à deo bona. Etiam quum ἐπὶ ὅρκου, hoc est, in iuramento accipitur. Πρὸς θεῶν ὁ ἄνδρες δικασαὶ δότε μοι νόνον. Per Deos ὁ uiri iudices date mihi cicutam.

Vel quum τὸ ἐναντίον, ἢ τὸ ἐνώπιον, id est, coram significat. Πρὸς τὴν θεῶν μακάρων, πρὸς τὴν θνητῶν ἀνθρώπων, Coramque dijs beatis, coramq; mortalibus hominibus. Vel τὸ καθήκον, hoc est, officium, siue conueniens. Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροῶν ἐπιφθᾶς, Non est sapientis medici dicere incantationes. Datiuo autem iungitur, quum τὸ ἐγγὺς κὴ παρακείμενον, id est, propè & adiacens significat. πρὸς τοῖς ποσί, ad pedes. Etiam quum uim habeat σύν præpositionis. Δός μοι πρὸς τῷ ἱματίῳ κὴ ἀργύριον. Da mihi cum ueste & argento. Aduocatiuo uerò iungitur, quum significat uisionem πρὸς ἑμὲ ψυχόν τι, hoc est, motum ad aliquid animatum. πορεύομαι πρὸς τὸν ἄρχοντα, Vado ad magistratum. Etiam quὺ σχῆσις τινὰ κὴ λόγον significat. id est, habitum quandam & rationem. ut ὡς τὰ δύο πρὸς τὰ τέσσαρα, οὕτω κὴ τὰ τέσσαρα πρὸς τὰ ὀκτώ, Sicut duo ad quatuor: sic quatuor ad octo. Vel πρὸς δαγμα

δειγμα, id est, exemplum. ἄδει πρὸς αὐλόρ. Cantat ad tibiam.

Πρὸ uerò genitiuo semper iungitur: & τόποιρ κὶ χρόνοιρ si Πρὸ.

gnificat. ut πρὸ τῆς πόλιρ, Ante ianuam. Πρὸ ἀλεξάνδρου φίρ

λιππορ ἦρξε τῶρ μακεδόνωρ, ante Alexandrum Philippus im Πρὸ μαχορ

perauit Macedonibus. Similiter & in cōpositione. ut πρὸ

μαχορ, qui ante alios pugnat. Προγενέσερρ, maior natu. Προγενέσερρ

Accipitur etiam ἰμφατικῶρ, ut πρὸ πετιῶρ, petulans. Προπετιῶρ

Ανὰ ad cusatiuo semper iungitur. Ανὰ στρατόρ, per exercis Ανὰ.

tum. Ανὰ ἄστυ, per urbem. Accipitur etiam pro ἰπι. Ανὰ σορ

μο, In ore. In compositione uerò significat τὸ ἄνω. ut Ανὰ

βασιρ, ascensus. ἀναβαίνω, ascendo. Significat etiam τῶν ὄρ

πίσω κἀμψιρ, retro flexionem. ut ἀναδρομή, recursus. Ανατρέξ

χω, recurro. Illud uerò Homeri, Χρυσίῳ ἀνὰ σιλήπτρω.

poëticum est. id est, cum aureo sceptro.

Κατὰ uerò genitiuo & ad cusatiuo iungitur. Genitiuo Κατὰ.

quidem ἐπὶ καταφορῶρ κὶ ματιχορίας, hoc est, in delatione &

accusatione. ut κατὰ ἀσχινοῦ λόγορ, contra Aeschinē oratio.

Etiam quū ἐπάνω significat κατὰ γῆρ κἀθυμαι, Super terram

sedeo. Siue περιτί, ἢ περι τῶ, circa aliquid, uel de aliquo. ut

τὸ ζῶον λέγεται κατὰ τῶ ἀνθρώπου, Animal dicitur uel prædic

catur de homine. Illud uerò Homeri,

Κατ' οὐλύμπιοι κἀρῆνωρ,

ἀντὶ τῶ ἀπό, id est, Ab olympi uerticibus. Ad cusatiuo ue

rò iungitur, quum ὁμοιορ significat, hoc est, simile. ut κατὰ

δημοσθενῆρ γράφα, secundū Demosthenem scribit. Siue χερόρ

νορ. Καθ' ἡμᾶρ γίνεται σοφορ ἀνῆρ, Nostris temporibus fuit sa

piens uir. Siue κίνησιρ, id est, motum. ut κατὰ νῆαρ ἀρχαίωρ,

Per naueis Achiuorum. Siue quum significat περιτί. καὶ

ἔντινι. Καθ' ἴδωρ ταῦτα ἐποίηρ, Circa uiam hæc faciebant.

Καὶ ἔμενον κατὰ χῶραρ, Et manserunt in regione.

Διὰ genitiuo iungitur, & ad cusatiuo. Genitiuo quidem, Διὰ.

quum ἐνεργείαρ τινα, hoc est, actionem quandam significat.

Διὰ σοῦ ταῦτα ἄρ ἄμενον γένοιτο, Per te hæc forsan melius fa

cta fuissent. Siue μίσορ, ut ἐπορενόμυρ δι' ἀγορῶρ, Ibam per

forum. Ad cusatiuo uerò iungitur, quū αἰτιορ, id est, cau

sam significat. Διὰ σε ταῦτα γράφω, Propter te hæc scribo.

Nonnunquam

DE PRAEPOSITIONE.

Nonnunquam tamen apud Homerum significat τὸ μίσησιν. *Ἰλιάδος κ.* Διὰ τε ἔντεα κὶ μέλαρ αἷμα.
Perq̄ arma & atrum sanguinem.

Μετὰ. Μετὰ genitio & adfusatio iungitur. Genitio, quum *ἔνωσιν*, id est, unionem significat. ut *ἡδὺς μετὰ φίλων βίος*. Suavis cum amicis uita. Adfusatio uerò cum *ὑσερον* si gnificat, id est, post. ut *μετὰ πῶ ἐορτήν*, Post festum. *Πλάτων μετὰ Σωκράτην*, Plato post Socratem. Illud uerò Homeri, *Μετὰ τριτάτοισιν ἄναξι*, cum tertijs, id est, cum hominibus tertiæ ætatis imperauit.

Παρά. Παρά genitio, & datiuo, & adfusatio iungitur. Ge nitio, quum *ἀπὸ προσώπου κίνησιν* significat, id est, motum à persona. *παρὰ θεοῦ τ' ἀγαθὰ*, à deo bona. *Ἀπὸ* enim præpositio, & *ἐκ*, maximè sunt motui de loco familiares: *παρὰ* uerò & *πρὸς*, motui à persona. Datiuo autem iungitur cum *σάσιν κὶ γῆς*, hoc est, statum & propè significat. *Παρ' ἐμοὶ διατρίβει*, Apud me moratur. Adfusatio uerò, quum *κίνησιν ἐπί τι*, hoc est, motum ad aliquid significat. *Παρά σε ἔρχομαι*, Ad te uenio. Vel quum significat τὸ διὰ τι, propter aliquid. ut *παρὰ τὸ ἀδικῆν ἡ τιμαρτία*, quia iniuria fit, ultio, sup ple est. Vel τὸ ἔξω σιοποῦ, ἢ ἐπαγγελίας, hoc est, extra confy derationem siue denunciationē. ut *παρὰ γνώμην συμβαίνα*. Præter opinionem contingit.

Ἀντί. Ἀντί genitio iungitur semper. *ἀντί πολλῶν χρημάτων*, pro multis pecunijs. Significat enim *ἀμοιβήν*, & *μεταλλαγῆς*, hoc est, uicissitudinem & permutationem. ut *ἐκείνος, ἀντί ἐσ κείνου*, Ille, pro illo. *Ἀντί ἵππου χρυσός*, Pro equo aurum.

Ἀντίθεον. In compositione uerò interdum τὸ ἴσον significat. ut *ἀντίθεον πολύφθμορ*. *Dijs parem Polyphemum*. Interdum uerò τὸ ἐναντίον. ut *ἀντίθεον δόγμα*, contrarium deo decretum, siue placitum.

Ἐπί. Ἐπί genitio, datiuo, & adfusatio iungitur. Genitio, quidem quum significat *χρόνον*. ut *Ἐπί ἄρχοντος ἀθηνῆσι πυθοδώρου*. Imperante Athenis Pytho doro. Vel τὸ περί τι κὶ ἔντινι, Circa aliquid & in aliquo. ut *ἐπί πολλῶν μάθει τις ἄρ τὰ λεγόμενα*, circa multa, uel in multis disceret aliquis quæ dicuntur. Siue significat τὸ ἐπάνω. ut *τετράποδα*

τετραπόδα ὅσα γ' ε, quadrupedes super terram. Accusatio cum κίνησις significat ἀτήκως, ut ὅσα τῶν ἀτήκων ἐπορεύετο, in agrum Atticum proficiscebatur. Datio uero iungitur cum αἰτίαν, id est, causam significat. ὅσα ἀγαθῶ πάντεσσι ποία, propter bonum omnia faciebat. Siue δὲ δύναμις, κἢ ἀντεξούσιον, id est potestatem & arbitrium, ut ὅσα τῶ βασιλεῖ τῶ πῶρ ὑπικνύων, in potestate, siue arbitrio regis omnia subditorum. Siue τὸ ὕσερον, ut ὅσα τῶ τοῖς ποιά ἕτερα διεξία, post hæc multa alia narrabat. Siue significat τὸ ἐπάνω, ut ὅσα κρηπίδι ὁ τοῖχος ἔσκειν ἰσχυρῶ, super fundamento murus stetit forti. Vel cum ἐπιβουλήν, id est, insidias significat. ὅσα τῶ δήμῳ, contra populum. Accusatio uero iungitur, cum κίνησις significat, ut ὅσα τῶ ἀγοράν, in forum.

Vide Theodororum in 4.

Περί uero genitio, & datio & accusatio iungitur. Genitio cum αἰτίαν, id est causam significat, ut μάχομαι περὶ σοῦ, pugno pro te. Datio autem iuncta idem prope modum significat ποιητικῶς, ut δέδοικα περὶ ξανθῶ μενελάω, timui flauo Menelao. Ponitur etiam ἀντὶ τῶ ἐν προβήσεως ποιητικῶς, ut

Ἀψά τοι αἶμα κελαινόν ἔρωήσει περὶ δουρί.

Statim tibi sanguis ater fluct in hasta. Etiam ἀντὶ τῶ ὑκλῶ ποιητικῶς, ut περὶ πύργῳ, circa turrim. Accusatio uero iungitur cum significat τὸ ὑκλῶ, siue σύσασιν, ut περὶ τῶν βωμόν ἔσισαν, circa aram steterunt. περὶ τῶ πόλιν στρατεύμα, circa urbem exercitus. Interdum autem significat τὸ ἐγγύς, ut περὶ πον τῶ ἀλεξάνδρεαν, propè Alexandriam.

In compositione uero significat τὸ ὑκλῶ, ut περιφορᾶ, circūferentia. περιδρομή, circuitio. περιδινῆν, circumuoluerē. περιτρέψην, circunuertere. Significat etiam τὸ κρείττον, hoc est, præstantius, ut ἀχιλλεύς περιεγένετο τοῦ ἕκτορος, id est, Achilles præstantior fuit Hectore. Dicitur quoque περιεμί τοῦτων βουλήν ποιητικῶς, κἢ περιεμί νοῦν, κἢ περιεμί μάχεσθαι, hoc est, antecello his cōsilio, mente, & pugna. Ἰλιὰδ. α.

περιφορᾶ.

περιδρομή.

περιτρέψην.

φειν.

περιδινῆν.

περιεμί.

Ὅς περὶ μὲν νόον ὁ δὲ βροτῶν.

Καὶ Ἰλιάδος α.

Ὅς περὶ μὲν βουλήν δαναῶν, περὶ δ' ἐς μάχεσθαι.

Etiam περιουσία, κἢ πλοῦθος significat, ut περὶ ἐσίμοι πλοῦτος, hoc est, opulentia, siue copiarum sunt mihi.

Εε Αμφί

DE PRAEPOSITIONVM CONSTR.

Αμφί. Αμφί uerò eandem habet significationem & uim, quam
Περί. περί. Nam poëte sepe numero ambas simul ponūt. *Ιλιάδ. β.
 Εἰτωρ δ' ἀμφιπεριεβόφα καλλιτρίχας ἵππους.*

Ἀπό. Ἄπό genitiuo semper iungitur, & motum de loco sig-
 nificat. ut ἀπό τῆς πόλεως, ex urbe. ἀπό τοῦ διμαίου, à ius-
 to. In compositione uerò ἄρνησιμ, ἢ εἰρησιμ, ἢ πλείονα

ἀπόφημι. ἴμφασιμ, hoc est, negationem, priuationem, uel maiore
ἀπίμαθρ εἰρησιμ, ἀπίμαθρ, ἀποδιδάστω. πλείονα ἴμφασιμ, ἀποχαρίζομαι,
ἀπεργάζομαι, ἀπεργάζομαι, efficio.

ὑπό. Ὑπό genitiuo, datiuo, & accusatiuo iungitur. Geniti-
ἴπο. uo quidem cum αἰτιορ, id est, causam significat. ut ἴπο νόσος

οὐ περιπατῶ, ob morbum non ambulat. Vel cum ὑποκί-
 πω significat. ut ὑφ' ἴματος κερύηοντα τῶν χεῖρα, sub ueste oc-
 cultantem manum. Datiuo quoq; & accusatiuo iuncta
 idem significat. ut ἴπο δένδρῳ, ἢ ἴπο δένδρον κάθηναι, sub ar-
 bore sedeo. Significat etiam cum accusatiuo aliquem sub

ὑφέιλετο. aliquo esse καὶ ὑποζαγῆρ, id est, per subiectionem. ut ὁ στρα-
ὑποβέβηκε. τιώτης ἴπο τὸν στρατηγόν. In compositione uerò, nunc clam
 significat. ut ὑφέιλετο, surripuit. nunc uerò diminutionem,
 ut ὑποβέβηκε. nunc autem mediocritatem. ut ὑπόχρυσος, τὸ

ὑπόχρυσος. μετρίως χρυσοῦρ. nunc uerò nihil plus quàm simplex dictio
ὑπιδείξερ. significat. ut ὑπιδείξερ, ὑπέφηνερ, ostendit.

ὑπέρ. Ὑπέρ genitiuo, & accusatiuo iungitur. Genitiuo, cum
 auxilium significat. ut ὑπέρ ιηκσιφῶντος ὁ λόγος, pro Cressi
 phonte oratio. Etiam cum causam significat. ut ὑπέρ ὧρ

ἔπορ πάλιν ἔρῳ, de quibus locutus sum iterum loquar.
 Etiam τὸ ἐπάνω. ut ὑπέρ κεινοῦ τὸ σιδάλιον. supra summum
 gubernaculum. Accusatiuo uerò cum τὸ πλείον, ἢ ὑπέρ
 να significat, hoc est plus, & ultra. ut ὑπέρ ἄνθρωπον φρονεῖ,
 supra hominem sapit. ὑπέρ τῶν θράκηρ ἢ μακεδονία, ultra
 Thraciam Macedonia.

In compositione uerò eadem ha-
ὑπέρμαχος. bet significata. ut ὑπέρμαχος, ὑπερνήωρ, ὑπεραχοντήω, & similia.

Annotatio Præpositiones cum uerbis compositæ propriam etiam
de præposi- tionib. com
positis. suum exigunt casum. κατηγόρῶ σου, accuso te. ἀφίστημι σου,
 abisto siue deficio à te. ὑπερέχω σε, antecello tibi. παρακαλῶ σοι
 moneo

moneo te. Præterquàm possessiua, & acquisitiua. ἔμφρο
 ρῶμαι, ἐν τρέφῳ. ἢ παραπολαύσου, fruor te. & περιτίθημι σοι,
 circumpono tibi. Tamen ἢ κατὰ composita etiam inten-
 dit eodem casu. κατεδίω πάντα, peredit omnia. κατέπει μοι,
 enarrauit mihi. Et hæc tamen, & si quid aliud composi-
 tum sic proferretur, nihil prohiberet destitui à proprietate
 præpositiua. Dicitur ergo κατεπαρ ἑτέρου, id est, contra
 alterū dicere, & κατεδίω, hoc est, exedere. ἢ καθεξῆρ intue-
 ri. Vocetur autem hoc præpositiuum, illud uerò uerbale.

ΠΕΡΙ ΕΠΙΡΡΗΜΑΤΟΣ.

Ἐπίρρημά ἐστι μέρος λόγου ἀκλιτοῦ, κατὰ ἔημα
 τος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ἔηματι, id
 est, Aduerbiu est pars orationis in
 declinabilis, quod de uerbo dicitur, aut
 uerbo additur. Cui accidunt ἄδος, ἢ
 σχῆμα, hoc est, species & figura. Specie
 es duæ. Primitiua, ut νῦν. Deriuatiua,

Aduerbiu.

Aduerbio
accidentia.

ut νῦν. Figuræ duæ. Simplex, ut πάσαι. Composita, ut
 περὶ πάσαι. De quibus in primo tractatu satis dictum est.

Nunc uerò de aduerbiorum localium habitudinibus extat
 dicere, quæ græce σχέσεις appellantur. Sunt autem tres.

Aduerbia
loci.

Quæ uerò de loco, ad locum. ut domi, domo, domum. Et quæ
 ἐν τόπῳ, in loco, ad locum. ut οἶκον οἶκον, οἶκον οἶκον, οἶκον οἶκον, id est, in
 loco, de loco, ad locum. ut domi, domo, domum. Et quæ
 ἐν τόπῳ sunt in θι. desinunt. ut οὐρανῶθι, ἐν οὐρανῶ, in cælo. θι.

Quæ autem ἐν τόπῳ in θεν. ut οὐρανῶθεν, ἐν τῷ οὐρανῷ, è cælo. θεν.

Quæ uerò ἐς τόπον in δε. ἢ σε. ut οὐρανῶδε, ἢ οὐρανῶσε, ἐς
 τὸν οὐρανόν, in cælum. Similiter ἀγρῶθι, in agro. ἀγρῶ
 θεν, ex agro. ἀγρῶδε ἢ ἀγρῶσε, in agrum. πάντοθι, ubique.

πάντοθεν, undiq. πάντοσε, ad omnem locum. ἀλλοθι, alibi. ἀλλο
 λοθεν, aliunde. ἀλλοσε, aliò. ἰλιῶθι, in Ilio. ἰλιῶθεν, ex Ilio. ἰλιῶσε
 ἢ ἰλιῶδε, ad Ilion. Item ἐκασαχῶ ἢ ἐκασαχῶ, in singulis par-
 tibus. ἐκασαχῶθεν, à singulis partibus. ἐκασαχῶσε, ad singulas
 parteis. πανταχῶ, ubique. πανταχῶθεν, undiq. πανταχῶσε, ad
 omnem locum. Omnia uerò aduerbia in θεν. habentia in

Annot.

penultima ο. paruuum, deriuantur à nominibus. ut ἀγρός, οθεν.

ἀγρῶθεν. οὐρανός, οὐρανῶθεν. Et hæc quæ de loco sunt, ablatiui

Et 2 casus

DE ADVERBIO.

casus erant apud antiquos, quem superfluum, & nihil plus quam genitium significantem sustulerunt iuniores, qui etiam cum præpositione construebatur, ut ostendit τὸ ὄν οὐ.

ἔξ οὐρανὸν **ρανόθεν**, & **ἔξ ἀγρόθεν**. Sunt uerò pauca quædam, quæ scribuntur per ω. magnum. ut **ἀμφοτέρωθεν**, in utraq; parte. **ἀμφοτέρωθεν**, ex ambabus partibus. **ἀμφοτέρωσσι**, ad ambas parteis. **ἐκατέρωθεν**, utrobicq;. **ἐκατέρωθεν**, utricq;. **ἐκατέρωσσι**, utroq;. **ἐτέρωθεν**, in altera parte. **ἐτέρωθεν**, ex altera parte. **ἐτέρωσσι**, ad alteram partem. Quæ autem non habent in pesi. nultima o. in σι. desinunt in loco. in ζε. uerò ad locum. **ἀθήνησι**, ἐν ἀθήναις, Athenis. **ἀθηνῶθεν**, ἢ **ἀθηνῶν**, Athenis. **ἀθηνῶνασι**, ἐς ἀθήνας, Athenas. **θήβησι**, Thebis. **θήβηθεν**, Thebis. **θήβασσι**, Thebas. **ἐγγύθεν**, propè. τὸ δὲ **ἐγγύθεν**, de propinquo.

Aduerbia in loco. Præterea in ω. desinentia duas habent habitudines: in loco, & ad locum. ut **ἄνω**, superius & supra. **κάτω**, inferius & infra. **ἔξω**, foris & foras. ut **ἔξω διατρέιβα**, foris moratur. **ἔξἠλθεν** **ἔξω**, exiuit foras. **ἔσω**, intro, & intus, ut **Sophocles ἐν τραχυνίαις**. **Γυναικὲς αἰτ' ἔσω σίμῳ**.

Et **Εὐριπίδης**.
Καὶ τὸν γέροντα, τήντ' ἔσω γράμαρ.

ἄνωθεν. **ἀντὶ τῷ ἔνδορ.** **πρόρρω**, procul sum & eò. **ἄνωθεν** uerò, supernè. **ἔξοθεν**, deforis, de loco sunt. **ἵνα** autem **πῶ**, **ποῦ**, **οὐ**, **ὅπου**, omnia sunt in loco, & significant ubi. **ποῖ** uerò ad locum. ut **ποῖ πορεύῃ**, quò uadis. Et dicuntur quæ sunt in loco, **ὑπὸ σάσεως**. quæ uerò ad locum, **ὑπὸ κινήσεως**, hoc est, in statu, & motu. τὸ δὲ **ἐντός**, id est foris, **ὑπὸ σάσεως** est. rarò etiam **ὑπὸ κινήσεως**. **ἔσω** uerò **ὑπὸ σάσεως** ἢ **ὑπὸ κινήσεως**. τὸ δὲ **ἐντός** ἢ **ἔνδορ** semper **ὑπὸ σάσεως**. **ἐνταῦθα**, hic. **ἐντεῦθεν**, hinc. **ἐνθάθε**, huc. **ἐνθενδε**, hinc. **δεῦρο**, huc. **τηδε**, hic. **ἄδε**, huc.

αὐτόθι. Omnia hæc significant locum, ubi est qui loquitur. **αὐτόθι** uerò, istic. **αὐθόθεν**, istinc. **αὐτῷ** istuc, significat locum apud eum qui audit. quod si **ἐνταῦθα** & huiusmodi alium inueniuntur significantia locum, quàm qui est apud eum qui audit, tunc id fit cum & locus manifestus est, & persona ad quã fit sermo. **Thucydides** **ἕως ἀφίνοντο ἐς ἑμίονορ**, donec peruenerunt ad regium. **ἢ ἐνταῦθα ἠθροίζοντο**, & ibi congregantur. rarissimè tamen inuenitur non prædicto loco. Est **ἐνταῦθα**

ἐνθαῦθα & ἀντὶ τοῦ τότε, & εἰς τοῦτο. hoc est, pro tunc, & hactenus. ut ἐνθαῦθα τύχης, καὶ εἰς δεῦρο τύχης. id est, hucusque fortuna est. Hinc illud:

Hac Troiana tenus fuerit fortuna sequuta.

Ενθαῖ, illic. Ενεῖσε, illuc. καὶ ἐνθαῦθεν, illinc.

Inueniuntur etiam significare locum apud eum ad quem sermo dirigitur. Et est notandum, magis ad probatos Adnotatio de ἐνθα.

ἐπὶ σάσεως ponere τὸ ἐνθα. ut ἐνθα τυγχάνω, Illic sum. Ενεῖ ἐνρίσσομαι, Illic inuenior. Ενεῖσε uerὸ ἐπὶ κινήσεως. ut ἐνεῖσε ἀπέρχομαι, Illuc discedo. Et est ἐνεῖ ἀναφορικόν, id est, relatiuum: cuius ἀνταποδοτικόν, id est, reddituum est ἐνθα. ut τοῦ ἐς ἵπ' ὁ δῆνα: ἐνεῖ ἐνθα ὁ δῆνα, Vbi est quidam, illic ubi quidam.

Ὅπου, καὶ ὅπου, διὰ τοῦ ἡ. in loco. Ὅποι uerὸ per οἱ. ad locum. τοῦ ἐπὶ σάσεως. Ποῖ per οἱ. ἐπὶ κινήσεως. ὡς τὸ, Ποῖ ἔβη ἄνδρ' ἄλλ'. Quò iuit Andromacha? Πῦ ἐπὶ σάσεως καὶ κινήσεως, ut apud Euripidem, πᾶ βῶ, πᾶ σῶ, Quò eam, ubi stem.

Πόθεν, ex quo loco, & ex qua causa. Et πόθεν dubitatum est, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς, id est, minimè. ὡς καὶ ἄξια πόθεν. ut quidem digna non.

Τὸ ποῦ, est locale & interrogatiuū. & ἀντὶ τοῦ ἴσως, & ἀβῦdat.

Πῶς, simpliciter interrogatiuum est. ut, πῶς ἔχῃς, Vt uales? Et ἐμφασίμ', id est, ostensionem significat intensiōnis. ut, Εγὼ δὲ τοῦτο τοῦ τρόπου πῶς εἶμ' αἶ', Ego hoc modo ualde semper sum. καὶ πῶς ἀντὶ τοῦ κατὰ τινὰ τρόπον, quoquo modo encliticum est. ut apud Aristidem

Δουῶν γε δὴ πῶς εἰς Ἕλληνας τελέμ',

id est, qui uideatur quoquo modo inter Græcos ad numerari posse.

Etia localia aduerbia ἐξ αὐτῶς, id est, sex modis capiunt. Localia ἄνω, supra. κάτω, infra. ἐμπροσθεν, antè. ὀπίσθεν, retrò. quot modis δεξιά, ad dextram. ἀριστερά, ad sinistram. Quoniam & accepta. qui in nobis est motus, sex modis accipitur.

Coniunctio

E constructione coniunctionum quam præscriptum egrediemur, quædam tamen hoc in loco non inutilia fortassis annotabimus, ut aliquid de hac etiam orationis parte in hoc secundo tractatu memoremus, quod in prioribus rudimentis dictum non sit: imitati omnia

Theodorus.

no Theodorum Gazam, qui in quarto τῶν εἰς τρία γὰρ etiam de coniunctionum constructione scripsit, cuius principium huiusmodi est. Ο δὲ σύνδεσμος λέξις συνδετικὴ οὖσα τῶν ἐπιπέδων τῶ λόγου μερῶν, εἰς κατάλληλον σύνθεσίν τε, καὶ τάξι γὰρ ὁμοίαν συνάπτει αἰεὶ. id est, Coniunctio autem cum dictio sit copulatiua aliarum quidem orationis partiū, ad congruitatem compositionemque & ordinem similia copulat semper. Nam nomen quidem nomini, & uerbum uerbo: & omnino casum casui, & tempus pariter ac modum, & alia itidem connectit. Constructionem autem differenter habet secundum differenteis illius inter se species.

Copulatiuæ

Earum igitur quæ connectunt sensum, orationem uel in multum productam, & ob id συμπλεκτικοί, hoc est, copulatiuæ nuncupantur. Coniunctio quidem καὶ præponitur dictionibus, τε. uerò subiungitur enclitice posita. θεοί τε, καὶ ἄνθρωποι. & sic inuicem construuntur. ut τε. præcedat καὶ. cum autem καὶ inchoatiua sit, oportet omnino & aliam καὶ subsequi. uel uerbum uerbo connectentem, uel nomen nomini, utcunque contigerit primam constitui. Si enim quispiam dicat, καὶ περιπατεῖ σωκράτης, inferet ex necessitate, καὶ διαλέγεται, uel tale aliquid. Si uerò dicat, καὶ σωκράτης γράφει, inferet προσέτι καὶ πλάττω, uel quispiam alius. Vniuersaliter enim copulatiua præcedens, uel disiunctiua similem exigit orationis partem. Si nempe casualem, eundem postulat casum, si uerò non casualem, eundem modum, sed non necessariò. ut καὶ γράφω, καὶ νοῶ. ἢ γράφω ἢ νοῶ. καὶ δέμω δούλος, καὶ ὁ σός. Licet autem in eadem constructione coniungere articulareis nominatiuos genitiuis, ut ἄριστος καὶ ὁμηρικὸς ἔπι, καὶ καὶ ἠσιόδου, id est, optima homerica carmina, & Hesiodi. Cum autem diuersus existat modus, idem

DE CONIUNCTIONVM CONSTRUCT.

πῶ μὲν inchoatiua fit orationis, sed apud poetas ut dictum est, ἦτοι ὁ γ' ὡς εἰπῶν. ἢ igitur distinguens indefinitè, non absque altera ἢ uel existente, uel intellecta dicitur. Determinatiuè autem, siue declaratiuè sola ponitur. *Iliad. α.*

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόορ' ἐμμεναι, ἢ ἀπολιέσθαι.

significat enim καὶ οὐκ ἀπολιέσθαι, hoc est, et non perire. Vnde fortè & ἀναρετικός, id est electiua, siue disertiuua magis propria adpellari potest, sicut apud nos quàm, cōiunctio electiua, ut diues uolo esse quàm pauper, hoc est et nō pauper. μοναδικῶς δέ, id est sola & per se ἢ construitur, quum sit dubitatiua. *Iliados β.*

Ἡ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιθύνεται, ὅρ' κείτις ὄσει,

Τρώων ἰσποδάμορ.

id est, an etiam

& auro indiges &c. Siue solutiua cum dubitatione. *Iliad. ι.*

Τί δε λαὸν ἀνήγαγεν ἐρθεῖν ἀγέρας ἀτρεΐδης,

ἢ οὐχ' ἐλίνης ἐνεκ' ἠνκόμοιο.

ἦ.

Illud uerò ἡ μάλα δὴ τέθνηκε μύροισις ἄλκιμος υἱός. *Iliad. σ.* & similia, aduerbialem constructionem habent affirmatiuorum, quemadmodum, τὸ, ἢ θέμις aduerbiorum similiter dinis.

Συναπτήμοι.

Continuati *ua.* Οἱ δὲ Συναπτήμοι, id est, continuatiuæ sunt, quæ existentiam quidem minimè, sed consequentiam quandam & ordinem significantes, copulant quidem sensus imperfectos.

Construuntur autem & secundum rectum, id est recto ordine, & secundum oppositum siue conuersum, id est opposito ordine. Aut enim præcedunt, aut inferuntur, & præcedentibus quidem secundum rectum construuntur. *Iliad. α.*

ὄφρα.

Εἴπωρ γάρ τε χόλονγε καὶ ἀντιμαρ καταπίψη,

Ἀλλάγε καὶ μετόπισθεν ἔχα νότον ὄφρα τελίωη.

Illatis uerò, secundum oppositum siue conuersum construuntur. *Iliados α.*

ἦεν γηθήσαι Πριάμος πριάμοιο τέπαιδες,

ἦ.

Ἄλλοιτε Τρῶες εἰσφῶιρ τάδε πάντα πυθοίατο μαρναμένοισιρ.

Etiam cum subiunctiuo hanc coniunctionem à construere aliquando contingit, præsertim si unà cum καὶ capiat, & omnino cum reliquis coniunctionibus, & cum optatiuo

ptatiuo & indicatiuo, pro ut consequentia est, aut confessis
onis siue certitudinis, aut ambiguitatis. Videtur enim in
confessis quidem indicatiuum & subiunctiuum exigi. In
ambiguis uerò optatiuum, quapropter & potentialem *αν*.

Εἰ ἠδονὴ τ' ἀγαθὸν εἶναι, ταῦτη ἄρ' ὀρεῖσθαιτο ἢ εὐδαιμονία.

ἄρ'.

Hoc est, si uoluptas esset ipsum bonum, hoc pacto diffini-
ri posset felicitas. Verum non semper ea sic utimur. De
præterita uerò re indicatiuo semper iungitur. ut εἰ ἦρ, si es-
tat, hoc est, si esset, εἰ ἦ ἦρ, & si erat.

Παρασυναπτινοί.

Smiliter autem & παρασυναπτινοί, id est, subcontinua: *Ὡς*
tiuæ construuntur, nisi quòd hæ & existentiam cum ordi-
ne significant.

Αἰτιολογιοί.

Οἱ δὲ αἰτιολογιοί, hoc est, causales uerò, & præpositis *Ὡς*
uæ sunt dictionum, excepto *ὅτι*, & secundum rectum & se-
cundum conuersum construuntur, & aliquæ istarum sub-
iunctiua uerba faciunt. ut εἰ ἄρ' μάθω ἵνα διδάξω, si didicero
ut doceam. Et aduerbialiter. ut ἐπαδάρ' διδάξω, postquam
docuero, ἢ ὅταν διδάξω, uel quando docuero. Verum
coniunctio ἵνα, & quæ huic æquivalent, etiam cum opta-
tuo construuntur, si de præterito sermo habeatur. ut ἀφ' ἡ-
μετεροῦ ἵνα θεῶτο, uenit ut spectaret. Et cum præterito im-
perfecto modi indicatiui, ubi de præterito aliquid cense-
mus esse, uel non esse. ut ἐχρῆν αὐτόν λαβῆν συγγραφήν ἵν'
ἔχρῆν ἀπαιτῆν κατὰ νόμους, id est, oportebat eum accipere
syngraphum, ut posset exigere secundum legeis. Hæc
autem coniunctio ὅπως, ἀντι τῷ πῶς, hortatiuè cum futuro ὅπως.
indicatiui construitur. ut σιοπέει τε δὲ πῶτο, ὅπως μὴ λόγους ἐροῦ-
σιν, hoc est, cogitate autem id, ut non sermones dicent, pro-
dicant. alioqui omni tempore congruit. Cum indicati-
uo autem coniunctio ὅτι, & quæ huic æquivalent. ut ὅτι ὅτι.
ὄνθ' εἰς μισθός, ὄνθ' ἐτέρη, quia nulla merces neq; ars. Con-
iunctio autē ἐφ' ᾧ, & indicatiuo & infinitiuo iungitur. cum
indicatiuo præterito, & futuro. ut ἐφ' ᾧ ἔγραψεν, ea ratio: ἐφ' ᾧ.

DE CONIUNCTIONVM CONSTR.

ne qua scripsit. ἰφ' ᾧ νομοῦται, ea ratione ut accipiat. Cum
 ἰνευα. infinitiuo ἰφ' ᾧ μεμνῆσθαι, ea ratione ut recordetur. ἰνευα uer-
 rō genitiuo construitur. Illud uerò Homeri *Ιλιάδ. α.*
 Οὐνευα τὸν χεῦσιν ἠτίμησ' ἀρετῆρα.
 ἰάρ. Ionicum est. ἰάρ uerò omnibus orationis partibus subiun-
 gitur, & nusquam inchoatiua est. ἢ ἰάρ, οὐδ' ἰάρ.

Εναντιωματικοί.

Aduersatiuæ. Οἱ δὲ λεγόμενοι ἐναντιωματικοί, hoc est, Quæ autem ad-
 ue. uersatiuæ dicuntur, & præponuntur dictionibus, & sub-
 iunguntur. orationi tamen præponi nusquam contingit.
 ὁμως. ut ἰναυομ παραίνων, ἀλλ' ὁμως παραίνεσομαι ἔτι, fessus sum
 admonendo, at tamen admonebo adhuc. καίτοι σπεύδων,
 ὁμως οὐκ ἴσχωρ κατὰ λαβῆρ. id est, quanquam festinās, tamen
 Rationales. non potui assequi. Συλλογιστικοί. Τῶν δὲ συλλογιστικῶν, hoc
 est, rationalium siue collectiuarum, uidelicet illationibus
 ἀλλά. & conclusionibus accommodatarum, coniunctio ἀλλάσι-
 ἀλλαμῆρ. ue ἀλλαμῆρ præpositiua est dictionis tantum. Reliquæ
 uerò omnes & præponi & subiungi possunt. ut πᾶς ἄνθρω-
 ἄρα. πος ζῶν. ἀλλαμῆρ πᾶρ ζῶν οὐσία. πᾶς ἄρα ἄνθρωπος οὐσία.
 Omnis homo animal, at omne animal substantia, omnis
 ergo homo substantia.

Απορρηματικοί.

Dubitatiuæ. Οἱ δὲ ἀπορρηματικοί, hoc est, dubitatiuæ, dubitanti &
 ἄρα. percontanti in usu cedunt. ut ἀρ' οὐν ἀγαθόν τὸ ἰδύ, nun-
 οὐν. quid igitur uoluptas bonum. præcedunt autem oratio-
 nes, nisi aliquid sit per ὑπερβατόν, id est, quando aliqua dis-
 ctio interponitur.

Παραπληρωματικοί.

Expletiuæ. Οἱ δὲ παραπληρωματικοί, hoc est, expletiuæ, nomen qui-
 dem habuerunt ab eo quod locutionem sensusq; exple-
 ant, aut metri aut ornatus gratia. Habent sæpius etiam
 ἰε. significationem diuersam. ut ἰε. diminutiua, δμ. autem
 δμ. circumscriptiua, & transitiuua, & affirmatiua est. Sed ἄρ
 ἄν. potentialis & indefinita, omnes tamen alijs partibus ora-
 tionis subiunguntur. *Ιλιάδος β.*

Ἄλλοι

Ἄλλοι μὲν ἔα θεοῖτε, καὶ ἀνέρες ἰσποκουραῖ.
 Ἐὐδοκίαν παυνοχίαι. ἄρ uero subiunctiuo modo subiungitur
 indefinita existens. ut ὅσα ἄρ λέγεις, ὅσα ἂν εἶπης. Sed po-
 tentialis, præsentis & futuro optatiui modi. ut οὐκ ἂν λέγεις,
 οὐκ ἄρ λέγεις. siue præponatur, siue postponatur. Et cum
 indicatiuo. ut οὐκ ἂν ἐρεῖς, id est, non utique dices: sed ra-
 tō id quidem. Præterito uero Indicatiui sapius. ut οὐκ ἂν
 εἶπες, ἢ ἔλεγες, non utiq; dixisses aut diceres. Familiaris
 autem, etiam si quidem & ante uerbum, & post uerbum
 ἂν possit indifferenter locari, optatiuo iungitur. Si uero
 non in utrisque locis, subiunctiuo solum. Et assumentes

Infinitiuum ad congruam constructionem Indicatiui
 dicimus potentialiter secundum tres temporis

differentias. ut λέγῃς ἄρ, εἰπῆς ἄρ, καὶ ἐρεῖς

ἄρ. Etiam participio. ut εἰπόντος ἄρ, καὶ

ἐροῦντος ἄρ. Similiter autem &

in alijs, minime uero præ-

teritum perfectū

ἄρ recipit.

F. VRBANI GRAMMATICARVM INSTI-

TUTIONVM TRACT. SECVNDI

FINIS.

DE SIGNIFICATIONE
COLLECTIO ΤΩΝ ΗΝ. ΗΣ. Η. ΔΙ-
CTIONVM EX DIVERSIS AVTO-
RIBVS PER EVNDEM
VRBANVM.

ΗΝ.

ἦν ἀντί τοῦ ὑπῆρχον, prima persona præte-
riti perfecti, ἀπὸ τοῦ εἶμι, eram.

ἦρ, ἀντί τοῦ ὑπῆρχε, tertia persona præte-
riti imperfecti eiusdem uerbi, erat.

ἦρ, ἦμην, prima persona præteriti plus-
quàmperfecti, fueram & fui.

ἦρ ἐπίρρημα ἀγανακτήσεως, aduerbium

indignationis.

ἦρ ἀντί τοῦ εἶαρ, ἦ, ut ἦν που ἀκούσα, sicubi audiam.

ἦρ ἀντί τοῦ ἦντινα, articulus subiunctiuus, quam.

ἦν ἀντί τοῦ ἑαυτά, pronomén relatiuum, hanc.

ἦρ ἀντί τοῦ ἐμῆρ, pronomén possessiuum, suam.

ΗΣ.

ἦς ἀντί τοῦ ὑπῆρχες, secunda persona ἀπὸ τοῦ ἦν, eras.

ἦς ἀντί τοῦ ἦρ, tertia persona δωριωδῆς, erat.

ἦς secunda persona Subiunctiuui, ἀπὸ τοῦ εἶμι, εἶαρ ὦ, ἦς.

ἦ, ἦμ, ἦς, ἦτ.

ἦς ἀντί τοῦ ἦς τινος, ἡς casus articuli subiunctiuui, cuius.

ἦς ἀντί τοῦ ἑαυτῆς, genitiuus pronominis demonstrati-
ui, huius.

ἦς ἀντί τοῦ ἐμῆς, genitiuus pronominis possessiuui, suæ.

Η.

ἦ ἀντί τοῦ εἶφη, dixit, tertia persona secundi aoristi.

Ἰλιάδ. α.

ἦ, ἠ νηανίησιν ἐπ' ὀφρύσι νεύσε κρονίωρ.

Dixit, & nigris supercilijs annuit Saturnius.

ἦ tertia persona subiunctiuui, ἀπὸ τοῦ εἶμι, ut εἶαρ ὦ, ἦς, ἦ.

ἦ articulus præpositiuus.

Ἰλιάδος ε.

ἦ μὲν ἄρ ὡς εἰποῦσ' ἀπίβη γλανωδῆς ἀθίην.

Nempe sic fata abscessit cæsia Pallas.

ἦ articulus subiunctiuus.

Ἰλιάδος α.

ἦ μορῆ ἀχαιοῖς ἄλγ' ἔθηκε.

Quæ infinitos dolores Achiuus dedit.

ἦ pronomén relatiuum ἀντί τοῦ αὐτῆ.

Αἰδ' εἴ μὲν τρώχορ, ἠδ' εἴ μάλα ἠνιόχευερ.

Ὀδυσ. β.

Hæ bene

Hæc bene quidem currebant, ipsa uerò bene ualde equos regebat.

H' pronomen possessiuum tertiæ personæ feminini generis. ut ὄς, ἡ, ὄρ, suus, sua, suum.

ἢ datiuus casus articuli subiunctiuui. ut ἡ, ἡς, ἡ. quæ, cuius, cui.

ἢ datiuus casus pronominis possessiuui tertiæ personæ. ut ἡ, ἡς, ἡ.

ἢ aduerbium affirmandi, ἀντὶ τοῦ οὐτως. *Ιλιάδ. α.*

H' γὰρ ἀν' ἀτρείδῃ, νῦν ῥ' ἴσα λαβήσαιο.

Nempe enim Atride nunc ultimo contumelias dices.

ἢ aduerbium, ἀντὶ τοῦ ὡς. ut ἢ θέμις ἔσιρ, ὡς θέμις ἔσιρ. ut *fas est.* Vel pro qua hoc est, quâ uia, qua ratio one.

ἢ aduerbium similitudinis, ἀντὶ τοῦ ὡς, quemadmodū.

ἢ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. *Ιλιάδος ν.*

Ἀντὶ ἰπῶν πρώτων. ἢ λεπτότατος θέε χαλκός.

Id est, curaturam sub primam, ubi tenuissimū currebat æs.

ἢ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου. *Ησιόδου ἐμ' ἐργοις.*

Τῆ δ' ἤς, ἢ σ' ἀν' ἐγώ περ ἄγω.

Id est, eò autem ibis, quò te ego nempe ago.

ἢ aduerbium loci, ἀντὶ τοῦ ὅπου, ubi.

ἢ σύνδεσμος διασυνκτιμός, id est, coniunctio disiunctiua. uel personarum. *Ιλιάδος α.*

Εἷς δ' ἔτις ἀρχὸς ἀνὴρ βουληφόρος ἔσω, ἢ αἶας.

H ἰδομνεύς, ἢ δῖος ὀδυσσεύς.

Id est, unus autem uir consiliarius esto, uel Ajax, uel Ido-

meneus, uel diuus Vlysses. Vel rerum. ut ἢ νύξ, ἢ ἡμίρα,

uel nox, uel dies. ἢ ζωνή, ἢ θάνατος, uel uita, uel mors.

ἢ ὑποδιασυνκτιμός ἀδιορίτως, ἐπ' οὐρανὸν ἀδιακρίτως, id est, sub-

disiunctiua indeterminatè, siue indiscretè. ut δός μοι χρυσόν,

ἢ ἄργυρον, da mihi aurum, aut argentum. *Ιλιάδ γ.*

Τῶ μὲν γὰρ πάντων βέλτε ἀπείται ὄσις ἀφείν.

H καός, ἢ ὀρθαθός.

Id est, Omnium enim sagittæ attingunt quicunq; mit-

tat, siue ignauus siue fortis.

ἢ διασαφητιμός, id est, explanatiua, quæ & ἀνακρητιμός à

Theodoro dicitur, hoc est dissertiua, siue electiua, est quan-

do è duobus præpositis unum tollit. ut

DE SIGNIFICATIONE

Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολιέσθαι.
 Hoc statim aliter expos nit ex Porphyrio
 Σημαίνει μὴ οὐκ ἀπολιέσθαι. id est, Volo ego populum saluum esse quàm perdi. hoc est, saluum esse, & nō perdi. Quæ quidem coniunctio & περι syllabam admittit. ut πλουτέμ βέλω, ἢ περιπένεσθαι, Diues malo esse quàm pauper. id est, & non pauper.

Alij expos nunt pro ἀληθῶς, uel ἀκριβῶς.
 ἢ ἀπορρηματιδός, ἀντι τῷ ἄρα, id est, dubitativa, qua dubitantes & interrogantes utimur: & semper orationi præponitur, nisi aliquid, impediatur. & circumflectitur. Ἰλιάδος β.
 ἢ ἔτι κὴ χερσοῦ, ἐπιδένειαι, ὅρ κέτις οἶσει Τρώων ἱπποδάμορ.
 An etiam & auro indiges, quod aliquis feret Troianorum equidomitorum. Est etiam λυτικὸς τις ἀπορρηματιδός, secundum Theodotum. hoc est, solutiua quædam cum dubitatione. Ἰλιάδος ι.

Τὶ δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας ἀτρεΐδωρ,
 ἢ οὐχ' ἑλένης ἐνεὶ ἠὲ ἠὲ ἠὲ μοιο.

Quid autem populum duxit huc congregans Atrides: an non Helenæ causa pulchricomæ? At secundum alios ἢ in hac significatione dicitur σύνδεσμος βεβαιωτικὸς μετ' ὑπερωτίσεως. hoc est, coniunctio adfirmatiua cum interrogatiōne: quæ quidem etiā sine interrogatiōne inuenitur. Ἰλιάδος σ.
 ἢ μάλα δὴ τέθνηκε μιννοῖτιον ἄλκιμος υἱός. &

ἢ δὴ λοιγὰ ἔγραψεταί, & similia.

Sed ut Theodoro placet, ἢ hoc modo sumpta, aduerbialem constructionem habet adfirmatiuorum.

ἢ ἀντι τῷ ἄρ, κὴ εἰ. Ἰλιάδος γ.

ἢ τοιοῦτο ἔαρ ἐρποντοπόροισι νείων.

hoc est, Si talis existens in nauibus per pontū currentibus. Et in eodem. ἢ κὴ γένει ὑσέρως ἦερ.

Si & generatione posterior esset.

ἢ ἀντι τῷ κὴ, ut est apud Platonem. Μίνως ἢ περὶ νόμορ. id est, Minos & de legibus. In qua significatione capitur etiam à Porphyrio adcuratissimo Homeri interprete in enodatione carminis illius, Βούλομ' ἐγὼ, cuius uerba hæc sunt, Θέλω γῆτόρ ὄχλορ σάξεδαι, κὴ αὐτός ἀπολιέσθαι. id est, Volo ego populum hospitari, & ipsemet interire. Qua uoce significat se populi Græci salutem proprio saluti præferre, quod optimo cuique imperatori conuenientissimum est.

ἢ ἀντι

ἢ ἀντί τῷ ὀπότερον, id est, utrum.

Ιλιάδος α.

Διάνδιχα μερμηρίζετο

ἢ ὄγε φάσσανον ὄξυ ἐρύσάμενος παρὰ μηροῦ,

utrum hic enssem acutum educens à femore.

ἢ συζηρητικός, comparatiua.

Ιλιάδος α.

Βέλτερον ἢ ἀπολείδαι ἕνα χρόνον, ἢ ἐβίωναι,

ἢ διθά σρενύεσθαι ἐρ' αὐνῆ θυϊοτῆτι.

id est, Melius uel mori uno tempore, uel uiuere, quàm diu
corrumpi in graui pugna.

ἢ παρέρηκε, id est, abundat.

Ιλιάδος θ.

Ἐπει ἢ πολλὸ φέρτερός ἐσι. quoniam præstantior est.

ἢ ἀδιονδα ἀλλὰ coniunctioni, fit ἀλλαῖ, κατὰ συγκοπήν,

ἀλλῆ, nisi.

ἢ μὲν ἀρτιτικός ἐσι τῷ ἠδὲ. hoc est, inceptiua.

ἠδὲ uerò ἐπακολουθικός τῷ ἡμέρ, hoc est, subsequentiua. Ιλιάς ι.

Ἐρ δὲ ἢ τιμῆ ἢ μὲν κενός ἢ δὲ καὶ ἐδλός.

At in uno precio ignauus & fortis.

ἢ τοι ἀκτουαλὲν μὲν, fit orationis præpositiua apud ποῆ
tas. Ιλιάδος α.

ἢ τοι ὄγ' ὡς εἰπὼρ κατ' ἀρ' ἔλετο.

Hic quidem sic fatus sedit.

ἢ τοι uerò ἀκτουαλὲν ἢ, præpositiua fit τῷ ἢ. ut ἢ τοι ἀγας
θῶρ, ἢ φαῦλον.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΩΣ, ΠΟΣ

ΣΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ.

Ἰσῖον ὅτι τὸ ὡς τριάκοντα σημαίνα παρὰ Τρύφωνι.

Ὡς παραβολήν, parabolam. Ιλιάδος γ.

Ὡς τε λῆωρ ἐχάρη μεγαλῶ ἐπὶ σώματι κύρσεας.

Ὡς leo lætatus est, magnum nactus corpus.

Ὡς ἀνταπόδοσιμ, redditionem. Ιλιάδος γ.

Ὡς αὐτίς καθ' ὀμιλον ἐδύ τρώων ἀγροῶων.

Sic per turbam subiit Troianorum illustrium.

Ὡς ὑπερβολήν, superlationem. Οδυσσεύς λ.

Ὡς οὐκ ἀνώτερον καὶ κύνθερον ἄλλο γυναικός.

Ὡς οὐκ ἀνωτέρω & impudentius aliud muliere.

Ὡς ἀναφορὰν, relationem. Οδυσσεύς δ.

De significa
tione ὡς.

ὡς οἱ

DE SIGNIFICATIONE.

Ως οἱ μὴ τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Sichi quidem talia inter se loquebantur.

Ως θαυμασμόν, admirationem. Οδυσείας ω.

Ως ἀγαθαί φρένες ἦσαν ἐχέφονι πηνελοπέη.

Vt bonæ mentes erant prudenti Penelopæ.

ὡς βεβαίωσιν, confirmationem. ὡς χάριεῖς ἄνθρωπος ἀνθρώποις. Sic gratiosum est homo hominibus.

Ως ὁμοίωσιν, similitudinem. Οδυσείας δ.

Ως ὁ δ' Ὀδυσῆος μεγαλήτορος ἦν ἴοικεν.

Ita hic Vlyssis magnanimi filio assimilatus est.

ὡς τὸ οὕτως, sic. Ιλιάδος η.

Ως εἶπὼν πυλίων ἐξέωντο φαίδιμος Ἴκτωρ.

Sic fatus portis erupit splendidus Hector.

ὡς τὸ ὅμως, tamen. Οδυσείας α.

Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἐτάρους ἐρέυσσάτο ἱεμρός περ.

Sed neq; tamen socios liberauit, cupiens quanquam.

ὡς τὸ οὕτως, ut. Ιλιάδος ζ.

Ως σπέσις δῖπατρι, ἢ ἄλλοις ἀθανάτοισι.

Vt libes Ioui patri, & alijs immortalibus.

ὡς τὸ ὁμοίως, similiter. Οδυσείας α.

Ως ἀπόλοιτο ἢ ἄλλος ὅτις τοιαῦτα ἔξειοι.

Alī expro- Similiter periret & alius quicumq; talia quidem faceret.

nunt, utinā ὡς τὸ ὅσον, quantum. Οδυσείας ρ.

pereat et ἄλλοις. Καὶ κρέας ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι.

Et carnem quantum ei manus capiebant circumijicienti.

ὡς τὸ τόσον, tantum. Οδυσείας η.

Alī pro ὅσον legūt ὅσον φαίμενες περὶ πάντων ἰδριεῖς ἀνδρῶν

τόσον. Νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὡς δὲ γυναῖκες. Ἴσον τεχνῆσαι.

Quantum Phæaces super omnes periti homines nauem

uelocē in ponto impellere, tantū mulieres telam operari.

ὡς τὸ ὁσαύτως, eodem modo. Οδυσείας ε.

Ως δ' ἀνὴρ μοι ἀγαθεὶ θεοὶ βροτῶν ἀνδρα παρῆσαι.

Eodē modo rursus nunc mihi inuidetis dij mortālē hoīem

ὡς τὸ ἕως, donec. Οδυσείας ζ. (adesse.)

Ως ὁ μὲν ἐνθα πολὺν βίτοτον, ἢ χρυσὸν ἀγείρωρ.

Donec hic multum uictum & aurum congregans.

ὡς τὸ ἀλλὰ, sed. Οδυσείας χ.

Κείσομαι, ὡς ὄνι ἐσι χάρεις μετόπισθ' ἐνεργίωρ.

Iacebo

Iacebo, sed non est gratia postea benefactorum.

ὡς τὸ ὅτι, quia. *Ιλιάδ. γ.* Οὐδέ νύ πάμμε, ὡς θεός ἐμι.

Nep̄ quidem nemp̄ me nouisti quod deus sum.

ὡς τὸ ἐπ̄, postquam. *Ιλιάδος κ.*

Ως ἴδε χῶρον ἔρημον ὅθ' ἔσασαν ἀκίεσ' ἵπποι,

Postea quā uidit locū desertum ubi steterāt ueloces equi.

ὡς τὸ ἄθε. ut, *Ιλιάδ. γ.* Ἡ λυθες ἐν πολέμῳ, ὡς ἀφ' ἑλεος ἀντόθ' ὄσ

Venisti ex bello, utinam illic perijsses. *(Λέωδα.*

ὡς τὸ γε. σύνδεσμον συναπτήν, ἢ, cōiunctionē cōtinuatiuā.

Οδυσ. γ. Ὡς ὑμῆς παρ' ἐμῆο θοῆν ὄπ' ἡα κίοιτε,

Si uos à me celerem ad nauem iretis.

ὡς τὸ δινηματινὸν κεφάλαιον, narratiuum caput. *Οδυσ. γ.*

Ως ἦλθον φίλε τίνον ἀπενθής, οὐδέ τι οἶδα.

Sic ueni chare fili nil audiens, nep̄ quid noui.

ὡς τὸ καθάπερ, quēadmodū. *Οδυσ. ψ.* Ἡ ῥξατοδ' ὡς πρῶ

τορ κίονας δάμασε. Cœpit quēadmodū primū Ciconas do

ὡς τὸ ἐνθώς, statim. *Ιλιάδος ξ.* *(muit.*

Ως δ' ἴδεν, ὡς μὴ ἔρωσ πυνινας φρένας ἀμφικάλυψε,

Vt aut̄ uidit, statim illū amor densa p̄cordia circūobruit.

ὡς ἀλλὰ μὴ, atqui. *Αριστοφάνης ἐν νεφέλαις.*

Ως τὸ ἀληθώς ἀπτήν χωρίον. Atqui hęc uerē Attica regio.

ὡς τὸ λίαν, ualde. *Ιλιάδος τ.*

Αὐτῶρ ἀχιλλεύς ὡς ἔδ' ὡς μὴ μάλλον ἰδὺ χόλος.

At Achilles ut uidit, ualde illum magis subijt ira.

ὡς τὸ ἵνα σύνδεσμον, ut, coniunctionem. *Ιλιάδος γ.*

ὡς μοι κ̄ τὸν δ' ἀνδρα πελώριον ἔξονομίνης

Vt mihi & hunc uirum magnum nomines.

ὡς τὸ διό, ea propter. *Ιλιάδος ι.*

ὡς ἀρ' ἐπειτ' ἀπὸ σέο φίλον τίμος οὐκ ἐθέλοισι *Λείπεισαι.*

Ea propter postea à te chare fili non uellem relinqui.

ὡς τῶν πρὸς πρὸθεσις, ad. *Οδυσ. ρ.* ὡς αἰὲ τὸν ὁμοῖον

ἀγαθός ὡς τὸν ὁμοῖον. Vt semper similē agit deus ad similē.

ὡς τὸν γῆ σύνδεσμον, enim, coniunctionem. *Ιλιάδ. φ.*

ὡς οὔτοι ποταμῶγε δαμήμεναι αἰσιμόρ ὄσι.

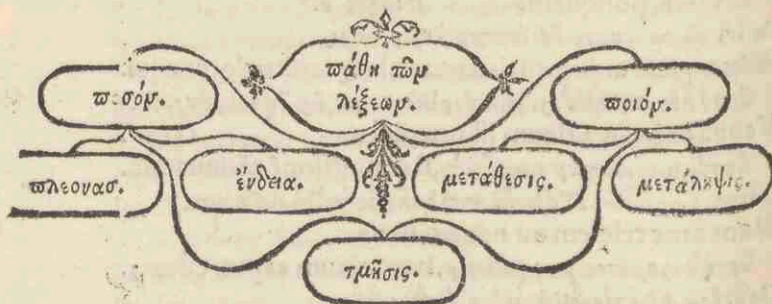
Non enim tibi fluuiο domari fatale est.

Τὸ ὡς πάντοτε ὀξύνεται, κ̄ ἐν ἀρχῆ, κ̄ ἐν μίση, κ̄ ἐν τέλει, χω

ρεῖς ὅτε σημαίνει τὸ οὕτως, κ̄ τὸ ὁμοίως, κ̄ δασύνεται, πλὴν ὅτι σκ

μαίνει τὸ ὅτιον.

DE AFFECTIBVS DICTIONVM
 ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΜ-
 ΜΑΤΙΚΟΥ ΤΡΥΦΩΝΟΣ.

πλεονασ. μεταθέσις. Πλεονασμός μὲν οὐρ ὅστις περιωπότης χρόνου, ἢ χρόνωρ, σοιχείου, ἢ σοιχείωρ.

ἴνδεια. μετάληψις. Ἐνδεία, δεῦτε ναντίωρ χρόνου, ἢ χρόνωρ, σοιχείας, ἢ σοιχείωρ ἐλαττώσις.

τμήσις. Τμήσις δὲ ὅστις συνβίτου λέξεως ἀνάλοσις εἰς δύο λέξεις. οἷον ἄμρα πόλις, ἀντὶ τοῦ ἄμρὸς πόλις.

Εἶδη τοῦ πλεονασμοῦ.

προάθεσις ἀφαίρεσις. Προάθεσις ὅστις σοιχείου κατ' ἀρχήν τῆς συλλαβῆς προδήνυ. οἷον ἀσαφίς, ἀντὶ τῆς σαφίς. ἀσαχυς, ἀντὶ τοῦ σάχυς.

ἀναδίπλωσις. Ἀναδίπλωσις δὲ ὅστις τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ ἄρισ. τῶν αὐτῶν συμφάνων ἢ ἀντισοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. γινέται δὲ ὑπὸ ξημάτων, ἢ μετοχῶν, ἢ ὀνομάτων. πλεονάζειν παρατεῖλαισι, ἢ ἀπολείπειν. οἷον μελαμωσι, ἀντὶ μεμωσι. ἀταρτηρος, ἀντὶ τεῦ ἀτηρός.

συσολή.

Συσολή δὲ ὅστις ἂν ἴσῃ ἐπιτινόμενα δίχρονα συσολή, ἢ ἴσῃ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίσοχα αὐτῶν μετὰ ἑ. οἷον φυσίχος, ἀντὶ τοῦ φυσίχως. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Εἰτίας

Μετάθεσις δὲ ὅστις σοιχείου μετακινήσις ἐν τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἐτέρας τάξεως. οἷον δαρῶ ἀντὶ τοῦ δραῶ. καλέται δὲ ἢ ἐνάλλαξις, ἢ ὑπερθεσις.

Μετάληψις δὲ ὅστις σοιχείου μετακινήσις. οἷον ἠπεδανός, ἀντὶ τῆς ἀπίδανος. αἰμηπότις, ἀντὶ τοῦ ἀιμοπότις.

Εἶδη τῆς ἐνδείας.

Αφαίρεσις, ὅστις ἴνδεια κατ' ἀρχήν. οἷον δετή, ἀντὶ τῆς ὀρτή. καὶ ἀντιζαῖα. κἄνος ἀντὶ τῆς κἄνος τὸ δὲ πάθος ἰάνωρ.

Ἄρισ ὅστις ἀποβολή κατ' ἀρχήν τῆς ἀναδιπλωμένης συλλαβῆς. οἷον βλιῦσαι, ἀντὶ τοῦ βλεβλιῦσαι.

Συσολή δὲ ὅστις ἂν ἴσῃ ἐπιτινόμενα δίχρονα συσολή, ἢ ἴσῃ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίσοχα αὐτῶν μετὰ ἑ. οἷον φυσίχος, ἀντὶ τοῦ φυσίχως. ξερὸν, ἀντὶ τοῦ ξηρόν.

Συζυγή

Ἐἵλασις, ὅστις ὅτ' ἄρ' ἴα συ-
σελλόμενα δίχρονα ἑντάβη, ἢ ἴα
βραχέα εἰς ἴα μακρὰ ἀντίστοι-
χα αὐτῶν μετὰβη. οἶον κἄλός,
κἄλός, κόρη, κἄρη.

Ἐπίητασις ὅστις πλειονασμός
συλλαβῆς κατὰ μέτρον ὁμοτό-
νου ὅτ' ἄρ' μηρηνικὸν παρατήρη-
μα κωλύει. οἶον ἀδελφεός, ἀν-
τί τῷ ἀδελφός. πολεμίαια, ἀν-
τί τῷ πολέμια.

τε φέρετε, τίποτε τίηε. aut in sequentem uertitur. ut κηρόμο-
ρος κἄμμορος, κατέβαλεν κἄββαλεν, κατέπιασε κἄππιασε. &
sic in alijs compositis cum hac prepositione κατὰ, in quib-
us α. extrema uocali expuncta, τ. in sequentem conso-
nantem uertitur, nisi forte aspirata extiterit: quia tunc τ.
nequaquam in eam mutari potest, quandoquidem syllaba
in aspiratam consonantem desinere inueniretur, quod
apud Græcos absurdum est, sed eius loco ἀντίστοιχον, hoc
est, propria tenuis subrogatur. ut κατὰθανε, κἄτθανε. κατ-
τάφιλαρα, κἄφάλαρα. καταχεῦσαι, κἄχεῦσαι. Verum si
duæ sequantur consonantes, integra syllaba eliditur. ut
κατὰύτανε κἄύτανε, κατὰσχεθε κἄσχεθε. Attamen si altera
illarum immutabilis sit, rursus in sequentem mutatur con-
sonantem. ut κατὰδραβίτῳ, κἄδραβίτῳ. Aut duæ
eliduntur syllabæ Ionico more, atque Aeolico. ut δεινασ-
λιωνίδης, δειναλίδης. ὑπεριονίδης, ὑπερίδης. unde ὑπερίων, ὕ-
περιονος ἰωνικῶς, ὁ ἥλιος, sol.

Διαίρεσις ὅστις συλλαβῆς μα-
κρᾶς ἀνάλυσις, ἢ διάσασις εἰς
δύο, τὸ δὲ πάθος ἰώνων, κἢ θετ-
τάλῳ. οἶον πάσις, ἀντί τῷ πάσις.
κατὰ κἄσιρ. ἴα μᾶ, ἀντί τῷ τὰ μᾶ. κατὰ συναίρεσιρ. κἄρηδες, ἀν-
τί τῷ κἄρηδες. Συνθέτους δὲ τίταρας, κατὰ ἑκθλιψιρ κἢ συναί-
ρεσιρ. ἑμονποδύνα, ἀντί τῷ ἑμοί ὑποδύνα. κατὰ κἄσιρ κἢ συναί-
ρεσιρ. ὤπόλος, ἀντί τῷ ὀπόλος.

Συρροπή ὅστις, ἀποβολὴ συλλ-
λαβῆς κατὰ τὸ μέτρον. οἶον κἄμυ
μορος ἀντί τοῦ κηρόμορος. δᾶς
μορος, ἀντί τῷ δασύμορος.

Vbi aduertendum est, syn-
copā tribus modis fieri, Aut
enim integra eliditur syllaba
κωνῶς. ut δασύμοιος, δᾶμοιος.
ὁμότρυχας, ὄτρυχας. Aut uo-
calis sola Aeolico more, &
nunc consonans aut eadem
remanet immutata. ut φέρε-

ἐπίητασις.

Syncope
quot modis
fiat.

Συναλοιφή, ὅστις δύο συλλ-
βῶν κατὰ φωνήεντα ἕκαστος, κατὰ
βολῆ τόνων. γίνεται δὲ κατὰ τρεῖς
ποὺς ἐπὶ ἄ. ἀπλοῦς μὲν τρεῖς, κατὰ
ἑκθλιψιρ. ἐπ' ἐμῆ, ἀντί τῷ ὅπ' ἐμῆ.

διαίρεσις.
συναλοιφή.

DE AFFECTIBVS DICTIONVM

Κατὰ ἔκθληψιν ἢ κράσει, καὶ ἀντὶ τοῦ ἢ ἐξω. κατὰ ἔκθληψιν, ἢ κράσει, καὶ συναίρεσιν, ἐν ταθιοπίᾳ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἀθιοπίᾳ. Quo in loco illud annotandum est, quòd si ex quavis diphthongo, præcedente διὰ τοῦ ι. & ex quavis uocali sequente, crasim fieri contingat, ἰσθᾶ quæ est subiunctiua uocalis diphthongi, cum inter duas uocales forte existat, prorsus exteritur: nec facta crasi, amplius admittitur. ut ἢ ἐξω καὶ α. ubi subtracto ι. κατὰ ἔκθληψιν, α. & ε. in α. productum κατὰ κράσει contracta sunt. sic τῷ ἢ μῶ τῷ ἢ μῶ. ἢ μῶ ὠνυμόρω, ἢ ωνυμόρω, χωρὶς τοῦ ι. ὅτι οὐδέποτε κράσεις γίνεταί τοῦ ι. μίσου ὄντος, οὕτως ὁ ἔτυμολόγος. Hoc eodem modo συναλοιφῆ κατὰ ἔκθληψιν ἢ συναίρεσιν fieri contingit, ut supra dictum est, ut ἐμοὶ ὑποδύνει ἢ μουποδύνει. ubi ι. ex οι. diphthongo prius expuncta, ο. & υ. κατὰ συναίρεσιν in ου. diphthongum contracta sunt. At si contra eueniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente, & diphthongo διὰ τοῦ ι. sequente crasis fiat, ι. quidem diphthongi cum post se nihil habeat quod obstat, facta crasi ex præcedentibus uocalibus, iterum in diphthongum admittitur. ut ὁ ἀπόλος, ἔπόλος, ubi ο. & α. κατὰ κράσει in ω. μέγα contractis, ι. in diphthongum impropriam κατὰ συναίρεσιν sumptum est. Moscopulus tamen ἐν τῷ περὶ παθῶν aliter sentire uidetur in dictione ἐξῶδα, ἐν τοῦ ἐξω οἶδα, & ἐξῶμα ἐν τοῦ ἐξω οἶμα, quæ quidem Attica sunt. Subtracta enim præpositiua uocali οι. diphthongi, hoc est ο. κατὰ ἔκθληψιν, ex ω. & ι. quæ est subiunctiua uocalis eiusdem diphthongi, in φ. diphthongum impropriam synæresim facit. Sic in dictione δάειρα ἐν τῷ δάειρα, quod poeticum est, & Proserpinam significat, expuncta enim prius ε. præpositiua uocali α. diphthongi κατὰ ἔκθληψιν, ex α. & ι. in α. diphth. synæresim facit. Sed ego antiquorum opinioni magis adhæreo, qui ex præpositiuis uocalibus synæresim siue crasim omnino fieri existimant, quod etiam in his exemplis ἐξῶδα, & ἐξῶμα, atque δάειρα fieri potest κατὰ κράσει, ἢ συναίρεσιν. quandoquidem etiam ex longa præcedente, nonnunquam crasim fieri contingit. ut in dictis exemplis liquido apparet, hoc est, τῷ ἢ μῶ τῷ ἢ μῶ. ἢ μῶ ὠνυμόρω ἢ ωνυμόρω. ubi α. & ε. & duo ωω. in ω. contracta sunt. Vtram tamen

Deiota eliso

Crasim.

Moscopulus

Ex præpositiuis uocalibus.

tamen sententiā libuerit sequi poteris. Sed sciendum, hæc uerè Attica esse. Si uerò ex duabus diphthongis huiusmodi contractio fieri contingat, primū quidem ex præcedente diphthongo subiunctiua uocalis, hoc est *ι. κατὰ ἐκθλιψιν* omnino elidenda est: deinde ex uocali relicta & ex ea quæ sequitur in altera diphthongo, fit crasis in uocalem productam, quæ *ι. in diphthongum* impropriam κατὰ συναίρεσιν indubitato admittit. ut οἱ ἀπόλοι ἠπόλοι, τῆ ἀβιοπία ταβιοπία.

Ex diphthongis crasis.

Est autem præter hæc & alia species συναλοιφῆς, quæ fit, quum duæ diuersæ dictiones per uocales uniuntur: quarum præcedens sit articulus præpositiuus neutri generis, hoc est τὸ. sequens uerò indifferens. Quæ si ab ε. tenui incipiat, fit crasis in ου. ut τὸ ἐναντίον, τοῦναντίον. τὸ ἔλαιον, τοῦ λαίου. τὸ ἐνδυμα, τοῦνδυμα, & similia. At si ab α. dictio sequens incipiat, iterum in α. productum fit contractio. ut τὸ ἀγαθόν, τὰγαθόν. τὸ ἄτερον, δωρικῶς βάτερον, τροπή τῷ τ. εἰς θ. sequente uocali adspirata. In plurali quoque præcedente τὰ articulo neutro pluralis numeri, sequente uerò siue α. siue ε. in α. item productum, fit crasis. ut τὰ ἀγαθὰ, τὰγαθὰ. τὰ ἔτερα, θάτερα. τὰ ἑμὰ, τὸμά, & alia huiusmodi. In quibus contractionibus illud diligenter considerandum est, quod uerbis bicunq; ex quapiam uocali tenui sequente, facta sit crasis: ea τῶ ψιλῆ superponi sibi desyderat. Ex adspirata uerò sequente, nequaquam: quod ab antiquis constantissimè ubiq; seruatum uidemus: non solum articulis præcedentibus, sed alijs quoque dictionibus. ut ποῦ ἐσι, ποῦσι. Eliso enim υ. subiunctiua uocali, ο. & ε. in ου. contracta sunt. Sic μοί ἐσι, μοῦσι. & alia huiusmodi.

Diuersæ dictiones coniunctæ.

Adnotatio.

Παρίνεσις ἐστὶ προοδὴν φωνήεντος, κατὰ μέτρον, οὐ ποιούντος συλλαβῆν. οἷον νοῦσος, ἀντὶ τῶ νόσος. ξέινος, ἀντὶ τῶ ξένος. τὸ δὲ πάθος ἰώνων.

Ἐλλειψις ἐστὶν ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέτρον οὐ ποιούντος συλλαβῆν. ἀμύξαι, ἀντὶ τῶ ἀμύξαι. γερᾶν, ἀντὶ τῶ γερᾶν ὄν. ἴδια τῶν ἀπὸ τῆς ἡλικίας ἢ δωρικῶν ἢ αἰολέων.

Παρίνεσις
Ἐλλειψις.

Διπλασιασμός ἐστὶ τῷ αὐτοῦ συμφώνου προοδὴν κατὰ μέτρον οὐ ἀποτελοῦντος συλλαβῆν. ὅτι ἀντὶ

Παρίλλειψις ἐστὶν ὅτ' ἄν ἔντι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπεται. καὶ ἴον, ἀντὶ

Διπλασιασ.
Παρίλλειψις

Gg ; τῷ

DE SPIRITIBVS

	<p>ἀντὶ τοῦ ὀπί, μέσση, ἀντὶ τῆς μέσση. τὸ πάθος ἰώνων.</p>	<p>τὸ κάλλιον, ὠφέλιος, ἀντὶ τῆς ὠφέλιος. βάτορ, ἀντὶ τοῦ θάτορ.</p>
Παρέμψις	<p>Παρέμψις ἐστὶ προαθήνη συμφάνης κατὰ μέσση, οὐκ ἀποσ</p>	<p>Ἐκθλιψις ἐστὶν ἀποβολὴ ἐνός συμφάνου ἐντός τῆς πρώτης ἢ</p>
Εκθλιψις	<p>τελοῦντος συλλαβῆρ. οἶον πῶλις ἀντὶ τοῦ πόλις. πῶλεμος ἀντὶ τοῦ πόλεμος.</p>	<p>τελευταίας συλλαβῆς οὐ ποιοῦν τος συλλαβῆρ. σκῆπτορ ἀντὶ τοῦ σκῆπτορ.</p>
Προσχηματισμός	<p>Προσχηματισμός ἐστὶ προαθή νη συλλαβῆς, κατὰ τὸ τέλος. ἐστὶ</p>	<p>Ἀποκοπή ἐστὶν ἀφαίρεσις συλ λαβῆς κατὰ τὸ τέλος. οἶον δῶ, ἀν τὶ τοῦ δῶμα. ποσειδῶ, ἀντὶ τοῦ πο σειδῶνα. ἀπόλλω, ἀντὶ τοῦ ἀπόλλω να.</p>
Ἀποκοπή	<p>διτῶν τεσσάρων διαλείτων ἰδι ος. οἶον λόροισιν, ἀντὶ τῆς λόροις.</p>	

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.

De spiritibus.
Regula.

e. litera.

Πνεύματα Græcè, latinè spiritus, duo sunt: ἡ δασεία, ἢ ἡ ψιλή. hoc est, adspiratio & leuigatio, siue exilitas. Omnis enim dictio à uocali siue à diphthong. incipiens, uel nota adspirationis, uel exilitatis ante notatur. Ex consonantibus autem e. solum in principio dictionis positum adspiratur. ut ἐντωρ. At in medio duarum uocalium in eadem dictione simplici exilem spiritum habet. ut χαίρω, φέρω. Si uerò geminatum extiterit, primū quidem exili spiritu adnotatur, alterum uerò adspiratur. ut πόρρω, ἄρρωσος.

In nominibus, quem utique spiritum nominatiuus habet, eundem & cæteri casus suscipiunt.

Deriuatiua uerba.

In uerbis quoque spiritus thematis, in omnibus quæ ab eo deducunt, seruat. Excipitur ἔχω, quod ἔξω futurum habet adspiratū. ἴσημι quoque adspiratur: sed eius præterita leuigantur, dempto præterito perfecto & plusquamperfecto ἴσηκα scilicet & ἴσηκαρ. Quoniam ε. ingrediens præterita tempora modi indicatiui, si remanet in alijs modis, spiritum thematis seruat: si uerò cadit, hoc est, si non remanet in alijs modis, sicut est in ambobus aoristis, exilem spiritum habet. ut ἴσησα, σῆσον, σῆσάτω, ἴσημ, σῆθι, σῆτω. Atticè aucta, spiritum thematis seruant, ut ἐλεύθω, ἐλήλυθα. ἠνώ, ἐώνηκα. δρῶ, ἐώρω, ἐώρακα. ἀνδάνω, ἐήνδανον.

Omnis

Omnis articulus à uocali incipiens, aspirat. ut δ. η. ο. ι. α. ι.

Articuli.

Omnia pronomina ab ε. incipientia, exili spiritu adnotantur. ut ἐγώ, ἐμοῦ. Præter ε̄. & ab eo deriuata. ut ἐαντόρ. At si ab alia uocali initium habent, adspirantur. ut αὐτός, αὐτί.

Pronomina

Excipitur αὐτός, & ex eo composita. ut αὐτόχαρ, αὐτόματος. Adspiratur & αὐτόρ, ἀπό τῷ ἐαντόρ, κατὰ ἀφαιρέσει τῷ ε̄.

Præpositio.

Omnis præpositio à uocali incipiens, attenuatur. ut ἐνὰ ἀπό, ἐπί. Excipitur ὑπό, & ὑπέρ.

In medio dictionum compositarū, nec densus spiritus, nec tenuis ponitur. ut κατ' ἐρεχων, καθ' ἀπασ, ἀψυθέρ.

Coniunctio.

Omnis coniunctio à uocali incipiens leuigatur. ut ἀλλά, ε̄, ἐπί. Excipiuntur causales: quæ omnes adspirantur. ut ἵνα, ὅπως. Præter ὄφρα.

Deriuatiuæ dictiones.

Deriuatiua omnia, si principium primitiuorum seruāt, eiusdem quoq; retinēt spiritum. ut ἀλς, ἀλότης, ἀλιεύς, ἔλιω, ἔλιος. Excipiuntur ἰδρώς ἀπό τῷ ἰδίω. ἄμυδις ἀπό τῷ ἄμα. ἑρμῶς ἀπό ἑίρω. εἰρητὴ ἀπό εἰρω.

Relatiua.

Relatiua per aphæresin tenuis consonantis facta, adspirantur. ut τόσος, ὅσος, πηλὴα, ἠνίηα. Excipitur τόφρα, ὄφρα, τῆμος, ἦμος. Attenuatur autem ὄφρα quidem, quoniam α. ε. & ο. ante adspiratam exili spiritu adnotantur. ut ἄφεις, ἴθνος, ὄφεις. ἦμος uerò, quoniam η. in trochaica dictione exilem spiritum sibi a seiscit. ut ἦχος, ἦδος, ἦμος. præter ἦλος.

α. ε. ο. ante aspiratam

Aeolica omnia leuigantur. Nam Aeoles adspiratorem omnino ignorant.

Aeolica.

Nomina numeralia adspirantur omnia. ut εἶς, ἕξ, ἐπτά. demptis οὐτώ, & ἑννία, & quæ ab eis deducuntur. ut ὀγδοήκοντα, ἑννεήκοντα.

Numeralia.

A. siue intensiorem significat, siue priuationem, siue unionem, siue malum, siue parum, siue abundat, exili spiritu adnotatur. Excipitur ἀλυσίς, quod ex α. priuatiuo compositum, & λῶς, ἄδης quoq; aspiratur, ex α. priuatiuo, & ἰδω. A. uerò ἀθροισιμόν aspiratur. ἄμα, ἄπας.

A.

A. ante β. leuigatur. ἄβυδος, ἄβυωος, ἄβαξ, ἀβεράρ. Excipiuntur quæ β. cum ρ. implicitum habent. ut ἀβρός, ἀβρότονον, ἀβρότης, ἀβρύνω. ἀβρότι tamen η̄ νῦξ exili spiritu adnotatur. & ἀβροτάτω τὸ ἀποτυγχάνω, & ἀβρομος ὁ μὴ ἔχωρ ἦχορ. Hæc enim α. habent priuatiuum.

A. ante β.

A. ante γ.

DE SPIRITIBVS

- A. ante γ. leuigatur. ἀγαρ. ἀγείρω τὸ συναθροίζω. ἀγορά, ἄγνος τὸ φυτόν. Excipitur ἄγιος, & ἄγνος ὁ καθαρός, & quæ ab eo deducuntur. ut ἀγνίζω, ἀγιαζέω, ἀγνισμός, ἀγιασμός, ἀγιστήν.
- ἀδ. A. ante δ. attenuatur. ut ἄδωνις, ἀδελφός, ἀδελφίς. Excipitur ἄδης, & ἄδην, ὄνομα πάθους. ἀδρός, ἀδρύνω, ἀδρότης, ἀδύσειρ, ἀδενάς, ἀδυνάωρ, & ἀδέρ, ἀντί τῷ ἀρείσμαρ.
- ἀε. A. ante ε. leuigatur. ut ἀε, ἀετός, ἀένναορ, ἀέριον.
- ἀζ. A. ante ζ. attenuatur. ἀζώτος πόλις. ἀζω τὸ ξηραίνω. ἀ quo & ἀζαλός, & ἀζιχός, ἀντί τῷ ἀδιαλέπῳ. ἀζωμαι uerò τὸ σέβομαι ἢ θανατοῦμαι, & quæ ab eo fiunt, adspirantur. Tryphon uerò α. ante ζ. & leuigari & adspirari existimat.
- ἀη. A. ante η. θ. ι. υ. attenuatur semper. ἀηδών, ἀηθαιός, ἀῖω
- ἀθ. τὸ ἀνούω, ἀμωρ. ἀθρῆσαι ab Atticis adspiratur: sed à communibus attenuatur. ἀθροῦς uerò si α. priuationem significat, leuigatur: si adgregationem, adspiratur. unde ἀθροίζω, & ἀθροισμα.
- ἀλ. A. ante λ. siue solum siue geminatum, attenuatur. ἀλῶ τὸ πλανῶ. ἀλήτης ὁ πλανήτης, & ἀλείτης ὁ ἄμαρτῶδης. ἀλνδῖς ἀντί τῷ ὄμοῦ. ἀλδῆσσω τὸ αἰξάνω. ἀλλως, ἀλλοίος, ἀλλοδαπός, ἀλλός, ἀλλεῖντος, ἀλείφω. Excipitur ἄλς ἢ θάλασσα, & quæ ab eo deducuntur. ἀλίτης ὁ θαλάσσιος ἢ δὲ μάταιος. ἀλικαρρατὸς, & ἀλίερος ἢ πόλις. ἀλιόρ τὸ ἄλμυρόν. ἀλίξω τὸ ἀλατιπάρῃω. His adduntur & quæ ἀθροισμῶν significant. ut ἄλις, ἀντί τῷ ἀρνούτωρ. ἀλίξω τὸ συναθροίζω, ἢ ἄλωρ, ἄλω, τὸ ἀλώνιον. & etiam ἀλῶ τὸ μερῶ, & quæ ab eo deriuantur. ἀλωσις, ἀλωτός, ἀλίσιω, ἀλωσις. etiam ἀλλομαι τὸ πικρῶ, duplici κ. & ἀλλόμενος, & ἀλμα. ἀλτο uerò ἀντί τῷ ἐπιπύσει attenuatur. unde ἐπᾶλτο apud Homerum. ἀλινωρ uerò, & si ab eo quod est ἐρ ἀλί πύερ dicatur, leuigatur tamen propter η. sequens. ἀλία ἢ θερμασία apud Atticos adspiratur, sed communiter attenuatur. ἄλως fluuius. unde ἀλνάτης tenui spiritu adnotatur: quidam tamen adspirari uolunt. ἄλκ uerò ἢ ἀδμημονία apud omnes leuigatur.
- ἀμ. A. ante μ. leuigatur. ἀμύνω, ἀμῶ τὸ θερίζω. ἀμη ἢ δρεπάνη. ἀμάλκη, ἀμαθύνω τὸ ἀφανίζω. ἀμικς πλανοῦς. ἀμμος, ἀμαθος τὸ αὐτό. ἀμυδῖς. ἀμμῖρ ἀντί ἡμῖρ. Etiam quæ α. habent σειριτικόν. ἀμορφος, ἀμείλιτος, & his similia. Excipitur ἄμα, & quæ ab eo deducuntur, ἀμαρτῆ, ἀντί τῷ ὄμοῦ. ἀμίλλα, ἀμιλλῶμαι τὸ ἀγωνίζομαι.

γωνίζομαι. ἄμαξα, ἄμαξοτροχία. Etiā ἄμαρτάνω, & quæ ab eo fiunt, ἄμαρτία, ἄμαρτωλός, ἄμμα τὸ σχοινίον. ἄμις τὸ οὐροδόχορ ἄγγειον. ἄμιον ἢ τὸ ἄματοδόχορ. ἄμωσέπως, ἢ ἄμικίπη. ἄμιν uerò, ἢ δρεπάνη, apud quosdam aspiratur, ab eo quòd est ἄμα πολλοὺς τίμειρ σάχνας. Inuenitur & ἄμος aspiratum, & per simplex μ. apud multos. Vfus tamen obtinuit ut leui annotetur spiritu, ac geminato μμ. scribatur. ἄμαξα uerò, si ab eo quòd est ἄμα ἄγεται ὑπὸ τῶν βοῶν, aspiratur. Si uerò ab eo quòd est ἄμιν τὸν ἄγην, leuigatur. Vbi hoc est Annot. tiam aduertendum est, quòd α. in μ. desinens, quapiam sequente consonante, leuigatur semper. ut ἄμφω, ἄμφι, ἄμ πύξ, ἄμνός, ἄμπελος, & his cætera similia.

A. ante ν. leuigatur. ut ἀνία, ἀνεμος, ἀνεμόλιον. ἀνύω ἢ ἀν. ἀνοια ἢ ἀρνοια & his similia. excipitur ἀνδάνω τὸ ἀρέσκω, ἀο. quòd aspiratur, quandoquidem ἐν τοῦ ἡδω, τὸ εἰφραίνομαι deducitur.

A. ante ξ. & ante ο. leuigatur semper. ut ἄξωρ, ἄξινη, ἄξ. ἄξυλος, ἴλη. ἢ πολυξύλος. ἄορ, ἄορος, ἀολλίεις, οἱ συνθηροισμῖνοι, ἀόριστος, ἀοσσητήρ, ὁ βουθός. & cætera his similia.

A. ante π. leuigatur, ὑπὸ πρόθεσις. ἀπηνίς, ἀπώλεια. excipitur ἀπαξ, ἀπας, ἀπαρ, ἀπαλός, ἀπῶ, ἢ ἀπῆομαι. Rarò autem in thematicis dictionibus inuenitur α. ante π. At si quando inuentum fuerit, aut abundat, aut priuationem significat, aut præpositio est.

A. ante ρ. leuigatur. ἄρα, ἀρά, ἀραιός, ἀρνίον, ἀρνός, ἄρ. ἄρδω, ἄρξω. Si uerò μ. sequatur aut π. aspirabitur. ut ἀρμόιδω, ἀντὶ τῶ νεωσι. ἀρμόζω, ἀρμοζή, ἀρμός, ἀρμονία, ἄρμα, ἄρπη, ἢ δρεπάνη. ἄρπηια, ἔδος ἀνέμου. ἀρπάξω, ἀρπαξ, ἀρπαλίος. & his similia. Excipitur τὸ ἀρμίνιος, & ἀρμυρον, & ἀρπίτια, quæ leui spiritu signantur. ἄρως uerò ἢ παρὶς aspiratū inuenitur.

A. ante σ. attenuatur. ἀσία, ἄση, ἢ βλάβη. ἀσίς, siue auis ἄς. siue astrum cæli. ἀσάμυθος, ἢ λευάνη. ἄσασιν ἀντὶ τῶ πλοισίον. ἄσα ἀντὶ τῶ τινὰ ἀορίσως. ἄσα uerò, ἀντὶ τῶ ἄτινα aspiratur. & ἄσασιν ὁμοιωσ, ἀντὶ τῶ ἡθον. & ἄσασιν, ὁ ἡθον, τροπῆ τῶν. ἐς α. μαυρορ.

A. ante τ. siue solum, siue geminatum, leuigatur. ἄτερ, ἄτ. ἄτ. ἢ βλάβη. ἀτῆλδω, ἀτῆς, ἀτῆμιός, ἀτιτάλλω, ἀπαγήν ὄρεος. ἄτῆ ἀντὶ τῶ τινὰ ἀορίσως. ἄτῆ uerò ἀντὶ τῶ ἄτινα aspiratur, sic

Hh ἄτε,

DE SPIRITIBVS

ἀτι, ἀντί τῷ καθά. ἀτερος, ἀντί τῷ δ'έτερος, ἐτέρα θηλυκῶς. ἄτηρος
ἀντί τῷ ἡήτορ. & ἄτηρ, ἀντί τῷ ἐλάτηρ.

ἀν. A. ante υ. φ. χ. attenuatur. ἀνω τὸ φωνῶ. ἀντὶ ἢ φωνῶ. ἀ
ἀφ. φαρ, ἀντί τῷ εὐθείως, ἢ ἀφνω. ἢ ἀφνειός, ὁ πλεῖστος. Excipitur
ἀχ. ἀφῆ. ab eo quod est ἀπῶ, ἀχος, ἀχθος, ἀχανής.

ἀψ. A. ante ψ. leuigatur. ἀψ, ἀντί τῷ ὀπίω. unde ἀψορῆος, ὁ
εἰς τοῦ πῶσω ὀρμῶν. & alia excipiuntur quæ ab ἀπῶ & ἀπῶ
μαι deriuantur. ut ἀψίμορος ὁ ἰσχυρῶς χορταζόμενος. ἀψιμαχία,
ἀψίς, ἀψίδος, ἢ ἀψια ἄ μίλι.

ἄω. A. ante ω. attenuatur. ut ἄω, τὸ πνέω. ἄωπῶ, τὸ ὑπνώπῶ. ὄ
μυρος. ὑπνορ ἄωτῆ. ἢ ἄωτος τὸ ἄνθος, ἢ ὁ κερπός.

E

ε ante α. E. ante α. aspiratur. ut ἐανόρ, τὸ λεητόριματίορ, ἢ τὸ ποιητό
λορ. ἐαντόρ, ἐὰ ἄραβά, sed hoc quidem attenuant. Excipit
tur ἔαρ, & quæ ab eo fiunt. ut ἔαρινός, ἔαριζω, ἔαω, τὸ κερταλιμπά
νω, & quæ ab eo deducuntur leui spiritu annotantur.

ἐβ. E. ante β. leuigatur. ut ἔβενος, ἔβερε proprium nomen. Se
quente uerò ρ. aspiratur. ut ἔβραῖος, ἔβραῖς. Excipitur ἔβρος,
ὁ ἔλαφος. ἐπᾶ quoz & quæ ab eo fiunt aspirantur. ut ἔβδος
μος, ἔβδομήνιουζα. τροπῆ τῷ π. εἰς β.

ἐγ. E. ante γ. attenuatur semper. ut ἐγέρω, ἐγγύς, ἐγγισα, ἐγώ.

ἐδ. E. ante δ. leuigatur ἔδαφος, ἔδωα πόλις, ἔδω, τὸ ἰδιώ &
alia. Excipitur ἔδος, τὸ ἔδαφος, ἔδαται, ἀντί τῷ καθίσα. ἔ
δρα, & ab eo deriuata. ἔδραῖος, ἔδράζω, ἔδραῖωμα. Excipit
tur & ἔδωορ, ἢ προῖξ dos. ἔδωλιορ, ἢ πῶρ ἐρεινόντωρ καθεδρα. &
ἔδανόρ, τὸ ἡδύ.

ἐε. E. ante seipsum attenuatur. ἐεπῶς, ἀντί τῷ εὐχερῶς. ἐερερ ἢ
ζουρ ἐυάλυε. & ἐεσάμυρ. & ἐεῖνασι. Excipitur ἐερερ, ἢ δρόσος.
& ἐεσίος. & ἐελδωρ secundum quosdam.

ἐζ. E. ante ζ. aspiratur. ἐζω, ἐζομαι, & quæ ab eo deducun
tur. Si uerò ex augmento sit, leuigatur. ut ζέω, ἐζορ. ζῶ, ἐ
ζωρ. ζωγραφῶ, ἐζωγράφουρ.

ἐη. E. ante η. non inuenitur, nisi à declinatiōe siue augmen
to sit. ut ἐηός, ἐηός, ἦν, ἔηρ, ἦνδανορ, ἐκνδανορ. idcirco eorum
suscipiunt spiritum à quibus fiunt. At ἐηνός fluuij nomen,
secundum aliquos leuigatur.

ἐθ. E. ante θ. attenuatur. ἔθος, ἔθάς, ἔθνος, ἔθερα, ἢ θριξ. Exci
pitur ἔθερ. pronomen. & ἔθερ. und ἄφειθερ.

E. ante ι.

E. ante i. leuigatur. ἴσικω, τὸ δμοιδ. ἴσικτροπή, ἢ ἴση. ἴι.

E. ante u. aspiratur. ἴκαστόρ, ἴκασρ, ἴκασος, ἴκαστερος, ἴκικλος, ἴκικασι, ἀντὶ τῷ χάριρ. ἴκασβι, ἴκασωρ, ἴκας, & quæ ab eo fiunt. ut ἴκικβόλος, ἴκικεργος. Excipitur ἐν præpositio, & quæ ab ea fiunt. ἴκικβλητος, ἴκικός. ἴκικρός quosq̄ & ἴκικχερία, & quæ per ἀσφάρεσιρ abijciunt ε. ut ἴκικᾶνος, κᾶνος, ἴκικᾶβι, κᾶβι. hęc quidem omnia tenui spiritu annotantur.

E. ante λ. siue solum siue geminatum, attenuatur. ἴλεός, ἴλαφος, ἴλαπι, ἴλαῶ, τὸ ἴλαῦνω. ἴλασβιορ, τὸ ἴνωτίορ. ἴλλοπερ, οἱ ἴλθεις, ἢ ἴλοιοπά. Excipitur ἴλω, τὸ λαμβάνω. ἴλληρ, ἴλλας, & quæ ab eo fiunt. ἴλλανοδίησις δὲ τῶρ ἀγόνωρ κητής, ἴλλη, ἴλέη, ἴλλενος, ἴλλός, δὲ ἴλαφος. ἴλος, τὸ δάσος. ἴλλικη, ἴλλιξ, ἢ ἴλλικωπις κόςρη. ἴλλικματῶδης, ἴλλικῶρ ὄρος. ἴλλικω, ἴλλικῶ. unde ἴλλωρια. his adiungitur ἴλλικβησις, οἱ ἴλλικβησιοι σικῶδης.

E. ante μ. leuigatur. ἴμέ, ἴμός, ἴμέω, ῶ, τὸ χέω, ἴμετος. ἴμ. Excipitur ἴμης, quod χελώνη significat. & ἴμος, τὸ ἄφημα, ἢ ἴμῆψις.

E. ante ν. siue solum, siue geminatum, attenuatur. ἴνος, ἴν. ὁ χρόνος ἴναυτός. ἴνωῶ, ἢ μάχι. ἴννη, ἢ ἀρχὴ τῷ μινός. ἴννία. πλῆρ τῷ ἴνεα. ἴννερ, ἴν, ἴνός, & quæ ab eo fiunt. ut ἴνάς, ἢ μονάς. ἴνόω, ῶ. ἴνωσις, ἴνῶ, ἢ ἴντο, ἀντὶ τοῦ ἴνεδέδυτο. & ἴνώορ τὸ μονοεδίς.

E. ante ξ. aspiratur. ἴξ, ἴξῆκοντα, ἴξαιόσια, ἴξῆς, ἴξέικς, ἴξω ἴξ. μῆλωρ, ἀπὸ τῷ ἴχω. unde ἴξις, ἴξεωρ. Excipitur sola ἴξ præpositio, & quæ ab ea fiunt. ut ἴξωρος, ἴξαιρετος.

E. ante ο. aspiratur. ἴορτι, ἴορτάζω. ἴορ, τὸ ἴδιορ. ἢ ἀγαθόν. ἴο. Excipiuntur quæ à themate uerborum fiunt. ut ἴορ, ἴόντος participium neutri generis secundi aoristi ἐν τῷ ἴω, τὸ ὑπάρεχω. ἴοικε, ἐν τῷ εἴω, ἴορτε, ἐν τῷ εἴρω.

E. ante π. leuigatur. ἴπος. ἴπίσις. ἴπ. præpositio, & quæ ἐπ. ab ea deducuntur. Excipitur ἴπομαι, τὸ ἀπολουθῶ. ἴπῶ, ἢ ἴπᾶις, ἢ ἴπαιόσια.

E. ante ρ. attenuatur. ἴρος, ἴρωτος. ἴρῶ, ἴρῶ, ἴρδω, ἴρνος. ἴρ. Excipitur ἴρμος, ἴρμῆς, ἴρμαϊκόρ, ἴρμαιορ, ἴσπα, ἴρπετόρ, ἴρση, ἴρσεϊς, ἴρμα, τὸ κώλυμα. ἴρμα, ἐν τῷ ἴρσμα κατὰ συνηοπιρ leui spiritu annotatur.

E. ante σ. attenuatur. ἴσω ἴπῶρμα. ἴσο ἀντὶ τοῦ ὑπερχε. ἴσ. ἴσ. πῆρορ. ἴσῆς, ἴσωνός, ἢ ἴσῶοι. Excipitur ἴσία, ἢ ἴσρεσβία.

DE SPIRITIBVS

ἴσι, ἀντι᾽ ἴως, οὔ, ἐσπόμεθα, & quæ à themate deducuntur. ἴσο, ἀντι τῷ ἐνδίδυσο, & ἐσάμωρος. aspirantur etiam quæ σ. cum τ. habent. ἐσία, ἐσιῶ, ἐσιῶος, ἐσιῶα, ἐσιῶως, ἐσῶναι. ἐσιῶα uerò & ἐσιῶρ, & ἐσάθυρ cum ε. habeant ex augmento, leuigantur. & ἐσιρ, & ἐσίε, & ἐσαι ἐν τῷ ἴσεται tanquam à uerbo ἴω τὸ ὑπάρχω, exilem spiritum habent.

ἴτ. E. ante τ. leuigatur. ἴτος, ἴτερόρ, τὸ ἀλιβές. ἴτυμορ, τὸ αὐτὸ. ἴτήτυμορ, ἴτώσιορ, ἴτνος ὀσπριορ τὸ φάβα. excipitur ἴτοιμος, ἴτοιμάζω, ἴτοιμοπειθής, ἴτερος, ἴτέρα, ἴταίρος, ὁ φίλος. ἢ ἴταίρα. ἴταιρίς, ἴταιρέα, ἢ ἴσάμοια.

ἴν. E. ante ν. attenuatur, siue in distinctione, siue in coniunctione. ἴνς, ὁ πολιτής ἢ ὁ ἀγαθός. εὐρύς, εὐρύνω, εὔ, & quæ ab eo fiunt. excipitur εὐρίσιω, εὐρεσις, εὐρέμα, εὐρω, εὐρίσω. εὔω, τὸ φλογίζω, ἢ ἴσάμοια.

ἴφ. E. ante φ. χ. leuigatur. ἴφεις, ἴφετόρ, ἴφισ, ἴφθρός. excipitur ἴφθός, ὁ ἐψημένος.

ἴψ. E. ante ψ. aspiratur semper. ἴψω, τὸ ἐψαίνω, ἴψημα, ἴψομαι τὸ ἀκολουθῆσω. excipitur ἴψία, ἢ διὰ λόγου παιδιά, ἐν τῷ ἴπω τὸ λέγω. unde φιλέψιος. excipiuntur & quæ ex augmento ε. habent. ut ἴψώμσα, ἐν τῷ ψωμίω. ἴψεξα, ἐν τῷ ψίζω. ἴψισα, ἐν τῷ ψάω. & alia his similia.

ἴω. E. ante ω. μέγα aspiratur. ἴως, ἢ ἡμέρα, ἢ ἡ ἀνατολή, & quæ ab eo deriuantur. ἴωτερ, ἴωσφόρος, ἴωινόρ, ἴωλορ, τὸ χθεσινόρ, ἢ μάταιορ. ἴως ἐπίρρημα χρονινόρ, ἴω, τὸ ἐνδύομαι. excipitur ἴω τὸ ὑπάρχω. & ἴω, ἐν τῷ ἴάω. Si uerò ε. κατὰ πλεονασμόν abundauerit, spiritum thematis sibi uendicabit. ὄρω, ἴωρανα, ἴνω, ἴωναρ. ἴλπω, ἴώπερ.

H

ante α. H. ante α. ex augmento inuenitur & leuigatur. ut ἱάκει, ἀντι τῷ ἱερέηνισερ. ἱάριζορ, ἀντι τῷ ἱαρ ἄχορ. & his similia.

ἱβ. H. ante β. aspiratur semper. ἱβη, ἢ ἡλιμια, & quæ ab eo deducuntur. ἱβῶ, ἱβάσιω, ἱβιδόρ. nisi pleonasmus fiat. ut ἱββαίορ, ἐν τῷ ββαίορ, τὸ μικρόρ.

ἱγ. H. ante γ. aspiratur semper. ἱγεμώρ, ἱγεμονία, ἱγοῦ, ἱγοῦμαι, & quæ ab eo deducuntur. ἱγοῦμωρος, ἱγύσιππος. nisi α. in η. mutata fuerit. ut ἱγάθεος, ὁ ἄγαρ θέος, & similia. Verum si à declinatione augmentum fuerit, thematis spiritum omnino desyderabit. ut ἄγω, ἡγορ. ἀγνίζω, ἡγνίζορ.

H. ante

H. ante δ. leuigatur. ἡδονός ὁ μακεδών. ἡδός τὸ ὄφελος. in
declinabile ἡδῆ, & alia huiusmodi. Excipitur ἡδύς, ἡδύων, ἡδίσ- ἡδ.
τος, ἡδύνω, ἡδονή. & quæ ex augmento existunt. ut ἡδρασμέ-
νος, ἡδραώμενος.

H. ante ε. ζ. η. leuigatur. ἡετίων, ἡέλιος, ἡερίβοια, ἡεροφί- ἡε. ἡζ. ἡθ. ἡι.
τις. ἡζαντί, ἡέθος, ἡέθος, ἡέθω, ἡέμος. ἡίος ἐπίθετον τῷ ἀπόλλωνος,
ἡίθεος, ἡῶρ ὁ ἀγαλός. καὶ τὰ λοιπά.

H. ante κ. adspiratur. ἡκω, ἡκισα, & alia. Excipitur ἡκα ἀν. ἡκ.
τὶ τῷ ἡσυχως, secundum quosdam adspiratur.

H. ante λ. attenuatur. ἡλίας καὶ ἡλεί propria nomina. ἡλέε ἡλ.
ιτρα. ἡλός ὁ μάτος. ἡλεῖοι ἔθνος. ἡλιτόμινος τόπος, ἡλίθιος, &
similia. excipitur ἡλιος, ἡλος, ἡλῶ, ἡλιυία, ἡλιξ, ἡλιμος, ἡλιωάτης.
Quæ uerò à declinatione sunt, thematis spiritum retinent.

H. ante μ. leuigatur. ἡμαρ, ἡμαθῆεις ὁ ψαμάδης. ἡμί τὸ φημί. ἡμ.
ἡμω τὸ ἐπιπλύνω, & alia. Excipitur ἡμέρα, ἡμερῶ, ἡμα, ἡμέες. ἡε-
μισυ, & quæ ab eo fiunt. ἡμόλιον, ἡμιμάθμονορ, ἡμίονος, ἡμέτε-
ρος, ἡμεδαπός, ἡμωρ ὁ ἀιοντισής.

H. ante ν. attenuatur. ἡνορέα ἡ ἀνδρεία. ἡνις ὁ ἐπιάνσιος. Exc.
cipitur ἡνίκα, ἡνία ὁ χαλινός, ἡνίχος, & quæ ab eo deriuantur.
ἡνοχένω, ἡνοχέα, καὶ ἡν ἄεθρον.

H. ante ξ. non inuenitur, nisi à themate. ut ἡξω ἐν τῷ ἡκω. ἡξ.
Siue ex augmento. ut ἡξίωσα ἐν τῷ ἀξίω, ἀξίω.

H. ante ο. & π. attenuatur. ἡονεύς proprium nomen, & a- ἡο. ἡπ.
lia huiusmodi. ἡπῶ τὸ ῥάπτω, ἡπεδανός ὁ χθαμαλός, ἡπιος ὁ περῶ-
ρος, ἡπειρος ἡ γῆ, ἡπεροπυτής ὁ ἀπατεώρ, & similia. Excipitur
ἡπαρ, ἡπατος. Vnde ὑπατικός, ὑπατοσιόπος, καὶ ὑπατοσιοπία, ἡ
μαντεία.

H. ante ρ. leuigatur. ἡριδανός ποταμός, ἡριγίνα, ἡριζόνι, ἡε- ἡρ.
ρίον τὸ μνημεῖον. ἡρεμος, ἡρεμῶ. ἡρινός, ὁ ἰάρινος, ἡριγέρων βοτά-
νη. Excipitur ἡρώδης, ἡρωδιανός, ἡρωρ ἡριον. ἡρα, & quæ ab eo
deducuntur. ἡρας, ἡρακλῆς, ἡρῶδοτος, & ἡρόφιλος. Vniuer
saliter η. ante ρ. cum uocali natura longa, adspiratur: cum
breui uerò, leuigatur. ἡρῶδοτος enim & ἡρόφιλος ἐν τῷ ἡρα,
longa in breuem uersa, facta sunt. Quæ uerò à declinatio-
ne fiunt, thematis spiritum seruant. ut ἡρα ἐν τῷ ἡράω, ἡρῶ, τὸ
ἐπιθυμῶ.

H. ante σ. adspiratur. ἡσιόδος, ἡσιόνι, ἡσιάας, ἡσιχία, ἡσις, ἡ ἡσ.
εὐφροσύνη. ἡσά, ἡσῶρ ὁ ἐλάσων, ἡσιδωρος. ἡσπι ἀντὶ τῷ καθ' ἡσπι.

H h ; Excipiuntur

DE SPIRITIBVS

Excipiuntur quæ à themate, siue augmento sunt. ut ἡσίρ, ἀντί τῷ φησίρ. ἡδοαι, ἀντί τοῦ λείλενται. ἡσα, ἀντί τῷ ὑπῆρχες. ἡδοιμ, ἀντί τῷ ἐλήχθην, & alia huiusmodi.

ἡτ. H. ante τ. leuigatur. ἡτορ ἢ ψυχῆ. ἡτα τὸ σοι χῆορ. ἡτρορ τὸ ἐν τερορ. ἡτορ σύνδεσμος. Excipitur ἡῖα, ἡῖω, ἡῖων, & ἡῖς ὄνομα ἀναφορικῶν ἐπὶ θηλυκοῦ.

ἡυ. H. ante υ. leuigat semper. ἡύς ὁ πλατύς. ἡυγένιος. ἡυνομος.

ἡφ. H. ante φ. adspiratur semper. ἡφειςος, ἡφεισιων, ἡφεισία πόλις. Excipitur ἡφλοισμός ὁ ἀφρός, & quæ ex augmento sunt, thematis spiritum sequuntur.

ἡχ. H. ante χ. attenuatur. ἡχος, ἡχῶ. Excipitur ἡχι, ἀντί τῷ ὄπσ.

ἡψ. H. ante ψ. ex augmento reperitur, & adspiratur semper. quoniam aut ab ἀπῶ fit, ut ἡψερ. aut ab ἀπῶμαι. ut ἡψάμην, ἡψατο.

ἡω. H. ante ω. μέγα leuigatur semper. ἡὼς ἢ ἡμέρα. ἡὼθι ἀντί τῷ ἐν πρωΐας. ἡὼρ ὁ ἀγαλός. Et quæ ex augmento sunt, ἡωρισμ, ἡωριασμ, ἡωρεῖω ἀωρεῶ. ἡωρημένος ἡωρημαίνος, & similia.

I

ια.ιβ.ιγ. I. ante α.β.γ. leuigatur. ἱατρός, ἱάκωβος, ἱβνη, ἱβνιος ἡέριον, ἱγνός, ἱγνάτιος, & alia. Excipiunt quæ ex augmento sunt, ut ἱγμαι, ἀντί τῷ ἐρχομαι, ἡγμίνος, & alia huiusmodi.

ιδ. I. ante δ. attenuatur. ἰδος ὁ νόπος. ἰδῖω, ἰδιον, ἰδού, ἰδν ὄρος, & alia. Excipiuntur quæ post δ. ρ. habent. ut ἰδρός, ἰδρῶ. καὶ ἰδρούς πόλις. ἰδρις uerò quidam aspirant.

ιε. I. ante ε. leuigatur. ἱέναι, ἱεσαί, ἱεχονίχς, & similia. Excipitur ἱερός, & quæ ab eo deducuntur. ἱερεύς, ἱερένω τὸ θύω, ἱεραξ. Et quæ à declinatione sunt. ut ἱε, ἀντί τῷ ἐπιμψερ. ἱεῖς, ἱεντος. ἱεμαι τὸ προθυμοῦμαι. ἱετο, & alia huiusmodi.

ιζ. I. ante . adspiratur. ἱζω, ἱζῖσω, ἱζάνω.

ιη.ιθ. I. ante η. θ. leuigatur semper. ἱησοῦς, ἱητρός. ἡμι τὸ πορεύομαι. ἡ ἀντί τῷ ἔλθην. ἱθάνη. ἰθός ὁ εὐθύς. ἱθαγενής ὁ ἐχθάριος. ἡ τὰ λοιπά. Excipitur, ἡμι solum τὸ πέμπω. ὁ παρατατικός ἡμρ.

ικ. I. ante κ. attenuatur. ἱκαρος, ἱκελος, ἱκνῖον, ἱκρίον τὸ ξύλον. ἱκτρ τὸ ὄρνιθ. ἱκμάς, ἱκμάδος. Excipitur ἱκανός, ἱκανῶ ἔμμα. ἱκω, τὸ ἱκετεύω. ἱκετεία, ἱκεσία, ἱκάνω, ἱκνούμαι. Et quæ à declinatione sunt, ἱκετο, ἱκται ἀντί τῷ ἔλθην.

ιλ. I. ante λ. leuigatur. ἱλη ἢ τὰξις. ἱλιος ἢ τρεῖς. ἱλεος ὁ φιλῆος. ἱλιαός

ἰλιανός ποταμός, & alia. Excipitur ἰλιως ὁ εὐμηνής. ἰλαρός, ἰλάριος, ἰλαρότης, ἰλάσιω, ἰλαος, ἰλασμός, & omnino quæcunque ab ἰλιως deducuntur.

I. ante μ. adspiratur semper, uocali sequente. ἰμερος ἢ ἐπι ἰμθυμία. ἰμεριος κύριον. ἰμάς ὁ λῶρος. ἰμάτιον, ἰμωνιά τὸ ἀντλητικόν. ἰμέρα πόλις. Consonante uero sequente, leuigatur. ἰμβρος, ὑΐσος, & cætera his similia.

I. ante ν. leuigatur. ἰναχος. ἰνὸν κύριον. ἰνίον τὸ νεῦρον. Excipitur ἰνα ἀντὶ τοῦ ὄπως.

I. ante ξ. attenuatur. ἰξός, ἰξίωρ κύριον. ἰξὸ σιῶλης. Excipitur ἰξομαί ἐν τῷ ἰνομαί.

I. ante ο. leuigatur. ἰοβιανός, ἰόλαος, ἰορδάνης, ἰορ τὸ ἄνθος. ἰός τῷ σιδήρον, κὴ τῷ ὄφειως. ἰός δὲ τὸ βέλτος adspiratur, ἀπὸ τῷ ἰμι τὸ πείπω.

I. ante geminatum ππ. adspiratur semper. ἰππος, & quæ ἰππ. ab eo fiunt. ἰππένω, ἰππέα, ἰππίας κύριον. ἰππυλάσιον. Verum ante unicui π. attenuatur. ἰπῶ τὸ βλάπῳ. ἰπνός ὁ φούριος. ἰπες οἱ σιδήρεις. Excipitur ἰπῶμαι, quod adspiratur.

I. ante ρ. attenuatur. ἰρος τὸ πῶχος. ἰρις τὸ ἐρ νέφεισι τῆξον. ἰρ. Excipitur ἰρός ὁ ἰερός κατὰ συγκοπήν. ἰρέως, ἰρέϊον. ἰρηξ, ἰεραξ, & alia huiusmodi.

I. ante σ. (nisi τ. post se implicitum habeat) leuigatur. ἰσός ὁ ὄμοιος. ἰσις ἢ θεά. ἰσημι τὸ γινώσκω. ἰσιθωρος. ἰσημνίας, ἰσπανία χώρα. ἰσχάς, ἰσχίον. Si uero inferatur τ. adspiratur. ἰσως ὁ ἐπισήμων. ἰσορία, ἰσορέω. ἰσιῶος, ἰσός, ἰσημι. Adnotatur in his ἰσω, ἀντὶ τῷ γινωσκέτω. ἰσιόν, κὴ ἰσρος ποταμός.

I. ante τ. υ. φ. χ. ψ. ω. attenuatur semper. Ante τ. ἰτως. ἰταμός, ἰτίον ἀντὶ τῷ πορευτέον. Πρὸ τ υ. ἰνξ ὁ ὄρεως, κὴ τὸ ὄρενον. ἰσω τὸ φωνῶ. Πρὸ τ φ. ἰφι ἀντὶ τῷ λίαν. ἰφιλος. πρὸ τ χ. ἰχώρ, ἰχνος. Πρὸ τοῦ ψ. ἰψὸ σιῶλης ἰψιφαλία. Πρὸ τ ω. ἰωνή. ἀντὶ τοῦ φεύ. ἰῶτα. ἰώσηπος, ἰωσίφ, ἰωάννης.

τ*
υ.
I. ante φ.
χ*
ψ.
ω.

Adnotandum autem, quòd i. ante omneis uocales attenuatur: præter ἰημι, & quæ ab eo deducuntur. Similiter & ante treis adspiratas, θ. scilicet, φ. & χ. ante ξ. adspiratur semper: sed ante ξ. & ψ. leuigatur.

O.

O. ante α. β. γ. attenuatur semper. ὄχροι αἱ γυναικες, καὶ ὄα. ὄβ. ὄγ.

O. ante δ.

DE SPIRITIBVS

- ὀδ. O. ante δ. attenuatur. ὀδύνη, ὀδούς, ὀδόντος, ὀδάξ, ὀδαδάς.
 Excipitur ὀδός, & quæ ab eo deriuantur. ὀδένω, ὀδίτης, ὀδοισ-
 ρος, ὀδοιδόμος, ὀλισκῆς. His adiungitur ὀδε, ἀντί τῷ οὗτος.
- ὀε. ὀζ. ὀθ. ὀτ. O. ante ε. ζ. θ. ι. attenuatur. ὀεργίλος κύριος. ὀζός ὀκλάδος,
 ὀζω ῥῆμα, ὀθόνη, ὀθομαι τὸ ἐπιστρέφομαι. ὀτός, ὅτι τὸ ὑπολαμβάνω.
 Excipitur ὀθί, ὀθερ, & alia.
- ὀκ. O. ante κ. attenuatur. ὀκνῶς, ὀκλάζω, ὀκρίβας, ὀκρίδας, ὀκ-
 μίλλω. Excipitur ὀκοῖος τὸ ὀποιος. ὀκοσος. ὀκως. ἀπερὶ ἰωνικά ἐξ-
 σίρ π. in κ. uerso.
- ὀλ. O. ante λ. leuigatur. ὀλεθρος, ὀλοθρεύω, ὀλυμπος, ὀλιθος,
 ὀλλω, ὀλβος. Excipitur ὀλος, ὀλμος, ὀλιός τὸ ἐπίμυκτος σῶμα. ὀλ-
 κός, ὀλίη τὸ βάρος. ὀλως ἐπίρρημα. ὀλιῶς, κὴ ὀλότης.
- ὀμ. O. ante μ. attenuatur. ὀμῶ τὸ ὀμνῶ. ὀμνῶ τὸ οὐρῶ. ὀμίρ-
 ρημι. ὀμίχλη. Excipitur ὀμοῦ, & quæ ab eo fiunt. ὀμαίμων, ὀ-
 μορος, ὀμεννέτης, ὀμίλιξ, ὀμῶνυμος, ὀμιλος, ὀμιλία, ὀμυρος, ὀμοι-
 ος, ὀμοκλή ἢ ἀπειλή, κὴ ὀμαλός.
- ὀν. ὀξ. O. ante ν. ξ. attenuatur semper. ὀνος, ὀνυξ, ὀναρ, ὀνθος, ὀ-
 νία τὰ βρώματα. ὀξος, ὀξύς, ὀξύδι δένδρον, ὀξία, & alia.
- ὀπ. O. ante π. leuigatur. ὀπός, ὀπώρα, ὀπί, ὀπαδός. Excipiu-
 tur quæ λ. cum π. implicitum habent. ὀπλῶρ, ὀπλίξ, ὀπλίς ὀ-
 νυξ. Excipiuntur & relatiua, ὀπι, ὀπου, ὀπότε, ὀπότι, ὀπίσιος, ὀ-
 πόσιος, ὀπότερος, ὀπως, ὀπωσοῦρ, κὴ ὀπωσονοῦρ.
- ὀρ. O. ante ρ. attenuatur. ὀρεύς, ὀρέσις, ὀρέω, ὀρος οὐδέτερον,
 ὀρέός, ὀρπηξ. Excipitur ὀρῶ τὸ βλέπω, & quæ ab eo fiunt. ὀ-
 ρασίς, ὀρος ἀρσενιῶν, & ab eo deriuata. ὀρίζω, ὀρισμός, ὀρισ-
 τὸ ὀροθέσιος. Excipiuntur & quæ κ. siue μ. post ρ. habent.
 ut ὀρμίζω, ὀρμος, ὀρμίζω, ὀρμαθός, ὀρμῶ, ὀρμῶμινος. ὀρμενος ue-
 ρὸ ab eo quod est ὀρω τὸ ὀρμῶ, attenuatur. ὀρρισίος τὸ μυστήριος
 adspiratur: quanquam usus id leuigari obtinuerit.
- ὀσ. O. ante σ. uocali sequente adspiratur. ὀσις, ὀσιῶ, ὀσος, ὀ-
 σος. & μονοσύλλαβα. ὀς, ὀίδιος, κὴ ὀς ἀντί τῷ οὗτος. & ὀσις.
 Consonante uero illata attenuatur. ὀσοῦρ, ὀσφύς, ὀσα ἢ φή-
 μι. ὀσω τὸ βλέπω, & ὀσως ὀσως ὀ σφθαλμός. Adnotatur ὀσ-
 ρίς κύριος, quod & si uocalis sequatur, exilem tamen spiriti-
 tum sibi uendicat.
- ὀτ. O. ante τ. leuigatur. ὀτρηρός ὀ σπουδαῖος. ὀττοῖ θρηνητικῶν
 ἐπίρρημα. Excipitur ὀτον, ὀτω, ὀταρ, ὀπου, ὀπω, & similia.
- ὀφ. ὀχ. ὀψ. O. ante φ. χ. ψ. attenuantur. ὀφίς, ὀφελος, ὀφνεί κύριος.
 ὀφρα

ὄφρα, ὄχος, τὸ ἄρμα. ὄχυρός, ὄχληρός, ὄψι, ὄψια, ὄψιος, ὄψιον.
 Y. in principio. (τὸ ὄψιον.)

Y. in principio omnis dictionis aspiratur. δάκνητος, ὕβος, δ' κυρτός, ὕγεια, ὕδωρ, ὕελος, ὕθλος, ἡ φλυαρία. ὕλη, ὕμετέρα. ὕνευσις, ὕπνιστος, ὕφαντα, χῶρα. ὕς, ὕψος, ὕψος, ὕδωρ, τὸ βρέχω. excipiuntur quæ Aeolica sunt. ut ὕμεις, ὕμιμν. & alia huiusmodi. Nam Aeoles aspirationem omnino respuunt. Aeoles.

Ω in principio.

Ω. in principio dictionis leuigatur: præter ea quæ ab ὠρα deducuntur, cum tempus significat. ὠρος, ὠριος, ὠριμος. etiam cum τὴν εὐμορφίαν significat. ut ὠραῖος, ὠραῖον, ὠραῖος, ὠραῖον, τὸ ὠρεῖω, ἢ ὠραῖον τὸ αὐτό. Etiam cum τὴν φροντίδα significat. ut ὠρῶ, τὸ φυλάσσω, ὠρεῖον. & similia. Cum his etiam aspiratur ὠδὲ aduerbium. & ὠδὲ, ἀντὶ τοῦ οὐδως. ὠδὲ uerò, ἀντὶ τοῦ ἐν ἄλλω. quidam leuigandum esse existimant. Aspirantur & monosyllaba. ut ὦ, ἀντὶ τοῦ ὠτινι. & ὦ τὸ ἰδίω. & ὦ, ἀντὶ τοῦ ὠντινων. Annotantur in his ὦ ad uerbium uocandi, & ὦ σχετικιστιόν. & ὦ τὸ ὑπάγω, & ὠν ὦ. participium eius, hæc enim leuigantur, quibus additur & ὠρίων, ὠρίανος.

Περὶ τῶν πνευματῶν τῶν ἐξ διφθόγγων.

Αι. diphthongus in dictionibus super unam syllabam attenuatur. αἰνίζω, αἰνισμός, αἰδοῦμαι, αἶας. nisi forte inferatur μ. quia tunc aspiratur. ut αἶμα, αἶμυλος, αἶμασιά. Excipitur αἶμωρ, ὁ ἐπισήμωρ. Annotantur αἶρω τὸ κρατῶ, & αἶρουμαι τὸ προορίνω aspirata. Dictum est, super unam syllabam, propter articulos & præpositiuos & suppositiuos. ut αἶ nominatiui casus pluralis numeri. & αἶς datiuus.

Αι diphthongus.

Αυ. diphthongus leuigatur. αὐξω, αὐδῶ, αὐτός, αὐτή. Excipitur αὐτή, ὡς ἀπὸ τοῦ οὗτος. & αὐτόν, ἀπὸ τοῦ ἐαυτόν καὶ ἀφάρεσις.

Αυ.

Ει. diphthongus leuigatur. εἰμίζω, εἶρω, τὸ πλείω, εἶρω εἶβω, & quæ ab eo fiunt. εἰλιθεροῦμαι, εἰλιώς, εἰλιμεία. Excipitur εἶλος, ὁ δούλος, εἰλωτεύω, τὸ δελεῖω. εἰλίω. At εἶλος μιν à declinatione habet aspirationem. & εἶσερ, ἀντὶ τοῦ εἶσθισεν. & εἶσηνα. εἶως, ἀντὶ τοῦ εἶως. hæc autem omnia ex pleonasmo ἵ. habent, præter εἶλος. aspiratur etiam εἶρμός. εἶρμητή, quanquam hoc quidem ἀπὸ τοῦ εἶρω, hoc uerò ἀπὸ τοῦ εἶρε

Ii γω: nam

DE SPIRITIBVS DICTIONVM.

γω: nam deriuationes sepe numero spiritus mutant, ut ἰδίω, ἰδρώς. ἄμα, ἄμυδις. sic igitur ἔρω ἔρμος. & ἔρω ἔρμη.

Καὶ ἄλλως. ε. diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur. ut εἶβω, εἶνω, εἰμίζω, εἰδοσι. nisi ἰὼ ex pleonasmō abundauerit: quoniam hæc mutationem spiritus non admittunt, & bifariam dicuntur. ut ἴως, εἴως, ἐνάετες, ἐνάετες. & nisi ex præteritorum declinatione i. sumptum fuerit. ut ἔπω, ἔπορ. ἔχω, ἔχορ, & similia, neq; Attica formatio fuerit. ut ἑλιφα, εἰλιφα. μίμαρμα, εἰμαρμα. neq; significati differentia extiterit. ut ἔρω si leuem habeat spiritum, τὸ λέγω significat. si uerò aspiratum, τὸ συναΐγω.

εὐ. Ευ. diphthongus leuigatur. ut εὐ, εὐβοία, εὐβουλος, εὐρεῖς, εὐρεῖς. Excipitur εὐδω, εὐω, τὸ φατίζω, κηφολογίζω, εὐρω, & que ab eo fiunt: εὐρίσω, εὐρετῆς.

οι. Οι. diphthongus in dictionibus super unam syllabam leuigatur. ut οἶντος, οἶσος, οἶδω, οἶος, ὁ μόνος. οἶμν, ἢ ὠδῆ, unde οἶμῶ. Excipitur οἶμος, ἢ ὠδός, οἶμῶ τὸ ὠρμῶ, οἶος, ὁ ποῖος, & οἶος, ὁ δυνατός. Dicitur est, in dictionibus super unam syllabam, propter οἶ articulum præpositiuum, & οἶ subiuunctiuum nominatiui casus pluralis numeri. & οἶ, ἀντὶ τῷ αὐτῷ, κῆ ἀντὶ τῷ ὄπον. & οἶς datiuus casus pluralis numeri. οἶς uerò τὸ πρόβατον ab eo quod est οἶς leuigatur. οἶμν, ἢ ὠδῆ nonnulli aspirant. οἶμῶ uerò leuigant ab eo quod est οἶ θεννητιῶν ἐπιθέημα.

ου. Ου. diphthongus leuigatur. οὐδέεις, οὐδαμῶς, οὐθαρε. Excipitur οὐτος, οὐνεα, οὐ genitiui casus, ἀντὶ τῷ οὐτινος. & οὐς accusatiui casus pluralis numeri. οὐς uerò τὸ ὠτίον, hoc est auris, & οὐ aduerbium negandi, leui spiritu annotantur.

Τέλος τῶν περὶ πάθων κῆ πνευμάτων ἐπιλόγῃ
γωρ.

ELENCHVS PRINCIPALIVM
LOCORVM IN HOC VOLVMI NE

contentorum: numero foliorum, quò
facilior esset quislibet et inuen
tu, designatis.

- Literarum diuisiones multiplices. Folio 1.
Accentus quot. eodem.
De articulo una orationum parte. folio eodem.
De nomine ac eiusdem diuisione, declinatione parisyllaba.
bica. folijs 2. & 3.
Imparisyllabice declinationes. folio 5.
Contractorum quintuplices inflectiones, cum singularum
paradigmatibus. folijs 5. 6. 7.
Epilogus eorum nominum quæ per omnes casus crasim
faciant. folio 7.
Eduersò quæ in paucis modò contrahuntur. folio 8.
Comparationes nominum, adiectiuorumquæ in uariis genera
declinationes. folio. 9.
De nominibus numeralibus. folio eodem.
Breues ac succinctæ articulorum, nominumquæ repetitæ
inflectiones. folio 10. & subsequentibus.
De uerbi, & se accidentium plana declaratione. fo. 12.
Παραδειγμα uerbi actiui τὸ πῶ. folio 13. & infra.
Circumflexorum coniugationes. folio 16.
Prima eiusdem in $\epsilon\omega$ scilicet. folio 17.
Secunda in $\alpha\omega$. folio 21.
Tertia in $\omicron\omega$. folio 23.
De uerbis in μ . prima coniugatio tripliciter deducta. 26.
Secunda coniugatio similiter. folio 27.
Tertia coniugatio quoque similis subsequitur. folio 32.
Quarta eiusdem parimodo. folio 35.
Pronominum, per uarias suas species, explanatio. fo. 36.
De præpositione. folio 37.
De Aduerbijs. 38.
De Coniunctione. eodem.

Ii : Epilogus

I N D E X.

- Epilogus omnium coniugationum distinctiones cum tem-
porum singulorum formatione complectens. folio 39.
De Præteritorum augmento. folio 40.
De uerbis compositis. s. folio 42.
Alius adhuc per figuram coniugationum elenchus. 42.
Singularum personarum formationes succisive. eodem.
De præterito Attico. Folio 44.
Medij uerbi, tempora, ac personæ unde descendant. fol. 55.

L I B R I S E C V N D I I N D E X.

- Breuis rursus elementorum diuisio. folio 56.
Literarum in quadam figura succincte combinationes.
folio 59.
Rursus de nomine ac eius partibus. folio 59.
De accentibus. folio 60.
Quatuor parisyllabicarum, iuxta quinque linguarum pro-
prietates, declinationes. folijs 63. & infra.
De imparisyllabica declinatione in succinctu. folio 69.
De singulis nominum eiusdem quinte declinationis mas-
culini generis terminationibus, & de nominibus in æs
primum. folio 71.
De nominibus in æs. folio 74. & infra.
De in v. terminatis. folio 77.
De in ξ. ψ. ρ. folio 79.
De nominibus fœminini generis. folio 80.
De in αξ. & ρ. terminatis. folio 81.
De in σ. desinentibus folio 82.
De nominibus neutri generis. eodem.
De nominibus contractis. folio 85.
De prima contractorum declinatione. folio 87.
De nominibus in ης. à κλειος compositis. folio edo.
De contractorum secunda declinatione. folio eodem.
Declinatio tertia contractorum. folio 88.
Quarta declinatio contractorum. folio 89.
Quinta eiusdem. folio 90.
Demum rursus de accidentijs nominum ac primum
De Comparatiuis & Superlatiuis. folio 92.
De patros

- Depatronymicis. folio 93.
 De diminutiuis & possessiuis, denominatiuis & uerbali-
 bus. folijs 94. & 95.
 Adhuc aliq̄ nominū in species uarias, diuisiones. fo. 95.
 De Verbo. folio 98.
 De coniugatione. folio eodem.
 Degrauitonorum coniugationibus. folio 99.
 De consonantibus τγ. folio 100.
 De temporibus uerborum. folio 101.
 De formatione uerborum actiuorum per singula & mo-
 dus & tempora. folio 103.
 De præterito Attico: quemadmodum & in primo libro.
 folio 108.
 Verbi passiui per modos & tempora formatio. fol. 118.
 Verborum mediorum decim formatio. folio 126.
 Exemplar uerborum βαρυνόντων per eorundem coniuga-
 tiones. folio 127. & subsequentibus.
 De uerbis circumflexis. folio 134.
 De prima coniugatione circumflexorum. folio 135.
 De Optatiuo actiuo circumflexorum. folio eodem.
 De Infinitiuo actiuo circumflexorum. folio 137.
 De Optatiuo passiuo circumflexorum. folio eodem.
 De Subiunctiuo passiuo eorundem. folio 138.
 De secunda coniugatione circumflexorum. fol. eodem.
 De tert a coniugatione circumflexorum. folio 139.
 De uerbis in μι. folio 140.
 De prima coniugatione τῶν ἐς μι. folio 142.
 Eiusdem primæ coniugationis in μι. media. folio 150.
 Secunda coniugatio τῶν ἐς μι. folio eodem.
 Tertia coniugatio τῶν ἐς μι. folio 154.
 Quarta coniugatio τῶν ἐς μι. folio 156.
 De uerbis in μι. anomalis. folio 157.
 De uerbo ἐμί, sum. folio 157.
 De compositis ab ἐμι. folio eodem.
 De uerbo ἐμι uado. folio 162.
 De uerbo ἴμι mitto. folio 164.
 De uerbo ἴμι desydero. folio 165.
 De uerbo ἴμι uado. folio 167.

I N D E X.

- De uerbo ἤμαι sedeo. folio eodem.
 De uerbo ἕω sedeo. folio 168.
 De uerbo ἕξω sedeo. folio 169.
 De uerbo ἴσω. folio 170.
 De uerbo κείμαι. folio eodem.
 De uerbo ἴσθμι. folio eodem.
 De uerbo φημί. folio 172.
 De uerbis ἀλάλημαι, καὶ ἀνάχημαι, καὶ ἀλαδύηται, ἀνάθη, ἐπί:
 εἰ, δύνη, καὶ μέμνη. folijs 173. & infra.
 De ἴσα, ἴση, τέθημι, καὶ τέτλημι. folio 174.
 De uerbo ἔσαιμ, καὶ ἀφ᾽ ἔσαιμ. folio 145.
 De uerbis imperfectis. folio 176.
 De uerbis anomalis ordine Alphabetario. folio eod.
 De Participijs. folio 180.
 Participia uerborum in μι. folio 183.
 De Articulis. folio 187.
 De Pronomine. folio eodem.
 De possessiuis pronomibus. folio 193.
 De demonstratiuis, folio eodem.
 De relatiuis & compositis pronomibus. 194.
 De Præpositionibus. folio eodem.
 De Præpositionum constructione. folio 195.
 De Aduerbijs. folio 198.
 De Coniunctionibus. folio 199.
 De significatione dictionum ην. ης. η. folio 202.
 De significatione ὧς. folio 204.
 Παθῆ, Latine adfectus siue passiones dictionum. fol. 205.
 De Spiritibus dictionum, folio 207.

F I N I S.

CHARTARVM ORDO.

a. b. c. d. e. f. g. h. i. l. l. m. n. o. p. q. r.
s. t. u. x. y. z. A. B. C. D. E. F. G. H. I.
K. L. M. N. O. P. Q. R. S. T. V. X. Y.
Z. Aa. Bb. Cc. Dd. Ee. Ff. Gg. Hh. Ii. Omnes
sunt quaterniones.

BASILEAE APVD VALENTI-
NVM CVRIONEM, MENSE
SEPTEMBRI.
ANNO
M̄. D̄. XXX.

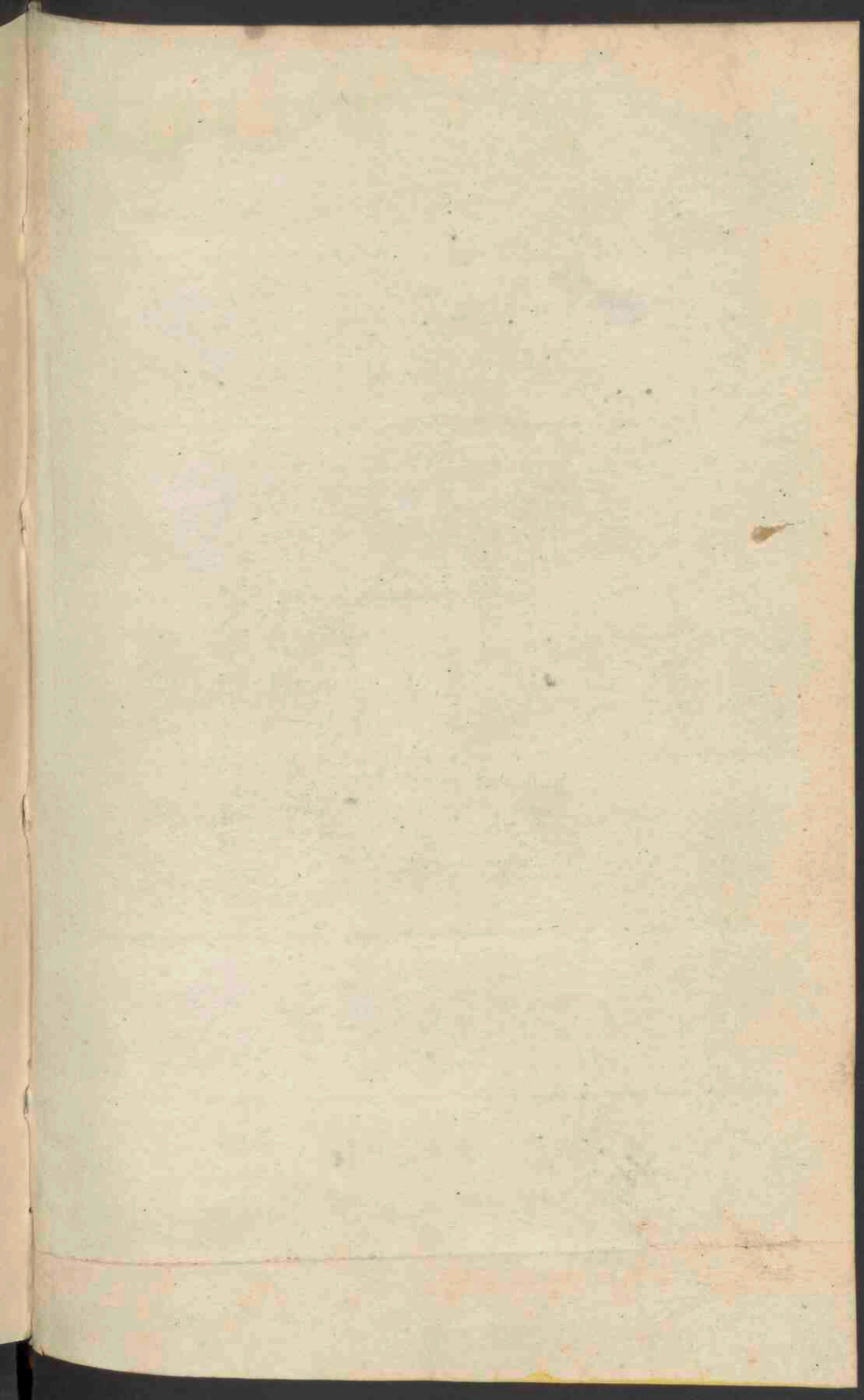
1864855

15
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

Blank page with faint bleed-through text from the reverse side.

4612-13

